

ŽIDOKRACIA

MARIÁN MAGÁT

ŽIDOKRACIA
Marián Magát

ISBN 978-80-570-2386-9

Obsah

Predslov autora	7
Časť prvá Prológ	
Nepohodlný	15
Vedieť, veriť a kriticky myslieť	39
Vzdelanie	45
Falšovanie dejín	51
Sionizmus	65
Antisemitizmus	85
Vedecký revizionizmus – holokaust a jeho revízia	101
Kto sú tí revizionisti?	102
Rudolf Vrba	107
Simon Wiesenthal	117
Vykonštruovaní vinníci	124
Robert Faurisson	131
Ernst Zündel	141
Fred Leuchter	145
Germar Rudolf	148
Walter Lüftl	152
6 000 000 vyhubených Židov	160
Časť druhá Demokracia, jej vznik, význam a nástroje na jej udržanie	
Demokracia – uzákonený podvod	175
Židia a ich lóže, ako tvorcovia revolúcie a otcovia demokracie	183
🗨️ Úlka mieru nemeckého cisára	226
Zamatová revolúcia (1989)	232
Ukrajinská revolúcia (2013), Majdan	244
Zavedenie demokracie po roku 1945	268
Prípád Rudolfa Hessa, posla mieru	266
Mydlo zo Židov	278
Konferencia vo Wannsee	283
Plynové komory v Dachau	289

Ilsa Kochová	297
Rudolf Höss	301
Richard Bear	305
Dejiny koncentračných táborov – čo vám demokracia nepovie?	309
Osvienčim tak, ako ho nepoznáte a nesmiete poznať	322
Príchod do Osvienčimu	323
Zdravie väzňov v Osvienčime	325
Pracovná doba a voľný čas v Osvienčime	327
Voľný čas v Osvienčime	333
Úmrtia v Osvienčime – týfusové peklo	339
Holokaustová propaganda – holokaust ako hnojivo demokracie	355
Časť tretia Centralizácia demokracie, imigrácia a cenzúra	
Centralizovaná demokracia – Európska únia a úloha Židov	373
Židia a ich centrálna úloha pri imigrácii	385
Cenzúra, ako posledný argument a prostriedok demokratov	399
Časť štvrtá Adolf Hitler	
Adolf Hitler – prológ	411
Hitlerova cesta k moci	423
Dawesov plán	425
Youngov plán	426
Adolf Hitler, zakladateľ priamej demokracie	431
Adolf Hitler a vzťah k Židom	441
Časť piata Svet budúcnosti	
Panslavizmus v područí bolševizmu a v boji proti germanizmu, prispievajúci k likvidácii európskej kultúry	475
Masaker v Katyni	511
Útok na ZSSR	514
Generalplan Ost	521
Zhodnotenie	526
Čo ak...?	531
Čo ak revizionizmus zvíťazí a holokaust sa prevalí ako povojnová lož?	532
Situácia vo Francúzsku	535

Čo ak si Nemci uvedomia, že demokrati úmyselne zabíjali nemecké ženy a deti?	538
Čo ak si Nemci uvedomia, že Židia sa výrazne podieľali na úpadku ich krajiny?	543
Čo ak si Nemci uvedomia, že státisíce mužov umrelo po vojne, len aby demokrati oslabili Nemcov a urýchlili ich zánik?	548
Čo sa stane, ak si Nemci uvedomia, že Hitler chcel mier?	550
Čo ak si Nemci uvedomia, že Hitler vojnu nechcel a ani nezačal?	553
Čo sa stane, keď si ľudia uvedomia, že 2. svetová vojna nebola vedená proti Hitlerovi, ale proti novému zmenenému systému a ekonomike, ktorá už nepotrebovala svetové financie?	554
Čo ak si ľudia uvedomia, kto vyhral vojnu?	559
Keby bolo keby	560

Predslov autora

Milý čitateľ,

v ruke držíš knihu, ktorá bude s najväčšou pravdepodobnosťou zakázaná, a bude predmetom súdnych sporov. Tieto spory neprehrám fakticky, ale politicky. Áno, počítam s tým, že za názory v tejto knihe, pôjdem sedieť na niekoľko rokov do väzenia. Prečo to všetko robím? Prečo nie som ticho a pohodlne nečakám na posledný deň môjho života? Pretože Európa zaniká, a s ňou i pamiatka na našich predkov a kultúru.

Zaniká, nielen pre prehnitosť demokratov a chútkam ich pánov v úzadí, ale i pre nečinnosť plebsu a inteligencie. Plebs je príliš pohodlný a vďaka podpriemernej inteligencii neschopný pochopiť súvislosti; na strane druhej, inteligencia vie čo sa deje, ale rada čerpá z ponúknutých výhod, ktoré režim ponúka a majú im zalepiť oči. Chamtivosť a hlúposť sú voda na mlyn pre, otvorene elitársku, spoločnosť. A tak ostávajú na odpor len tí, ktorí sa nenechajú kúpiť. Prečo však útočím na ich „vyspelú“ demokraciu? Pretože demokracia, v dnešnej podobe, nie je vláda ľudu, ani vláda v jeho záujme. Ide o vládu vplyvných skupín, ktoré vládnu iba vo svoj prospech. Vládnu hlúpej, nečinnnej a bojzlivej mase, skrze ich nastrčené figúrky v zastupiteľských inštitúciách a cez skorumpovaný volebný systém. To vytvára ich nekonečný kapitál, ktorý aplikujú k rozšíreniu a prehľbovaniu svojej hrôzovlády. Kto sa im postaví, bude fyzicky, prinajmenšom legislatívne, zneškodnený.

Avšak, pýtam sa, aký zmysel má niekoho zatvoriť za vyslovený názor? Myslia si, že myšlienky dokážu uväzniť? Veď vo väzení budem to, čo si myslím, hovoríť každému, koho stretnem. Nebudem tým páchať opäť trestnú činnosť? Ako ma chcú umlčať? Je to, akoby zatvorili vraha, no vo väzení bude vraždiť ďalej. Skrátka tomu nedokážu zabrániť. Nebojím sa toho. Väzenie je len etapa v živote revolucionára a voľnomyšlienkára. To majú všetky osobnosti, ktoré priniesli revolúciu a revolučné myšlienky, spoločné. Nemyslím si o sebe, že

revolúciu prinesiem, že budem TEN spasiteľ, ale možno moje myšlienky povzbudia k revolučným činom niekoho iného, schopnejšieho.

Demokrati, miesto toho, aby vyvolali verejnú diskusiu, sa snažia legislatívne umlčať kritikov. To znamená, že ich argumentácia neobstojí ani pred posledným slabomyseľným, ktorého budú opäť chcieť oslovit' vo voľbách. Zákon je ich jediný argument pri vyslovenom slove. Svoj boj už prehrali. Menia, sebou nastavené, pravidlá tak, ako im to vyhovuje. Ako malé deti sme taktiež, keď sme prehrávali, prispôbovali pravidlá hry tak, aby sme nad hrou držali kontrolu, a zároveň, aby protihráči nenamietali. To sme docielili tak, že sme im rôznymi lživými výmyslami vysvetľovali správnosť zmeny pravidiel, či ich výklad.

Dnes menia títo hráči, ktorí nevedia prehrávať, taktiež pravidlá za pochodu. Ústava prestala byť smerodajná a výskum či slobodné vyjadrovanie sa, ktoré sú Ústavou SR garantované, spadá pod trestné činy. Doslova sa stala zdrapom papiera. To je ďalší dôvod, prečo neustupovať. Myšlienky sa stali nebezpečné. Ale len tie, ktoré sa dotýkajú priamo skúmania dejín, či politiky vyvolenej skupiny.

Človek je od narodenia zvedavý. Ak teda demokrati niečo zakážu, je prirodzené, že tí inteligentnejší z nás, sa začnú pýtať: prečo? Prečo je napríklad zakázané skúmať holokaust? Kdesi som počul, že je to z dôvodu, aby sa v budúcnosti niečo také neopakovalo. Keď tak nad tým premýšľam: Tak zakážme vraždy aby sa už nevráždilo, zakážme kraďnúť, aby sa už nekradlo. Ale moment, veď predsa zákony postihujúce vraždy a krádeže tu máme, ale i tak sa vraždí a kraďne ďalej. A preto, z titulu logiky, neprejde odôvodnenie, že zákon slúži ako prevencia pred možnou budúcou genocídou. Prečo tu ten zákon teda je? Komu slúži?

Tento absurdný zákon tu je preto, aby zo silných robil, skrze vinu, slabých. Európu ničí pocit viny. Mladý, a pomerne neznámy, francúzsky filozof Charles ROBIN, ktorý študoval dielo nemeckého filozofa Friedricha NIETZSCHEHO (Genealogia morálky), zhrnul jeho myšlienky nasledovne:

„Vina je jediný spôsob, ako zabrániť silným prejaviť svoju silu. Vina je vytvorená na to, aby sa zabránilo, aby silní boli silní a aby sa zabránilo tomu, že silní prejavia svoju silu v jej prirodzenosti. Rodný list morálky? Morálka je fabrika na obviňovanie silných, vytvorená slabými, aby znovu získali moc.“

Akú má len ROBIN pravdu! Nadčasová myšlienka, vystihujúca dnešnú dobu. Slabí sa snažia dostať k moci kázaním morálky silným. A silní žiaľ poslúchajú, pretože cítia pocit viny. Všetko toto znásobuje propaganda viny z médií, ktoré sú v rukách slabochov, ktorí chcú ovládať silných. Pociť viny za veci, ktoré sa neodohrali tak, ako sa nám dnes formou propagandy snažia zasiahť do myslí. Hovorím doslova, ako v knihe obsérne opisujem, o propagande židovského utrpenia. Poznáme dve verzie tohto utrpenia. Politická verzia a verzia historická.

Politická verzia je recitovaná historikmi hlavného prúdu, často ignorujúc dochované dôkazy. Je kázaná politikou a médiami, v snahe čo najviac vyzdvihnúť utrpenie Židov vo svete. To má vzbudiť lútosť a vrúcnu politiku k židovským kruhom, ktoré stoja krajiny v Európe, ale i vo svete, nemalé finančné prostriedky. Politická verzia sa využíva pri politike plánovanej imigrácie Ne-európskych elementov do Európy, finančných a zbrojných záležitostí Izraela, ako i pri politike odstavovania národných záujmov.

Historická verzia, ktorá sa musí držať striktné dochovaných fyzických dôkazov, sa však ignoruje. Pýtate sa, ako sa môže ignorovať, keď tu máme všetky tie dôkazy v podobe táborov v Nemecku a v Poľsku? Rozuzlenie nájdete v knihe, je škoda obsah prepisovať do predslvu.

Cieľom tejto knihy nie je spochybňovať holokaust, pretože v holokaust verím. Nie však oficiálnej verzii. Zákon totiž neuvádza, akej verzii holokaustu máme veriť, len nejakej veriť musíme. Ja verím historickej verzii, ktorá nie je spolitizovaná a opiera sa o dobové dokumenty, povojnové zistenia spojeneckých lekárov, politikov a dochovaných archívnych dôkazov. Verím, že politická verzia slúži výlučne úzkej skupine ľudí. Verím, že kým politická verzia existuje, bude tu chaos a úpadok.

V knihe zámerne používam slovo „Žid“ veľkým začiatočným písmenom, pretože tieto elitárske spoločnosti a finančníci sú vo väčšine práve príslušníci tejto rasy. Píšem zámerne „rasy“, pretože ortodoxní židia, teda nábožensky orientovaní, často s týmito kruhmi nemajú nič spoločné, a všetkými prostriedkami proti týmto elitárom z ich kmeňa bojujú. Veria, že práve tieto politické elity, budú pre židovstvo znamenať zánik, a že sú v prudkom rozpore s kázaním ich náboženstva. Avšak i medzi neveriacimi Židmi sa nájde obrov-

ský zástup ľudí, ktorí sami upozorňujú na elitárov a ich pôvod. Mnohí z týchto Židov, ktorí otvorene o tomto jave hovoria, sú prenasledovaní a súdení. Preto už vopred upozorňujem, že nepíšem o Židoch všeobecne, ale len o tých, ktorí, skrátka a dokázateľne, sú vo vedení organizácií, ktoré priniesli nové politické režimy a revolúcie. Zároveň však, k pomeru k svetovej populácii, majú neodškriepiteľne väčšinový podiel na vplyve v politike. Obyčajní chudobní, či ortodoxní Židia však, z toho nemajú nič. Často slúžia len ako nástroj a podpora pri politike týchto skupín bez toho, aby vedeli, že sú využívaní. Sú využívaní ako všetci Nežidia a tak si delia osud štatistov v hre mocných.

Títo mocní, bez ohľadu na ich pôvod, sa zamerali na konzum masy, ktorý však likviduje našu planétu. Miznú živočíšne druhy, rastliny a všetko to, čo Stvoriteľ zanechal nám, ľuďom. V hne za neobmedzeným bohatstvom, robíme zdroje obmedzenými. Chceme mať všetko a za každých okolností. Politika budúcnosti musí skončovať s elitárstvom a vytvoriť spoločnosť mocných ľudí. Mocných v zmysle tvoriť a zveľaďovať. Mať pritom zreteľ na prírodu, nerozťahovať sa ako nádor na tele planéty. Nepodporovať slabosť a dekadenciu. To by, však, bolo na samostatnú knihu.

V knihe som použil stovky zdrojov. Odkazy na videoplatformy, či online dostupné archívy. Pravdaže sa cez knihu nedajú otvoriť, avšak kto dnes vie narábať s internetom a vyhľadávačmi, skrze kľúčové slová v texte si vie zdroje dohľadať. Mnohé, z týchto zdrojov, však boli medzičasom demokratmi a ich cenúrou zmazané. Ale verte, že pri tvorbe oných riadkov tam tie texty, videá a dokumenty boli. Online odkazy som doložil preto, aby sa vedelo, že nečerpám zo vzduchu a neťahám si informácie z prstov. Snažil som sa vyberať len relevantné, oficiálne dohľadateľné zdroje, bez využívania neoverených informácií či výskumov. V knihe som taktiež použil mnoho cudzích slov a čechizmov, pretože sú slová, ktoré skrátka považujem za zvučnejšie a trefnejšie. Určite sa nájde i pár pravopisných chýb, nejaká tá čiarka, ale cieľom tejto knihy nie je vytvoriť umelecké bezchybné dielo. Cieľom je, v čo najrozsiahlejšej forme, poukázať na spleť udalostí, ktoré ovplyvňujú naše životy. Na knihe som pracoval viac ako dva roky. Boli to časy štúdia dokumentov, ich prekladov (hlavne z nemeckého jazyka) a nekonečnej práce, často až do skorého rána. To všetko po celodennej ťažkej fyzickej práci. Preto bolo mimoriadne ťažké vôbec knihu dokončiť. Nie som, našťastie, platený zahraničnými agentúrami ako naši novinári a často i historici, aby som si dovoľil luxus menom „práca za stolom na plný úväzok“, ktorej by som sa mohol venovať celý deň s istotou,

že mi výplata príde na účet zakaždým, keď napíšem nejaký politický alebo historický nezmysel v záujme pánov, ktorým vyhovuje ich šírenie. Preto som myšlienky vyberal tak, aby čo najviac a vierohodne zodpovedali realite a dôkazovému materiálu.

Nie je ľahké čeliť dezinformovanému davu, ktorý slúži ako barikáda mocných. Ale odmietam zostarnúť s pocitom, že keď som mal silu, neurobil som nič. Muža si musia dejiny pamätať, inak žil zbytočne.

Na záver chcem poďakovať ľuďom, ktorí mi pomáhali s prekladmi z cudzích jazykov a upozorňovali na možnosti korektúr:

Preklady z anglického jazyka

Mgr. Natália O.

Preklady z francúzskeho jazyka

Eva S.

Pomoc pri korektúrach

Zuzana G.

Pomoc pri grafickom návrhu obálky

Zuzana N.

Čiastočný lektorát

Pavel K.

Ako i priateľom, ktorí mi pri mojej práci pomohli kontaktmi a iným potrebným zabezpečením, a tak prispeli k tejto publikácii:

Martin B.

Vladimír M.

Marián Magát

Časť prvá | Prológ

„Žijeme v zvláštnych časoch, kedy mladí i starí sú vzdelávaní v klamstve a ten, ktorý sa odváži hovoriť pravdu, je nazývaný šílencom či bláznom.“

- Platón

Nepohodlný

Ako sa stať politicky i spoločensky nepohodlným? Stačí nahnevať istých ľudí a isté etnické skupiny, ktorých názov sa dnes nesmie vyslovovať v negatívnom slova zmysle – o Židoch len v dobrom. Podarilo sa mi obrátiť voči mne médiá i tzv. demokratických politikov a samozvaná alternatíva má strach čo i len spomenúť moje meno. Stačí si stáť celé roky za svojimi názormi, i keď sú televízne kamery nasmerované na vás a čakajú, že sa od strachu z verejnej mienky začnete kajať. Avšak to nebol nikdy môj prípad a na kamery som vždy tvrdil to, čo som tvrdil i v súkromí. Stále dookola, ako pokazené rádio. Boli to naopak médiá, ktoré zo strachu neodvysielali celé moje stanoviská. Oni sa, totiž, boja ľudí, ktorí nemajú strach. To všetko som stihol v priebehu piatich rokov a netreba k tomu veľa. Stačí, ak začnete sami za seba uvažovať a protirečiť pseudologickým, pseudohumánnym, či historickým názorom a argumentom skupín, ktoré reprezentujú v našej spoločnosti tzv. demokraciu – rozumej vládu záujmov. Tieto skupiny majú postavenie rozkladného elementu v spoločnosti, ktorý je politikmi tolerovaný tak, ako celá ich parazitická existencia. Za ich podporu a toleranciu z politických kruhov – keďže navzájom koexistujú – držia tieto skupiny pri živote a moci politickú spodinu, ktorá nemá v dejinách ľudstva obdoby, a ktorá sa dostala k moci len vďaka podvodu, ktorý dnes nazývame „volebný zákon“, k tomu však neskôr. Táto degenerovaná politická spodina, vyvrhnutá rodidlami evolúcie, má ochranu médií a mimovládok, kým ich živia a dotujú z daní a štedrých príspevkov. Tak

napríklad, na rok 2018 sľúbil bývalý premiér Róbert FICO mimovládkam 30 000 000 eur¹, teda, skoro miliardu slovenských korún, ktoré zaplatí daňový poplatník. Na oplátku im zasa tieto inštitúcie dovoľia žiť pod rúškom transparentnosti a obohatiť svoje úbohé životy o pekné autá, domy a bankové kontá. Keď politici doslúžia a začnú byť, i skrze mediálnu podporu, pre masu neprijateľní, tak sa vymenia a hra začne s novými hercami – rozumej bielymi koňmi v záujmoch nadnárodných skupín.

Právom môžeme hovoriť o chobotnici, ktorá má svoje riadiace centrum a chápadlá so silným vplyvom. Táto chobotnica, ktorú dnes nazývame demokracia, má vybudovaný systém informácií, vzdelávania, financovania a perzekúcií voči oponentom. Musím priznať, že je to vynikajúco spracovaný systém, ktorý však stojí a padá práve na informáciách a vedomostiach ľudí, keďže vaše vedomie ovplyvňuje vaše správanie. Vedomie formujú cez vzdelávací systém a mediálne správy. Keď toto všetko nestačí a ľudia začínajú inklinovať k protichodným názorom, príde cenzúra, ktorá má udržať slepého slepým a nemého nemým. Nie je to tak dávno, kedy bývalý prezident Slovenskej republiky Andrej KISKA, loboval v spoločnosti *Facebook* za obmedzenie informácií na svojej platforme², vraj pre obmedzenie „extrémistických príspevkov“. To, že ľudia upozorňujú na jeho kriminálnu minulosť ako daňového podvodníka, úžerníka a pozemkového zlodēja, je podľa KISKU extrémizmus, keďže z *Facebooku* začali miznúť práve príspevky, ktoré na toto upozorňovali. Urobil tak pri príležitosti 72. zasadnutia Valného zhromaždenia OSN, ktoré, paradoxne s KISKOVÝMI podniknutými krokmi, odsudzuje stíhanie za iný názor, či už politický alebo historický. Túto rezolúciu pod spisovým označením CCPR/C/GC/34³ prijala OSN, ktorej členom je aj Slovensko, v Ženeve, v druhej polovici roku 2011. Pravdaže médiá mlčia o tak významnom dokumente, ktorý nám musí schváliť zhromaždenie OSN ako naše ľudské právo, namiesto toho, aby bolo prirodzene platné z titulu zdravého rozumu, a to bez oných rezolúcií zo zahraničia. Je predsa v ľudskej prirodzenosti

1 <http://www.prehľad sprav.sk/orbanova-navsteva-na-slovensku-hysteria-zahranicneho-agenta/55>

2 <https://www.cas.sk/clanok/597908/kiska-navstivil-sidlo-facebooku-takto-posilni-boj-proti-extremistickym-prispevkom/prispevkom/>

3 <http://www2.ohchr.org/english/bodies/hrc/docs/gc34.pdf>

premýšľať a analyzovať. To je však v rozpore so záujmami globalistov. Tento režim nestojí o iný názor, pretože to podkopáva jeho legitimitu a jeho právo existovať. Avšak v súvislosti s touto rezolúciou som podal žiadosť na Ministerstvo zahraničných vecí SR, či Slovenská republika rešpektuje túto rezolúciu:

**Ministerstvo zahraničných vecí
a európskych záležitostí
Hlboká cesta 967/2
83 336 Bratislava 37**

VEC:

Žiadosť o sprístupnenie informácií

V zmysle ustanovenia § 3, ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o slobodnom prístupe k informáciám“), si Vás ako povinnú osobu dovoľujem požiadať o nasledovné informácie: Od 11. do 29. júla 2011 zasadal v Ženeve 102. výbor OSN pre ľudské práva. Bolo na ňom prijaté rozhodnutie – CCPR/C/GC/34. Týmto Vás žiadam o poskytnutie informácií a zodpovedanie mojich otázok.

1. Je rozhodnutie CCPR/C/GC/34 záväzné aj pre Slovenskú republiku?
2. Je rozhodnutie CCPR/C/GC/34 preložené do slovenského jazyka? Ak áno, zároveň Vás žiadam o sprístupnenie tohto dokumentu.

V súlade s ustanovením § 14 ods. 5 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám Vás žiadam o písomné potvrdenie podania tejto žiadosti a oznámenie predpokladanej výšky úhrady za sprístupnenie informácie na mailovú adresu xxxxxxxxxxxx.

V súlade s ustanovením § 17 ods. 1 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám si Vás týmto taktiež dovoľujem požiadať o vybavenie tejto žiadosti bez

zbytočného odkladu, najneskôr do ôsmich pracovných dní odo dňa podania žiadosti.

Ďakujem

V.... dňa 15. 8. 2017

Marián Magát

Odpoveď prišla 6. 9. 2017 a jej obsahom bolo, že Slovenská republika nie je viazaná touto rezolúciou a slovenský preklad nebol vyhotovený. Je teda nanajvýš zaujímavé, že Slovensko, člen OSN, sa necíti byť viazané rezolúciou a ani neplánuje občanov informovať v podobe prekladu tohto dokumentu, ktorý má posilniť pozíciu na úrovni slobody prejavu. Otázka teda znie, čo s krajinou, ktorá nerešpektuje rezolúcie OSN? Demokraticky vybombardovať a nechať obesiť ich politických vodcov? To demokrati vedia asi najlepšie.

Tento režim je matrix, riadený sfaľšovanými informáciami, ktoré prekrúcajú vedomie. Doslova ľudí ovládajú cez ich, nimi samotnými nepriznanú vlastnosť – hlúposť. Na tento kolotoč hlúposti som, našťastie, nikdy nenastúpil, ale často pozerám na ľudí, ktorí sa na ňom točia celý svoj život a radi si za to zaplatia. Stretávam sa s takými ľuďmi – ak sa ešte dajú tak nazvať – každý deň. Pri komunikácii s týmito marionetami režimu sa mi utvára obraz, ktorý by som nazval „duchovný kubizmus“. Médiami je tento „duchovný všehotvar“ označovaný ako liberálny, demokratický či slobodný. Avšak všetko, čo je prirodzené a v prírode osvedčené; zdravá rodina, tvoriaca pár muža a ženy (samec a samica), homogénna spoločnosť totožnej rasy či druhu, a vlastne všetko to, čo sa v prírode osvedčilo po tisíročia ako zdravé a fungujúce, je „antidemokratické“ a „nemorálne“. Človek je asi jediný tvor na tejto planéte, ktorý je schopný ísť proti základom a zákonom prírody. Ak takýchto tvorov bolo v minulosti viac, tak z logických dôvodov dnes neexistujú.

Preto som sa stal, ak to mám tak povedať, úspešne nepohodlným. Pritom som pre úspech nemusel dokopy robiť nič, len klásť verejne otázky a prichádzať s odpoveďami. Obyčajný človek, ktorý prestal byť slepý a nemý. Obyčajný človek, s ktorým sa boja ísť do otvorenej diskusie vo verejnoprávnych médiách

demokrati ako Michal HAVRAN, nositeľ ocenenia „Biela vrana“ a „Euroobčan roka“ Ján BENČÍK, či vedúci zástupca Európskej komisie na Slovensku Ladislav MIKO, ktorý verejne vyzýval k debate s inak zmýšľajúcimi – antidemokratickými živlami. Napriek tomu, že ma vo svojich reláciách pravidelne spomínajú a snažia sa vysvetliť moje myšlienkové pochody – niečo ako pomyselný telepat v kriminalistike – avšak, bez akéhokoľvek jednoznačného záveru. O mne bezo mňa; toť demokracia. Boja sa, pretože nemajú reálne vedomosti ani informácie, ktoré by boli akokoľvek kompatibilné s realitou, a preto ich argumentácia v diskusii neobstojí. Ich verejná diskreditácia by ich voviedla do existenčného zániku. Tým, že by boli demaskovaní v priamom prenose, by politicky a mediálne skončili. Napriek tomu, že moju osobu neustále rozmazávajú v ich smiešnych reláciách a blogoch, nedokážu ma priamo konfrontovať s ich iracionálnym svetonázorom a myšlienkovými pochodmi, i napriek mojim žiadostiam tak urobiť. Jedinou cestou ako ma „stiahnuť z obehu“, sú trestné oznámenia a súdy. Tých oznámení už bolo odhadom asi 15, možno viac. Keďže mnoho z nich zastavili už v prípravnom konaní, je presné číslo len ťažko uviesť, a to hlavne s odstupom času. Prvé trestné oznámenia⁴ kvôli mojim názorom a politickej aktivite prichádzali hlavne od Židov a poslancov NR SR Petra OSUSKÉHO a Ondreja DOSTÁLA, ktorý sa rád prezlieka do ženských šiat a vyhlasuje sa za príslušníka cigánskeho etnika. Niektoré zasa doslova importovali z Českej republiky (ČR), kde som sa mal 8. 8. 2015 v Prahe dopustiť *prečinu hanobenia národa, rasy a presvedčenia*. Stíhanie voči mne však zastavili, čo sa rôznym živlom, zastávajúcím rovnosť rás a multikulturalizmus, nepáčilo. A tak, presne o dva roky, 8. 8. 2017, som sa z médií dozvedel, že som stíhaný na Slovensku, za čin spáchaný v ČR, ktorý však v ČR nie je trestný. Nieкто sa rozhodol, že za to, čo som verejne povedal v ČR, a nebolo nijako protiprávne, môžem byť – hádam demokraticky – odstíhaný na Slovensku. V ČR toto oznámenie prokuratúra zastavila vďaka sťažnosti, ktorú podal pán Tomáš PECINA⁵, za čo mu na tomto mieste opäť ďakujem. Bol som zadržaný tesne pred dokončením môjho prejavu. Polícia mi ani na mieste nevedela vysvetliť, prečo ma zadržala a aký zákon som porušil. Inými slovami, konali na niekoho príkaz. Chvíľu to trvalo, kým niečo vykonštruovali a ja som čakal v cele predbežného zaistenia. Ich cieľom bolo zastaviť môj prejav, ktorý

4 <http://oks.sk/trestne-oznamenie-na-mariana-magata/>

5 www.pecina.cz

nebol trestný, no bol plný faktov, ktoré tento režim demaskovali, keďže jediné, o čo tomuto režimu ide, je vyhladenie bielej rasy a jej nahradenie rasami, ktoré sa v našom európskom prostredí prirodzene nevyskytujú. Tie nie sú pre život v Európe geneticky vybavené, ale majú natrvalo osídliť Európu. To, že som sa nedopustil trestného činu podnecovania nenávisťi, nesedelo niekomu zhora, a tak tento prípad posunuli na Slovensko, kde sú sudy politicky ovplyvňované. Vyšetrovateľ na Slovensku však vec zastavil a vrátil prokuratúre s tým, že nedošlo k trestnému činu, ktorý mi je kladený za vinu. Na žiadosť a tlak dozorujúceho prokurátora, pani LAŠOVEJ, musel vec začať stíhať, a to i napriek tomu, že podľa jeho slov, ju vrátil 2 alebo 3krát. Vyšetrovateľ sa mi vopred ospravedlnil a poukázal na to, že ho k tomu tlačia zhora, a že s tým, žiaľ, nič neurobí. Pišem o tom otvorene, keďže dotyčný pán je už na dôchodku, a tak mu nemôžem nijako uškodiť. Ide, teda, jasne o politický tlak zo si-onistických a liberálnych kruhov, ktoré ovládajú našu politickú scénu. Aby sme si to však zrekapitulovali:

Na Slovensku ma stíhajú za trestný čin, ktorý som mal spáchať v ČR, kde to trestný čin nie je. Podľa slovenského vyšetrovateľa taktiež nedošlo k porušeniu zákona, ale slovenský prokurátor to vidí inak. Aby toho nebolo málo, *Okresný súd v Čadci* tento prípad odmietol prijať a 10. 11. 2017 zastavil stíhanie, čo sa nepáčilo *Krajskému súdu v Žiline*, ktorý uznesenie súdu zrušil s tým, že okresný súd nemal kompetencie rozhodovať, keďže od začiatku mal prípad spadať pod *Špecializovaný trestný súd v Pezinku*. Zaujímavý je však záver uznesenia, kde okresná sudkyňa v Čadci píše:

„Prejav obžalovaného uvedený v skutkovej vete obžaloby je vytrhnutý z kontextu a v žiadnom prípade nenaplňa skutkovú podstatu hanobenia národa, rasy a presvedčenia[...]“⁶

Inými slovami, prokuratúra sa snažila vykonštruovať dôkaz, ktorý v skutočnosti chýba. Súd jasne v uznesení poukazuje na manipulovanie v texte obžaloby. Špecializovaný prokurátor však nevedel čo ďalej, tak prípad vrátil do prípravného konania na doplnenie. Takže, nikto nevie, čo je skutkovou podstatou trestného činu, ktorý som mal spáchať. Ide im len o to, že som Marián MAGÁT, a podľa nich, veľmi nebezpečný. Pre mňa to je však pocta a dúfam, že touto knihou ich opäť nesklamem.

6 Spisová značka uznesenia 2T/110/2017, str. 8.

Koniec koncov, po súdoch sa ťahám už asi 8 rokov a v konečnom dôsledku ma dokázali podmiennečne odsúdiť len za nedovolené ozbrojovanie, a to bez dôkazov obžaloby a naplnení skutkovej podstaty trestného činu, kde mi nebol dokázaný úmysel. Jediný argument v rozhodnutí sudcu bol, že mi neverí. I tak sa dajú dnes odsúdiť protivníci systému. Stačí, ak sudca, ktorý sa bojí negatívnej publicity v médiách, napíše do svojho verdiktu „neverím mu“. Tak dnes funguje slovenská justícia.

Ako je však možné, že som sa nedostal do spleti tohto matrixu a nie som ani slepý, ani nemý? Nuž, možno to má korene v mojom detstve. Odmietal som školstvo ako také. Nechcel som sa učiť nezmysly, o ktorých som bol presvedčený, že mi v živote nijako nepomôžu. Radšej som sedel doma nad vedeckými časopismi a nad mikroskopom, ktorý som si vyprosil na Vianoce od rodičov, a skúmal pod ním, čo sa skúmať dalo. Kreslil som technické výkresy rôznej techniky a šetril peniaze na nové vedecké časopisy, prípadne si ich vyprosil od mamy. Na historické dokumentárne filmy z obdobia rokov 1933 – 1945 z diania v Európe, som pozeral skepticky. Nevieť prečo, no skrátka som im nikdy neveril. Pamätám si, keď som videl v televízii dokument na tému holokaust. Nešlo mi do hlavy, prečo Nemci, ktorí boli tak úspešní, technologicky vždy v popredí pred ostatnými národmi, a taký inteligentný národ s bohatou minulosťou, volili takého tyrana, ktorý dokázal vyvražďovať masy, a ešte by mal medzi ľuďmi, ako sú práve Nemci, takú veľkú podporu. Niečo mi na oficiálnej verzii tohto obdobia nesedelo a už vôbec nie to, že tieto dokumenty vysielali čoraz častejšie. Keď som prišiel na stredné odborné učilište v Žiline, všetko sa zmenilo. Prospieval som s vyznamenaním a na nadstavbové štúdium som spravil skúšky ako najvyššie hodnotený. Myslím, že to bolo tým, že sme sa začali venovať vyučovaniu, ktoré malo reálne praktické využitie. Začali ma zaujímať čísla a logické riešenie matematických úloh. Jedného dňa som sa prihlásil na matematickú olympiádu, len aby som sa ulial z hodiny. Riešili sa slovné úlohy pomocou rovníc. Zložité rovnice, na rozdiel od jednoduchých, som nikdy nechápal, pretože som ich nechcel pochopiť. Ale, keď už som tam sedel, aby som sa vyhol vyučovaniu, tak som úlohy začal riešiť logikou a vylučovacou metódou. Tento postup mi na základnej škole vštepoval môj učiteľ matematiky a fyziky, pán SÝKORA. Paradoxne som skončil prvý, ako najvyššie hodnotený. Tu som pochopil, že niekedy najlepšia cesta, i pre osobný rast, je použitie logiky namiesto

zaužívaných rovníc a postupov. Teda logika a nie štandardná cesta. Neskôr som skúsil reprezentovať školu v šachu, kde som ako amatér v krajskom kole medzi mnohými profesionálmi obstál pomerne dobre, 3 víťazstvá zo 7 hier. Nakoniec som bol najlepší reprezentant školy, s veľmi dobrým výsledkom. Nepíšem to preto, aby som sa chválil, ale preto, aby ľudia pochopili, že ak zapojíte logické zmýšľanie, prelomíte mantinely. Neexistuje potom papier, ktorý vás zaraďuje na tú či onú pozíciu, kde do smrti ostanete. Otvoria sa vám úplne nové cesty, stačí len obísť štandardné postupy a tabuľky a začať premýšľať. Môžete robiť čo chcete a stať sa čím chcete, len musíte začať premýšľať inak ako ostatní.

Práve na strednej škole som sa začal viac zaujímať o obdobie 2. svetovej vojny a rasovú tematiku, keďže tieto témy spolu úzko súviseli. Moje prvé poznatky boli však, ak to hodnotím s odstupom času, veľmi chabé a často mylné. Boli do značnej miery ovplyvňované médiami i kruhmi, ktoré samé vytvorili svojím zobrazovaním „nacizmu“, v ktorom sa mnoho intelektuálne nižších jedincov – ktorí chceli experimentovať a rebelovať – videlo, a podľa toho i konalo. To nevrhalo práve najlepšie svetlo na aktérov samotných, nieto ešte na národné hnutie. Napriek tomu sa v týchto kruhoch začali zhromažďovať i intelektom obdarenejší, ktorí sa snažili vliať trocha kultúry do dovtedy málo kultúrneho a inteligenciou opusteného národného hnutia. Prístup k informáciám bol v tej dobe, i kvôli absencii revizionistických diel v slovenskom a českom jazyku, na trhu či na internete a jednostrannému informačnému prúdu, obmedzený. Neskôr som stretol ľudí, ktorí zhromažďovali alternatívne informácie a do ruky sa mi dostala brožúrka od Rudolfa SEIDLA – *Osvětím, fakta versus fikce*⁷. Bola to brožúrka s odlišným pohľadom na oficiálnu verziu holokaustu. Veľmi stručne, na niekoľkých stranách, popísala to, čo sa malo v Osvienčime v skutočnosti odohrať. Veľmi ma zaujala, keďže ponúkala aspoň čiastočnú odpoveď na niektoré moje otázky, s ktorými som stále nebol vyrovnaný a s ktorými som zvädzal vnútorný boj. V ňom proti sebe stáli oficiálne informácie na jednej strane, na druhej strane však logika, ktorá bola v prudkom rozpore s oficiálnym výkladom. K tejto téme mi však na konfrontáciu

7 http://www.vzdelavaci-institut.info/?q=system/files/Osvetim-fakta_verseus_fikce-Rudolf_Seidl.pdf

oficiálnej verzii holokaustu, stále chýbali výskumy a hlbšia analýza. A tak som sa intenzívnejšie začal tematikou holokaustu zaoberať. Bola za tým len zvedavosť a nečakal som, že konečný výsledok zmení môj život i jeho napredovanie, či politické aktivity.

Až neskôr, po ukončení maturitného štúdia, som narazil na diela od autorov ako David DUKE⁸, David COLE⁹ či Jürgen GRAF, ktorý musel zo Švajčiarska ujsť a kvôli ktorému, v tejto krajine neobmedzenej demokracie a slobôd, museli prijať zákon zakazujúci kritické skúmanie holokaustu. Práve švajčiarsky vedec Jürgen GRAF vyslovil zaujímavú myšlienku. Ak mám GRAFA parafrázovať v stručnosti: „Západná demokracia padne hneď, ako padne mýtus holokaustu“¹⁰. Nad touto myšlienkou som neustále premýšľal a ešte viac ma donútila k samoštúdiu. Po rokoch intenzívneho zhromažďovania informácií, som nevyhnutne dospel k názoru, že GRAF má pravdu. Túto tézu som mal možnosť odskúšať práve v pripravovanom rozhovore s, už hore spomínaným, Ladislavom MIKOM. Toho som oslovil potom, ako verejne vyzval na diskusiu s oponentmi demokracie. A tak som zástupcu Európskej komisie, s odkazom na jeho výzvu, kontaktoval. Pripájam mailovú komunikáciu, začatú dňa 11. 7. 2019, ako reakciu na výzvu, ako i spôsob, ako sa jej zástupca demokratickej EÚ radšej vyhol:

Dobrý deň pán Miko

Priateliam mi poslali Vašu výzvu, kde vyzývate k diskusii. Som veľmi rád, že ponúkate túto možnosť. Keďže sa o demokraciu – ako zriadenie – zaujímam roky, rád by som s Vami do diskusie šiel. Prípadne na iné témy, ktoré burcujú spoločnosťou:

Témy ako:

-
- 8 Zakladateľ jednej z frakcie Ku-klux-klanu „Knights of the Ku Klux Klan“. Neskôr klan opustil a založil organizáciu National Association for the Advancement of White People. Duke sa však hlási k antirasizmu a logicky to odôvodňoval vo svojej knihe *My Awakening* (1998 *Moje prebudenie*). (http://www.vzdelavaci-institut.info/?q=system/files/Moje_prebudeni-David_Duke.pdf).
- 9 David Cole je asi najznámejší židovský revizionista. V roku 1994 navštívil s kamerou Osvienčim, kde pod váhou dôkazov prinútil vtedajšieho riaditeľa múzea Franciszeka Pipera priznať, že plynové komory nie sú pôvodné, tak ako to prezentujú návštevníkom. Inými slovami, sú postavené či upravované po vojne.
- 10 http://www.vzdelavaci-institut.info/?q=system/files/Jurgen_Graf-Dva_rozhovory.pdf

Jürgen Graf - švajčiarsky vedec, za svoje publikované diela musel ujsť zo Švajčiarska do Ruska, kde ďalej publikuje.

- *holokaustová propaganda a jej spoločenská škodlivosť*
- *multikultúra*
- *demokracia ako zločinecké zriadenie*
- *Slovenský štát, Tretia ríša, Adolf Hitler atď.*

Tieto témy, i keď sa zdajú byť rozdielne, veľmi úzko spolu súvisia, ba dokonca na seba nadväzujú. Preto by som rád prijal Vašu výzvu. Povedzte si termín a ponúknite tému, na ktorú si dáme dva-tri týždne prípravu pre zhromaždenie potrebných podkladov, aby diskusia mala úroveň a nebola – ako ste to vo výzve spomenuli – dezinformačnou. Ponúknime teda ľuďom fakty v priamom prenose bez zostrihu.

*S pozdravom
Marián Magát*

Ladislav MIKO, 15. 7. 2019

Dobrý deň pán Magát,

Teší ma, že naše výzvy k širšej diskusii sa šíria do všetkých komunit vrátane tej Vašej, presne o to sa jedná – demokracia je diskusia a len v diskusii je možné sa posúvať ďalej. Pravda, pokiaľ sa zhodneme na tom, že nám ide o demokratickú diskusiu.

Rád sa prípadnej spoločnej diskusie zúčastním, s jednou výhradou – diskusia nesmie byť v žiadnom prípade porušovaním platného práva. Dodržiavanie práva je totiž jedna zo zásad, ktorými sa riadim, ako osoba i ako predstaviteľ inštitúcie ktorú zastupujem. Nie som preto ochotný vstupovať do takých diskusií, ktoré by boli interpretovateľné (aj zo strany ostatných účastníkov) ako napr. spochybňovanie holokaustu, alebo propagácia hnutí či myšlienok propagujúcich nacizmus/fašizmus či iné zákonom identifikované zločinecké systémy či ideológie.

K otázkam demokracie či základov fungovania a dopadov Európskej únie či k otázkam našej nedávnej histórie z hľadiska vývoja na Slovensku či v strednej Európe a pod. som pripravený sa stretnúť a diskutovať. O „priamom prenose“ mám svoje pochybnosti – nepochopil som ale úplne presne aký

formát navrhujete, prosím teda – v prípade že Váš záujem pretrváva – o (a) potvrdenie že nemienite v diskusii porušovať právny rámec v zmysle ako som uviedol vyššie a (b) aký je teda navrhovaný formát tejto diskusie (kde, kedy, kto všetko by sa zúčastnil atď.)?

*S pozdravom
Ladislav Miko*

Marián MAGÁT, 15. 7. 2019

Dobrý deň pán Miko

V prvom rade ďakujem za odpoveď. Prejdem však k veci. To, či sa právo porušuje alebo nie, sa vždy rozhoduje na súdoch, keďže právny poriadok SR nepozná konkrétne trestné činy, respektíve nevie ich zadefinovať tak, aby boli pochopiteľné pre širokú verejnosť, preto nastupujú tzv. znalci, aby ľuďom, ktorí prijali istú právnu normu, vysvetlili, čo vlastne prijali. Takže priamo na mieste nie je možné povedať, či bolo právo porušené alebo nie. V konečnom dôsledku ma za tieto činy nedokázu odsúdiť už 8 rokov a vyhrané súdne procesy a zamietnuté oznámenia mi dávajú za pravdu. Mojou obľúbenou témou je pravdaže demokracia a jej umelé udržiavanie pri živote formou holokaustovej propagandy. Že sa tak deje mi dáva za pravdu i česká akademická obec, kde udelili istému pánovi menom Peter Kalinovský titul Mgr. za prácu o „holokaustovej propagande, ktorá slúži na prevýchovu dospelých“. Ale rád by som, ak tak, diskutoval na tému cenzúra, a prípadne, propaganda holokaustu, čo je a čo nie je pravda. Budem sa držať striktné archívnych dôkazov a faktov, takže nepôjde o dezinformácie. Chcem dokázať, že celý režim stojí na povojnových nezmysloch, ktoré keď sa rozpadnú, rozpadne sa i režim, preto je celá táto tematika chránená zákonmi o extrémizme a spochybňovaní holokaustu. Ak súhlasíte a nebojíte sa, môžeme dohodnúť miesto a termín. Všetky náklady s tým spojené Vám uhradím.

*S pozdravom
Marián Magát*

Ladislav MIKO, 18. 7. 2019

Pán Magát ozvem sa Vám ak ešte bude treba budúci týždeň, momentálne som mimo office.

Ja sa určite nebojím diskusie, nemám prečo – ale platí, že nebudem robiť veci, ktoré zákon označuje za nedovolené.

Podme sa baviť o tom, aká je teda téma našej diskusie? A účel – cieľ? Ja som vyzýval k diskusii o ohrození demokracie dezinformáciami. Z toho čo píšete mám pocit, že súhlasíte, že dezinformácie ohrozujú demokraciu, či to nesprávne interpretujem? Čo teda presne chceme/chcete diskutovať v tomto kontexte?

A nakoniec, o náklady nejde. Tie si kľudne pokryjem sám. Možno by bolo najlepšie sa zísť osobne a prebrať ten formát.

LM

Marián MAGÁT, 18. 7. 2019

Dobrý deň pán Miko

To Vás ani nikto nenúti, konať protiprávne, a vlastne ani o to nejde. Ako vravím, budem sa striktnie držať dohľadateľných a verejne dostupných dokumentov. Nič teda nebudem ťahať z truhlice fantázie, ako to radi robia páni demokrati. Zákony ma naozaj nezaujímajú pán Miko, keďže doteraz mi súdy dali za pravdu, dokonca znalci zo SAV sa vyjadrili, že dejiny sa píšu na politickú objednávku, konkrétne pán Kárpáty. Jeho výpoveď plánujem čoskoro zverejniť, to bude ešte rachot, za to Vám ručím.

Čo sa týka diskusie:

Ste zástancom demokracie, ktorou ja opovrhujem, v diskusii poviem i prečo. Témou diskusie môže byť nastolenie demokracie po roku 1918 a jej výsledky do súčasnosti a to v historickom kontexte. Kto demokraciu riadi, kto z nej prosperuje (pretože obyčajný človek to nie je). Cieľom bude poukázať, že skutočné dezinformácie šíria demokrati a ich inštitúcie a tá demokracia, ktorá je však len na papieri, tu nemá miesto. Môžete kontrovať mne a ja budem kontrovať Vám. Nestojím o hádky v diskusii, skôr o slobodný názor nás

oboch. Ľudia si sami musia vybrať, čomu chcú veriť (dúfam, že vďaka zdravému úsudku). Rád sa stretnem, budúci týždeň budem doma.

S pozdravom a príjemný zvyšok dňa

Pán Miko sa však už neozval. Asi vedel prečo. Demaskovanie demokracie v priamom prenose by bol obrovský problém pre predstaviteľov tohto zločineckého režimu.

Bez holokaustu demokracia zanikne a s ňou i multikultúrne šialenstvo, Európska únia, NATO a iné nezmyselné projekty demokracie. Nemyslím demokraciu, ktorú poznáme z antiky, ktorá bola vo svojej podstate vládou schopných ľudí odhodlaných brániť svoju zem, ale demokraciu, ktorá prišla po roku 1918 a úplnú kontrolu prebrala po roku 1945, a je len vládou záujmov a rôznych kruhov, ochotných zem, ktorej vládnu, bez výhrady odovzdať. Pravdaže, tvorcovia tejto novovekej demokracie si nemôžu dovoliť stratiť svoje mocenské pozície, a tak prijali radu opatrení. Medzi nimi i zákony o kritickom pohľade na holokaust, aby sa o ňom nemohlo slobodne diskutovať. Som si vedomý, že prítomnosť ako i budúcnosť sa manipuluje cez dejiny, ktoré formujú vedomie ľudí, a preto je i táto téma stredobodom môjho záujmu a v tejto knihe sa k nej priblížim na, i pre mňa, nebezpečnú vzdialenosť. Sprostredkujem čitateľovi môj pohľad na príchod demokracie, ktorej korene siahajú až k *Veľkej francúzskej revolúcii*, a jej konečné upevnenie v dovedty monarchistickej Európe po 2. svetovej vojne. Je potrebné poukázať na to, a to je cieľom tejto knihy, akými prostriedkami sa demokracia dostala ako riadiaci centralizovaný systém na vrchol a koľko ľudí muselo pritom zomrieť po zinscenovaných súdnych procesoch, atentátoch a oboch svetových vojnách. Bez Norimberských procesov a povojnovej vine Nemecka za holokaust, by však k prebratiu moci demokratmi nedošlo. Akým spôsobom holokaust a Norimberské procesy súvisia s demokraciou, rozoberám v nasledujúcich kapitolách. Snažím sa dokázať, že pre demokraciu je holokaust životne dôležitý. Každý politik sa mu musí pokloniť a keď tak neurobíte, budete mať na krku médiá, ktoré vás verejne ukameňujú a v očiach dezinformovanej verejnosti z vás urobia nevoliteľného kandidáta. To sa mi stalo práve po ohlásení kandidatúry na post župana Žilinského samosprávneho kraja, kedy som

Ladislav Miko – vedúci Zastúpenia Európskej komisie na Slovensku.

zozbieral dostatok podpisov na moju kandidatúru, ako nezávislý kandidát. Ešte predtým, ako som ich stihol odovzdať a zaregistrovať sa, mi zavolali ľudia z médií. Tí mi oznámili, že som obžalovaný z popierania holokaustu. Aby som to však stručne zhrnul:

- médiá vedeli o obžalobe skôr ako ja
- dovtedy som oznámenie z prokuratúry nedostal
- znalecké posudky boli hotové už v októbri a novembri 2015, ale obžaloba padla až v roku 2017, len chvíľu potom, ako som oznámil kandidatúru

Otázka znie, kto nariadil oboznámiť médiá skôr ako mňa? Prečo polícia a prokuratúra nekonala už v roku 2015, kedy mali hotové znalecké posudky? Nechávali si to na deň, kedy budem chcieť ísť opäť do politiky, ako kompromitujúci materiál? Všetko naznačuje tomu, že tomu tak je. Polícia, totiž, už nemá stanovenú lehotu, v ktorej musí konať. Tým sa vytvoril priestor pre predvolebné kompromisovacie hry v réžii tajných služieb a médií, v rukách národ poškodzujúcich elementov.

Zinscenované ako procesy v Norimbergu. A opäť padá otázka: A čo úloha Židov v Norimbergu? Sú len obeť, či skutoční aktéri za oponou? Je až zarážajúce, kde sa objavujú hlavné postavy rôznych udalostí a ich židovský pôvod. Pomer Židov pri mnohých historicko-politických udalostiach nie je v žiadnom prípade náhoda.

Okrem tematiky holokaustu som sa začal zaujímať o rasy a rasové rozdiely. Na základe dosiahnutého presvedčenia o rozdielnosti ľudských rás, ktoré sa vo svojej podstate líšia odlišným genofondom, a teda vnútorným nástrojom a schopnosťou prežiť v podmienkach, v ktorých k týmto génom prišli, stal som sa absolútnym odporcom multikulturalizmu a globalizácie. Globalizácia nutne prinesie multikulturalizmus, keďže v záujme centralizácie moci a kapitálu neberie ohľady na žiadne národy, ktoré sú neskôr prinútené migrovať, prípadne sa vytvárajú podmienky pre riadenú migráciu, aby tak došlo k samotnej globalizácii. A nie je to len migrácia z Afriky či z Blízkeho východu. Európa je ohrozená migráciou na vlastnom kontinente, vlastnými obyvateľmi. Kultúry na západe skoro vymreli, boli porazené

demokraciou a ich multikultúrnym šialenstvom či odmietaním podpory pri pôrodnosti bielych Európanov, na ktorú paradoxne chýbajú peniaze, kým na imigráciu sú vynakladané miliardy z verejných zdrojov. Kým východná Európa čakala na svoju chvíľu úpadku za *Železnou oponou*, a tá prišla jej pádom. Západ, už v podstate začal upadať a geneticky vymierať po roku 1945. Rozdelením povojnovej Európy sa vytvoril akýsi ekonomický nesúlad. A tak ľudia z východu Európy putujú na Západ, aby si ekonomicky prilepšili, čo je vlastne len ilúzia blahobytu, ktorý na Západe dávno neexistuje. A tak sa národy vykoreňujú a strácajú kontakt so svojou rodnou pôdou, tradíciami a kultúrou. Všetko je však len plán istých skupín. Globalizmus teda, vo svojom záujme, likviduje jedinou prekážku svojej existencie – národné štáty. Ako hrdý Európan a príslušník bielej rasy, som sa musel postaviť proti tejto hrozbe. Z úcty k predkom a k ich odkazu, ich snahe vybudovať pre potomkov tej istej krvi lepší svet.

Práve autori ako Jürgen GRAF a David DUKE ma inšpirovali k napísaniu tejto knihy. Ak by som to mal povedať inak; plním si sen, ktorý som nikdy nemal, okolnosti ma však k tomu donútili. Tieto dve osoby spájajú v sebe vzácny talent a odhodlanie. Sú majstrami hovoreného a písaného slova a dokážu práve skrze slová bojovať o existenciu svojej rasy. Nemajú za chrbtom armádu ani neobmedzený kapitál. Len hovoria, čo si myslia, a tým sa stali nebezpečnými pre celý aparát. To musí zákonite vzbudzovať rešpekt a záujem o ich myšlienky.

David DUKE na americkom a Jürgen GRAF na európskom kontinente. Žiaľ, v mnohých krajinách, obzvlášť vo východnej Európe, chýbajú takíto ľudia. Preto som sa podujal prispieť aspoň trochu k tomuto boju. Pretože je to, okrem iného, hlavne, neznalosť jazykov, ktorá tvorí bariéru medzi skutočným svetom informácií a svetom, ktorý prezentuje tzv. hlavný prúd. Prebral som sčasti pozíciu tlmočníka ich myšlienok v našej krajine. Bojujem o záchranu našej rasy, pretože naša rasa je pozostatok dedičstva našich predkov. Sú to gény, ktoré, keď raz zmiznú, už sa nikdy neobjavia, bude to navždy stratené dedičstvo. My sme obraz našich predkov, nesieme v sebe to, akým spôsobom žili a bojovali, aby svoje gény posunuli ďalej. Táto doba s jej predstaviteľmi však robí všetko preto, aby tieto gény navždy zmizli z povrchu tejto zeme. Každú snahu o záchranu tohto dedičstva

Takýto pohľad sa vám naskytne, ak si do internetového prehliadača zadáte kľúčové slová „white couple“, biely pár. Zmiešané páry a homosexuálni oteckovia s čiernym dieťaťom.

označujú za nacizmus, fašizmus, rasizmus, extrémizmus či xenofóbiu¹¹. Ja však nemám žiadnu fóbiu a už vôbec nie z iných rás. Mám skôr fóbiu z nerešpektovania prirodzených zákonov. Každá rasa získala svoj životný priestor, no v mene falošnej humanity a akejsi ľudskosti sa prestali tieto pravidlá rešpektovať. V skutočnosti ide len o moc a peniaze. Nejaká ľudskosť nehrá žiadnu úlohu, a už vôbec nie v kruhoch, ktoré sa ňou vo vysokej politike oháňajú.

Každá rasa môže bojovať o svoju existenciu a tento boj sa bude vyzdvihovať ako niečo prirodzené. Nie však u bielej rasy. Pravým opakom sú však Židia, ktorí si užívajú akúsi špeciálnu ochranu svojich génov. Skúste ísť hlásať do Izraela, že zachovanie ich rasy je rasistické a mali by prijať tisíce černochovo či Arabov a následne sa s nimi zmiešať. Médiami budete označený za antisemitu a možno vás čakajú i rušné chvíle pred súdmi, pretože ste si dovolili otvorene hlásať nenávisť voči Židom tým, že ste ich chceli rasovým miešaním vyhladiť. Skúste to urobiť pri rase bielej. Propagujte rasové miešanie, potraty a imigráciu na Slovensku či v inom štáte Európy. Budete hviezda televíznych programov a ujde sa vám i nejaká tá cena. Znie to absurdne, že? Avšak, je to každodenná realita. Existujú rôzne zákony na ochranu menšín a Židov, neexistuje však jediný zákon na

¹¹ Strach z cudzieho, často používaný termín demokratov, ktorí tak poukazujú na chorobný strach z iných rás.

*Pravý opak sa vám naskytne pri zadaní kľúčových slov „black couple“, čierny pár.
Homogénne páry, páry rovnakej alebo príbuznej rasy.*

ochranu bielej rasy. Propaguje sa homosexualita ako prirodzená súčasť života a rasové miešanie. Keď si napríklad do vyhľadávača *Google* zadáte kľúčové slová „white couple“, teda biely pár, vyhledá vám obrázky zmiešaných párov, nie bielych homogénnych párov. Pre *Google*, založený Židmi Larrym PAGEOM a Sergejom BRINOM, biely pár asi neexistuje. Akoby biela rasa a biely pár prestali úplne existovať i vo virtuálnom svete. Pravý opak sa vám však naskytne, ak zadáte kľúčové slová „black couple“, teda čierny pár. Prehliadač vám vyhledá zdravý čierny pár bez prímiesí bielych ľudí. Tak ďaleko zašla propaganda i u internetových gigantov ako je *Google*. Hlavne, posledná kniha Jürgena GRAFA „*Der geplante Volkstod*¹² (2016)“ (Plánované usmrtenie národa), kde som sa stretol s novými dôkazmi o úmyselnej genocíde bielej rasy a ich precíznym zdokumentovaním, ktoré ma nielen utvrdili, ale až dohnali k napísaniu týchto riadkov. Rád by som preto citoval niektoré jeho myšlienky s odkazom na jeho famóznou vedeckú prácu.

Kniha, ktorú držíte v ruke, je vlastne politicko-historická publikácia. Preto som sa logicky rozhodol zavítať i do tém, ktoré s politikou a históriou súvisia. Je načase povedať si pravdu o tom, čo sa v minulosti skutočne odohralo a ako lživo sú dnes vysvetľované dejiny, len aby udržali tento

¹² <http://www.volkstod.org/>

režim zločinu pri živote, a aký veľký význam má propaganda oficiálnych dejín z médií hlavného prúdu, či vo vzdelávacom systéme. S týmito nehanebne lživo prezentovanými dejinami ide ruka v ruke i imigračná kríza. Napríklad, na nemeckom národe sa roky používa takzvaná „holokaustová palica“¹³. Nástroj holokaustovej propagandy, ktorá má Nemcom vnútiť i po niekoľkých generáciách pocit viny za holokaust, ktorý napravia tým, že budú do krajiny vpúšťať imigrantov, živiť ich a platiť z vlastných peňazí. Holokaust sa doslova stal dedičným hriechom. Projekt „holokaustovej palice“ sa spustil i vo východnej Európe, kde zatiaľ naráža na kritiku a neporozumenie, čo sa nepáči rôznym skupinám ľudí, o tom však podrobnejšie v ďalších kapitolách.

Dlho som otáľal s touto knihou. Premýšľal a pozeral som, akým smerom sa uberá dnešný svet, a či myšlienky, ktoré sa hromadia v mojej mysli, mám prepísať do knižnej podoby. Skúšal som viacero konceptov, na ktorých som prvé pokusy napísať knihu staval ešte v rokoch 2014 – 2015. Nakoniec som sa rozhodol pre knihu, ktorá vysvetlí z môjho pohľadu dnešné dianie s nadväznosťou na dejiny. Mám pochybnosti, či v dnešnom svete takzvanej liberálnej demokracie, ktorá získava silu z rozvratu, strachu a hlúposti ľudí, pochopí človek, ktorý za posledných 100 rokov zdegeneroval z viac či menej ušľachtileho a odvážneho tvora, tieto riadky. Ale už nie je čo stratiť a nie je na čo čakať. Nasledujúce riadky budú bez cenzúry, s ktorou sa denne stretávame. Musím však dávať pozor na to, čo napíšem, i keď viem, že bábkari a ich marionety urobia všetko preto, aby túto knihu zakázali, súdili autora či autorov myšlienok, ktoré podľa nich nikdy nemali uzrieť svetlo sveta. Nasledujúce slová budú kópiou mysle radikála¹⁴, teda človeka, ktorý dokáže bez mihnutia oka obetovať pre ideály všetko, čo kedy mal, má a v budúcnosti môže mať. Ale, je nevyhnutné povedať pravdu o tomto dekadentnom a naruby obrátenom režime, ktorý sa tak rád honosne a pompézne tituluje ako *liberálna demokracia* či *vláda ľudu*. Režim, založený na ziskoch, bez ohľadu na stratu myšlienkovej

13 *Holocaust-Keule*; je výraz, ktorým sa označuje holokaustová propaganda a holokaustová tematika v Nemecku. Nástroj holokaustovej propagandy a viny sa používa k útokom na politicky nepohodlných ľudí.

14 Radikalizmus predstavuje schopnosť „ísť do hĺbky“; prenikať pod povrch vonkajších javov, časových úkazov, prchavých udalostí. Sprevádza ju vnútorná sloboda, nezaujatosť a nezávislosť od mienok kultúrneho prostredia či anonymnej väčšiny. Dostatočne radikálny je ten, kto je ochotný trpieť, znášať nepríjemnosti, príkoria, prinášať neraz i veľké životné obete. Slovo je odvodené z latinského „radix“ - koreň, a teda ísť ku koreňu vecí.

slobody, ľudskej dôstojnosti a pokuse poraziť prirodzenosť samotnú. V úvode knihy by som rád vysvetlil niekoľko pojmov. Tým sa vyjasní môj pohľad na spoločnosť a jej fungovanie. Moja priamočiarosť a neústupčivosť v historicko-politickej oblasti je dostatočne známa. I preto si myslím bezpečnostný analytik Radovan BRÁNIK, ktorý 27. októbra 2015¹⁵, v relácii „Večera s Havranom“, vyslovil na pôde RTVS myšlienku, že som nebezpečnejší ako Marián KOTLEBA, ktorého označil za divadelníka:

„Na Slovensku je jeden divadelník, to je pán Kotleba, ktorý dokáže zo seba vysotiť nejakú extrémistickú agendu v snahe nejakým spôsobom zaujať a ponechať si istú pozíciu, a potom je tu jediný autentický predstaviteľ tejto extrémnej časti, to je práve Marián Magát, [...] ktorý jediný absolútne otvorene popisuje svoje ciele. Tvrdí, že demokracia je v skutočnosti tyraniou, tvrdí, že treba zlikvidovať existujúce piliere štátu tak ako existuje a nahradiť ho absolútne novým systémom.“

Týmto sa nechcem nijako povyšovať nad Mariana KOTLEBU, chcem tým len poukázať, ako veľmi sa boja títo demokrati a im podobní ľudia tých, ktorí sa neboja povedať svoj názor a odôvodniť si ho s úsmevom na tvári. Tento režim žije totiž z hlúposti ľudí a ich strachu. Strachu, vysloviť názor a strachu nazrieť do zakázaného.

Som známy tým, že neverím historickým nezmyslom, vďaka ktorým sa demokracia dostala k moci. Nezmyslom o HITLEROVEJ 2. svetovej vojne, ktorú v skutočnosti nezačal, či povojnovým nezmyslom o vyhladzovaní národov Nemcami a objasňujem to v kapitolách, ktoré na seba nadväzujú. Je potrebné poznať čo vojne predchádzalo, a že skutočným dôvodom bol neskutočný rast Nemecka a HITLEROV nový zmenňný systém. Nemecko začalo prosperovať až keď HITLER a jeho ľudia, ako riaditeľ Ríšskej banky a minister hospodárstva Walther FUNK, prestali rešpektovať nastavené pravidlá svetovej ekonomiky. Každý ukazuje prstom na HITLERA ako pôvodcu vojny, nikto si však nekladie otázku, ako dokázal v priebehu dvoch až štyroch rokov vytiahnuť krajinu z takej ohromnej núdze, ktorá prišla po versailskom diktáte a vplyve demokracie? A nie, nebolo to zbrojením, keďže ekonomický rast môžete docieľiť len predajom tovaru a služieb, nie jeho samotnou výrobou. A keďže na Nemecko boli uvalené sankcie, nemohlo dochádzať k štandardnému ekonomickému

15 <http://www.rtvsk.sk/televizia/archiv/13042/79108#2326>

rastu. Nemecko prešlo na výmenný obchod, a to spôsobilo rozruch na burze a u tvorcov cien, ktorí ovládali všetky kapitalistické a demokratické krajiny. Nikto si nekladie otázky: „Ako bolo možné, že z krajiny, ktorá sa svojou ekonomikou začala podobáť na Afriku, vybudoval novú veľmoc, ktorá nielen zúčtovala s nezamestnanosťou a korupciou, ale nastavila nový štandard, ktorého základy sa neštítali neskôr prebrať všetky socialistické a demokratické štáty v Európe?“, pravdaže s menším úspechom, keďže absentovali prvky nacionalizmu, ktoré úzko nadväzovali na sociálnu oblasť a protikorupčné opatrenia. Nacionalizmus nahradil internacionalizmus, ktorý nacionalizmom opovrhne a vytvára akýsi nezmyselný patriotizmus. Patriotizmus je akýsi pseudovlastenecký cit, ktorý necíti potrebu zdefinovať hranice či držať ochrannú ruku nad vlastnou rasou. Je to všehochuť a všehotvar, ktorý je taký nezmyselný ako zbytočný. Je to len prázdny obal bez jadra.

V knihe som sa rozhodol poukázať na škodlivý vplyv bolševizmu¹⁶, ktorý je len nevlastný brat sociálnej demokracie, a na ktorý nadväzuje dnešný panslavizmus, ktorého pôvodný smer – služba a spojenectvo s cárom – bolševizmus zničil. Verím tomu, že keď sa zničí Nemecko, upadne celá Európa. A k tomu všetkému to skutočne speje. To všetko a omnoho viac som zhrnul v tejto knihe. Spoznať pravdu sa však stáva trestným činom, preto len šepkajte o jej obsahu.

Pre moje názory som kritizovaný i v nacionalistických kruhoch, avšak len ľuďmi, ktorí sami nevedia ako veci zmeniť. Myslia si, že tým, že sa zamerajú na budúcnosť a prítomnosť za neústupčivej ignorácie dejín, poslúžia svojmu vznešenému cieľu. Títo ľudia však žijú v sebaklame. **Nikdy nič nezmenia, pretože dejiny ich dobehnú a budú im donekonečna premietajú obraz chýb, ktoré ich ideologickí predchodcovia mali spáchať. Pokiaľ sa politická scéna nevyrovná s minulosťou a nepristúpi k aktívnej revízii dejín, nikdy sa politika nezmení. Bude tu stále tento internacionálny hnoj, ktorý bude s posmeškom likvidovať národy a existencie jednotlivcov.**

Je mi pripomínané, že ak nezmením taktiku a neprestanem sa vyjadrovať k historickým témam, politicky zaniknem. Vraj nebudem mať šancu nikde

16 Z ruského *bolšhe* (больше) – väčšia. Išlo teda o hnutie väčšiny, pravdaže len na papieri a po krutých bojoch proti Rusom samotným, ktorých si toto hnutie na silu podmanilo. Bolševici sa odštípli od pôvodnej *Sociálnodemokratickej robotníckej strany Ruska*. Hnutie vychádzalo z učenia nemeckého Žida Karla Marxa.

kandidovať a politické strany, i napriek môjmu potenciálu, ma nikdy nenechajú plne pracovať v ich službách, keďže verejnosť a obyčajného človeka tieto témy nezaujímajú a médiami sú z mocenských dôvodov démonizované. Ak však tieto politické strany majú strach otvoriť Pandorinu skrinku, budem to, naopak, práve ja, kto odmietne aktívnu spoluprácu. Nikdy som nemal rád zbabelcov a vždy som obdivoval silné osobnosti, ktoré sa nájdu v každom národe a medzi všetkými rasami.

Ak ľudí nezaujíma skutočný priebeh dejín a napriek tomu sa zhrozia pri vyslovení spoločensky neakceptovaných téz, odmietam slúžiť ako politik takým ľuďom, ktorí nechápu, že práve skrze dejiny ohýbajú ich úbohé myslenie. Načo viesť stádo hlupákov a zbabelcov? Silná politika sa odvíja od silných osobností udržaných vo svojej pozícii silným národom. Ak to nie je ten prípad, politik bude vymenený záujmovými skupinami skôr, ako začne pre ľudí pracovať. Preto nie je čo stratiť!

„Biologická mladosť neoslobodzuje od hlúposti, rovnako ako staroba nezaručuje múdrosť. Sú hlúpi dedkovia a hlúpe deti.“

- Jan Werich

Vedieť, veriť a kriticky myslieť

Absolútna väčšina ľudí nepremýšľa sama za seba a nechá si diktovať čo si má myslieť. Tento jav je silno naviazaný na hierarchiu v spoločnosti. Tak, ako v prírode i medzi ľuďmi vládne silná hierarchia. Rovnosť neexistuje, ani tá pred zákonom. Preto tí, ktorí sú hierarchicky vyššie, určujú, čo sa bude robiť a akým smerom sa bude myslieť. Máme médiá, vzdelávací systém a osobnosti, ktoré predstavujú vrchol hierarchie v ľudskom svete. Preto si dovoľím spoločnosť rozdeliť na dve skupiny:

Prvá je skupina, *ktorá si myslí, že vie*. Kludne ju môžeme nazvať „*veriaci*“. Veria bez akýchkoľvek pochybností, bez akýchkoľvek dôkazov a nespochybňujú authority. Stačí, ak tomu verí väčšina v ich okolí. Takto sa viera v čokoľvek a bez akýchkoľvek dôkazov či osobných poznatkov, prenáša ako mor z človeka na človeka, z generácie na generáciu. Vieru preberajú i ostatní, aby nevyčnievali z davu a pridali sa na stranu väčšiny, kde sa cítia isto a sebedomo, a to bez toho, aby sa vôbec namáhali premýšľať. Pohodlný život v anonymnej väčšine je pre ľudský druh typický. Tu nemusia svoj názor obhajovať a všetko za nich robia ostatní *veriaci*, ktorí sú sebaistí a dokážu parafrázovať myšlienky, ktoré však nevedia logicky vysvetliť ani odôvodniť tak, aby boli kompatibilné s realitou. Týmto ľuďom chýba kritické myslenie a sú vynikajúcim nástrojom na ovládanie v každej sfére života – tzv. bežní voliči. Veriaci majú jedno spoločné – sú vedení vodcami, modlami a osobnosťami. Samotní veriaci plnia len nejakú úlohu štatistov, komparz, bez vyhliadky na osobný úspech a rast. Veriaci konzumujú informácie týchto vodcov, no zároveň ich

nepreverujú a ani sa o to nesnažia. Nedisponujú potrebným intelektom ani kritickým myslením. Preto ostane väčšina ľudí, ako bežný spotrebiteľ, v rebríčku hierarchie vždy naspodu. Niekedy sa stane, že zo spodného rebríčka hierarchie vystúpi nová osobnosť či lokálny vodca, ale len preto, že dokáže opakovať to, čo mu vyššie postavení prikážu recitovať, a tým ich nahradí po uplynutí ich životnosti, až kým sa sám nestane akýmsi nepopierateľným nositeľom myšlienok, ktoré mu boli celý život vnucované.

Ďalšia skupina sú „*vediáci*“, nositelia informácií. *Vedieť* – na rozdiel od *myslieť si* – znamená, mať informácie, mať dôkazy, mať vedomosti v zmysle vlastnej skúsenosti – nositeľ poznatkov. *Vedieť* znamená, okrem iného, mať prevahu nad *veriacimi*, ktorí dôkazy a poznatky nepotrebujú a ani ich nechcú, či častokrát dokonca odmietajú, aby nemuseli opustiť anonymnú väčšinu. U *veriacich* získava prevahu naivita nad zdravým úsudkom. *Vedieť* však môže znamenať i pracovať s falošnými či vyfabrikovanými poznatkami a dôkazmi. Manipulovať tak skupinu *veriacich* na svoj obraz a vo svoj prospech a vytvárať tak dojem väčšiny bez opory dôkazov, ktoré *veriaci* nepotrebujú, a v niektorých prípadoch ani nedokážu pochopiť, pre chýbajúcu schopnosť kritického myslenia, je tak veľmi jednoduché.

Dnes nevieme, či je zem guľatá alebo plochá, ale väčšina z nás verí tomu, že je guľatá. Veríme tomu, lebo nám to povedali ľudia, ktorí boli vo vesmíre, ktorí tam strávili čas a videli to na vlastné oči. My sami sme tam však neboli, ale veríme im, pretože sú nositeľmi skúsenosti. Avšak sami nemáme zdroje ani prostriedky, aby sme si to preverili letom do vesmíru. Teórie o heliocentrickom¹⁷ systéme boli v minulosti chápané ako rúhanie sa Bohu, pretože to narúšalo celý systém, na ktorom si katolícka cirkev vybudovala svoju existenciu. Svoje by o tom vedel povedať Mikuláš KOPERNÍK, ktorý v roku svojej smrti (1543) publikoval knihu o heliocentrizme (*De revolutionibus orbium coelestium*), ktorá bola v roku 1616 cirkvou „suspendovaná“, nie priamo zakázaná, a uvedená na *Index Librorum Prohibitorum*¹⁸ na viac ako 200 rokov, až

17 Teória, ktorá hovorí o slnku ako stredobode slnečnej sústavy.

18 Zoznam zakázaných kníh, tiež nazývaný aj *Index Romanus* (Rímsky index). Bol to zoznam rímskej inkvizície a pre každého katolíka to bol ťažký hriech čítať knihy z tohto zoznamu. Zoznam oficiálne založil rímsky cisár Konštantín I. na prvom nicejskom koncile v roku 325, kde dal spáliť spisy biskupa Areia, ktorý nepriznával Kristovi rovnosť s Bohom. Mnohí autori tak boli exkomunikovaní z cirkvi. Do roku 1962 obsahoval zoznam asi 6000 kníh. Po Druhom vatikánskom koncile (1962–1965) bol tento zoznam odstránený.

do roku 1835. Obmedzenie KOPERNÍKOVEJ literatúry prišlo potom, ako v jeho práci pokračoval slávny filozof, matematik, fyzik, inžinier a astronóm Galileo GALILEI. Podporu vo verejnosti však nenašiel. Všeobecne sa cirkev a „veda“ stále zastávali geocentricizmu, teda Zeme ako stredobodu slnečnej sústavy. Veda a jej dôkazy boli postavené mimo zákony, aspoň mimo tie kresťanské. KOPERNÍKOVO a GALILEOVO učenie by zmenilo pohľad na svet, a tým by oslabilo cirkev a jej manipulatívne praktiky. Nie preto, že by priamo cirkev podkopávalo, ale jeho výskum mohol byť v rozpore s kázaním Svätého písma v oblasti kozmológie. A ak by sa sväté písmo mýlilo v tejto oblasti, mohlo by sa mýliť aj v iných. Preto GALILEOVI udelili trest domáceho väzenia, neuposúchol totiž nariadenia prijaté dekrétmi v roku 1616, aby zastavil šírenie svojej teórie. Katolícka cirkev prebrala kontrolu nad každým aspektom ľudského života. Ak vám tento obraz pripomína dnešnú dobu, tak sa nemýlite. Síce, cirkev dnes nemá až taký dosah, ale zato ju nahradila hŕstka tzv. demokratov. Tí pokračujú v týchto praktikách po vzore cirkvi. Prebiehajú súdne procesy s autormi rôznych kníh, ktorí len publikujú historicky autentické dokumenty, ako napríklad *Hitlerove prejavy*, ktoré vydal môj osobný priateľ Pavel KAMAS, či samotné dielo Adolfa HITLERA *Mein Kampf*, ktorý bol predmetom súdnych sporov po jeho opätovnom vydaní. Ide, predsa len, o historické dokumenty. Prečo by potom ich vydanie malo byť trestné? Z toho istého dôvodu, prečo cirkev nechcela, aby sa čítali knihy od KOPERNÍKA alebo GALILEA. Mohli by ozrejmiť, že nie všetko je také pravdivé, ako sa to prezentuje na verejnosti. Ľudia by sa mohli dozvedieť, že HITLER nikdy nehovoril o tom, o čom nám demokracia vraví, že hovoril. Prípadne, že odmietal vojnu a celý čas usiloval o mier, ak teda vychádzame z jeho prejavov, či knihy *Mein Kampf*, kde nenájdete ani jediné zmienku o jeho snahách niekedy viesť vojnu či vyhladzovať Židov, ako nám je to podsúvané. Masa *veriacich* však tak, ako za doby KOPERNÍKA a GALILEA putuje tam, kde sa zhromažďujú ostatní *veriaci*, a tak si bez overenia zdrojov rada prisadne k nositeľom vedomosti dnešnej doby, ktorí v skutočnosti len nahradili cirkev temného stredoveku.

Taktiež nevieme určite, či došlo k holokaustu, ale väčšina tomu verí, lebo jej to povedali ľudia, ktorí tieto informácie priniesli. No *veriaci* sami neskúmali pozadie ani nehľadali dôkazy, stojace za týmito informáciami. Avšak ľudia, ktorí prevádzali výskum, ktorý je v prudkom rozpore s oficiálnou verziou a nie je spoločensky prípustný, ho ignorujú. Zároveň je tento výskum postavený

týmito *veriacimi* na novodobom zozname zakázanej literatúry, niečo ako *index democraticus* (demokratický index). Pretože, ako sa ďalej dočítate, holokaust je hnacím motorom novovekej demokracie a každé spochybnenie tejto, zo zákona nespochybniteľnej udalosti, berie demokracii právo existovať. Ak sa, totiž, demokracia mylí v téme holokaustu, tak sa môže mylíť, a aj sa mylí, v iných témach verejného, politického a ekonomického života.

A takto to funguje v každej oblasti života. Sú ľudia, ktorí informujú a skúmajú a ľudia, ktorí toto všetko vstrebávajú a prijímajú ako fakt, bez ohľadu na podloženú autentickosť. Každá oblasť života, vedy a náboženstiev, má teda svojich *veriacich* a *vediacich*. V jednej oblasti môžeme figurovať ako veriaci štatisti, v druhej oblasti však, ako *vediaci* a nositelia informácií. Nie je vôbec nezvyklé, využívať naivitu ako ľudskú slabosť na manipuláciu a získanie vplyvu v politike, v náboženstve alebo v inej oblasti života. Preto vôbec nie je nezvyčajné ohýbať prítomnosť a budúcnosť cez znásilnené – rozumej víťazmi písané – dejiny. Napokon, každý z nás v niečo verí a nehľadá dôkazy a zdroje tejto viery.

Tak funguje naša spoločnosť, skupina nakazená vierou v čokoľvek, vedená *veriacimi*. Ako som však písal, medzi nositeľmi informácií sú i podvodníci, falošní vediaci. Oproti falošným vodiacim stojí ďalšia skupina nositeľov informácií, ktorí sa opierajú o poznatky a dôkazy. Títo vediaci svoje tvrdenia opierajú o racionálne podané, vďaka zákonom fyziky a logiky nevyvrátiteľné alebo aspoň obhájiteľné, dôkazy. Žiaľ, dnes títo *vediaci*, ktorí majú poznatky a dôkazy, sú v menšine, a aj z historického hľadiska sa tým nič za posledné storočia nezmenilo. Príroda to zariadila tak, že nie každého obdarila schopnosťou kriticky myslieť. Tak, ako nedokáže kriticky myslieť každý, nie každý môže byť vodca skupiny. Keby bol každý vodca a mal dar kritického myslenia, nikdy by nevznikla spoločnosť. Spoločnosť sa môže formovať len s jedným vodcom, nie však s vodcami. Tí, ale, môžu súperiť o svoju dominantnú pozíciu ako hierarchiou nadradení. V tomto prípade individualizmus v spoločnosti viac škodí ako prispieva k dobru veci. Ak by, napríklad, vlčia svorka pozostávala len z vodcov svorky, uhynula by. Skupinová stratégia by vyšla navnivoč, pretože každý vodca svorky by mal iný plán kedy a čo uloviť. Inými slovami, individualizmus je dôležitý, ale nie pri formovaní spoločnosti za podmienok, že sú ním obdarení všetci alebo väčšia časť populácie. Preto príroda zariadila tak, aby len malé množstvo ľudí zdedilo túto vzácnu

vlastnosť. Tá sa dá len ťažko, ak vôbec, prisvojiť. Tak, ako iba jeden vlk dokáže viesť svoju svorku, tak ho dokáže časom vystriedať schopnejší alfa jedinec, ktorý vzíde zo svorky v novej generácii potomstva.

Preto sme mali obdobie monarchií, cisárov, faraónov, náčelníkov a vodcov. Boli to ľudia, ktorí dokázali vedomosť pretaviť vo vieru. Bez ohľadu na to, či sú ich vedomosti objektívne správne alebo nie. Ich vedomosti odrážala doba, v ktorej žili. Nová doba vždy prináša nové poznatky, novú politickú a náboženskú klímu. Napriek tomu zo zákonov, ktoré boli dané stvoriteľom, teda prírodou samotnou, dokáže viesť skupinu či spoločnosť len jedna osoba. Ak sa v skupine nachádza viacero ľudí s darom viesť, časom z nich, prirodzene, vzíde silnejší z vodcov a ostatní ho uznajú ako autoritu. Ten bude mať nad všetkými prevahu a ľudia si ho, prirodzene, vyberú lebo ich dokáže osloviť a viesť. Kto ide proti prírode, ide proti svojej existencii. Dnes tento postup proti prírode nazývame zastupiteľská demokracia, kde existujú viacerí vodcovia vo viacerých svorkách – rozumej parlamentné strany. Nikde v prírode nenájdete podobný, logike odporujúci systém, aký zaviedli ľudia. Pravdaže, tento systém vyhovuje istým skupinám, ktoré z neho ťažia. Ak by sa v prírode podobný, ako človekom zavedený systém, skutočne osvedčil, už dávno by ho používali všetky zvieracie druhy od dravcov po mravce, čo sa však nedeje. V prírode nič také nelogické ako rozdrobené skupiny – rozumej parlamentné strany – ktoré sa snažia ťahať za jeden koniec, nenájdeme. Preto záujmy človeka vytvárať viacerých vodcov, povedie v konečnom dôsledku k zániku ľudstva ako ho poznáme, čo sa pomaly, ale isto, deje.

Keď chceš poraziť nepriateľa – vychovaj jeho deti.

– staré porekadlo

Vzdelanie

Vzdelanie je pojem, na ktorý sa kladie dôraz vo všetkých aspektoch nášho života, bez ohľadu na to, či si myslíme, že je správne (autentické) alebo nie. V každom ohľade, je časť ponúkaného vzdelania v tejto dobe len politickou zbraňou k indoktrinácii cudzích myšlienok. Často s účelom implementovať myšlienково-choroboploďné názory a ich potenciálne aplikovanie do praxe. Vzdelanie, pokiaľ ho dosiahneme v štátnych inštitúciách, je systémové, inými slovami, dostaneme na stôl len tie informácie, ktoré systému vyhovujú a ktoré jeho prežitie zaručujú. Preto sa na vzdelanie kladie taký veľký dôraz. Doslova sa na ňom budujú existencie, kariéra a váš celý život. Do akej miery sú však pravdivé, už nikto neoveruje, pretože vo všeobecnosti platí, že vzdelaný človek je na vyššom stupni spoločenskej hierarchie ako nevzdelaný. Prečo potom podrývať tento status?

Osobne rozlišujem dve kategórie vzdelania. *Prípravné* a *systémové*. Prípravné vzdelanie ako: čítanie, písanie, matematika, fyzika či chémia, sa zakladajú na základnom pochopení znakov a čísel, a ich možnosti aplikovania v bežnom živote. Fyzika a chémia sa taktiež nedá dnešným liberalizmom oklamať, keďže tieto predmety sú založené na prírodných zákonoch, ktoré oklamať nikdy nejdu. Bez korektnej fyziky by asi ťažko vzlietli ich bombardéry, ktoré by vďaka korektnej chémii niesli bomby, ktoré rozširujú demokraciu. Prírodu oklamať nejde.

Iné je to pri systémovom vzdelávaní. Systémové vzdelanie ako: história, ekonomika, právo, etika a mnohé iné, sú nástrojmi indoktrinácie

a ich obsah je menný, v závislosti na záujmoch tvorcov režimu. Pre nich nie je problém – na rozdiel od matematiky, fyziky či chémie – prepísať potrebnú látku bez toho, aby to malo dopad na prírodou dané a nemenné zákony. Systémovým vzdelaním dokážu oklamať dav, nie však prírodu. Preto sa zmenou režimu menia iba tie vyučovacie predmety, ktoré ide prepisovať a neporušovať pritom milióny rokov staré zákony fyziky. Avšak, práve táto malá časť vyučovacích predmetov, ktorá vplýva na vzdelanie, stačí na uchopenie davu, ktorý sa dá veľmi jednoducho ovládať.

Píšem o informáciách, ktoré pozmenia vedomie ľudí k obrazu tvorcov tohto režimu. Hovoríme o formovaní ducha. Vaše vedomie ovplyvňuje vaše správanie. Pokiaľ vám niekto od detstva hovorí, že pavúky sú nebezpečné, budete sa ich celý život báť, keď vám niekto povie, že myš je hrôzostrašné zviera, budete sa jej v dospelosti panicky báť. Ak by vám bol vštepaný opak, vaše správanie by sa k týmto tvorom formovalo inak, a tým i úcta k prírode a k všetkým živým tvorom. A tak funguje formovanie vedomia, ktoré má vplyv na správanie.

Dnes sa vedomie formuje v škole a prostredníctvom médií. Ako médiá pracujú a aký majú vplyv na dav, najlepšie vykresľuje román „*Vojna svetov*“ od anglického spisovateľa Herberta WELLSA. Túto hru spracoval cez rádiové vysielanie americký herec Orson WELLES ako dokumentárnu správu, ktorá informovala o napadnutí USA mimozemšťanmi. Vysielala sa na Halloween, 30. novembra 1938. Pred samotným vysielaním sú poslucháči oboznámení, že sa bude vysielat rozhlasová hra. Povie pár slov na úvod, ale v tom rádio prepne na tanečnú hudbu, a tak upozornenie ostane v zabudnutí.

Tanečnú hudbu po chvíli preruší dôležitá správa, v ktorej istý astronóm hlási výbuchy plynu na Marse. Krátko na to hlásateľ oznamuje, že na farmu v blízkosti Grovers Mill v New Jersey spadol ohnivý objekt. Vysielač CBS – ktorý spolupracoval na tomto projekte – prepína k svojmu reportérovi, ktorý je na mieste pádu:

*„Veľký Bože, niečo sa plazí z tieňa, ako šedý had. Vyzerá to ako chápadlá. Telo je veľké ako medveď a leskne sa ako mokrá koža. Ale tá tvár je nepopísateľná.“*¹⁹

¹⁹ <https://www.zeit.de/wissen/geschichte/2013-10/krieg-der-welten-radio-orson-welles>

Pozadie je obohatené o zvukové efekty, a tak ľudia nadobudnú dojem, že ide skutočne o útok mimozemšťanov na planétu Zem. Redaktor hlási stovky zabitých ľudí, ktorí boli zneškodnení tepelným lúčom mimozemšťanov. Polícia a armáda sú bezmocné. Vesmírne lode majú zobrať útokom New York.

Išlo o nákladnú rozhlasovú hru spracovanú tak, aby priamo zmiatli poslucháčov. Priamo vo vysielaní umierajú reportéri, pravdaže, len v štúdiu. To všetko však spôsobilo paniku v obyvateľstve. Až o 40 – 50 minút neskôr rádio odvysielalo správu, že udalosti, ktoré odvysielalo, boli súčasťou programu a celé vymyslené. Ešte niekoľko dní potom boli nachádzaní ľudia, ktorí sa skrývali v lesoch a v šachtách zo strachu z útoku mimozemšťanov a Nemcov. Niektorí podozrievali práve Nemcov z útoku na USA, to však súviselo so silnou protinemeckou propagandou, ktorú šíрили krajiny demokracie.

Takže, médiá majú okamžitý vplyv na správanie ľudí. Ľudia dokážu uveriť úplne všetkému. Ak je hra dobre spracovaná a pripravená, tak sa fikcia zmieša s realitou. To sa deje i dnes. Celé spravodajstvo a dokumentárne filmy stoja na podobnom princípe. Hlavne, čo sa historických udalostí týka. A ľudia tomu veria. Veria tomu tak, ako verili v roku 1938, že na zem zaútočili mimozemšťania.

Vráťme sa však ku škole. V tejto inštitúcii sú rozhodujúce predmety ako: dejepis, občianska výchova, ekonomika, právo, atď. Systém sa sústreďuje na predmety, ktoré môžu formovať ducha a vstúpiť do ideálneho obrazu spoločnosti, doslova sa snaží – ako hovorí môj priateľ, vydavateľ Pavel KAMAS – globalizovať myšlienky. Vytvorí masu rovnako mysliacich, respektíve nemysliacich. Indoktrinuje myšlienky a známkovacím systémom – čo nie je nič iné ako ukazovateľ toho, ako dobre dokážete papagájovať podsunuté informácie a ako pevne sa vo vás zahniezdili – vás ohodnotí. Dobré známky značia vyšší stupeň ohybnosti ducha a mysle, schopnosť zapamätať si informácie a reprodukovať ich v takom znení, v akom vám boli podsunuté. Je to ukazovateľ kvality pretvoreného ducha. Takýto žiak sa hodí do užšieho výberu ľudí, ktorí postúpia na vyššie priečky spoločenskej hierarchie. Na základe lepšieho známkovania sú tak dostupnejšie lepšie školy, šanca pracovať pre štátnu správu, a tým pre systém, ktorý túto osobnosť vytvoril. Tam kolobeh začne od začiatku. Novým systémovým vzdelaním obohatený pracovník bude podsúvať informácie novej generácii ako učiteľ či osobnosť verejného života.

Na druhej strane ostávajú tí, ktorí mali zlé známky, ľudia, ktorí odmietali prijať diktované informácie, a to vedome či nevedome. Tí sa hodia ako robotníci za pásom či na stavbe. Nedosahujú takého vzdelania, a v mnohých prípadoch, žiaľ, ani inteligencie. Ale i títo sa dajú formovať, a to prostredníctvom zábavy. Zábavný priemysel a kinematografia formuje tých, ktorí neprijali informácie v strediskách indoktrinácie, v školách. No i medzi vzdelanými i medzi obyčajnými robotníkmi sa nájdu výnimky, ktoré pochopili, o čo to-muto systému ide. Aby však systém vyseletoval týchto nepoddajných od už vyformovaných a zglobalizovaných nevoľnomyšlienkarov a zabránil tak infekcii, ktorá by postihla myšlienkovu globalizovaný dav, a aby sa ich už vyformovaní ľudia stránili a báli ako pavúkov a myši, prišiel systém s pojmom *extrémizmus*.²⁰

„Extrémista“ je človek, ktorý neholduje všeobecne akceptovanej pravde, a navyše si dovoľí mať iný názor, ktorý sa nebojí prezentovať verejne, o to horšie, ak si ho vie obhájiť pred skupinkou liberálov alebo demokratov. Dnes sú extrémisti ľudia, ktorí neveria oficiálne predkladaným dejinám, chcú právo prispôbiť potrebám ľudí, neveria ekonomickému konceptu režimu a prinášajú alternatívy. Radi by jedli potraviny vyprodukované doma, vo svojej vlasti, miesto podpory imigrantov chcú podporu majoritnej časti obyvateľstva a ich rodín. Vzdelávanie chcú viesť inou formou ako indoktrináciou, a to formou konfrontácie názorov v spojení s verbálnou argumentáciou a zapojením kritického myslenia – to znamená, neučiť deti ako majú myslieť, ale, že majú myslieť. Kriticky mysliaci človek je však pre vzdelávací systém nebezpečný. Kritické myslenie pretrhne väzbu medzi objektom záujmu – školákom a indoktrinovanou myšlienkou – systémovou informáciou. Preto je v škole skoro úplne vylúčené, aby žiak argumentoval inými informáciami ako sú tie v osnovách a stavať na tom výučbu. Žiadny učiteľ to nechce dovoliť, učí sa to, čo je v osnovách. Ak to nebudeš opakovať, neprejdeš, pôjdeš robiť za pás a na lepšiu školu sa nedostaneš. Strach z neúspechu v živote dokáže preto i z mnohých neoblomných vyformovať povolného človeka, ktorý sa zbaví myšlienkového slobody a vstúpi do klubu myšlienkových globalistov.

Ako mladý človek som odmietal citovanú pravdu. Nepáčilo sa mi, že mi niekto chce diktovať niečo, čo mi nedávalo zmysel. Vytvoril si imunitu voči

²⁰ Dodnes nie jasne definovaný pojem, ani na právnej úrovni. Ide skôr o pojem označujúci ľudí s iným, vo väčšej časti spoločnosti, všeobecne neprijatým názorom.

myšlienkovej globalizácii za cenu zlých známk v škole sa dnes, ako vidím, oplatilo. Režimom prenasledovaný a k otvorenej argumentácii pred verejnosťou nevítaný. Režimu som šliapol na kurie oko. Často mi je vyhadzované na oči, že som nevzdelaný a takí nepatria do politiky ani k skúmaniu dejín. Na to by som rád povedal, že: *„Som rád, že nemám vzdelanie tohto systému, teda, že nežijem tak, ako si to predstavujú jeho tvorcovia, a ktorý navyše nefunguje“*. Z histórie vieme, že práve tí, bez systémového vzdelania, vytvorili revolúcie v ľudskom myslení. Či to bol obyčajný tesár z Galilei alebo maliar pohľadníc z Rakúska. Práve na takzvaných „nevzdelaných“ dejiny pamätajú najviac. Preto som vďačný tomu, že nemám vzdelanie, ktoré poskytuje režim, ktorý nefunguje, je zadlžený, viackrát bol pred kolapsom, a v podstate, nemá perspektívu. Tento režim žije, okrem strachu, i z ohýbania dejín a ich lživého výkladu. Aby sa vôbec udržal pri živote, museli sa podpísať zmluvy zakazujúce skúmanie súdnych a politických rozhodnutí silných, a často praktizovať násilie či vraždy, ale o tom v neskorších kapitolách.

Panujúce dejiny sú dejiny panujúcich.

- autor neznámy

Falšovanie dejín

Dejiny sa stali významným prostriedkom udržiavajúcim tento takzvaný demokratický režim pri živote. Neprejde deň, kedy nám pod nos nie je podsúvaný holokaust a Tretia ríša. Práve prostredníctvom dejín vytvára tento aparát základ svojej existencie a upevňuje svoju moc. Nič totiž nie je dôležitejšie, ako glorifikovať pamiatku holokaustu, démonizovať HITLERA, TISA a Slovenský štát, a to viac ako 70 rokov bez prestávky. Ide doslova o aparát podporovaný zástupom pseudohistorikov, ktorí sú režimu naklonení, pretože ho potrebujú a parazitujú na ňom. Oni udržiavajú režim a režim za to dobre platí. Symbióza, z ktorej vytlíkajú kapitál a politickú moc pre svojich ľudí alebo štáty ako Izrael, ktoré si týchto historikov doslova vychovávajú. Pre týchto historikov sa stalo hlavným povolaním nie pravdivo a v kontexte s dochovanými dokumentmi vykladať dejiny, ale držať režim pri živote skrze ich ohýbanie, zatajovanie, ba dokonca vytváranie udalostí, ktoré nikdy nenastali alebo nenastali tak, ako ich prezentujú. Ak sa nehodíte do tohto kolektívu vzdelávacích alchymistov, ktorí sa snažia z moču vyrobiť zlato, budete skrátka vylúčený, ako v prípade historika Martina LACKA. LACKO si dovoľil mať iný názor na vojnový Slovenský štát a jeho predstaviteľov, a tak bol zbavený svojej práce²¹ pre ÚPN²². Takže, režim jasne ukázal, že iný názor nestrpí, čo dokazuje, že pre svoju existenciu potrebuje len jednu verziu dejín – tú svoju.

21 <https://www.aktuality.sk/clanok/369561/historik-upn-lacko-velebil-tisa-dostal-vypoved/>

22 Ústav pamäti národa.

Pri mojich súdnych pojednávaniach som zažil podobné strety so štátnym záujmom. Na súdnom pojednávaní sa ma prokurátorka pýtala: Či som historik, alebo či som členom nejakého historického spolku, ktorý má právo „historizovať“ na túto tému? Tým chcela povedať, že na to nemám právo, pretože nemám vzdelanie v odbore dejín. Odpovedal som jej: **„Či si každý deň volá k sebe domov kuchára, keď chce variť, keďže ona asi vyučenou kuchárkou nie je, a tak nemá právo miešať v hrnci“**. Touto argumentáciou som ukázal prokuratúre, že na nejakom papieri s titulom v hocijakej oblasti nezáleží a podobná argumentácia zo strany prokuratúry je tak nezmyselná ako aj smiešna, pokiaľ nechcete, pravdaže, vystreliť človeka do kozmu alebo navrhnúť statiku budov, teda v oblastiach, kde už ide skutočne o život a základom sú znalosti matematiky, statiky a fyziky. Teda znalosti, ktoré nejde ohýbať podľa želania. Nezabúdajme, že titul „historik“ – na rozdiel od presných vied, ktoré nejde ohýbať ako našu minulosť – je titul systémového vzdelania. Úlohou systémom vychovaného (a živeného!) historika, je teda, predovšetkým, slúžiť výkladu systém udržujúcich „právd“. Nemalo by ísť, ale na súde – inštitúcii, ktorá je viazaná hľadaním pravdy – o správnu dedukciu a výklad udalostí na základe fyzických a listinných dokumentov, nahrávok či iných dobových nosičov informácií? Veď tu predsa nikomu nejde o život. Preto tu nie je, a nemal by byť, priestor pre kriminalizovanie historizujúcich ľudí. Verejnosť musí sama posúdiť, kto má pravdu, nie pravdu uzákoniť alebo ju pretlačiť súdnou mocou. Ale presne toto sa deje, i keď použijete oné listinné či iné nosiče informácií. Je to tým, že narúšate statiku systému, ktorý pre vás ohýbaním dejín vytvorili.

Avšak, dnes vás neochráni ani titul historika, tak ako v prípade pána LACKA. Mať iný názor, a nebodaj ho podporiť dokumentmi, sa môže veľmi rýchlo vypomstiť a pre režim sa stanete extrémistom. Pretože režim nedokáže kontrovať, tak aspoň označí ľudí za neželaných. Tento titul má za úlohu jedinú, a to zbaviť vás neformálne na verejnosti duševného zdravia, inteligencie, posunúť vás na okraj spoločnosti a ponechať vás mimo politického života. Tieto snahy sú doplňované mediálnou štvanicou, pretože médiá patria presne tým istým ľuďom, ktorí si vychovávajú túto skupinku alchymistov, ktorí by vás nemali problém, obrazne povedané, liečiť ortuťou, ak to bude

opäť režimom žiadané. Kto a prečo má záujem dejinami a ich ohýbaním na svoj obraz držať pri živote demokraciu?

Aby sme našli odpoveď na túto otázku, treba sa opäť vrátiť do Nemecka, hniezda povojnovej demokracie, ktorá je vzorom pre celú Európu. Po vojne sa stalo Nemecko okupovaným štátom. Bolo – a doteraz je – okupované USA a ich spojencami. Spojenci si tak rozumeli, že si štát rozdelili na dve časti. Obyvateľov oddelili múrom a strážnymi vežami a každé jedno nežiadané prekročenie sa trestalo, nezriedka smrťou. Hovoríme o tých istých spojencoch, ktorí sa bratrickovali, podávali si ruky, objímali sa, bojovali proti tomu istému nepriateľovi, navzájom sa podporovali, dodávali suroviny, zbrane a financie a po vojne si nevedeli prísť na meno. To vedie len k záveru: Že spojenectvo bolo účelové pre porazenie spoločného nepriateľa, aby vzápätí mohli proti sebe zbrojiť a viesť studenú vojnu. Vcelku pochopiteľné spojenectvo.

23. októbra 1954 podpísalo Nemecko v Paríži Protokol o ukončení okupačného režimu v SRN²³. Následne bol tento uverejnený v BGBl²⁴. Nebol to ani tak protokol o ukončení okupačnej politiky, ako predpis na riadenie Nemecka nemeckými politikmi pod taktovkou USA. Tým sa okupačná politika neukončila, len sa dala do rúk nemeckým politikom, ktorí sa mali držať nariadení okupačných mocností. To vyplýva i zo samotného názvu tohto protokolu: „*Vertrag zur Regelung aus Krieg und Besatzung entstandener Fragen*“ (Überleitungsvertrag)²⁵, teda „Zmluva k regulácii z vojny a okupácie vyplývajúcich otázok“ (zmluva o prevedení). Išlo o pravidlá, pod ktorými okupačné sily vrátia, aspoň na papieri, Nemecku samostatnosť. Na papieri preto, lebo doteraz sú v Nemecku americké základne, odkiaľ sa centrálny vysielajú rozkazy po celej Európe k všetkým americkým základniam a nemecká politika je podriadená politike USA. Ako to súvisí s dejinami? Medzi jednotlivými bodmi je zaujímavý práve článok 7.1 menovanej zmluvy v ktorom sa píše:

23 Spolková republika Nemecko.

24 *Bundesgesetzblatt* – plátok spolkových zákonov, bola publikácia Spolkovej republiky Nemecka obdobná Zbierke zákonov.

25 <http://www.hackemesser.de/ueberleitungsvertrag.html>

Článok 7

Odsek (1)

„Všetky rozsudky a rozhodnutia v trestných veciach, ktoré súdom alebo súdnym úradom „Troch mocností“ alebo v tých istých veciach doteraz v Nemecku padli alebo neskôr padnú, ostanú v každom ohľade v nemeckom práve právoplatné a právne účinné a nemecké súdy a úrady sú povinné s nimi podľa toho nakladať.“²⁶

Ak by sme si to dali do kontextu s Norimberskými a neskôr nasledujúcimi holokaustovými procesmi, je záver jasný. Nikto nesmie skúmať ani spätne otvárať tieto procesy a podrobovať ich historickému výskumu, nebodaj revízii. Prečo sa tohto Američania báli a možno dodnes boja, vysvetľujem v ďalších kapitolách podrobnejšie na konkrétnych prípadoch, preto túto tému v nasledujúcich riadkoch prebehnem len stručne. Ak sa prevalí, že pri týchto procesoch boli použité falošné a úmyselne vykonštruované dôkazy, mučenie, dokonca vraždy nepohodlných svedkov a iné, celý koncept Nemecku nanútenej demokracie by sa zrútil.

Z okupovaného Nemecka sa teda do celej Európy začal šíriť štandard výkladu dejín, ktorý udržiaval politickú moc okupantov pri živote a doteraz ju udržuje bez ich aktívnej prítomnosti. Čo by sa asi stalo, keby sa obyvatelia dozvedeli, že nie všetko bolo tak, ako sa prezentuje? Pocit viny za vojnu a holokaust by sa vyparil, a tým aj jav, ktorým sú Nemci dodnes bičovaní a bití – holokaustová palica. To má vplyv na nemeckú mentalitu a chápanie politiky, ktorá sa vedie nie v záujme ich národa, no práve naopak, proti jeho záujmom. To sa odzrkadľuje na ich prijímaní cudzích kultúr, kým ich vlastná zaniká. Ale o tom neskôr.

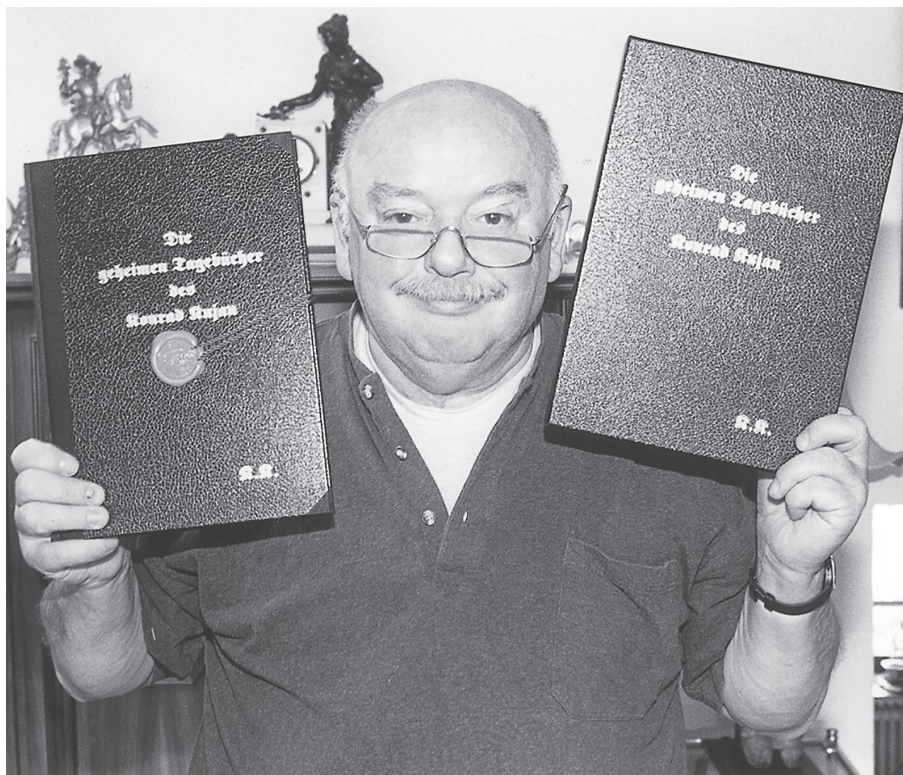
Falšované dejiny sa museli podmurovať falošnými rozsudkami a sfalšovanými dokumentmi. Tie oficiálne, bez kritiky, prijali i médiá, ktoré sú v rukách skupín, ktoré Nemecko okupovali a dodnes okupujú. Tento proces zahalil celú Európu, a tak sa nemecké dejiny stali dejinami Európy. Každý je vinník a je iba jediná obeť – Židia. Ako veľmi je táto téma citlivá a krehká, a ako ľahko sa dajú oficiálne stanoviská rozbiť na kusy, dokazuje i to, že museli prijať radu legislatívnych krokov, ktoré tieto skúmania či kritiky postavili mimo zákon. Každý iný pohľad na dejiny z rokov 1933–1945 sa

²⁶ BGBl, časť II, 31. marec 1955, str. 413.

trestá. Iné obdobia nie sú nikomu trňom v oku, len krátke obdobie, kedy nielen Nemecko, ale celá Európa prešli revolúciou, ktorá vyradila z hry banky a burzy.

Ako jednoducho, bez zbytočných otázok a kritiky, dochádza k falšovaniu, predviedol nemecký maliar a zberateľ vojenských predmetov Konrad KUJAU. KUJAU v roku 1983 oznámil, že vlastní 62 zväzkov HITLEROM osobne písaných dokumentov. Tie predal spravodajskému plátku *Stern* za 9,3 milióna nemeckých mariek, teda za cca 4,6 milióna eur. Falzifikáty boli tak dobre vyhotovené, že ich nedokázal odhaliť ako falošné ani odborník na osobu Adolfa HITLERA, britský historik Hugh TREVOR-ROPER. Ten utrpel porážku a blamáž, keď ohodnotil dokumenty, známe ako *Hitlerove denníky*, ako pravé, i napriek jeho obmedzeným znalostiam nemeckého jazyka. Spravodajský časopis *Stern* ich pompézne prezentoval v jednom zo svojich vydaní. Tu vidíme, že ani médiá hlavného prúdu nie sú studnicou pravdy a objektivity. Pravdaže, neobídme ani fakt, že mnoho takzvaných odborníkov na dejiny oklamal a znemožnil. Tu je na mieste spomenúť, že v tomto prípade KUJAU, aj keď neúmyselne, poukázal na to, že všetci títo znalci sú len figúrkami bez kritického myslenia a schopnosti skutočne vykonávať svoju prácu, ale napriek tomu, majú na verejnosť obrovský vplyv. KUJAU bol známy tým, že falšoval obrazy – no veľmi sa o tom nehovorilo a netreba sa možno ani čudovať, keďže KUJAU bol taký dobrý falšovateľ, že oficiálne falšoval známe diela a predával ich ďalej ako falzifikáty, čo podľa nemeckého práva nie je trestné. Bol taký šikovný, že po jeho smrti sa dokonca falšovali jeho falzifikáty. Až podrobné vyšetrovanie odhalilo, že dokumenty, prezentované ako denníky A. H., sú podstatne mladšie, keďže boli vyrobené z materiálov, ktoré boli vynájdené až po roku 1953. Nikoho vôbec neiritovalo, že na každom zväzku boli gotickou fraktúrou²⁷ napísané iniciály F. H., nie A. H. Tu urobil KUJAU chybu, no nikto si to nevšimol. Svoje pochybnosti o denníkoch vyjadril aj anglický amatérsky historik David IRVING, ktorý bol verejnosťou akceptovaný ako odborník až do doby, kedy si dovolil povedať svoj názor na plynové komory v Osvienčime, ktoré označil za atrapy postavené Poliakmi po vojne, a že neexistuje žiadny HITLEROV príkaz na vyhladenie Židov. Dnes vieme, že mal pravdu, ale k tomu neskôr. Vráťme

²⁷ Typ novogotického lomeného písma používané predovšetkým v Nemecku od 16. storočia do roku 1941.

Konrad Kujau drží v rukách ním sfalšované denníky Adolfa Hitlera.

sa ku KUJAUOVI. Ten bol za podvod uväznený na štyri roky a šesť mesiacov, no po troch rokoch bol prepustený kvôli ťažkej chorobe a v médiách začal vystupovať ako znalec na falzifikáty. KUJAU dokázal, i keď to nebolo jeho primárnym úmyslom, že verejnosť prijala materiál, ktorý vykonštruoval, bez akýchkoľvek otázok a pochybností. S čímkoľvek prídu médiá a historici hlavného prúdu, sú tomu ľudia náchylní uveriť.

Ďalším spôsobom ako falšovať dejiny, sú úmyselné výmysly historikov, predovšetkým židovských. Medzi najvýznamnejších židovských historikov falšujúcich dejiny patria Raul HILBERG a Léon POLIAKOV. Raul HILBERG si vymyslel až dva príkazy Adolfa HITLERA na riešenie židovskej otázky vyhladením, kým sa sám pod tlakom otázok pred súdom v Kanade, v procese s Ernstom ZÜNDELOM priznal, že ničím takým nedisponuje a žiadne príkazy neexistujú. POLIAKOV urobil zo skutočnej miestnosti o výmere

25 metrov štvorcových, miestnosť o výmere 93 metrov štvorcových, aby tak lepšie sedeli čísla pri údajnom vyhladzovaní pomocou plynových komôr. A mohli by sme pokračovať. Zástup, predovšetkým židovských historikov, ktorí bez akéhokoľvek dôkazu publikovali nezmysly, je dlhý.

Ďalším spôsobom ako ohýbať dejiny sú nesprávne a účelovo vyhotovené preklady kníh a dokumentov. Pred súdom, ktorý sa práve voči mne koná v trestnej veci „podpory skupín potlačujúcich ľudské práva“, bola privolaná pani znalkyňa PhDr. Martina Fiamová, PhD., zo Slovenskej akadémie vied (SAV), ktorá cituje z knihy Adolfa HITLERA *Mein Kampf* pasáž, ktorá – neviem v akej súvislosti s trestným činom, ktorý som mal spáchať – poukazuje na snahy Adolfa HITLERA o *Lebensraum*²⁸ pre Nemcov. Znalkyňa píše:

„A. Hitler v *Mein Kampf* napísal: Budúcim cieľom našej zahraničnej politiky nesmie byť západná či východná orientácia, ale východná politika v zmysle získavania potrebnej domoviny pre náš nemecký národ.“²⁹

Človek by mal dojem, že HITLER plánoval už pred príchodom k moci zabráť východnú Európu a vytvoriť tak *Lebensraum* pre nemecký národ na úkor národov vo východnej Európe, a tým vytlačiť „podradných ľudí“ zo svojej domoviny. Ale v skutočnosti, nič také HITLER nepíše. Preklad je buď úmyselne zle spracovaný, teda účelový, alebo prekladateľ nemá znalosti nemčiny, ktoré by ako prekladateľ mal mať, v súvislosti a s obsahom textu či celkovej myšlienky. Prekladateľ použil slovo domovina, čo by znamenalo, že HITLER použil slovo „*Heimat*“, čím by sme mohli skutočne dokázať jeho

„Objavené Hitlerove denníky“, prezentované plátkom Stern.

Na jednom z nich vidieť iniciály F. H. miesto A. H.

²⁸ Životný priestor.

²⁹ Znalecký posudok: ČSV: KRP - 115/1-VYS-ZA-2015, str. 5. Citované z českého prekladu *Mein Kampf*, str. 509, Naše vojsko 2016.

skoršie úmysly a jeho túžbu po životnom priestore. Avšak, ak si pozrieme originálny text, napríklad z roku 1942³⁰, ktorý mám vo svojej zbierke, použil slovo „Scholle“. Pre slovo *Scholle* je slovenský ekvivalent: *pouřch, kôra*³¹. Použiť slovo „domovina“ je prinajmenšom amatérske. V prípade HITLEROVHO textu z *Mein Kampf* ide teda o ornú pôdu, keďže Nemecko malo po Versaillskej dohode problém s užitím svojho národa. Dokazuje to i fakt, že HITLER slovo *Heimat* použil v originálnom vydaní asi 50-krát, kým slovo *Scholle* len asi 3-krát a vždy v spojení s ornou pôdou:

- *auf der bäuerlichen Scholle* – na roľníckej pôde (hrude)³²
- *[...] mit dem deutschen Schwert dem deutschen Pflug die Scholle, der Nation [...]* – s nemeckým mečom a nemeckým pluhom pôdu toho národa³³
- *Nicht West – und nicht Ostorientierung darf das künftige Ziel unserer Außenpolitik sein, sondern Ostpolitik im Sinne der Erwerbung der notwendigen Scholle für unser deutsches Volk – **Budúcim cieľom našej zahraničnej politiky nesmie byť západná či východná orientácia, ale východná politika v zmysle získavania potrebnej ornej pôdy pre náš nemecký národ***³⁴ (citát zo znaleckého posudku, avšak teraz v správnom preklade).

Ak by si niekto kládol otázku: „Aký je rozdiel medzi získaním ornej pôdy a získaním domoviny?“ odpoveď znie: Pre získanie ornej pôdy nie je potrebné osídlenie oblasti. Túto otázku treba však opäť skúmať v historickom, teda dobovom, kontexte. Nemecko stratilo obrovské územia a kolónie *Versaillským diktátom*. Tým pádom nemalo šancu užiť a pokryť potreby obyvateľstva. HITLER preto uvažoval v *Mein Kampfe* nad pôdou na východe, ktorou by národ užíval. Dôležitý je však spôsob, ako pôdu získať. Kto pozná dejiny Nemecka vie, že ani jednu kolóniu si Nemci nepodmanili vojnami, na rozdiel od západných demokracií. Vždy si kolónie získali dohodami a tvrdou prácou. Je tu teda predpoklad, že i HITLER si chcel

30 Adolf Hitler, *Mein Kampf*, Zentralverlag der NSDAP, 1942, str. 757.

31 <https://de.wiktionary.org/wiki/Scholle>

32 Adolf Hitler, *Mein Kampf*, Zentralverlag der NSDAP, 1942, str. 25.

33 Adolf Hitler, *Mein Kampf*, Zentralverlag der NSDAP, 1942, str. 154.

34 Adolf Hitler, *Mein Kampf*, Zentralverlag der NSDAP, 1942, str. 757.

získať ornú pôdu na východe dohodou, nie expanznou vojnou. Koniec koncov, 14. marca 1939 odmietol územie Zakarpatskej Ukrajiny ponúkané premiérom Awgustynom WOŁOSCHINOM, ktorý toto územie sám ponúkal ako protektorát, čo len dodáva na sile argumentácií, že HITLER neusiloval o prebratie Východu ako novej domoviny pre Nemcov, ani neplánoval vojnu proti slovanskému Rusku, ale o tom opäť neskôr. HITLEROVE nároky na *Lebensraum*, teda návratu kolónií a území odobraných Versaillským diktátom, neboli ničím výnimočným. *Lebensraum* je priestor alebo plocha, potrebná k životu, dodávajúca suroviny a potraviny. Takže, nič iné ako kolónie Anglicka, Francúzska, USA, Japonska a iných krajín, ktoré sú bezpochyby taktiež *Lebensraumom* – životným priestorom. Jeho požiadavky boli dobe príznačné a ničím sa nelíšili od požiadaviek na *Lebensraum* demokratického sveta, ktorý si svoje kolónie získaval väčšinou vojnami.

Že sa to HITLEROVI vymklo v Poľsku spod kontroly, keď chcel získať späť nemecké mesto Danzig³⁵, rozoberiem v ďalšej časti knihy. Ak Nemecko pod vedením HITLERA chcelo ornú pôdu, nie domovinu, nešlo v texte o úmysel trvalého osídlenia, ale o zmluvný vzťah medzi dvomi štátmi. Záver však je, že takzvaní znalci a akademici, s titulmi pred a za menom, nie sú schopní preveriť si pôvodný zdroj použitý v posudku, ktorý bez hanby predložia ako dôkaz obžaloby. A mohli by sme pokračovať tou istou znalkyňou, ktorá vytrháva z kontextu celé citáty a vynecháva v nich vety.

*PhDr. Martina Fiamová, PhD.,
znalkyňa, ktorá nemá potrebu pre-
veriť pôvodné zdroje, vynecháva vety
z citácií a tak úmyselne
nabudzuje dojem niečoho, čo
nebolo napísané a myslené
tak, ako to opisuje.*

35 Poľsky Gdańsk – nemecké mesto na území dnešného Poľska.

Lepí myšlienky, ktoré HITLER vyslovil v rôznych častiach knihy tak, aby to pôsobilo dojomom, že Hitler hovorí napríklad o nižších rasách či svetovláde. Zo znaleckého posudku to je viac ako jasné. Znalkyňa cituje HITLERA nasledovne:

*„Pacifisticko-humánne myšlienky môžu byť snád' skutočne dobré vtedy, pokiaľ si nadradený človek najskôr v určitom rozsahu podmaní a podrobí svet, ktorého potom prehlási za jediného pána tejto zemegule... **(Znalkyňa vynecháva jednu vetu)** Teda najskôr boj a potom snád' pacifizmus.“³⁶*

Z toho, ako to pani znalkyňa polepila dokopy, by sme sa opäť mohli domnievať, že HITLER túži po vojne a pritom hovoril o nadradenosti Nemecka. Pravdou je, že HITLER nehovoril o „nadradenom človeku“ ako o Nemcoch, ale hovoril o tom, ako to funguje v prírode za prirodzených okolností, teda zovšeobecňoval. Celá citácia s nevytrhnutými vetami znie nasledovne:

„Pacifisticko-humánne myšlienky môžu byť snád' skutočne dobré vtedy, pokiaľ si nadradený človek najskôr v určitom rozsahu podmaní a podrobí svet, ktorého potom prehlási za jediného pána tejto zemegule. Tejto myšlienke by potom chýbala možnosť škodlivého pôsobenia práve do tej miery, že sa jej praktické použitie stáva úplne nemožným. Teda najskôr boj a potom snád' pacifizmus.“³⁷

Chýbajúca veta dodáva textu úplne iný zmysel i napriek opätovnému zlému prekladu, ktorý má zniet: *„Tejto myšlienke by potom chýbala možnosť škodlivého pôsobenia práve do tej miery, že sa jej praktické použitie stane zriedkavé a nakoniec úplne nemožné“*. To pravdaže, nemá na obsah vytrhutej vety vplyv. HITLER sa jasne dištancuje od možnosti ovládnuť svet nadradeným človekom a považuje to za nemožné. HITLER dokonca pokladal Nemcov za najmierumilovnejší národ na svete, odmietajúci akékoľvek vojny:

„Napríklad ten, kto by si naozaj z celého srdca prial víťazstvo pacifistických myšlienok na tomto svete, musel by sa všetkými prostriedkami zasadiť

36 Znalecký posudok: ČSV: KRP - 115/1-VYS-ZA-2015, str. 5, citované z českého prekladu str. 221, Naše vojsko, 2016; (porovnaj Adolf Hitler, Mein Kampf, Zentralverlag der NSDAP, 1942, str. 315).

37 Adolf Hitler, Mein Kampf, Naše vojsko, 2016, str. 221.

za ovládnutie celého sveta Nemcami. Keby tomu bolo naopak, musel by s posledným Nemcom vymrieť i posledný pacifista, lebo na celom svete tomuto prírodnému nepochopiteľnému nezmyslu nemohlo naletieť toľko ľudí, ako tomu, žiaľ, bolo v našom národe. Človek by sa mal, teda, s pevnou vôľou rozhodnúť, či viesť alebo neviesť vojny za účelom dosiahnutia pacifizmu. To, a nič iné, mal na mysli americký svetový spasiteľ Wilson, aspoň tak si to nahovárali naši fantastovia – čo tiež plnilo svoj účel.“³⁸

Znalkyňa FIAMOVÁ týmito tvrdeniami nadviazala na údajné tajné memorandum Adolfa HITLERA z augusta 1936, kedy sa mal vyjadriť nasledovne:

„Sme preľudnení a nemôžeme sa uživiť na vlastnej základni... Definitívne riešenie spočíva v rozšírení životného priestoru, resp. surovinovej a potravinovej základne nášho národa. Je to úloha politického vedenia, túto otázku raz vyriešiť... I. Nemecká armáda musí byť do 4 rokov schopná nasadenia. II. Nemecké hospodárstvo musí byť do 4 rokov pripravené na vojnu.“³⁹

Problémom tejto citácie je, že nemá zdroj. To znamená, že HITLER nikdy nevysslovil tieto vety. Pri pátraní po zdroji som došiel k istému Chrisovi TREUMANOVI, avšak neexistujú o ňom žiadne informácie. Citát je, podľa všetkého, ako mnohé prezentované citáty HITLERA, falošný. Čo vôbec nie je ojedinelé, ale zarážajúce, že ho používa znalec SAV!

Falošných vyjadrení HITLERA, a teda falšovanie dejín, nájdeme mnoho. Asi jeden z najznámejších falšovateľov citácií HITLERA bol Hermann RAUSCHNING. RAUSCHNING sa najprv javil ako verný člen NSDAP⁴⁰, do ktorej vstúpil v roku 1926. Dvadsiateho júna 1933 sa stal prezidentom senátu mesta Gdansk, a tým jej hlava. Po sporoch s Albertom FOSTEROM⁴¹ sa vzdal svojho úradu a vystúpil z NSDAP. V roku 1936 odišiel do Švajčiarska, odkiaľ v roku 1938 odišiel do Francúzska a o rok na to do Anglicka. V roku 1941 sa usadil v USA ako farmár v Oregone. RAUSCHNING napísal knihu *Rozhovory s Hitlerom (1940)*⁴², ktoré mal viesť s vodcom medzi štyrmi očami. Z tejto

38 Adolf Hitler, Mein Kampf, Naše vojsko, 2016, str. 221 (Adolf Hitler, Mein Kampf, Zentralverlag der NSDAP, 1942, str. 315), v českom preklade opäť vynechané niektoré slová.

39 Znalecký posudok: ČSV: KRP - 115/1-VYS-ZA-2015, str. 5.

40 Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei – Národno socialistická robotnícka strana Nemecka.

41 Vodcom NSDAP v Gdansku.

42 Gespräche mit Hitler, Hermann Rauschning, Europa Verlag, Zürich / New York 1940.

knihy čerpali rôzni historici, a tak budovali psychologický profil Adolfa HITLERA. RAUSCHNING tvrdil, že sa s HITLEROM stretol asi stokrát. Ako sa však neskôr dokázalo, RAUSCHNING si tieto rozhovory vymyslel a s HITLEROM sa stretol medzi rokmi 1932 – 1934, podľa istého profesora SCHIEDERA, citovaného v *Die Zeit*, len trinásťkrát, z čoho existujú záznamy len z dvoch stretnutí⁴³. Podľa niektorých mohol RAUSCHNING s HITLEROM stráviť maximálne 25 minút medzi štyrmi očami, čo by nikdy nestačilo na napísanie knihy – výmysly od démonických síl, po HITLEROVE snahy viesť vojnu. Celý tento falzifikát skončil dokonca pred *Norimberskými procesmi* ako dôkaz, použitý ruskou stranou pod značkou „USSR-378“⁴⁴, mimo iného, ako dôkaz holokaustu. Teda falošný dôkaz obžaloby, ale o tom viac neskôr. RAUSCHNING bol podľa môjho osobného názoru platený za svoju prácu, aby neskôr, ak Nemci vojnu prehrajú, boli na svete dôkazy, ktoré by Nemecko a jeho vedenie pred súdmi zatažili a usvedčili z prípravy zločinov, pretože RAUSCHNING si mal za svoje príbehy nechať bohato zaplatiť. Zaplatil mu židovský vydavateľ a CHURCHILLOV⁴⁵ literárny agent v Paríži, Emery RAVES⁴⁶. Podľa plátku *Spiegel* mal dostať od RAVESA 125 000 frankov, na tú dobu nevídanú sumu⁴⁷. Možnú súvislosť vydania knihy, okrem toho že sa už v úzadí mohli pripravovať dôkazy či očierňovanie nemeckého vedenia demokratmi, bola i tá, že RAUSCHNING bol členom slobodomurárskej lóže, ktorú dal HITLER v Nemecku zakázať. RAUSCHNING sám písal o tom, že HITLER formoval NSDAP podľa jezuitských a slobodomurárskych vzorov, sám však, podľa poľského germanistu Romana DZIERGWA⁴⁸, vstúpil 21. mája 1924 v meste Poznaň do *Poznaňskej lóže*, kde dovíšil 20. októbra 1926 stupeň „majster“. A tak sa mohlo jednať i o pomstu slobodomurárov za zákaz činnosti v Nemecku a prenasledovanie ich členov. Možno práve preto sa podľa všetkého s RAUSCHNINGOM skontaktoval židovský vydavateľ a agent slobodomurára

43 <https://www.zeit.de/1985/30/kuemmerliche-notizen/seite-2>

44 Ruská obžaloba použila americké vydanie knihy „The Voice of Destruction“. Išlo o strany 137, 138 a 225. Nezmysly citované ruskou obžalobou Rudenkom okrem iného zneli: „Zničiť milióny menejcennej, ako škodcov množiacej sa rasy“ a iné. Tým obžaloba dokazovala likvidáciu v plynových komorách.

45 Anglický novinár, spisovateľ a politik. V rokoch 1940–1945 a 1951–1955 anglický premiér.

46 V Maďarsku narodený Žid pod menom Imre Rosenbaum či Imre Révész. Neskôr pôsobil ako novinár v USA.

47 <http://www.spiegel.de/spiegel/print/d-13514710.html>

48 <https://www.faz.net/aktuell/feuilleton/geisteswissenschaften/freimaurer-1407699.html>

CHURCHILLA⁴⁹. Napriek odhaleniu RAUSCHNINGOVHO podvodu, sa dodnes jeho citácie objavujú v dejepisných učebniciach či rôznych publikáciách a v tichosti sa trpia. Podľa hesla: „**Účel svätí prostriedky**“.

Tému falšovania dejín rozoberá i nemecký historik a bývalý generálmajor *Bundeswehru*⁵⁰ Gerd SCHULTZE-RHONHOF, ktorý poukazuje na neexistujúce citáty HITLERA, ktoré boli dodatočne doplnené k obžalobe pri Norimberských procesoch, aby tak vyzdvihli dlhodobý úmysel útoku HITLERA na Poľsko. SCHULTZE otvorene hovorí o falšovaní dejín na školách, na ktoré dodáva knihy nakladateľstvo *Diesterweg*.

Falšovanie dejín nie je nič nové, ale od 2. svetovej vojny prešli falšovatelia do štátnej správy a inštitúcií a ovládli školstvo. A tak všade vo svete vyrastá dezinformovaná generácia nových lokajov systému. Holokaust sa stal jedným z pilierov demokracie, a jeho udržanie je pre tento zločincami udržiavaný systém životne dôležitý tak, ako udržiavať vinu Nemecka a príbehy o HITLEROVI ako stelesnenom zle.

49 Churchill mal vstúpiť do slobodomurárskej lóže už v roku 1901. (<http://www.freemasons-freemasonry.com/beresiner7.html>)

50 Spolková branná moc, nemecká armáda.

„My považujeme rabína Hirscha za súčasť palestínskeho ľudu. Bol to jeden z palestínskych Židov, ktorý má náš rešpekt a to potvrdzuje fakt, že naše problémy so Židmi nespôsobilo náboženstvo, ale sionizmus.“⁵¹

- Hatem Abdel Qader, palestínsky politik

⁵¹ The New York Times, 4. máj 2004. (<https://www.nytimes.com/2010/05/05/world/middleeast/05hirsch.html>)

Sionizmus

Sionizmus je ideový smer, ktorého cieľom je vytvoriť domovinu pre Židov a jej udržanie. Za otca moderného sionizmu, a tiež „duchovného otca“ Izraela, je pokladaný rakúsko-uhorský židovský novinár Theodor HERZL, skutočným menom Binjamin Ze'ev HERZL. V roku 1897 zvolal HERZL spolu s Maxom NORDUANOM v Bazileji vo Švajčiarsku prvý sionistický kongres. Ten sa konal od 29. do 31. augusta a zúčastnilo sa ho 204 delegátov zo sedemdesiatich krajín, z nich 69 delegátov bolo z rôznych sionistických zoskupení.⁵² Po kongrese si Herzl zapísal do denníka: *„Keby som mal zhrnúť Bazilejský kongres do jednej vety – ktorú sa budem brániť vysloviť verejne – bola by nasledujúca: V Bazileji som založil židovský štát. Keby som to povedal dnes nahlas, odpovedal by mi všeobecný smiech. Možno za päť rokov, ale určite za päťdesiat to bude vedieť každý“*.⁵³ HERZL predpovedal oficiálny vznik Izraela skoro úplne presne. Od sionistického kongresu po vznik Izraela ubehlo 50 rokov a necelých 9 mesiacov. Avšak reálne boli základy Izraela položené už v roku 1917 Balfourovou deklaráciou, ku ktorej sa ešte vrátim. Na kongrese bol prijatý Bazilejský program, bola založená sionistická organizácia – v roku 1960 premenovaná na Svetovú sionistickú organizáciu – a prijatá Hatikva⁵⁴ za jej

52 <http://www.jewishvirtuallibrary.org/first-zionist-congress-and-basel-program-1897>

53 Martin Gilbert, *Izrael-Dějiny*, BB Art, Praha, 2002, s. 32.

54 Hatikva je hymna štátu Izrael. V roku 1878 ju napísal Naftali Herz Imber a hudbu zložil Samuel Cohen. Napriek tomu, že ako hymna slúžila od roku 1948, Kneset ju oficiálne prijal až v roku 2004.

Theodor Herzl na balkóne v Bazileji, kde prebiehal sionistický kongres (1897).

hymnu. Hlavnými predstaviteľmi organizácie boli Chaim WEIZMANN, ktorý sa neskôr stal prvým prezidentom Izraela a David Ben GURION, ktorý sa stal prvým premiérom.

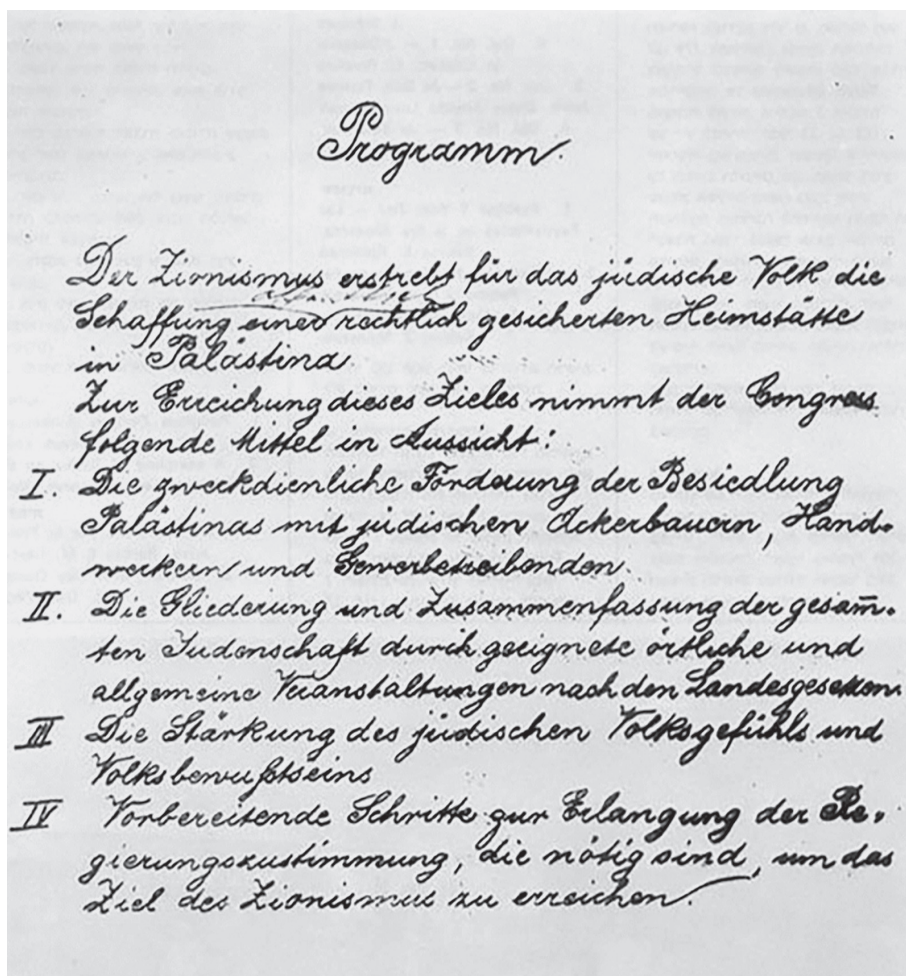
Bazilejský program bol predstavený 30. augusta 1897 pod predsedníctvom Maxa NORDAUA ako politický program a položil základné ciele sionizmu. Pozostával zo štyroch bodov, ktoré zneli:

„Sionizmus sa usiluje o zriadenie verejnoprávnej domoviny židovského národa v Palestíne. K dosiahnutiu tohto cieľa kongres chystá tieto prostriedky:

- 1. Účelové osídlenie Palestíny židovskými roľníkmi, remeselníkmi a živnostníkmi*
- 2. Miestne a všeobecné usporiadanie celého židovstva podľa zemských zákonov*
- 3. Posilnenie židovského národného citu a vedomia*
- 4. Prípravné kroky k dosiahnutiu súladu vlád, nutné k uskutočneniu sionistického cieľa.“*

Okrem toho sa mali na Bazilejskom kongrese prijať i známe *Protokoly sionských mudrcov*. Údajne ich spísali sionskí mudrci 33. stupňa zasvätenia. Ide o plán ovládnutia sveta Židmi, aby tak prichystali pôdu pre príchod Mesiáša. Protokoly boli získané z tajných úkrytov *Sionskej hlavnej kancelárie* vo Francúzsku a boli súčasťou celej knihy *Protokolov Bazilejského kongresu*. Tieto dokumenty sa, údajne, dostali v roku 1897 do rúk *Ruského ministerstva vnútra* cez šéfa *Ruskej zahraničnej polície* RAŠKOVSKÉHO a o ruský preklad sa postaral Sergej NILUS. Dodnes sa však špekuluje, či sú *Protokoly* podvrh, alebo, či sú pravé. Podľa zástancov teórie sprisahania proti Židom, boli ako podvrh vydané cárovou ochrankou. Je fakt, že dokumenty boli vydané ruskou tajnou políciou a prvýkrát boli vytlačené v novinách *Znajma* v roku 1903 Pavlom KRUŠEVANOM. Neboli kompletne, a tak na zverejnenie plnej verzie sa muselo čakať do roku 1905.⁵⁵ U koho boli v Rusku *Protokoly* po roku 1917 nájdené, teda po židovskej revolúcii a nástupe bolševizmu, bol na mieste zastrelený, čo o niečom svedčí. Výtláčky, ktoré boli v roku 1917 pripravené k distribúcii,

⁵⁵ Protokoly sionských mudrcov. Nakladateľstvo ABB, Praha, 2015.

Bazilejský program, prijatý 30. augusta 1897 na prvom sionistickom kongrese.

boli zničené KERENSKÝM⁵⁶, polovičným Židom, ktorý sa dostal po revolúcii na istý čas k moci.

Nechcem tu rozoberať ich pravosť. Nájdeme informácie, ktoré hovoria pre aj proti ich pravosti. No faktom ostáva, že skoro do bodky sa napĺňa ich

⁵⁶ Alexander Fiodorovič Kerenskij – slobodomurár a židovský politik, skutočným menom Kornblum. Po revolúcii z roku 1917 zastával viaceré ministerské posty. Avšak po revolúcii v októbri 1917 ušiel z Ruska a pôsobil v Anglicku i vo Francúzsku.

obsah, bez ohľadu na to, či to falzifikát je alebo nie je, a to je dôležité, a to hovorí samo za seba.

Ešte pred sionistickými ambíciami získať pôdu pre vlastný štát, žili v Palestíne Židia a Palestínčania vo vzájomnej harmónii, bez väčších konfliktov. To sa príchodom sionistov zmenilo na nepoznanie. Veľký zvrat nastal 29. novembra 1947. Založenie Izraela viedlo k prvej arabsko-izraelskej vojne. Arabom sa nepáčila krádež ich pôdy Britmi a odovzdanie do rúk sionistom, a Izrael napadli. Tu nesie svoju vinu za konflikt i OSN, ktorá podľahla židovskej lobby.

OSN schválila plán rozdelenia Palestíny na dve časti, na arabský a židovský štát. Rezolúcia *Valného zhromaždenia* OSN č. 181⁵⁷, prijatá 29. novembra 1947, umožnila vznik štátu Izrael. Inými slovami, niekto tretí rozhodol, že ten druhý dostane pôdu toho prvého. Pokiaľ sa pýtate, aký štát vznikol na arabskej časti, tak žiadny. Palestínčanom doposiaľ odopierajú rôzne, Židom naklonené kruhy, právo na ich štátnosť. V opačnom prípade by to Židom zabránilo privlastňovať si naďalej svojou sionistickou politikou pôdu, ktorá im nepatrí ani len z historického hľadiska, inými slovami, kradnúť. Niektorí môžu namietat, že z hľadiska biblického výkladu tam Židia boli doma už dávnejšie a na tú zem majú právo. Ak by sme mali veriť historickej časti biblie, v tom prípade ponechajme Ameriku Indiánom a nech belosi odídu, vráťme Austráliu späť Aborigénom, vráťme Južnú Afriku späť černochoom a mohli by sme pokračovať. Avšak, je tu jeden rozdiel. Kým myšlienka, že Židia nárokujú si túto zem na základe biblického výkladu, patrí skôr do sekcie sci-fi, USA, Austrália a Južná Afrika boli reálne ukradnuté v honbe za bohatstvom, a teda nárokovanie späť domorodým obyvateľstvom má čisto v morálnej rovine moju podporu. V konečnom dôsledku to boli práve Austrália a USA, ktoré hlasovali proti Rezolúcii OSN č. 3379⁵⁸, ktorá odsúdila sionizmus ako formu rasizmu a rasovej diskriminácie. Tým pádom hlasovali za postup Izraela v diskriminačnej politike voči Palestíne. Naopak, mohli by sme povedať, že domorodé národy v USA a Austrálii majú právo postupovať tvrdo proti prisťahovalcom z Európy a nárokovať si späť svoju pôdu, keďže podobný

57 <https://unispal.un.org/DPA/DPR/unispal.nsf/0/7F0AF2BD897689B785256C330061D253>

58 https://cs.wikipedia.org/wiki/Rezoluce_Valn%C3%A9ho_shrom%C3%A1%C5%BE-d%C4%9Bn%C3%AD_OSN_%C4%8D_3379

počin je pre USA a Austráliu úplne v poriadku, aspoň podľa výsledkov hlasovania za Rezolúciu 3379. Preklad Rezolúcie znie:

10. november 1975

„3379. (XXX) Odstránenie všetkých foriem rasovej diskriminácie

Valné zhromaždenie,

berúc do úvahy Uznesenie č. 1904 (XVIII) z 20. novembra 1963, ktorým OSN vyhlásila Deklaráciu o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie, menovite tú jeho časť, hovoriacu že „akákoľvek doktrína rasovej nadradenosti alebo rozdielnosti je z vedeckého hľadiska chybná, morálne odsúdeniahodná, sociálne nespravodlivá a nebezpečná“ a jeho upozornenie na to, že „v niektorých oblastiach sveta ide stále sledovať prejavy rasovej diskriminácie, vychádzajúce z mocenských (vládných), legislatívnych, administratívnych či iných opatrení,

berúc do úvahy taktiež Uznesenie č. 3151 G (XXVIII) zo 14. decembra 1973, čím Valné zhromaždenie odsudzuje – mimo iného – škandálne spojenectvo medzi rasizmom Juhoafrickej republiky a sionizmom,

berúc na vedomie Mexická deklaráciu o rovnosti žien a ich prínosu v oblasti rozvoja a mieru, vyhlásenú na Svetovej konferencii Medzinárodného roku žien, usporiadanej v dňoch 19. júna – 2. júla 1975 v Mexico City, vyhlasujúcu zásadu, že „medzinárodná spolupráca a mier vyžaduje národnú slobodu a nezávislosť, odstránenie kolonializmu a neokolonializmu, cudzej okupácie, odstránenie sionizmu, apartheidu⁵⁹ a rasovej diskriminácie vo všetkých jej formách, tak isto ako uznanie dôstojnosti národov a ich práva na sebaurčenie,

berúc na vedomie tiež Uznesenie č. 77 (XII) prijaté Zhromaždením hláv štátov a predsedov vlád štátov Organizácie africkej jednoty na svojom dvanástom riadnom zasadaní v Kampale 28. júla - 1. augusta 1975, ktoré konštatovalo „že rasistický režim v okupovanej Palestíne a rasistické režimy v Zimbabwe a Juhoafrickej republike majú spoločný imperialistický základ, tvoria jeden celok, majúci totožnú štruktúru a totožnú politiku spočívajúcu v potláčaní dôstojnosti nedotknuteľnosti ľudskej bytosti, berúc na vedomie

59 Politika rasovej segregácie.

tiež Politickú deklaráciu a Stratégiu upevňovania medzinárodného mieru, bezpečnosti a zintenzívnenie solidarity a vzájomnej pomoci medzi Nezúčastnenými krajinami, prijatú na Konferencii ministrov zahraničných vecí Nezúčastnených krajín, konajúcej sa v Lime 25. – 30. augusta 1975, ktorá odsúdila predovšetkým sionizmus, ako hrozbu pre svetový mier a bezpečnosť a vyzvala všetky štáty, aby sa postavili proti tomuto rasizmu a jeho imperialistickej ideológii,

*Stanovuje, že sionizmus je formou rasizmu a rasovej diskriminácie.*⁶⁰

Za túto rezolúciu, ktorú navrhlo 25 krajín, hlasovalo 72 krajín – za, 35 krajín – proti, a 32 krajín – sa zdržalo. Asi nikoho neprekvapí, že proti boli tradične krajiny, ktoré Izrael vo veľkom podporujú, ako: Francúzsko, USA, Austrália, Spolková republika Nemecko, Švajčiarsko a iné, vrátane samotného Izraela. Za – hlasovali štáty Sovietskeho zväzu – ktoré rezolúciu navrhli – vrátane Československa, Čínska ľudová republika, Turecko, arabské krajiny, Juhoslávia a iné. Pravdaže, demokratické rozhodnutie väčšiny nenechalo chladnými spojencov sionistov a Izraela, a spustila sa spfška kritiky:

*„Spojené štáty sa nepodrobia, nezmieria s týmto odporným aktom. Do sveta bolo vypustené veľké zlo. Odpornosti antisemitizmu sa dostalo zdania medzinárodného schválenia. To nie je útok na sionizmus, ale na Izrael ako taký, je to všeobecný útok väčšiny štátov na zásady liberálnej demokracie, ktorú ide teraz nájsť len v zmenšujúcom sa počte štátov.“*⁶¹

– Daniel MOYNIHAN, zástupca USA pri OSN

*„Duch Spojených národov bol vystavený nebezpečenstvu prijatím rezolúcie, hlúpej a nezmyselnej, pretlačenej k hlasovaniu extrémistami, ktorí si neuvedomujú, že zašli príliš ďaleko. Obávam sa, aby sa zlovestné dôsledky tohto hlasovania neprejavili príliš rýchlo.“*⁶²

– Gaston THORN, predseda Valného zhromaždenia

60 https://en.wikipedia.org/wiki/United_Nations_General_Assembly_Resolution_3379

61 Martin Gilbert, Izrael-Dějiny, BB Art, Praha, 2002, s. 458.

62 Martin Gilbert, Izrael-Dějiny, BB Art, Praha, 2002, s. 458.

„Pre nás, židovský národ, toto uznesenie na základe nenávisťi, lži a arogancie, nemá akúkoľvek morálnu či právnu hodnotu.“⁶³

– Chajim HERZOG, zástupca Izraela pri OSN

Pre Izrael nemala rezolúcia žiadnu právnu hodnotu, a teda sa necítil byť rezolúciou viazaný. Môžeme si domyslieť, ako by dopadla krajina, ktorá by *Valným zhromaždením OSN* bola označená ako apartheidné zriadenie, neuznala by rezolúciu OSN a pokračovala vo svojej rasovej politike. Podľa všetkého by bola „humanitárne vybombardovaná“ ako bývalá Juhoslávia, na ktorej ľpie krv dvoch najznámejších Židov tohto aktu, Václava HAVLA a Madeleine ALBRIGHTOVEJ⁶⁴. USA sa taktiež odmietli zmieriť s rezolúciou, ktorú pokladali za antisemitizmus a útok na liberálnu demokraciu. Je zvláštne, že keď sa pri kradnutí pôdy Palestínčanom židovskými osadníkmi vraždí, tak to antisemitizmus nie je, napriek faktu, že Palestínčania sú semiti. Je taktiež zvláštne, že keď sa zhodne väčšina, už to nie je demokracia, ale útok na ňu. Tu je krásne vidieť, kto diktuje politiku USA a tzv. demokracie, čo je vlastne len vláda záujmových skupín okolo Židov a Izraela. Predseda *Valného zhromaždenia*, Gaston Egmond THORN, to pokladal za nezmyselné a extrémistické. Je to, akoby som počul Andreja KISKU. Štáty, ktoré túto rezolúciu schválili, sa však dlho netešili.

16. decembra 1991 bola Rezolúcia 3379 revokovaná⁶⁵ Rezolúciou č. 46/86. Bol to jeden z najkratších textov rezolúcie OSN v jej dejinách: „Valné zhromaždenie rozhodlo o revokácii rozhodnutia obsiahnutého v Rezolúcii č. 3379 (XXX) z 10. novembra 1975“. Nikoho asi neprekvapí, že to bola dovtedy jediná rezolúcia, ktorá bola kedy na pôde OSN zrušená. Izrael to dosiahol tak, že OSN vydieral svojou neúčastou na *Madridskej konferencii*, ktorej cieľom bolo bilaterálne rokovanie medzi Izraelom a palestínskymi Arabmi a multilaterálnym rokovaním s arabskými susedmi. Celé to bol však len trik, aby Izrael získal čas.⁶⁶ Priznal to Jicchak ŠAMIR, v tej dobe izraelský premiér a bývalý agent Mossadu. Rezolúcia sa, teda zrušila vydieraním a podvodom

63 <http://www.jewishvirtuallibrary.org/israeli-statement-in-response-to-quot-zionism-is-racism-quot-resolution-november-1975>

64 Skutočným menom Jana Korbelová, narodená v Prahe. Bola prvou ženou v úrade ministerstva zahraničia v USA.

65 Revokácia-zrušenie alebo odvolanie predchádzajúceho rozhodnutia.

66 Michael Krupp, *Sionismus a Stát Izrael*. Praha : Vyšehrad, 1999, s. 186.

Plejáda stúpencov sionizmu je veľká. Na obrázku hore je bývalý premiér Slovenskej republiky, Róbert Fico, vľavo dole Barack Obama a dole vpravo prezident USA Donald Trump, ktorý je hlboko naklonený Izraelu. Svoje dcéry zosobášil s významnými židovskými obchodníkmi.

zo strany Izraela. I takto funguje OSN v praxi – vydierateľná organizácia, ktorá nechá so sebou manipulovať, a ak ide o Izrael, nikto nenesie dôsledky.

Zrušeniu rezolúcie predchádzala i reč sionistu a prezidenta USA Georga H. W. BUSHA: „[...]zrovnávať sionizmus s netolerovateľným hriechom rasizmu je prekrúcanie dejín a zabudnutia hrozného utrpenia Židov za druhej svetovej vojny, a vlastne v celej histórii“.⁶⁷ BUSH použil narážku na holokaust, ktorý sa

⁶⁷ <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/index.php?pid=20012#axzz1PrUEAl0P>

stal silnou zbraňou v rukách sionistov a vládncich Židov v každej krajine. Je to vynikajúca zbraň k presadzovaniu záujmov Izraela.

Sionistom nemusí byť len Žid, ale i Nežid, ktorý súhlasí s ideou sionizmu a podporuje ju. V dnešnom svete politiky asi nenájdete politika, ktorý je médiami hlavného prúdu akceptovaný, tolerovaný a neočierňovaný, a zároveň by nebol otvoreným sionistom. Vplyv sionistov siaha až tak ďaleko, že cez svoje mienkotvorné médiá, radi prezentujú svojich favoritov na rôzne posty v politike, za čo, pravdaže, musí prísť vďaka v podobe poklony pred svojimi sponzormi a páňmi, a to priamo v Izraeli pred *Múrom nárekov*. Stala sa z toho akási ceremónia, prísľub poslušnosti Izraelu. Osobne som nevidel, že by sa akýkoľvek izraelský predstaviteľ chodil klaňať ku kresťanským relikviám, bozkával soche Ježiša KRISTA nohy, poklonil sa pred Pannou Máriou, či sa len dotkol kríža. A tak sa k *Múru nárekov* chodí klaňať celá enkláva západnej demokracie, ktorá si užíva svoju politickú moc, ochranu oligarchie a priazeň Izraela. V Národnej rade Slovenskej republiky (NR SR) sa dokonca sústreď *Skupina priateľstva so štátom Izrael*⁶⁸. Nič by na tom nebolo, veď je tam mnoho skupín, ktoré sú priateľmi rôznych iných štátov, ale už len z princípu: Byť priateľom štátu, ktorý nechce uznať samostatnosť suseda, samostatnosť, ktorá by mala prameniť priamo z Rezolúcie *Valného zhromaždenia* OSN č. 181, je nemorálne.

Palestínu ako štát, nakoniec vyhlásil Jásir ARAFAT 15. novembra 1988 v exile, na čo o mesiac neskôr, 15. decembra 1988, Rezolúciou č. 43/177⁶⁹ OSN zobrala na vedomie jeho vznik. OSN Palestíne po založení pridela štátut „pozorovaného štátu“. Koalíciu štátov, ktoré Palestínu nechceli uznať, viedol Izrael so svojim verným lokajom USA. V roku 1989 bola Palestína navrhnutá za členu UNESCO, nepochybne preto, že je oblasťou historického významu, ktorá si zaslúži ochranu svojho dedičstva. Tridsiateho prvého októbra 2011 prebehlo hlasovanie v prospech Palestíny. Reakcia Izraela a USA nenechala na seba dlho čakať. Oba štáty prestali do UNESCO platiť členské príspevky,⁷⁰ čím prišli o hlasovacie právo v tejto organizácii. Dvadsiateho deviateho novembra 2012

68 <https://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=eu/sp/sp & SkupinaId=108>

69 <http://www.un.org/documents/ga/res/43/a43r177.htm>

70 <https://www.novinky.cz/zahranicni/amerika/318645-usa-a-izrael-prisly-o-hlasovaci-pravo-v-unesco-neplatily-prispevky.html>

schválilo *Valné zhromaždenie* status Palestíny ako „nečlenského štátu“⁷¹. Štáty EÚ hlasovali nasledovne: 14 štátov bolo – za, 12 – sa zdržalo a 1 bol proti. Bola to Česká republika, ktorá sa priklonila k bloku odporcov, na čele s Izraelom, USA a Kanadou. Avšak ústavným zákonom sa Česko ešte pred rozdelením ČSFR zaviazalo uznať všetky štáty, ktoré uznala ČSSR, a tá Palestínu uznala skoro hneď po jej vyhlásení, 18. novembra 1988, Uznesením č. 307⁷². Česká republika teda hlasovala proti svojmu uzneseniu preto, aby nestratila priazeň Izraela a českí politici priazeň svojich sponzorov.

Najnovšie dokonca sionista a lokaj Izraela, americký prezident Donald TRUMP, uznal Jeruzalem ako hlavné mesto Izraela.⁷³ Týmto svojím krokom vyvoláva v regióne zámienky ku konfliktom, ktorý Izrael pre svoje rozšírenie potrebuje. Turecký prezident Recep Tayyip ERDOGAN na samite OIC⁷⁴ označil Izrael za teroristický štát.⁷⁵

Ďalej povedal:

*„Jeruzalem je sväté mesto pre moslimov. To, čo sa deje, je prekročením červenej čiary pre moslimov. Takéto riešenie bude ťažkým úderom pre celé ľudstvo. Nenecháme to len tak. Vari Amerika nemá dosť problémov, len tento? Budeme sa biť do posledného. Možno prerušíme diplomatické vzťahy s Izraelom. Ja ešte raz vystríham Ameriku, aby nerobila kroky, ktoré prehĺbia krízu v regióne.“*⁷⁶

Avšak, na druhú stranu, to môže viesť i k zániku Izraela, ako sa niektorí domnievajú. Na Jeruzalem si, totiž, nárokujú i arabské krajiny.

A tak si môžeme otvorene povedať, že sionizmus nielen ovplyvňuje politiku všetkých krajín priamo či nepriamo; a že jeho vplyv siaha tak ďaleko, že dokáže prinútiť revokovať rezolúcie, vydierať a klamať OSN, ale zároveň, dokáže do nemilosti dostať každého protivníka nálepkami antisemitizmu. Medzi aktívnych

71 <http://zahranicni.ihned.cz/zahranicni/c1-58862090-osn-neprimo-uznalo-palestinu-cesko-se-jako-jediny-stat-eu-postavilo-proti>

72 http://www.mzv.cz/jnp/cz/zahranicni_vztahy/vyrocní_zpravy_a_dokumenty/poskytnute_informace/uznani_statu_palestina_ceskou_republikou.html

73 <https://spravy.pravda.sk/svet/clanok/450413-zo-sveta-zaznieva-kritika-na-trumpov-krok-ohladom-jeruzalema/>

74 Organizácia islamskej spolupráce.

75 <https://www.aktuality.sk/clanok/547577/erdogan-izrael-je-teroristickym-statom/>

76 <http://ceskoaktualne.cz/2017/12/zpravy-ze-sveta/turecky-prezident-erdogan-predlozil-USA-izraelu-ultimatum-prekrocili-jste-cervenou-caru/>

Andrej Kiska, bývalý prezident Slovenskej republiky.

sionistov na Slovensku patrí hlavne bývalý prezident, ktorý je v skutočnosti len hovorca a bábka ľudí v pozadí, Andrej KISKA. KISKA sa vo svojej knihe netají tým, že sa v minulosti chcel stať židom. KISKU údajne fascinovala zomknutosť židovskej komunity. Pre portál *Israelnationalnews* povedal:

„Keď som mal 27 rokov, odišiel som do USA a moja žena s deťmi zostali doma. Keď som si nedokázal nájsť prácu ako inžinier, zamestnal som sa na benzínovej pumpke. Môj šéf bol ukrajinský Žid a tam som videl, ako veľmi je židovská komunita zomknutá. A keď som sa vrátil domov na Slovensko, pýtal som sa sám seba, prečo by som sa nestal židom?“⁷⁷

Koľko z tej zomknutosti mohol vidieť na benzínovej pumpke v USA, kde pracoval pre ukrajinského Žida, je len ťažko usúdiť. Faktom však ostáva, že KISKOVI táto „zomknutosť“ vydržala až dodnes, keď ako jeho poradca figuroval, a podľa môjho skromného úsudku figuruje doteraz, Žid Martin BÚTORA, ktorý neúspešne kandidoval na post prezidenta SR v roku 2004, so ziskom 6,51 % hlasov.

BÚTORA v rokoch 1990 – 1992 pracoval pre prezidenta ČSFR so židovskými koreňmi Václava HAVLA ako „poradca pre ľudské práva“. Kde však ostali ľudské práva pri HAVLOVOM humanitárnom bombardovaní civilistov v Srbsku, nie je známe. V rokoch 1995 – 1996 bol koordinátorom projektu orálnej histórie⁷⁸ ľudí, ktorí prežili holokaust. V roku 1997 sa stal spoluzakladateľom a prezidentom IVO⁷⁹, ktorý má veľký mediálny priestor a nie je prekvapením, že jeho čelní

Martin Bútor.

⁷⁷ <http://www.israelnationalnews.com/News/News.aspx/227480>

⁷⁸ Orálna história je výklad dejín cez ústne výpovede bez možnosti podložiť ich dôkazmi. Často však títo svedkovia boli odhalení ako klamári či usvedčení podvodníci. Medzi takých patrí napríklad Rudolf Vrba, Binjamin Wilkomirski a iní. Preto nemá táto disciplína vedecký základ.

⁷⁹ Inštitút pre verejné otázky.

a zakladajúci predstavitelia sú Židia, ako Grigorij MESEŽNIKOV a František ŠEBEJ. V rokoch 1999 – 2003 pracoval ako veľvyslanec Slovenskej republiky v USA. Tam mal za úlohu získať podporu USA pre vstup Slovenska do NATO. BÚTORA teda nie je len poradca, je to iniciátor, a dalo by sa povedať, ideológ demokracie na Slovensku, zároveň však, ako ostatní jeho razenia, sionista, ktorý by pre štát Izrael, USA, NATO, EÚ a pre všetky, demokraciou stvorené umelé konštrukty, urobil všetko možné, i riadil niekoho ako je KISKA, ktorý sám riadiť nemôže.

Medzi ďalšie organizácie, ktoré majú veľmi blízko k IVO, patrí OKS⁸⁰. Zasa nikoho neprekvapí, že zakladajúci a poprední predstavitelia sú Židia ako František ŠEBEJ, Peter ZAJAC a Peter OSUSKÝ. Práve z tohto hniezda padli na moju osobu niektoré trestné oznámenia, mnoho z nich však neprešlo ani cez vyšetrovateľa a sťaženie sa zastavilo, keďže skutok nebol trestným činom. Práve z iniciatívy tejto skupinky prešiel v roku 2001 v parlamente zákon o *Osvienčimskej lži*⁸¹. Zákon nemyslí len na tých, ktorí by holokaust „popierali“ alebo „schvaľovali“, ale i na tých, ktorí by v rámci bádania a skúmania prišli s inými závermi, ako sú tie oficiálne. V roku 2005 chcel tento zákon vtedajší minister spravodlivosti židovského pôvodu Daniel LIPŠIC (LIPSTEIN), vypustiť z trestného zákona. Proti tomu sa postavil *Zväz židovských náboženských obcí* (ZŽNO⁸²) v SR a označil tento počin za „legalizáciu neonacistických aktivít“. ZŽNO ďalej hovorí:

„Inštitúcia, ktorá by mala byť iniciatívna v boji proti rastúcemu vplyvu fašistických ideológií hľadá dôvody na zrušenie protifašistickej legislatívy a argumentuje pseudohumánnymi frázami o slobode slova.“

ZŽNO teda nechce počuť o vedeckých záveroch, analýzach a dôkazoch, ktoré sa za posledné roky vďaka „revízií holokaustu“⁸³ nahromadili. Ich zverejňovanie považujú za pseudohumánne a nemá nič spoločné so slobodou slova.

80 Občianska konzervatívna strana.

81 <https://domov.sme.sk/c/91241/oks-predklada-novelu-trestneho-zakona-kde-je-trestnym-cinom-aj-osviencimska-loz.html>

82 <https://domov.sme.sk/c/1898809/zzno-nesuhlasi-s-vypustenim-paragrafu-o-osviencimskej-lzi-zo-zakona.html>

83 Spätné skúmanie holokaustu. Prinášanie nových faktov na základe forenznej vedy (predovšetkým chémie), archívnom bádání a fyzikálnych zákonov.

Sionizmus má teda viacero tváří, ale hlavne, sa tie tváre snažia držať v pozadí, aby ich nebolo vidieť a nebolo na nich ukazované prstom. Pod heslom „hlavne nenápadne“, si dosadzujú marionety do každého úradu. Od prezidenta po malých úradníkov, prokurátorov a sudcov. Médiá nevynímajúc. Tie sú v rukách sionistov a často židovských majiteľov, ako už vo svojej knihe zhrnul David DUKE.

Neskutočný pohľad sa žiaľ naskytuje i na dnešné Nemecko, ktoré na tomto mieste musím spomenúť. Táto zem je doslova prelezená sionizmom vo všetkých vrstvách a štruktúrach verejného života i v politike. Človek by sa mohol nazdávať, že alternatívne – ako sa samé označujú – politické subjekty sa od sionizmu a služby židovstvu nenechajú nahlodať. Konkrétne, politická strana *AfD*⁸⁴ a jej predstaviteľ Alexander GAULAND. Ten, k 70. výročiu vzniku Izraela, na 29. zasadnutí Bundestagu, 26. apríla 2018, predniesol plamennú reč:

„Pán prezident, dámy a páni!

Je to jedinečný proces, že zrodenie cudzieho štátu sa pripomína debatou v tomto vznešenom dome, a áno, aj sa oslavuje. Už táto skutočnosť sama dokazuje jednoduché i zložité vzťahy medzi našimi dvoma štátmi, ako i národmi. Pri kolíske Izraela stáli nemecko-rakúsky Žid Theodor Herzl a britský premiér James Balfour. Tento štát vznikol z jedinečného civilizačného zlomu, ktorý ostane navždy spojený s nemeckým menom Šoa. A práve preto, že sme týmto hrozným spôsobom spojení s existenčným právom Izraela, bolo a je správne, existenciu Izraela vyhlásiť za časť nášho štátneho sebaurčenia. (Potesk u AfD)

To bolo a je morálne správne, obsahuje ale z vychádzajúcej vedomosti povinnosť – už som to na tomto mieste raz zdôrazňoval. V prípade existenčného ohrozenia Izraela budeme bojovať na jeho strane a zomierať. Nie som si istý, či všade v Nemecku je známy a zrozumiteľný rozsah tejto povinnosti, ale už len kvôli tomu, by to boli viac ako prázdne slová a rituálna symbolika. Nemecko je po dvoch svetových vojnách postheroická⁸⁵, v zaistených hraniciach, bezpečne žijúca krajina. Izrael však musí každý deň nanovo o svoju existenciu a uznanie v nepriateľskom okolí zápasieť. Túto skutočnosť bude musieť pri riešení dvojštátu (Izrael-Palestína) niesť.

⁸⁴ *Alternative für Deutschland* – Alternatíva pre Nemecko.

⁸⁵ Postheroizmus – nepotrebnosť hrdinov.

Preto, dámy a páni, musí kritika na prostriedkoch tohto zápasu, brať ohľad na našu historickú zodpovednosť za štát Izrael. Táto krajina nie je preto pre nás štát ako iné, ktorých vedenie a metódy môžeme podľa ľubovôle kritizovať. Je to krajina, v ktorej našli útočisko tí ľudia, ktorí v krátkom období Nemeckom ovládanej Európy, nemali žiadne právo na život. Izrael, dámy a páni, nielen nemecká zahraničná politika, je to tiež skutočná morálna zodpovednosť. (Potlesk u AfD)

A preto je našou povinnosťou pozorne sledovať, keď sa kritika na tomto štáte zakladá na historických reflexoch nenávisti k Židom. Izrael je, žiaľ, stále – ako kolegyňa Nahles na to poukázala – jediná demokracia na Blízkom východe. I cez všetky nevýhody – arabskí Izraelčania tvoria štvrtinu populácie Izraela – by nemohol žiadny Žid v pásme Gazy prežiť nechránený. To znamená pre nás, dámy a páni, že existencia Izraela pre nás začína pri Brandenburskej bráne. (Potlesk u AfD)

Kto spáli Dávidovu hviezdu a útočí na nositeľov jarmuliek, zneužil právo hostá v tejto krajine a tým ju zavrhol. (Potlesk u AfD – Dr. Alice Weidlová [AfD]: Veľmi správne!)

Antisemitizmus nesmie byť kameňom úrazu falošnej utečeneckej a prístahovaleckej politiky. (Potlesk u AfD)

Keby v tomto dome panovala v tejto otázke jednota, bolo by to veľké víťazstvo tejto debaty.“⁸⁶

Pán GAULAND nemá problém poslať nemeckých mužov zomrieť za Izrael, čo ešte v roku 2017 odmietal. Po voľbách do spolkového snemu 24. septembra 2017, teda 7 mesiacov pred jeho plamenným prejavom, sa novinár zo židovského denníka *HaYom* spýtal GAULANDA na tlačovej konferencii:

„[...] druhá otázka: Spolková kancelárka viackrát vyhlásila, že existenčné právo a bezpečnosť Izraela patria k nemeckej bezpečnosti. Súhlasíte?“

GAULAND:

„[...] Na druhú otázku je pre mňa zložité odpovedať.[...] Keď hovoríte, že existenčné právo Izraela patrí k nemeckej bezpečnosti, musíte byť pripravený

⁸⁶ <http://dipbt.bundestag.de/doc/btp/19/19029.pdf> (str. 2623).

nasadiť nemeckých vojakov na obranu židovského štátu. Keď sa toto spýtate našich politikov, nedostanete na to žiadnu jasnú odpoveď. Preto s tým mám istý problém. Áno, pravdaže je existenčné právo Izraela pre nás veľmi dôležitý bod, a pravdaže, stojíme na strane Izraela, to máte úplnú pravdu. Len, povýšiť to na nemeckú bezpečnosť, viete, to znie príliš jednoducho[...] ak má niečo patriť k štátnej bezpečnosti, musí k tomu patriť niečo, k čomu sme ochotní nasadiť náš život za štát Izrael, a to ja necítim, a preto som opatrný pri tejto formulácii.“⁸⁷

Následne GAULANDA prerušil stranícky kolega Jörg MEUTHEN a doplnil informáciu, že židovská *wikipedia* vyzývala Židov v Nemecku, aby volili AfD, čo pravdaže AfD potešilo. MEUTHEN to odôvodnil tým, že Židia sa boja imigrácie z moslimských krajín. Ak je to tak, prečo nemecká kancelárka, priateľ Izraela, dovoľuje túto masovú imigráciu? Odpoveď je jednoduchá a leží priamo pred nami. Strana AfD je len „hromozvodom“, akýmsi kumulátorom hnevu občanov, ktorí by v krajnom prípade volili i strany podobné profilu NPD⁸⁸. Preto je AfD podporovaná židovsko-sionistickými kruhmi. Nie je to žiadna alternatíva, len kumulátor hnevu, aby tak v pozadí mohli rozkladné elementy, ktoré likvidujú Nemecko, pracovať ďalej a zároveň dať Nemcom pocit, že za nich niekto konečne bojuje. Ale v skutočnosti nebojuje nik. GAULAND je vynikajúcim príkladom nestálosti demokratického politika, ktorý jeden deň hovorí niečo, čo o niekoľko dní, týždňov, či mesiacov poprie.

Kto si myslí, že aspoň katolícka cirkev je mimo dosahu tohto vplyvu, je na omyle. Tu má sionizmus svoje verné konkubíny. Cenným prírastkom do radov sionistov a ich verných vazalov je i pápež František. Tento predstaviteľ cirkvi, od ktorého v súčasnosti dávajú ruky preč mnohé ovečky, dokáže bozkávať ruky preživších holokaust, no to, že to boli práve Židia a ich peniaze, ktoré v roku 1917 zvrhli cára v Rusku a vyvraždili milióny kresťanov, to mu zjavne nevadí. Týmto by som nechcel hádzať všetkých Židov do jedného vreca, ale od hlavy katolíckej cirkvi by sa očakávala istá sebareflexia a pripomienka na túto udalosť, ktorá nebude zahalená politickou korektnosťou. Takže si zvykajme na obraz pápeža, ktorý bozkáva a umýva imigrantom nohy a nevadí mu,

⁸⁷ <https://www.youtube.com/watch?v=xIvHQOumPH8>

⁸⁸ *National-Demokratische Partei Deutschlands* - Národno-demokratická strana Nemecka.

ŽIDOKRACIA

že títo, na druhú stranu, v Európe nastoľujú pravidlá radikálneho islamu. Čo to má spoločné so sionizmom? Veľmi veľa, keďže práve židovské organizácie a židovskí predstavitelia lobujú za príchod a vreľé uvítanie prisťahovalcov z moslimských krajín v Európe a katolícka cirkev nijako nezaostáva. Tolko v skratke k sionizmu. Ak sa pýtate, aké prepojenia má sionizmus, holokaustová lobby a imigrácia, to si vysvetlíme postupne v ďalších kapitolách.

*Pápež František umýva nohy imigrantom, tým istým, ktorí v Európe
nastolujú vlnu teroru.*

„Antisemita býval muž, ktorý nenávidel Židov. Dnes je to muž, ktorý je nenávidený Židmi.“

– Joseph Sobran, americký novinár

Antisemitizmus

Antisemitizmus, výraz, ktorý má poukázať na záporný, či nepriateľský postoj voči semitom, za ktorých ako jediných, tak sa môže zdať, sa definovali Židia. Kto však antisemiti sú? Obyčajnému „veriacemu“ by stačil výklad zo zdrojov hlavného prúdu, ktorý by znel: „**Ten, ktorý nenávidí Židov.**“ Ale, ako správne informovaný a vedomosti hľadajúci človek, hľadám zdroj priamo u semitov. Na otázku semitov som sa spýtal práve semitu, Dr. Nidala SALEHA. Tento Palestínčan, moslim a vzdelaný človek, ktorého si dovoľím označiť za môjho priateľa, mi na moju žiadosť, nech mi vysvetlí pojem semita, poslal nasledujúcu odpoveď:

„Vážený pán Magát,

Predseda súdneho senátu v Bratislave mi raz povedal: »Pán Saleh, pravda je na Vašej strane, ale paragrafy sú proti Vám.« Keď som mu hovoril, že paragrafy majú slúžiť pravde, odpovedal, »bohužiaľ u nás to tak nie je«.

Sovietsky zväz spolu s východným blokom dokázali donútiť OSN vydať rezolúciu, ktorá označila sionizmus ako rasistickú ideológiu. Po páde Sovietskeho zväzu a naklonenie krajiny bývalého východného bloku k západu, USA a západné krajiny dokázali rezolúciu zrušiť a vydať novú, ktorá označila sionizmus ako židovské národnooslobodzovacie hnutie.

Táto rezolúcia sa stala pre západné krajiny, a hlavne EÚ, záväznou a k tomu EÚ vydala zákon o antisemitizme. Tento zákon spolu so zákonom

o popieraní holokaustu sa stali v západnom svete sionistický nástroj na zastrašovanie protivníkov. Sionizmus sa stal tabu, ktorého sa málokto odváži dotknúť bez toho, aby seba nepostavil pred hrozbu obvinenia a perzekvovania. A vôbec, kritizovanie židov, ich náboženstva alebo štátu Izrael je dnes považované v západných štátoch za najhorší morálny zločin. Židia a sionisti sú najnedotknuteľnejší z nedotknuteľných a ktokoľvek, kto sa o nich zmieni čo i len jediným negatívnym slovom, je hneď označený za antisemitu. Môžete kritizovať všetko a všetkých, ale nie Židovstvo a Židov ani sionizmus a sionistov, napriek tomu, že sionizmus bol raz OSN označený ako rasistická ideológia, inak budete označovaný za antisemitu. My máme pravdu, ale oni majú paragrafy. Bojovať proti tej oblude sa dá jedine odhalením jej zločinov, nielen v Palestíne, ale aj na celom svete a tlakom na mocenské kruhy, aby zmenili tieto paragrafy. V tomto boji musíme byť opatrní a musíme poznať pravidlá hry a nechať úradom zámienku. Naše výroky musia byť potvrdené faktami.

Antisemitizmus je výmysel sionistických kruhov, nezakladá sa na skutočnosti. Označenie niektorých starých národov semiti boli výmysel podľa biblie a nemá s historickou skutočnosťou nič spoločného. Dnes ten názov označuje skôr druh jazyka než národ.

Podľa biblie, Noe mal troch synov, Šem alebo Sam, Chám a Jáfet. Podľa biblie je Abrahám potomkom Sema, ktorý je praotcom všetkých hebrejských synov. Jafet, Samov brat, a jeho rod, podľa biblie, obýval územie Sama a je praotcom starodávnych Turkov, ktorí obývali územie starého tureckého Arménska a blízke územia. To je samozrejme výmysel biblických historikov.

Semitské národy, podľa starých historikov, sa vystaňovali z Arabského polostrova následkom sucha, ktoré dlhé roky udieralo na oblasť Arabského polostrova. Časť šla k Mezopotámii a druhá smerom k Sýrii a Palestíne. Tých učn bolo niekoľko. Semitov v Mezopotámii potlačili Sumeri a tí tvorili niekoľko dynastií, najznámejšie sú Babylonská a Asýrska. Staroasýrska ríša za Šamší-Adada a Starobabylonská ríša za Chammu-rabiho.

Kanaánci smerovali do Sýrie a Palestíny a natrvalo sa tam etablovali a tvorili niekoľko štátnych útvarov. V siedmom storočí nášho letopočtu prišli moslimskí Arabi a obsadili celú tú oblasť, ktorá sa postupne stala arabskou a prebrala islam.

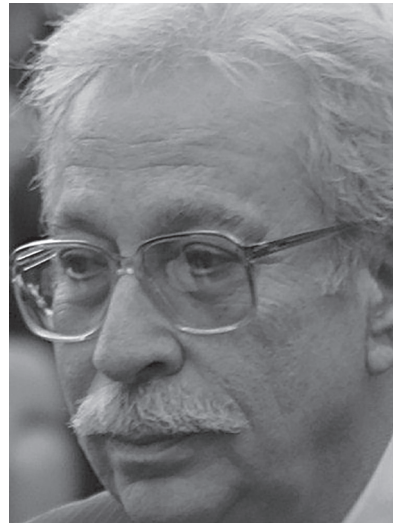
Tak podľa skutočnosti dnes existuje len jeden národ, ktorý sa dá označiť ako semiti, a to je arabský národ a arabčina je jediný jazyk na svete, ktorý sa dá označiť ako semitský. Hebrejčina nie je jazyk, je jeden z dialektov kanaánskeho jazyka a bol označený biblickými historikmi ako hebrejský, pretože práve tým dialektom bola napísaná biblia.

Biblia bola prekladaná do mnoho svetových jazykov. Väčšina prekladov bola zhotovená z hebrejského textu nazvaného „masoretský“, ktorý bol prepísaný z rádu neznámych, dnes stratených rukopisov. Najstaršia nájdená masoretská kópia je z roku 895 n. l. a bola objavená v židovskej synagóge v Káhire.

Dúfam, že táto informácia Vám pomôže a ospravedlňujem sa za svoju polámanú slovenčinu.

S pozdravom Nidal Saleh“

Pán SALEH má zjavne pravdu. Semiti nie sú teda rasa ani národ, je to jazyková skupina, ktorá hovorí semitským jazykom alebo dialektom, presne tak, ako sú jazykovou skupinou Slovania či Germáni. Avšak, nepoznáme zákon ani pracovnú definíciu o antislavizme alebo antigermanizme tak, ako ho poznáme u semitov – antisemitizmus. Zákon v skutočnosti stíha kritiku na Židoch, nie na semitoch, keďže za semitov sa označujú národy z Etiópie a Eritrei ako Amhari, Tigrayi, Arabi zo severnej Afriky a Arabského polostrova, Hyksos v Egypte, ktorí vládli počas 15. až 16. dynastie, Maltania, Hebrejci, Asýrčania a mnoho iných, vrátane dnešných Palestínčanov, Iránčanov a Sýrčanov. Zoznam semitských národov je dlhý. Tu však nastáva dilema, keďže antisemitizmus musí znamenať z odborného výkladu nenávisť voči

Dr. Nidal Saleh.

národ, ktoré hovoria semitským dialektom, nie priamo voči Židom samotným. Musí sa vzťahovať aj na národy, ktoré podľa všetkého nepoznáte, a tu naberá iracionalita na svojich obrátkach. Ak kritizujete Žida žijúceho na Slovensku pre jeho protislovenské aktivity v politike, ako napríklad Moniku BEŇOVÚ, ktorá však nehovorí semitským jazykom, môže sa jednať o antisemitizmus? Zákon, pravdaže, nemyslí na všetkých semitov, ale iba na Židov, ktorí sú zákonom chránení. Zneužíva semitov na to, aby chránil Židov a ich záujmy. Má zákon zamedziť odhaleniu ich protispoločenskej činnosti tým, že zakáže ich kritiku formou nálepky antisemitizmu? Nie je potom kritika prezidenta Sýrie Bašára AL-ASSADA taktiež antisemitizmus? Nie je vyvražďovanie Palestínčanov a krádež ich pôdy taktiež antisemitizmom zo strany Židov?

Pravdaže, Židia a sionisti sa budú voči tomuto tvrdeniu ohradzovať, nič iné im ani neostáva, aby neoslabili seba a svoje pozície. Pravda však je, že antisemitizmus je len zbraň používaná sionistami a nemá reálny rasový alebo etnický základ. To, že antisemitizmus sa používa ako zbraň na pretlačenie židovských záujmov a potlačovanie kritikov Izraela, ich zločinov a klamstiev, potvrdila i Shulamit ALONI, bývala izraelská ministerka vedy, umenia a výchovy, poslankyňa *Knessetu*⁸⁹ a šéfka strany *Meretz*. Počas svojho života bola kritičkou izraelskej politiky voči Palestíne a v roku 2005 s inými prominentmi založila organizáciu *Jesch Din*⁹⁰, ktorá sa zasadzovala za ľudské práva Palestínčanov. V interview 14. 8. 2002 v New Yorku, v relácii „*Democracy now!*“⁹¹, ktorú moderovala americká moderátorka so židovským pôvodom Amy GOODMAN, odpovedala na otázku moderátorky, ktorá znela: „*Váš hlas je hlasom kritiky (voči Izraelu), ktorý tu, u nás v USA, nepočuť otvorene. Často, keď sa vysloví námietka voči politike izraelskej vlády, tak sú tu ľudia nazývaní „antisemitmi.“ Aká je Vaša odpoveď na to ako izraelskej Židovky?*“

Shulamit ALONI na to odpovedala nasledovne: „*Nuž, je to trik, ten používame vždy. Keď niekto z Európy kritizuje Izrael, tak vyzdvihneme holokaust. Keď ľudia v tejto krajine (USA) kritizujú Izrael, tak sú antisemiti.*“

89 Knesset – v preklade zhromaždenie, je zákonodarný zbor v Izraeli.

90 „Jesch Din“ – v preklade „existuje právo.“

91 <https://archive.org/details/AntisemitizmusTrikKtorVdyPouvame>

Shulamit Aloni, kritička politiky Izraela voči Palestíne.

Organizácie (židovské) sú silné, majú veľa peňazí a puto medzi Izraelom a židovským establishmentom USA je veľmi silné. A v tejto zemi sú veľmi silné (židovské organizácie), ako viete. Majú moc. To je v poriadku, pretože sú to talentovaní ľudia, majú moc, peniaze, médiá a iné veci. Ich postoj je „moja zem, či pácha zlo alebo dobro“, oni sa tým identifikujú. Nie sú pripravení počúvať kritiku a je veľmi ľahké ľudí, ktorí kritizujú isté konanie izraelskej vlády, označiť za antisemitov a vyzdvihnúť holokaust a utrpenie židovského národa. A to oprávňuje všetko to, čo robíme Palestínčanom.“

Ak by sme mali interpretovať slová pani ALONI, Izrael a jeho vplyv stojí na obviňovaní z antisemitizmu a holokauste. Pravdaže, pani ALONI za tieto slová nebola nikdy odsťahovaná, pretože vie o čom rozpráva a sama pochádza z národa, ktorý túto zbraň tak rád používa. Bolo by veľmi zaujímavé v európskych pomeroch sledovať obžalobu na túto osobu a jej nasledovný súdny proces. Antisemitizmus sa stal neodlučiteľnou súčasťou izraelskej politiky a židovských politikov všade vo svete, vrátane Slovenska a takzvanej liberálnej demokracie, ktorá je židovskou kultúrou a symbolikou prešľaknutá. Hlavne sociálna demokracia, ktorá má hlbokú tradíciu v židovstve,

a neskôr z nej povstal židovský bolševizmus v Rusku. Dnes naozaj nevidíte demokratického politika kritizovať Izrael a poukazovať na jeho zločiny. Je to preto, lebo sionisti majú v rukách médiá a informácie, pomocou ktorých dokážu veriacich ľudí presvedčiť, a tí radi prijímajú tú jedinou pravdu a dokážu, doslova, zo dňa na deň, akéhokoľvek politika onálepkovať a politicky, ba dokonca, existenčne zničiť. Po príklady nemusíme chodiť ďaleko. V susednom Rakúsku to bol Jörg HAIDER, predseda strany BZÖ⁹², ktorý za záhadných okolností zahynul pri autonehode a po smrti bol vyhlásený za homosexuála. V Českej republike to je Adam BARTOŠ, publicista a predseda politickej strany *Národní demokracie*, v Nemecku to bol právnik a politik za stranu NPD Jürgen RIEGER, vo Francúzsku Jean-Marie LE PEN, zakladateľ a dlhoročný predseda strany *Front national*, v USA to je David DUKE, spisovateľ a publicista, bývalý člen *Demokratickej strany*. V roku 1988 prestúpil do *Republikánskej strany*. DUKE v roku 2005 obdržal titul – kandidát vied v odbore politológie na Súkromnej ukrajinskej akadémii personálneho manažmentu, najväčšej súkromnej vysokej škole na Ukrajine, ktorá bola židovskou organizáciou ADL⁹³ považovaná za hlavný zdroj antisemitskej agitácie a propagandy na Ukrajine.⁹⁴ Dotknúť sa židovstva a samotných Židov je dnes zločin, hodný trestu smrti bez súdu a rozsudku. To sa presne stalo francúzskemu publicistovi Francoisovi DUPRATovi, ktorému 18. marca 1978 v aute vybuchla bomba. Jeho žene Jeanine pritom odtrhlo obe nohy. Útok bol odvetou za distribúciu knihy „*Did Six Milion Really Die?*“, ktorá kriticky posudzovala propagovaných 6 000 000 židovských obetí pri holokauste. K útoku⁹⁵ sa prihlásili dve židovské organizácie „*Jewish Remembrance Comando*“ a „*Jewish Revolutionary Group*.“ Preto, bez akéhokoľvek preháňania, môžeme tvrdiť, že skúmanie v oblasti židovstva a jeho dejín, ktoré má priamy vplyv na politiku vo svete, môže skončiť, okrem odňatia slobody, i smrťou. Pravdaže, nikto nepoukazuje na židovský terorizmus, pretože by to mohlo byť antisemitské. A tak sa na všetko po nejakej dobe

92 Bündnis Zukunft Österreich – Spojenectvo (v zmysle spolupráca), budúcnosť, Rakúsko.

93 Anti-Defamation League – Liga proti hanobeniu, židovská šovinistická organizácia.

94 https://en.wikipedia.org/wiki/Interregional_Academy_of_Personnel_Management

95 https://en.wikipedia.org/wiki/François_Duprat

radšej zabudne. Takýchto útokov bolo mnoho a na rôzne osoby, nejde teda o ojedinelý jav, ako sa dočítate ďalej.

Ak by sme si mali stručne zhrnúť záver, tak bez antisemitizmu neexistuje židovský vplyv, a bez neho neexistuje demokracia, ktorá živí Izrael z daní pracujúcich obyvateľov, zväčša bielej rasy, v USA a Európe. Stačí si pozrieť Nemecko a jeho štedré dary Izraelu. Všetko v rámci kóšer-politiky, holokaustu a filosemitizmu. To, že Nemecko ohrozuje mier na Blízkom východe svojou prožidovskou politikou, je dlho známe. Začal s tým kontroverzný politik Konrad ADENAUER⁹⁶, ktorý však do víru odškodňovacích platieb Izraelu spadol, alebo lepšie povedané, bol nasadený priamou voľbou v Spolkovom sneme, bez vôle ľudu, ale z vôle okupačných mocností. Odškodňovacie platby boli prijaté nariadením západných mocností 26. júla 1949⁹⁷ a ADENAUER bol do funkcie zvolený 14. augusta 1949, ako vykonávateľ vôle západných mocností. Nariadenie hovorilo o odškodnení ľudí, ktorí boli obraní o majetok z rasových, náboženských, národnostných či politických dôvodov. Zaujímavé je, že s tým prišla krajina, kde dovtedy černosi museli sedieť v autobusoch na určených miestach, a kde neboli pripustení k voľbám. Prečo tak ADENAUER ochotne slúžil, poodhaľuje i jeho rozhovor medzi moderátorom Günterom GAUSOM v televíznej relácii *Zur Person*, odvysielanej 29. decembra 1965. Na otázku moderátora GAUSA:

„Pán Adenauer, Váš politický životný cieľ je zmierenie Nemecka a Francúzska, a ako ste často zdôrazňovali, zmierenie nemeckého a židovského národa. Čo Vás prinútilo obe tieto úlohy uprednostniť, a ako si myslíte, že bude vyzerat' budúcnosť s ohľadom na tieto úlohy?“

96 Prvý kancelár Spolkovej republiky Nemecko (1949–1963). Bol plne v rukách okupačných mocností, a bol v podstate len ich bábkou. Pred príchodom národných socialistov k moci, v roku 1933, zastával post starostu mesta Kolín. Z tohto postu bol prepustený 27. júla 1933, okrem toho, že bol politicky nespoľahlivý, i za vysoké zadlženie mesta Kolín. V máji 1945 ho však okupanti (USA) vymenovali za starostu Kolína opäť. Z tejto pozície ho kvôli neschopnosti prepustili Briti 6. októbra 1945. Adenauer bol v roku 1996 označený židovským publicistom Egonom Bahrom za agenta CIA.

97 Tieto kroky boli prijaté už v roku 1943 v Londýne, kedy sa Spojenci v tzv. „Londýnskom vyhlásení“ dohodli, ako naložia s porazeným Nemeckom a jeho majetkom. Konečnú podobu však získal až 26. júla 1949 v tzv. *Rückertungsanordnung* (REAO) – smernica o vyrovaní. *Verordnungsblatt*, 3. august 1949, číslo 47.

ADENAUER:

*[...] A čo sa týka židovskej otázky – možno mám rozumieť Vašej otázke takto: Prečo ste židovskú otázku označovali vždy ako obzvlášť dôležitú a podľa toho ste sa aj správali? Po prvé, z pocitu spravodlivosti. Židom sme spôsobili toľko neprávosti, páchali sme na nich také zločiny, že sa museli nejako zmieriť alebo sa nejako odplatiť, ak sme chceli získať uznanie medzi národmi na tejto zemi. A ďalej: Moc Židov aj dnes, obzvlášť v Amerike, by sa nemala podceňovať. A preto som veľmi premýšľal a veľmi vedome – a to bola vždy moja mienka – nasadiť celú svoju silu, tak ako to šlo, priniesť zmierenie medzi židovským národom a nemeckým národom.*⁹⁸

ADENAUER – možno bez toho, aby si toho bol vedomý – priznal viacero faktov:

- obrovskú moc Židov v USA
- jeho uvedomenie si pozície Nemecka, ak sa Židia neodškodnia za zločiny
- izoláciu Nemecka, ktorá by pramenila z vplyvu Židov na Západe

ADENAUER si bol vedomý židovského vplyvu a podľa toho sa aj správal. Židia boli často jeho radcovia. Žid Erich KAUFMANN pracoval pre ADENAUERA ako právny poradca, židovský publicista Ernst FRIEDLAENDER⁹⁹ ako mediálny dôverník a šéf týždenníka *Die Zeit*, Gerd BUCERIUS¹⁰⁰ mu bol politicky naklonený a nápomocný. Miesto toho, aby ADENAUER pomáhal Nemecku, pomáhal výlučne židovskej lobby a západným mocnostiam. ADENAUER nebol nacionalista a hrdý Nemec, na Nemecku mu nezáležalo. Šlo mu len o to, aby bolo Nemecko súčasťou tzv. „západného sveta“, z ktorého mohli ťažiť západní tvorcovia demokracie. K tomu potreboval, aspoň formálne, Nemecko v očiach celého sveta očistiť. A tak mu bolo prednejšie začlenenie sa, ako znovuzjednotenie Nemecka, ktoré navrhol za istých podmienok Stalin

98 https://www.rbb-online.de/zurperson/interview_archiv/adenauer_konrad.html

99 V rokoch 1946–1950 pracoval ako šéfredaktor týždenníka *Die Zeit*.

100 Jeho starí rodičia boli Židia s rodinným menom Goldschmidt. V roku 1932 si vzal za ženu Židovku.

v roku 1952.¹⁰¹ A tak len za roky 1999 – 2012 zaplatilo Nemecko Izraelu skoro 62 miliárd eur, čo činí skoro 2 bilióny slovenských korún!

- **1999** dotácia pre tri ponorky Izraelu triedy „Dolphin“: 562,4 milióna eur¹⁰²
- **2002** od roku 1952 sa vyplátilo individuálne: 60 miliárd eur¹⁰³
- **2009** dotácia pre dve ponorky Izraelu triedy „Dolphin“: 333 miliónov eur¹⁰⁴
- **2011** platby Centrálnej rade Židov od roku 2003: 35 miliónov eur¹⁰⁵
- **2011** dôchodky pre ďalších preživších holokaust: 500 miliónov eur¹⁰⁶
- **2012** platba Centrálnej rade Židov: 10 miliónov eur¹⁰⁷
- **2012** dar pre múzeum holokaustu Yad Vashem: 10 miliónov eur¹⁰⁸
- **2012** dotácia pre šiestu ponorku triedy „Dolphin“: 135 miliónov eur¹⁰⁹
- **2012** platby ďalším preživším holokaustu: 250 miliónov eur¹¹⁰
- **2018** spolková snemovňa zvýšila platby Centrálnej rade Židov na každý rok: 13 miliónov eur ročne¹¹¹

Židia v Izraeli i v Nemecku žijú na úkor Nemcov. Pri neprávom odsúdených a prenasledovaných sa to dá zohľadniť, nie však robiť si z toho biznis, čím

101 10. marca 1952 urobil Stalin ponuku západným mocnostiam na zjednotenie Nemecka. Avšak bez Rakúska a Východného Nemecka, a pod podmienkou neutrality Nemecka. Stalin tým sledoval oslabenie pozície západných mocností v Nemecku. Na jeho hru však nikto nepristúpil.

102 <http://www.spiegel.de/spiegel/vorab/a-652997.html>

103 <http://www.hagalil.com/archiv/2005/04/eigentum.htm>

104 <http://www.spiegel.de/spiegel/vorab/a-652997.html>

105 Nemecko a Centrálna rada Židov uzavreli dohodu o každoročných platbách, ktoré začali na úrovni 3 miliónov eur a postupne sa zvyšujú. <http://www.nomokanon.de/quellen/025.htm>

106 <https://www.dailymail.co.uk/news/article-2070592/Germany-agrees-pay-pensions-thousands-Holocaust-victims.html?printingPage=true>

107 https://de.wikipedia.org/wiki/Zentralrat_der_Juden_in_Deutschland

108 <https://www.deutschlandradio.de/kulturnachrichten.1125.de.html>

109 <http://www.taz.de/!5116179/>

110 <http://jewishweek.timesofisrael.com/germans-agree-to-additional-300-million-in-restitution-funds/>

111 <https://www.juedische-allgemeine.de/politik/bundestag-bestaetigt-erhoehung-der-leistungen-an-zentralrat/>

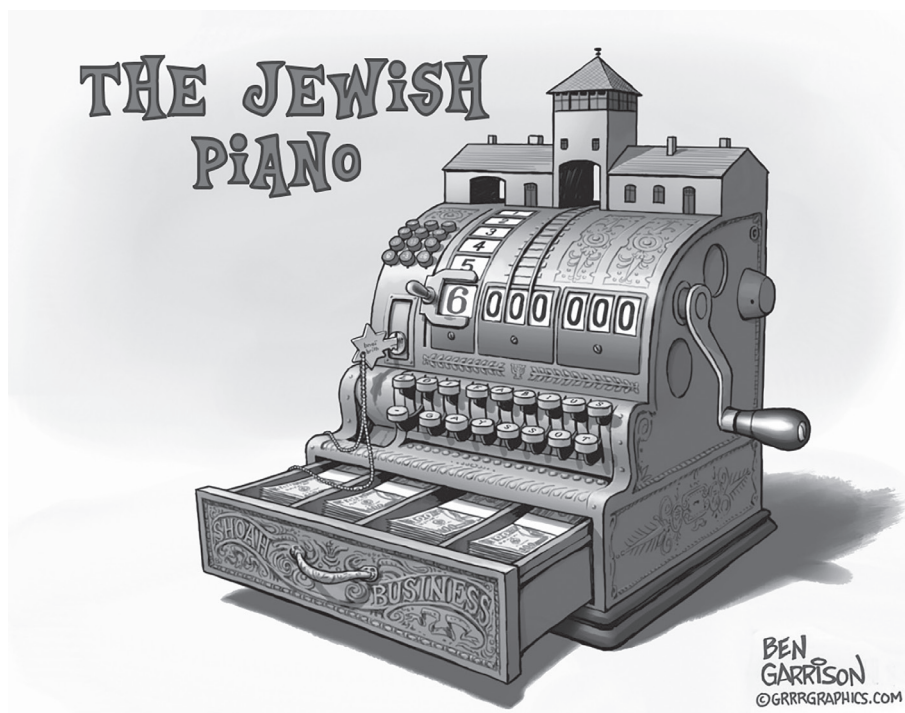
v skutočnosti holokaust je. Je to značka, ktorá zarába viac peňazí a centralizuje politický vplyv, ako čokoľvek iné na svete. Tento pohľad zhrnul vo svojej knihe „*The Holocaust industry*“ (2000) i židovský autor a politológ Norman FINKELSTEIN. Ten sa stal pre názory o holokaustovom priemysle veľmi nepopulárny medzi sionistami, ako i vo vládných kruhoch v Izraeli. Otvorene zo zločinov Izraela viní európske vlády, ktoré idú Izraelu po ruke.

Ako veľmi židovskí sionisti potrebujú holokaust na udržanie ich vplyvu, je jasné z viacerých faktov. Na Blízkom východe môže mať jadrové zbrane len jeden štát, a to je Izrael. Ostatní, ak sa o ne pokúšajú, a nie sú spojenci Izraela, sú teroristi a protidemokratické sily. Tak je nám to prezentované, a tak musíme usudzovať, že demokrat je len ten, kto podporuje Izrael a sionistickú myšlienku. V rámci tejto demokracie Nemci darujú ponorky Izraelu, a ten si ich vyzdobí jadrovými hlavicami. Túto správu priniesli noviny *Der Spiegel*.¹¹² V článku s názvom: *Izrael vyzbrojuje ponorky z Nemecka jadrovými hlavicami*, sa píše:

„Spolková republika pomáha Izraelu pri budovaní bojových jadrových zbraní. Tento záver priniesli rešerše Spiegelu. Podľa nich Jeruzalem vyzbrojuje ponorky postavené v Kiele a z väčšej časti zaplatené Berlínom (nemeckou vládou), nukleárnymi riadenými strelami s plochou dráhou letu. Odstrel nasleduje pomocou, doteraz tajného, hydraulického vytlačovacieho systému. „Nemci môžu byť hrdí na to, že zaistili na dlhé roky existenciu štátu Izrael“, povedal izraelský minister Ehud Barak pre SPIEGEL.“

Článok z roku 2012 je pomerne aktuálny. Izrael získal 3 ponorky a ďalšie 3 mali nasledovať, teda môžeme predpokladať, že ich už má. Nemecká vláda však, podľa článku, nevie o vyzbrojovaní jadrovými hlavicami. Dodávku 6. ponorky MERKELOVÁ podmienila zastavením rozširovania Izraela na palestínske územie. Nemusíme ani hľadať, ako skončilo plnenie tejto požiadavky. Dodnes sa Izrael rozširuje ako rakovina, no napriek tomu Nemecko dodáva zbrane ďalej. Nemecko sa stalo pokladničkou a fabrikou na zbrojenie Izraela, ktorú poháňa nemecký daňový poplatník. Ak sa však ozvú kritické hlasy, je zrazu nemecký daňový poplatník antisemita, ktorý nechce dopriať Izraelu jeho existenciu,

112 <http://www.spiegel.de/politik/ausland/israelische-atomwaffen-auf-u-booten-aus-deutschland-a-836645.html>

Karikatúra amerického politického karikaturistu Bena Garrisona zobrazujúca holokaustový priemysel s názvom „židovské piano.“

stojacu na jadrových hlaviciach a holokauste. Nie je to ojedinelá akcia, pri ktorej Nemecko vyzbrojuje Izrael. Nemecko poskytlo Izraelu zbrane za milióny eur, ktoré by uvítal nemecký dôchodca alebo mladý pár s deťmi, ktorí sú teraz v Nemecku považovaní skôr za nehodných podpory. Právom teda Nemecko získalo titul „Najväčšieho dodávateľa zbraní Izraelu“¹¹³. Keď Nemecko nadviazalo v roku 1965 diplomatické styky s Izraelom, bolo to len preto, aby Izraelu mohlo dodávať zbrane. Už v roku 1960 dohodol ADENAUER dodávku zbraní do Izraela za 240 miliónov mariek.¹¹⁴ Do príchodu nového tisícročia

113 <https://diefreiheitsliebe.de/politik/deutschland-und-israel-waffenexporte-fuer-die-besetzung-palaestinas/>

114 Medzi rokmi 1960–1962 sa dodalo 150 amerických tankov M-48 platených Nemeckom, 3 ponorky, 6 rýchločlnov, vrtuľníky, prepravné lietadlá, húfnice, protiletadlové zbrane, atď.

sa nič nezmenilo, a tak nemecký ekonomicko-politický denník *Handelsblatt* 29. 11. 2012 píše:

*„Spolková republika zásobovala za posledné mesiace intenzívnejšie Izrael zbraňami. Krajina dostala skoro »všetko, čo chcela mať«, zaznelo zo spol-
kovej vlády – i kontroverzné pancierové päste.“¹¹⁵*

Izrael samotný by nebol nikdy schopný vyzbrojiť sa do takej miery a financovať svoje jadrové zbrane bez pomoci zvonku. Táto pomoc prichádza z USA, Nemecka, Francúzska a iných krajín, kde sa k moci dostali politici so židovskými koreňmi, sionistickou orientáciou a ich verní prisluhovači. Táto sionistická politika sem však neprišla zo dňa na deň. Svoju silu intenzívne buduje už viac ako sto rokov, a to hlavne od Bazilejského kongresu (1897) a prijatia Balfourovej deklarácie¹¹⁶, ktorá bola základom vzniku štátu Izrael. Tá bola spísaná v roku 1917, ako vďaka za to, že Židia vtiahli, cez svoje kontakty a prepojenia s politikmi, USA do 1. svetovej vojny proti Nemecku, a tak pomohli už skoro porazenému Anglicku. Že to tak bolo, potvrdil Žid Benjamin HARISON FREEDMAN, ktorý bol priamym účastníkom tohto „židovského sprisahania“ proti Nemecku, k nemu sa však ešte vrátíme. Balfourova deklarácia, ktorá odovzdala Palestínu do rúk Svetového židovstva znie:

„2. november, 1917

Drahý Lord Rothschild,

je mi veľkou ctou Vám v mene vlády Jeho Veličenstva oznámiť nasledujúcu deklaráciu, vyjadrujúcu náklonnosť s židovskými sionistickými plánmi, ktoré boli predložené kabinetu na schválenie a odsúhlasené.

Vláda Jeho Veličenstva vzhliada s priazňou na ustanovenie židovskej národnej domoviny v Palestíne a vynaloží všetky prostriedky na dosiahnutie

115 <https://www.handelsblatt.com/politik/deutschland/ruestungsexporte-deutschland-beliefert-israel-massiv-mit-waffen/7455254.html?ticket=ST-595355-FgLsg14ktN7cKzE1htUw-ap5>

116 Je formálnou deklaráciou britskej vlády k židovskej domovine a jej vytvoreniu na historickom území Palestíny.

ŽIDOKRACIA

tohto cieľa za predpokladu, že nebude podniknuté nič, čo by ohrozilo občianske a náboženské práva existujúcich nežidovských skupín obyvateľstva v Palestíne alebo práva a politický status Židov v ktorejkoľvek inej krajine.

Budem Vám vďačný, keď s obsahom tejto deklarácie oboznámite Sionistickú federáciu.

S úctou

Arthur James Balfour“

Foreign Office,

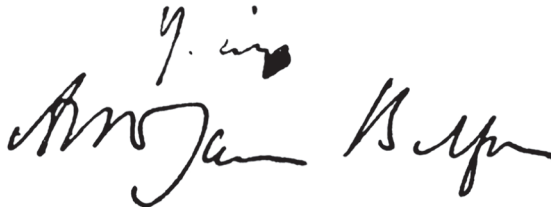
November 2nd, 1917.

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet

"His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country"

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'A. J. Balfour'. The signature is written in a cursive style with a small flourish above the first part.

Balfourova dekláracia, ktorá odovzdala Palestínu okupovanú Britmi do rúk bankárovi Rothschildovi, a teda sionistickému hnutiu.

„Dnes smíte diskutovat o tom, kolik andělů se vejde na špičku jehly. Smíte dokonce zpochybňovat, že vůbec nějakí andělé jsou. Co však ale rozhodně nikdy nesmíte, je začít počítat, kolik mrtvol lze spálit pomocí pár tun koksu, přinejmenším ne tehdy, jestliže jde o pálení, které mělo probíhat před 65 lety v Osvětimi. A už vůbec nikdy se nesmíte zeptat, jak to, že z jednoho a půl milionu Židů v Hitlerově mocenském teritoriu, jich bylo zavražděno 6 milionů a devíti milionům je vypláceno odškodné. Tato svoboda vám byla odňata.“¹¹⁷

– Michael Winkler

117 Pranyř, guidemedia etc, 2014, Brno, str. 145 - 146.

Vedecký revizionizmus – holokaust a jeho revízia

Späťne sa môžete obzrieť do dejín a pochybovať o rozmere NAPOLEONOVHO ťaženia, môžete sa smiať nad evolučnou teóriou, môžete spochybníť výstavbu pyramíd ľuďmi, môžete čokoľvek – až na jednu vec: Nesmiete kriticky pozeráť na holokaust, jeho pozadie a predkladať fyzické dôkazy, ktoré ho stavajú do pozície vojnovnej a povojnovnej propagandy. Ja, pravdaže, keďže žijem v demokratickej krajine, nemôžem vysloviť svoj názor, preto budem v tejto knihe len citovať historikov a revizionistov, ktorí svoj názor, i napriek prenasledovaniu, vyslovili, prípadne ich názor rozvinem. Je len na vás, či prijmete ich postoj alebo ho zavrhnete. Na začiatok by sme sa mali zaoberať otázkou: Čo je vlastne holokaust? Ak by sme sa mali držať oficiálneho výkladu, tak ten znie takto: „Holokaust je systematické, a teda úmyselné vyvražďovanie Židov v plynových komorách. Počet obetí sa vyšplhal na šesť miliónov.“ Zaujímavé je, že prorežimoví pisatelia dejín nevedia presne povedať, odkedy dakedy toto údajné systematické vraždenie malo prebiehať, nieto ho ešte vedecky doložiť. Neexistujú totiž žiadne nariadenia, rozkazy ani administratívne stopy. Napríklad, i v znaleckom posudku (ČSV: KRP – 115/1-VYS-ZA-2015), použitom proti mne obžalobou v súdnom procese, kde ma vinia zo „spochybňovania holokaustu“, sa na strane 6 otvorene píše: *„Presný dátum prijatia tohto rozhodnutia nie je známy.“* Inými slovami, niekto previedol dokonalú vraždu na 6 000 000 obetiach, pretože po ňom neostali žiadne stopy. Kto by si myslel, že stopy a dôkazy existujú, v pokračovaní knihy bude vyvedený z omylu.

Kto sú tí revizionisti?

Revizionisti sú zväčša výskumníci z odboru dejín, chémie, odborníci na krematóriá, popravčie zariadenia, atď. Ich úlohou nie je popierať existenciu táborov, ako to je oficiálne často lživo prezentované médiami a „znalcami.“ Tie, bez akýchkoľvek pochybností, existovali. Ich úlohou nie je ani popieranie úmrtí v týchto táboroch alebo bagatelizovanie zlých hygienických podmienok, ktoré nastali pred koncom vojny a mali na svedomí desaťtisíce, ak nie státisíce úmrtí. Úlohou revizionizmu je oddeliť fikciu a propagandu povojnových víťazov a dnešnej politiky od faktov. Skúmať a prísť k záverom, akým spôsobom koľko väzňov zahynulo a kto bol zodpovedný. Teda, odhaliť skutočné príčiny úmrtí, a čo im predchádzalo. Všeobecne môže panovať názor, že väčšina revizionistov sú Nemci, ktorí sa snažia zmyť vinu Nemcka na holokauste a očistiť tak režim národných socialistov. Skutočnosť je však taká, že sa často o Nemcov nejedná. Väčšia časť revizionistov pochádza z Francúzska, Talianska, USA, Anglicka, ba dokonca je medzi nimi niekoľko Židov (J. G. BURG, Jean-Gabriel COHN-BENDIT, Roger-Guy DOMMERGUE, Arno MAYER, David COLE, Christopher HITCHENS, Joel HAYWARD...) ¹¹⁸. Sú to krajiny (až na Taliansko), s ktorými Nemecko viedlo vojnu. Preto nemajú dôvod voči Nemecku prechovávať sympatie a chcieť ho očistiť. Nemci oproti nim tvoria len zlomok revizionistickej obce. Na túto tému bolo napísaných desiatky kníh, ktoré boli vydané v zbierke *Holocaust Handbooks & Documentaries* ¹¹⁹ a neustále pribúdajú nové. Do dnešného dňa bolo vytlačených v tejto zbierke okolo 40 titulov, medzi ktoré sa nerátajú desiatky menej známych autorov z USA, Kanady či Nemecka. Ak sa pýtate, prečo ste o nich nikdy nepočuli alebo prečo ste ich nevideli v kníhkupectvách, odpoveď je jednoduchá: Lebo o nich nesmiete vedieť. Verejná diskusia na tému holokaust nie je prípustná a obhajoba oficiálnej pravdy médiami a historikmi je príliš drahá a svätá na to, aby sa investície zo dňa na deň vyparili. Podobné diskusie prebehli v západných demokraciách a nedopadli príliš lichotivo pre zástancov oficiálnej verzie holokaustu. Paradoxne, v týchto diskusiách ¹²⁰ ako oponent a človek, ktorý vyvracal existenciu plynových komôr, často fi-

118 Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 15.

119 http://holocausthandbooks.com/index.php?main_page=1

120 <https://www.youtube.com/watch?v=VUjRiCgtz2Y&t=2729s>

guroval židovský revizionista David COLE. Jedna z relácií sa odvysielala v roku 1994 v *Phil Donahue Show*. Pravdaže, i tvorcovia relácie boli pripravení svetu ukázať, že COLE je pomätenec, a tak si do vysielania pozvali preživších Židov s tetovaním na ruke ako dôkaz holokaustu. Preživšia pani sa v diskusii rozčuľovala nad tvrdeniami Davida COLA. Vraj v tábore strávila 7 mesiacov. Pani vo veku, asi 60-ročná, vystupuje v televíznom vysielaní 50 rokov po holokauste, teda v čase, kedy jej boli vytetované čísla, mohla mať asi 8–10 rokov. Nuž, 7 mesiacov vo vyhladzovacom tábore a stále nažive. Museli ju teda živiť, šatiť a zaobstarávať lieky v dobe, kedy vypukali v táboroch najrôznejšie choroby. To opäť dáva popud k myšlienkam o ďalších nezrovnalostiach pre revizionistov. Navyše, revizionisti argumentujú tým, že dôkaz o pobyte v Osvienčime, nie je dôkaz holokaustu. Dokazuje to len pobyt v tomto obrovskom tábore. Osvienčim bola v skutočnosti veľká fabrika, ktorej výroba bola zameraná na vojnové úsilie Nemecka: *„Za nemeckej okupácie sa táto oblasť zásadne zmenila. Pred vojnou bol Osvienčim – podľa západných merítok – zaostalá hospodárska dedina. Po odchode Nemcov z nej bolo moderné mesto s kvalitnou priemyselnou infraštruktúrou a veľkými, modernými chemickami.“*¹²¹

Za otca revizionizmu sa považuje francúzsky socialista Paul RASSINIER¹²². Ako prvý sa začal kriticky pozeráť na oficiálnu verziu holokaustu, keďže sám bol, ako zajatý partizán, ktorý bol aktívny v protinemeckom odpore, v koncentračnom tábore Buchenwald. Bol presvedčeným komunistom, a teda nemal, čoby ideologický odporca, najmenší dôvod Nemcov hájiť. RASSINIER bol členom pacifistického krídla odporu a odmietal násilie, skôr bol za dialóg s HITLEROM, ako bojovať proti Tretej ríši. Gestapo ho zatklo 30. novembra 1943. Po vojne, v roku 1949, vydal svoju prvú knihu *Le passage de la ligne (Prekročenie hranice)*, v ktorej ešte uznáva existenciu plynových komôr, no píše v nej, že ich nebolo toľko, ako sa oficiálne deklaruje. Tvrdil to napriek tomu, že bol internovaný len v táboroch, kde, i podľa dnešných historikov, žiadne plynové komory neboli, a teda logicky, nikdy nemohol na vlastné oči nejaké vidieť. Vychádzal zo šírených správ, nie z vlastnej skúsenosti. To podporuje aj vyjadrenia nemeckého historika Dr. Martina BROSZATA: **„V Dachau, Bergen-Belsene ani Buchenwalde**

121 Rudolf Germar, Přednášky o holocaustu, ABB, Praha 2015, str. 129.

122 Paul Rassinier 1906 – 1967, francúzsky žurnalista a politik.

Paul Rassinier, „otec“ revizionizmu.

židovskí ani iní väzni splynovaní neboli.¹²³ RASSINIER bol za svoju kritiku holokaustu žalovaný, no všetky procesy napokon vyhral na najvyššom súde. Až po týchto súdnych rozhodnutiach sa začal plne venovať skúmaniu holokaustu. Neskôr bol prizývaný ako svedok k súdnym procesom v Spolkovej republike Nemecko (SRN), kde svedčil v holokaustových procesoch na strane obhajoby. Po týchto svedectvách mu bol vstup so SRN zakázaný, pretože svojimi svedectvami predstavoval nebezpečenstvo pre samotnú SRN. SRN, ako i novousporiadané, čiastočne spojené Nemecko (1989), stávalo totiž svoju existenciu na udalosti menom holokaust. Medzi politikmi, ktorí to otvorene povedali, bol i Dr. Hans DE WITH: *„Osvienčim je a ostáva výstrahou. Poviem to celkom jednoducho: Kto národnosocialistickú masovú vraždu, teda holokaust, bagatelizuje alebo popiera, musí vedieť, že útočí na demokratické základy.*“¹²⁴ Inými slovami pán WITH povedal, že nebyť holokaustu, nie je ani demokracia. Preto akékoľvek snahy podkopať oficiálnu verziu udalostí, chápala vláda ako hrozbu pre režim. V roku 1964 RASSINIER vydal knihu *Le Drame des Juifs Européens (Dráma európskych Židov)*, kde píše: *„Vždy, keď mi bolo za posledných 15 rokov povedané, že niekde v Sovietskej neobsadenej Európe je svedok, ktorý sa sám zúčastňoval splynovania, odobral som sa tam bezodkladne, aby som si jeho výpoveď vypočul. Ale, vždy to skončilo tak isto. S mojimi podkladmi v ruke som svedkovi položil radu precíznych otázok, na ktoré mohol odpovedať len vyloženými lžami, takže nakoniec musel priznať, že uvedené udalosti nevidel sám, ale podal len výpoveď dobrého priateľa.*“¹²⁵ RASSINIER teda za celý svoj život nenatrafil na svedka, ktorý by osobne niekedy videl plynové komory alebo splynovanie väzňov. Je teda otázkou, či sa RASSINIER rozprával len s nesprávnymi ľuďmi, podvodníkmi. Či naozaj nikto plynové komory nevidel?

Kto sú vlastne tí svedkovia, ktorí tvrdili, že boli pri splynovaní ľudí alebo videli plynové komory? Ak by sme ich mali spočítat, dostaneme sa k pár stovkám ľudí, no iba niekoľko z nich sa stalo „prominentnými“ svedkami, na ktorých sa dnes odvoláva celý holokaustový príbeh. Väčšinou sa jedná

123 <http://www.zeit.de/1960/34/keine-vergasung-in-dachau>

124 <http://dipbt.bundestag.de/doc/btp/12/12227.pdf>, zápis zo zasadania Bundestagu 18. 5. 1994, str. 19669

125 Paul Rassinier, *Le Drame des Juifs Européens*, Paris 1964, str. 79 (Graf, str. 404 – 405).

skutočne o ľudí, ktorí boli internovaní v koncentračných táboroch, no je medzi nimi mnoho podvodníkov, ktorí ukradli identitu inému väzňovi, alebo si skrátka len všetko vymysleli a napísali svoj krásny román, aby na vlne holokaustu zbohatli. Ale, poďme pekne po poriadku.

V roku 1978 bol v Kalifornii založený Inštitút pre revíziu histórie IHR (*Institute for Historical Review*), ktorý do polovice 90. rokov vydával vedeckú revizionistickú literatúru a časopis *The Journal for Historical Review*. Aby sa IHR zviditeľnil, vypísal v roku 1980 odmenu 50 000 dolárov pre toho, kto predloží fyzický dôkaz vyhladzovania Židov. O odmenu sa prihlásil bývalý väzeň Osvienčimu Mel MERMELSTEIN. Pán MERMELSTEIN, podľa všetkého, nepochopil podstatu získania odmeny, alebo aj pochopil, no vidina rýchlo zarobených peňazí mu nebránila v tom, nerešpektovať podmienky získania odmeny. Ako fyzický dôkaz likvidácie Židov ponúkol seba. Znie to groteskne, keď ako dôkaz vyhladzovania Židov ponúknete živého Žida. V jeho prípade – seba samého. IHR, z logických dôvodov, odmietol vyplatenie odmeny, a tak sa pán MERMELSTEIN, nepochopený a sklamaný, odobral urobiť to, čo robia všetci tí, ktorí sa nedokážu zmieriť s tým, že niekto neverí v oficiálnu verziu holokaustu a utrpenie Židov – šiel podať žalobu. Požadoval vyplatenie čiastky súdnou cestou. Tam musel MERMELSTEIN, ako žalobca v občianskoprávnom spore, dokázať, že má právo na vyplatenie odmeny. MERMELSTEIN nelenil a okamžite do prípadu zapojil tlač v USA a v Izraeli. Ako fyzický dôkaz malo slúžiť jeho očité svedectvo, kedy videl, ako jeho matku a dve sestry, vedú stráže do plynovej komory číslo 5 v Osvienčime. Sudcovi toto ako „fyzický“ dôkaz stačilo, MERMELSTEINovi prisúdil 90 000 dolárov a bez akýchkoľvek dôkazov vyhlásil, že plynovanie Židov je fakt. Jeho svedectvo, pravdaže, nebolo súdom preskúmané, pretože spoločnosť už v tej dobe bola

Mel Mermelstein pred súdom.

nakazená vírusom politickej korektnosti. Takzvaných „svedkov holokaustu“ sa skrátka na nič podstatné, čo nekorešponduje s ich pohľadom, neslobodno pýtať. Médiá to oslavovali ako víťazstvo nad revizionizmom, bez ohľadu na dokazovanie a štruktúru svedectva v procese. Štyri roky po súde vydal Bradley R. SMITH¹²⁶ v bulletine¹²⁷ IHR článok, kde píše o MERLMESTEINovi ako o klamárovi. MERMELSTEIN opäť nelenil a IHR zažaloval o 11 miliónov dolárov. Tentokrát sa však MERMELSTEIN prerátal: *„Všetko sa rozvíjalo pomerne pomaly, ale keď v roku 1991 došlo na lámanie chleba, IHR dokázal, že Mermelstein v mnohých veciach skutočne klamal; ten tak utrpel drvivú porážku a jeho odvolanie bolo zamietnuté.“*¹²⁸ Tentokrát to však médiá tak pompézne neprezentovali, prečo by však aj mali?

Rudolf Vrba

Ďalším svedkom, ktorý patril medzi prominentných preživších a hlavných svedkov holokaustu, vďaka ktorému sa všetko dostalo už počas vojny na povrch, bol slovenský Žid Rudolf VRBA¹²⁹. Je pokladaný za jedného z najdôležitejších svedkov existencie plynových komôr v Osvienčime a je fantastickým príkladom toho, čo dnes historici označujú ako „orálnu históriu“, ktorá je však v prudkom rozpore s faktami. VRBA bol 30. júna 1942 deportovaný z koncentračného tábora Majdanek, (kde bol internovaný zo zberného tábora v Novákoch, po pokuse ujsť zo Slovenska do Anglicka) do Osvienčimu. V Osvienčime strávil skoro dva roky – áno, dva roky bol šatený a živý vo vyhľadzovacom (!) tábore, kým Nemci na fronte nemali ani kabáty

Rudolf Vrba.

126 (1930 – 2016) bol hovorca IHR. V roku 1987 založil s revizionistom Markom Weberom *Committee for Open Debate on the Holocaust* (CODOH), ktorá šíri literatúru, ktorá kriticky zhodnocuje holokaust.

127 Druh časopisu, ktorý slúži ako oficiálny vestník organizácie.

128 Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 79.

129 Skutočným menom Walter Rosenberg.

či stravu – kým sa odhodlal k úteku s ďalším Židom, Alfrédom WETZLEROM. Po úspešnom úteku podali 32 stranovú výpoveď, známu ako *Vrbova a Wetzlerova správa*.¹³⁰ VRBA nebol jediný, kto ušiel z Osvienčimu: „[...]ale ako stovkám ďalších sa i jemu podarilo ujsť. Výnimočné je na ňom to, že to bol jediný utečenec, ktorý kedy napísal správu o plynových komorách.“¹³¹ VRBA predal správu, kde písal o vyhladzovaní Židov, organizácii *War Refugee Board*¹³², ktorá bola založená prezidentom ROOSEVELTOM na tlak židovského ministra financií v USA Henryho MORGENTHAUA. VRBA svoje zážitky neskôr opísal vo svojej knihe „*I Cannot Forgive*“ veľmi presne a detailne, čo sa mu nakoniec stalo osudným. V roku 1985 sa konal v Kanade súd s nemeckým revizionistom Ernstom ZÜNDELOM. Tento proces vošiel do dejín ako *Veľký holokaustový proces*. VRBA v tomto procese vystúpil ako svedok obžaloby. Advokát pána ZÜNDELA, Douglas CHRISTIE, spolu s profesorom Robertom FAURISSONOM, francúzskym revizionistom, si VRBU podali tak, ako to predtým nikto nikdy so svedkom plynových komôr a „hrôzami holokaustu“ neurobil. Dovtedy boli svedkovia nedotknuteľní a klásť nepríjemné a detailné otázky bolo tabu. FAURISSON figuroval ako poradca obhajoby a pripravoval otázky, ktoré CHRISTIE kládol VRBOVI. VRBA sa začal vykrúcať, naťahoval odpovede a skúšal ich zahrať do autu. To sa mu však nepodarilo a pod tlakom vyšiel s pravdou von. Celý proces zhrnul Robert LENSKI¹³³ vo svojej knihe *The Holocaust on Trial: The Case of Ernst Zündel*¹³⁴ (1990). LENSKI zhrnul VRBOVU výpoveď nasledovne:

„Všetko šlo pre svedka dobre až do dňa, kedy v roku 1985 pri Zündelovom procese nevošiel do nemilosrdného krížového výsluchu. Tam sa preukázal ako podvodník. Odhalilo sa, že vo svojej správe z roku 1944, si počty a polohy plynových komôr a krematórií vymyslel. Ako sa zdá, [...] vďaka svojmu pozoruhodnému daru byť všade zároveň, prepočítal, že v časovom období 24 mesiacov (od apríla 1942 do apríla 1944) Nemci len v Birkenau (tzn. Osvienčim II) splynovali 1 765 000 Židov, vrátane 150 000 Židov z Francúzska. Ale

130 <http://vrbawetzler.eu/img/static/Prilohy/The-Auschwitz-Protocol.pdf>

131 Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 274.

132 Výbor pre vojnových utečencov (1944).

133 Lenski bol redaktorom časopisu *Body and Mind: časopis o ústavnej psychológii*.

134 Nemecký preklad knihy: <https://archive.org/details/Lenski-Robert-Der-Holocaust-vor-Gericht>

v roku 1978 musel Serge Klarsfeld¹³⁵ vo svojom Memorial for the Deportation of the Jews from France nevyhnutne uzavrieť, že počas celej vojnovnej doby Nemci deportovali z Francúzska do koncentračných táborov 75 721 Židov. [...] Po útokoch zo všetkých strán cez Zündelovho právnik, nevidel podvodník žiadnu inú možnosť, než si osvojiť po latinsky: *Licentia poetarium – básnická licentia*, inými slovami, právo na výmysel udalostí.“¹³⁶

Zo súdneho spisu:¹³⁷

„Rudolf Vrba:

[...] Inými slovami, použil som licenciu básnika, volá sa to *licentia poetarium*, vložiť do knihy len tie skutočnosti a udalosti, ktoré umožnia mladému človeku pochopiť celkovú situáciu.“¹³⁸

VRBA teda nešetril fantáziou. Celá jeho výpoveď dopadla fiaskom. Obžaloba ho, ako svedka, stiahla. Okrem VRBU však pred súdom ako svedkovia pohoreli viacerí a z očitých svedkov sa stali svedkovia, ktorí všetko počuli od svojich priateľov v tábore. LENSKI píše: „*Ostatní „očití svedkovia splynovania“ obžaloby – Ignatz Fulop, Chester Tomaszewski, Dennis Urstein a Henry Leader – taktiež začali kolísať.*“¹³⁹ VRBA sa dopustil vo výpovedi viacerých nepresností, inak povedané – lží. CHRISTIE ho nachytil na hruškách aj pri téme z jeho knihy, ktorá sa týkala návštevy Heinricha HIMMLERA, ríšskeho vodcu SS:

Jürgen GRAF si VRBU podal vo svojej knihe, kde píše:

„Vrba a Wetzler tvrdili, že v marci roku 1943 bolo krematórium v Birkenau (Krematórium II) v prítomnosti vysokých funkcionárov zasvätené splynovaním 8000 Židov. (Keďže márnica 1, ktorá údajne slúžila ako plynová komora v tejto budove, mala 210 metrov štvorcových,¹⁴⁰ to by znamenalo, že

135 Francúzsky historik židovského pôvodu.

136 Robert Lenski, Der Holocaust vor Gericht: der Prozess gegen Ernst Zündel, Samisdat Publishers, Kanada 1993 str. 22 – 23.

137 <https://archive.org/details/1985ZndelTrialTranscript>

138 *Zündel Trial Transcript* 1985, str. 1447 – 1448.

139 Robert Lenski, Der Holocaust vor Gericht: der Prozess gegen Ernst Zündel, Samisdat Publishers, Kanada 1993 str. 22.

140 Jean-Claude Pressac, *Auschwitz. Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989, str. 286.

na 1 meter štvorcový by stálo 38 obetí.) V 1964 napísal Vrba knihu s názvom *I Cannot forgive*, v ktorej opísal otvorenie krematória II, datované nepochopiteľne na január 1943, hoci sa to uskutočnilo v marci. Tentokrát sa Vrba uspokojil s 3000 splynovanými v tento sviatok (čo stále zodpovedá 14 obetiam na meter štvorcový), tentokrát ale tvrdil, že sa rišsky vodca SS osobne zúčastnil. To, že Himmler naposledy vyhladal Osvienčim v máji 1942,¹⁴¹ Vrbovi vôbec nevadilo. Pri prvom Zündelovom procese, zobral svedka Vrba do krížového výsluchu Douglas Christie:

„Christie: Chcem sa Vás spýtať, či chcete povedať, že ste ho [Himmlera] naozaj v januári 1943 videli prísť, alebo je to len...

Vrba: V septembri 1943 alebo v januári 1943?

Christie: Nuž, v knihe stojí v januári 1943.

Vrba: Nie, videl som ho v júli 1943 a potom pri jednej príležitosti, tiež 1943.

Christie: Tu ale stojí január 1943.

Vrba: To musí byť omyl.

Christie: Omyl?

Vrba: Áno.

Christie: Ale, videli ste ho pri tejto príležitosti prísť?

Vrba: Prvýkrát som ho videl prísť. [...] Prišiel zo zdvorilosti jeden krok bližšie. [...] Druhýkrát som ho ale videl v aute, v tom istom ako prvýkrát. Jazdil na čiernom Mercedese a bol obkolesený päťolízračmi, ktorí ho sprevádžali. Videl som ho asi zo vzdialenosti 600 yardov¹⁴² a počul som, že to bol on, ale tentokrát neprišiel ku mne, aby mi potriasol rukou a predstavil sa. Možno to bol naozaj on, možno to bol len zástupca a neverím, že to robí nejaký rozdiel. [...]

Christie: A Vy tomuto súdu hovoríte, že ste Heinricha Himmlera skutočne videli, ako nakukol cez dvere plynovej komory, však?

Vrba: Nie, ja som netvrdil, že som bol prítomný, keď nakukol do plynovej komory, ale dal som dokopy príbeh, ktorý som počul mnohokrát od rôznych ľudí. [...]

141 Danuta Czech, *Kalendarium der Ereignisse im Konzentrationslager Auschwitz-Birkenau 1939–1945*, Rowolt, Reinbek 1989, str. 250–251.

142 Cca 550 metrov.

Christie: Ale vo Vašej knihe predsa píšete, že ste to všetko videli a nespomínate, že ste tieto správy počuli od iných ľudí.

*Vrba: V tomto zvláštnom prípade som rozprával to, čo som počul od iných ľudí.*¹⁴³

VRBOVU lživú kariéru vo svojej knihe *Pieta* (1989) opísal maďarský Žid žijúci a pôsobiaci vo Švédsku, Georg KLEIN, ktorý svoj rozhovor s Rudolfom VRBOM s nechutou zhrnul. Na str. 141 svojej knihy píše, ako sa v roku 1987 stretol s VRBOM a rozprávali sa na tému 9-hodinového filmu *Šoa*¹⁴⁴, ktorý pár rokov predtým natočil Claude LANZMANN. Germar Rudolf vo svojej knihe k tejto udalosti píše:

„Keďže bol Klein preživší holokaustu, pochopiteľne došlo i na Vrbove zážitky z Osviečimu. Klein sa ho spýtal, či jeho kolegovia vedeli, čo za vojny prežil. Vrba najskôr neodpovedal. Potom ale, so sarkastickým úsmevom povedal, že jeden z jeho kolegov bol plný vzrušenia, keď ho nečakane videl v Lanzmannovom filme. Samozrejme chcel vedieť, či to, čo tam hovoril, bola pravda. Vrba mu na to odpovedal:

„Neviem. Bol som len herec a odriekal svoj text.“

To jeho kolega okomentoval:

„Zaujímavé! Nevedel som, že si bol herec. Prečo sa teda hovorilo, že ten film nakrúcali bez hercov?“

*Klein po tomto priznaní onemel a už sa na nič nepýtal. V knihe píše, že na Vrbov posmešný úškrn do smrti nezabudne.*¹⁴⁵

Kto teda VRBOVI písal text? Kto si ho najal a pre koho pracoval a šíril lživé historiky o holokauste? Bol jediný, kto čítal text alebo bol celý film len sionistická propaganda a každý jeden z jeho predstaviteľov mal svoj scenár? Čo sa VRBU týka, mohli by sme s jeho lžami pokračovať ďalej, ale zaplnilo by to strany, ktoré chcem venovať ďalším holokaustovým podvodníkom.

143 *Zündel Trial Transcript 1985*, od str. 1397 (Jürgen Graf, *Der geplante Volkstod, Der Schelm*, Leipzig, 2016, str. 322–323).

144 Hebrejský termín pre vyvražďovanie Židov, ekvivalent termínu holokaust.

145 Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 275.

Elie Wiesel

Medzi ďalších podvodníkov patrí bezpochyby Elie WIESEL. V encyklopédiách by ste našli mnoho o tomto „preživšom“ židovskom svedkovi holokaustu. Ale jedna časť ma zaujala najviac, a to z internetovej encyklopédie wikipédia, kde je nasledujúca veta o tomto človeku: „Ako novinár s inštinktom po jasnom pomenovaní udalosti bol prvý, kto začal systém nacistickej perzekúcie a koncentračných táborov označovať anglickým termínom holokaust.“¹⁴⁶

Nebudem sa tu zaoberať pôvodom slova holokaust, či pochádza z gréckeho jazyka alebo anglického, ani jeho výkladom, moju pozornosť upútala pasáž, že ako prvý začal používať pojem holokaust, ktorý definuje perzekúciu Židov. Pán Martin Henry GLYNN¹⁴⁷ by asi nesúhlasil. Ten totiž 31. októbra 1919, v židovskom časopise *The American Hebrew* uverejnil článok s názvom „*The Crucifixion of Jews Must Stop!*.“ V článku¹⁴⁸ opisuje, ako je na 6 000 000 (!) Židoch páchaný holokaust cez ich utrpenie a biedu vo východnej Európe – pre republiku, hovoríme o roku 1919. WIESEL si teda prisvojil pojem holokaust, ktorý sa však v skutočnosti používa židovskou lobby celé desaťročia, ak nie stáročia. WIESEL bol len figúrkou v tejto mozaike, ktorá všetko dostávala v scenári ako VRBA. Vytvorili z neho osobnosť, ktorou nikdy nebol. WIESEL nikdy vo svojich knihách nepísal o plynových komorách a detailoch, z dobrého dôvodu – nikdy totiž v Osvienčime nebol, napriek tomu, že o tom napísal knihu¹⁴⁹. Avšak, opisoval krematóriá, ktoré boli z francúzštiny preložené do nemčiny ako plynové komory. Došlo k úmyselne lživému prekladu tak, aby sa v Nemecku opäť šíril príbeh o plynových komorách:

„Nie menej zaujímavá je skutočnosť, že v nemeckom preklade knihy (Die Nacht zu begraben, Elisha, preklad do nemčiny Kurt Meyer-Clason, Ullstein, Mníchov 1962, str. 17 – 153) sa ‚krematóriá‘ z francúzskeho originálu prekladajú ako ‚plynové komory‘ (čo platí i pre Buchenwald). Za tento objav vďačím

146 https://cs.wikipedia.org/wiki/Elie_Wiesel

147 Bývalý americký politik a guvernér štátu New York 1913–1914.

148 <http://balder.org/judea/American-Hebrew-October-31-1919-The-Crucifixion-Of-Jews-Must-Stop-Martin-H-Glynn-Six-Million.php>

149 *La Nuit, Les Editions de Minuit*, Paris 1958.

The Crucifixion of Jews Must Stop!

By MARTIN H. GLYNN

(Former Governor of the State of N. Y.)

From across the sea six million men and women call to us for help, and eight hundred thousand little children cry for bread.

These children, these men and women are our fellow-members of the human family, with the same claim on life as we, the same susceptibility to the winter's cold, the same propensity to death before the fangs of hunger. Within them reside the illimitable possibilities for the advancement of the human race as naturally would reside in six million human beings. We may not be their keepers but we ought to be their helpers.

In the face of death, in the throes of starvation there is no place for mental distinctions of creed, no place for physical differentiations of race. In this catastrophe, when six million human beings are being whirled toward the grave by a cruel and relentless fate, only the most idealistic promptings of human nature should sway the heart and move the hand.

Six million men and women are dying from lack of the necessaries of life; eight hundred thousand children cry for bread. And this fate is upon them through no fault of their own, through no transgression of the laws of God or man; but through the awful tyranny of war and a bigoted lust for Jewish blood.

In this threatened holocaust of human life, forgotten are the niceties of philosophical distinction, forgotten are the differences of historical interpretation; and the determination to help the helpless, to shelter the homeless, to clothe the naked and to feed the hungry becomes a religion at whose altar men of every race can worship and women of every creed can kneel. In this calamity the temporalities of man's fashionings fall away before the eternal verities of life, and we awaken to the fact that from the hands of one God we all come and before the tribunal of one God we all must stand on the day of final reckoning. And when that reckoning comes mere profession of lips will not weigh a pennyweight; but deeds, mere intangible deeds, deeds that dry the tear of sorrow and allay the pain of anguish, deeds that with the spirit of the Good Samaritan pour oil and wine in wounds and find sustenance and shelter for the suffering and the stricken, will outweigh all the stars in the heavens, all the waters in the seas, all the rocks and metals in all the celestial globes that revolve in the firmament around us.

Race is a matter of accident; creed, partly a matter of inheritance, partly a matter of environment, partly one's method of ratiocination; but our physical wants and corporeal needs are implanted

WHITTESY?

in all of us by the hand of God, and the man or woman who can, and will not, hear the cry of the starving; who can, and will not, take heed of the wail of the dying; who can, and will not, stretch forth a helping hand to those who sink beneath the waves of adversity is an assassin of nature's finest instincts, a traitor to the cause of the human family and an abjurer of the natural law written upon the tablets of every human heart by the finger of God himself.

And so in the spirit that turned the poor widow's votive offering of copper into silver, and the silver into gold when placed upon God's altar, the people of this country are called upon to sanctify their money by giving \$35,000,000 in the name of the humanity of Moses to six million famished men and women.

Six million men and women are dying—eight hundred thousand little children are crying for bread.

And why?

Because of a war to lay Autocracy in the dust and give Democracy the sceptre of the Just.

And in that war for democracy 200,000 Jewish lads from the United States fought beneath the Stars and Stripes. In

the 77th Division alone there were 14,000 of them, and in Argonne Forest this division captured 54 German guns. This shows that at Argonne the Jewish boys from the United States fought for democracy as Joshua fought against the Amalekites on the plains of Abraham. In an address on the so-called "Lost Battalion," led by Colonel Whittlesey of Pittsfield, Major-General Alexander shows the fighting stuff these Jewish boys were made of. In some way or another Whittlesey's command was surrounded. They were short of rations. They tried to get word back to the rear telling of their plight. They tried and they tried, but their mess never got through. Paralysis and stupefaction and despair were in the air. And when the hour was darkest and all seemed lost, a soldier had stepped forward, and said to Col. Whittlesey: "I will try to get through." He tried, he was wounded, he had to creep and crawl, but he got through. To-day he wears the Distinguished Service Cross and his name is ABRAHAM KROTOSHINSKY.

Because of this war for Democracy six million Jewish men and women are starving across the seas; eight hundred thousand Jewish babies are crying for bread.

*The American Hebrew, 31. október 1919, New York,
popisuje holokaust 6000 000 Židov.*

švajčiarskemu revizionistovi Jürgenovi Grafovi, a takisto som zviazaný A. W., nemeckej revizionistke žijúcej vo Francúzsku, za zoznam 14 miest v texte, kde prekladateľ do nemčiny pokladal za dobré použiť slovo ‚plyn‘, ktoré v origináli nebolo. V roku 1986 som odišiel do Osla na udelenie Nobelovej ceny mieru Elie Wieselovi. S priateľmi sme rozdávali leták nazvaný »Elie Wiesel: prominentný falošný svedok.« Pierre Vidal-Naquet, jeden z mojich najzarytejších nepriateľov, ho niekoľko mesiacov potom odsúdil ako človeka, ktorý »hovori všetko možné, čo ho napadne« [...] Človeku stačí prečítať len pár popisov v ‚Noci‘, aby vedel, že niektoré jeho príbehy nie sú pravdivé, a že sa z neho nakoniec stal obchodník zo Šoa. A taktiež škodí historickej pravde v obrovskej miere.¹⁵⁰

Podľa všetkého, Elie WIESEL nebol nikdy ani len internovaný v koncentračnom tábore. Túto myšlienku vyslovil preživší Žid Miklós GRÜNER, ktorého výpoveď zdokumentoval taliansky revizionista Carlo MATTOGNO. GRÜNER, deportovaný do Osvienčimu, tvrdí že: „*Elie Wiesel, ktorého pozná svet, nie je ten, ktorého on poznal v Osvienčime.*“¹⁵¹ Tomu svedčí aj fakt, že ani na jednom video-zábere¹⁵² či fotke, nemá Elie WIESEL typické tetovanie na predlaktí, kde zvyčajne tetovali čísla väzňom, ktorí boli internovaní v Osvienčime. V marci 2010 sa jeden študent v meste Dayton (Ohio) Elieho pred absolventmi vysokej školy a 2 300 obyvateľmi Daytonu spýtal, či má na ruke tetovanie, a či mu slúži ako spomienka na tie hrozné zážitky. Elie WIESEL odpovedal: „*Nepotrebujem toto tetovanie, aby som si pamätal. Spomínam na moju minulosť každý deň. Ale, pravdaže sa tetovanie nachádza stále na mojej paži, a to A7713, vtedy sme boli čísla, nemali sme mená, žiadnu identitu.*“¹⁵³ WIESEL klamal, no došlo na rukolapnejší spôsob, ako z neho vytiahnuť pravdu. To si povedal mladý muž Eric HUNT, ktorý sa musel postaviť pred súd v San Franciscu. Ten totiž WIESELA zadržoval vo výťahu, kde ho vyzýval, aby priznal, že jeho kniha *La Nuit* nie je autentická, ale vymyslená. HUNT¹⁵⁴ pred súdom žiadal, aby WIESEL ukázal svoje tetovanie, to bolo však súdom zamietnuté. Súd argumentoval tým,

150 Rozhovor vedený s Michelom Folco, Zéro, April 1987, str. 57 (*Holocaust pod lupou*, gu- idemedia etc, Brno 2016, str. 147; v poznámke pod čiarou).

151 Rudolf Germar, Přednášky o holokaustu, ABB, Praha 2015, str. 349.

152 <https://www.youtube.com/watch?v=UOjvUVYRKwg>

153 http://nl.newsbank.com/nl-search/we/Archives?p_action=doc & p_docid=12EC-57BF373A9C60 & p_docnum=2

154 <http://www.eliewieseltattoo.com/tag/eric-hunt/>

Ung. Jude
Ausch. A 7713

Konzentrationslager Art der Haft: Gef.-Nr.: 22765

Name und Vorname: WIESEL Lazar

geb.: 4.9.13 zu: Maramarossziget Kom. Maramaros

Wohnort: Maramarossziget Prinz Csaky Istvan Str. 4. Kom. Maramaros

Beruf: Schlosserlehrling Rel.:

Staatsangehörigkeit: Ungarn Stand: led.

Name der Eltern: Vater: Kaufm. Szalomo W. in Kl. Bu Rasse:

Wohnort: Mutter: Sercha W. geb. Feig in Kl. Bu

Name der Ehefrau: Vater in Kl. Bu Rasse:

Wohnort:

Kinder: Alleiner Ernährer der Familie oder der Eltern: **26.1.46 Kl. Auschwitz**

Vorbildung:

Militärdienstzeit: von — bis

Kriegsdienstzeit: *Mitglied Reserve* von — bis 22765

Größe: Nase: Haare: Gestalt:

Mund: Bart: Gesicht: Ohren:

Sprache: Augen: Zähne:

Ansteckende Krankheit oder Gebrechen:

Registračná karta z Buchenwaldu, vedená na meno Lazar Wiesel. V hornej časti je číslo A 7713, ktoré malo patriť Eliemu Wieselovi. Lazar Wiesel bol presunutý do Osvienčimu, odkiaľ 26. 1. 1945 odišiel i s nemeckou posádkou.

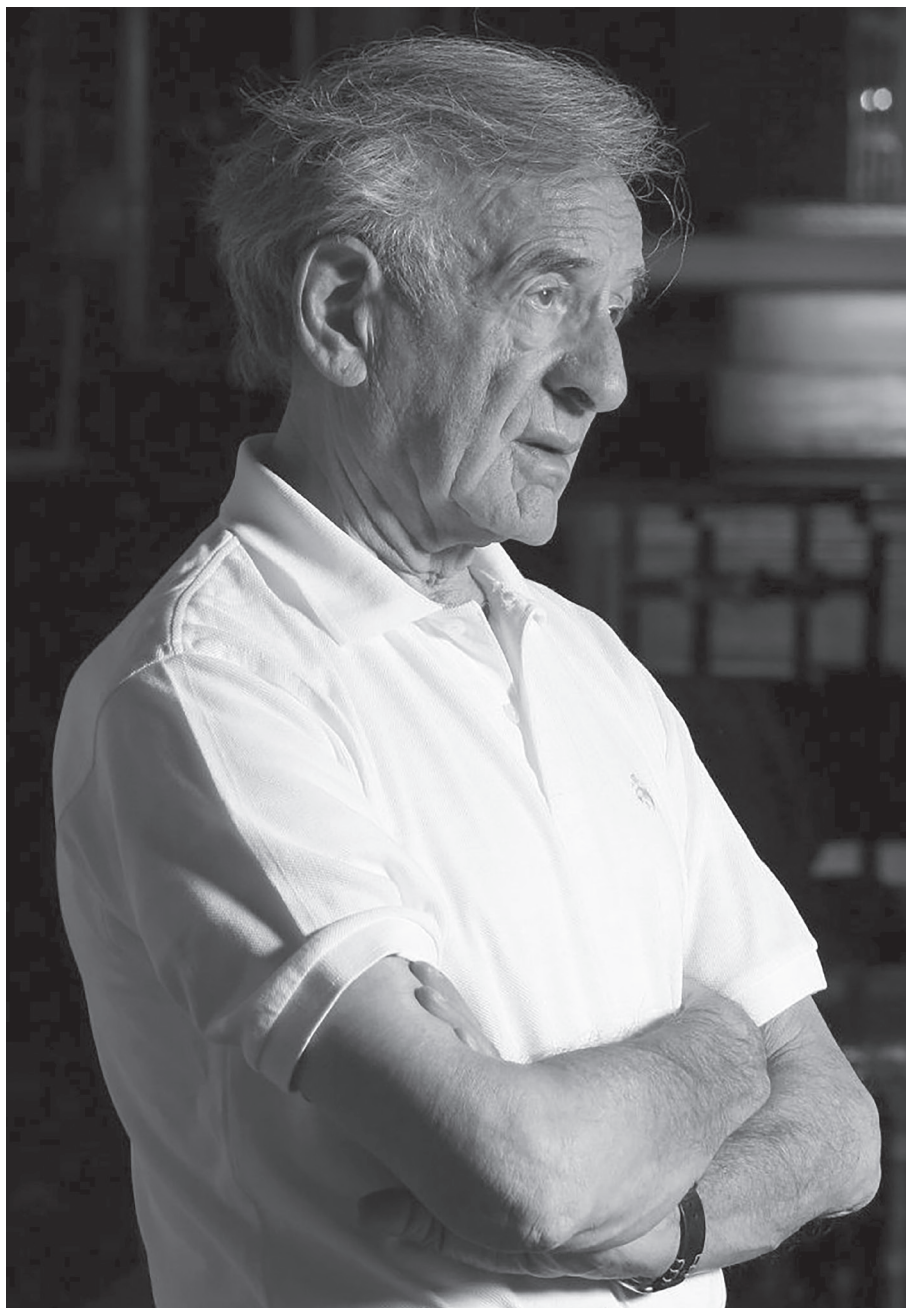
že to preživšiemu nemôže urobiť. Elie WIESEL tvrdil, že mal číslo A-7713¹⁵⁵. Toto číslo však patrilo Lazarovi WIESELOVI¹⁵⁶, narodenému 4. septembra 1913 v Máramarosszigete v Maďarsku, kým Elie WIESEL sa narodil, podľa jeho slov, 30. septembra 1928 v Rumunsku.

GRÜNER okrem toho, že WIESELA nazval podvodníkom, obvinil ho i z toho, že knihu *La Nuit* ukradol a prepísal od skutočného Lazara WIESELA. Ten napísal knihu, ktorá bola písaná v maďarskom jazyku a v Paríži bola vydaná pod titulom *A Világ Hallgat*¹⁵⁷. Podvodník WIESEL ju len v skrátenej forme vydal znovu a v roku 1986 za ňu dostal Nobelovu cenu. Tolko k ocenenému podvodníkovi, z ktorého sa stala mediálna a prominentná hviezda podporovaná židosionistickou holokaustovou lobby.

155 <http://holocaustcontroversies.blogspot.ch/2017/04/lying-about-elie-wiesel.html>

156 <https://revblog.codoh.com/2010/03/elie-wiesel-new-documents/>

157 https://www.henrymakow.com/translated_from_the_hungarian.html

Elie Wiesel. Ani na jednej dostupnej fotke nie je vidieť typické tetovanie na predlaktí z Osvienčimu.

Simon Wiesenthal

Ďalším prominentným svedkom, ktorý je mnohými, medzi nimi i preživšími, pokladaný za podvodníka, je známy „lovec nacistov“ Simon WIESENTHAL. Prácu, ako i celkové účinkovanie tejto kontroverznej postavy, spracoval americký revizionista Mark WEBER¹⁵⁸. WEBER sa netajil svojím názorom, že holokaust je výmysel a nikdy sa tak, ako ho prezentujú médiá a preživší svedkovia, nestal. Simon WIESENTHAL podal tri rôzne verzie svojho života, predvojnovaj a medzivojnovaj činnosti. Rakúsky kancelár židovského pôvodu Bruno KREISKY, vodca socialistickej strany, WIESENTHALA obvinil zo spolupráce s Gestapom¹⁵⁹. Pre zahraničných novinárov to povedal v roku 1975.¹⁶⁰

„Naozaj poznám pána Wiesenthala len z tajných správ, a tie sú veľmi zlé, veľmi odporné. Hovorím to ako federálny kancelár... A hovorím, že pán Wiesenthal mal odlišný vzťah ku Gestapu, než aký som mal ja. Áno, a to sa dá dokázať. Nemôžem (teraz) povedať viac. Všetko ostatné poviem na súde. Môj vzťah s Gestapom nie je dvojmyselný. Bol som jeho zajatcom, väzňom, a bol som väznený. Jeho vzťah bol dosť odlišný a môžem povedať, že sa to ukáže. Čo už som uviedol je dosť zlé. On sa, ale, nemôže očistiť z mojich obvinení z nactiutrňania v tlači, ako si možno praje. Nie je to tak jednoduché, pretože to znamená veľký súdny prípad... Človek, ako on, nemá právo predstierať, že je morálnou autoritou. To je to, čo hovorím. Nemá právo... Človek, ktorý je podľa mňa agentom, áno, to je pravda, a ktorý používa mafiánske metódy... Taký človek musí ísť... Nie je žiadnym gentlemanom a hovorím, aby som to objasnil, nestane sa morálnou autoritou, pretože ňou nie je... Nemal by predstierať, že je morálnou autoritou... Hovorím, že pán Wiesenthal žil v tej dobe v nacistickej sfére vplyvu bez toho, že by bol prenasledovaný. Správne? A žil otvorene bez prenasledovania, že? A viete, pokiaľ viete, čo sa dialo, že nikto

158 Absolvent štúdia dejín s titulom bakalár a magister. V 70. rokoch študoval nejaký čas v Mníchove, kde sa pridol do Garym Lauckom založenej NSDAP Aufbau, čo bolo nanovo založené hnutie, ktoré bolo po vojne zakázané, a snažilo sa znovu o zavedenie národnosociálneho systému v povojnovom Nemecku.

159 *Geheime Staatspolizei* – Tajná štátna polícia. Tajná služba v časoch národnosocialistického režimu 1933–1945.

160 10. november 1975, vydané v: Profil (Viedeň), „*War Wiesenthal ein Gestapo-Kollaborateur*“, číslo 47. <https://de.wikipedia.org/wiki/Kreisky-Peter-Wiesenthal-Aff%C3%A4re>

Simon Wiesenthal (1973).

by takto neriskoval. Nebol ‚ponorkou‘, tzn. v úkryte, ale miesto toho bol úplne otvorený bez obmedzenia, dokonca rizika perzekúcie. Myslím si, že toho je dosť. Existovalo množstvo príležitostí byť agentom. Nemusel byť agentom Gestapa. Bolo mnoho ďalších služieb.“

WIESENTHAL nakoniec tieto slová chcel hnať pred súd. Avšak, obaja od súdneho procesu ustúpili. Dôvodom mohlo byť, že by WIESENTHAL zo súdneho procesu vyšiel ako podvodník, čo by uškodilo holokaustovému priemyslu a záujmom Izraela, a druhý dôvod mohol byť, že by KREISKY musel klamať, aby WIESENTHAL zo súdneho procesu ako podvodník nevyšiel, a to opäť v záujme Izraela a holokaustového príbehu. To by ale zničilo jeho politickú kariéru a postavenie v spoločnosti. Kto by však KREISKYHO naviedol na „správnu“ cestu, aby podržal WIESENTHALA? Odpoveď môže poskytnúť izraelský historik Tom SEGEV, o ktorom písal židovský plátok SME¹⁶¹. WIESENTHAL bol podľa SEGEVA agentom *Mossadu*¹⁶², a teda priamo pracoval pre Izrael a jeho záujmy. *Mossad* mu mal pomáhať pri zriaďovaní kancelárie vo Viedni. Túto tézu podmiurovala i výpoveď pána MUDr. Gabriela HOFFMANNA¹⁶³, Žida, ktorý bol internovaný v koncentračnom tábore Sereď. Rozhovor poskytol pán HOFFMANN pre redakciu *M ROSA* a publikovaný bol i týždenníkom *ZMENA*¹⁶⁴. Pán HOFFMANN konvertoval na kresťanstvo, čím sa dostal do nemilosti židovstva. Ako účastník SNP, s ktorým, podľa jeho slov, nesúhlasil a sám seba musel klamať, že je to povstanie proti Nemcom, sa dostal do zajatia a bol poslaný do koncentračného tábora Sereď. HOFFMANN spomína:

„Do zajatia som sa dostal nad Banskou Bystricou, na Starých Horách. Nemci nás odvedli do Banskej Bystrice a tam ma odovzdali inej policajnej

161 <https://svet.sme.sk/c/5531501/lovec-nacistov-wiesenthal-bol-agentom-mossadu.html>

162 Izraelská tajná služba.

163 (1908 – 1999) bol synom významného židovského lekára Armina Hoffmanna narodeného v obci Turzovka na Kysuciach (1874). Armin Hoffmann sa pokladá za neoficiálneho objaviteľa penicilínu, a to už v roku 1916, no skúmať ho začal až v roku 1919. Žiaľ, kvôli nedostatočným podmienkam a nepriznaným financiám, o ktoré žiadal, musel výskum zastaviť. A tak Armin Hoffmann objavil plesne penicilínu o 12 rokov skôr ako Alexander Fleming. Gabriel Hoffmann až do smrti šíril osvetu o Slovenskom štáte a jeho predstaviteľoch.

164 Prevzaté z časopisu *M ROSA*, publikované v *Zmena* č. 6/1998, č. 7/1998, č. 8/1998.

skupine. Potom ma nemecké poľné žandárstvo odviezlo vlakom do Serede, kde bol medzinárodný nemecký koncentračný tábor. To sa celkom možno nevedelo, ale v týchto koncentračných táboroch mali Židia absolútnu samosprávu. Riadili chod tábora, bola tam židovská polícia, ktorá bola pánom nad životom a smrťou všetkých židovských väzňov. Tak to bolo v Seredi. Tu som sa dostal do pozornosti týchto židovských policajtov, rýchle spoznali, že nie som pravoverný Žid, a že mám ,chybné a závadné' predstavy o židovstve. [...] Jedného dňa prišiel židovský policajt: »Hoffmann, do veliteľskej budovy!« Tak som sa dostavil do ,Regierungsgebeude.' Bolo tam zhromaždené celé veliteľstvo koncentračných táborov Juhovýchodnej Európy na čele s obávaným nacistom Obersturmführerom Brunnerom, ktorý bol veliteľom, mal teda na starosti asi 20 koncentračných táborov. Jeho zástupca pre Sered' bol Hauptsturmführer Zimmermann. Až neskoršie som sa dozvedel, s kým som sa to vlastne stretol. Bol to ten obávaný Simon Wiesenthal, ktorý potom riešil otázku života a smrti Nemcov, ktorí boli po vojne obžalovaní zo zločinov.[...] Dnes je pán Wiesenthal šéfom židovského centra vo Viedni a vo veľkom poľuje na skrývajúcich sa vojnových zločincov. A v koncentračnom tábore (Sered') on, spolu so židovskou samosprávou, rozhodoval o živote a smrti židovských väzňov. Do koncentračných táborov sa dostali väčšinou nevinní Židia, no dostali sa tam aj exponenti, Židia, ktorí spolupracovali s Gestapom. Tých bol veľký počet.[...] Vedelo sa, že je poradcom židovského veliteľstva v tábore. Mňa odsúdili na smrť, pretože využili moje odmietnutie tých vrážd, ako aj za to, že som ,pohoršoval' ostatných kontaktom s dvoma katolíckymi kňazmi.“¹⁶⁵

Pán HOFFMANN popisuje, ako sa Židia po vojne (1946) začali bez súdnych rozhodnutí mstiť na Slovenskom národe a zatvárať každého, na ktorého padol tieň podozrenia zo spolupráce so Slovenským štátom. Podľa jeho slov, sa postavil na stranu Slovákov a s jeho bratom, ktorý bol právnik, sa snažili, ako vplyvné osobnosti v regióne, nastoliť poriadok. Za túto proslovenskú aktivitu urobili Židia z jeho brata smetiara a pánovi HOFFMANN-NOVI sa pomstili na jeho rodine: „Mňa poslali na políciu, ale nemohli mi nič vážne urobiť. Strašne však poškodili moju dcérku, jedinú dcérku, ktorú som potom jedného dňa našiel vo svojej izbe mŕtvu.“¹⁶⁶ Anton SELECKÝ, ktorý

165 Zmena č. 7/1998.

166 Zmena č. 8/1998.

robit rozhovor s pánom HOFFMANNOM, dodáva: „*Po tomto rozhovore bola redakcia M ROSY zasypaná kritikou, ako sme si mohli niečo takéto dovoliť. Keďže Simon Wiesenthal vtedy ešte žil, navrhol som týmto kritikom, že zorganizujeme v Slovenskej televízii diskusiu týchto dvoch bývalých spoluväzňov v koncentračnom tábore v Seredi, a to v priamom prenose. Od tej chvíle sa už nikto neozval. Akoby, uťal...‘ Ba, predsa. MUDr. Gabriela Hoffmana, ako mi to on sám pred svojou smrťou povedal, navštívili páni z izraelského Mossadu a tlačili na neho, aby tento náš rozhovor a informácie v ňom odvolal. MUDr. Gabriel Hoffman, ako nesmierne statočný človek a veriaci, však toto urobiť odmietol. Česť jeho pamiatke! Kiež by sme my, ostatní katolíci, boli aspoň čiastočne takí statoční ako on...*“¹⁶⁷ Ak teda pána HOFFMANNA prehovára *Mossad*, mohol tak urobiť i v prípade rakúskeho kancelára KREISKYHO. Nebolo by to prvýkrát, kedy židovské záujmy pretláčala ich tajná služba, ako v prípade únosu Adolfa EICHMANNA z Argentíny. WIESENTHAL je teda odhalený podvodník, no pre médiá, ktoré sú v rukách jemu rasovo podobným, je to stále hrdina, a ako takého, ho aj prezentujú. Málokteré verejnoprávne médium si ho dovolilo za jeho lži kritizovať. Ôsmeho februára 1996 tak však urobila nemecká televízia ARD v magazíne *Panorama*. Nikto si nedovolil televíziu kritizovať, pretože trafila kliniec po hlavičke:

„*Tri inštitúcie: izraelská tajná služba Mossad, Svetový židovský kongres a oddelenie pre prenasledovanie NS (národných socialistov) na americkom ministerstve spravodlivosti, považujú základy jeho slávy z väčšej časti za vymyslené.*“¹⁶⁸

WIESENTHAL sa stal po čase teda horúcim zemiakom i pre *Mossad* a amerických spojencov. Museli ho nechať padnúť. Bol to však *Mossad*, ktorý túto figúrku zastrešoval a vytvoril túto mediálnu celebritu. Avšak, jeho lži neutajil už ani *Mossad* samotný, a tak bolo na čase obetovať jedného z vlastných. WIESENTHAL sa chválil, že chytil alebo pomohol vypatrát 1 100 až 1 200 „nacistických zločincov“. Podľa šéfa amerického úradu, ktorý sa zaoberá prenasledovaním nacistov, Eli ROSENBAUMA, to mohlo byť číslo pod 10! Celé roky však vyciavala jeho inštitúcia *Centrum Simona Wiesenthala*

167 <http://afinabul.blog.cz/1604/svedectvo-mudr-gabriela-hoffmanna>

168 <https://daserste.ndr.de/panorama/media/panorama542.html>

sponzorov a štát, a on zatiaľ zbieral jedno ocenenie za druhým. Toto bol slávny WIESENTHAL.

Židovská obec sa dostávala pod tlak revizionistov a ľudí, ktorí sa začali zaujímať o popredných svedkov holokaustu. Nikdy nekritizovala týchto podvodníkov do takej miery, že by sama spochybnila ich punc autenticity, čo by bolo pre samotný príbeh o holokauste katastrofa. Preto sa odhaleniami o podvodníkoch radšej nechválili. To neplatilo, ak bol podvodník nežidovského pôvodu. Zaujímavý je preto prípad švajčiarskeho podvodníka Bruna DÖSSEKKERA, ktorý napísal v roku 1995 pod menom Benjamin WILKOMIRSKI knihu s názvom *Bruchstücke (Úlomky)*. DÖSSEKKER tvrdil, že sa v roku 1939 narodil ako syn židovskej rodiny v Rige. Po príchode Nemcov do Lotyšska ho poslali do koncentračných táborov Majdanek a Osvienčim, kde mu urobili zo života pekle, a po vojne bol adoptovaný do Švajčiarska. Jeho kniha bola preložená do deviatich jazykov (niektoré zdroje uvádzajú dvanásť) a získal niekoľko literárnych ocenení. DÖSSEKKER sa nechal ako WILKOMIRSKI pozývať na rôzne debaty o holokauste a zúčastňoval sa rôznych akcií ako preživší.

27. augusta 1998 však WILKOMIRSKÉHO odhalil ako podvodníka, so skutočným rodným menom Bruno GOSJEAN, židovský pisateľ Daniel GANZFRIED, ktorý píše pre zürichské noviny *Die Weltwoche*. GANZFRIED, syn ženy, ktorá prežila koncentračný tábor, rozobral „WILKOMIRSKÉHO“ argumentmi na súčiastky. V skutočnosti sa narodil ako nemanželský syn Yvonne GROSJEAN. Po pobyte v sirotinci si ho adoptoval bohatý manželský pár DÖSSEKKEROVÝCH. WILKOMIRSKI odmietal obvinenia, ale nemohol vyvrátiť tvrdenia GANZFRIEDA. Preto začiatkom apríla angažovala literárna agentúra *Lipman* v Zürichu, ktorá WILKOMIRSKÉHO manuskript posúvala

*Bruno Dössekker (Grosjean)
podpisuje svoju knihu ako
Benjamin Wilkomirski.*

ďalej nakladateľstvám, zürišského historika Stefana MÄCHLERA, aby vypracoval správu k skutočnostiam a osobe Binjamina WILKOMIRSKÉHO. Jeho správa, ktorú predložil a bola publikovaná pod názvom „*Prípad Wilkomirski*“, definitívne ujasnila, že jeho autobiografia je vymyslená a protirečí historickým skutočnostiam. Aby však vyťažili z WILKOMIRSKÉHO živého svedectva, ktoré MÄCHLER opísal vo svojej správe ako psychickú poruchu zo zneužívania adoptívnu matkou, udelila mu americká *Orthopsychiatric Association* v apríli 1999 ocenenie „*Hayman Award for Holocaust and Genocide Studies*“ (cena Haymana za štúdium o holokauste a genocíde), pretože „podporil povedomie o holokauste a genocíde.“¹⁶⁹ Takto nejako sa zaobchádza s podvodom, pokiaľ má potenciál vyzdvihnúť holokaust. Predstavte si však, že by na jeho mieste bol nejaký „nacist“, ktorý by napísal autografiu o tom, aký bol HITLER v skutočnosti dobrý štátnik, a že všetko, čo sa o ňom hovorí je lož, pretože to obdobie zažil. Neskôr by vyplávalo na povrch, že je to podvodník. V médiách by bol roztrhaný na kusy a o nejakej cene, podobnej tej Haymanovej, za jeho lži, by mohol len snívať. Tak, ako demaskovali „WILKOMIRSKÉHO“, však nedokážu, ani nechcú, židovské kruhy demaskovať WIESELA či VRBU a iných podvodníkov, ktorí majú židovské korene. WIESENTHAL je výnimka, pretože pôsobil v inštitúcii, ktorá očividne nevykazovala činnosť – okrem činnosti brať peniaze za lži. DÖSSEKEROVOU chybou bolo, že nebol Žid a vytĺkal, napriek svojmu nežidovskému pôvodu, kapitál z holokaustu. Preto ešte strávili odhalenie DÖSSEKERA ako podvodníka a zahrli to na serióznou nôtu. Na druhej strane, DÖSSEKER ukázal, čomu sú ľudia ochotní veriť. Bez akýchkoľvek kritických otázok a preverovania sú ochotní veriť všetkému s puncem holokaustu. Tu sa ukázala sila hlúposti ľudského druhu. Tá je, totiž, skutočne nekonečná a zo státisícov, možno miliónov ľudí, ktorí počuli o WILKOMIRSKOM, sa postavil iba jeden Žid z zürišských novín, ktorý ho demaskoval. Jeden medzi miliónmi. Čomu sú ešte ľudia ochotní veriť, keď nemajú na výber, si ukážeme na ďalších príkladoch.

169 Christian Saehrendt, Steen T. Kittl: *Alles Bluff!: Wie wir zu Hochstaplern werden, ohne es zu wollen*. Heyne 2011, str. 153.

Vykonštruovaní vinníci

Aby sa holokaust udržal v povedomí ľudí, i 70 či 100 rokov od jeho konca, je treba ho ľuďom neustále pripomínať, keďže rýchlo zabúdajú, a keď zabúdajú, nedá sa nimi manipulovať. Okrem svedkov, ktorí sa ukázali ako nespoľahliví, trebalo priznania páchatelov, ich verejné súdy a ľútosť. K tomu sa vynikajúco hodili pracovníci koncentračných táborov a ľudia, ktorí boli „zainteresovaní.“ Výnimkou neboli ani byrokrati, ktorí mali asi ťažko nejaký podiel na fyzickej likvidácii nejakého väzňa. Ale keď nežijú ľudia, ktorí sa na tom mali priamo podieľať, aj byrokrat je dobrý, ako v prípade Oskara GRÖNINGA. „Účtovník Oskar GRÖNING“ – ako ho označujú médiá – v skutočnosti triedil a odpratával batožinu a počítal peniaze prichádzajúcich väzňov, za čo dostal tento 96ročný starček, trest odňatia slobody na 4 roky nepodmienečne. Starčeka odsúdili za podiel na vraždách 300 000 Židov! Avšak, GRÖNING nie je žiadny nepopísaný plátok papiera. GRÖNING vystupoval v televízii BBC v roku 2005 v dokumente „*Auschwitz: Inside the Nazi State*“, kde spomínal, že videl v tábore krematóriá, nikdy však nespomína plynové komory. To však nebol pre tvorcov relácie problém a historik Laurence REES mu doslova túto myšlienku podsunul v prepise jeho rozhovoru, kde ich už „zázračne videl.“ GRÖNING bol dokonca stíhaný už v roku 1985, ale prokurátor stíhanie zastavil pre chýbajúce dôkazy. V roku 2014, však, už „dôkazy“ nazbierali, a tak skončil, vtedy 93ročný GRÖNING, pred súdom. Skoro imobilný starec bol uznaný za vinného a dostal 4 roky väzenia, do ktorého už – kvôli úmrtiu – nenastúpil. Nemecko je krajina, kde sa dôkazy o nevine pri holokauste pred súdom neakceptujú, pokiaľ sa týkajú spochybnenia existencie holokaustu samotného. Skrátka, nie sú pripustené. Jediná možná šanca je priznať sa a dostať nižší trest. To potom médiá víťazoslávne predostrú ako dôkaz holokaustu. To, že sa všetko deje pod neskutočným nátlakom, tak tým, sa demokrati už nepochvália. Jeho výpovede boli často mimo reálnych schopností a možností vtedajšej techniky. Ako napríklad spálenie 5 000 ľudí behom 24 hodín, čo nedokáže žiadne krematórium na svete s tým istým počtom kremačných pecí ako v Osvienčime. Krematóriá v takom obrovskom zariadení sú však samozrejmosťou. Každé veľké mesto má krematóriá, to však neznamená, že sa tam pácha holokaust. Jeho výpovede preto nielenže nie sú dôveryhodné, ale sú účelové. Takto sa vy-

Oskar Gröning, vo svojich 96 rokoch musí nastúpiť na výkon trestu.

tvára a udržuje príbeh o holokauste. Ak by to však nestačilo, treba nejakého zločinca vykonštruovať, vytvoriť ho. To sa stalo americkému občanovi s ukrajinskými koreňmi Ivanovi DEMJANJUKOVI. Ten bol vydaný v roku 1986 ako John DEMJANJUK do Izraela, pretože mu dávali za vinu podiel na vraždách tisícov Židov v Treblinke. „Keď sa však koncom 80. rokov jasne ukázalo, že bol v Jeruzaleme usvedčený len na základe krajne pochybných, ba dokonca sfalšovaných dôkazov, v USA sa ozvali niektoré predné osobnosti

a požadovali zrušenie extradície¹⁷⁰, ktorú Izrael dosiahol na základe lživých tvrdení. Tiež vyhlasovali, že USA majú povinnosť zaručiť všetkým svojim občanom práva a právnu ochranu, čo v prípade súdu v Izraeli samozrejme nebolo možné.[...] Ako veľmi exponovaného, by som tu rád zmienil Pata Buchanana, ktorý bol v 80. rokoch poradcom prezidenta Ronalda Reagana a jedným z republikánskych kandidátov na prezidenta 1992. Ten už v roku 1986 označil proces s Demjanjukom za novú Dreyfusovu aféru¹⁷¹ a štyri roky potom, behom odvolacieho procesu, vyjadril svoj názor nasledovne:

»Od vojny bolo o ‚psychologickom a medicínskom vplyve koncentračných táborov na preživších holokaustu‘ napísaných 1 600 lekárskych prác. Takzvaný ‚syndróm preživších holokaustu‘ zahŕňa ‚skupinové fantázie o mučeníctve a hrdinstve.‘ Polovica z 20 000 svedectiev preživších v Jeruzaleme je údajne pokladaná za ‚nevierohodné‘, nepoužiteľné pre súdy.«¹⁷²

V Treblinke sa mal DEMJANJUK dopustiť zabíjania väzňov dieselovým motorom z ruského tanku. Do tejto teórie sa zasa obul BUCHANAN: „Podzemné vedenie varšavského geta za vojny oznámilo do Londýna, že Židia v Treblinke boli popravovaní elektrinou a parou.“¹⁷³ Izraelský súd však došiel k záveru, že to bol práve motor z tanku, ktorý vypúšťal splodiny do smrtiacej komory, a takto malo zahynúť 580 000 ľudí. Doba, dokedy mali splodiny spôsobiť smrť bola určená na 20 minút. Tak, to aspoň, vyjadril svedok pod prísahou v roku 1945 menom FINKELSTEIN. Problémom pri tomto príbehu je, že dieselové motory neprodujú dostatok oxidu uhličitého na to, aby zabili človeka. Aktuálne to predviedol automobilový koncern Volkswagen, ktorý svoje motory a splodiny z nich, testoval na ľuďoch a opiciach.¹⁷⁴ Nikto neza-

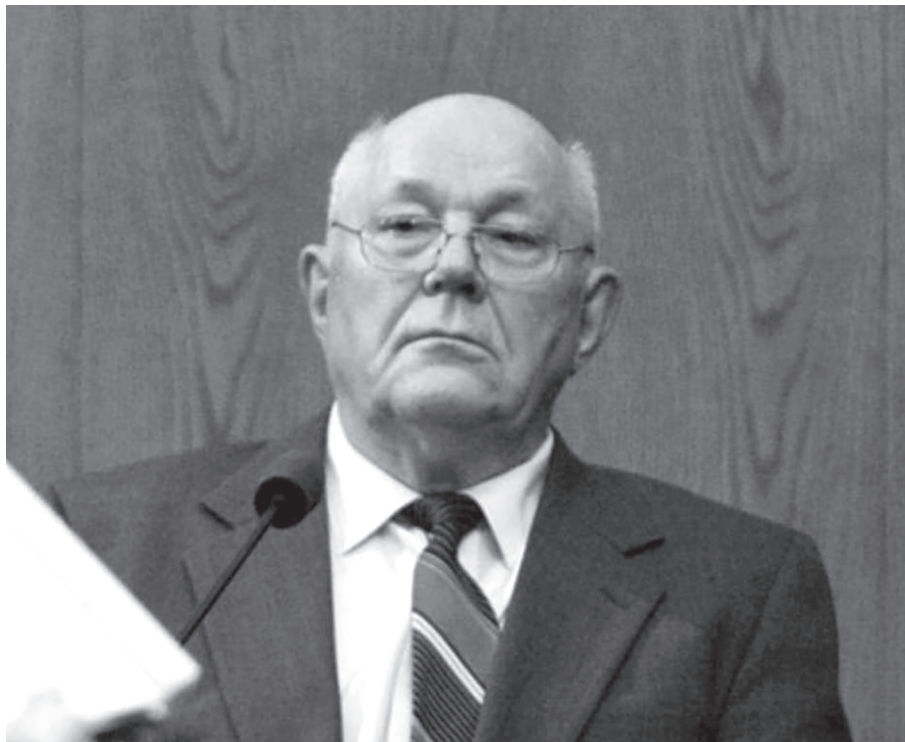
170 Je jedným z druhov horizontálnej medzinárodnej justičnej spolupráce v trestných veciach. Jej podstatou je zaistenie obvineného alebo odsúdeného na území iného štátu a jeho následné vydanie k trestnému stíhaniu či k výkonu trestu odňatia slobody do štátu, ktorý vydanie vyžaduje.

171 Alfred Dreyfus bol francúzsko-židovský dôstojník, obetovaný koncom 19. storočia francúzskymi médiami, úradmi i justičným systémom ako obetný baránok za porážku Francúzska vo vojne s Pruskom 1870–71. Bol obžalovaný z vlastizrady, ale v atmosfére masovej hystérie šlo o bábkový proces. Nakoniec bol oslobodený.

172 Rudolf Germar, Přednášky o holocaustu, ABB, Praha 2015, str. 86.

173 Rudolf Germar, Přednášky o holocaustu, ABB, Praha 2015, str. 86.

174 <https://autobild.cas.sk/clanok/215271/zabudol-vw-na-etiku-testy-aj-na-ludoch/>

John (Ivan) Demjanjuk

hynul. Ďalším príkladom je nehoda v roku 1988 vo Washingtone: „kde v 130 metrovom tuneli uviazlo 97 detí a splodiny z dieselovej lokomotívy prúdili do vagónov, ale i cez to po 45 minútach vyviazli bez ujmy na zdraví. Demjanjukova zbraň masovej vraždy nemôže zabíjať.“¹⁷⁵

DEMJANJUK mal byť za tento nezmyselný spôsob popráv sám popravený. Z účasti na vraždách mal DEMJANJUKA usvedčiť jeho služobný preukaz z koncentračného tábora Trawniki. Piateho marca 1992 napísal nemecký časopis *Der Stern*:

„Akokoľvek Spolkový úrad vyšetrovania (BKA) Izraelčanov varoval, že je údajný služobný preukaz SS Ivana Demjanjuka sfaľovaný, bývalý Ukrajinec má byť popravený.[...] Jediný listinný dôkaz na tomto súde, Demjanjukov

175 Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 86.

preukaz SS, dodaný Sovietskym zväzom, je podľa znalcov Spolkového úradu vyšetrovania vo Wiesbadene falzifikát. A naviac: izraelské úrady to vedeli už pred zahájením procesu vo februári 1987.[...] Dvadsaťjeden bývalých dozorcov z Treblinky na súde nezávisle od seba vypovedalo, že Ivan Hrozný, bol Ukrajinec menom Ivan Marčenko – a nie Ivan Demjanjuk. Hlavného žalobcu v Jeruzaleme, štátneho zástupcu Michaela Shadeka, pochybnosti o jeho dôkazoch nevzrušovali. »Demjanjuk zabíjal, to je podľa mňa isté – či v Treblinke, Sobibore alebo niekde inde.« Pokiaľ ide o podozrenie BKA o falzifikáte, pre STERN vysvetľuje: »My sa opierame o vlastné znalecké posudky a pokladáme ich za takisto presvedčivé ako predtým.«¹⁷⁶

Ako sa však DEMJANJUK dostal do pozornosti úradov? Išlo o komunistickú propagandu v USA zo strany Ukrajiny. Ukrajinci podsunuli americkým úradom 70 mien údajných spolupracovníkov s nemeckými fašistami, na ktorom bolo DEMJANJUKOVO meno. DEMJANJUK bol v roku 1984 zbavený občianstva a v roku 1986 ho vydali do Izraela, ale Izrael nemal právo niečo také žiadať: „Obžalovaný môže byť vydaný do krajiny, ak je jej občanom, respektíve bol v dobe zločinu, alebo do krajiny, kde mal svoj zločin spáchať, v tomto prípade do Sovietskeho zväzu alebo Poľska. [...] Izrael v dobe zločinu ešte ani neexistoval.“¹⁷⁷ Tu sa dostávame do fázy, kedy skutočne môžeme hovoriť o výrobe podozrivých. Bez ohľadu na zistenia znalcov z BKA alebo znalcov obhajoby: *„Znalec obhajoby Dieter Lehner v priebehu procesu v Jeruzaleme¹⁷⁸ dokázal, že je služobný preukaz z tábora úplný falzifikát (Lehner; Rullmann 1987, str. 103 ad.), čo sa zhodovalo s nálezom západonemeckého Spolkového úradu vyšetrovania (Bundeskriminalamt, BKA). Aj keď o tom izraelské úrady boli informované už v roku 1987, izraelský súd tieto zistenia potlačil.“*¹⁷⁹ Ak by niekto povedal, že nemecké úrady sa snažili DEMJANJUKA znaleckými posudkami vytiahnuť z problémov, tak sa mýli. Tie potrebovali ďalšieho obetného baránka na živienie mýtu holokaustu. Týždenník *Münchener Merkur* 26. marca 1992 napísal:

„Demjanjuk: Ivan Falošný miesto Ivan Hrozný

176 Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 87.

177 Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 88.

178 Jerusalem District Court, Criminal Case no. 373/86, Verdict against Ivan (John) Demjanjuk.

179 Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 88.

Nemecké spolkové úrady zamlčujú vedomosť o sfaľšovanom dôkaze. [...] Naše noviny už [...] písali o znaleckom posudku historika Dietera Lehnera [...], v ňom je tento dokument odhalený ako úplný podvrh. Príklad: Preukazová fotografia pochádza zo spisov amerického imigračného úradu a bola vytvorená až v roku 1947! [...] Medzitým sa ukázalo, že sú federálne úrady tiež [...] zapletené do celej veci. Je teda jasné, že sa najvyššie spolkové úrady posledných päť rokov starali o to, aby sa pravda [...] nedostala na verejnosť. [...] Keď vyšiel na známosť znalecký posudok úradu vyšetrovania, do veci sa vložil úrad spolkového kancelára v Bonne. Zástupcovia Demjanjukovej obhajoby boli odbíjaní. Existencia posudku BKA sa pred nimi zatajovala. I keď úrad kancelára posudky Lehnera i BKA poznal, vytváral falošnú stopu: BKA vraj neskúmal preukaz, ale len fotografiu. [...] Nič menej, i toto tvrdenie je lživé. [...] Spolkovému úradu vyšetrovania bolo nariadené pred verejnosťou mlčať. Vedúci oddelenia BKA uviedol do spisu: »Profesionálne zábrany evidentne museli ustúpiť politickým aspektom.«¹⁸⁰

Sprisahanie troch štátov: Nemecko, USA a Izrael. Dvaja prisluhovači a ich pán. Kauza bola taká rozsiahla, že DEMJANJUKOV obhajca Yoram SHEFTEL napísal o tomto procese knihu¹⁸¹. I napriek tomu všetkému bol DEMJANJUK odsúdený na smrť. Po rozsudku sa zdvihla v USA vlna odporu a požiadavka rozsudok zrušiť. BUCHANAN, ktorý v tej dobe kandidoval na prezidenta, sa začal zoznamovať s revizionistickými názormi a nebol jediný, kto začal verejne obhajovať revizionistické postoje. Nemecké médiá sa opatrne do témy pustili a zverejnili i stanovisko riaditeľa archívu *Yad Vashem*, Shumelema KRAKOWSKIHO, ktorý označil väčšinu svedectiev preživších za nereálne.¹⁸² To, že Izrael skutočne potreboval divadlo, aby svetu ukázal ako Židia trpeli, potvrdil i nemecko-židovský magazín *Semit Times*, aby odviezol pozornosť od vlastných zločinov voči Palestínčanom na okupovanom území v pásme Gazy.¹⁸³ Veľký tlak na Izrael a kritika

180 Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 89.

181 *Defending „Ivan the Terrible“: The Conspiracy to Convict John Demjanjuk*, Yoram Sheftel, 1995.

182 Krakowski v dopise pre *Jerusalem Post* (Aug. 21, 1986), Rudolf, str. 90.

183 Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 91.

z vlastných radov, ktorá mohla poškodiť dôveryhodnosť holokaustu očividným bábkovým procesom, donútili jeruzalemský odvolací súd v roku 1993 DEMJANJUKA oslobodiť pre nedostatok dôkazov. V praxi to znamená, že pre nespoľahlivosť svedkov, ktorí svedčili, by mali obnoviť všetky procesy, v ktorých svedčili, to sa ale nestalo. V roku 1998 sa vrátil späť do USA, ale úrady mu znovu v roku 2004 odobrali občianstvo. Za čo? Opäť za preukaz, ktorý bol dokázateľne sfalšovaný! V roku 2009 bol vydaný do Nemecka a v roku 2011 nakoniec odsúdený na 5 rokov väzenia. Z dôvodov jeho zlého zdravotného stavu však na výkon trestu nenastúpil a 17. 3. 2012 zomiera. Hlavným dokumentom obžaloby bol opäť sfalšovaný preukaz. Inými slovami, židovstvo, ktoré Nemecko ovláda, potrebovalo DEMJANJUKA odsúdiť stoj čo stoj. Aby holokaust ďalej žil, musel niekto zomrieť alebo zaplatiť svojou slobodou. Aby toho nebolo málo, o život bojovali i DEMJANJUKOVI obhajcovia. Dov EITAN, len pár dní pred odvolacím procesom, „spadol“ z 20. poschodia výškovej budovy v Jeruzaleme a Yoram SHEFTEL bol len dva dni po „úraze“ prvého zástupcu, napadnutý priamo na jeho pohrebe. Niekto mu šplechol do tváre kyselinu, ktorá ho skoro oslepila. Ako veľmi je teda dôležité zachovať holokaust a jeho neohrozenú verziu, na to si musíte urobiť názor sami.

Takýchto vytvorených vinníkov sú desiatky. Médiá sa radi chvália rozsudkami, kde sa priznávajú k týmto činom starčekovia, ktorí za priznanie dostanú nižší trest. Prečo by sa priznávali, ak sú nevinní? Pretože, ak by tak neurobili, dostali by vyšší trest a zomreli by vo väzení. Zákon o tzv. „Osvienčimskej lži“ je asi jediný, kde nemôžete dokazovať svoju nevinu, pretože už dokazovanie samotné môže znamenať ďalšie porušenie zákona. Pri dokazovaní by ste totiž museli dokázať, že niečo ako holokaust sa nikdy nestalo, čo je protizákonné, a tak tu máme začarovaný kruh, ktorý bol úspešne prijatý skoro v každej krajine sveta, až na pár výnimiek.

Ale, vráťme sa späť k revizionistom, ktorých som spomínal vyššie. Títo vedci, profesori a historici, si zasluhujú osobitný prístup a popis ich činnosti. Preto si predstavme niektorých z nich. Jednako, pre mnoho ľudí sú to informácie, ktoré v médiách nikdy počuť nebudú, a ak áno, budú určite neplnohodnotné a skreslené.

Robert Faurisson

Asi najznámejším a najvýznamnejším revizionistom je francúzsky profesor Robert FAURISSON. Mal som tú česť s pánom FAURISSONOM – pred jeho smrťou 21. októbra 2018 – komunikovať a rozoberať moje súdy, dôkazy a argumentáciu pred nimi. Jeho smrť ma zaskočila. Správal sa veľmi priateľsky i napriek svojmu chabému zdraviu. Bol som ním pozvaný do Anglicka – kde sa konala konferencia o slobode prejavu, ktorú organizoval – ako jediný zástupca zo Slovenska. Žiaľ, z časových a pracovných dôvodov som nemohol pozvanie prijať. Po tejto prednáške, ktorú narušili tzv. demokrati, svojim extrovertným správaním ako: výkriky, zvonenie na zvonec, hulákanie, atď., pán profesor podľahol infarktu vo dverách svojho domu. Nebojím sa teda povedať, že bol demokratmi zabitý.

FAURISSON v 70. rokoch šíril tézu, že z technických dôvodov nebolo možné, aby v nemeckých koncentračných táboroch bola nejaká plynová komora, ktorá mala slúžiť na vyvražďovanie väzňov. Jeho názory začal tlačiť časopis *Le Mond*. Reakcie „tradičných“ historikov na seba nenechali dlho čakať. *Le Mond*, 21. februára 1979:

„Nesmieme sa pýtať, ako bolo také masové vraždenie možné. Bolo technicky uskutočniteľné, pretože sa stalo. To je záväzný východzí bod každého historického skúmania. Chceme jednoducho pripomenúť nasledujúcu pravdu: nie je debata o existencii plynových komôr a žiadna taká nesmie byť.“¹⁸⁴

Historici teda odmietajú akúkoľvek debatu na tému technickej možnosti masového vyvražďovania. I keď im FAURISSON nadhodil loptu, nedokázali smečovať späť. Germar RUDOLF to opísal ako intelektuálnu kapituláciu. Proti FAURISSONovi sa postavil jeho pôvodný stúpenec Jean-Claude PRESSAC, ktorý vydal dve knihy, v ktorých FAURISSONOVE názory, podľa neho samotného i médií, vyvrátil, no ani v jednej neuviedol technické údaje, ktorými by podporil svoj záver. Napriek tomu bol PRESSAC s jeho knihou mediálne oslavovaný ako ten, kto rozbil argumenty revizionistov. FAURISSON bol prvý človek, ktorý objavil nákresy krematórií a odvšivovacích plynových komôr v roku 1976 v Osvienčime,¹⁸⁵ preto ho právom môžeme považovať za výskumníka,

184 Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 51.

185 Holocaust pod lupou, guidedmedia etc, Brno 2016, str. 13.

Professor Robert Faurisson.

ktorý o tému javil enormný záujem. Tieto objavy zhrnul v dvoch číslach v *Le Monde*.¹⁸⁶ FAURISSON – ešte predtým, ako sa začal venovať revizionizmu holokaustu – patril medzi veľmi uznávaných profesorov a vyučoval na *Lyonskej univerzite*. Vydal viaceré literárnych diel, ktoré sa však po jeho kritike holokaustu začali ignorovať. Okrem kníh sa ignorovali aj FAURISSONOVE argumenty, a radšej ako čeliť jeho kritickým otázkam, sa ho pokúsili odstrániť zo scény inak. Šestnásteho septembra 1989 bol na prechádzke v parku so svojim psom, kde ho napadla skupina, ktorá sa hlási k *Les fils de la Mémoire juive* (Synovia židovskej pamäti). Mal dolámanú čeľusť a zranenia na tvári. Lekári ho operovali štyri hodiny. Za jeho prácu bol napadnutý minimálne osemkrát! Takto vyzerajú metódy tých, ktorí vyplakávajú nad krutosťou nacistov a sami sa titulujú za obeť perzekúcie a násilia. Avšak, mohol byť rád, že neskončil ako François DUPRAT – roztrhaný bombou. FAURISSON sa svojou prácou postavil obrovskej holokaustovej mašinérii a v mnohých prípadoch vyšiel zo súdov, ktoré mu dali za pravdu, ako víťaz. Taktiež, nezanedbateľný fakt je, že to bol práve on, kto svojimi otázkami odhalil VRBU a iných „svedkov“ ako podvodníkov pred súdom v Kanade (1985). Pri odvolacom procese sa vďaka nemu obžaloba radšej chcela zaobísť bez svedkov. I takúto moc má človek, ktorého všetci ignorujú a boja sa mu postaviť. Inými slovami, obžaloba nenašla hodnoverných svedkov plynových komôr, a tak radšej rezignovala. FAURISSON k tomu poznamenal:

Robert Faurisson po útoku židovských extrémistov.

¹⁸⁶ *Le Monde*, 29. december 1978 a 16. január 1979.

„Túto lekciu pomaly začínali chápať všetky krajiny sveta. V priebehu procesu proti Klausovi Barbiemu¹⁸⁷ vo Francúzsku v roku 1987 sa o plynových komorách v Osvienčime síce hovorilo, ale nikto neprišiel so svedkom, ktorý by ich mohol náležite popísať. Odvážny, ale neriskujúci obhajca Jacques Vergès sa tejto téme radšej vyhol. To bolo šťastie pre židovských právnikov, ktorí nemali z ničoho väčšiu hrôzu než, že by ma mohli vidieť po jeho boku. Keby prijal moju ponuku, že mu budem radiť, mohli sme vo Francúzsku mýtu plynových komôr zasadiť drvivý úder. [...]Pred pár rokmi sa stalo, že sa do mňa v zadnej časti súdnej siene agresívne pustili starí Židia, vyhlasujúci sa za „žijúcich svedkov plynových komôr v Osvienčime“, a ukazovali mi svoje tetovania. Odpovedal som, aby sa mi pozreli do očí a tú plynovú komoru mi popísali. Odpoveď bola predvídateľná:

»Akoby som mohol? Keby som videl plynovú komoru na vlastné oči, tak by som tu s vami dnes nehovoril. Taktiež by som bol splynovaný.«¹⁸⁸

FAURISSON požadoval doloženie technickej možnosti a forezného dôkazu o splynovaní Židov, ktorý do dnešného dňa – anno 2020 – nebol doložený. Práve naopak, pod tlakom FAURISSONOVHO skúmania museli i politické špičky priznať, že plynové komory, ktoré vidia turisti a kajúnci s dedičným hriechom holokaustu dnes, nie sú pôvodné, ale vybudované po vojne. Takéto priznanie poskytla Simone VEILOVÁ, preživšia koncentračného tábora Osvienčim a neskoršia prezidentka *Európskeho parlamentu* (EP) (1979 – 1982). Toto priznanie prišlo dva týždne po súde s profesorom FAURISSONOM, ktorý sa konal 26. apríla 1983. Súd FAURISSONA odsúdil, nie však za popieranie holokaustu, ale za „poškodzovanie druhých“, teda Židov. Akým spôsobom FAURISSON poškodzoval Židov nie je známe, alebo aspoň logicky pochopiteľné z rozsudku súdu, ktorý FAURISSON zhrnul nasledovne: *„Nič menej, rozsudok obsahoval poznámky, schopné vyvolať v nepriateľskom tábore skutočné zdesenie. Moja práca bola uznaná za serióznu, ale nebezpečnú. Nebezpečná bola, pretože podľa súdu umožňovala iným osobám využiť moje poznatky trestuhodným spôsobom! A zároveň bola seriózna preto, že sa v nej podľa súdu nedala*

187 Bol nemecký SS-Hauptsturmführer (kapitán), vojak a člen Gestapa.

188 Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 145, citácia Roberta Faurissona.

Simone Veilová, preživšia koncentračného tábora Osvienčim priznala, že neexistujú svedkovia plynových komôr.

nájsť nedbalosť, ľahkomyselnosť, zámerná ignorancia ani lož – v rozpore s tvrdením protistrany, ktorá ma obviňovala z „poškodzovania druhých falšovaním histórie.“¹⁸⁹

FAURISSON pokračuje a cituje z rozsudku súdu, ktorý mu dáva za pravdu v tom, že plynové komory tak, ako ich poznáme zo svedeckých výpovedí neexistujú:

189 Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 139.

„Výskumná práca pána Faurissona sa týkala existencie plynových komôr, ktoré sa, pokiaľ sa verí mnohopočetným svedectvám, mali používať za druhej svetovej vojny k systematickému zabíjaniu časti osôb, deportovaných nemeckými úradmi. [...] Existencia plynových komôr, tak ako je obvykle popisovaná od roku 1945, je úplne nemožná, čo samo o sebe stačí k zneplatneniu, alebo aspoň spochybneniu, všetkých existujúcich svedectiev.“

Tento rozsudok prakticky vyvrátil oficiálnu verziu plynových komôr, alebo aspoň dovolil vo Francúzsku o plynových komorách pochybovať. Nato sa rozprúdila debata s argumentáciou a pani VEILOVÁ prehlásila:

„Každý vie [tvrdí ona], že nacisti plynové komory zničili a systematicky vyhladili všetkých svedkov.“¹⁹⁰

Ale VEILOVÁ nebola jediná, ktorá musela na základe Faurissonovho skúmania priznať, že o holokauste, okrem svedectiev, ktoré sa navzájom odlišujú a často si protirečia, neexistuje žiadny dôkaz. Trpkú pilulku musel prehltnúť i židovský historik a odborník na holokaust, za ktorého bol považovaný a možno doteraz je, Raul HILBERG, ktorý vo svojich dielach o holokauste písal o rozkaze¹⁹¹ Adolfa HITLERA na systematické vyhladenie Židov. FAURISSON nazval HILBERGA papierovým historikom, pretože podľa neho sa zaoberá len špekuláciami, nie faktami. Spomínaný súd v Kanade (1985), kde HILBERG svedčil proti Ernstovi ZÜNDELOVI, mu dáva za pravdu. HILBERG pod nepríjemnými otázkami obhajcu CHRISTIEHO priznáva, že žiadny rozkaz neexistuje a Nemci sa, podľa všetkého, museli dorozumieť telepaticky!¹⁹² Keďže neexistuje ani jediná byrokratická stopa o príkaze alebo zámere vyhladiť Židov, neostalo HILBERGOVI tvrdiť nič iné, len to, že Nemci boli telepati. Tvrdil to aj napriek predošlým lživým „dôkazom“, ktoré

190 Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 140, časopis France-Soir, 7. mája 1983, str. 7.

191 Raul Hilberg v roku 1961 v prvom vydaní *The Destruction of the European Jews* (Quadrangle Books, Chicago, str. 177) úplne kludne propaguje existenciu rozkazu (dokonca dvoch po sebe idúcich rozkazov!) k vyhladeniu Židov. V druhom vydaní z roku 1985 (Holmes and Meier, New York) podáva úplne iné vysvetlenie; už nepíše o žiadnom rozkaze; píše, že neexistoval žiadny „základný plán“ (str. 53), že „celý proces [zničenia] neriadila alebo nekoordinovala žiadna jednotlivá organizácia“ (str. 55); a dodáva: „K zničeniu európskych Židov nebol vytvorený žiadny úrad a schválený žiadny zvláštny rozpočet“ (str. 62); prevzaté z „*Holocaust pod lupou*, guidemedia etc, Brno 2016, str. 14.“

192 Zündel Trial Transcript 1985, str. 846–848, prevzaté z „*Holocaust pod lupou*, guidemedia etc, Brno 2016, str. 14“ (spis dostupný na: <https://archive.org/details/1985Zndel-TrialTranscript>).

Raul Hilberg, židovský historik, ktorý priznal, že o holokauste kolujú mnohé lži. Sám bol pred súdom ako manipulátor a klamár odhalený.

publikoval vo svojej knihe. HILBERG si prešiel na súde ponížením, pretože žiadny svoj argument nedokázal, ako odborník na holokaust, obhájiť. FAURISSON píše:

„keď ho v roku 1988 nový žalobca požiadala o účasť na novom procese s Ernstom Zündelom, prof. Hilberg už ako svedok vypovedať odmietol: dôvody vysvetlil v dôvernom liste, v ktorom priznal strach z toho musieť znovu čeliť otázkam Douglasa Christieho. Po krízovom výsluchu Dr. Raula Hilberga bolo definitívne jasné, že nikto nemá žiadny dôkaz existencie rozkazu, plánu, inštrukcie ani rozpočtu na údajné fyzické vyhladenie Židov.“¹⁹³

HILBERG sa však poučil a sám začal vyvracať mýty holokaustu: *„Podľa Novoje Russkoje Slovo,¹⁹⁴ newyorského denníku vydávaného židovsko-ruskými emigrantmi, svetovo najuznávanejší historik holokaustu Raul Hilberg prehlásil:*

»Nacisti nevyrábali mydlo z ľudského tuku a nezabíjali obe diezelovými splodinami. Všetky tieto fámy kolovali v roku 1942, ale my máme povinnosť tieto fámy a výmysly dôsledne oddeľovať od faktov a pravdy. Malé lži poskytujú muníciu popieračom a obracajú sa proti nám.«“

HILBERG pochopil, že revizionisti sa chytia každej lži, ktorú o holokauste oficiálna propaganda vypustí. Dokonca, jasne vyvrátil lož s diezelovými motormi, z ktorej bol obžalovaný vykonštruovane obvinený DEMJANJUK. Zažil to na vlastnej koži a jeho povest' bola poškodená. Vedel, že takzvaní popierači by len ťažili z ďalších dezinformácií. A ako sám priznal, dezinformácie vychádzali už v roku 1942, teda išlo o cieleňú propagandu. Kto túto propagandu šíril a odkiaľ pochádzala? Na to poskytuje odpoveď nemecký historik Werner MASER vo svojej knihe:

„Osvienčimskému podzemnému hnutiu sa v máji alebo júni 1942 prvýkrát podarilo poslať do Londýna správu, v ktorej sa hovorilo o „splynovaní v plynových komorách“ v nedávnej dobe. Britská tajná služba sa z nej 25. augusta 1942 dozvedela, že [...] už bolo zavraždených 300 000 väzňov, čo Briti mlčky

193 Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 143.

194 Y. Manin, *Novoje Russkoje Slovo*, February 26–29, 1995; k ďalším podrobnostiam o tomto článku: M. Dragan, *„Revisionisten haben Luftüberlegenheit“*, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 1(3) (1997), str. 138. (online: vho.org/VffG/1997/3/Dragan3.html); prevzaté z „Holokaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 511.“

*prijali, aj keď každému bolo jasné, že to je výplod fantázie, ktorý nemá s realitou nič spoločného.*¹⁹⁵

Na tvorbe tejto propagandy sa zúčastnili i slávni väzni – táboroví partizáni – Oto KRAUSS, Erich SCHÖN-KULKA, Rudolf VRBA, Alfred WETZLER, Filip MÜLLER a Stanislaw JANKOWSKI¹⁹⁶. Komunista Bruno BAUM vyhlásil:

*„Celú propagandu o Osvienčime, ktorá sa rozbehla v zahraničí, sme spustili my s pomocou poľských kamarátov.“*¹⁹⁷

*„Nie je nijako prehnané, keď poviem, že najväčšia časť osvienčimskej propagandy, ktorá sa vtedy šírila po svete, bola napísaná nami samotnými v tábore.“*¹⁹⁸

*„Túto propagandu sme svetovej verejnosti predkladali až do posledného dňa nášho pobytu v Osvienčime.“*¹⁹⁹

Takže propaganda, ktorá sa šírila z táborov na verejnosť, často nemala s realitou nič spoločné, samotní preživší to priznávajú a bez hanby to napíšu do svojich kníh. Je teda otázkou, do akej miery boli pravdivé príbehy o plynových komorách, a či tieto príbehy neboli vytvorené úmyselne pre podporu odboja voči Nemcom. Je totiž faktom, že po presiaknutí týchto príbehov na verejnosť, Nemci stratili veľkú podporu civilného obyvateľstva USA a iných krajín, ktorá bola predtým až hrôzostrašne – pre vládnucu americkú garnitúru – vysoká.

O pánovi FAURISSONVI by som mohol písať hodiny, ale snažil som sa zhrnúť len to najdôležitejšie. Pán FAURISSON by sa dodnes ťahal po súdoch a súdil sa o slová, ktoré dnes nesmú byť vyslovené. Bol som dokonca pozývaný na jeho procesy, ale žiaľ z časových a pracovných dôvodov to nebolo možné. Nech mu je zem ľahká.

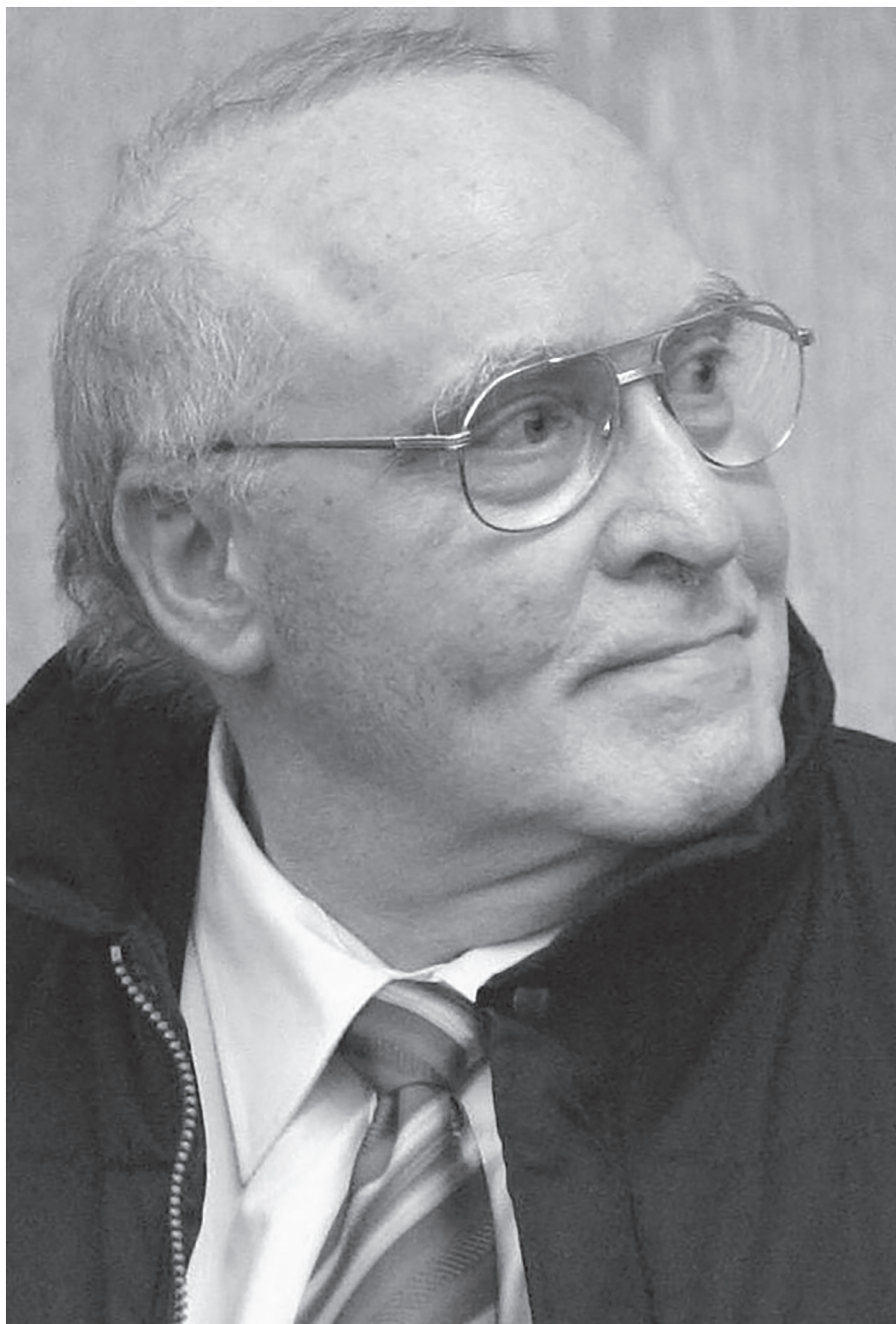
195 Werner Maser, citované v „Rudolf Gernar, Přednášky o holocaustu, ABB, Praha 2015, str. 266.“

196 Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 120.

197 „Wir funken aus der Hölle“, *Deutsche Volkszeitung* (sovietske noviny v okupovanom Nemecku) 31. júl, 1945; viď tiež nevydaný Baumov rukopis „Bericht über die Tätigkeit der KP im Konzentrationslager Auschwitz“ (správa o činnosti komunistickej strany v koncentračnom tábore Osvienčim) z júla 1945 vo Viedni, Langbeinova pozostalosť v „Dokumentationsarchiv des österreichischen Widerstandes, Vienna“; prevzaté z „Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 120.“

198 Bruno Baum, *Widerstand in Auschwitz*, 1949, str. 34; prevzaté z „Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 120.“

199 Bruno Baum, *Widerstand in Auschwitz*, 1949, str. 35.

Ernst Zündel (1939 – 2017).

Ernst Zündel

Ernst ZÜNDEL sa dostal k revizionizmu čistou náhodou. Na začiatku bol absolútny odporca osoby Adolfa HITLERA a zarytý antifašista. Nezniesol ideu národného socializmu. Z Nemecka sa odsťahoval vo svojich 19 rokoch. Hanbil sa za to, že je Nemec. Prestáhoval sa do Kanady, pretože Kanada bola krajina, kde nemusel nastúpiť na vojenskú službu, ktorú odmietal ako presvedčený pacifista. Do Kanady si so sebou vzal knihy, ktoré z hotela v Nemecku pred zničením zachránila jeho matka. Išlo o národnosocialistickú tematiku. Ceruzkou začmáral všetky obrázky zobrazujúce Adolfa HITLERA a jeho symboliku: *„[...] Veril som všetkému, veril som, že Norimberg (procesy) bol spravodlivý, veril som, že Nemci dostali spravodlivé tresty, všetkému som veril, až Kanada ma otočila, Kanadan zo mňa urobil Nemca.“*²⁰⁰ Ten Kanadan bol novinár Adrien ARCAND, ktorý počas vojny strávil 6 rokov v kanadskom koncentračnom tábore pre politických väzňov. ARCAND bol vodca viacerých hnutí a politickej strany v Kanade, ktorá bola zameraná veľmi kresťansky, národne a sociálne. Tip na ARCANDA dostal ZÜNDEL od policajta v utajení. ZÜNDEL nelenil, sadol do auta so ženou a dieťaťom, a šiel do Montrealu: *„Musím povedať, že tento Francúz cez dokumenty – s ktorými mi v 3,5 hodinách dal ‚Tour de Force‘ nemeckých dejín a židovskej otázky – mojim svetonázorom 19ročného silno otriasol. Potom som nevybehol z jeho kancelárie, ale vznášal som sa odtiaľ. On zo mňa ten pocit, byť ako Nemec vinný, ako nám to bolo vnútené po druhej svetovej vojne, zložil.“*²⁰¹ Tento zážitok musel byť pre ZÜNDELA taký silný, že cestoval do Izraela k Múru nárekov a tam si dal sľub: *„[...] že ja z nášho nemeckého národa, tento zlý sen, ktorý súvisí s holokaustom, snímam. A je mi úplne jasné, že vo vojne proti Židom sa stali veci, za ktoré by sa Nemci nemali nehanbiť, ale to, že sme národom genocídnych vrahov, to tiež neseďí. Tak som si povedal, že cez hľadanie pravdy a cez ťaženie historickej pravdy, zoberiem kliatbu z nášho národa, lebo v skutočnosti je to kliatba, ktorá visí nad naším národom, a tejto prísaha pri Múre nárekov som ostal verný. Cestou z Izraela od Múru nárekov do Toronta, cez súdne siene, cez väznice v Nemecku, Rakús-*

200 Rozhovor s Ernstom Zündelom v ZDF, 1999 – <https://www.bitchute.com/video/dmaYvLntxq6V/>

201 Tamtiež.

ku, Amerike a Kanade, ostal som mojej prisaha verný a ostanem jej verný.“²⁰² ZÜNDEL bol zástanca spravodlivých a tvrdých trestov pre vojnových zločincov na oboch stranách. Avšak triezvo a individuálne pozeral na každý prípad. Preto napríklad v prípade únosu EICHMANNA z Argentíny do Izraela, hovoril o zločine Izraela, pretože pri štúdiu EICHMANNOVHO spisu došiel k záveru, že EICHMANNOVA výpoveď bola vrchol manipulácie ľudskej mysle. EICHMANN podľa ZÜNDELA dostával iba vybranú literatúru, vybrané nahrávky a pri súdnom procese preto nevedel, čo počul a čo v skutočnosti zažil. Žil rok v izolácii a dostával informácie, ktoré mali súvis s jeho procesom.

ZÜNDEL sa stal slávnym, už vyššie spomínaným, „Veľkým holokaustovým procesom“ v Kanade (1985), na základe obžaloby z roku 1983, za šírenie brožúrky revizionistu Richarda VERRALLA alias HARWOODA z roku 1974, spochybňujúcej holokaust.²⁰³ Jeho skúmanie viedlo k mnohým úpravám oficiálnych dejín holokaustu. Jeho proces prispel k tomu, že sa holokaustom začali zaoberať na matematickej a fyzikálnej úrovni – teda logicky vyhodnocovať počet obetí a možný spôsob likvidácie. Tu, na tomto procese, podľa Zündela, prestal historicky holokaust existovať: „Vedecky je jednoznačne dokázané, že tak, ako Hollywood túto tému ošetroval, ako sa to prezentovalo v americkej a nemeckej povojnovej propagande, vedecky je holokaust vyvrátený, vedecky, nie politicky alebo propagandisticky, vedecky.“²⁰⁴ Tým ZÜNDEL myslel, že expertmi z rôznych oblastí, ktorí svedčili na súde, oficiálnu verziu svojimi znaleckými výpoveďami vyvrátili. To však súd nezaujímalo, rozsudok bol vopred stanovený.

ZÜNDELA v roku 1996 kanadské tajné služby zaradili pre jeho publikácie na zoznam ľudí, ktorí ohrozujú národnú bezpečnosť.²⁰⁵ Konkrétne to vyslovil kanadský federálny sudca Pierre BLAIS: „Aktivity pána Zündela nie sú len hrozbou pre kanadskú národnú bezpečnosť, ale tiež hrozbou pre medzinárodné spoločenstvo všetkých národov.“²⁰⁶ Tu sa vtláča otázka, čímže

202 Rozhovor s Ernstom Zündelom v ZDF, 1999 – <https://www.bitcute.com/video/dmaY-vLntxq6V/>

203 Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 80.

204 Rozhovor s Ernstom Zündelom v ZDF, 1999 – <https://www.bitcute.com/video/dmaY-vLntxq6V/>

205 <http://www.dw.com/de/holocaust-leugner-ernst-z%C3%BCndel-gestorben/a-40001929>

206 <https://www.theglobeandmail.com/news/national/holocaust-denier-suing-ottawa-over-confinement/article18251738/>

to je len nebezpečný? Tým, že skúma holokaust? A ďalej: Je holokaust, ku ktorému malo dôjsť skoro pred osemdesiatimi rokmi, tak silným stabilizátorom bezpečnosti celého sveta, že by tento bezpečný, kriminalitou a vojnami nedotknutý svet zanikol, pokiaľ by mali revizionisti pravdu? Zdá sa, podľa úsilia odsúdiť všetkých, ktorí predkladajú tézy o podvode – ktorým holokaust má byť – že áno. Áno, na holokauste stojí zriadenie celého západného (demokratického) sveta.

Ani Ernstovi ZÜNDELOVI sa však nevyhli útoky na jeho osobu. Siedmeho mája 1995 mu niekto zapálil dom v Kanade. Na otázku, kde vidí hlavných odporcov revizionistických kruhov dnes, ZÜNDEL odpovedal: *„Židovské kruhy, židovské kruhy a politici, ktorí židovskej lobby čítajú z pier, ktorí sú od nej závislí kvôli peňažným príspevkom pre ich kampane, atď. Nikdy nie jednoduchí ľudia, aj najvyšší súd v Amerike absolútne jednohlasne odmietol internetové stránky, revizionistické stránky – lebo odtiaľ prišiel tlak zo strany Centra Simona Wiesentala – v akejkoľvek forme vypnúť. Najvyšší súd rozhodol, že internet sa stal nejakým druhom trhoviska*

Zündelov dom po podpalačskom útoku.

nápadov, a je niečo absolútne pozitívneho a má užívať zvláštnu ochranu.“ Takto končí každý, kto sa postaví oficiálnej propagande holokaustu a odhalí lož, ktorú po rokoch výskumov nedokážu už ani historici hlavného prúdu vysloviť bez toho, aby neboli zdiskreditovaní, ako napríklad HILBERG. Raz ZÜNDEL povedal: *„Židov celého sveta čaká holokaust, a všetky tie príšerné lži, ktoré hovoria o ľuďoch, ako napríklad o Nemcoch za druhej svetovej vojny – všetko to spielbergovské prekrúcanie toho, čo sa skutočne stalo – sa raz Židom vráti, a ja nechcem byť pritom, až sa to stane.“*

Fred Leuchter.

Fred Leuchter

V roku 1988, po prehranom politickom procese z roku 1985 s Ernstom ZÜNDELOM, prišiel na rad odvolací proces. Jeden zo znalcov, ktorého si tentokrát ZÜNDEL najal, bol Fred LEUCHTER²⁰⁷. Freda LEUCHTERA, ako znalca na plynové komory, poveril súd, na odporúčanie riaditeľa väznice v Missouri Billa ARMONTROUTA. LEUCHTER pre túto väznicu navrhol plynovú komoru, ktorú však väznica nepostavila, pretože ju nahradila zariadením na popravu smrťou injekciou. LEUCHTER, po porade s profesorom FAURISSONOM, ktorý robil poradcu právnikovi Christiemu DOUGLASOVI, sa zhodol, že najlepšie by bolo vypracovať znalecký posudok na základe zistení, ktoré musia vykonať priamo na inkriminovanom mieste, teda v plynových komorách v Európe. LEUCHTER odletel spolu s FAURISSONOM 25. februára 1988 do Poľska, aby tam preskúmal plynové komory v Osvienčime-Birkenau a Majdaneku. Po jeho návrate 3. marca napísal znalecký posudok, ktorý je dnes známy ako *The Leuchter Report* (Leuchterova správa).²⁰⁸ LEUCHTER odovzdal znalecký posudok, ktorý obsahoval 192 strán, 20. apríla 1988 súdu. Ten však *Leuchterovu správu* nechal do úvahy, pretože LEUCHTER sa prezentoval titulom inžinier a špecialista na zostrojovanie popravčích zariadení, to však nebola pravda. Súd zistil, že tieto informácie boli lživé. Okrem toho, že navrhol plynovú komoru pre väznicu v Missouri, nikdy nikde žiadnu inú plynovú komoru alebo zariadenie, na základe jeho návrhov, nepostavili. Leuchter mal titul *Bc. of arts*²⁰⁹. Tým bola jeho správa zdiskreditovaná. To však neznamená, že z technického hľadiska bola nesprávna alebo nesprávne vykonaná. Záver jeho posudku znel:

„Po prehliadnutí všetkých materiálov a inšpekcií všetkých miest v Osvienčime, Birkenau a Majdaneku autor pokladá dôkazy za neprekonateľné. Plynová

207 Fred Leuchter, prezývaný doktor smrti. Podľa rôznych správ bol špecialista na popravčie zariadenia, avšak iba na teoretickej úrovni.

208 https://archive.org/details/TheLeuchterReports_201608

209 je titul bakalárskeho stupňa (*bachelor's degree*) typický pre anglosaský svet. Udeľovaný je vo svete v celej rade univerzít či vysokých škôl. Bachelor of Arts obvykle stojí v určitom kontraste s titulom Bachelor of Science (Bakalár vied). Titul Bachelor of Arts býva väčšinou udeľovaný v oblasti humanitných vied a tiež v oblasti spoločenských vied. Rôzne univerzity a vysoké školy vo svete však majú rôzne konvencie, tradície a zvyklosti. Udeľený tak môže byť prípadne i v odlišných oblastiach vedy. Získať ho je možné v mnohých krajinách sveta, napr. v Spojenom kráľovstve, Spojených štátoch amerických alebo v Nemecku.

*komora na žiadnom z týchto miest nebola. Je najlepším inžinierskym názorom autora, že údajné plynové komory na skúmaných miestach, by vtedy ani dnes, nemohli byť používané ani vážne zvažované ako popravčie plynové komory.*²¹⁰

LEUCHTER síce zavádzal titulom, čo je z pohľadu znalca neprijateľné, a súd teda právom vylúčil tento posudok ako dôkazový materiál, na strane druhej boli závery správne. Medzi LEUCHTEROVE technické argumenty patrili konštatovania, *„že v splynovacích miestnostiach neboli plynotesné dvere ani žiadna ventilácia k odsatiu jedu, kapacita krematórií bola príliš malá a podobné iné technické argumenty.*“²¹¹ Argumenty boli správne, avšak neboli podpísané inžinierom v dotknutej oblasti. Je to, ako by amatérsky astronóm objavil hviezdu, ale nebola by mu uznaná, lebo titul nezískal na škole.

LEUCHTER bol však príliš horúci zemiak i bez titulu inžinier. Na verejnosti mu síce uškodilo to, že ho pred súdom odhalili ako človeka neoprávnene používajúceho titul, ale jeho *správa* sa začala šíriť a LEUCHTER nabral na publicite. O jeho závery sa verejnosť začala zaujímať. Posudok a jeho osobu si všimli i v Nemecku. Istý BÖING z nemeckého spolkového ministerstva spravodlivosti adresoval, podľa všetkého na žiadosť predkladateľa, revizionistu Clausa JORDANA, odpoveď spomínanému revizionistovi na *Leuchterovu správu*, ktorá znela:

*„[...] Pri posudku Freda Leuchtera ide o vedecký výskum. Posúdenie ‚Leuchterovej správy‘ trestnoprávnym pohľadom, spolkovému ministerstvu spravodlivosti neprislúcha.“*²¹²

LEUCHTER v Nemecku zaujal a 28. októbra 1993 si ho pozvala do svojej televíznej relácie Margarethe SCHREINEMAKERSOVÁ. Napriek tomu, že ju varovali, aby to nerobila, LEUCHTERA pozvala. Podľa všetkého netušila, do akej vody vstúpila. To, čo sa dialo, opísal nemecký historik Wolfgang EGGERT v relácii *NuoViso-Talkshow*²¹³ (2015). Pani SCHREINEMAKERSOVÚ citoval nasledovne:

210 Leuchter Report 1988, str. 33; citované v Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 80.

211 Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 80.

212 Sp. zn. II Bla-AR-ZB 1528/89.

213 <https://www.youtube.com/watch?v=whrtpqdZygU>

- 2 -

Der Bundesminister der Justiz
11 8 1 a - AR - ZB 1528/89
(Beschäftigten mit Antwortblatt angeben)

Herrn
Dr. Claus Jordan
Waldgrenelle 4
5600 Wuppertal 1
Sehr geehrter Herr Dr. Jordan,

5300 Bonn 2, den 14. Februar 1990
Hakenstraße 6, Postfach 20326
Telefon: (02 28) 58-1
Telefax: (02 28) 58-221
Telefax: (02 28) 58-226

den ehemaligen Konzentrationslagern nicht mehr mit Sicherheit nachvollziehen läßt. Weitere Schlüsse können aus der gutachtlichen Äußerung nicht gezogen werden. Zur Aufklärung des Mordes an der jüdischen Bevölkerung in den Konzentrationslagern haben aber neben der historischen Forschung insbesondere auch die deutschen Gerichte beigetragen, die in den letzten 30 Jahren eine Vielzahl von Prozessen durchzuführen hatten, die sich mit den nationalsozialistischen Verbrechen befaßten. Die in diesen Verfahren ergangenen Urteile basieren auf der Bewertung des Inhalte einer großen Zahl von Dokumenten, den Aussagen von hunderten von Zeugen, den gutachtlichen Stellungnahmen zahlreicher Sachverständiger sowie – nicht zuletzt – auf den Angaben, die von den Angeklagten in den Verfahren selbst gemacht wurden.

Ich bestätige den Erhalt Ihres Schreibens vom 12. Januar 1990, mit dem Sie mir den "Leuchter-Bericht" zur Einsichtnahme übersandt haben. Ich hatte zwar nicht die Zeit, die ganze Broschüre zu lesen, habe aber den eigentlichen "Leuchter-Bericht" (vgl. Seiten 9 bis 19 der Broschüre) mit Interesse und – gestatten Sie mir das offene Wort – mit Verwunderung zur Kenntnis genommen.

Es kann nicht die Aufgabe des Bundesministeriums der Justiz sein, den "Leuchter-Bericht" im einzelnen zu bewerten, doch dürfte feststehen, daß die von Leuchter zu den Konzentrationslagern Auschwitz, Birkenau und Majdanek gemachten Ausführungen die geschichtliche Tatsache, daß im Verlaufe des Zweiten Weltkrieges die Ausrottung rassistischer Minderheiten, insbesondere des europäischen Judentums, systematisch – auch unter Zuhilfenahme von Gaskammern – betrieben wurde, nicht in Frage zu stellen vermögen. Die von den Sachverständigen vor Ort durchgeführten Untersuchungen beweisen allenfalls, daß sich der ursprüngliche Zustand der Einrichtungen in

Bei den millionenfachen Mord an der jüdischen Bevölkerung leugnet, macht sich wegen Beleidigung bzw. Verunglimpfung des Andenkens Verurteilter strafbar. Dies kann auch dadurch geschehen, daß man – ganz allgemein gesehen – Schriften verbreitet, in denen der Mord an der jüdischen Bevölkerung gelugnet wird. Entsprechende Schriften können eingezogen werden.

Bei dem Gutachten von Fred Leuchter handelt es sich um eine wissenschaftliche Untersuchung. Eine Bewertung des "Leuchter-Reports" unter strafrechtlichen Gesichtspunkten steht dem Bundesministerium der Justiz nicht zu. Diese kann nur von den dafür zuständigen Strafverfolgungsbehörden vorgenommen werden. Von irgendwelchen Maßnahmen ist mir nichts bekannt.

Die mir übersandte Broschüre reiche ich zu meiner Entlastung wieder zurück.

Mit vorzüglicher Hochachtung
Im Auftrag
BSing

Beglaubigt
1990/11
Regierungskanzlei

Das ist der Brief vom Justizministerium zum Leuchter Bericht!

*Oficiálne stanovisko spolkového ministerstva spravodlivosti
Sp. zn. II Bla-AR-ZB 1528/89, k Leuchterovej správe zo 14. februára 1990.*

„Dámy a páni, neviete si predstaviť, čo som práve zažila. Mali sme tu amerického hosta (Freda Leuchtera), zaplatili sme veľa peňazí, aby prišiel. Ešte pred 5 minútami sedel v maskérni a bez príkazu na prehliadku, zatýkacieho rozkazu alebo bez čohokoľvek iného, ho vyviedli policajti z mojej maskérne, práve teraz.“

Fred LEUCHTER mal v relácii rozprávať o svojom znaleckom posudku. Na to, že je to len „nedôveryhodný bakalár“ a nie inžinier, sa politici veľmi báli toho, čo povie miliónovému publiku v Nemecku. Podľa časopisu *Die Zeit*²¹⁴ išlo o 7,5 milióna divákov, čo nie je zanedbateľné množstvo, keď si vlastne skoro každý 10. Nемец vypočuje príbeh o technickej nemožnosti existencie plynových komôr, prípadne ďalšie miliónové publikum reprízu. Je zaujímavé, že podľa listu z ministerstva spravodlivosti išlo o vedecký posudok, teda demokratický režim, ktorý sa chvastá právami na vedecké skúmanie, zabránil prezentovaniu záverov vedeckého skúmania. Niektorí teda nechceli,

214 <http://www.zeit.de/1993/45/haft-statt-sendung>

aby hovoril o svojich záveroch, hlavne nie v televízii pred 7,5 miliónmi divákov. O necelé tri roky neskôr, keď sa na LEUCHTERA zabudlo, pani SCHREINEMAKERSOVÚ dohnal tento prehrešok s LEUCHTEROM a 22. augusta 1996 musela podpísať výpoveď, pretože bola obvinená z krátenia daní. V roku 1998 proti nej trestné stíhanie zastavili. Avšak poškodená povest jej ostala. Typické praktiky demokratického režimu v praxi.

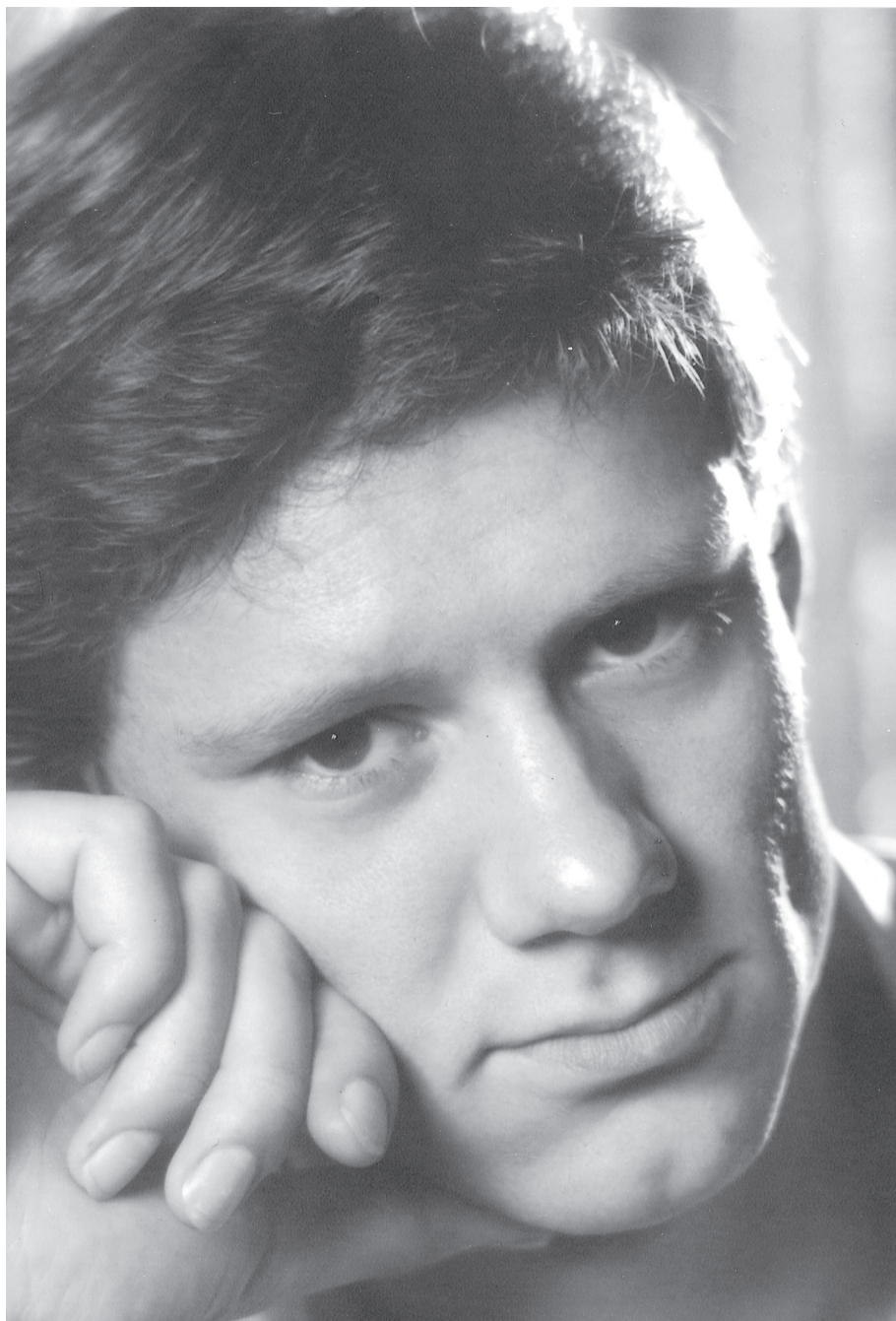
Na záver len toľko, že i keď Fred LEUCHTER nebol úplne ten pravý, teda človek kvalifikovaný v danej oblasti, jeho závery boli neskôr potvrdené ďalšími výskumami a chemickými analýzami rôznych odborníkov v odbore, ako bol napríklad Germar RUDOLF.

Germar Rudolf

Germar RUDOLF je nemecký diplomovaný chemik a revizionista. Je autorom „*Rudolfovej správy*“²¹⁵, ktorá mala dokázať, že hromadné plynovanie pomocou kyanovodíka (kyselina kyanovodíková) sa v koncentračných táboroch nikdy neudialo. RUDOLF sa do výskumu pustil bez akéhokoľvek presvedčenia o nepravosti či pravosti plynových komôr. Je treba pripomenúť, že to bol obyčajný chemik, ktorý dostal ponuku vyhotoviť chemickú analýzu v komorách. Túto správu sa snažili historici hlavného prúdu vyvrátiť, čo sa im však nikdy nepodarilo, i keď sa radi chvália tým, že áno. Koniec koncov, si jeho argumenty a vedecký výskum ako diplomovaného chemika, môžete prečítať sami a vytvoriť si vlastný názor. Na základe svojho výskumu o nedotknuteľných plynových komorách, sa dostal do sporu s jeho zamestnávateľom v *Max Planck inštitúte pre výskum pevných telies*, ktorý ho okamžite prepustil a svoju doktorandskú prácu, ktorou ašpiroval na titul doktora, síce predložil, ale škola mu na základe *Rudolfovej správy* nedala termín na jej obhájenie, kvôli jeho trestnému stíhaniu.²¹⁶ I takto funguje demokracia, keď sa dotknete nedotknuteľného. RUDOLF musel pred paragrafmi za svoju chemickú analýzu, ktorá podporila analýzu Freda LEUCHTERA, utiecť do Španielska, keďže súd mu za jeho vedecký záver udelil trest 14 mesiacov nepodmienečne. Odtiaľ ušiel do Anglicka a neskôr do USA,

215 http://www.vzdelavaci-institut.info/?q=system/files/Rudolfova_zprava-Germar_Rudolf.pdf

216 Okresný súd Mannheim, Az.: 2 KLs 503 Js 17319/01, rozsudok z 15. marca 2007.

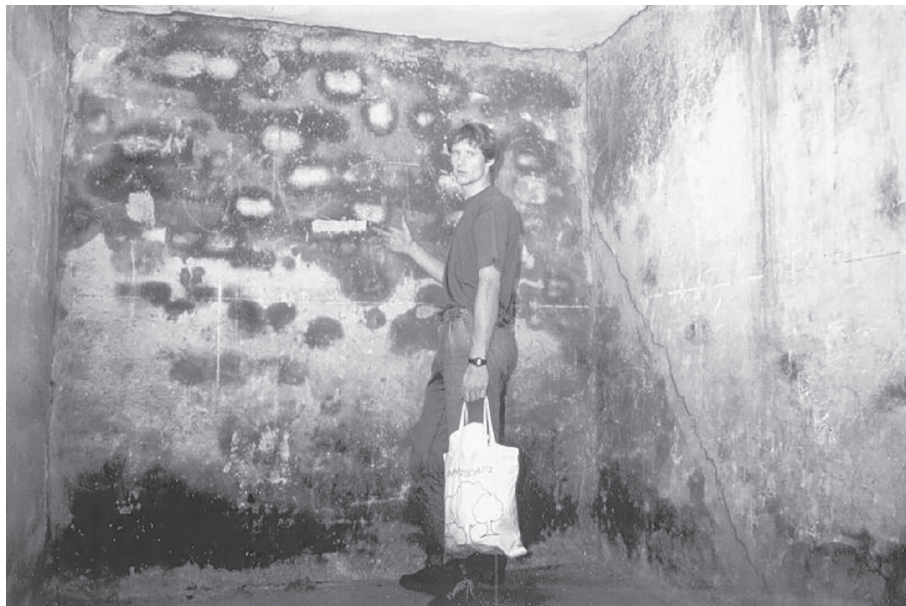
Germar Rudolf, diplomovaný chemik a autor „Rudolfovej správy“.

odkiaľ ho vydali naspäť do Nemecka. Po rokoch na úteku a jeho neutíchajúcej práci na téme holokaustu, bol nakoniec dvakrát väznený. Tu je vidieť, že pre demokraciu má väčší význam politická korektnosť a živenie holokaustových príbehov, ako vedecký výskum. Stredovek sa vrátil, plochá zem je opäť stredobodom vesmíru a slnko sa točí okolo nej. Tak nejako by sa dalo zhodnotiť konanie týchto politických procesov. RUDOLF argumentoval tým, že v murive plynových komôr sa nachádzali len minimálne stopy kyanidu, skoro úplne bežné množstvo v každom murive, oproti vzorkám v odvšivovacích komorách, ktoré sa nachádzali v táboroch a slúžili na dezinfekciu šatstva od vší, ktoré v tábore roznášali týfusovú epidémiu. Tu sa naskytuje otázka: Načo chceli Nemci chrániť väzňov pred týfusom, keď boli, údajne, posielaní na smrť? Germar RUDOLF robil výskum priamo na mieste, odobral vzorky z muriva i omietok. Všetko dôkladne zachytil na fotografiách, ktoré sú súčasťou jeho správy²¹⁷. Kyanovodík zanecháva po sebe takzvanú „pruskú modrú,“ čo je vlastne hexakvanoželeznatan draselný, ktorý reaguje so železitými iónmi. Táto reakcia zanecháva – v tomto prípade na stenách – modrasté sfarbenie. Toto modrasté sfarbenie našiel RUDOLF len v odvšivovacích komorách.

Argumentácia holokaustomanov na seba dlho nenechala čakať. Argumentovali tým, že na zabitie vší bolo treba viac kyanovodíku, a preto sa v odvšivovacích komorách vytvorila *pruská modrá* a v plynových komorách nie, prípadne to zhadzovali na zlú chemickú analýzu. Inými slovami, diplomovaný chemik zle analyzoval vzorky. Kyanovodík bol obsiahnutý v granuláte, ktorý bol označený ako *Cyklón B* a vyrábala ho firma *Degesch*²¹⁸ od roku 1922. Bol to pórovitý, vápenatý granulát, napustený tekutým kyanovodíkom. Ten spôsobuje zlyhanie nervového systému, a tým i dýchacieho aparátu. Argument holokaustomanov, ktorí prisudzujú *pruskú modrú* intenzívnejšiemu splynovaniu v odvšivovacích komorách, kde údajne potrebovali dlhší čas na vyhubenie vší (tým vlastne priznávajú, že Nemci sa snažili zlepšiť hygienickú situáciu v táboroch), ako na vyhubenie ľudí. Proti tomuto argumentu stojí fakt, ktorý Germar RUDOLF opísal vo svojej správe:

217 http://www.vzdelavaci-institut.info/?q=system/files/Rudolfova_zprava-Germar_Rudolf.pdf

218 Deutsche Gesellschaft für Schädlingsbekämpfung m.b.H. – Nemecká spoločnosť pre boj so škodcami.

*Severovýchodne ležiaci interiér odhmyzovacieho traktu, kde bol nasadený
Cyklón B, budovy 5a v koncentračnom tábore Osvienčim-Birkenau.
Na stene zafarbenie, ktoré sa nazýva pruská modrá.*

„Na jar a v lete 1977 zavládlo veľké pohoršenie okolo evanjelického kostola vo Wiesenfelde v Dolnom Bavorsku. Miestna fara nechala so značným nákladom zrenovovať chátrajúci kostol, a teraz všetci stáli pred záhadnou pohromou – na vnútornej omietke kostola sa všade tvorili modré škvrny. Oslovení odborníci, ktorí renováciu vykonávali, taktiež nepoznali odpoveď. Až chemický prieskum zafarbených miest priniesol vyriešenie záhady: Celá vnútorná omietka bola nasiaknutá vivianitom²¹⁹. Vysvetlenie nebolo možné v odbornej literatúre nájsť, ale dá sa zrekonštruovať, čo sa stalo: Niekoľko týždňov po omietnutí kostola cementovou vodovzdornou maltou, bol celý kostol zaplynovaný Cyklónom B (kyselinou kyanovodíkovou) kvôli odstráneniu červotoča z dreveného chórusu. Cyklónom B uvoľnená kyselina kyanovodíková však nielenže usmrtila červotoča, ale tiež chemicky reagovala s omietkou. Pri zmienenej reakcii sa kyselina s oxidmi železa – obsiahnutými 1 – 2 %

²¹⁹ Druhotný minerál v oxidačných zónach ložísk železných rúd.

vo všetkých omietkach – premenila na už, po stáročia známe a veľmi stabilné farbivo vivianit (známe tiež ako pruská modrá).“²²⁰

To je dôkaz, že na to, aby sa objavili škvrny po splynovaní, stačí jedno intenzívne nasadenie plynu, ktoré bude reagovať v každej omietke obsahujúcej prvok oxidu železa. Preto argument, ktorý používajú holokaustomani proti *Rudolfovej správe* neobstojí. RUDOLF je autorom viacerých revizionistických diel, z ktorých bolo dokonca jedno vydanie pod dohľadom polície spálené, aby sa nedostalo na verejnosť. Išlo o knihu *Přednášky o holocaustu* vydanú, okrem iného, i v ČR. Takúto formu argumentu demokrati používajú častejšie, a nebolo to prvýkrát, kedy revizionistom dali spáliť knihy. Ďalšou zaujímavosťou kyanovodíku je, že sa uvoľňuje pri teplote asi 26 stupňov Celzia.²²¹ To by v praxi znamenalo, že tzv. plynové komory by museli byť vyhrievané alebo by musel kyanovodík prúdiť z externých vykurovacích telies priamo do komory cez potrubia! Teda, ak podľa výpovedí svedkov mali Nemci hádzat granulát cez otvory na stropoch, prirodzene muselo teplo vo vyhriatej plynovej komore unikáť von. Kým by však znovu túto komoru vyhriali na prevádzkyschopnú teplotu, prešlo by mnoho času. Navyše väzni museli byť najprv nahnaní dnu, čo by spôsobilo ďalší únik tepla cez dvere. Plynová komora, ktorá sa prezentuje dnes, je vlastne betónový bunker a betón sa spravidla dá ťažko vykúriť, ak nie je izolovaný zvonku, čo plynové komory neboli. Navyše máme problém v zime, keď mrzne, v jeseni a na jar, kedy teplota klesá, niekedy i na bod mrazu. Teda jediné obdobie, kedy mohli v plynových komorách dosiahnuť vykurovaním teplotu 26 stupňov vďaka vonkajšej teplote, bolo leto. To by však robilo zo zabíjania ľudí len sezónnu záležitosť a nikdy by nedosiahli čísla 6 000 000. LEUCHTEROVE závery boli teda správne, tzv. plynové komory neboli nikdy používané a patria do kategórie povojnovej propagandy, ku ktorej sa ešte vrátim.

Walter Lüftl

Walter Lüftl bol prezidentom Rakúskej spolkovej komory inžinierov. Vo februári 1992 však zo svojej funkcie musel odstúpiť. Lüftl pôsobil ako súdny znalec

²²⁰ G. Zimmermann (Hg.), „*Bauschäden Sammlung*“, zväzok 4, Forum-Verlag, Stuttgart 1981, str. 120; Rudolfova správa, str. 18.

²²¹ <https://cs.wikipedia.org/wiki/Kyanovod%C3%ADk>

a dôvodom jeho odstúpenia bolo, že oficiálne začal pochybovať o holokauste. K tejto téme zhotovil expertízu, tzv. *Lüftlovu správu*²²²:

„Zasvätení vedeli, že je niečo vo vzduchu už v zime 1991, lebo vtedy Lüftl v časopise Konstruktiv publikoval určité náznaky, že s niektorými historickými očitými svedectvami nie je všetko v poriadku [...] Základnou zásadou právneho štátu je to, že znalecký posudok musí mať väčšiu váhu než akákoľvek svedecká výpoveď. Lüftla preto vcelku prekvapilo, keď pochopil, že je v prípade holokaustu všeobecne uznávaná kvalitatívna hierarchia dôkazov postavená naopak: Historiografiu holokaustu určujú výpovede očitých svedkov, ktoré, ako zistil, často neobstoja pred odbornou kritikou, no napriek tomu sú nekriticky akceptované a je im dávaná prednosť pred znaleckými posudkami.“²²³

LÜFTL narazil na to, na čo i ja upozorňujem niekoľko rokov. A síce to, že pri holokauste nehrajú úlohu fyzické dôkazy, ktoré holokaust stavajú do pozície nezmyselného príbehu. Práve naopak, svedecké výpovede sú hlavnou a nosnou formou dokazovania, avšak len tie, ktoré oficiálnu tézu podporujú. Holokaust je jediná udalosť, pri ktorej je zavedená táto prax:

„Taktiež bol prekvapený, že súdy „berú na vedomie“ holokaust tak, ako ho popisujú svedkovia – tzn. pokladajú tieto výpovede za úplne zrejmé a preukázané fakty – nielen aby sa vyhli nutnosti formálneho dokazovania, ale tiež tým protistrane berú právo predkladať dôkazy o opaku. Lüftl túto prax pokladá za porušovanie ľudských práv, lebo súd by mal brať na vedomie len také skutočnosti, ktoré sú pre obžalobu i obhajobu nesporné – napríklad že voda je mokrá, oheň žeravý a lad studený. Pokiaľ ale v nejakej veci existuje dôvodný spor, musí byť otvorený diskusii.“²²⁴

V Rakúsku platí od konca vojny zvláštny zákon, ktorý prijali ako výmenu za ukončenie okupácie Spojencami. Zákon sa volá *Verbotsgesetz* (1947), teda voľne preložené, „Zákazový zákon.“ Ten zakazuje akékoľvek aktivity na

222 Expertíza zhotovená v roku 1991 Walterom Lüftlom s názvom „*Holocaust: Glaube und Fakten*“ (Holokaust: Viera a fakty).

223 Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 65, Werner Rademacher, Súdobá história a justičný systém, Prípady Waltera Lüftla.

224 Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 65.

Gerhart Schirmer (1913 – 2004)

Důstojník Wehrmachtu, ocenený viacerými vojenskými vyznamenaniami. Bol medzi poslednými nemeckými prepustenými z bolševického zajatia, čo podľa neho a jeho listov adresovaných v roku 1991 kancelárovi a rôznym ministerstvám, nebola pravda. Ešte v roku 1991 písal listy o tom, že stovky vojakov stále pracujú na nútených prácach v Rusku.

oživenie národného socializmu pod hrozbou odňatia slobody na 5 až 20 rokov. A práve do konfliktu s týmto zákonom sa Walter LÜFTL dostal. LÜFTL najprv písomne reagoval na pripravovaný zákon o „podnecovaní“, ktorý demokrati pripravili kvôli vzrastajúcej popularite strán SPÖ (sociálni demokrati) a ÖVP (ľudová strana), ktorý mal podľa neho len nabádať k udavačstvu. Po tomto sa LÜFTL rozhodol v roku 1990 navštíviť koncentračný tábor Dachau, kde si pozrel plynovú komoru. Tam zistil, že nielenže nikdy nebola táto komora v prevádzke, čo už uvádzala turistická brožúra, ale podľa jeho názoru ako prezidenta inžinierskej komory, bola postavená partiou amatérov. Vo svojich listoch sa pýtal, či sa o tejto ľahko dokázateľnej skutočnosti v budúcnosti nebude smieť hovoriť, pretože sa z nej stane „Dachauská lož.“²²⁵ Tento list zaslal do redakcie viedenských novín *Die Presse*:

„Dr. Graff neodpovedal; šéfredaktor Presse, Dr. Thomas Chorherr, Lüftla 5. apríla 1991 informoval, že jeho list, bohužiaľ, nemožno publikovať, lebo by ho verejnosť mohla zle pochopiť.“²²⁶

To, že mal LÜFTL pravdu v tom, že tieto komory stavali absolútni amatéri, teda ľudia, ktorí nemajú technické znalosti o stavbe plynových komôr, môže potvrdiť aj Gerhart SCHIRMER, ak teda venujeme dôveru jeho výpovedi z jeho knihy. Gerhart SCHIRMER bol nemecký vojnový zajatec, ktorý pracoval po vojne na nútených prácach pre Rusov. Tvrdil, že to bol on s jeho mužmi, ktorí po vojne museli stavať plynovú komoru v Sachsenhausene:

„Po asi štrnástich dňoch ma priviedli do ‚kamennej stavby‘ kde ma s ďalšími siedmimi zajatcami predviedli k politrukovi tábora, podplukovníkovi Kolowantienkowi. Dostali sme od neho úlohu, vykonať stavebné práce v takzvanej predzóne tábora. Medzi ostatnými siedmimi zajatcami sa nachádzal Dipl. Ing. Fritz Dörbeck. Bol to syn nemeckého geológa, ktorý bol asi v roku 1905 cárskou správou presunutý do priestoru Vladivostoku, aby tam urobil geologický prieskum. Dörbeck tam vyrastal a hovoril plynule rusky. V roku 1918 sa rodina Dörbeckových vrátila cez Čínu do Nemecka.

²²⁵ Lüftl tým narážal na trestnoprávny pojem, ktorý poznáme i dnes pod názvom „Osvienčimská lož“, ktorú potihuje zákon.

²²⁶ Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 68.

Po jeho prepustení v roku 1956 sa stal Fritz Dörbeck riaditeľom predaja firmy AEG-Telefunken v Ulme, s ním som ostal do jeho smrti v roku 1982 úzko spriatelenný. [...] V strede októbra 1945 nás priviedli na stavbu. Tam sa v takzvanej predzóne tábora nachádzala v predizbe sprcha. Ta bola približne 8 x 10 m dlhá a nachádzalo sa tam asi dvadsaťpäť sprch. [...] Keď sme tam prišli, už tam ležal materiál na stavebné práce. Podľa nariadení Kleina (ďalšieho väzňa) sa malo od nás zvonku napojiť potrubie na vodovodnú sieť. Na vonkajšej stene sa pripojili uzatváracie kohútiky. Až teraz si ako prvý všimol Dipl. Ing. Dörbeck, o čo pri týchto stavebných prácach podľa všetkého išlo. [...] Dipl. Ing. Dörbeck a ja sme namietali – potom ako sme zistili, čo sa tam deje – u politruka a odmietli sme pokračovať v práci. Politruk, podplukovník Kolowantienkow, sa rozprával – často energicky – s Dörbeckom asi pätnásť minút v ruskom jazyku. Dörbeck mi oznámil obsah v nemčine. Povedal mi, že politruk povedal, že budeme okamžite zastrelení, ak nebudeme pracovať ďalej, alebo keď stratíme o práci čo i len slovo. Politruk ďalej povedal, že ostatne dostávame dobrú starostlivosť (čo bola pravda), a že má – Dörbeck – neskôr sovietskym skupinám návštevníkov vysvetliť celé zariadenie. Politruk povedal, že aj do budúcnosti s nami bude dobre zaobchádzané a zaobstarané. Keďže sme dokončeniu zariadenia nemohli nijako zabrániť, zdalo sa nám zmysluplné ďalej pracovať a dozvedieť sa všetko, čo sa tu robí. Po dokončení, asi koncom októbra 1945, bol Dipl. Ing. Dörbeck privedený sám k politrukovi a dostal nariadenia, aké vysvetlenie má podať sovietskym návštevníkom. Mal povedať zhruba nasledovné: Toto zariadenie vystavané nacistami, slúžilo k likvidácii Židov a zajatých sovietskych dôstojníkov. Denne sa splynovalo zhruba dvesto ľudí a približne dvadsaťpäť ich bolo zastrelených. Toto trvalo od 1942 do 1945 (apríl).²²⁷

Gerhart SCHIRMER ďalej opisuje ako neveriacky samotné ruské skupiny návštevníkov hodnotili prednášku Fritza DÖRBECKA. Väčšinou išlo o sovietskych vojakov, ktorí si všimli, že betón na stavbe je nový, nie sú v ňom žiadne stopy po výstreloch (popravčia stena, ktorá bola súčasťou plynovej komory), a že stopy po krvi (červená farba) neboli presvedčivé. Keď tábor doslúžil ako kulisa pre návštevníkov, bol v roku 1950 zničený, asi preto, aby neškodil

227 Gerhart Schirmer, *Sachsenhausen-Workuta Zehn Jahre in den Fängen der Sowjets*, 1992, str. 49–50.

holokaustu nepresvedčivým vzhľadom a technickým riešením plynovej komory. SCHIRMER za svoju knihu nebol nikdy stíhaný. Úrady sa, podľa všetkého, báli, že sa môže prípad prevaliť na verejnosť, a tak by sa postaral o rozruch medzi občanmi, hlavne, ak ide o vojnového hrdinu, ktorý neskôr slúžil v nemeckom *Bundeswehre* ako plukovník a veliaci výsadkovej brigády. Ak sa však takto stavali po vojne plynové komory všade, v každom koncentračnom tábore, čo potvrdila aj pani VEILOVÁ, a dnes sa tým netaja sprievodcovia v Osvienčime, tak skutočne išlo len o kulisy pre návštevníkov, ktoré nie sú schopné prevádzky a nikdy neboli spustené. To by znamenalo, že všetky posudky boli doteraz ľuďmi ako LEUCHTER, RUDOLF a LÜFTL, vyhotovené správne a ich závery sú jednoznačné. To by však znamenalo, že všetky argumenty a posudky robené režimom, ako kontra k posudkom revizionistov, sú falošné – ak teda nejaké vedecké vyhotovené boli. Potom si však musíme klásť otázku, kto má záujem falšovať tieto skutočnosti?

Ale, vráťme sa späť k LÜFTLOVI a jeho práci. LÜFTLOVU prácu si všimol nemecký advokát Hans-Joachim HERRMANN. Dvadsiateho štvrtého mája 1991 poveril LÜFTLA, ako súdneho znalca, vypracovaním posudku o splynovaní ľudí v táboroch Osvienčim 1 a 2, prieskumom vykonaným na mieste. LÜFTL bol inžinier, vedec a k svojej práci pristupoval apoliticky. Preto upozorňoval pri svojom znaleckom posudku:

„že podľa neho zločin začína prvým protiprávne usmrteným, a že mu nejde o znižovanie počtu obetí, ale o to, že určité rozporné a vecne chybné, ba i vedome lživé tvrdenia, na ktoré poukazuje, musia byť kriticky zhodnotené a analyzované technickými odborníkmi. Pochybnosti revizionistov, každopádne, nie sú bezdôvodné, a je ich omnoho ľahšie uviesť do súladu s technologickými faktami, než doposiaľ vznesené tvrdenia ortodoxných autorov. Keby vedecké skúmanie holokaustu – hlavne prostredníctvom materiálnych dôkazov – v rozpore s očakávaním revizionistov, preukázalo holokaust ako skutočnosť, tak by to i oni museli vziať na vedomie. Podľa Lüftla je problematickým aspektom holokaustu hlavne údajné masové splynovanie; iné formy vraždenia kvôli nedostatočnej oboznámenosti s týmito vecami vôbec nespomína.“²²⁸

²²⁸ Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 71.

Hans-Joachim Herrmann (1913 – 2010)

Nemecký policajt, dôstojník Reichswehru a Wehrmachtu, stíhací pilot a jeden z najlepších taktikov vojny. Po vojne slúžil ďalej v Bundeswehri, a obhajoval na súdoch vlastencov a revizionistov.

LÜFTL nemohol z časových dôvodov odísť do Osvienčimu, aby vykonal výskum na mieste, preto znalecký posudok v tejto veci nebol pre pána HERRMANNNA vypracovaný. HERRMANN oslovil Rudolfa GERMARA, ako diplomovaneho chemika – tu vznikla známa „*Rudolfova správa*.“

Vo februári 1992 prijala rakúska Národná rada, podľa mnohých expertov protiústavnú, novelu *Verbotsgesetz*²²⁹ (Zákazový zákon). A až teraz začala

²²⁹ Zákon zakazujúci NSDAP a všetky jej odnože. Trestná je podľa neho tiež akákoľvek „opätovná aktivita v národnosocialistickom zmysle“ (Wiederbetätigung), bez toho aby bola uvedená skutková podstata. Za tento bližšie nijako nedefinovaný „skutok“ hrozí až 20 rokov väzenia podľa § 3g, čím je Rakúsko krajinou s najtvrdším „popieračským zákonom“ na svete. Zákon zaviedla v r. 1945 sovietska okupačná moc.

poľovačka na LÜFTLA zo strany médií. Tento zákon hovoril o odňatí slobody až na 20 rokov pre toho: *„kto tlačou, rozhlasom, iným médiom alebo iným verejným spôsobom, prístupným veľkému množstvu ľudí, popiera, hrubo bagatelizuje, schvaľuje alebo sa snaží ospravedlniť zločiny nacistov proti ľudskosti.“* Zákon nielenže nedefinuje jednotlivé pojmy a je všeobecný, teda gumený a dá sa ohýbať tak, ako to súdu a prokuratúre vyhovuje, má aj zabrániť výskumu holokaustu, ktorý už za posledné roky musel utržiť prehry a úpravy pôvodnej verzie príbehu. Navyše trestná sadzba bola vyššia ako pri zabití, znásilnení či inom násilnom trestnom čine. Dnes imigranti znásilňujú rakúske ženy, no von sa dostanú bez problémov na podmienku. Holokaust sa v Rakúsku stal témou, ktorej sa nikto nesmie dotknúť. Pár dní po prijatí novely zákona vyšiel v časopise *Wochenpresse/Wirtschaftswoche* 11/92 článok nazvaný *„Nacistické reči Waltera Lüftla.“* Typický príklad manipulácie médiami, ktoré sú v rukách skupiny, ktorej sa holokaust priamo týka. Celý článok bol vytrhnutý z kontextu, aby čo najviac uškodil osobe Waltera LÜFTLA, jeho povesti a v neposlednom rade jeho zdokumentovanej práci o holokauste. Novinár sa, ako to je už bežné, nezmohol na kontra-analýzu ani expertízu, len na sprosté ohováranie. To všetko malo viesť k zničeniu LÜFTLOVEJ povesti:

„Tiež komora inžinierov bola plná rozhorčenia, či už skutočného (vyplývajúceho z neznalosti), alebo umelo vyvolaného. Hlavne Zväz sociálne demokratických akademikov [Bund Sozialdemokratischer Akademiker, BSA] a slobodomurárske kruhy sa mohli pretrhnúť revom za Lüftlovu rezignáciu na post prezidenta komory inžinierov. Lüftl síce nemohol byť z pozície prezidenta zosadený ani odvolaný hlasovaním, ale v ďalšej práci, s umelo poburowanými predstaviteľmi tejto profesie, už nevidel zmysel.“²³⁰

Na LÜFTLA bol vyvíjaný tlak, aby odstúpil, i zo strany BSA s tým, že ak odstúpi dobrovoľne, BSA voči nemu nepodnikne právne kroky. LÜFTL rezignoval na svoju funkciu 12. marca 1992, no i napriek sľubu bolo zo strany BSA na neho podané trestné oznámenie. Po tvrdých výmenách so štátnym zastupiteľstvom a faktickým dokazovaním, bolo voči LÜFTLOVI trestné stíhanie v roku 1994 zastavené. Tým dal súd jasne najavo, že jeho práca je vedecká

230 Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 72.

a korektná i čo sa týka jej záverov. Mohli by sme pokračovať ďalšími revizionistami ako David COLE, Carlo MATTOGNO a desiatkami iných, ktorým sa nedovolia otvorene, len cez justíciu, postaviť obhajcovia oficiálnej verzie holokaustu. Taktiež by sme mohli tisíce strán zaplniť výskumom a dôkazmi, ktoré predkladajú revizionisti, ale to nie je cieľom tejto knihy. Jej cieľom je otvoriť debatu na tému holokaustu a odstrániť tak všetky rozpory k tejto téme.

6 000 000 vyhubených Židov

Kto by to nepoznal – holokaust a 6 000 000 cielene vyvraždených Židov? Príbeh, ktorý neustále prebieha v televíziách, rádiách, školách, knihách a verejných diskusiách. Ale, keď začnete pátrať po zozname či zdrojoch oných 6 000 000, nenájdete nič. Odkiaľ teda pramení tento ukazovateľ, ktorý je nám každý deň strkaný pod nos?

V skutočnosti ide o symbolické číslo, ktoré súvisí so židovskou mytológiou. Číslo 6 000 000 sa v minulosti objavilo v súvislosti so židovským utrpením mnohokrát. Nájdeme desiatky prípadov. Pre stručnosť vymenujeme len niekoľko z nich (podčiarknutý text je nadpis článku v novinách):

The Sun, New York, 6. jún 1915

Hrôzy horšie ako obvinenia Kišiňova voči Rusku:

„Od zničenia chrámu v Jeruzaleme, nemal židovský ľud tmavšej stránky v jeho dejinách ako to, čo dnes píšu ruské úrady. Šesť miliónov Židov, jedna polovica židovského ľudu, ktorí sú po celom svete, sú prenasledovaní, štvaní, ponižovaní, mučení a vyhľadovaní [...]“.

The New York Times, 18. október 1918, str. 12

Šesť miliónov duší bude potrebovať pomoc, k návratu k normálnemu životu, po skončení vojny:

„6, 000,000 Židov potrebuje pomoc [...]“.

The New York Times, 8. september 1919, str. 6

Cieľom ukrajinských Židov je zastaviť pogromy:

„Predstúpili sme pred svet s rozhodným sloganom: S týmito pogromami sa musí prestať, uviedol prezident vo svojom výročnom posolstve. Ide o to, aby mal civilizovaný svet tieto fakty neustále pred očami, svet nesmie zaspať.“

of "The Day."

SINCE the destruction of the Temple in Jerusalem the Jewish people have had no darker page in their history than that which the Russian Government is writing to-day. Six million Jews, one-half of the Jewish people throughout the world, are being persecuted, hounded, humiliated, tortured, starved. Thou-

The Sun, New York, 6. jún 1915.

as the international situation. The work has already been in several countries where recent successes have made a beginning.

6,000,000 Jews Need Help.

in reports from representatives it is estimated that of 10 to 12,000,000 souls making

The New York Times, 18. október 1918, str. 12.

that he received Mr. Lansing's consent that the delegation be sent over.

"We come out now before the world with the determined slogan, 'Those pogroms must stop,'" said the President in his annual message. "It is only a question of holding these facts continually before the civilized world; we must not permit the world to slumber. This fact that the population of 6,000,000 souls in Ukrainia and in Poland have received notice through action and by word that they are going to be completely exterminated—this fact stands before the whole world as the paramount issue of the present day."

The New York Times, 8. september 1919, str. 6.

"The successive blows of contending armies have all but broken the back of European Jewry," he said, "and have reduced to tragically unbelievable poverty, starvation and disease about 6,000,000 souls, or half the Jewish population of the earth.

"The Jewish people throughout Eastern Europe, by sheer accident of geogra-

The New York Times, 12. november, 1919, str. 7.

Tento fakt – že populácia 6 000 000 duší na Ukrajine a v Poľsku prostredníctvom činu a slova obdržala správu, že bude úplne vyhladená – tento fakt stojí pred celým svetom ako najdôležitejšia otázka súčasnosti. [...].“

The New York Times, 12. november 1919, str. 7

Hovorí sa o smutnej situácii Židov:

“[...]Následné údery bojujúcich armád nalomili európske židovstvo. Neuveriteľná chudoba, hlad a choroby znížili židovskú populáciu približne o 6 000 000 ľudí, čo je polovica celkovej židovskej populácie na svete.[...]“

The Atlanta Constitution, 23. február 1920, str. 3

Navýšenie o 50 000 dolárov na záchranu trpiacich Židov:

“[...] príslušníci jeho rasy v krajinách, kde musia čeliť hladomoru. Vyzval Židov z Atlanty, aby pri tejto príležitosti prispeli do núdzového fondu, vďaka ktorému možno zachrániť životy 6 000 000 Židov. Pán Rusland stručne načrtnol podmienky, ktoré nastali v európskych krajinách, kde sú Židia obmedzovaní a vyhlásil, že vzhľadom na zúfalé potreby týchto ľudí, žijú pod požehnaním americkej vlajky[...].“

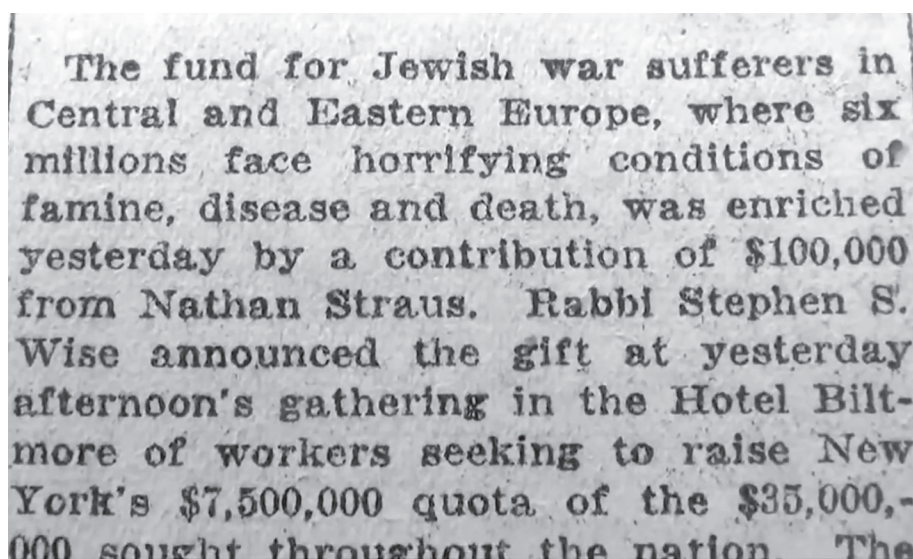
bers of his race in the countries where they face starvation, was a most eloquent one. He called upon the Atlanta Jews to arise to the occasion, and to contribute to the emergency fund in order that the lives of six millions of Jewish people may be saved. Mr. Rusland briefly pictured the conditions that prevail in the European countries in which the Jews are oppressed, and said that in view of the dire need of those people the members of the race who live under the blessings of the American flag are

The Atlanta Constitution, 23. február 1920, str. 3.

New York Times, 7. máj 1920, str. 11

Židovská vojna dostane pomoc 100 000 dolárov:

„Fond pre Židov, ktorí sú postihnutí vojnou, kde 6 000 000 ľudí v strednej a východnej Európe musí čeliť hrozným podmienkam, ako hladomoru, chorobám a smrti, bol včera obohatený o príspevok v hodnote 100 000 dolárov od Nathana Strausa. Rabín Stephen S. Wise tento dar ohlásil na včerajšom popoludňajšom zhromaždení v hoteli Biltmore. V New Yorku sa snažia dosiahnuť rozpočet 7 500 000 dolárov z celkových 35 000 000 dolárov, ktoré chcú dosiahnuť v rámci celej krajiny.“

The fund for Jewish war sufferers in Central and Eastern Europe, where six millions face horrifying conditions of famine, disease and death, was enriched yesterday by a contribution of \$100,000 from Nathan Straus. Rabbi Stephen S. Wise announced the gift at yesterday afternoon's gathering in the Hotel Biltmore of workers seeking to raise New York's \$7,500,000 quota of the \$35,000,000 sought throughout the nation. The

New York Times, 7. máj 1920, str. 11.

New York Times, 20. júl 1921, str. 2

Masaker ohrozuje všetkých Židov ako sovietska moc strácajúca silu, deklaruje Kreinin, príde pomoc:

„Copyright, 1921, Chicago Tribune Co.

Berlín, 19. júla - 6 000 000 ruských Židov čelí vyhladeniu masakrom. So šíriacim sa hladom kontrarevolučné hnutie získava na sile a sovietske riadenie sa naopak oslabuje. Toto vyhlásenie potvrdzujú oficiálne dokumenty predložené berlínskej vláde, ktoré poukazujú na to, že vo všetkých častiach Ruska aj Ukrajiny zúria početné pogromy.“

Copyright, 1921, by The Chicago Tribune Co.
BERLIN, July 19.—Russia's 6,000,000 Jews are facing extermination by massacre. As the famine is spreading, the counter-revolutionary movement is gaining and the Soviet's control is waning. This statement is borne out by official documents presented to the Berlin Government, which show that numerous pogroms are raging in all parts of Russia and the Ukraine.

New York Times, 20. júl 1921, str. 2.

The Gazette, Montreal, 29. december 1931, str. 6

Šesť miliónov Židov čelí hladomoru:

„6 000 000 Židov v Európe čelí hladu, práve teraz, keď je zima za dverami. Ak Americký Židovský spojený distribučný výbor nezhrmaždí dodatočné finančné prostriedky, aby tak splnil odhadovaný rozpočet vo výške 2 500 000 dolárov, čakajme neslýchanú biedu a katastrofu[...]

Six million Jews in Eastern Europe face starvation, and even worse, during the coming winter. If additional funds are not collected by the American Joint Distribution Committee to meet an estimated budget of \$2,500,000 unprecedented havoc and misery will

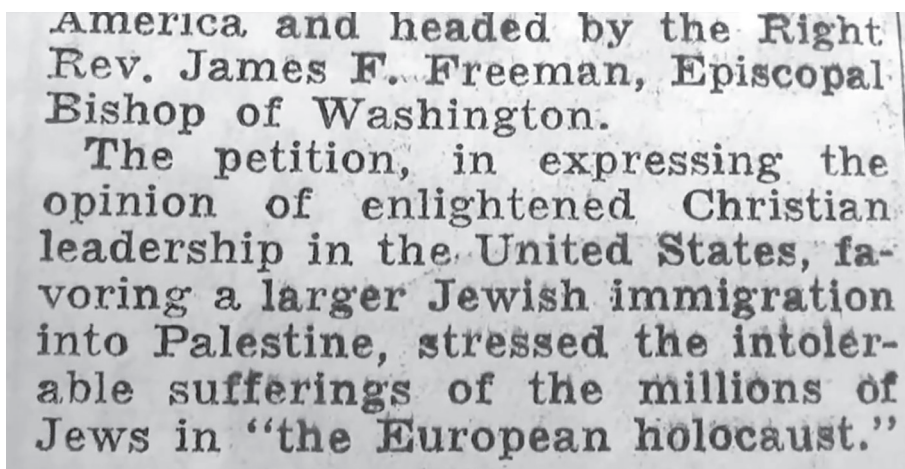
The Gazette, Montreal, 29. december 1931, str. 6.

V ďalšom článku sa nehovorí o 6 000 000 Židov, ale spomína sa holokaust páchaný na miliónoch Židov, teda 3 roky pred začiatkom vojny a 9 rokov pred jej ukončením. Taktiež sa tu spomína emigrácia Židov do Palestíny, k nej sa však ešte vrátíme neskôr:

New York Times, 31. máj 1936, str. 14

Americký apel pre židovskú imigráciu:

[...] a na čele s reverendom Jamesom F. Freemanom, episkopálnym biskupom vo Washingtone. Petícia vyjadruje názory osvieteného kresťanského vedenia Spojených štátov. To podporuje početnejšiu židovskú imigráciu do Palestíny, a zdôrazňuje aj neprípustnosť utrpenia miliónov Židov v „Európskom holokauste.“

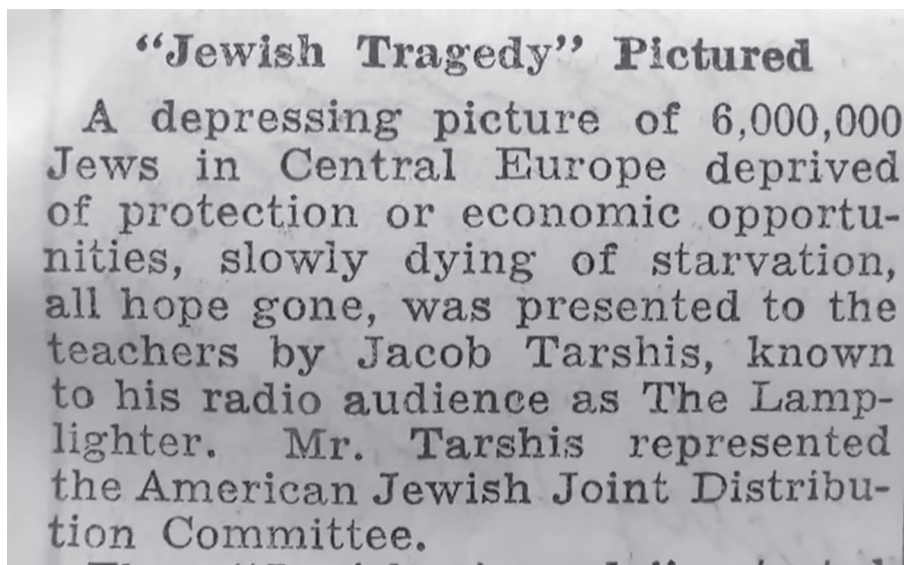

New York Times, 31. máj 1936, str. 14.

New York Times, 23. februára 1938, str. 23

Židovskí učitelia sa rozlúčili s Isaacsom:

„Židovská tragédia“ – Depresívny obraz 6 000 000 Židov v strednej Európe zbavených akejkoľvek ochrany, ekonomických príležitostí, pomaly umierajúcich od hladu, a úplne bez nádeje. O tejto tragédii hovoril Jacob Tarshis, ktorý pôsobí v rádiu a svojmu publiku je známy ako „The Lamplighter“ (lampár). Pán Tarshis zastupuje Americký židovský spojený distribučný výbor.“

New York Times, 23. februára 1938, str. 23.

Takýchto článkov sú desiatky a mohli by sme pokračovať. Je zaujímavé, že články sa týkajú hlavne Ruska a Ukrajiny, kde po revolúcii v roku 1917 ucho-
pili židovské kruhy moc, ako tomu bolo v Nemecku po roku 1945, ale o tom neskôr. Taktiež sa 6 000 000 a holokaust Židov spomína v dobe, kedy Hitler
nebol pri moci a nikto ho nepoznal.

Aby sme si však nemysleli, že 6 000 000 patrí do minulosti, nedávno nás
izraelský premiér Benjamin NETANYAHU presvedčil o opaku, kde inde ako
v Nemecku na bezpečnostnej konferencii, kde povedal: *„Irán otvorene dáva
najavo svoj zámer zničiť Izrael so šiestimi miliónmi Židov.“*²³¹ Nič zvláštne by
na tom nebolo, pokiaľ by Izrael nemal podľa oficiálnych štatistík 8,5 milión-
ov obyvateľov.²³² Ak by niekto namietal, že percento Židov v Izraeli je niečo
okolo 75 a zvyšok sú Arabi a menšiny, v tom prípade by sme sa dostali na
číslo okolo 6,3 až 6,5 milióna Židov, mal by pravdu. Avšak NETANYAHUOVI
by v tom prípade nevadila smrť zvyšných 25 % obyvateľstva, ktoré vôbec ne-
spomenul, čo je zasa príznačné pre rasovú politiku Izraela.

²³¹ [https://zpravy.idnes.cz/benjamin-netanjahu-izrael-iran-dron-mnichov-
bezpecnostni-konference-ljg-zahranicni.aspx?c=A180218_111752_zahranicni_aha](https://zpravy.idnes.cz/benjamin-netanjahu-izrael-iran-dron-mnichov-bezpecnostni-konference-ljg-zahranicni.aspx?c=A180218_111752_zahranicni_aha)

²³² <http://m.erezt.cz/2016/05/pocet-obyvatele-izraele-presahl-85-milionu/>

RABBI WISE'S ADDRESS.

Rabbi Wise said, in part:

"The day will never come when I will care less for Zion, when there will be any one who will strive more for the glorious ideals of Zionism.

"Two great conventions of Jews are being held to-night. In Chicago there is a conference of charities called together by men who minister to the wants of the poor. They have assembled to see that too much charity is not given to the unworthy. Their purpose is right. But ours is the greater charity. We have assembled not to see that the Jew does not get too much, but that every Jew shall get the right to live.

"There are 6,000,000 living, bleeding, suffering arguments in favor of Zionism. They come not to beg, but ask for that which is higher than all material things. They seek to have satisfied the unquenchable thirst after the ideal. They ask to become once again the messengers of right, justice, and humanity.

Príhovor vrchného rabína Wise v New York Times, 11. júna 1900.

Komu teda vyhovuje symbolika 6 000 000? Na túto otázku treba hľadať odpoveď v sionistických kruhoch. Známy vrchný rabín a predstaviteľ *Svetového židovského kongresu* Stephen Samuel WISE je v príhovore v New York Times dňa 11. júna 1900, citovaný nasledovne:

„Existuje 6 000 000 žijúcich, krvácajúcich, trpiacich argumentov v prospech sionizmu.“

Chcel tým WISE naznačiť, že v prospech sionizmu musí krvácať a trpieť 6 000 000 Židov? Podľa všetkého – áno. Vplyv Židov v sionistických kruhoch

je závislý na utrpení 6 000 000, ktoré svetu predhadzujú a čerpajú z neho ako politický, tak ekonomický kapitál. V skutočnosti neexistuje žiadny ukazovateľ, ani len štatistický, že v plynových komorách, alebo vôbec v období 1933 – 1945, zahynulo 6 000 000 Židov. Áno, boli organizované rôzne pogromy na Židov, či v Rusku alebo Poľsku. V Nemecku bola situácia veľmi odlišná a pogromy boli trestané, navzdory tvrdeniam oficiálnych historikov, o tom však neskôr. V Nemecku išlo výlučne o deportácie Židov po dohode so *Svetovým židovstvom*. V žiadnom prípade však nebolo medzi nimi 6 000 000 obetí, ako si v nasledujúcich riadkoch z oficiálnych zdrojov ukážeme. Koľko Židov zahynulo, je ťažko povedať. Avšak pomerne presne je zaznamenaný populačný úbytok po vojne, a to priamo v štatistikách samotných Židov. Podme však chronologicky:

- V roku 1938, podľa *Jewish World Almanacs 1938*, sa môžeme dozvedieť, že v tomto roku žilo na svete 15 748 091 Židov, teda tých, ktorí sa k Židom a ich kultúre hlásili.
- V roku 1939 mala však, podľa *American Jewish Year Book* č. 48 (1946 – 1947), populácia Židov dosiahnuť úroveň 16 643 120.²³³ Teda o 900 000 Židov viac, ako v roku 1938. Tá istá publikácia zverejňuje i štatistiky z roku 1946, teda rok po vojne a holokauste, kedy sa mal počet Židov pohybovať na úrovni 11 123 800. Teda úbytok oproti roku 1938 o 4 624 291 Židov a oproti roku 1939 o 5 519 320, čo by aspoň štatisticky – keď nie fakticky – dokazovalo holokaust.
- O dva roky neskôr, v *Jewish World Almanacs* z roku 1948, štatistiky zaznamenali zvláštnu anomáliu. K Židom sa hlásilo 15 753 638 ľudí, teda o 5 547 Židov viac, ako v roku 1938 a o 4 629 838 viac, ako v roku 1946, teda po údajnom holokauste.

Otázka teda znie, kde ostalo tých skoro 6 000 000 obetí po holokauste? Jedným, a vlastne jediným vysvetlením je, že Židia sú majstri reprodukcie a straty medzi svojimi ľuďmi dokázali vyrovnáť nevídaným sexuálnym životom a aktivitou. To je však i na tú dobu málo pravdepodobné. Pravdepodobnejšie však je, že sionisti v USA si čísla o obetiach v štatistikách vycucali

²³³ *American Jewish Year Book* Vol. 48 (1946 – 1947), str. 603.

z prstov, aby tak svetu dodali dôkaz o holokauste. Dva roky po ich uverejnení prišli štatistiky, ktoré už nemuseli nič skreslovať, keďže norimberské procesy už prebehli, Nemci boli odsúdení a demokracia opäť získala kontrolu nad krajinou.

Posledný dôkaz o manipulácii počtov pochádza priamo z Osvienčimu. Okolo roku 1990 totiž menili čísla úmrtí zo 4 000 000 na 1 500 000, teda zníženie o 2 500 000! Nech počítam ako počítam, ak odpočítam 2 500 000, nemôže ostať počet židovských obetí na úrovni 6 000 000, i keby medzi zníženými počtami bolo len 500 000 Židov a 2 000 000 Nežidov.

Počty teda úzko súvisia s mocou sionistických kruhov, ktoré potrebujú naďalej ovládať pomocou holokaustu politiku vo svete. Nie je najmenších pochybností, že ak sa bude mýtus 6 000 000 udržiavať, bude sionizmus pri moci a politika v Európe a v celom západnom svete bude riadená k ich obrazu.

510 *United States—Population, Jewish, Here and Abroad*

Jewish People Here and Abroad, 1938

Source: Compilations from latest available data, by the American Jewish Committee, and the Jewish Statistical Bureau of the Synagogue Council of America, H. S. Linneld, director

JEWS IN THE WORLD, BY COUNTRIES

The American Jewish Committee, which gives the figures in the table below, estimated the Jewish population of the world, in 1938, as follows: Europe, 8,639,608; Africa, 690,339; Asia, 830,809; Australasia, 87,016; the Americas, 5,343,319; world total—15,748,091.

Country	Jews	Country	Jews	Country	Jews	Country	Jews
Abyssinia	51,000	Egypt	72,560	Malta	35	Russia (U. S. S. R.)	3,020,141
Adon & Perim	4,101	Estonia	4,302	Mexico	20,000	S. R.	3,117
Afghanistan	6,000	Finland	1,765	Morocco (Fr.)	161,312	S. W. Africa	200
Alaska	600	France	240,000	Morocco (Sp.)	12,018	Spain	4,000
Albania	204	Germany	240,000	Netherlands	156,817	Surinam (D.G.)	799
Algeria	110,127	Gibraltar	880	New Zealand	2,653	Sweden	6,633
Arabia	25,000	Gt. Brit. & N. Ireland	300,000	Norway	1,369	Switzerland	17,973
Argentina	260,000	Greece	72,791	Palauine	424,373	Syria & Leban.	26,051
Australia	23,529	Gulana (Brit.)	1,786	Panama	74	Tanganyika	10
Austria	191,408	Haiti	150	Paraguay	25	Tangier Zone	7,000
Austria	60,000	Hawaii	150	Persia	1,200	Trans-Caucasian Rep.	62,194
Brazil	40,000	Hong Kong	310	Persia	40,000	Trausjordan	200
Brit. Malaya	703	Hungary	230	Peter	1,900	Tunisia	59,485
Bulgaria	48,398	India	444,667	Philippine Is.	800	Turkmenistan	2,041
Canada	158,614	Indo-Ch'na (F.)	24,141	Poland	3,113,900	Turkey	78,730
Chile	3,997	Iraq	1,000	Porto Rico	200	Ukraine	1,574,428
China	19,850	Irisn F. State	90,070	Portugal	1,200	Un. of S. Africa	90,663
Colombia	2,045	Italy	3,080	Portug'ae E. A.	100	United States	4,770,647
Congo (Belg.)	177	Jamaica	47,835	Rhodesia (No.)	426	Uruguay	12,000
Critinea	45,926	Japan	2,000	Rhodesia (So.)	2,021	UzbekistanRep	37,834
Cuba	7,800	Jugoslavin	200	Roumania	900,000	Venezuela	852
Cyprus	666	Leban	68,405	Russia (R. S. F. S. R.) in Asia	49,571	Virgin Islands	62
Czechoslovakia	75	Latvia	305	Russia (R. S. F. S. R.) in Europe	539,272	White Russia	407,059
Danwig	356,830	Libya	93,479				
Denmark	10,448	Lithuania	30,046				
Dom. Rep.	5,690	Luxemburg	153,126				
	55		3,144				

JEWS IN CHIEF FOREIGN CITIES

Jewish World Almanacs 1938 zaznamenáva celkový počet Židov vo svete na úrovni 15 748 091.

STATISTICS OF JEWS

603

TABLE 1
ESTIMATED WORLD JEWISH POPULATION

	1939	1946
United States and Canada	4,965,620 ¹	5,176,500
South and Central America	524,000	578,000
Europe	9,739,200	3,642,100
Asia	771,500	892,500
Australasia	33,000	35,000
Africa	609,800	639,500
TOTAL	16,643,120	11,123,800

¹ The Jewish population of Canada was 165,620 in 1939 and 176,500 in 1945, according to the estimates of the Canadian Jewish Congress.

Štatistika z roku 1946 hovorí o 11 123 800 Židov.

Religious Population of the World							
Sect	No. Amer.	So. Amer.	Europe	Asia	Africa	Oceania	Total
Catholics:							
Roman	47,058,724	60,836,143	203,944,823	9,213,413	6,866,072	1,858,488	329,775,663
Orthodox	1,208,157	112,447,660	8,106,071	5,865,089	127,629,986
Protestants*	41,943,104	657,481	81,767,054	4,422,777	2,782,864	6,372,250	137,945,630
Total	90,207,985	61,493,624	398,159,546	21,742,261	15,517,025	8,230,738	592,406,543
Jews	4,971,261	220,958	9,372,668	572,930	542,869	26,954	15,753,638
Mohammedans	1,400	6,675,225	138,299,144	55,538,211	21,467,868	220,978,248
Others*	79,020,577	22,134,607	137,981,585	956,607,018	76,301,961	46,868,606	1,318,914,284
Total	83,984,238	22,361,565	153,026,476	1,095,479,092	132,383,041	68,363,328	1,555,546,740
Grand total	174,202,223	83,855,189	551,186,022	1,117,221,353	147,900,066	76,594,066	2,150,959,919

Orthodox (Eastern) Catholics includes Russian, Greek, Albanian, Bulgarian, Rumanian, Serbian, Syrian, Armenian and Coptic Catholics.
 Roman Catholics include also Polish Catholics and Old Catholic Churches.
 Others includes Philosophic and heathen religions, unchurched, unclassified and unknown.
 (*) The totals for "Others," in North and South America and Europe are mostly those who consider themselves Protestants but are not regular communicants.

Štatistiky židovskej populácie v Jewish World Almanacs z roku 1948 s 15 753 638, k židovstvu sa hlásiacich, obyvateľov Zeme.

**Časť druhá | Demokracia, jej vznik,
význam a nástroje na jej udržanie**

*„V týchto krajinách, takzvanej demokracie, nie je ľud v žiadnom prípade
stredobodom záujmu.“*

- Adolf Hitler, 10. október 1940,
prejav k robotníkom v zbrojovke Borsigwerke

Demokracia – uzákonený podvod

Demokracia – ako sa nám to snažia podsunúť – je vláda ľudu. Kto by o tom pochyboval? Veď máme voľby, v ktorých slobodne rozhodujeme a volíme si našich zástupcov, ktorí obhajujú naše záujmy. Máme možnosť referenda, kde sami môžeme rozhodnúť, čo sa bude diať. No je to skutočne tak?

Spomeňte si, kedy ste chceli naposledy o niečom rozhodnúť? Čo tak referendum o tom, či k vám môžu nasťahovať imigrantov? Presne takéto referendum sa zvolalo v obci Gabčíkovo 2. augusta 2015. Otázka v referende znela: *„Ste proti zriadeniu dočasného utečeneckého tábora v účelovom zariadení Slovenskej technickej univerzity v obci Gabčíkovo?“*. Výsledok bol jednoznačný – 96,67 % obyvateľov bolo jasne proti. K výsledku sa vyjadril so svojim prejavom²³⁴ i, teraz už bývalý, prezident Slovenskej republiky, lokaj sionistov, Izraela a „expert“ na utečeneckú krízu, Andrej KISKA. Jasne zhodnotil, že referendum neprekvapilo, a že by skončilo podobne asi v každej obci. Ďalej povedal na margo utečencov: *„Slovensko by nemalo byť na chvoste EÚ v počte utečencov, ktorých sme schopní prijať[...] a dočasne niekoľkými stovkami premiestnenými z Rakúska, že tým sa na Slovensko valí bezpečnostná, kultúrna alebo sociálna katastrofa, lebo to nie je pravda.“* KISKA asi nebol posledné roky v Nemecku či vo Francúzsku, kde to tiež začalo niekoľkými stovkami, no dnes sa ľudia boja vyjsť na ulicu a v rámci politickej korektnosti nikto nekoná. KISKU nezaujímá,

234 <https://www.youtube.com/watch?v=XkZC1i6lLA8>

že väčšina tzv. utečencov neuteká z vojnových oblastí, ale z oblastí, ktoré svojou mentalitou a štýlom života zničili sami. Nezaujíma ho, že vo Švajčiarsku, Nemecku či Francúzsku, sú to práve černosi, ktorí prebrali obchod s kokaínom. Práve tí černosi, ktorí utekajú za lepším životom, avšak za lepším životom za peniaze z predaja drog. Obraz podobný USA. Toto bagatelizovanie zo strany KISKU je však príznačné pre všetkých politikov vyznávajúcich hodnoty západnej demokracie. KISKA otvorene pohrdol rozhodnutím ľudu, taktiež i vláda, a imigrantov do Gabčíkova nasťahovali. Títo predstavitelia demokracie robia to, čo nerobil ani toľko nenávidený Adolf HITLER, ten totiž všetky referendá a ich výsledky akceptoval, o tom však neskôr. Navyše, ak má byť referendum platné, musí prísť k urnám aspoň 50 % oprávnených voličov. Tým sú ľudia závislí i na tých, ktorí nemajú záujem voliť a podieľať sa na moci. Inými slovami, systém je nastavený tak, aby ľudia nemohli referendum nič docieľiť, a ak sa predsa rozhodnú, neakceptuje sa, pretože výsledok nie je pre vládu záväzný.

O čo potom, vlastne, v demokracii ide? Nuž, demokracia je doslova podvod uzákonený v *Zbierke zákonov*, postupne sa k tomu však dostaneme. Demokracia je centralizovaný zločinecký systém, dômyselne naplánovaný a ovládaný. Pre tvorcov demokracie je dôležité ich samotné prežitie, národ je na poslednom mieste. Na to, aby dosadili svoje bábky, ktoré bude jednoduché ovládať z jediného miesta, museli prísť s jednotným systémom po celom svete. Ten spočíva v tom, že zástupcovia sa nebudú voliť priamo, teda z krajských a okresných obvodov ako skúsení politici, na základe tam dosiahnutého rastu či ekonomických úspechov, pretože je veľké riziko, že nimi dosadené bábky sa nedostanú k moci, i napriek štedrému financovaniu v mocenskej kampani, čoho sme dnes svedkami. Preto prišli so systémom organizácií - tzv. politických strán, ktoré zastrešujú väčšie množstvo ich bábok na jednom mieste, čo zvyšuje šancu na ich dosadenie. Politické strany sú menej nákladné, než by sa mala platiť kampaň každej bábke samostatne. Vytvorí sa štruktúra, impozantné logo strany, vyzdvihne sa osobnosť reprezentujúca stranu a začne sa s jej financovaním. Ostatné už ide samo od seba, ak nechýbajú peniaze.

Vytvorí sa tak značka, názov strany, ktorú prostredníctvom médií, ktoré často sponzor politických strán vlastní, propaguje a robí jej reklamu. Potom značka dostane tvár - volebného lídra či predsedu strany. Ten sa v médiách

obklopí bezcharakternými a na zapredanie pripravenými bábkami jeho raze-
nia, a tak sa vytvoria „osobnosti“ verejného života, ktoré strana zastrešuje. Je
to v podstate menej nákladné a účinnejšie, ako platiť reklamu každej politic-
kej bábke samostatne. Navyše, pokiaľ sa ľudia identifikujú so značkou a líd-
rom, bude pre nich ľahšie zapamätať si i ďalších, ktorí pod značkou kandidujú.
Takto sa efektívne zabráni zmätku pri veľkom počte kandidátov vo voľbách
a vyberú sa len tí najreprezentatívnejší a najpopulárnejší v očiach verejnosti.

Nie každý v strane však môže byť zasvätený do plánov zhora. Preto sa
musí predísť zvoleniu osôb, ktoré nie sú v mocenských štruktúrach želané, ale
zároveň majú strane priniesť čo najväčšie množstvo hlasov, aby ju tak, i s jej
bábkami, dostali tam, kde si to sponzor želá. Preto sú v demokracii vyberaní
len vydierateľní a korumpovateľní jedinci.

Demokracia je v skutočnosti podvod. Ľud, ktorý volí, nie je v žiadnom
prípade stredobodom pozornosti, a už vôbec nerozhoduje o tom, kto bude
zastupovať jeho záujmy. Podvod menom demokracia je ukotvený Zákonom
č. 180/2014 Z. z. – Zákon o podmienkach výkonu volebného práva a o zmene
a doplnení niektorých zákonov:

§ 68, odsek (5) Pridelovanie mandátov

*„V rámci jednotlivých politických strán alebo koalícií kandidáti dostanú
mandáty pridelené strane v poradí, v akom sú uvedení na hlasovacom lístku.
Ak však voliči, ktorí odovzdali platný hlas pre túto politickú stranu alebo
koalíciu, využili právo prednostného hlasu, dostane najskôr mandát ten
z kandidátov, ktorý získal aspoň tri percentá prednostných hlasov z celkové-
ho počtu platných hlasov odovzdaných pre politickú stranu alebo koalíciu.
Ak politickej strane alebo koalícii je pridelených viac mandátov a viac kan-
didátov splnilo podmienku podľa predchádzajúcej vety, mandáty dostanú
kandidáti postupne v poradí podľa najvyššieho počtu získaných prednost-
ných hlasov. Ak je rovnosť prednostných hlasov, je rozhodujúce poradie na
hlasovacom lístku.“²³⁵*

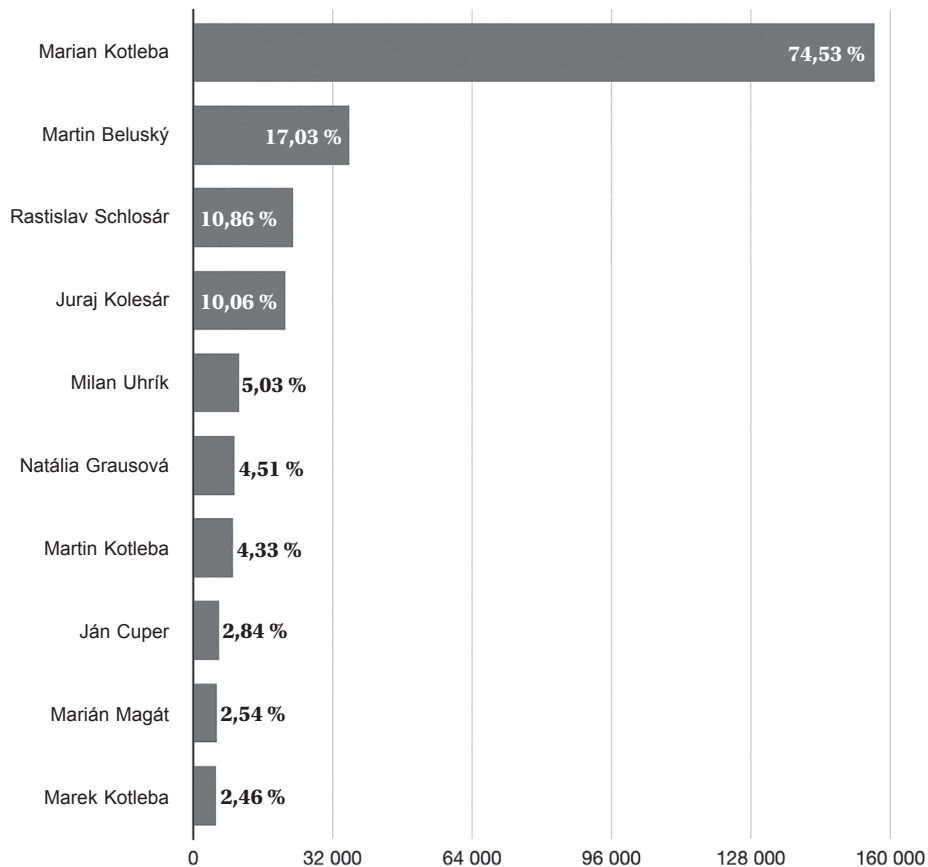
Preložené do jednoduchej reči: Volič nevolí zástupcov, volí organi-
záciu, stranu. Ak si predsa len chce zástupcu zvoliť, môže využiť právo

235 <https://www.slov-lex.sk/static/pravne-predpisy/SK/ZZ/2014/180/20150701.html>

prednostných hlasov, teda dať konkrétnemu favoritovi hlas. Ten však, ak sa má prednostnými hlasmi dostať do funkcie, musí mať v zmysle zákona minimálne 3% podiel na hlasoch, ktoré strana vo voľbách získala. Ak sa tak nestane, dostávajú sa do mocenskej pozície ľudia, ktorí sú na kandidátkach na najvyšších priečkach!

Ako sa však dostanú na kandidátku kandidáti na vrchné pozície? Veľmi jednoducho – to miesto si kúpia. Nie je to lacná záležitosť a zo skúseností nadobudnutých v rozhovoroch s rôznymi kandidátmi a vlastným angažovaním sa v politike viem, že ide o desaťtisíce eur! V podstate si ľudia volia nevedome zločincov, ktorí sú ochotní zaplatiť si popredné miesto na kandidátke, aby svoju funkciu neskôr zúročili v biznisprojekte, pretože takto svoju funkciu poslanca vnímajú. Nie však preto, aby pomohli národu, ale aby svoje investované peniaze rozmnožili. Preto je taká vysoká korupcia vo vláde a pri výberových konaniach. Nepostupujú teda kandidáti, ktorí získali svojou snahou a programom na svoju stranu ľudí a viac hlasov, ale tí, ktorí sú na popredných priečkach. V podstate, podľa zákona, nemusia mať ani jeden hlas. Takže už pred samotnými voľbami vzniká miesto na korupciu a že sa to deje, tak o tom nie je pochyb. Okrem toho sa na popredné miesta kandidátok dostávajú vydierateľní a korumpovateľní kandidáti. Často ich vydierajú cez ich sexuálnu orientáciu, či cez ich súkromný život. Preto vôbec nie je zriedkavým fenoménom, že v pozícii premiéra sa objavia i homosexuáli. Ako bývalý slovenský premiér Peter PELLEGRINI, ktorého orientáciu médiá vôbec nerozmazávajú, napriek tomu, že na verejnosti to nie je tajomstvom. Ale i napriek tomu PELLEGRINIHO považujem z profesionálneho hľadiska za veľmi schopného politika. Keby tak bolo však v prípade nesystémového politika, už by táto správa kolovala v rámci investigatívnych reportáží cez všetky médiá. To, že médiá si radi kopnú do systémom neoblúbených politikov, dokazuje prípad Jörga HEIDERA, ktorého až po smrti, kedy sa nemohol obhájiť, prehlásili za homosexuála. To sa, zatiaľ, systému pohodlnému PELLEGRINIMU stať nemôže. Ale hneď ako by začal hájiť práva Slovákov a vystúpil by proti židovskej lobby alebo ich finančným partnerom, médiá by spustili okamžitú ohováracu kampaň. Zistenia vyjdú na povrch „náhodne“, a tak sa navodzuje dojem, že všetko ide prirodzene, bez vplyvu spoza opony.

Vrátme sa však k volebnému zákonu. Aby som však bol trochu konkrétny, zrekapitulujem voľby do NR SR z 5. marca 2016. V týchto voľbách som kandidoval na kandidátke strany Kotleba ĽSNS²³⁶ z 88. miesta. V rámci prednostného hlasovania som získal 5 322 hlasov, čo je 2,54 % všetkých hlasov, ktoré strana získala a z 88. miesta som sa v počte hlasov „prekrúžkoval“ na 9. miesto. Strana získala 14 mandátov, teda poslaneckých postov.

Graf znázorňujúci úspešnosť jednotlivých kandidátov podľa preferenčných hlasov. Napriek tomu, že som skončil ako deviaty najúspešnejší kandidát, zákon neumožňuje, aby som sa do parlamentu dostal. Rozhodujú ľudia skutočne o svojich zástupcoch?

236 Kotleba-Ľudová strana naše Slovensko.

No napriek jednoznačnej vôli ľudu, som ja osobne, žiadnu stoličku nezískal. Nezískal som totiž potrebné 3 % hlasov podľa zákona, a tak práve zo zákona, v demokratickom zriadení, nemám na mandát právo. Z celkového počtu 2918 kandidátov z 23 rôznych strán, som skončil na 137. mieste v počte prednostných hlasov, napriek tomu som nemal právo zasadnúť medzi 150 poslancov.

Teraz sa naozaj zamyslime: Skutočne si volíme zástupcov? Skutočne máme vplyv na to, kto sa dostane do parlamentu a bude zastupovať naše záujmy? Pravda je taká, že vplyv na voľby a zvolenie zástupcov je minimálny. Systém v skutočnosti dosadzuje vo veľkom podiele nevolených zástupcov. Teda tých, ktorí si svoje miesta často zaplatili, prípadne boli dosadení zakladateľmi oných strán, často finančnými skupinami.

Aby sa však upevnila viera v úspech volených lídrov strán, a teda popredných osobností, pripadnú im hlasy bez toho, aby ich volič zakrúžkoval. I na to myslí zákon a funguje to tak, že pokiaľ vhodíte do urny prázdny hlasovací lístok, prví štyria kandidáti dostanú hlas k dobru. Ak je na volebnom lístku zakrúžkovaný len jeden kandidát, a nie je to kandidát v prvej štvorke, dostávajú hlasy prví traja. Tak to funguje s dvoma zakrúžkovanými kandidátmi, i s tromi, kde posledný, štvrtý krúžok, ide zase do prvej štvorky na kandidátke podľa postupnosti. A tak sa hromadia hlasy v prvej štvorke bez toho, aby ich niekto krúžkoval. Po sčítaní hlasov to má psychologický efekt, ktorý má zdôrazniť úspešnosť kandidátov či lídrov v konkrétnych voľbách. Takto sa privodzuje dojem úspechu konkrétnej osoby – lídra strany – a v hlavách menej inteligentných voličov sa tak vytvára osobnosť, ktorá nikdy osobnosťou nebola. Je to psychologický efekt, ktorý ma zvýrazniť obľúbenosť osoby medzi ľuďmi. V skutočnosti, hlasy často dostane zadarmo a jej schopnosť osloviť voliča s tým nemá nič spoločné.

Spôsob, ako tento podvod odstrániť je zmena volebného systému, ktorý by znemožnil kandidovať subjektom – politickým stranám. Teda úplný zákaz politických strán a vytvorenie jedinej platformy, kde by sa kandidáti mohli uchádzať o posty poslancov a ich postup by zaručoval práve počet získaných hlasov, nie miesto na kandidátke. Tí by museli mať skúsenosti z komunálnej politiky, najlepšie podložené výsledkami, ako i ekonomickým rastom v regióne. Na posty politikov do NR SR treba vyberať len tých najlepších z najlepších, nie ako doteraz, vyberať najhoršiu spodinu spomedzi

spodiny. Tak, ako to funguje bežne vo futbalovej lige. Najprv výsledky, potom vyššia liga.

Táto rana na oko demokratom by neostala bez následkov. Budú sa búriť a skandovať, že demokracia bola odstránená. Ale pravda bude taká, že jediné čo bolo odstránené a vyrezané z tela tohto režimu, by bol mozog a srdce samotných architektov zločinu menom demokracia.

„Ale najskôr musím povedať toto: V modernej Európe sa sotva nestala udalosť, ktorá sa nedá vysledovať späť k Židom... Začalo to v našej dobe ako reakcia proti Napoleonovi; Napoleon bol antagonista francúzskej revolúcie; francúzska revolúcia bola následkom nemeckej reformácie; nemecká reformácia bola založená na hrubom kresťanstve; tento druh kresťanstva bol vynájdený, kázaný a propagovaný Židmi.“

- Dr. Oscar Levy²³⁷

237 V predslove ku knihe *The World Significance of the Russian Revolution*, str. 6.

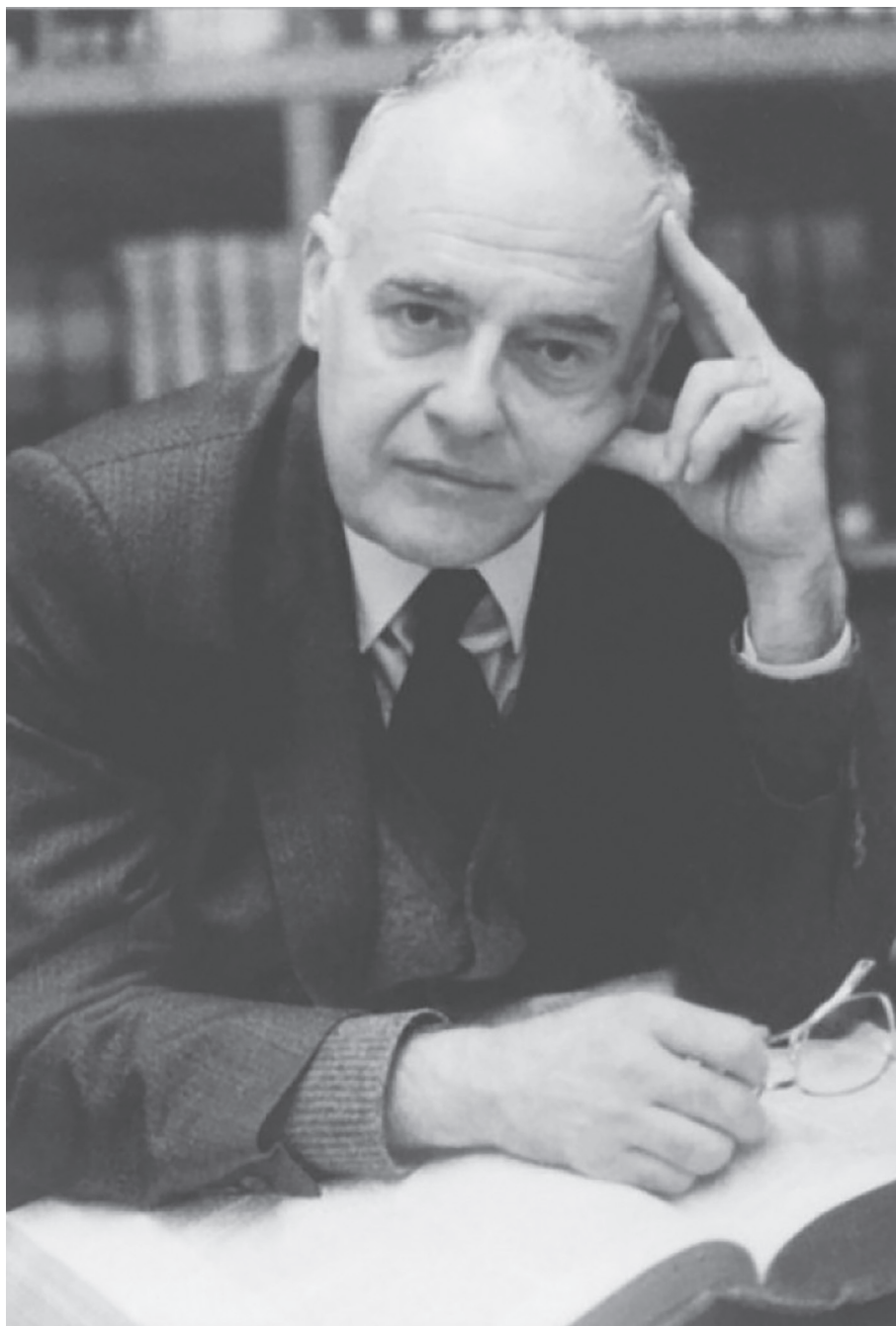
Židia a ich lóže, ako tvorcovia revolúcie a otcovia demokracie

Dnes už asi nikto, kto má prístup k informáciám, využíva zdravý rozum a vie si spojiť súvislosti, nepochybuje o tom, že všetky revolúcie v novodobých dejinách, ktoré ovplyvnili naše životy a smerovanie spoločnosti, mali na svedomí židovské kruhy a ich slobodomurárske lóže. Výsledkom všetkých doterajších revolúcií, počnúc Francúzskou revolúciou (1789), cez tú Ruskú (1917), Nemeckú (1918), Zamatovú (1989) a končiac Ukrajinskou revolúciou (2013), je chaos, chudoba, decimácia obyvateľstva a podkopávanie kresťanstva. Napriek tomu, že nie som veriaci kresťan – i napriek všetkým sviatostiam, ktoré som prijal nie úplne dobrovoľne, teda od krstu po birmovku – by som sa chcel k téme a významu podkopávania kresťanstva vyjadriť a zhodnotiť ju aspoň čiastočne v tejto kapitole.

Tou najvýznamnejšou revolúciou, niektorými pokladanou za počiatok západnej demokracie, je Francúzska revolúcia z roku 1789. To však spochybňuje profesor Pierre CHAUNU²³⁸, ktorý za začiatok demokracie pokladá Anglickú revolúciu z roku 1668:²³⁹ „Vskutku jedinou revolúciou, ktorú by sme mohli oslavovať, je anglická z roku 1668. Odtiaľ k nám prišiel reprezentačný systém,

238 Pierre Chaunu (1923 – 2009), známy autor moderných dejín, člen Francúzskeho inštitútu, obohatený desiatkami rozličných titulov.

239 Glorious Revolution – Slávna revolúcia (1688 – 1689). V tejto revolúcii rozhodli o víťazstve odporcovia kráľovského absolutizmu v Anglicku, ktorý viedol mocenský boj od začiatku 17. storočia s kráľovským domom Stuartovcov, vo svoj prospech. Odporcovia presadili *Bill of Rights* (zákonná predloha práv), ktorá patrí k základným kameňom parlamentarizmu. Zákon bol odobrený 16. decembra 1689. Od tohto obdobia nie je kráľ samotný vládca a nositeľ štátnej suverenity, ale len v spojení s parlamentom.

Pierre Chaunu, francúzsky historik a profesor.

*parlamentná vláda a liberálny štát, ktorý začala nasledovať celá Európa.*²⁴⁰ CHAUNU na základe archívnych dôkazov spochybňuje celú Francúzsku revolúciu ako demokratickú a bojujúcu za „slobodu, rovnosť, bratstvo – *Liberté, égalité, fraternité.*“²⁴¹ Práve v sporných Protokoloch sionských mudrcov – protokol č. 1, odsek č. 18²⁴² – sa o tomto hesle píše nasledovné:

„Voľnosť, rovnosť, bratstvo. Už je to dlho, čo sme z rád ľudu začali vykrikovať heslo „voľnosť, rovnosť, bratstvo“, slová, ktoré od tejto doby bezpočetne papa-gujú rôzni ľudia, ktorí sa nechali nachytať, a pripravili tak svet o blahobyt i skutočnú slobodu človeka, predtým chráneného od vášne davu. Údajne rozum-ní a inteligentní Gójovia²⁴³ nepochopili skutočný význam týchto abstraktných slov, nevšimli si ich vnútornú rozpornosť ani to, že v prírode žiadna rovnosť nie je, že žiadna sloboda existovať nemôže a že sama príroda vytvorila nerovnosť v intelektu, charaktere a schopnostiach, ako i podriadenosť k zákonu. Neuvá-žili, že dav je slepý a že kariéristi ktorých produkuje, sú v politike úplne tak isto neschopní ako on. Len zasvätení, trebárs hlupáci, môžu vládnuť a nezasvätení nič nepochopia, i keby to boli géniovia. Tieto pravdy Gójovia neberú do úvahy. Pritom sa na nich zakladali i dynastické vlády. Otec odovzdával synovi ume-nie vládnuť tak, aby nikto okrem príslušníkov vládnucej dynastie tajomstvo vlády nepoznal, nieto ešte ľud. Postupom času sa zmysel odovzdávania týchto znalostí vytratil, čo napomohlo úspechu našej veci.“²⁴⁴

CHANAU ďalej hovorí, že revolúcia sa niesla v skutočnosti pod heslom: *„Klamstvo, zlodejstvo a kriminalita“*. Podľa profesora sa nielen rozkrádalo, ale taktiež potláčalo náboženstvo tým, že sa cirkev prestala úplne financovať a zhabali sa jej majetky, a tiež popravami veriacich či kňazov. Za najväčšiu takú tragédiu považuje masaker vo Vandée:

„Ľud povstal, aby bránil svoju vieru. Direktórium chcelo presadiť povin-nú vojenskú službu (toto bol ich vynález, lebo doteraz iba šľachta išla do

240 <https://www.lifenews.sk/content/m%C3%BDtus-franc%C3%BAzskej-revol%C3%BAcie>

241 Heslo Francúzskej revolúcie.

242 Protokoly sionských mudrců, nakladateľstvo ABB, 2015, str. 59.

243 V židovských kruhoch označenie pre Nežida.

244 Protokoly sionských mudrců, Praha 2015, ABB, str. 59 – 61.

vojny a kvôli dani z krvi nemusela platiť dane). V jeden deň zatvorili všetky ich kostoly. Vandéánski sedliaci sa začali búriť. Povedali si, že radšej zomrú, ako by sa vzdali slobody. Poverili veľmi vzdorovitú šľachtu vedením katolíckeho vojska, a tak sa vlastne išli dať zmasakrovať, lebo ich vojenská príprava v porovnaní s Clébertovým vojskom nebola dostatočná. Vandéa bola bez milosti rozdrvená. Ale tu by som chcel pripomenúť, že pod zástavou Božského Srdca bojovali aj protestantské batalióny z Vandéy. Katolíci, protestanti a židia čelili spolu gilotíne, napríklad v Montpelliere, aby bránili slobodu.“

CHANAU vo svojom rozhovore pokračuje s popisom likvidácie kresťanstva vo Francúzsku:

„To je len jedna strašná kapitola. V decembri 1793 revolučná vláda dala rozkaz vykynožiť obyvateľov v 778 farnostiach: „Treba zmasakrovať ženy, aby nepribúdalo detí a deti, lebo z nich budú zbojníci.“ Toto napísali. Podpísaný bol vtedajší minister obrany Lazare Carnot. Generál Clébert neposlúchol tento rozkaz: „Za koho ma považujete? Ja som vojak, a nie mäsiar.“ Poslali teda Turreaua, kreténa, alkoholika s nehanebným vojskom[...] Deväť mesiacov po tom generál Hoche, vymenovaný za veliteľa, dorazil do Vandéy. Bol zdesený. Napísal obdivuhodný pamätný list Konvenčnej vláde: „Nikdy som nevidel nič také kruté. Zneuctili ste Revolúciu! Oznamujem vám, že od dnešného dňa zastrelím každého, kto bude poslúchať vaše rozkazy...“ Čo vlastne videl? 250 000 zmasakrovaných z počtu 600 000 obyvateľov, dedinky a mestá zrovnané so zemou, vypálené, umučené ženy a deti. V Evreux a v Les Mains sa posielali na gilotínu desiatky ľudí, ktorých vina spočívala iba v tom, že sa narodili vo Fontaine au Camp. Takáto bola genocída vo Vandée. A toto máme oslavovať?[...] Tí z roku 1789 okrem toho, že to boli vrahovia, boli aj hlupáci, a tak vydali rozkaz písomne a dokonca ho dali uverejniť v Le Moniteur.“

Kresťanstvo teda bolo pre revolucionárov zjavným nebezpečím. Možno si to niekto bude vysvetľovať tak, že sa len chceli zbaviť finančnej záťaže, ktorú cirkev predstavovala a na ktorú sa vyberali desiatky, ktoré mohli radšej slúžiť na splácanie dlhov, ktoré vyprodukoval kráľovský dvor. Na to však nemuseli zatvárať kostoly, prenasledovať kazateľov, viesť vojnu proti

kresťanskému obyvateľstvu, a vytvárať tak zase zbytočné náklady s plnením týchto aktivít. Kresťanstvo sa cielene ničilo. Protokol sionských mudrcov č. 14, odsek č. 1 hovorí:

„Náboženstvo budúcnosti. Až prevezmeme opraty vlády, nebude nám po chuti žiadne iné náboženstvo okrem nášho, náboženstvo jedného Boha, s ktorým sme spojení s jeho veľkosťou, ktorá nás taktiež spája s osudmi celého sveta. Preto musíme všetky náboženstvá vykoreniť. Ak to teraz vedie k ateizmu, nie je to na škodu, lebo sa jedná len o prechodnú fázu, ktorá bude slúžiť ako odstrašujúci príklad budúcim pokoleniam, ktoré budú počúvať našu kázeň o viere v Mojžiša. Tú pre jej pevnosť a premyslenosť príjmu všetky národy. Je treba taktiež zdôrazniť jej mystickú pravdu, na nej sa – aby som tak povedal – zakladá všetka jej tajomná sila.“²⁴⁵

Tento protokol je podľa môjho názoru zastaraný a v dnešnej dobe neaktuálny, pretože časť ľudí v Európe upúšťa od tradičnej viery v židovského Boha – kresťanstva – avšak nestávajú sa ateistami. Vracajú sa k viere v prírodné sily a v prírodu samotnú ako Stvoriteľa, preto myslieť si, že ľudia preberú kázanie týchto kruhov, pokiaľ sa spoločnosť zbaví kresťanstva, je nanajvýš naivné a hlúpe. Nerátalo sa totiž s príchodom nových filozofických smerov. Dnes sú však i títo ľudia stíhaní ako extrémisti, pretože viera v prírodu a jej sily automaticky privádzajú myšlienky prirodzenosti. Teda homogénna spoločnosť bez vplyvu inorasových prvkov. To opätovne vedie k vlastenectvu, ktoré je tak veľmi demokratmi a internacionálnymi kruhmi neželané.

O tom, že Francúzsku revolúciu pripravili a vykonali slobodomurárske lóže so silným vplyvom Židov, ktorí sa snažili presadiť svoj svetonázor a neváhali pritom vraždiť i svojich rasových súkmeňovcov, niet najmenších pochyb. Slobodomurárske lóže dokonca prebrali rôzne židovské ríty²⁴⁶, ako napríklad židovský letopočet a iné. Existujú mnohé dohľadateľné zdroje, kde sa uvádza, že revolucionári ako MARAT, DANTON, ROBESPIERRE a iní, boli slobodomurári a mali na rukách krv státisícov Francúzov. Výpovede historicky významných osobností, ako bol viedenský kazateľ Heinrich Josef Maria ABEL, len utvrdzujú tento fakt. Ten, vo svojej kázni v roku 1898 povedal:

²⁴⁵ Protokoly sionských mudrců, Praha 2015, ABB, str. 123.

²⁴⁶ Z lat. obrad, zvyk.

Heinrich Josef Maria Abel.

„V roku 1784 zvolala veľká eklektická lóža vo Frankfurte nad Mohanom zvláštne zasadnutie. Na nej predniesol jeden z členov rozsudok smrti nad Ludovítom XVI., kráľom Francúzska, a Gustávom, kráľom Švédska, k odhlasovaniu. Tento muž sa volal Abel, bol to môj starý otec.“

Po tomto bol v novinách *La Nouvelle Presse libre* ohováraný, na čo pri ďalšej kázni odpovedal:

„Na smrteľnej posteli mi môj otec zanechal dôraznú poslednú vôľu, aby som sa snažil hanbu, ktorá bola prisúdená jemu a našej rodine, napraviť. Keby som nebol testamentárnym poslaním môjho otca, datovaným na 31. 7. 1870, zaviazaný vykonať ho, nehovoril by som to tak, ako som to povedal.“²⁴⁷

Verziu kazateľa ABELA vo svojej knihe potvrdil i doktor teológie Henri DELASSUS:

„7. apríla 1875 nechal kardinál Mathieu, arcibiskup z Besanconu, poslať jednému z jeho priateľov list, ktorý bol zaslaný pánovi Leonovi Pagusovi a bol ním zverejnený. Dalo sa tu dočítať: V roku 1784 sa vo Frankfurte konalo zhromaždenie slobodomurárov, na ktoré boli pozvané dve vážené osoby z Besanconu, pán de Raymond, riaditeľ pošty, a Marie de Boulegney, prezident parlamentu. Na tomto zhromaždení bolo rozhodnuté o vražde kráľa Švédska Ludovíta XVI. Preživší z dvoch vyššie menovaných pánov (Gustáv III.) to vyrozprával pánovi Bourjon, prezidentovi čestnej komory dvora, ktorý sa tešil povesti veľkej úprimnosti, zdvorilosti a rovného muža. On mi toto dianie, a ďalším iným, často rozprával.“²⁴⁸

Takýchto vyjadrení a písomností priamych účastníkov sa dá nájsť na desiatky a sú voľne dostupné. Preto hovoriť o konšpirácii je prinajmenšom slabomyseľné. Pokiaľ by stále ostali otvorené otázky a pochybnosti, odkázal by som na literatúru Paula COPINA-ALBANCELLIHO, dielo *La Franc-Maçonnerie et la question religieuse* (Ako som sa dostal do slobodomurárstva

247 Copin Albancelli, „Die geheime, gegen Frankreich sich erhebende Macht“ Nach Poncins, str. 46.

248 La Conjuración antichrétienne, Henri Delassus, str. 176.

Henri Delassus.

a ako som sa z toho dostal). ALBANCELLI zasvätil svoju tvorbu, skoro výlučne, slobodomurárstvu a jeho vplyvu. Ďalším Francúzom, ktorý sa snažil zdokumentovať činnosť slobodomurárov a ich vplyv na Francúzsku revolúciu a likvidáciu kresťanstva, bol už spomínaný Henry DELASSUS, katolícky kňaz. Ten vo svojom diele *La Conjuration Antichrétienne*²⁴⁹ (*Antikresťanské zahanbenie*) cituje viacerých francúzskych poslancov komory a odhaľuje rozmer spiknutia. 1. 7. 1904 sa konalo zasadnutie Poslaneckej komory. Národná rada sa vtedy skladala zo 603 poslancov, z toho až **477 bolo slobodomurárov!** DELASSUS vo svojej knihe cituje diskusiu v pléne:

Paul Copin-Albancelli.

Marquis de Rosanbo: „*Slobodomurárstvo v tajnosti, ale vytrvalo, pracovalo na príprave revolúcie.*“

M. Jumel: „*V skutku, tým sa môžeme chváliť.*“

M. De Rosanbo: „*Zhodujeme sa teda úplne, že slobodomurárstvo samotné bolo pôvodcom revolúcie a teraz mne darovaný, inak zriedka udelený, potlesk lavice dokazuje jej zhodu so mnou v tom, že slobodomurárstvo urobilo túto revolúciu.*“

M. Jumel: „*My to nielen priznávame, my to otvorene oznamujeme.*“²⁵⁰

Môžeme teda vyvodiť záver, že revolúcia bola čisto v rukách slobodomurárskych lóží, v rukách Židov, a že do Francúzska priniesla nepokoje, vyhladzovanie obyvateľstva a pokus o vymazanie kresťanstva. Takúto tvár mala revolúcia, a podľa dnešných demokratov, začiatok demokracie v Európe. Francúzsku revolúciu teda môžeme považovať za udalosť, ktorá viedla k prvým veľkým krokom k NWO²⁵¹, teda k pádu monarchií a postupnému nastoleniu parlamentarizmu demokratov, ovládaných spolkami v pozadí. Absolútny globalizmus!

249 <https://livres-mystiques.com/partieTEXTES/Delassus/ConjurationT1.pdf>

250 *La Conjuration Antichrétienne*, Henry Delassus, 1910, str. 145.

251 New World Order – Nový svetový poriadok.

Revolúcia v Rusku (1917)

O revolúcii v Rusku, ktorá zvrhla Cára MIKULÁŠA II. a vyhladila celú jeho rodinu (rod ROMANOVCOV), bolo už napísaného veľa. Od samotných Židov, ako bol rabín Harry WATON, cez priamych účastníkov, ako estónsky Nmec Dr. Alfred ROSENBERG²⁵², až po demokratov, ako Winston CHURCHILL. Všetci sa zhodli na tom, že revolúcia v Rusku bola financovaná a vedená *Svetovým židovstvom*. Z tohto obdobia preto pochádza pojem „*židobolševizmus*“. Táto kapitola ľudských dejín je tak obsiahla a tak dobre zdokumentovaná, že si zasluhuje vlastnú knihu, ale tých už bolo napísaných niekoľko, napriek tomu sa veselo historikmi a médiami ignorujú. Preto len zhrniem overiteľné a nevyvrátiteľné fakty a nadviažem na skupiny, ktoré stáli i za Francúzskou revolúciou. Tieto fakty sú zámerne demokratickým svetom, historikmi a politikmi zamlčované, cenzurované a spochybňované nevedeckým spôsobom. Len zriedka sa čosi dostane na svetlo, a to z pochopiteľných dôvodov: Pretože tí istí, ktorí revolúcie v modernej Európe za posledných viac ako 200 rokov vyvolali, riadia tento centralizovaný demokratický aparát.

Ak by si niekto myslel, že prvotné reči a príbehy o židobolševizme pochádzajú z úst a pier „nacistov“, tak je na omyle. Už veľmi skoro po revolúcii, svetová tlač písala o tom, že v Rusku sa Židom podarilo nastoliť režim teroru pomocou ich kapitálu zo Západu. Bolo to v dobe, kedy neexistovala zbraň menom *politická korektnosť*²⁵³ a médiá ešte neboli výlučne v rukách istej skupiny. V prvých rokoch sa medzi prvými známymi osobnosťami do popisu revolúcie pustil i známy alkoholik, hazardný hráč²⁵⁴, antifašista, vojnový štváč a premiér Spojeného kráľovstva – podľa môjho názoru i vojnový zločinec – Winston CHURCHILL. Ten publikoval 8. februára 1920, ešte ako novinár, článok s názvom „*Sionizmus verzus bolševizmus, boj o ducha židovského národa*“. Pod titulkom s názvom „*Teroristickí Židia*“ píše:

252 Dr. Alfred Rosenberg (1893–1946), taktiež označovaného za jedného z mnohých ideológov národnosocialistického hnutia.

253 Termín, používaný demokratmi a liberálmi, ktorý poukazuje na urážlivé tvrdenia alebo obsah vyjadrenia, bez ohľadu na to, či je pravdivý alebo nie. Neskúma mieru pravdivosti, ale spoločenskej prijateľnosti.

254 Vo svojej knihe *No More Champagne: Churchill and his Money*, analyzoval životný štýl Winstona Churchilla britský finančný poradca David Lough.

ZIONISM versus BOLSHEVISM.

A STRUGGLE FOR THE SOUL OF THE JEWISH PEOPLE.

By the Rt. Hon. WINSTON S. CHURCHILL.

Some people like Jews and some do not; but no thoughtful man can doubt the fact that they are beyond all question the most formidable and the most remarkable race which has ever appeared in the world.

Disraeli, the Jew Prime Minister of England, and Leader of the Conservative Party who was always true to his race and proud of his origin, said on a well-known occasion: "The Lord deals with the nations as the nations deal with the Jews." Certainly when we look at the miserable state of Russia, where of all countries in the world the Jews were the most cruelly treated, and contrast it with the fortunes of our own country, which seems to have been so providentially preserved amid the awful perils of these times, we must admit that nothing that has since happened in the history of the world has falsified the truth of Disraeli's confident assertion.

Good and Bad Jews.

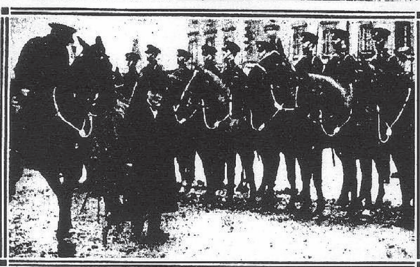
The conflict between good and evil which proceeds unceasingly in the breast of man nowhere reaches such an intensity as in the Jewish race. The dual nature of mankind is nowhere more strongly or more terribly exemplified. We owe to the Jews in the Christian revelation a system of ethics which, even if it were entirely separated from the supernatural, would be incomparably the most precious possession of mankind, worth in the fruits of all other wisdom and learning put together. On that system, which by that faith there has been built out of the wreck of the Roman Empire the whole of our existing civilisation.

And it may well be that this same astounding race may at the present time be in the actual process of producing another system of morals and philosophy, as malevolent as Christianity was benevolent, which, if not arrested, would slatter irrevocably all that Christianity has rendered possible. It would almost seem as if the gospel of Christ and the gospel of Antichrist were destined to originate among the same people; and that this mystic and mysterious race had been chosen for the supreme manifestations, both of the divine and the diabolical.

"National" Jews.

There can be no greater mistake than to attribute to each individual a recognisable share in the qualities which make up the national character. There are all sorts of men—good, bad and, for the most part, indifferent—in every country, and in every race. Nothing is more wrong than to deny to an individual on account of race or origin, his right to be judged on his personal merits and conduct. In a people of peculiar genius and conduct, like the Jews, contrasts are more vivid, the extremes are more widely separated, the resulting consequences are more decisive.

At the present fateful period there are three main lines of political conception among the Jews, two of which are helpful and helpful in a very high degree to humanity, and the third absolutely destructive.

Mr. Churchill inspecting his old regiment, the 4th Hussars, at Aldershot last week.

The National Russian Jews, in spite of the disabilities under which they have suffered, have managed to play an honourable and useful part in the national life even of Russia. As bankers and industrialists they have strenuously promoted the development of Russia's economic resources, and they were foremost in the creation of those remarkable organisations, the Russian Co-operative Societies. In politics their support has been given, for the most part, to liberal and progressive movements, and they have been among the staunchest upholders of friendship with France and Great Britain.

International Jews.

In violent opposition to all this sphere of Jewish effort rise the schemes of the International Jews. The adherents of this sinister confederacy are mostly men reared up among the unhappy populations of countries where Jews are persecuted on account of their race. Most, if not all, of them have forsaken the faith of their forefathers, and divorced from their minds all spiritual hopes of the next world. This movement among the Jews is not new. From the days of Spartacus, Weisshaupt to those of Karl Marx, and down to Trotsky (Russia), Bela Kun (Hungary), Rosa Luxemburg (Germany), and Emma Goldman (United States), this world-wide conspiracy for the overthrow of civilisation and for the reconstitution of society on the basis of arrested development, of envious malevolence, and impossible equality, has been steadily growing. It played, as a modern writer, Mrs. Webster, has so ably shown, a definitely recognisable part in the tragedy of the French Revolution. It has been the mainspring of every subversive movement during the Nineteenth Century; and now at last this band of extraordinary personalities from the under-

people, most of whom are themselves sufferers from the revolutionary régime. It becomes, therefore, specially important to foster and develop any strongly-marked Jewish movement which leads directly away from these fatal associations. And it is here that Zionism has such a deep significance for the whole world at the present time.

A Home for the Jews.

Zionism offers the third sphere to the political conceptions of the Jewish race. In violent contrast to international communism, it presents to the Jew a national idea of a commanding character. It has fallen to the British Government, as the result of the conquest of Palestine, to have the opportunity and the responsibility of securing for the Jewish race all over the world a home and centre of national life. The statesmanship and historic sense of Mr. Balfour were prompt to seize this opportunity. Declarations have been made which have irrevocably decided the policy of Great Britain. The fiery energies of Dr. Weismann, the leader, for practical purposes, of the Zionist project, backed by many of the most prominent British Jews, and supported by the full authority of Lord Alton, are all directed to achieving the success of this inspiring movement.

Of course, Palestine is far too small to accommodate more than a fraction of the Jewish race, nor do the majority of national Jews wish to go there. But if, as may well happen, there should be created in our own lifetime by the banks of the Jordan a Jewish State under the protection of the British Crown, which might comprise three or four millions of Jews, an event would have occurred in the history of the world which would, from every point of view, be beneficial, and would be especially in harmony with the truest interests of the British Empire.

Zionism has already become a factor in the political convulsions of Russia as a powerful competing influence in Bolshevistic circles with the international communistic system. Nothing could be more significant than the fury with which Trotsky has attacked the Zionist's sincerity, and Dr. Weismann in particular. The cruel penetration of his mind leaves him in no doubt that his schemes of a world-wide communistic State under Jewish domination are directly thwarted and hindered by this new ideal, which directs the energies and the hopes of Jews in every land towards a simpler, a truer, and a far more attainable goal. The struggle which is now beginning between the Zionist and Bolshevistic is little less than a struggle for the soul of the Jewish people.

Duty of Loyal Jews.

It is particularly important in these circumstances that the national Jews in every country who are loyal to the land of their adoption should come forward on every occasion, as many of them in England have

*Illustrated Sunday Herald, Velká Británie, 8. februára 1920, str. č. 5,
ktorého autorom bol Winston Churchill a nesie názov:
Sionizmus verzus boľševizmus, boj o dušu židovského národa.*

„Ani netreba vyzdvihovať rolu týchto medzinárodných a zväčša ateistických Židov vo vytváraní boľševizmu a vyvolaní ruskej revolúcie. Istotne je veľmi významná; pravdepodobne prevažuje nad všetkými ostatnými. Okrem Lenina²⁵⁵ má väčšina popredných postáv židovský pôvod. A navyše, principiálnou inšpiráciou a hnacou silou sú židovskí lídri. Takže Čičerina, čistého Rusa, zatemňuje jeho

255 U Lenina sa v skutočnosti nikdy s istotou nevedelo, či má židovské korene alebo nie. Jeho stráž otec Alexander Dimitrijewitsch Blank (1799 - 1870), ale, sa narodil ako Srul Blank a mal mat židovský pôvod.

podriadený Litvinov a vplyv takých Rusov ako je Bucharin alebo Lunačarski, sa vôbec nedá porovnať s mocou Trockého alebo Zinovjeva, diktátora Červenej citadely (Petrohrad) alebo Krassina a Radeka – ktorí sú všetci Židmi. V sovietskych inštitúciách je prevaha Židov ešte ohromujúcejšia. A prvoradú, ak nie principiálnu rolu v teroristickom systéme výnimočnej Komisie pre boj s kontrarevolúciou zohrávajú Židia a v niektorých prípadoch Židovky.

Rovnako veľkú prevahu mali Židia aj v krátkom období teroru v dobe, keď vládol v Maďarsku Béla Kún²⁵⁶. A ten istý jav sa prezentoval v Nemecku (zvlášť v Bavorsku) do tej miery, nakoľko sa tomuto šílenstvu dovolilo poľovať na dočasne vyčerpané nemecké obyvateľstvo. I keď vo všetkých týchto krajinách je veľa nežidov rovnako zlých, ak nie horších ako sú židovskí revolucionári, rola, akú zohrali, vzhľadom na ich počet v celkovej populácii, je ohromujúca.“²⁵⁷

CHURCHILL jasne a bez politickej korektnosti popísal, aká rasa prebrala kontrolu nad Ruskom. Ďalej však pokračuje pod titulkom „Domov pre Židov“:

„Sionizmus ponúka tretiu sféru politických koncepcií židovskej rasy v príkrom rozpore s medzinárodným komunizmom.

Sionizmus sa už stal faktorom v politickom podvrate Ruska, ako mocný konkurujúci vplyv v bolševických kruhoch s medzinárodným komunistickým systémom. Nič nemôže byť významnejšie než hnev, s akým Trockij napáda sionizmus všeobecne a Dr. Weissmanna konkrétne. Krutá prenikavosť jeho mysle ho nenecháva na pochybách, že jeho schémy celosvetového komunistického štátu pod nadvládou Židov, priamo marí a hatí tento nový ideál, ktorý presmerováva energie a nádeje Židov v každej krajine smerom k jednoduchšiemu, pravdivejšiemu a oveľa ľahšie uskutočniteľnému cieľu. Zápas, ktorý sa teraz začína medzi sionistami a bolševickými Židmi, to nie je nič menšie, než zápas o dušu židovského obyvateľstva.“

V tomto sa CHURCHILL nemýlil. V židobolševických kruhoch naozaj nastal vnútorný boj medzi Židmi samotnými. Tu by som urobil záver, že vnútorný

256 Židovského pôvodu, skutočným menom Béla Kohn. Údajne bol pri poprave Cára Mikuláša II. V Maďarsku počas jeho vlády zodpovedný za chaos, násilie, infláciu a nepokoje.

257 Preklad prebraný z: <https://www.protiprudu.org/sionizmus-versus-bolsevizmus-boj-o-dusu-zidovskeho-naroda/>

boj prehrali sionisti, keďže celý sovietsky blok bol neskôr orientovaný i proti sionizmu, čo zdôrazňoval na 14. zjazde KSČ (1971) tajomník ÚV KSČ Vasil BILAK hneď po príhovore BREŽŇEVA:

„Renegáti v komunistickom hnutí [...] a ďalší rôzni pravicoví sociálni demokrati, trockisti, starí buržoázni štváči, fašisti, sionisti i reakčný klérus, všetci v dojemnej zhode roní krokodílie slzy nad osudom socializmu v ČSR.“

Winston CHURCHILL tieto riadky písal v dobe, kedy bol, podľa jeho vlastných slov, presvedčeným sionistom: *„Ja som samozrejme sionista, a bol som ním od Balfourovej deklarácie“*.²⁵⁸ CHURCHILL nemal ani inú, pre neho, morálnu možnosť, ako tvrdiť, že sionistom je. Bola to vďaka za to, že židovský bankár Sir Henry STRAKOSCH za neho vyplatil súkromné dlhy? V Nemecku to národní socialisti prijali ako jeden z dôkazov, že CHURCHILL takto vpustil židovstvo s ich záujmami do anglickej politiky skrze neho samotného. CHURCHILL sa zadĺžil potom, ako mu jeho osobný priateľ, židovský bankár Bernard BAROCH, dal tip na investície do akcií, ktoré sa ukázali ako mylné. CHURCHILL sa stal po tejto špekulácii platobne neschopný. Kurz jeho akcií, vďaka ROOSEVELTOVEJ recesii v USA, rapídne klesol. Navyše peniaze na akcie si požičal z banky a nemohol ich vrátiť. Dlhy, ktoré v roku 1938 predstavovali 12 000 libier, predstavovali v roku 2005 asi 500 000 amerických dolárov.²⁵⁹ Židia mali teda CHURCHILLA plne vo svojich rukách, ako ich dlžníka a vazala.

Ďalším, ktorý otvorene hovoril o tom, že revolúcia v Rusku bola priama akcia Židov a ich kapitálu, bol rabín Harry WATON:

*„Triumf fašizmu bude triumfom komunistickej duše. Avšak komunistická duša je kvintesenciou judaizmu. Z čoho vyplýva, že tak ako v ruskej revolúcii bol triumf komunizmu triumfom judaizmu, rovnako v triumfe fašizmu zvíťazí judaizmus. Fašisti veria, že zápasia s judaizmom, no v skutočnosti zápasia za judaizmus.“*²⁶⁰

258 Winston Churchill povedal v roku 1956 prezidentovi Eisenhowerovi, *The Official Churchill In One Volume* od Herberta Mitganga; The New York Times, 11. 6. 1991.

259 Vgl. Stefan Scheil: Churchill, Hitler und der Antisemitismus: die deutsche Diktatur, ihre politischen Gegner und die europäische Krise der Jahre 1938/39, Duncker & Humblot, Berlin 2008, S. 104.

260 Harry Waton, A Program for the Jews and An Answer To All Anti-Semites, str. 143.

WATON bol jeden z mnohých Židov, ktorí sa radi pochválili úspechom Židov v Ruskej revolúcii.

V knihe od Denisa FAHEYA²⁶¹, *The Rules of Russia*, kde sa autor odvoláva na článok z časopisu *The Catholic Herald* z konca roku 1933, píše:

„Sovietske hnutie bolo židovskou, nie ruskou koncepciou. Bolo nanútené Rusku zvonku, keď v roku 1917 nemecké a nemecko-americké židovské záujmy poslali Lenina a jeho spoločníkov do Ruska s vybavenými prostriedkami, ktoré spôsobia zbehnutie ruských armád. Hnutie nebolo nikdy riadené Rusmi.

a) Z 224 revolucionárov, ktorí boli v roku 1917 odoslaní do Ruska s Leninom rozduchať bolševickú revolúciu, bolo 170 Židov.

b) Podľa Times (novín) z 29. 3. 1919: „z 20 až 30 komisárov alebo vodcov, ktorí sa starajú o centrálnu mašineriu bolševického hnutia, nie je menej než 75 percent Židov, medzi drobnými úradníkmi je číslo légie.“

Podľa oficiálnych informácií z Ruska bolo v roku 1920 z 545 členov bolševickej správy 447 Židov. Počet oficiálnych schôdzok usporiadaných Židmi je naprosto mimo úmernosť k ich percentu v štáte: „Populácia sovietskeho Ruska je oficiálne daná v počte 158 400 000. Židovská sekcia, podľa židovskej encyklopédie, zastáva počet asi 7,8 miliónov Židov. I napriek tomu, podľa židovskej kroniky zo 6. 1. 1933: Viac než tretina (skoro všetci dospelí) Židov v Rusku sa stala úradníkmi.“²⁶²

FAHEY vo svojej knihe ďalej menuje Židov, ktorí Rusko ovládajú a Nežidov, ktorí si vzali za ženy Židovky. Tento postup je v politike normálny aj dnes, viď dcéry amerického prezidenta Trumpa, ktoré si vzali Židov.

Aby sme však menovali i prominentného Rusa, ktorý otvorene hovorí o tom, kto Rusko a jeho revolúciu ovládol, pozrime sa na vyjadrenie Alexandra Isajeviča SOLŽENICYN, nositeľa Nobelovej ceny za literatúru. Ten v rozhovore s Davidom DUKOM v Moskve v roku 2002 povedal:

„Musíte pochopiť, že vedúci bolševici, ktorí prevzali nad Ruskom moc, neboli Rusi. Nenávideli Rusov. Nenávideli kresťanov. Ťažení etnickou nenávisťou mučili a zmasakrovali milióny Rusov bez štipky ľudského svedomia. Nedá sa to preceňovať. Bolševizmus spáchal najväčší ľudský masaker

²⁶¹ Denis Fahey bol írsky katolícky kňaz.

²⁶² Denis Fahey, *The Rules of Russia*, USA 1940, str. 28 – 29.

The Rulers of Russia

AMERICAN EDITION REVISED AND ENLARGED

25c

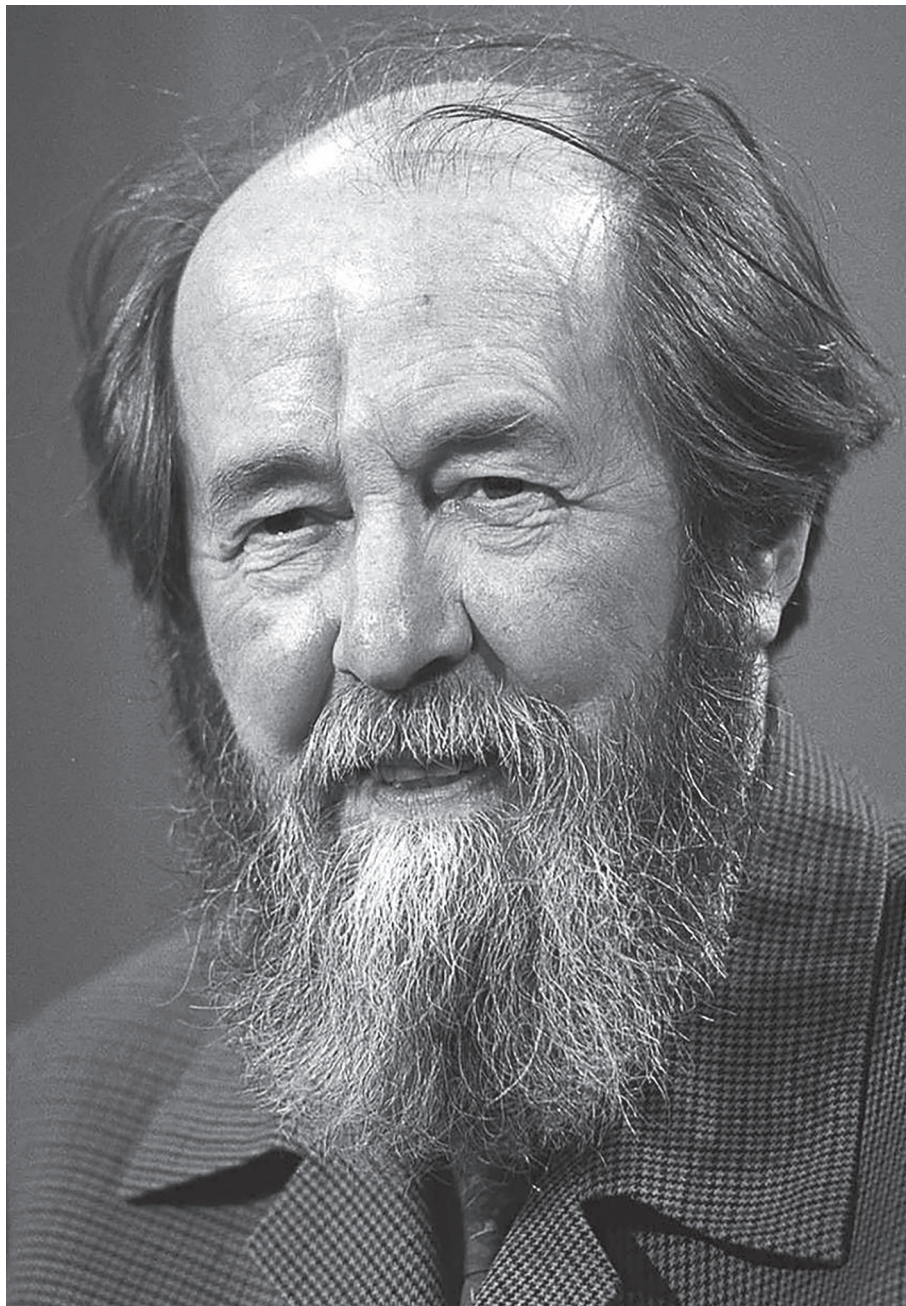
LISTEN TO
FATHER COUGHLIN'S BROADCASTS

"For them (the peoples of the Soviet Union) We cherish the warmest paternal affection. We are well aware that not a few of them groan beneath the yoke imposed on them by men who in very large part are strangers to the real interests of the country. We recognise that many others were deceived by fallacious hopes. We blame only the system with its authors and abettors who considered Russia the best prepared field for experimenting with a plan elaborated years ago, and who from there continue to spread it from one end of the world to the other."
(Encyclical Letter of Pius XI, *Divini Redemptoris*, on Atheistic Communism.)

★

REV. DENIS FAHEY, C.S.Sp.

Denis Fahey, The Rules of Russia 1940.

*Alexander Isajevič Solženicyn, přeživší gulagu a nositel
Nobelovej ceny za literatúru.*

*všetkých dôb. Faktom je, že väčšina sveta je tejto skutočnosti neznalá, čo je dôkazom toho, že globálne médiá sú v rukách páchatelov.*²⁶³

DUKE je toho názoru, že globálne médiá sú v rukách Židov, čo jasne dokázal vo svojej knihe. Preto je záver jasný: SOLŽENICYN jasne naznačil, že revolucionári boli Židia a svetové médiá o tom mlčia, lebo sú v ich rukách – v rukách páchatelov. Taktiež poukazuje na nenávisť týchto revolucionárov, ktorú chovali voči kresťanstvu. Je nutné pripomenúť, že SOLŽENICYN bol vojakom Červenej armády, dvakrát vyznamenaný za statočnosť. Do gulagu sa dostal za kritiku Josifa STALINA v súkromnom liste svojmu priateľovi. Za túto kritiku dostal 8 rokov. I takto zaobchádzal režim so svojimi hrdinami. V roku 1997 bol zvolený ako riadny člen *Ruskej akadémie vied*. Teda, nepíšem tu o citáciách nejakého muža z ulice.

Keď sme pri ruských osobnostiach, pripomeňme si prejav Vladimíra PUTINA, prezidenta Ruskej federácie, z 13. 6. 2013, pri príležitosti návštevy *Židovského múzea v Moskve*, ktoré znárodnila prvá sovietska vláda. Vo svojom prejave spomenul, že „80 – 85 % prvej sovietskej vlády boli Židia vedení *faľošnou ideológiou*.“²⁶⁴ Tu by som PUTINovi vytkol, že túto ideológiu priniesli samotní Židia, ktorí ju považovali za správnu, bez ohľadu na to, že on ju za správnu nepovažuje a ospravedľňuje tak tých 80 – 85 % Židov, ktorí nechali vyvraždiť milióny Rusov. Nikto týchto Židov nenútil veriť tejto ideológii, ktorú prijali za svoju. Tu nie je čo ospravedľňovať. Ale to, že si to nejaký štátnik vôbec dovolil pripomenúť, stojí na tomto mieste za zmienku.

Na záver by som ponúkol pohľad priameho účastníka Ruskej (rozumej židovskej, ak máme byť korektní) revolúcie, Alfreda ROSENBERGA. Alfred ROSENBERG revolúciu, ako študent architektúry a inžinierskych vied študujúci v Moskve, priamo zažil, a hneď po zložení skúšok v roku 1918 ušiel pred bolševizmom do Paríža. Odtiaľ cestoval do Mníchova, kde v roku 1919 spoznal Adolfa HITLERA. V roku 1920 vstúpil do NSDAP a v roku 1922 spísal svoje dielo *Mor v Rusku (Pest in Russland)*, v ktorom zhromaždil rôzne informácie, mená, mediálne zdroje, fotografie a iný materiál, ktorý mal dokázať, že za

263 https://archive.org/stream/TheSecretBehindCommunism/The%20Secret%20Behind%20Communism_djvu.txt

264 <https://www.youtube.com/watch?v=YUE7GCnht6Y>

Alfred Rosenberg (1892 - 1946).

revolúciou stáli židovské kruhy. ROSENBERG veril, a mal pravdu, že bolševici sa snažia pretaviť marxizmus²⁶⁵ do reality. ROSENBERG definoval marxizmus ako „*na náboženstvo povýšenú brutalitu.*“²⁶⁶

Rusko zažilo dve revolúcie. Tá prvá, o ktorej sa nehovorí skoro vôbec, je revolúcia z roku 1905. Cárске Rusko si podmanilo dovtedy príliš veľa rozdielnych národov a bolo len otázkou času, kedy prepuknú nepokoje medzi jednotlivými etnickými záujmami pohltených zemí. Všetci však mali jedného nepriateľa, ruský cárizmus. Cárске Rusko sa celkovo topilo v nefungujúcej a zle platenej administratíve a na uliciach bolo vidno dokonca žobrajúcich kňazov, čo Rusom nepridávalo na vernosti k Cárovi.

*„Žobrajúci nevzdelaný kňaz bol jeden z najžalostnejších obrazov starého Ruska... Iste nebola náhoda, že v čele revolúcie z roku 1905 pochodoval i kňaz Gapon.“*²⁶⁷

Podľa ROSENBERGA sa do tejto revolúcie, ktorú cár ešte ustál, zapojili prívrženci západnej parlamentnej demokracie, ako i marxisti, a obe skupiny boli štedro financované tými istými kruhmi zo Západu. V Rusku sa podarilo uchytiť demokraticko-parlamentnej vláde a bola založená Duma²⁶⁸, ktorá však bola konfrontovaná s požiadavkami Fínov, Estóncov, Lotyšov, atď. Samostatnosť požadovali i Ukrajinci. Ako prvé:

*„tiahlo 30000 ukrajinských vojakov do Petrohradu k Spaso-preobraženskej katedrále, aby si vzali späť v nej uložené hajtmanské insígnie, ako i ostatné staroukrajinské klenoty a následne ich triumfálne dopravili do Kyjeva.“*²⁶⁹

V roku 1917 prišla revolúcia opäť, všade zavládol chaos, a tak okrem 1. svetovej vojny museli Rusi čeliť i konfliktom doma. O to sa postaral LENIN so svojimi židovskými priateľmi. I táto revolúcia mala svoje heslo: „*Sloboda,*

265 Ideový smer, ktorého duchovným otcom bol nemecký Žid Karl Marx. Hovoril o triednom boji a bol odporcom kapitalizmu. Marxistí neuznávajú biologicko-antropologické vlastnosti človeka, individualitu génia, ani vplyv národov na dejiny. Marxizmus odopruje rasovej myšlienke a propaguje odpor voči náboženstvám. Je to liberálnejšia forma myslenia, ktorá však ignoruje prirodzené sily a vývoj evolúcie.

266 Alfred Rosenberg, Mor v Rusku, guidemedia etc, 2017, str. 22.

267 Alfred Rosenberg, Mor v Rusku, guidemedia etc, 2017, str. 30.

268 Ruský zákonodarný zbor, vytvorený reformou v roku 1906.

269 Alfred Rosenberg, Mor v Rusku, guidemedia etc, 2017, str. 32.

chlieb, mier.“ No ani jedna časť tohto hesla s príchodom bolševizmu neprišla. Rád by som pridal heslo, pod ktorým sa niesla revolúcia v skutočnosti, a to „*Smrť, hladomor, konflikty*“. Všetko sa vyostrilo, keď „*robotnícka a vojenská rada vydala rozkaz č. 1., ktorý zbavil vojakov všetkej poslušnosti voči dôstojníkom*“.²⁷⁰ Keď Pavel MILJUKOV²⁷¹ nevidel východisko, odovzdal moc židovskému právnikovi Alexandrovi Fjodorovičovi KERENSKÉMU²⁷². Tu vyšla na povrch židovská zrada a ukázalo sa, či bolševik alebo demokrat, všetci Židia ťahali za jeden povraz a opozícia bola len inscenáciou pre krátkozrakých Rusov. „*Jedného dňa Kerenskij skladal prísahu bojovať bez milosti proti bolševizmu, aby hneď druhý deň utiekol s dopredu pripraveným pasom cez hranice do Anglicka.*“²⁷³

Vojenská rada sa chopila moci za vedenia práporčíka KRYLENKA, etnického Rusa. Bolševici zvíťazili. Moc a tvár revolucionárov sa ukázala hneď v prvý dni víťaznej revolúcie, keď sa v Petrohrade konali pohreby revolucionárov. Nesmeli sa slúžiť omše, zbory nemohli spievať a kňazi nesmeli požehnať hroby.²⁷⁴ ROSENBERG opisuje prvý deň v Petrohrade ako chaos, kde vojaci oslobodení od rozkazov dôstojníkov, pri divokých prestrelkách prepádali pivnice s vínom a alkoholom, ktorý bol počas vojny zakázaný. Klud nastal, až keď nebolo čo rabovať.

Koncom roku 1917 teror narastal. Ničilo sa všetko národné a prenasledovala sa ruská inteligencia. Doktori či spisovatelia boli strieľaní bez postihu. Medzi nich patrili profesor KOKOŠKIN²⁷⁵ či poslanec Dumy ŠINGAREW²⁷⁶. Boj s kontrarevolúciou, teda s odporom Rusov a zvyškom inteligencie, mal na starosti Žid Mojsej Solomonovič URICKIJ, šéf petrohrad-

270 Alfred Rosenberg, *Mor v Rusku*, guidemedia etc, 2017, str. 33.

271 Ruský historik a politik. Zakladateľ a vodca Konštitučnej demokratickej strany. Propagoval politiku národnej obrany.

272 Vlastným menom Aron Kirbis.

273 Alfred Rosenberg, *Mor v Rusku*, guidemedia etc, 2017, str. 34.

274 Alfred Rosenberg, *Mor v Rusku*, guidemedia etc, 2017, str. 35.

275 Fedor Fedorovič Kokoškin (1871 – 1918) bol profesor práva, spoluzakladateľ Konštitučnej demokratickej strany pôsobiacej v Dume

276 Andrej Ivanovič Šingarew (1869 – 1918) bol ruský doktor, ekonóm a politik. Rozhodnutím Vojensko-revolučného výboru v Petrohrade 11. decembra 1917, vedený bolševikmi, bol označený ako vodca strany nepriateľov ľudu a bol zatknutý. Kvôli zdravotnému stavu bol 6. januára 1918 spolu s Kokošinom prevezený do väzenskej nemocnice. Nasledujúcu noc boli zastrelení strážnikmi, ktorí si deň pred tým vypýtali od rodiny peniaze za ich opatery. Vrahovia ostali nepotrestaní.

<i>Ministry or Commissariat</i>	<i>Name</i>	<i>Nationality</i>
Public Instruction	Lounatcharsky	Russian
Religions	Spitzberg	Jew
Interior	Apfelbaum (Zinovief)	Jew
Hygiene	Anvelt	Jew
Finance	Isidore Goukovski	Jew
Press	Volodarski	Jew
Elections	Ouritski	Jew
Justice	I. Steinberg	Jew
Refugees	Fenigstein	Jew
Refugees	(Assistant) Savitch	Jew
Refugees	“ Zaslovski	Jew

Out of 22 members, 3 Russians, 1 Georgian, 1 Armenian, 17 Jews.

Časť tabuľky pôvodu rôznych komisárov sovietskej vlády. Spitzberg ako komisár pre náboženstvo, pôvodom Žid. Medzi 22 členmi vlády (ministri), boli len 3 Rusi, 1 Gruzínek, 1 Armének a 17 Židov.

Zdroj: Denis Fahey, *The Rules of Russia*, USA 1940, str. 8.

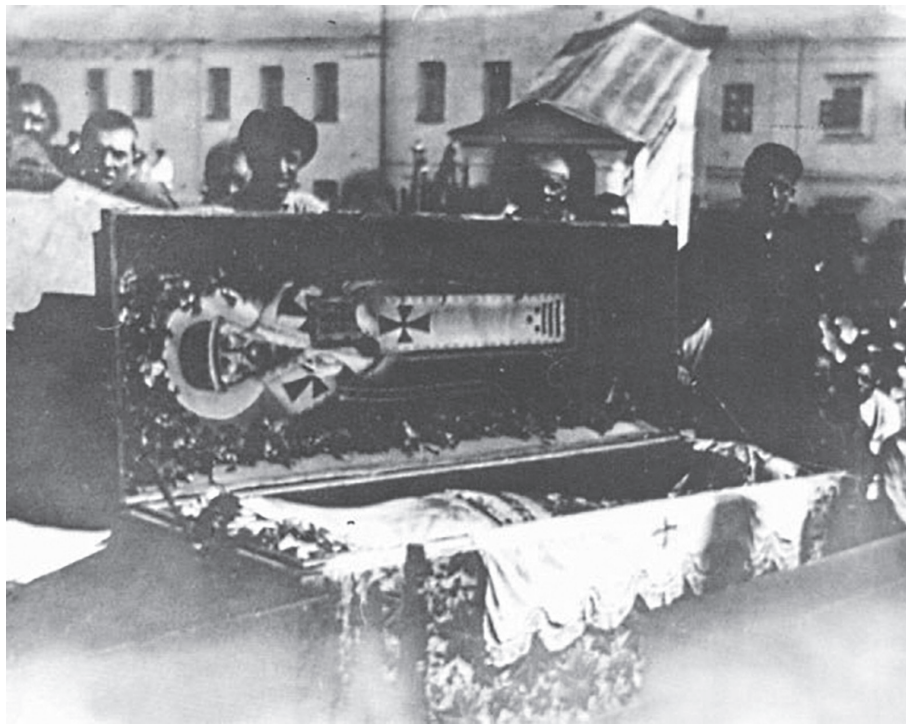
skej Čeky²⁷⁷. Okrem vyhladzovania ruskej inteligencie sa Čeka zaoberala i likvidáciou kresťanstva, podobne ako TURREAU vo Francúzskej revolúcii. ROSENBERG píše:

„Vedľa toho prebiehal systematický boj proti cirkvi. Výučba náboženstva bola zakázaná, duchovní vyhnaní zo svojich kláštorov a bytov, nezriedka boli zastrelení. Prípady, kedy behom mrazivej ruskej zimy vytiahli kňaza z jeho chatrče, a tak dlho ho polievali vodou, až stuhol v jeden ľadový stĺp, neboli ojedinelé. V Charkove a ostatných mestách ukrižovávali duchovných na dverách kostolov.“²⁷⁸

Keď sa začali kresťania búriť, vláda sa rozhodla prestať s prenasledovaním a zvolila cestu duchovného rozkladu cez propagandu, ktorú mal na

²⁷⁷ Všeruská mimoriadna komisia pre boj s kontrarevolúciou a sabotážou pri rade ľudových komisárov RSFSR.

²⁷⁸ Alfred Rosenberg, *Mor v Rusku*, guidemedia etc, 2017, str. 40.

Militantní bezbožníci vykopávají rozložené pozostatky svätca, aby s vedeckou presnosťou preukázali chybné presvedčenie, že sväté telá sa nerozkladajú, niekedy medzi rokom 1922 – 1930. I takto sa bojovalo proti cirkvi v Rusku.

starosti Žid SPITZBERG. No nezaberalo to. Bol obnovený patriarchát, ktorý prebral TICHON²⁷⁹. V roku 1922 prešla sovietska vláda opäť do útoku proti cirkvi, tentokrát sa zamerali na majetok. ROSENBERG píše:

„Viac ako 10000 náboženských inštitúcií postihlo plánovité rabovanie...i stará kaplnka bývalého domu kadetov v Petrohrade musela odovzdať 40 kilogramov zlata a 420 kilogramov striebra, len schránka na svätú hostiu Izákovej katedrály – vyrobená z masívneho zlata – vážila 200 kilogramov... komisár Kalin urobil odhad na 3000 pudov striebra²⁸⁰ (49 141 Kg), vzácné

279 Vlastným menom rodený ako Vasilij Ivanovič Bellavin. Bol moskovský patriarcha a patriarcha celej Rusi. Ako patriarcha slúžil až do svojej smrti 7. apríla 1925.

280 1pud – 16,38046 kg.

*biskupské klobúky, tiary²⁸¹, ako i sväté obrazy a šaty zdobené drahokamami...
A lúpež pokračuje.*²⁸²

ROSENBERG poukazuje ďalej na to, kde sa lup židobolševikov stratil:

*„O tom, s akým cynizmom kšeftovali sovietski grázli s majetkom ruskej cirkvi, vypovedá nasledujúca korešpondencia v periodiku Kul, 1922, č. 455:
...ôsmeho apríla dorazili parníkom „Polyxena“ cirkevné cennosti z Odesy do Konštantínopolu. Ešte toho večera boli vystavené v okázalých vitrínach sovietsko-ruského antikvariátu. Medzi obrazmi generálov Herringota, Nellsa, markíza Garroniho, atď., bolo možné vidieť dvoje vzácne kňazské šaty, kadidlá, obrovské strieborné kalichy, vázy, prstene, reťaze - všetky s cárskou korunou, insígniami, nápismi a monogramami cára Mikuláša II. V útrobach obchodu boli šuplíky preplnené obdobnými cennými predmetmi (sväté obrazy, mince, kostolné obrazy, dokonca i muzeálne predmety s príslušnými číslami). Pred vitrínami sa čoskoro zhromaždilo množstvo ruských emigrantov. Niektorí z nich bežali do obchodu a kričali: „Hanba! Na týchto veciach ľpie krv našich umučených príbuzných!“ S ohľadom na tieto nálady boli niektoré kultové predmety, vyvolávajúce zvláštnu nevôľu, odstránené. Ostatné tam stoja trebárs i teraz...*

*K týmto židovským posmeškom snád' ani už nejde nič viac dodať. Snád' len jedno, že šéfom tohto sovietskeho antikvariátu je Žid Merinskij... Počiatkom mája dorazili zástupcovia židovského obchodného domu „Abraham Cohen“ zo Sevastopola, aby prevzali distribúciu nakradnutého cirkevného majetku.*²⁸³

Boľševická propaganda hovorila, že to robia preto, aby nakrmili hladných, no v skutočnosti si boľševickí predstavitelia, ktorí boli z väčšej časti Židia, napchávali vlastné vrecká. Zašlo to tak ďaleko, že začali vykopávať telá svätcov, aby s „vedeckou presnosťou“ poukázali na fakt, že sa telá svätcov predsa len rozkladajú. Ale neskončilo to pri týchto, ruskú kultúru potupujúcich aktoch. Konali sa sprievody, ktoré otvorene zosmiešňovali kresťanstvo a boli vykonané popravy. Podľa ROSENBERGA bolo popravených: „28 biskupov,

281 Druh koruny.

282 Alfred Rosenberg, Mor v Rusku, guidemedia etc, 2017, str. 41 – 42.

283 Alfred Rosenberg, Mor v Rusku, guidemedia etc, 2017, str. 42.

Rozbité sochy svätcov na troskách chrámu, niekedy okolo roku 1930, Rusko.

*1 215 duchovných, 6 000 profesorov a učiteľov, skoro 9 000 lekárov, viac ako 54 000 dôstojníkov, 260 000 vojakov, skoro 11 000 policajných dôstojníkov, 58 500 strážnikov, 12 950 vlastníkov pôdy, 355 250 príslušníkov inteligencie, 193 350 robotníkov, 815 100 sedliakov.*²⁸⁴

Ako som spomínal, nie som kresťan a kresťanstvo nepovažujem za prirodzené, ale to, čo robili bolševici, s tým sa skrátka nedá stotožniť. Už len z dôvodu, že takto hlboko zasiahli do života ruského národa a postarali sa o jeho rozklad. Aby som však ostal korektný, musím pripomenúť, že sa napádali a likvidovali všetky náboženstvá, vrátane židovského. Dodnes nájdete predmety z tohto obdobia, ktoré kolujú po antikvariátoch, rôznych burzách a starožitníctvach. Keďže sa zaujímam o staré dobové predmety, často na ne narážam práve vo Švajčiarsku či Nemecku. Ruská hmatateľná kultúra sa vďaka revolučným Židom a ich bolševizmu úplne rozpadla. Rusi sa však

²⁸⁴ Alfred Rosenberg, *Mor v Rusku*, guidemedia etc, 2017, str. 45.

Maškarný sprievod zošmiešňujúci cirkev, niekedy okolo roku 1930. Patriarcha ma dopredu natahnutú ruku, naznačovala sa tým chamtivosť cirkvi.

v prvých rokoch nechceli vzdať bez boja, a tak boje o ruskú dušu prebiehali od vypuknutia revolúcie po rok 1922, niektoré zdroje hovoria o roku 1923. Ale, v podstate, zvíťazili na plnej čiare boľševici. Hnutie, ktoré bojovalo proti boľševikom sa nazývalo „Biela armáda“, alebo „Biele hnutie“²⁸⁵, ktoré stálo proti červenému moru. Málokto však vie, že do tohto boja zasiahli i česko-slovenské légie. Vojska bojovali najprv po boku cárskej armády proti ústredným veľmociam v 1. svetovej vojne ako dobrovoľníci. Po kapitulácii Ruska a prevzatí vlády boľševikov, sa však zorganizovali proti novej tyranii, ako verní služobníci cára a cárizmu. Najvýznamnejšie do bojov zasiahlo 40 000 Slovákov a Čechov pri presune po transsibírskej magistrále, kadiaľ sa presúvali do USA a potom do Európy. Legionári sa najprv dostali do konfliktu s boľševikmi v meste Čelabinsk, a keďže boli presúvaní po transsibírskej

285 rus.: Белое движение. Príslušníci bojujúcich skupín počas revolúcie a občianskej vojny v rokoch 1918 – 20 proti červenej armáde a za obnovenie cárizmu. Išlo o odporcov boľševickej vlády. Toto označenie po roku 1920 niesli príslušníci ruského protisovietskeho exilu.

magistrále, podarilo sa im ju značne dostať pod svoju kontrolu. Légii sa podarilo získať kontrolu nad viacerými mestami, preto kvôli nej bolševici zorganizovali východný front, ktorému velil generál Michail Artemievič MURAVIOV. Nakoniec i táto légia bola bolševikmi porazená, no víťazstvo Čechoslováci nedali zadarmo.

„Európanovi, nakazenému humanizmom, znie stále nepravdepodobne, že toto ťaženie proti národnej inteligencii je prevádzané zámerne.“²⁸⁶ Touto vetou ROSENBERG začína svoju ďalšiu kapitolu vo svojej knihe, a bez zbytočných slov mu treba dať za pravdu. Pomýlená humanita zatemňuje zdravý rozum. Preto je ťažko, aj pod váhou dôkazov, ľuďom otvoriť oči. Je nutné ďalej hovoriť o tom, kto bol vlastne vo vedení bolševického aparátu:

„Je všeobecne známe, že skutočným diktátorom Sovietskeho Ruska je Žid Leo Trockij²⁸⁷. Ten už celých 25 rokov s neutíchajúcou nenávisťou energicky pracuje na zničení Ruska. Potom, ako bol v roku 1898 zatknutý kvôli revolucionárskym pletkám, žil medzi rokmi 1903 – 1905 vo Švajčiarsku, kde spolupracoval s neskoršími židovskými vodcami revolúcie Axelrodom, a Martov-Zederbaumom.“²⁸⁸

ROSENBERG mal pravdu, vo Švajčiarsku bujnili komunistické kruhy, hlavne v Zürichu. Mal som tú česť nahliadnuť do útrob historickej budovy *Múzea pre stvárnenie (Museum für Gestaltung)* na Ausstellungsstrasse v Zürichu. V pivničných priestoroch, ktoré sú návštevníkom neprístupné, a ktoré by boli za určitých podmienok hodiace sa ako zasadačky, som videl na stene zašlý, červenou farbou namaľovaný kosák a kladivo, symbol komunizmu. Domnievam sa, že v minulosti musela budova slúžiť práve týmto elementom, a keďže Zürich je mesto, kde Židia majú svoju burzu a dokonca svoju štvrť (*Zentralstrasse*), ktorá je len na skok vzdialená od spomínaného múzea, táto téza nemusí byť ďaleko od pravdy. Za pravdu mi dáva aj ROSENBERG:

„Len podotknem, že na všetkých miestach Európy existovali bolševické školy, od Zürichu po Capri.“²⁸⁹

286 Alfred Rosenberg, Mor v Rusku, guidemedia etc, 2017, str. 47.

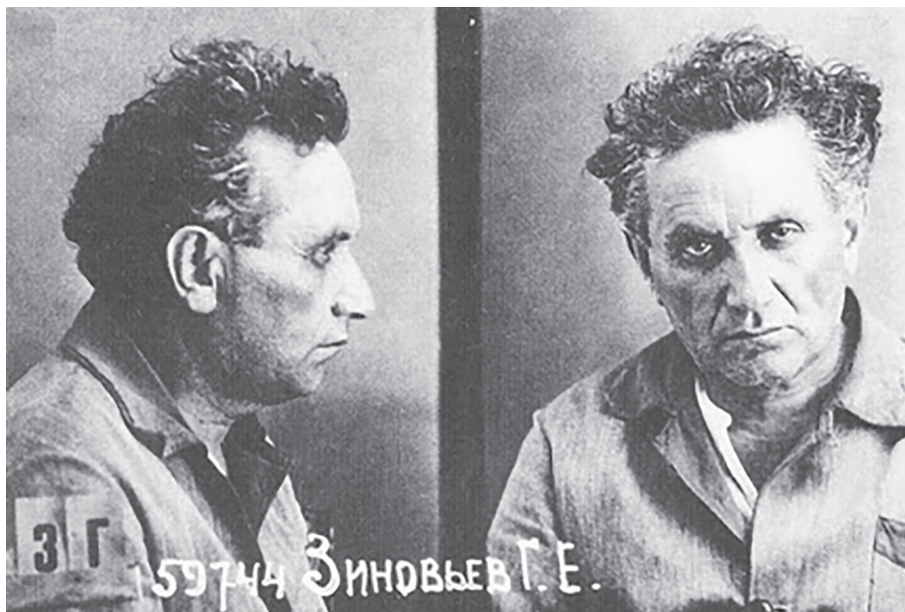
287 Skutočným menom Lev Bronstein.

288 Alfred Rosenberg, Mor v Rusku, guidemedia etc, 2017, str. 48.

289 Alfred Rosenberg, Mor v Rusku, guidemedia etc, 2017, str. 50.

Rozbité liatinové zvony z vyrabovaného a pravdepodobne zničeného chrámu, pripravené na roztavenie.

Zinoviev po jeho zatknutí v roku 1936.

ROSENBERG ďalej píše:

„V roku 1905 pri vypuknutí revolúcie išiel na falošný pas do Petrohradu... po vtedajšom nevydarenom bolševickom pokuse ušiel Trockij opäť do zahraničia[...].zdržiaval sa vo Švajčiarsku, potom žil v Paríži, neskôr bol vykázaný do Španielska, odkiaľ ušiel do New Yorku, kde zbieral potrebné deštruktívne sily k plavbe do „červeného Petrohradu!“ Spoločne s Trockým išiel rovnako i Zinoviev²⁹⁰, s pár stovkami svojich ďalších súkmeňovcov z New Yorku do Ruska. Na svedomí má tisíce vražd. Tento brčkavý vypasnený Žid je snáď tou najodpornejšou postavou celej sovietskej vlády.“²⁹¹

ZINOVJEV sa ale z úspechu revolúcie a svojej pozície netešil dlho. Po smrti LENINA ho dal STALIN zavrieť. Bol obžalovaný a odsúdený na 10 rokov väzenia, za údajnú vraždu KIROVA²⁹². Neskôr bol popravený za to, že údajne

290 Skutočným menom Hirsch Apfelbaum, do roku 1917 stály pobočník Lenina.

291 Alfred Rosenberg, Mor v Rusku, guidemedia etc, 2017, str. 48.

292 Sergej Mironovič Kirov (1886 - 1934). Bol významný sovietsky štátnik. 1. decembra 1934 ho mal strelou do hlavy zavraždiť Leonid Nikolajew. Jeho vražda bola iniciátorom Stalinových čistiek medzi rokmi 1936 - 1939.

Tabulka 2: Zastúpení Židů mezi vedoucími kádry NKVD

Národnost	10.7.1934	1.10.1936	1.3.1937	1.9.1938	1.7.1939	1.1.1940	26.2.1941
Rusové	31,25 %	30,00 %	31,53 %	56,67 %	56,67 %	64,53 %	64,84 %
Židé	38,54 %	39,09 %	37,84 %	21,33 %	3,92 %	3,49 %	5,49 %

Pomer zastúpenia Židov a Rusov v NKVD. Zdroj: Prednášky o holokauste, THE BARNES REVIEW, USA, 2010, str. 35.

s KAMENEVOM, ktorý bol popravený taktiež, založili teroristickú organizáciu. Všeobecne sa vie, že to bol výmysel zo strany STALINA, ktorý sa takto zbavoval konkurentov. STALIN sa zbavoval revolucionárov so židovskými koreňmi veľmi rýchlo a skoro úplne ich odstránil z vedenia.

Ale vráťme sa späť k revolúcii a jej architektom. Tí si podrobili skoro všetky noviny v krajine. Tlač v Rusku, podľa ROSENBERGA, ovládalo 41 „dirigentov“, z toho 40 bolo Židov a iba 1 Rus:

„Jediný Rus medzi nimi, Maxim Gorkij²⁹³, opustil sovietsky raj už na konci roku 1921, aby si v nemeckom Nauheime oddýchol od myšlienok, ktoré ho prenasledovali za to, že dennodenne zrádzal svoj národ.“²⁹⁴

Ruské zastupiteľstvá v zahraničí boli podľa ROSENBERGA obsadené týmito Židmi:

„Židovské mozgy v hlavných mestách sa pochopiteľne zámerne postarali o to, aby i sovietske zastupiteľstvá v zahraničí, tzn. židovsko-boľševické nástroje, ležali v rukách ich rasy. Vedúcim mierových rokovaní, ako s Nemeckom, tak s Poľskom, bol Adolf Joffe²⁹⁵ so ženou, ako vyslanec v Rige úradoval Fürstenberg-Ganeckij²⁹⁶, vo Viedni Varšavskij-Bronskij a Liefshitz, v Prahe Gillersohn, v Ríme Vorovskij, v Miláne Mendelsohn, v Talline Litvinov-Finkelstein, v Londýne striedavo Liebermann a Rybalskij

293 Vlastným menom Alexej Maximovič Peškov, bol ruský spisovateľ a boľševický revolucionár. Kritizoval metódy uchopenia moci boľševikmi a preto ušiel v roku 1921 z Ruska, vrátil sa až v roku 1931, kedy Stalin uchoopil moc.

294 Alfred Rosenberg, *Mor v Rusku*, guidemedia etc, 2017, str. 51.

295 Adolf Abramovič Joffe, židovský revolucionár, jeho otec vlastnil všetky siete poštovnej a osobnej prepravy na Kryme. Spáchal samovraždu, po jeho vylúčení z komunistickej strany.

296 Židovský revolucionár, skutočným menom Jakov Stanislavovič Fürstenberg. V roku 1914 sa mu podarilo vyjednať prepustenie Lenina z poľskej väznice. Hral kľúčovú rolu pri zvrhnutí cára.

Mojsej Solomonovič Urickij.

(*momentálne Rus Krasin pod vedením Radeka-Sobelsohna*²⁹⁷). *Vymenovať všetkých ostatných sluhov tejto židovskej spoločnosti by dnes naplnilo celé zväzky kníh.*²⁹⁸

Popisovať ROSENBERGOVE zistenia by i mne zaplnilo celé strany, preto sa chcem na záver venovať už len Čeke. Ako som už vyššie spomínal, Čeke velil Žid MOJSEJ, ten bol zabitý bombou priamo na ulici, ktorú nastražil básnik Leonid KANNEGISER²⁹⁹, v ten istý deň, ako bol spáchaný atentát na Lenina. Kým bol MOJSEJ šéfom petrohrskej Čeky, centrálny mozog Čeky bol Poliak Felix Edmundovič DZERŽINSKIJ:

„Je jednohlasne pokladaný za protiklad hýrivej židovskej diplomatickej pakáže. Chladnokrvný fanatik, v súkromí skoro askéta³⁰⁰, vykonáva svoj otravný úrad s cieľavedomosťou, ktorá nemá obdoby. Ako dlhoročného vyslúžilca v službách ruskej revolúcie v ňom videli jedného z najcieľavedomejších vrahov ruského človeka[...] Medzi nimi pôsobí tiež rada sadistických ženských, Čiňanov a Židov. Charakteristický obraz Čeky sa nachádza na strane 175: z 21 ľudí najpodlejšieho razenia je 16 Židov [...] v Kyjeve vyniká istá obávaná Rosa, ktorej vraj robilo obzvlášť potešenie strieľať donaha vyzlečených zajatcov priamo v ich cele alebo im rozžeravenou cigaretou vypalovať oči. V Odese pôsobí organizátor, ktorý mrzačí ruské ženy a škrtič ruských mužov menom Deutsch, ktorý stál v čele židovskej gardy. Tiež aj on je Žid, ktorý za svoje „mimoriadne zásluhy“ o prehlbenie revolúcie obdržal Rád červenej vlajky...“³⁰¹

Toľko k „ruskej“ revolúcii. Je jedno, či sú zdroje z Ruska, USA, Nemecka alebo židovské zdroje, všetky tvrdia jedno a to isté: Za revolúciou boli Židia, ich záujmy a peniaze. Podobnosť s Francúzskou revolúciou je zjavná – likvidácia kresťanstva, vyvražďovanie oponentov, decimácia obyvateľstva, ktoré sa postavilo na odpor, a tie isté kruhy, ktoré revolúciu financovali.

297 Židovský publicista a politik.

298 Alfred Rosenberg, *Mor v Rusku*, guidemedia etc, 2017, str. 51 – 52.

299 https://cs.wikipedia.org/wiki/Mojsej_Urickij

300 Život s odriekaním životného pohodlia a životných radostí.

301 Alfred Rosenberg, *Mor v Rusku*, guidemedia etc, 2017, str. 134 – 135.

Felix Edmundovič Dzeržinskij.

Nemecká revolúcia (1918) a vznik Weimarskej republiky (1919)

Ešte pred uzavretím prímeria, 11. novembra 1918, sa v Nemeckom cisárstve začali rozmáhať bolševici, stúpenci mieru za každú cenu a sociálni demokrati, ktorí boli z veľkej časti Židia:

„Všade, kde sa prevádzkovala politika poroby a defétizmu³⁰², boli niektorí z vedúcich mužov Židia. Obyčajne to boli tí istí Židia, ktorí tvorili predvoj komunizmu a bolševizmu[...] V čele oboch najväčších spolkových štátov stáli Židia, v Prusku Paul Hirsch, ako predseda vlády a v Bavorsku Kurt Eisner. Najprestížnejšie ríšske ministerstvo, ministerstvo vnútra, bolo riadené dr. Hugom Preussom, Židom. V prvom kabinete s podporou parlamentu, vytvorenom 13. februára 1919, sedelo päť Židov alebo neárijcov: Eugen Schiffer, Hugo Preuss, Otto Landsberg, Georg Gothein a dr. Bernhard Dernburg. Bolo by nespravodlivé a jednostranné posudzovať všetkých týchto mužov jedným metrom. Je však isté, že to vždy boli Židia, ktorí hrali prvé husle tam, kde sa kázala politika podriadenosti[...] Najväčším škodcom bol nepochybne bavorský ministerský predseda Kurt Eisner, židovský literát a bývalý redaktor periodika „Vorwärts“ (Vpred), hlavného plátku sociálnej demokracie[...] Bol to radikálny stúpenec mieru za každú cenu[...] Nezávislí sociálni demokrati a takzvaní Spartakovci, najradikálnejší zástancovia defétizmu a prívrženci sovietskeho systému, stáli v drtivej väčšine pod židovským vedením: nezávislí pod vedením Huga Haasa, Spartakovci pod Karlom Liebknechtom a Rosou Luxemburgovou.“³⁰³

Na uliciach prebiehal otvorený boj o moc. Financie na revolúciu dostali nemeckí bolševici z Ruska:

„Najhorlivejším bol sociálno-demokratický poslanec Ríšskeho snemu, Žid dr. Oscar Cohn, ktorý v novembri 1918 prijal od splnomocnenca Sovietskeho zväzu v Berlíne, Žida Joffeho, desať miliónov rubľov „pre účely nemeckej revolúcie“[...] Keď bol neskôr v Ríšskom sneme braný na zodpovednosť kvôli prijatiu ruských peňazí, výslovne priznal, že „peniaze rád prijal“ a ľutuje len toho, že sa mu nepodarilo použiť celú čiastku. Tu sa po prvýkrát neskrývane

302 Porazenectvo, porazenecká nálada.

303 Sven Anders Hedin, Německo a světový mír, guidemedia etc 2014, str. 104 - 105. Pozri taktiež Léon de Poncins, The Secret Powers Behind Revolution, Freemasonry and Judaism, 1929 (v anglickom vydaní (1986) na str. 124.

Jednotky Freikorps v uliciach Berlína 1919 s britským tankom Mk IV, zasahujú do bojov proti boľševikom.

*prejavil rozkladný židovský duch, ktorý sa nakoniec stal osudným i na porážke vybudovanej Weimarskej republiky.*³⁰⁴

Židia v Nemecku sa teda nezdráhali prijať peniaze na revolúciu, ktoré nakradli Židia v Rusku od ľudu, cára a cirkvi, za ktoré – ako písal Alfred ROSENBERG – milióny Rusov zaplatilo životmi. Revolúciu, ktorú sa Židom v Nemecku nepodarilo zrealizovať len vďaka národným dobrovoľníckym oddielom *Freikorps*³⁰⁵, zloženým z veľkej časti z veteránov 1. svetovej vojny. Tie vedúce postavy revolúcie, Žida Karla LIEBKNECHTA a Židovku Rosu LUXEMBURGOVÚ, zajali a bez súdu popravili. Teraz sa uvoľnila cesta takzvaným demokratom, ktorí boli len druhou stranou tej istej mince, na ktorej boli boľševici. Mince medzinárodného židovského kapitálu, ktorá Nemecko vrhla do chaosu, politického a triedneho boja. Predtým, ako vznikne nový poriadok, musí sa nastoliť chaos, a to vyšlo medzinárodným finančníkom veľmi dobre. Dvomi skupinami finančníkov, ktorí sa predbiehali v tom, ktorý režim zapustí hlbšie korene. Ak by zvíťazili židobolševici, medzinárodné skupiny, ktoré úspešne vládli v demokratických

304 Alfred Rosenberg, *Mor v Rusku*, guidemedia etc, 2017, str. 106.

305 V Nemecku sa tak nazývali dobrovoľnícke polovojenské jednotky. Prvé jednotky *Freikorps* boli sformované pruským kráľom Friedrichom II.

krajinách, by dlho čakali na finančné „dary“ z Nemecka vo forme odškodňovacích platieb. Z revolúcie v Rusku vieme, že všetky peniaze by išli na financovanie ďalších revolúcií alebo do súkromných vreciek revolucionárov. Navyše bolševici odmietali sionizmus, čo pravdaže demokratom a ich mecenášom nehralo do karát. A tak teraz, po odvrátení bolševickej hrozby, bola cesta pre vykorisťovanie Nemecka demokratmi a sionistami otvorená.

Weimarská republika bola produkt povojnového rozdelenia Nemecka po roku 1918. Vznik Weimarskej republiky môžeme právom nazvať revolúciou, keďže monarchia bola odstránená a bol nastolený demokratický parlamentárny systém. Ten priniesol Nemecku úpadok a hladomor, a vrhol ho do rúk medzinárodného židovstva a jeho bankám. Je nutné pripomenúť, že Nemecko 1. svetovú vojnu nezačalo. Prvotný konflikt prepukol medzi Rakúsko-Uhorskom 28. júla 1914 vyhlásením vojny Srbsku. Na čo, ako spojenec Srbska, začalo Rusko s čiastočnou mobilizáciou 29. júla a všeobecnou mobilizáciou 31. júla 1914. Nemecko vstúpilo do vojny až 1. augusta 1914 vyhlásením vojny Rusku ako spojenec Rakúsko-Uhorska.³⁰⁶

Nemecko však vojnu nechcelo a od začiatku ju odmietalo:

„V ten istý deň (30. júla) radil kancelár Bethmann-Hollweg rakúskemu ministrovi zahraničia grófovi Berchtoldovi, že je nutné od vojny so Srbskom upustiť. A v ten istý deň sa pokúša cisár Wilhelm II. ďalšíkrát od vojny odhovoríť jeho bratranca cára Mikuláša II. Prosil ho, aby čiastočnú mobilizáciu pred dňa stiahol. Cár najprv prisľúbi, ale potom sa podvolí tlaku ministerstva zahraničných vecí a prívržencov vojny vo vlastnej krajine. Teraz Rusko mobilizuje naplno, to znamená, aj proti Nemecku. Teraz sa o to pokúša nemecká strana ešte raz s tvrdšími bandážami. 31. júla nechá cisár Wilhelm II. v Sankt Petersburgu predniesť ultimátum, ktorým je ruská vláda vyzvaná do dvanástich hodín rozkaz na mobilizáciu stiahnuť, inak – tak znie v nóte – je vojnový stav medzi Nemeckom a Ruskom neodvratný. Ruská vláda na to však nepristúpi. Očividne už nariadila svojmu vojsku útok na Nemecko. 1. augusta o 19. hodine, po uplynutí ultimáta, odovzdá nemecký veľvyslanec v Petersburgu nemecké vyhlásenie vojny, a v rovnakom čase preniknú prvé osedlané prieskumné jednotky Rusov do východného Pruska.“³⁰⁷

306 Zdroj: Preambula Versaillskej zmluvy.

307 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 Der Krieg der viele Väter hatte, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 69 – 70.

Demonštrácia proti prijatiu Versaillskej dohody pred Kolínskym Domom, 1919.

Napriek tomu Nemecko postihla vojna a povojnové obdobie v konečnom dôsledku najviac, prihliadajúc na povojnové usporiadanie, odškodňovacie platby v rámci versaillskeho diktátu. Versaillská dohoda postavila Nemecko výlučne do úlohy vinníka vojny. Išlo o zmluvu, ktorá Nemecko zbavila kolónií³⁰⁸, veľkých častí územia³⁰⁹, ktoré boli bohaté na nerastné suroviny, ako i obyvateľstva, ktoré bolo násilím vytrhnuté zo skutočnej

308 Nemecká východná Afrika, Nemecká juhozápadná Afrika, Kamerun, Togo, Nová Guinea, Samoa, Mariánske ostrovy, Bismarckovo súostrovie a Kiau-čou.

309 Alsasko-Lotrinsko odstúpené Francúzsku, po Prusko-Francúzskej vojne 1871 územie získalo Nemecko (14 522 km²); Belgicku bolo odstúpené územie Moresnetu, ktoré existovalo dlho ako nezávislý štát, po ľudovom hlasovaní odstúpený aj Eupen a Malmédy (celkom 1036 km²); Poľsku pripadla väčšina Poznaňska a Západného Pruska, časť Sliezska ako i malá časť Východného Pruska (46 142 km²); Česko-Slovensku pripadlo Hlučínsko (316 km²); Gdaňsk (nem. Danzig) s okolím bolo vyhlásené ako nezávislé mesto Gdaňsk (1894 km²); severná časť Východného Pruska, Klajpeda s okolím (2416 km²), sa stala autonómnu časťou Litvy; Neskôr došlo aj k úprave hraníc s Dánskom, ktoré získalo po plebiscite severnú časť Sliezska (moderný dánsky okres Južné Jutsko), celkovo (3 938 km²); Sársko o rozlohe 1910,49 km² bolo na 15 rokov odovzdané do správy Spoločnosti národov a výnosy jeho baní postúpené Francúzsku. Porýnie bolo demilitarizované a dočasne okupované víťaznými štátmi. Súčasne Nemecko stratilo všetky svoje kolónie. Územie Nemecka sa tak zmenšilo o 70 615 km² na 468 116,13 km² a navyše bolo postihnuté mimoriadne ťaživými vojnovými reparáciami. Zdroj: Wikipedia.

domoviny a nútené začleniť sa do cudzieho štátneho útvaru. Kde ostala demokracia a slobodné rozhodnutie ľudí, či súhlasia s takýmto krokom, vedia asi len demokrati samotní.

Versaillský diktát bol prijatý vo Versailles 28. júna 1919 a do platnosti vstúpil 10. januára 1920. Platnosť tejto „dohody“ nebola privítaná s nadšením. Trinásteho marca 1920 vyšli do ulíc i veteráni 1. svetovej vojny, ktorí sa pokúsili zvrhnúť demokratickú vládu a nastoliť opäť monarchiu. Pred povstalcami musela demokratická vláda ujsť do Drážďan a neskôr do Stuttgartu. V čele revolúcie, ktorá mala opäť nastoliť monarchiu, stál Wolfgang KAPP s jednotkami *Freikorps*, ktorým velil generál Walther von LÜTTWITZ. Impulzom k puču boli práve jednotky *Freikorps*, ktoré Nemecko uchránili pred boľševickou revolúciou. Tie mali byť rozpustené nariadením demokratickej vlády, na základe Versaillskej dohody³¹⁰. „*Kappov puč*“ bol však neúspešný a po štyroch dňoch skončil. Členovia *Freikorps* sa neskôr sústredili v NSDAP a v ľudových zväzoch. Versaillský diktát bola potupa na dlhých 14 rokov. Hlavnú úlohu pri týchto rokovaníach za Nemecko zohrali Židia, napriek tomu, že Židia netvorili ani len 2 % populácie v krajine.

Podpis Versaillského diktátu bol pre Nemecko zničujúci. Bolo to, ako by ste zobrali ochrnutému človeku barly i stravu. Presne v takej pozícii vtedy Nemecko bolo. Bol to zámer. Nemecko malo byť raz a navždy vymazané z mapy Európy tak, ako aj nemecký ľud. Versailles sa nepriaznivo prejavilo i na vnútornej politike Nemecka. Absolútna väčšina Nemcov bola v máji a júni 1919 proti podpísaniu diktátu. V celej zemi sa vtedy organizovali búrlivé protesty. Hlas ľudu bol však podriadený záujmom iných skupín, a tak sa Versaillský diktát podpísal. Nemalú úlohu tu opäť zohrali Židia.³¹¹ Za nemeckú stranu podpísali traja zástupcovia, z toho dvaja boli Židia. Podpisujúci boli: Hugo HAASE³¹², Georg BERNHARD³¹³ a Matthias ERZBERGER³¹⁴. Nemecko

310 Nemecko malo víťaznými mocnosťami nadiktovaný limit vojenských jednotiek, ktorý bol 100 000 mužov vrátane dôstojníkov. Zdroj: Versaillská zmluva, časť 5., článok 160., bod č.1. Do platnosti vstupuje 30. marca. 1920.

311 Sven Anders Hedin, *Německo a světový mír*, guidemedia etc 2014, str. 119.

312 Vodca nezávislých sociálnych demokratov, židovského pôvodu. Ako odplatu za podpis vo Versailles bol 8. októbra 1919 postrelený robotníkom Johannom Vossom a na následky poranení zomrel 7. novembra 1919 v Berlíne.

313 Šéfredaktor uznávaných novín „*Vossische Zeitung*“ židovského pôvodu.

314 Vedúci činiteľ kresťansko-katolíckej strany Centrum.

bolo následne, vďaka podpisom týchto zradcov nemeckého národa, odzbrojené. Sven HEDIN³¹⁵ k tomu uvádza:

„Nemecko sa v tomto prípade zaviazalo vypratať všetky obsadené územia, zatiaľ čo víťazné mocnosti obsadili celý ľavý breh Rýna. Okrem toho bolo nútené Trojdohode³¹⁶ vydať 5 000 diel, 25 000 guľometov, 3 000 mínometov, 1 700 lietadiel, celé námorné loďstvo, ako i všetky ponorky, 5 000 lokomotív, 150 000 železničných vagónov, 5 000 nákladných áut, 584 000 poľnohospodárskych strojov a zariadení (parné pluhy, siace stroje, kombajny atď.).“³¹⁷

„...Naviac, neostalo len pri vojenských požiadavkách, ale bolo požadované i naturálne plnenie, ktoré bolo navrhnuté tak, že malo za cieľ pripraviť celý národ o možnosť žiť vo vnútri vlastných hraníc – ľudia mali umierať hladom, tak ako v poslednej fáze vojny. V tejto súvislosti nižšie uvádzam čísla. Behom prvých troch mesiacov platnosti Versaillskej zmluvy muselo Nemecko vydať Francúzsku a Belgicku ako prvú splátku nasledujúce: 700 chovných žrebčov, 40 000 kobýl, 40 000 teliat, 4 000 býkov, 140 000 dojníc, 1 200 baranov, 15 000 prasiat, 120 000 oviec a 10 000 kôz.“³¹⁸

„Až do počiatku „Dawesovho plánu“³¹⁹ Nemecko odvieďlo Belgicku, Francúzsku, Taliansku a Juhosláviu následujúce množstvo zvierat: 180 622 koní, 197 030 dobytka, 265 755 oviec, 21 664 kôz, 275 738 sliepok, 390 036 včelstiev.“³²⁰

„Nemci boli vyrabovaní do poslednej omrvinky! Požiadavka na odovzdanie dojníc mala zrejme určitú súvislosť s prianím zodpovedných miest, aby sa nemecká populácia znížila zo 65 na 45 miliónov ľudí!“³²¹

315 Švédsky objaviteľ so židovskými koreňmi, označovaný aj za najväčšieho objaviteľa našej doby. Napriek svojim židovským koreňom bol veľký kritik židovstva, ktoré sa usilovalo o moc vo vtedajšej Európe. Bol to taktiež osobný priateľ Adolfa Hitlera.

316 Spojenectvo Francúzska, Ruska a Veľkej Británie.

317 Sven Anders Hedin, Nemecko a svetový mír, guidemedia etc 2014, str. 102.

318 Viď tiež Versaillská dohoda, článok 244, príloha IV, § 6.

319 Plán pôžičiek Nemecku na oživenie ekonomiky, aby tak mohli rýchlejšie splácať reparácie, prijatý v roku 1924.

320 Sven Anders Hedin, Nemecko a svetový mír, guidemedia etc 2014, str. 102 – 103.

321 Sven Anders Hedin, Nemecko a svetový mír, guidemedia etc 2014, str. 103.

Z Nemecka sa stala zlatá pokladnica pre demokratov a parazitov, ktorí sami nedokázali nič hodnotné vytvoriť, len niekoho opäť okradnúť. Postupom času sme svedkami toho, že sa praktiky demokratov nezmenili ani dnes. Sven HEDIN spomína, že odovzdanie dojníc má súvis so želaním istých kruhov, na zníženie nemeckej populácie. Ja by som podotkol, že i odovzdanie včelstiev, čo je záruka dobrej úrody v ovocinárstve, bolo krokom k vyhľadovaniu Nemcov. V konečnom dôsledku naozaj došlo k hladomoru, samovraždám a inflácii.

Hladomor bol i nástrojom, ako verejnosť nakloniť na stranu podporovateľov Versaillského diktátu a jeho rýchle podpísanie. Anglický historik generálmajor John Frederick Charles FULLER vo svojej knihe *The Second World War* cituje kabinetného ministra Winstona Churchilla:

„Všetky naše donucovacie prostriedky sú v plnej prevádzke, alebo sú pripravené na okamžité použitie. Presadíme si blokádu³²² silou. Máme silné armády pripravené k postupu na prvý pokyn. Nemecko je veľmi blízko k smrti hladom. Dôkazy, ktoré som dostal od dôstojníkov vysielaných ministerstvom vojny po celom Nemecku, ukazujú po prvé veľké utrpenie, ktorému Nemci čelia, a po druhé veľkú hrozbu zrútenia celej štruktúry nemeckého sociálneho a národného života pod tlakom hladu a podvýživy. Teraz je teda tá chvíľa na uzavretie všetkého.“³²³

Takže, hlad bol demokratmi použitý na to, aby destabilizovali už aj tak oslabené Nemecko a donútili ho prijať platby, ktoré Nemecko doháňalo na pokraj zániku. Keď už Nemecko nedokázalo ďalej plniť požiadavky spojené s platbami a so splátkami sa omeškalo, obsadili Francúzi a Belgičania 11. januára 1923 Porýnie; ľavý breh Rýna bol obsadený už od prijatia versaillského diktátu. Aby toho nebolo málo, Francúzi, po podpise vo Versailles, obsadili Porýnie svojimi černoškými vojakmi. Dochádzalo k násilnostiam, znásilneniam a vraždám, ktoré hlásili i zahraničné médiá. Okrem médií rozoberá otázku invázie černochoch v Porýní i Adolf HITLER vo svojej knihe *Mein Kampf*:

322 Churchill tým myslel blokádu nemeckých prístavov, ktoré dodávali potraviny a materiál zaručujúce fungovanie verejného života.

323 J. F. C. Fuller, *The Second World War*, Londýn 1948, str. 19.

4 Nemci zabiti v Porýni, Chicago Daily Tribune, 6. marec 1923.

„Boli a sú to Židia, ktorí priniesli k Rýnu negra, vždy s tým istým bočným úmyslom a jasným cieľom, cez ich nastupujúcu nútenú bastardizáciu nimi znenávidenú bielu rasu zničiť, z jej kultúrnej a politickej výšiny ju zhodiť a sami vystúpia ako ich páni.“³²⁴

Porýnie bolo optimálne miesto pre experimenty a zločiny Spojencov, keďže podľa Versailleského diktátu nesmeli Nemci na toto územie vyslať žiadne vojsko:

„Rovnako je zakázané v pásme určeného článkom 42³²⁵ udržiavanie alebo zhromažďovanie brannej sily, či trvalo, či dočasne, práve tak, ako konať vojenské manévry akéhokoľvek druhu a držania akýchkoľvek vecných pomôcok k mobilizácii.“³²⁶

324 Adolf Hitler, Mein Kampf, Zentralverlag der NSDAP, 1942, str. 357.

325 „Nemecku je zakázané udržiavať alebo budovať opevnenia ako na ľavom brehu Rýna, tak na pravom, na západ od čiar vedenej 50 kilometrov na východ od tejto rieky.“

326 Versailleská zmluva, odsek 3., článok 43.

Medaila razená Nemcami (1920), upozorňuje na zločiny čiernych vojakov vo francúzskej armáde. Na ľavej strane znázornený čierny vojak s heslom francúzskej revolúcie pod ním. Na pravej strane žena priviazaná o kôl, na ktorom visí francúzska helma. V pozadí vidno vševidiace oko, symbol slobodomurárov. Okolo ženy je nápis „čierna hanba“. Kôl pripomína mužské prirodzenie.

Nemcom neostalo nič iné, ako sa prizerať a spoza zakázaného územia bojovať propagandou proti násiliu na vlastnom národe. Okrem nakrúcania filmov v 20. rokoch 20. storočia o situácii v Porýní, tlače letákov a novinových článkov, razili aj medaily, ktoré upozorňovali na to, ako černoškí vojaci zaobchádzali s nemeckými ženami. Nikdy však neboli uvedené presné štatistiky, koľko žien tak bolo potupených. Pravdaže, nie je vylúčené, že tak ako i dnes, existovali ženy, ktoré si nevážili svoju rasu a oddávali sa dobrovoľne, čo bolo na vtedajšie pomery obrovskou hanbou, a mala by to byť hanba aj dnes. Potomkovia týchto nedobrovoľných, ako i dobrovoľných aktov, sa nazývali „Porýnski bastardi“³²⁷. Vzhľadom na štatistiky trestných činov nebielou populáciou v Európe dnes, môžeme predpokladať, že vtedy išlo viac-menej o nedobrovoľné akty, teda znásilnenia.

³²⁷ Termín „bastard“ označuje nemanželské dieťa.

Vrátme sa však opäť k úlohe Židov v tejto revolúcii. K tomu, aby som túto tému pojal obšírnejšie, zoberiem si na pomoc svedectvo židovského obchodníka Benjamin Harrisona FREEDMANA, ktorý mal vynikajúce kontakty v americkej politike. Bol jej znalcom, ako i znalcom rôznych židovských organizácií. K jeho osobným priateľom patrili Bernard BARUCH, Samuel UNTERMYER³²⁸, Woodrow WILSON³²⁹, Franklin Delano ROOSEVELT³³⁰, Joseph KENNEDY³³¹ a mnoho iných. V roku 1918 bol pri vyjednávaní „Versaillskej zmluvy“, a je teda priamym svedkom oných udalostí. Po 2. svetovej vojne sa stal silným odporcom sionizmu, vystúpil zo židovskej náboženskej obce a konvertoval na kresťanstvo. Celý svoj majetok investoval do osvety na tému 2. svetovej vojny, vplyvu židovských kruhov na ňu, a varoval Američanov pred vplyvom Židov samotných. Jeho aktivity boli zaujímavé i pre FBI³³² a v záujme národnej bezpečnosti bol monitorovaný. Pán FREEDMAN mal v roku 1961 prednášku v hoteli Willard vo Washington D. C., na tému vplyvu židovskej lobby a ich podiele na podpise versaillského diktátu, ako i na obe svetové vojny.

*Benjamin Harrison Freedman,
vplyvný židovský obchodník.*

Benjamin Harisson FREEDMAN, Hotel Willard, Washington D. C., 1961:

„Prvá svetová vojna vypukla v lete 1914. Čo sa tu udialo? V priebehu dvoch rokov vyhralo Nemecko túto vojnu, nielen nominálne, ale aj skutočne. Nemecké ponorky, ktoré boli pre svet prekvapením, zmietli všetky konvoje v Atlantiku. Angličanom dochádzala munícia a potraviny stačili len na týždeň. V tom istom čase sa búrila francúzska armáda. Stratili 600 000

328 Židovský milionár a politik. Okolo roku 1930 bol hlavným architektom sionizmu.

329 Americký politik a slobodomurár. V rokoch 1913 až 1921 bol americkým prezidentom.

330 Americký politik a slobodomurár. V rokoch 1933 až 1945 bol 32. americkým prezidentom.

331 Obchodník a diplomat. Je zakladateľom rodu Kennedyovcov.

332 <https://archive.org/details/FactForFactNewsletterBenjaminH.FreedmanHQ10557266>

Ein Friedensangebot des deutschen Kaisers

Der Kaiser hat nachstehenden Tagesbefehl an das deutsche Heer und die Marine erlassen:
Soldaten! In dem Gefühl des Sieges, den Ihr durch Eure Tapferkeit errungen habt, haben ich und die Herrscher der treu verbündeten Staaten dem Feind ein Friedensangebot gemacht. Ob das damit verbundene Ziel erreicht wird, bleibt dahingestellt. Ihr habt weiterhin mit Gottes Hilfe dem Feind standzuhalten und ihn zu schlagen.

Großes Hauptquartier, 12. Dezember 1916.

Gez. Wilhelm I. R.

Mierová ponuka nemeckého cisára, 12. december 1916.

mladých (výkvet francúzskeho národa) v bitke pri Verdune a na Somme. Ruská armáda bola na konci, nemali radi cára. Talianska armáda skola-bovala. Ani jeden výstrel nepadol na nemecké územie, ani jeden nepriateľ neprekročil nemecké hranice, aj napriek tomu Nemecko ponúklo Anglicku mier. Anglicko v lete 1916 vážne uvažovalo nad touto ponukou, ktorá mala všetko vrátiť do starých kolají, status quo. Naozaj nemali na výber, buď príjmu mier, alebo budú bojovať do samozničenia. V tejto fáze sa obrátili sionisti z Nemecka, ktorí reprezentovali Východnú Európu, na britský vojnový kabinet. Povedali: „Pozrite, túto vojnu môžete vyhrať, nemusíte sa vzdávať, nemusíte prijať mier, ktorý vám Nemci ponúkajú, môžete túto vojnu vyhrať ako spojenci USA.“

Z nemeckého cisárstva skutočne prišla ponuka, a to 12. decembra 1916. FREEDMAN však hovorí o lete 1916. Možno bola myslená nejaká neoficiálna nóta, na ktorú keď Anglicko a jeho spojenci nereagovali, nasledovala nóta oficiálna, alebo si FREEDMAN zmýlil obdobie. Podstatné je, že táto ponuka skutočne bola nemeckou stranou podaná a potvrdená nemeckými spojencami. Otvorene o tom píše noviny *Die Welt*.³³³ Ponuka bola čítaná ríšskym kancelárom Theobaldom von Bethmannom HOLLWEGOM v Ríšskom sneme a jej záver znel:

„Páni!

V auguste 1914 predostreli naši nepriatelia otázku moci svetovou vojnou. Dnes predkladáme otázku ľudstva k mieru. Boh bude súdiť. Chceme

³³³ <https://www.welt.de/geschichte/article160151081/Als-das-Deutsche-Reich-der-Welt-den-Frieden-anbot.html>

*bez strachu a vyrovnané putovať našou cestou: K boju odhodlaní, k mieru pripravení.*³³⁴

Posolstvo vojakom na front znelo (viď obrázok vyššie):

Ponuka mieru nemeckého cisára

„Vojaci!

V pocite víťazstva, ktorý ste vašou odvážnosťou vybojovali, sme ja a panovníci verných spojeneckých štátov ponúkli nepriateľovi mierovú dohodu. Či sa tým spojený cieľ dosiahne, ostáva otvorené. Stále máte s božou pomocou udržať nepriateľa a poraziť ho.“

Nato prišla odpoveď protistrany dňa 30. decembra 1916. Spojenci hovorili o zmluve ako o *„Ponuke bez podmienok“*³³⁵, preto to pre nich nebola žiadna ponuka. *„Ponuka sa javí menej ako mierová, ale ako vojnový manéver“*³³⁶, namietala Trojdohoda. Ďalej oponovali, že mier je nemožný *„pokiaľ nebude záruka pre obnovu porušených práv a slobôd, pre priznanie národných princípov a slobodnej existencie malých štátov“*³³⁷.

Odpoveď Trojdohody môžeme interpretovať tak, že: *„Pokiaľ nerozbijete monarchiu a nedáte malým štátom šancu na svoju existenciu, nebude mier“*. Nepriamo žiadali Nemecko, aby svoju či rakúsko-uhorskú monarchiu rozpustili a rovno sa vzdali. Čo by bol scenár, ktorý nastal po Francúzskej revolúcii. Pritom vojna v tomto duchu nevypukla. Bola to len zámienka, ako mier neprijať a získať čas na vstup USA do vojny. Nemecko kontrovalo odpoveďou:

„K nemeckému ľudu!

*Naši nepriatelia nechali padnúť masku. Najprv s posmechom a pokryteckými slovami o láske, slobode a ľudskosti odbili našu ponuku mieru. V ich odpovedi Spojeným štátom sa teraz navyše priznali k dobývacím chútkam, ktorých škodlivosť sa ich ohováračským zdôvodnením stupňuje...“*³³⁸

334 Amtliche Kriegs-Depeschen, Nach Berichten des Wolff'schen Telegr.-Bureaus, 5. Band, Nationaler Verlag, Berlin SW 68 (1917).

335 <http://www.zeit.de/1966/52/der-verpasste-friede>

336 Ulrich Cartarius: *Deutschland im Ersten Weltkrieg. Texte und Dokumente 1914 - 1918*. Deutscher Taschenbuch Verlag, München 1982, str. 208.

337 Wladimir Petrowitsch Potjomkin, *Dejiny diplomacie*, druhý zväzok, Berlín-Lipsko 1948, str. 349.

338 Róbert Piloty, *Das Friedensangebot der Mittelmächte*, Tübingen 1917, str. 22.

Anglicko neprijalo mierovú dohodu, pretože sionisti už úradovali a ponúkali riešenia. Pán FREEDMAN pokračuje vo svojej prednáške:

„Sionisti Anglicku povedali:

Garantujeme Vám, že USA vtiahneme do vojny ako vášho spojenca tak, aby bojovali na vašej strane, ak nám dáte Palestínu[...] Angličania dali sľub, že tak urobia v októbri 1916. Krátko na to do vojny vstúpili USA, ktoré boli doteraz vždy pronemecké, noviny boli pod židovskou kontrolou, bankári boli Židia, masmédiá v tejto zemi boli pod židovskou kontrolou a Židia samotní (v zmysle svojich záujmov) boli pronemeckí. Keďže mnoho z nich pochádzalo z Nemecka, chceli, aby Nemecko porazilo cára. Židia nenávideli cára. Títo žido-nemeckí bankári nechceli, aby Rusko vyhralo vojnu. Mnohé veľkobanky odmietali dokonca podporiť čo i len jedným dolárom Anglicko alebo Rusko. Povedali, že kým sú Anglicko a Francúzsko spojencami Ruska, neuvidia jediný cent, ale za to pumpovali peniaze do Nemecka, aby Nemecko porazilo cársky režim. No keď sa Židia dozvedeli, že môžu dostať Palestínu, všetko sa zmenilo. Ako keď prepne semafor z červenej na zelenú. Médiá zmenili názor, začali písať o tom, ako Nemci strieľajú sestry červeného kríža a ako deťom odrezávajú ruky. Krátko na to prezident USA Wilson vyhlásil Nemecku vojnu[...] My (obyvatelia USA) sme však nemali žiadny záujem vstúpiť do tejto vojny[...] Boli sme vtiahnutí do tejto vojny, len aby sionisti dostali svoju Palestínu[...] Potom, ako sme vstúpili do vojny, prišli sionisti do Británie a povedali: „My sme svoju časť dohody splnili, dajte nám písomnú záruku, že dostaneme Palestínu, keď vojnu vyhráte.“ Táto písomná dohoda sa volala Balfourova deklarácia. Balfourova deklarácia nebolo nič iné, ako účet sionistov pre Anglicko, ktoré musí za obchod zaplatiť. USA teda vstúpili do vojny a zničili (oslabené) Nemecko. Keď bolo po vojne, prišli Nemci na konferenciu do Paríža a tam už čakalo 117 Židov. Bola to židovská delegácia, ktorá zastupovala Židov východnej Európy, vedená Bernardom Baruchom. Bol som pri tom, preto o tom viem. Čo sa stalo potom? Židia na tejto konferencii, práve keď sa malo Nemecko rozkúskovať medzi Európanov, povedali: „Ako to pre nás vyzerá s Palestínou?“ V prítomnosti Nemcov vytiahli na povrch Balfourovu deklaráciu, a vtedy Nemci videli, aká sa hrá hra, že boli porazení, a že musia platiť šialené reparácie len preto, že sionisti chceli Palestínu. Keď to Nemci spoznali, zobrali to Židom za veľmi zlé, no

v tom čase nebolo nikde tak dobre Židom ako v Nemecku. Boli tu bohatí židovskí bankári, ako Warburg, majiteľ najväčšej lodnej prepravnej spoločnosti (HAPAG), Albert Balin, atď. Židom bolo v Nemecku veľmi dobre, ale Nemci si mysleli, že ich rozpredali.

Predstavte si, že by USA boli vo vojne so ZSSR, boli by sme tesne pred víťazstvom a povedali by sme im, skončíme to a zabudnime na to. Ale utom by vstúpila červená Čína do vojny ako spojenec ZSSR, a tak by sme boli zničujúco porazení. Potom by prišli reparačné platby v takom rozmere, ako si to nevieme ani len predstaviť. Predstavte si, že hneď po vojne sa dozvieme, že americkí Číňania, naši spoluobčania, o ktorých sme si mysleli, že sú lojálni a spoľahliví občania našej krajiny, boli tí, ktorí nás predali ZSSR a že oni zabezpečili, aby sa Čína postavila na stranu ZSSR. Myslím, že ani jeden by sa už neukázal na ulici. Ako by sme sa cítili? Presne tak, ako to cítili Nemci voči Židom. Vždy boli k Židom dobrí a po nepodarenej revolúcii v Rusku (1905), kedy Židia boli z Ruska vyhnaní, poskytli im v Nemecku útočisko. A teraz sme tu, Nemecko bolo predané, len aby vlastnili Palestínu. Nachum Sokolov³³⁹ a všetci tí veľkí vodcovia, ktorých spájajú so sionizmom, písali 1919–1923 vo svojich novinách, že postoj voči Židom je tu ešte prijateľný, aj keď Nemci vedia, že prehrali len kvôli nim[...] Keď Nemci spoznali, že prehrali vďaka Židom, ne-skrivili im ani jeden vlas, ani jeden vlas...“³⁴⁰

Takže, takto veľkolepo zasa Židia zavíšili svoju púť v národe, ktorý im dal útočisko. Nemci však na svoju dobrotu doplatili. Vedeli, že Židia z Ruska utekajú po neúspešnej revolúcii, a aj tak im poskytli strechu nad hlavou, hriali si spiaceho hada na prsiach, ktorý uštipol nemecký národ hneď v prvej možnej chvíli. Nemci hovorili o dýke, ktorú im Židia vrazili do chrbta (*Dolchstoß*).

Avšak Židia a ich ponuka neboli jediným dôvodom, prečo sa Angličania zdráhali podpísať mier. Anglicko chcelo nemecké kolónie, no tie by podpísaním mieru nedostalo. Koloniálne konflikty sprevádzali nemecko-anglické vzťahy už desaťročia pred vojnou. Nemci boli dokonca tesne pred dokončením železnice, ktorá by spojila Osmanskú ríšu a Európu (Berlín–Bagdad). Jedinou krajinou, v ktorej potrebovali dokončiť posledný kúsok železnice bolo práve Srbsko, kvôli ktorému sa začal konflikt, čo Angličanom ohromne

339 Sionistický vodca a prezident Svetovej sionistickej organizácie, spisovateľ a prekladateľ.

340 <https://www.youtube.com/watch?v=HhFRGDyX48c>

*Pohľadnica z roku 1919, Židia vrážajú nemeckému vojakovi dýku do chrbta.
I takto sa Nemci vysporiadávali so zradou Židov a za prehranú vojnu,
v ktorej núkali mier pre Európu.*

vyhovovalo, pretože Nemci v tom prípade ostali závislí na morskej ceste, ktorú však ovládali Angličania. Železnica by Nemecko postavila do pozície nedotknuteľného a nezávislého štátu, ktorý nepôjde poraziť blokádami prístavov, cez ktoré by sa dodávala munícia a potraviny v prípade vojny, keďže anglická tlač už roky predtým vykreslovala Nemecko ako nepriateľa, ktorého jedného dňa bude treba poraziť.

Železnica mala viesť z Berlína do Bagdadu, kde sa po výstavbe objavili náleziská ropy. Ropa začala nachádzať i nové využitie v lodnej doprave. Železnica sa stavala taktiež na žiadosť tureckého sultána Abdula HAMIDA II., ktorý v roku 1898 požiadal nemeckého cisára WILHELMA II., aby nemecké firmy postavili ďalší kus železnice z Konye cez Bagdad až do Basry k Perzskému zálivu. Za túto službu poukázala turecká vláda v roku 1912 *Deutsche Bank* všetky práva na ťažbu ropy 20 kilometrov od trate, ako kompenzáciu za náklady pri stavbe železnice. Anglický historik profesor Robert George Dalrymple LAFFAN to opísal nasledovne:

„Nemecko bolo odhodlané stať sa veľmocou, ktorá bude mať slovo v medzinárodnej politike, a ktorá bude ovládať vzdialené kontinenty. [...] Základom bol systém, respektíve sieť spojeneckých štátov pod nemeckou nadvládou, ktoré sa rozprestierajú od Severného mora po Perzský záliv. [...] Tento veľký plán je veľmi dobre známy pod pojmom Berlín-Bagdad. [...] Ak by sa dokončila železnica Berlín-Bagdad, bol by obrovský kus zemského povrchu pod nemeckou nadvládou zjednotený, a dalo by sa na ňom vytvoriť akékoľvek zmysluplné hospodárske bohatstvo, ktoré by bolo pre námornú veľmoc nenapadnuteľné. [...] Nemecká a turecká armáda by mohli ľahko, na dostrel, dosiahnuť na naše záujmy v Egypte a pred Perzského zálivu by bola ohrozená naša Indická ríša. [...] Pohľad na svetovú mapu ukazuje, z akých článkov sa skladá reťaz štátov, ktoré ležia medzi Berlínom a Bagdadom: Nemecká ríša, Rakúsko-Uhorsko, Bulharsko a Turecko. Len malý kúsok zeme bránil tomu, aby sa oba konce reťaze spojili. Tento kúsok je Srbsko. Srbsko bolo uskutku prvou obrannou líniou pre naše bohatstvo na východe. [...]“³⁴¹

Lord Arthur BALFOUR, ktorý je známy podpísaním *Balfourovej deklarácie*, od začiatku netajil ambície Angličanov Nemecko zničiť, a tým ho znovu rozbiť na malé štáty. Americký diplomat Henry WHITE vo svojej biografii opisuje rozhovor s BALFOUROM, ktorý viedli v roku 1910 v Londýne:

Balfour:

„Sme pravdepodobne pochabí, že nenachádzame žiadny dôvod, aby sme Nemecku vyhlásili vojnu skôr ako postaví príliš veľa lodí a zoberie nám náš obchod.“

White:

„V súkromnom živote ste srdečný muž. Ako môžete politicky niečo tak nemorálne zvažovať, ako vyprovokovať vojnu proti neškodnému národu, ktorý má presne tak ako vy právo, vlastniť flotilu? Ak chcete s nemeckým obchodom držať krok, pracujte tvrdšie.“

Balfour:

„To by znamenalo, že by sme museli náš životný štandard znížiť. Možno by bola pre nás vojna jednoduchšia.“

341 Robert George Dalrymple Laffan, *The Serbs*, Dorset Press, New York 1989, str. 162 – 164 (Prevzaté z Rhonhof 2015).

White:

„Som šokovaný, že sa takto vyjadrujete k principiálnym otázkam.“

Balfour:

„Je to otázka práva či bezprávia? Možno to je len otázka udržania našej nadvlády.“³⁴²

Anglicko chcelo vojnu hneď ako začalo Nemecko spúšťať svoje prvé lode na vodu. Keď vytúženú vojnu konečne dostalo, muselo ju z niečoho financovať. K tomu sa hodila americká banka *J. P. Morgan*, ktorá dnes patrí medzi najväčšie banky v USA. RHONHOF vo svojej knihe píše:

*„Štátne výdaje Anglicka sa od začiatku vojny zdesaťnásobili, a z veľkej časti boli financované skrze dlhy v zahraničí, menovite v bankovom dome *J. P. Morgan* v New Yorku. *J. P. Morgan* má monopol pre všetky vojnové pôžičky Anglicku, financovanie potravín a dodávky munície. Pri mieri bez vlastného víťazstva, alebo bez nemeckého uhradenia vojnových nákladov, by Anglicko a mnoho jeho veriteľov zbankrotovalo. A tak potrebovali Briti víťazstvo a Nemecko ako platiaceho porazeného. Musia bojovať ďalej.“³⁴³*

RHONHOF dodáva, že práva na požičiavanie peňazí bankou *J. P. Morgan* na vojnu, boli udelené americkým prezidentom a slobodomurárom WILSONOM. *J. P. Morgan* bola v roku 2007 najväčšou bankou v USA.³⁴⁴ To i vďaka kapitálu, ktorý sa jej dostal po vojne späť ako splátky Angličanov, ktoré opäť ťahali z vreciek nemeckých daňových poplatníkov a nemeckých firiem cez vojnové reparácie. Bez „nemeckej viny“ na vojne by zbankrotoval bankový systém USA a Anglicko s ním. Tento kúsok dejín, ktorý je však ako mozaika veľmi dôležitý – a jeho dôsledok priviedol Adolfa HITLERA k moci – je dnes zahaľovaný lžami, polopravdami a ľahko prekuknuteľnou propagandou západnej demokracie. Vine Nemecka sa budem ďalej venovať v neskorších kapitolách.

342 Allan Nervins, Henry White. *Thirty Years of American Diplomacy*, Harper Brothers Publishers, New York, Londýn 1930, str. 257.

343 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 *Der Krieg der viele Väter hatte*, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 82.

344 http://de.metapedia.org/wiki/JPMorgan_Chase_%26_Co

Zamatová revolúcia (1989)

Kto by nepoznal príbeh o zamatovej revolúcii, keď ľudia „štrngali“ kľúčmi, dožadovali sa demokracie a západného konzumu? Dnes už nikto, kto je pri zmysloch, nepochybuje, že išlo o prevrat plánovaný tajnými službami ZSSR v kooperácii s tajnými službami na západe, odobrený politikmi ZSSR i západného demokratického sveta. Hlúpa masa, ktorá verila, že práve ona dokázala bez krvi, a len silou svojich požiadaviek zhodiť režim, ktorý sa zubami-nechtami držal pri moci. Všetko bez toho, aby režim nasadil všetky zbrane, ktoré by ho zaručene v sedle udržali. Národ, opojený pocitom víťazstva, sa v zákulisí tejto hry nechal v skutočnosti okradnúť a vtiahnuť do nebezpečnejšej diktatúry, ako bola tá predtým. Dnes už i bývalí funkcionári KSČ priznávajú, že všetko bolo len predstavenie inscenované ŠtB³⁴⁵, v ktorom disidenti nemali žiadnu moc.³⁴⁶

Niektorým politikom došlo, že kapitalizmus je efektívnejší na zavedenie NWO ako socializmus. Najlepšie to bolo asi vidieť na povojnovom a rozdelenom Nemecku. Nie je asi lepšieho výskumného objektu, ako jeden národ prebývajúcí na jednom území, hovoriaci jedným jazykom, kde vládnu dve rozličné politické ideológie. Nemecko bolo v skutočnosti „kultúra“ v Petriho miske, ktorá slúžila ako predmet výskumu elitám sediacich v rôznych lóžach v západnom svete. V tomto výskume vyhral ten kapitalistický a demokratický režim, kde demokracia funguje len dovtedy, kým ľudia nezačnú samostatne myslieť.

Ale vráťme sa späť do Československa, kde bola vytvorená občianska iniciatíva Charta 77. Sústredili sa tam špičky odboja a budúci poprevratoví politici. Charta 77 upozorňovala na nedodržiavanie ľudských a občianskych práv vedením ČSSR. No kto boli títo „chartisti“? Na túto otázku treba hľadať odpoveď u Miroslava DOLEJŠÍHO.

Miroslav DOLEJŠÍ bol český politický väzeň, známy svojim postojom k Židom, slobodomurárom a ich vplyvu v zamatovej revolúcii. Vo väzení strávil za svoje názory a postoje dohromady 19 rokov svojho života. Bol internovaný v uránových a uhoľných baniach. Kto aspoň sčasti pozná

345 Štátna bezpečnosť, tajná služba pod kontrolou KSČ.

346 <http://www.reflex.cz/clanek/rozhovory/59883/milos-jakes-listopad-zinscenovala-stb-disidenti-na-tom-zasluhu-nemaji.html>

Miroslav Dolejší, autor Analýzy 17. novembra 1989.

DOLEJŠÍHO názory vie, že išlo o vizionára so schopnosťou predpovedať politickú budúcnosť a analyzovať politickú minulosť s nadväznosťou na prítomnosť. Dolejší bol, ak ho smiem prirovnať, čo sa utrpenia spôsobeného boľševikmi i publikačnej činnosti týka, českým Alexandrom SOLŽENICYNOM. Je autorom knihy *Kniežatá zloby – Protokoly sionských mudrcov*, ktoré publikoval pod pseudonymom Robert HELEBRANDT. Mal veľmi dobré kontakty na domáce i zahraničné úrady, a v trestaneckých táboroch strávil kopy

času s väzňami predošlej garnitúry, ako i komunistického režimu, ktorí mu podali mnoho zaujímavých informácií. Možno to bol zdroj a motivácia pre DOLEJŠÍHO bojovať proti režimu informáciami, neskôr po prevrate údajne i diverznými akciami proti protispoločenským živlom. Po prevrate začal byť trňom v oku demokratov, ktorí boli z veľkej časti komunisti, zasvätení do plánu revolúcie a ich mecenášov. Rozbehla sa preto proti nemu ohováračská kampaň zo strany médií a politikov. Bol obviňovaný zo spolupráce s ŠtB, boli podávané žaloby kovanými bolševikmi, bol sledovaný políciou, a to všetko preto, lebo sa dostala von jeho *Analýza 17. listopadu 1989* (marec 1990), ktorá nebola určená pre verejnosť, ale ako interný dokument pre *Konfederáciu politických väzňov (KPVČ)*. Analýza sa však na verejnosť dostala. Je to správa o ponovembrových udalostiach, od ktorej sa i pod tlakom nemienil dištancovať. Je označovaná ako extrémistická a antisemitská, čo je záruka toho, že pre systém je táto správa – pokiaľ by ju ľudia správne pochopili – nebezpečná. Keď to teda nešlo demokratickou cestou, ponúkli mu, podľa Erika SEDLÁČKA³⁴⁷, obchod:

*„bolo mu slúbené, že pokiaľ sa od Analýzy verejne dištancuje a prehlási, že nie je jej autorom, bude mu zabezpečená liečba v luxusnom zahraničnom sanatóriu podľa vlastného výberu a vyplatených 250 000 švajčiarskych frankov! Len pre predstavu: priemerný kurz švajčiarskeho franku vtedy činil zhruba 20,5 Kčs, takže po prepočte išlo o viac než 5 000 000 korún – v roku 1991 neskutočné peniaze. Dolejší odmietol. Tak ma napadá – Odkedy sa klamárom, bláznom, paranoikom a konšpiračným teoretikom ponúkajú peniaze za to, že sa dištancujú od niečoho, čo je vyhlásené za lož a výmysel chorého mozgu? Toto pokladám za ďalší silný dôkaz toho, že Dolejší presne trafil klinec po hlavičke.“*³⁴⁸

Analýza sa začala šíriť a všimla si toho aj tlač. V roku 1990 ju začali publikovať v stredočeských novinách *Expres*, na čo sa začali ozývať všetci tí, ktorí boli *Analýzou* dotknutí. Terajší prezident Miloš ZEMAN nazval DOLEJŠÍHO

347 Zaslúžilá osobnosť českého protisystémového disentu, prvý ponovembrový prekladateľ revizionistickej literatúry zameranej na vyvracenie mýtusu holokaustu, publicista, lektor a právny aktivista; autor predslavu editora *Analýzy 17. listopadu 1989*.

348 Miroslav Dolejší, *Analýza 17. listopadu 1989*, guidemedia, Brno 2014, str. 10 – 11, predslav Erika Sedláčka.

„*fašistom a podvodníkom*“³⁴⁹. Analýza, podľa všetkého, trafila dotknutú skupinu veľmi presne. Nakoniec sa proti DOLEJŠÍMU postavila i KPVČ, kde ťahal za nitky Žid a slobodomurár Václav HAVEL. A práve Václav HAVEL bol ten, kto nastolil chaos, v ktorom sa rozkradli ako Česká republika, tak i Slovensko. Na to, aby ste nepozorovane rozkradli oba štáty, trebalo priviesť chaos, najlepšie zvýšením kriminality. Ľudí treba nejakو zamestnať. Orgány činné v trestnom konaní, prokuratúra a súdy museli byť zahltené prípadmi kriminálnych živlov. O to sa postaral HAVEL so svojimi amnestiami. Okrem toho, že komunisti väznili nepohodlných ľudí, zatvárali i skutočné kriminálne živly, a tie boli HAVLOVÝM stredobodom záujmu.

Podľa štúdie³⁵⁰, ktorú vykonalo IKSP³⁵¹, však HAVLOVE amnestie z januára 1990 nemali nič spoločné so zvýšením kriminality, pretože len 8 % amnestovaných sa znovu vrátilo ku kriminálnemu životu. Výskum bol však vyhotovený v roku 1991, len rok po amnestiách, a teda nemohol zachytiť rastúcu krivku organizovaného zločinu z dlhodobého hľadiska, ktorý sa bude roky a ktorý svoje maximum dosiahol koncom roka 1999, v dobe, kedy sa organizované skupiny začali sústreďovať na ekonomickú trestnú činnosť v spolupráci s mnohými politikmi. Dobrým príkladom, že medzi amnestovanými boli špičky mafie, je i Jozef ROHÁČ, nájomný vrah, ktorý, podľa niektorých indícií³⁵², mohol mať na svedomí až 29 vrážd pre organizované skupiny, a ktorý v roku 1991 nebol zahrnutý v štatistikách, v tej dobe nebol ani vyšetrovaný.

Nadšenie verejnosti z revolúcie opadlo v prvých rokoch po tom, ako si skupinka ľudí rozdelila majetok a v spoločnosti začal chýbať kapitál. Ten sa veselo vyviezol za hranice, prípadne skončil na súkromných účtoch ponovembrových politikov, aj s podielmi podnikov, ktoré budovali naši predkovia. Toto

349 Miroslav Dolejší, Analýza 17. listopadu 1989, guidemedia, Brno 2014, str. 15, predslov Dr. Ladislav Andrey – dlhoročný člen Americkej matematickej spoločnosti, Americkej fyzikálnej spoločnosti, člen výboru Spoločnosti pre neurovedy ČR, Jednoty československých matematikov a fyzikov, Japonskej fyzikálnej spoločnosti, New York Academy of Sciences a Európskej fyzikálnej spoločnosti.

350 <http://domaci.eurozpravy.cz/zivot/109944-pred-25-lety-vyhlasil-havel-rozsahlou-amnestii-strhla-se-vlna-kritiky/>

351 Inštitút pre kriminológiu a sociálnu prevenciu.

352 Pri každom útoku mal mať na sebe čiapku, a pri každom vydarenom útoku, si ich vystavoval vo vitríne, vo svojej vile v Leviciach. Pri domovej prehliadke mu bolo zaistených 29 čapíc z vitríny. Zdroj: prof. JUDr. Jaroslav Ivor, DrSc., bezpečnostný expert.

Václav Havel.

kriminálne prerozdelenie dnes nazývame „privatizácia“. Ako sa to mohlo stať? Nevideli to ľudia? Pravda je taká, že ľudia mali vtedy iné starosti. Po HAVLOVÝCH amnestiách, ktoré priniesli chaos, začali mať ľudia a podnikatelia existenčné problémy.

Pravdaže HAVEL bol príliš hlúpy, aby vykonal tieto a iné zmeny sám. Vo všetkých postkomunistických krajinách sa tieto zmeny udiali podobne, a teda to nemohla byť náhoda. Bol to úmysel, ktorý mal svojho architekta. Hovorí sa o vplyve MMF³⁵³ a Svetovej banky, ktorým mal verne slúžiť vtedajší minister financií a neskorší prezident (údajne židovského pôvodu), Václav KLAUS³⁵⁴.

„Klaus ako verný služobník MMF a Svetovej banky aplikuje šokovú terapiu chicagskej školy³⁵⁵ v bývalom Česko-Slovensku vzorne a dôsledne[...] Ďalším dôležitým krokom šokovej terapie je kaskádna devalvácia meny[...] I to sa federálnemu ministrovi financií Klausovi podarí dokonale, čo okamžite vedie k znehodnoteniu úspor občanov[...] Ceny tovaru a služieb v monopolnom prostredí ekonomiky prudko stúpnu. Výsledkom je prepád ekonomiky štátu o neuveriteľných 30 – 40 %! Hospodárstvo sa tak v mieri a klude zbraní, šokovou terapiou dostane do vojnového stavu[...] Hrozí, že sa občania budú búriť. Obíde protiprávne a protiústavne parlament a ako federálny minister financií podpíše memorandum o pôžičke od MMF vo výške 12 mld. USD! Na tú dobu neslýchané, dolár stál 40 Kč! Klaus týmto činom prekročil svoje kompetencie a porušil platnú Ústavu. I keď nakoniec k čerpaniu pôžičky v plnom rozsahu nedošlo, doposiaľ za to nebol súdený! Na riešenie situácie ‚vojnového stavu‘ ekonomiky tento ‚expert‘ používal ďalšie neštandardné metódy. Tak napríklad, keď hrozil deficit rozpočtu, ‚rozpustil‘ v priebehu niekoľko málo rokov okolo 330 mld. Kč z účtu sociálneho poistenia (dôchodkov) do štátneho rozpočtu. Všetko mu to prešlo, ani sa o tom prakticky nevedelo a nepísalo. Dôsledky však všetci pociťujú doteraz v mizerných a hanebných dôchodkoch v ČR.“³⁵⁶

353 Medzinárodný menový fond.

354 Údajné skutočné židovské meno Pružinský, Pružinskij.

355 Neoklasická škola myslenia, ktorá favorizuje a propaguje ekonomický liberalizmus a voľný trh (Bruce Kaufman).

356 Miroslav Dolejší, Analýza 17. listopadu 1989, guidemedia, Brno 2014, str. 22 – 23, pred-slov Dr. Ladislav Andrey.

Václav Klaus.

Podme si však bližšie pozrieť Chartu 77 a jej signatárov. Podľa DOLEJŠÍHO:

„z prvých 211 signatárov Charty 77 z 1. 1. 1977, bolo 136 bývalých komunistov, medzi nimi sa nachádzajú mená osôb výrazne skompromitovaných priamou alebo nepriamou účasťou na terore komunistov v päťdesiatych rokoch, ako napríklad: František Kriegl³⁵⁷, Ladislav Lis, Ludmila Jankovcová, Gertruda Sekaninová-Čakrtová³⁵⁸, Jiří Hájek, Miloš Hájek³⁵⁹, Oldřich Hromádka, Karel Šiktanc, Ludvík Vaculík³⁶⁰, Pavel Kohout³⁶¹, Jarmila Tausigová, Jaroslav Šabata³⁶², Luděk Pachman, atd. Zo spravodajskej analytiky previerok v KSČ v rokoch 1969 – 1970 vyplýva, že približne 800 funkcionárov KSČ bolo formou vylúčenia z KSČ prevedených do tzv. zálohy, t. j. pre použitie v takých situáciách, aké vznikli po založení Charty 77, po 17. 11. 1989 a pre ďalšie situácie, ktoré sú projektované ako varianty.“³⁶³

Inými slovami: Charta 77 bola presiaknutá komunistami, ktorí čakali na zmenu režimu a mohli byť režimom aktivovaní, keď to bude treba – napríklad pri zmene oného režimu. Financovanie Charty prebiehalo cez zbierky, DOLEJŠÍ píše:

„Finančné prostriedky pre činnosť Charty 77 a pre súkromnú potrebu Charty 77, predovšetkým ich vodcov, zhromažďoval v Nadácii Charty 77 v Stockholme zaľ akademika Arnošta Kolmanna³⁶⁴, František Janouch³⁶⁵. Finančné prostriedky pochádzali predovšetkým od židovských mecenášov z medzinárodného PEN-klubu, Rotary-klubu, Jewish Agency³⁶⁶, Guggenheimovej nadácie v USA,

357 Lekár a politik židovského pôvodu.

358 Gertrúda Stiassna – právnička, politička, diplomatka, pochádza zo židovskej rodiny.

359 Počas vojny pôsobil v sionistickej mládežníckej organizácii Hašomer Hacair, pre ktorú falšoval doklady pre utekajúcich Židov.

360 Spisovateľ, podľa niektorých zdrojov zo židovskej rodiny.

361 Pavel Kohout (Hahn) spisovateľ, pochádzal zo židovskej rodiny.

362 Komunista, podľa niektorých zdrojov zo židovskej rodiny.

363 Miroslav Dolejší, Analýza 17. listopadu 1989, guidemedia, Brno 2014, str. 33 – 34.

364 Židovský revolucionár a sionista, ktorý sa podieľal na ruskej revolúcii, člen boľševickej strany.

365 V Česku a Švédsku pôsobiaci jadrový fyzik židovského pôvodu.

366 Dnes oficiálna prístahovalecká organizácia štátu Izrael, ktorá motivuje Židov po celom svete presťahovať sa do Izraela – hebrejsky ha-Sochnut ha-jehudit. Vznikla 11. augusta 1923 na 16. sionistickom kongrese.

*B'nai B'rith*³⁶⁷, Masarykovej nadácie pri Masarykovom múzeu v Izraeli, židovských odborových zväzov, predovšetkým v USA, Švédsku atď.“³⁶⁸

„Charta 77 bola od svojho založenia v roku 1977 koncipovaná ako slobodomurárska lóža. Funkcia hovorca je prevzatá zo Sionistickej organizácie... Celú dobu svojej existencie pôsobila Charta 77 so súhlasom a pod kontrolou Štátnej bezpečnosti a KGB.“³⁶⁹

„Chartu 77 riadilo približne 70 až 85 ľudí, ich jadrom bolo 42 hovorcov, ktorí sa za dobu ich existencie v tomto úrade vystriedali. Táto skupina osôb bola vytvorená niekoľkými rodinami, navzájom spútanými rodinnými, príbuzenskými a podobnými vzťahmi (záujmové a finančné nevynímajúc). Sú to predovšetkým rodiny: Havlovcov, Dienstbierovcov, Šabatovcov, Němcovcov, Paloušovcov, Hromádkovcov, Rumlovcov, Marvanovcov, Šternovcov, atď. Všetky tieto rozvetvené rodiny sú komunisti alebo ich potomkovia, slobodomurári a ich potomkovia, a Židia. Teraz približne 180 členov týchto rodín, ich príbuzných a priateľov, zaujalo pozície v najvyšších štátnych, diplomatických a hospodárskych funkciách štátu. Táto skupina občanov Československa bola pre svoje dnešné poslanie schválená poverenými orgánmi ZSSR a USA (prostredníctvom ŠtB-KGB-CIA-Mossad). Súhlas vyslovovali tiež iné medzinárodné organizácie.“³⁷⁰

Čo je zaujímavé a stojí za zmienku, a taktiež to potvrdzuje spoluprácu ŠtB a Charty 77 je, že sa stratili osobné spisy vodcov Charty:

„Prezident Havel nechal menovať vládou Jana Rumla námestníkom FMV³⁷¹. Po 6 týždňoch jeho pôsobenia na FMV sa stratilo cez 15 tisíc OS (osobných zväzkov, t. j. osobných materiálov občanov, ktorí boli z akýchkoľvek dôvodov predmetom záujmu Štb). Prezident si súčasne vynútil odovzdanie niektorých osobných materiálov, ktoré boli z FMV odovzdané Charte

367 Slobodomurárska lóža, v ktorej sa sústredia výlučne Židia.

368 Miroslav Dolejší, Analýza 17. listopadu 1989, guidemedia, Brno 2014, str. 35.

369 Miroslav Dolejší, Analýza 17. listopadu 1989, guidemedia, Brno 2014, str. 36 – 37.

370 Miroslav Dolejší, Analýza 17. listopadu 1989, guidemedia, Brno 2014, str. 38 – 39.

371 Federálne ministerstvo vnútra.

(Uhl, Urban)[...] Rovnako boli odstránené osobné materiály vodcov Charty 77: V. Havla, I. Havla, J. Dienstbiera, Zuzany Dienstbierové, Petra Uhla, Jar. Šabaty, A. Šabatové, L. Hejdánka, V. Bendy, J. Gruntoráda, M. Palouše, R. Palouše, Kantůrka, E. Kantůrkové, Vl. Chramostové, M. Kubišové, Zd. Jičínského, M. Motejla, dr. Danisze, Zd. Rychetského, P. Pitharta, J. Urbana, P. Kučery, J. Hájka, M. Hájka, A. Marvanové, P. Šustrové, J. Rumla, R. Slánského, W. Komárka, M. Zemana, V. Klause atd.³⁷²

Ak mal DOLEJŠÍ pravdu, a ja nemám dôvod o nej pochybovať, celú akciu riadili tajné služby zo Západu (CIA) v spolupráci s tajnými službami ZSSR (KGB) a v rámci plánu NWO (nového svetového poriadku) sa toho ujali Židia a ich slobodomurárske lóže. Ak sa však pýtate: Prečo by Židia chceli uchopiť moc, keď sami režim v ZSSR zriadili, viedli a teda ho mali už v rukách? Dôvodom bol boj medzi dvoma skupinami Židov – ateisticko-boľševických Židov, ktorí mali iný spôsob dosiahnutia cieľa po vzore Karla MARXA; a sionistických Židov, ktorí viedli politiku k NWO skrz myšlienku nadradenosti voči Nežidom a náboženstvo nebolo pre nich prekážkou, práve naopak. To, že i komunistický režim si dával pred sionistickými Židmi a ich lóžami pozor, dokazuje IX. odbor ŠtB, 2. oddelenie, s názvom *Nekatolícke cirkvi, náboženské sekty a sionizmus*.³⁷³ Práve v tomto boji zvíťazila tá silnejšia skupina, ktorá sa nemusí deliť o moc s podradnými Nežidmi – sionisti. Mali jasný program, financovanie, politickú moc a za sebou masu hlúpych ľudí, ktorí bažili po materializme a istom nedefinovatelnom štandarde, a oni im ho dali výmenou za ich hlasy vo voľbách.

Ale vráťme sa k revolúcii. Po revolúcii neboli komunisti stíhaní a navyše sa zase mohli uchádzať o hlasy vo voľbách so ziskom 13,48 % hlasov.³⁷⁴ Ako to je možné? DOLEJŠÍ píše:

*„Latentná pohotovosť bola udržiavaná len do marca 1990, kedy bola situácia stabilizovaná zákonom č. 15/90 z 23. 1. 1990, ktorý zaručoval KSČ všetku právnu ochranu, garantovanú novou vládou. Verejnosť sa proti zákonu nepostavila na odpor a situácia bola zvládnutá.“*³⁷⁵

372 Miroslav Dolejší, Analýza 17. listopadu 1989, guidemedia, Brno 2014, str. 41.

373 <http://old.ustrcr.cz/cs/ii-sprava-snb-hlavni-sprava-kontrarozvedky-snb#odb9odd2>

374 https://cs.wikipedia.org/wiki/Volby_do_Sn%C4%9Bmovny_lidu_Feder%C3%A1ln%C3%ADho_shrom%C3%A1%C5%BE%C4%9Bn%C3%AD_1990

375 Miroslav Dolejší, Analýza 17. listopadu 1989, guidemedia, Brno 2014, str. 52 – 53.

HAVEL so svojimi kumpánmi chránil komunistov, pretože cieľom nebolo vytlačiť ich z politickej scény. Navyše, prečo by mal trestať svojich rasových príbuzných? Cieľom bolo zosynchronizovať celý aparát v Európe pod jednu vládu a centralizovať moc. Súčasťou bolo opäť spojiť Nemecko a vytvoriť tak priestor pre rozširovanie Európskej únie, ktorá mala byť nasledovníkom ZSSR, len v kapitalistickej podobe pod rúškom údajných slobôd, vedúcej však k úplnému otroctvu. Okrem toho bol HAVEL optimálny vykonávateľ, keďže podľa niektorých zdrojov ho ŠtB držala nakrátko materiálmi, ktoré dokazovali, že bol viac na lásku s mladými chlapcami a mal problém s alkoholom, nie nadarmo mal prezývku „Václav Láhev“. O tomto vypovedal chartista Jiří WOLF³⁷⁶, ktorý mal možnosť nahliadnúť za oponu Charty a spoznať jej skutočnú tvár, HAVLA a jeho súkmeňovcov:

„Prečo to píšem? Nedokážem si predstaviť, koľko tvrdej meny, našich peňazí atď. sa vydalo na žúry, kedy chlast v bytoch lepších disidentov tiekol doslova prúdom, kedy sa platilo za naplnené hostince, kedy si šľachta Charty užívala peňazí a vyložene rozkrádala a rozhadzovala peniaze, o ktoré vonku žiadala pre naše rodiny, balíčky do kriminálu atď. Svoje o tom vie i Petr Cibulka a ďalší väzni svedomia, ktorí sa dostávali do väzenia. Nebolo nás po tých krimináloch mnoho, ale peniaze na nás sa posielali z celého západného demokratického sveta, a to veľa. Išlo o veľké finančné čiastky, o ktoré sa disident delil dokonca s režimom pekne napoly! Do dnešného dňa nedokázal Havel odpovedať prof. Janouchovi na otázku: Kamže sa podeli všetky peniaze, ktoré zo zahraničia posielal do vtedajšieho Československa? To by predovšetkým zaujímalo bývalých politických väzňov. A nešlo len o peniaze od profesora Janoucha, ale i od kresťanských organizácií atď. Kapali sme vo väzbách, čo hladu sme tam zažili, do pracovných táborov sme išli zoslabení s podváhou a nemohli riadne plniť tvrdé výkonové normy, posielali sme na všetky strany žiadosti o nejaké peniaze na nákup jedla, rozosielali sme balíčky s prosbou o zaslanie dvojkilového potravínového balíčka s nejakým jedlom, že máme hlad. Jedla vo väzení bolo málo a veru zlé. Polovica zubov sa mi v ústach rozsypala, hladom som šalel. A kto si spomenul? Dostal som za dva roky väzby len jeden balíček od Aničky Šabatovej! Havel mi mohol poslať do väzby na Ruzyň na moje konto peniaze – i ďalší z tej šľachty! Mohli sfaľšovať odosielateľa a peniaze by som na väzbe dostal, ale

376 https://cs.wikipedia.org/wiki/Ji%C5%99%C3%AD_Wolf

*nikto mi nič neposlal. Ani úbohú jednu korunu! V bytoch šľachty Charty sa jedlo nakupovalo výhradne v Tuzexe! Každý sviatok v týchto rodinách, narodeniny a iné slávnosti, to všetko sa odohrávalo v neuveriteľných žraniciach a chlaste!*³⁷⁷

*„Bol to podrazák a ja som s ním skončil už v deň, kedy sa nechal prepustiť z väzenia v máji 1989 na podmienku. Podľa interného predpisu ministerstva vnútra – tento predpis sa vzťahoval na celý východný blok – prepustený z väzby, z výkonu trestu odňatia slobody na podmienku či zo zdravotných dôvodov alebo na prezidentskú milosť, mohol byť odsúdený len v tom prípade, že podpísal spoluprácu s Štb alebo inou zložkou MV. Neexistovala výnimka!”*³⁷⁸

Jiří WOLF bol skutočne sklamaný z vývoja po novembri 1989. V jeho riadkoch je cítiť sklamanie, beznádej a hnev. No zároveň mu nechýbala úprimnosť a pokračuje:

*„Lumpovi Havlovi som nikdy neveril, ostatne alkoholikom a mužom, ktorí sa pusinkujú s inými chlapcami, sa naozaj veriť nedá. Lahko sa totiž dajú vydierať a so svojou morálkou sú na dne. Bratom Havlíčkom sa všeobecne v Charte dokonca hovorilo teplí bratia. Ako prvá s tým prišla pani Kamila Bendová z Karlovho námestia[...] Pamätám sa, ešte pred rokom 89, keď som raz prišiel k Havlovcom, aby som tam vyžobral nejaké peniaze na manželku Jana Wunsche. Vierka Novotná zostala sama, manžel vo väzbe, dostal potom 3 roky kriminálu, ona s kojencom a bez koruny. Od režimu nemohla očakávať pomoc a tak som lietal a opäť zháňal peniaze. Pani Oľga Havlová nebola doma, aby svoje ‚malé dieťa‘, Vašíčka, ustriehla od alkoholu. No, jej Vašíček sa tam váľal na zemi celý od zvratkov a pusinkoval sa tam s chlapcom, ktorého potom urobil veľvyslancom v USA.³⁷⁹ Naozaj nechutný pohľad! Odišiel som z tohoto bytu a navštívil Václava znovu. Bolo to o týždeň neskôr. Nedal mi nič. »Nech sa sama o seba postará!« To boli jeho slová. Neveril som svojim vlastným ušiam. Toto mi povedal do očí veľký bojovník za ľudské práva!”*³⁸⁰

377 Miroslav Dolejší, Analýza 17. listopadu 1989, guidemedia, Brno 2014, str. 156 – 157.

378 Miroslav Dolejší, Analýza 17. listopadu 1989, guidemedia, Brno 2014, str. 161.

379 Podľa všetkého išlo o Michaela Žantovského, ktorý bol veľvyslanec od 19. novembra 1992.

380 Miroslav Dolejší, Analýza 17. listopadu 1989, guidemedia, Brno 2014, str. 163 – 164.

Takúto podobu mala revolúcia. Myslím, že bolo povedané skoro všetko podstatné. Tak, ako v predošlých revolúciách a spoločenských zmenách, mali i na tieto veľký vplyv Židia, ich lóže a mocenské ako i finančné záujmy. Navyše, k moci a do tajných služieb sa dostali bývalí komunisti a „Eštebáci“. Jedným z nich bol Jaroslav SVĚCHOTA, ktorý bol riaditeľom kontrarozvedky Slovenskej informačnej služby, námestník riaditeľa SIS³⁸¹ Ivana LEXU, ktorý stál za krytím organizovaného zločinu po revolúcii. Toľko k slávnemu prevratu a nástupu demokracie na Slovensku a v Českej republike.

Ukrajinská revolúcia (2013), Majdan

O *Ukrajinskej revolúcii* bolo popísaného už veľa, no málo seriózneho a faktického. Všetky nahromadené dôkazy naznačujú, že za nitky ťahali americké tajné služby a židovskí oligarchovia. Túto tému vynikajúco zdokumentoval práve Jürgen GRAF vo svojej knihe *Der geplante Volkstod*. Preto som sa rozhodol čerpať z jeho práce. Ako sa hovorí: „Na čo vynájsť koleso, keď už bolo vynájdené“. Práve v tomto duchu som pojal tému *Majdanu*, kde použijem materiál, ktorý zhromaždil a publikoval práve tento švajčiarsky vedec a materiál, ktorý som medzitým vlastným rešeršom objavil sám. Nebudem sa zaoberať do detailu pôvodom revolúcie na Ukrajine, ale iba hlavnými spúšťačmi a protagonistami.

Je faktom, že v tejto revolúcii sa stretli dve veľmoci, USA a Rusko. Ako bojisko si vybrali Ukrajinu. Tento nový spôsob vedenia vojny, bez toho, aby sa čo i len jedna strana zapojila pod svojou vlajkou a uniformami fyzicky do konfliktu na území cudzieho štátu, a v takom merítku, ako to vidíme na Ukrajine, tu ešte nebol. Hlavne ak zvažíme, že do tohto konfliktu sa zapojili občania Ukrajiny, žoldnieri z celého sveta a kapitál z rôznych krajín. Pravdaže, boli tu prevraty v arabských krajinách, kde figurovali americké a izraelské tajné služby, ale tie sa nedajú porovnať s Majdanom, kde je domáci národ držaný ako rukojemník oboch strán. Ukrajinská kríza je zaujímavá tým, že miestna vláda bola zvrhnutá, nová dosadená USA a ukrajinskou oligarchiou, ktorá je bez výnimky židovská. To sa nepáčilo druhej strane, ktorá chcela hájiť svoje záujmy, na už oligarchiou obsadenom území, a tak vstúpila do konfliktu tiež. A keďže

381 Slovenská informačná služba.

o objekt záujmu, o Ukrajinu, sa začalo zaujímať i Rusko, čisto z ekonomického a strategického aspektu, neprebehol prevrat úplne podľa scenára.

Vmiešanie sa amerických záujmov a ich prisluhovačov vyvolalo na Ukrajine občianske nepokoje. Zvrhlo sa, podľa západných merítok, demokraticky zvolený prezident Viktor JANUKOVYČ, a tak – ako vo všetkých demokratických revolúciách – sa začala krajina demontovať a rozpredávať medzi investorov revolúcie, v krádeži, ktorú dnes voláme privatizácia. Tá, ako v každej krajine, zruinuje ekonomiku a devaluje menu. To je zámer, pretože potom nastúpi na scénu MMF so svojím dolárom a eurom. Pôžičkami bude zatemňovať napáchanú škodu, aby tak v podobe úrokov krajinu pod rúškom demokracie vydojil, ako v prípade Slovenska a Česka.

Jürgen GRAF je presvedčený, že Američania potrebovali obsadiť a odrezať Ukrajinu od Ruska preto, aby Rusko stratilo pozíciu silnej Euroázijskej moci.³⁸² Tým by sa Amerika zbavila prekážky k svetovému nástupu k moci. Preto Rusko muselo začať hájiť svoje záujmy a začalo podporovať separatistické skupiny, ktoré nechceli dopustiť prebratie moci nad Ukrajinou Američanmi. Na Ukrajine prebehla revolúcia, ktorá bola len zrkadlovým obrazom revolúcie, ktorá prebehla v Rusku 1917. Jediná zmena je, že táto revolúcia má i bojaschopnú opozíciu. Kto sú teda tí revolucionári, odkiaľ prišli a ako to začalo? GRAF píše:

„Popud k, v novembri 2013, začínajúcim Majdanovým manifestáciám dalo stroskotanie asociačnej dohody medzi Ukrajinou a EÚ. Prioritný cieľ žiadanej dohody spočíval v tom, že tým, že sa otvoria ich hranice, sa pomôže k hospodárskemu rozmachu. Pre Rusko by bol takýto krok jeho južnejšieho susedného štátu nanajvýš nevýhodný, pretože by sa Ukrajina stala zadnými dvierkami pre zavedenie neprecleneného tovaru z EÚ do Ruska. Skrz veľmi výhodnú ponuku (finančná pomoc vo výške približne 12 miliárd eur, ako pokračovanie s dodávkami lacnejšieho plynu), sa Moskve podarilo Kyjev odradiť od podpisu asociačnej dohody s Bruselom a získať ho pre uzavretie dohody s Ruskom. Toto rozhodnutie vytvorilo u podstatnej časti ukrajinského obyvateľstva roztrpčenie. Médiami cielene falošne informovaní, udržiavali títo ľudia mylné ilúzie v prípade podpísania dohody s EÚ, o voľnom pohybe, ako

382 Jürgen Graf, Der geplante Volkstod, Der Schelm, Leipzig 2016, str. 519.

*i legálne pracovné príležitosti v západnej Európe – akoby pod vysokou nezamestnanosťou trpiacej EÚ záležalo na prílive ukrajinských pracovníkov!*³⁸³

GRAF ďalej pokračuje tým, že pre USA prišiel čas jednať. Dlh predtým sa pripravovali na tento krok. Už v roku 1988, za čias ZSSR, kedy však už bolo o revolúcii a páde komunizmu rozhodnuté, bola v Kyjeve aktívna organizácia *National Endowment for Democracy*³⁸⁴ a od roku 1991 Washington uvoľnil viac ako 5 miliárd dolárov na budovanie demokracie na Ukrajine. Za informáciu o financovaní sme vďační pani Viktorii NULANDOVEJ³⁸⁵, ktorej židovskí predkovia prišli z Besarábie. NULANDOVÁ hovorí:

*„Od nezávislosti Ukrajiny v roku 1991 podporovali USA Ukrajinu pri vývoji demokratických inštitúcií a zručnosti pri tvorení civilnej spoločnosti[...] investovali sme viac ako 5 miliárd dolárov, aby sme dosiahli tieto a iné ciele.“*³⁸⁶

To, prečo má USA taký záujem demokratizovať Ukrajinu a dostať ju pod svoju kontrolu, vysvetľuje generálplukovník Leonid IWASCHOW:

*„urobí všetko, čo jej NATO prikáže. Ak sa to stane, bude naša bezpečnosť oslabená. Ľudia z NATO stoja už pred Königsbergom³⁸⁷ i v Baltiku a nachádzajú sa neďaleko našich hraníc. Keď Ukrajina vstúpi do NATO, vybudujú sa tam pravdepodobne základne pre pechotu i letectvo a Američania ihneď vybudujú protiraketové systémy. Pravdaže americké lode budú kotviť v prístavoch Odessy a Nikolajewa, a budú stáť proti našej čiernomorskej flotile.“*³⁸⁸

Aby sme to zhrnuli, USA financovali svoje aktivity na Ukrajine aby, keď nadíde čas, mohli Ukrajinu prebrať a vyvolať konflikt s Ruskom, ktorý bude prebiehať na európskom kontinente. USA s Ruskom uzavreli v roku 1972 dohodu

383 Jürgen Graf, Der geplante Volkstod, Der Schelm, Leipzig 2016, str. 534–535.

384 Zuerst!, „Gelenkte Aufstände“, január 2015, str. 15, (Graf, str. 535).

385 Starí rodičia prijali meno Nuland z pôvodného židovského Nudelman. Zdroj Wikipedia: https://de.wikipedia.org/wiki/Victoria_Nuland

386 www.informationclearinghouse.info-article37599.htm (Graf, str. 535).

387 Königsberg – hlavné mesto Východného Pruska, v apríli 1945 dobyté Sovietskym zväzom, anektované a premenované na Kaliningrad, dnes súčasť Ruskej federácie.

388 www.youtube.com/watch?v=cUnf_ziXBPU

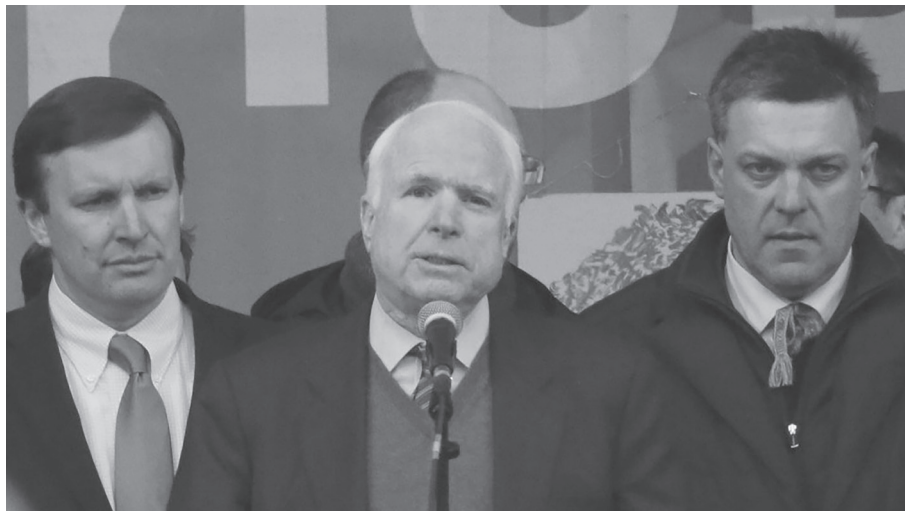
o protiraketovej obrane (Anti-Ballistic Missile Treaty), kde sa zaviazali počet protiraketových striel obmedziť na dva komplexy s maximálne 100 raketami. V roku 2002 vypovedal Washington túto zmluvu, aby mohli Rusko obklopiť protiraketovými systémami. To v praxi znamená, že krajina, ktorá je obklopená týmto systémom, nemôže zasiahnuť nukleárnymi hlavicami proti agresorovi, v tomto prípade proti USA, ak ich USA samé použijú. Preto sa netreba čudovať, že Rusko podporuje separatistov, ktorí držia ukrajinskú vládu na dištanc od ruských hraníc. Keďže by vojna prebiehala len na európskom kontinente, boli by zničené krajiny, ktoré patria do teroristického paktu NATO, medzi nimi aj Slovensko či Nemecko. Amerika by vďaka protiraketovým systémom ostala nedotknutá a na konci by vyšla ako víťaz. Európa by skončila v troskách a Amerika na výsluní, pretože by začala opäť obnovovať zničenú Európu a poskytovať masné pôžičky. Jednou vojnou by sa zbavili dlhov, ktoré k prvej polovici roku 2020 činili okolo 25 000 000 000 000³⁸⁹ (25 biliónov) dolárov.

Aby toho nebolo málo, nešťítila sa americká administratíva poslať svojich sluhov na Ukrajinu, aby priamo pred davom vyzývali zvrhnúť demokraticky zvoleného prezidenta. Americký senátor John MCCAIN, ktorý sa vždy objaví na mieste, kde sa chystá revolúcia alebo príchod demokracie, vystúpil verejne na *Majdane* a požadoval zvrhnutie ukrajinského prezidenta. Ron PAUL³⁹⁰ to komentoval nasledovne: *„Predstavte si, že zahraničný predstaviteľ, ako Putin alebo Assad, by prišiel do Washingtonu, aby vyzýval protestujúcich k zvrhnutiu Obamovej vlády.“*³⁹¹ Keď toto všetko nepomohlo, našli sa skupiny „užitočných idiotov“ z Pravého sektoru, ktorých viedol Dmytro JAROŠ. Títo však museli urobiť mierne škrty vo svojej ideológii. Pochopiteľne museli odložiť bokom svoju nenávisť k Židom a Poliakom. Židia totiž púšťali financie a Poliáci sa stali konkubínami NATO, ktoré je zase spojencom Ukrajiny. Takže, svoju nenávisť museli sústrediť výlučne na Rusko. Útočili na políciu a snažili sa ju vyprovokovať, aby sa nechali davy strhnúť a tak mohli násilne zasiahnuť proti prezidentovi a zvrhnúť ho. Polícia sa však ani len nebránila. Mala zákaz použiť strelné zbrane proti demonštrantom, ktorí na nich hádzali Molotovove koktai-ly a dlažobné kocky, kým polícia stála ako živá stena. Len si pozrite protesty

389 <http://www.usdebtclock.org/>

390 Americký republikánsky politik a prezidentský kandidát v roku 2012.

391 www.pi-news.net/2015/02/ron-paul-what-if-john-mccain-had-stayed-home/, (Graf, str. 541).

Americký senátor John McCain vyzýva na území Ukrajiny na zvrhnutie ukrajinského prezidenta, Majdan 2013.

v zahraničí – Francúzsko, Španielsko, Anglicko a iné, ako polícia zasahuje voči demonštrantom – často sú medzi nimi mŕtvi. Naproti tomu, na Ukrajine, sa polícia ani nebránila útokom demonštrantov. Na Západe je však policajná brutalita demokratická, pretože ide predsa o zachovanie demokracie a jej princípov, naproti tomu, na Ukrajine, by to bola zneužitá štátna moc, pretože demokraticky zvolený prezident nechce odstúpiť. Polícia vedela, že ak by zasiahli, ostalo by ležať mnoho mŕtvych, a je jedno, či by to urobila polícia alebo zahraniční agenti v dave. Agentom, ako je senátor John MCCAIN, by to hralo do kariet. Keď nepomohlo ani toto, spustila sa 20. februára 2014 na demonštrantov paľba. Zahynulo okolo 100 ľudí. Pravdaže to hodili na ozbrojené zložky Berkutu³⁹². Toho Berkutu, ktorý odmietol celý čas zasiahnuť, aby nedošlo k prevratu, ktorý režírovali USA. „Teraz mohli slobodné médiá slobodného sveta, tak ako to bolo v Líbyi a Sýrii, konečne znovu hrať „diktátor, ktorý zabíja vlastný ľud“ na svoj flašinet.“³⁹³ Ako prvý vypustil správu o tom, že to boli jednotky Berkutu, kto strieľal na ľudí na Majdane, profesionálny boxer Vitalij KLIČKO³⁹⁴, predseda strany *Udar*. Ôsmeho decembra 2013 chcela z KLIČKA, podľa časopisu *Der*

392 Úderná zložka ukrajinských bezpečnostných zložiek.

393 Jürgen Graf, *Der geplante Volkstod*, Der Schelm, Leipzig 2016, str. 543.

394 Židovský pôvod po otcovi (Etinzon), otec slúžil ako dôstojník letectva v ukrajinskej armáde.

Spiegel, Angela MERKELOVÁ urobíť „najsilnejšieho muža Kyjeva, aby tak oponoval rastúcemu vplyvu Kremľa.“³⁹⁵

KLIČKO urobil to, čo jeho páni a páni jeho pánov od neho požadovali. K strelbe do ľudí vyhlásil: „*Svet sa nemôže prizerat, ako diktátor masakruje svoj ľud.*“³⁹⁶ KLIČKO, ako úspešný športovec a známa tvár, ale hlavne svojim židovským pôvodom a naivitou, dokonale zapadol do šarády demokratov a zradil tak zem, ktorá ho vychovala. KLIČKOVE slová však už čoskoro spochybnili systémové noviny *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, ktoré museli priznať, že tu niečo neseďí:

Vitalij Klitschko, starosta Kyjeva na bohoslužbe v synagóge.

„*Zostrih z telefonátu*³⁹⁷ *medzi estónskym ministrom zahraničných vecí Urmasom Paetom a poverencom pre zahraničnú politiku EÚ Catherin Ashtonovou, ktorého pravosť, podľa štátnej spravodajskej agentúry Ria Novosti, Paet potvrdil. V ňom Paet informuje o svojej návšteve Kyjeva 25. februára. Jedna doktorka (Olga Bogomolez) mu oznámila, že po ľuďoch v Kyjeve, ktorých zabili, strieľali ostreľovači. »Podľa nej ukazujú všetky indície na to, že ľudí na oboch súperiacich stranách zabil jeden a ten istý ostreľovač«, povedal minister zahraničných vecí Paet v rozhovore, ktorý bol zverejnený moskovskou štátnou televíziou. Doktorka povedala, že všetci boli zabití tou istou muníciou a tým istým spôsobom. Majdanová koalícia nie je ochotná vyšetriť okolnosti smrtiacich výstrelov, že za odstrelovačmi nestojí Janukovič, ale niekto z koalície, mal povedať Peat v rozhovore 26. februára.*“³⁹⁸

Dňa 22. februára 2014 zosadil ukrajinský parlament prezidenta, a to

395 <http://www.spiegel.de/politik/ausland/ukraine-merkel-will-klitschko-zum-praesidenten-aufbauen-a-937853.html>, (Graf, str. 543).

396 <http://www.bild.de/politik/ausland/vitali-klitschko/die-welt-darf-nicht-zuschauen-wie-ein-diktator-sein-volk-abschlachtet-34756166.bild.html>

397 <https://www.youtube.com/watch?v=7zI4g64gV-w>

398 <http://www.faz.net/aktuell/politik/ashton-telefonat-abgehört-wer-waren-die-scharfschuetzen-auf-dem-majdan-12833560.html>

protiústavne, pravdaže, ani to demokratom nevádi, keď ide o ich finančné záujmy. Keďže ústava hovorí, že prezident môže byť zosadený len:

1. dobrovoľným odstúpením
2. smrťou
3. ťažkými zdravotnými problémami
4. začatím konania za zrušenie mandátu³⁹⁹

Dňa 27. februára bola vytvorená dočasná vláda. Na jej čelo sa postavil Žid Arsenij JACEŇUK, ktorého vyhľadala Židovka Victoria NULANDOVÁ. V odpočívacom telefonáte⁴⁰⁰ s americkým veľvyslanectvom v Kyjeve NULANDOVÁ povedala:

„Áno, myslím, že Yats je ten muž. Má hospodárske skúsenosti a skúsenosti ako poslanec. Je to ten muž.“⁴⁰¹

GRAF ďalej pokračuje na túto tému:

„Ako Žid, bývalý minister zahraničných vecí, pod vedením Juščenka, aj ako schvaľovateľ vstupu Ukrajiny do NATO, bol ‚Yats‘ z amerického pohľadu vskutku ten pravý muž na riadenie prechodnej vlády. Ako prechodný prezident mu bol poskytnutý Olexander Turčinov⁴⁰², baptistický kazateľ. Dvaja ukážkoví ukrajinskí nacionalisti, z ktorých by mal Stepan Bandera⁴⁰³ radosť, však?“⁴⁰⁴

USA, si teda dosadili cez pani NULANDOVÚ nikým nevolené bábky a čírou náhodou všetky dôležité posty obsadili nikým nevolení Židia. Takto si demokrati prispôsobujú pravidlá, pokiaľ im to vyhovuje. Zoberte si, že by takéto niečo urobil ASSAD alebo PUTIN, obsadiť niekoho na zákazku,

399 Jürgen Graf, Der geplante Volkstod, Der Schelm, Leipzig 2016, str. 544.

400 <https://www.youtube.com/watch?v=WV9J6sxCs5k>

401 <https://www.globalresearch.ca/us-eu-clash-on-how-to-install-a-puppet-regime-in-ukraine-victoria-nuland/5367794>

402 Skutočným menom Kogan. Kogan je ruská verzia židovského mena Kohen; http://abundanthope.net/pages/Political_Information_43/Some-of-the-Jews-in-power-in-the-Kiev-Junta_printer.shtml

403 Ukrajinský nacionalista, ktorý v roku 1941 po napadnutí ZSSR Nemcami, vyhlásil Ukrajinu za nezávislú, teda ako samostatný štát. Za toto bol Nemcami umiestnený v koncentračnom tábore Sachsenhausen. V roku 1943 z jeho hnutia vznikla povstalecká armáda (UPA), ktorá ako partizánska jednotka bojovala po boku Nemcov, i proti nim. Pred koncom vojny, v roku 1944, bol prepustený v domnienke, že sa zapojí do bojov po boku Nemcov. Po vojne žil v exile v Nemecku, v meste Mníchov. V roku 1959 bol zavraždený pri jeho dome v Mníchove agentom KGB Bohdanom Štasinskyjom pomocou kyanidu.

404 Jürgen Graf, Der geplante Volkstod, Der Schelm, Leipzig 2016, str. 545, 546, 547.

Arsenij Jaceňuk, predseda ukrajinskej vlády 2014 – 2016.

a neskôr by sa to prevalilo. Okamžite by boli médiami vykreslení ako diktátori, ktorí nerešpektujú vôľu ľudu a šliapu po ľudských právach. Lenže na Ukrajine nejde o vôľu ľudu ani o ľudské práva, ale o nový konflikt a biznis s vojnou, ktorý opäť oživí burzu v New Yorku. Rusko a všetci tí, ktorí sú pri zmysloch, prekukli hru USA a rozhodli sa konať. Došlo k anektovaniu Krymu. To sa podarilo – na rozdiel od prevratu zinscenovaného USA – bez preliatia kvapky krvi, a za pomoci najdemokratickejšieho nástroja – referenda. Podporovaní ruskými vojakmi, obsadili na konci februára 2014 proruské sily na Kryme najdôležitejšie inštitúcie a vyhlásili na 16. marec referendum. To skončilo tak, že 97 % ľudí hlasovalo za pripojenie k Rusku. Na Kryme sa hlási k etnickým Rusom 58 %⁴⁰⁵ populácie, preto sa netreba čudovať podozrivo vysokému počtu zástancov pripojenia k Rusku. Navyše,

405 <https://cs.wikipedia.org/wiki/Krym>

ak by sa tak nestalo, skončil by Krym, podľa všetkého, ako oblasti, kde sa dnes vedie občianska vojna. Radšej mať záruky mieru a relatívneho blahobytu, ako rozklad a vojnu, tak ako bolo na zvyšnej Ukrajine. Preto to bolo pre obyvateľov doslova vykúpenie. Podľa niektorých oponentov odtrhnutia Krymu od Ukrajiny však došlo k narušeniu medzinárodných práv: *„Právo Ukrajiny na zachovanie teritoriálnej integrity a právo obyvateľov Krymu na sebaurčenie.“*⁴⁰⁶ Právo na sebaurčenie sa, podľa môjho názoru, vyriešilo referendum. Faktom však je, že Krym bol Ukrajine darovaný CHRUŠČOVOM v roku 1954 a pri rozpade ZSSR ho údajne JELCIN *„Na otázku čo s Krymom?“*, so slovami *„Zoberte si ho so sebou“*, odmietol prijať späť.⁴⁰⁷ GRAF ďalej píše:

*„Hysterický protestný nárek okolo „porušenia medzinárodného práva anektovaním Krymu“ bol jednoducho odporný, keď si pred očami premietneme, že NATO 15 rokov predtým Kosovo, ktoré historicky nesporne patrilo k Srbsku, skrze šesťtyždňového neustáleho teroristického bombardovania Juhoslávie oddelí – v mene toho istého „práva na sebaurčenie“, ktoré teraz ľuďom na Kryme upierajú.“*⁴⁰⁸

To, že v Srbsku skutočne došlo k porušeniu medzinárodného práva vieme, no demokratmi je to stále bagatelizované a považujú to za nezmysly. Že to nezmysel nie je, otvorene povedal Gerhard SCHRÖDER⁴⁰⁹ 9. marca 2014 v relácii⁴¹⁰ *Zeit-Matinee*, organizovanou časopisom *Die Zeit*, moderátorovi židovského pôvodu Josefovi JOFFEMU. Gerhard SCHRÖDER hovorí:

„...premýšľam len nad tým, že to nestačí len odsúdiť (anektovanie Krymu), pravdaže je to, čo sa deje na Kryme, porušenie medzinárodného práva. Ale, viete prečo som opatrný s tým zdvihnutým ukazovák, to Vám chcem práve v tejto súvislosti povedať, pretože som to urobil taktiež[...] porušil som medzinárodné právo[...] nechajte ma vysvetliť o čo išlo. Keď išlo o otázku, ako sa to vyvinie v republike Juhoslávia, v kosovskej vojne, vtedy sme my, naše

406 Jürgen Graf, Der geplante Volkstod, Der Schelm, Leipzig 2016, str. 548.

407 Jürgen Graf, Der geplante Volkstod, Der Schelm, Leipzig 2016, str. 548.

408 Jürgen Graf, Der geplante Volkstod, Der Schelm, Leipzig 2016, str. 549.

409 Bývalý nemecký kancelár 1998–2005, predseda strany SPD.

410 <https://www.youtube.com/watch?v=YfykLz7NUTo>

lietadlá, naše tornáda⁴¹¹, poslali do Srbska a spolu s NATO sme bombardovali suverénny štát bez toho, aby sme mali rozhodnutie bezpečnostnej rady[...] Ale, aj tak si za tým stojím, pretože mám ešte pred očami vlnu utečencov a to, čo hrozilo. Formálne ale, bez rozhodnutia bezpečnostnej rady viesť vojnový konflikt, bolo porušenie medzinárodného práva[...] taktiež pán Joffe, málo som počul o kritike, keď to tak bolo v Iraku.“

JOFFE sa však okrem hlúpeho smiechu a falošného úsmevu, ktorým zakrýval zdesenie nad SCHRÖDEROVÝMI slovami, nezmožil na nič, len na slová, ktoré charakterizujú ďalšieho židovského predstaviteľa – Václava HAVLA. JOFFE povedal:

„My sme vtedy, celkom správne, ako hovoríte, bez rozhodnutia spojených národov, zaútočili na krajinu, ale z veľmi humanitárnych dôvodov...humánna povinnosť vtedy triumfovala nad medzinárodným právom.“

JOFFE, ako správny demokrat, si medzinárodné právo vysvetľuje po svojom. Potom i Rusko môže povedať, že triumfovali nad medzinárodným právom, pretože predišli z humánnych dôvodov občianskej vojne. Takto alibisticky sa k tomu stavajú demokrati, len aby to vyhovovalo práve ich záujmom. Výklad medzinárodného práva sa ponecháva humánnym myšlienkam. Koniec koncov, JOFFE ako príslušník židovského kmeňa, by mal vedieť o anexii územia svoje. Palestínske územie sa totiž samo neodčleňuje a nepadá tak židovským osadníkom priamo do lona.

Vráťme sa však opäť k vláde, ktorá mala ďaleko od ukrajinskej. Táto vláda pozostávajúca z Neukrajincov začala proti ukrajinskému ľudu viesť vojnu. Začali, tak ako na Slovensku, zdierať ľud, miesto toho, aby ku kase pritiahli zlodejskú oligarchiu. Dvadsiateho siedmeho marca 2014 JACEŇUK a TURČINOV, aby predišli finančnej katastrofe na Ukrajine, zrušili podporu matiek pri narodení dieťaťa. Matky pred tým dostávali pri druhom dieťati dvakrát a pri narodení tretieho dieťaťa trikrát taký príspevok, ako pri narodení prvého. Okrem toho zrušili materské prídavky, ktoré dostávali matky prvé dva roky po narodení dieťaťa.⁴¹² GRAF ďalej píše:

411 Stíhací bombardér.

412 vecherniy.kharkov.ua/news/94015/

*Židovský oligarcha Petro Porošenko (Waltzman),
ktorý zastával funkciu prezidenta.*

„Kým tento krok, decimáciu slovanského bieleho národa, sledoval želaný cieľ len veľmi pomaly, vytvorili už 23. februára, takže ešte pred vytvorením prechodnej vlády, parlamentom odobrené opatrenie, ktoré bolo predpokladom pre občiansku vojnu, ktorej mali za obeť padnúť desaťtisíce.“⁴¹³

Dňa 25. mája 2014 si za prezidenta krajiny zvolili židovského oligarchu Petra POROŠENKA⁴¹⁴ (v roku 2019 nahradený Židom Volodymyrom ZELEN-SKYM). Jeho majetok bol agentúrou Forbes v roku 2013 ohodnotený na 1,6 miliardy dolárov, ktoré mal zarobiť ako „čokoládový kráľ“. Od októbra 2009 po marec 2010 v JUŠČENKOVEJ vláde pôsobil ako minister zahraničia a od marca do decembra 2012 ako minister hospodárstva. POROŠENKO sa nemal problém profilovať ako ukrajinský nacionalista s protiruskými náladami. Presne tak, ako to chcú od neho jeho páni. Nemal problém hovoriť o tom, že deti na Donbase nechá čupieť v pivniciach:

„U nás budú deti chodiť do školy alebo do škôlky, u nich (Donbas) budú čupieť v pivnici...tak a nijak inak, vyhráme túto vojnu.“⁴¹⁵

413 Jürgen Graf, Der geplante Volkstod, Der Schelm, Leipzig 2016, str. 549.

414 Skutočným menom Waltzman, údajne 7. najbohatší obyvateľ Ukrajiny.

415 <https://www.youtube.com/watch?v=DVIDR9JSPFs>

Hlava štátu by mala predsa len vyberať slovník, hlavne, ak ide o malé deti a nájst spoločnú reč s povstalcami, ale o to USA a dosadeným bábkam nejde. V podstate má POROŠENKO pravdu, deti sa krčia v pivniciach, pretože všetky ukrajinské zložky útočia na civilné obyvateľstvo, vraždia civilistov, deti i ženy. Ale nie je to len židovský vplyv, ktorý prináša trenie. Ukrajina, ako i Rusko sú plné šovinistov, ktorí len prilievajú olej do ohňa. EÚ a Ukrajine nevadí Pravý sektor, ani to, že sa ozbrojujú a bojujú v občianskej vojne. Pravdaže každý kto sa dá zmanipulovať a chytí zbraň do ruky za americké záujmy je prijateľný. Avšak, ak pozrieme do minulosti, keď Jörg HAIDER so svojou stranou FPÖ boli prijatí do rakúskej vlády (2000), vytiahli západné mocnosti ťažké zbrane a sankcie proti Viedni. Hystéria voči „pravici“ bola až smiešna, ale na Ukrajine to nevadí, pretože Pravý sektor a Banderovci slúžia ako majú, nič nie je pre demokratov dosť špinavé, aby to použili pre svoje záujmy. Kde ostala Angela MERKELOVÁ s jej rečami o „pravicovom extrémizme“, keď nemecký dôchodca nazve svojho psa Adolf a naučí ho dvíhať pravú labku, dostane za to 13 mesiacov podmienene!⁴¹⁶ To je dôvod, prečo mlčia ukrajinskí Židia a Izrael – pretože sa kope pre ich záujmy. Jürgen GRAF ich výstižne nazval „kóšer nacisti“, keďže vodca pravého sektoru Dmytro JAROŠ, sa mal 26. februára 2014 stretnúť s Reuvenom DIN-ELOM, izraelským veľvyslancom v Kyjeve. Mal mu sľúbiť, že bude proti antisemitizmu bojovať všetkými prostriedkami.⁴¹⁷ Tu sa netreba čudovať, že Pravý sektor a Batalión Dneper má financovať židovský oligarcha a zločinec Ihor KOLOMOJSKYJ⁴¹⁸. GRAF k nemu poznamenal:

„Začiatkom augusta 2014 sa zistilo, že ten dodáva cez svoju firmu Avias helmy a nepriestrelné vesty pre ukrajinskú armádu, ktoré prekračujú 3 až 4 násobok ich reálnej ceny. Začiatkom tohto roka prebral radu podnikov s pomocou ozbrojených násilníkov. V roku 2012 daroval Kolomojskyj 100 miliónov dolárov pre židovské centrum ‚Memora‘ v Dnepropetrovsku. 2. marca bol pučovou vládou vymenovaný za gubernátora Dnepropetrovska. V apríli

416 <http://www.rp-online.de/panorama/deutschland/adolf-mach-den-gruss-besitzer-von-nazi-hund-verurteilt-aid-1.2070953>

417 www.vz.ru/news/2014/2/27/674750.html

418 Ihor Kolomojskyj je spolujateľ Privatbanky, okolo ktorej sa vytvorila „Privat Group“, ktorá ovláda časti ukrajinskej produkcie ocele, ropy, chemického priemyslu, energií a produkcie potravín (Graf, str. 556).

*Ihor Kolomojskyj, bankár financujúci pravý sektor a Batalion Dněpr.
Patrí medzi najbohatších oligarchov na Ukrajine.*

*2014 vypísal odmenu za každého zabitého alebo zajatého separatistu vo výške 10 000 dolárov.*⁴¹⁹

Toto však v médiách z istých dôvodov nevidíte, ale predstavte si obrátenú situáciu. Vypíšete odmenu na Židov, ktorí zaberajú palestínske územie. Médiá by v hystérii zhubovali celý svet a pojem antisemitizmus by nabral nových výšok. Len ťažko ukážu zločinca, ktorý štedro financuje židovskú obec a finančne podporuje demokraciu na Ukrajine, aby z nej spätne čerpal za kšefty pre ukrajinskú armádu. Takýto obraz milovníka demokracie s jarmulkou na hlave, by demokracii nepomohol.

Určite si viete vybaviť alebo dohľadať, ako Židia v Európe, a hlavne na Slovensku, bojujú proti nacionalizmu belochoch. Židovská politička Monika BEŇOVÁ má neustále plné ústa dobrých prisťahovalcov a zlých bielych fašistov, ktorí ich nechcú na Slovensku. Židovský poradca bývalého prezidenta Martin BÚTORA, ktorý mu radil a písal prejavy, mal tiež plné ústa tolerancie a antinacionalistických téz. Pravdaže ani údajne židovský, teraz už bývalý, minister vnútra Róbert KALIŇÁK⁴²⁰, ktorý viedol boj proti extrémizmu, sa nijako netajil svojimi postojmi. A mohli by sme pokračovať. Ale na Ukrajine to je

419 Jürgen Graf, Der geplante Volkstod, Der Schelm, Leipzig 2016, str. 556.

420 Vedený v zozname Židov v politike na Slovensku pod menom Kohn.

všetko inak. Tam sa Židmi biely nacionalizmus podporuje, a nielen ukrajinskými Židmi. Poľsko-americká historička so židovským pôvodom Anne APPLEBAUM napísala 12. mája 2014: „*Nacionalizmus je presne to, čo Ukrajina potrebuje.*“⁴²¹ Ako som písal, nič nie je dosť špinavé, aby sa to nepoužilo pre dosiahnutie cieľa. **Keď nacionalizmus prekáža pri obsadení čiernou rasou alebo sociálnymi pažravcami z Blízkeho východu, vtedy je to extrémizmus a nenávisť. Ak má pomôcť židovskej oligarchii na Ukrajine, je to presne to, čo Ukrajina potrebuje.**

Dnes môžeme rozhodne napísať, i keď sa to mnohým nebude páčiť, že ruský prezident PUTIN svojou rozvážnosťou zachránil Európu pred vojnou. Nepíšem to preto, pretože by som bol fanúšik politiky Ruska, čo rozhodne nie som, ale isté veci viem zhodnotiť bez toho, aby ma ovládli šovinistické náladky. V tejto chystanej vojne malo ísť o zastavenie recesie ekonomiky západnej demokracie na kontinente, ktorý je v rukách ekonomických diletantov z Wall Street. Tí by bez možnosti dojsť krajiny cez úroky nastrčených pôžičiek, ktoré ochotne prijali figúrky – rozumej demokratickí politici – nastrčené práve onými diletantmi, nikdy nedokázali poctivou prácou pre národ vybudovať svoje impérium. Nekonečné objemy dolárov tlačené vo virtuálnom svete samotným stlačením tlačidla na klávesnici počítača a predaj derivátov⁴²² drahých kovov, ktoré nikdy nebudú fyzicky vydolované a nikdy sa nedostanú do rúk svojho, po bohatstve bažiacieho majiteľa, to všetko sa raz zrúti, ak nepríde vojna. Že šlo skutočne o vyvolanie vojny svedčí i fakt, ktorý GRAF spomína vo svojej knihe:

„Hospodárske sankcie vojnovým štváčom vo Washingtone nestačili. 4. decembra schválil americký kongres so 411 proti 10 hlasom (z tých 10 protihlasov bolo 5 od demokratov a 5 od republikánov) rezolúciu č. 758, ktorá sa prakticky dala chápať ako vyhlásenie vojny Rusku. Použili k tomu lož o zostrelení MH 017⁴²³, vyzvali Rusko v tóne ultimáta, aby opustilo Krym, označili

421 www.newrepublic.com/article/117505/ukraines-only-hope-nationalism

422 Zlato alebo iná cenná komodita, ktorá existuje len na papieri.

423 Civilné lietadlo malajzijských aerolínií, ktoré bolo zostrelené nad územím Donbasu, pri ktorom zahynulo 298 ľudí. Médiá to pripisovali Rusom a ich raketám BUK, no po závere ruskej vyšetrovacej komisie, kde došli k záveru, že lietadlo bolo zostrelené kanónmi zo stíhacieho lietadla, médiá a politici, ktorí brojili proti Rusku stíchli. Jediná krajina, ktorá dnes požaduje vyšetrovanie tohto zostrelu je Rusko.

„ruskú agresiu“ ako „ohrozenie medzinárodnej bezpečnosti“ a stimulovali dodávku zbraní do Kyjeva.“⁴²⁴

Ukrajina je v rozklade. Oligarchii sa nie úplne podarilo získať Ukrajinu, ale žiadna vojna medzinárodného rozsahu sa doteraz nekonala. Miesto toho, vláda pozostávajúca výlučne zo židovskej oligarchie, vrátane opozície, dohnala národ k biede, akú naposledy zažili asi len pri vyčítaní bolševikov. Nie sú peniaze na dôchodky a Kyjev má pod vedením Vitalija KLIČKA problém platiť za plyn na vykurovanie: *„Ceny energií do konca roka (2015) majú podľa vládneho programu vzrásť až 5-násobne a zemný plyn 4násobne“*.⁴²⁵ Navonok je dnes všetko v poriadku. Pravdou je však opak. Ukrajina je po uši v dlhoch a z národného pokladu v podobe zlata už nič neostalo.

Kritické hlasy na samotné USA prichádzajú aj z ich kontinentu. Paul Craig ROBERTS, ktorý pôsobil pod vládou Ronalda REAGANA⁴²⁶ ako minister financií, napísal v júni 2014:

„Washington démonizuje Rusko a ruského prezidenta nehanebnými lžami, cez ktoré obyvateľstvo USA a ich vazalské štáty súhlasia s vojnou[...] Je to fakt, že politika vo Washingtone je robená ľuďmi, ktorí mylne veria, že jadrová vojna sa dá vyhrať, a pozerajú sa na ňu ako na prostriedok, ktorý má zabrániť, že sa Rusko a Čína pozdvihnú a hegemoniu⁴²⁷ Washingtonu spochybnia. Americká vláda je – úplne jedno, ktorá strana vládne – ťažkou hrozbou pre život na zemi. Európske vlády, ktoré sa pokladajú za civilizované, takými vôbec nie sú, pretože umožňujú Washingtonu dosahovať hegemoniu. Toto dosahovanie predstavuje ohrozenie pre život. Ideológia o jedinečnej, nepostrádateľnej Amerike, predstavuje pre svet obludnú hrozbu.

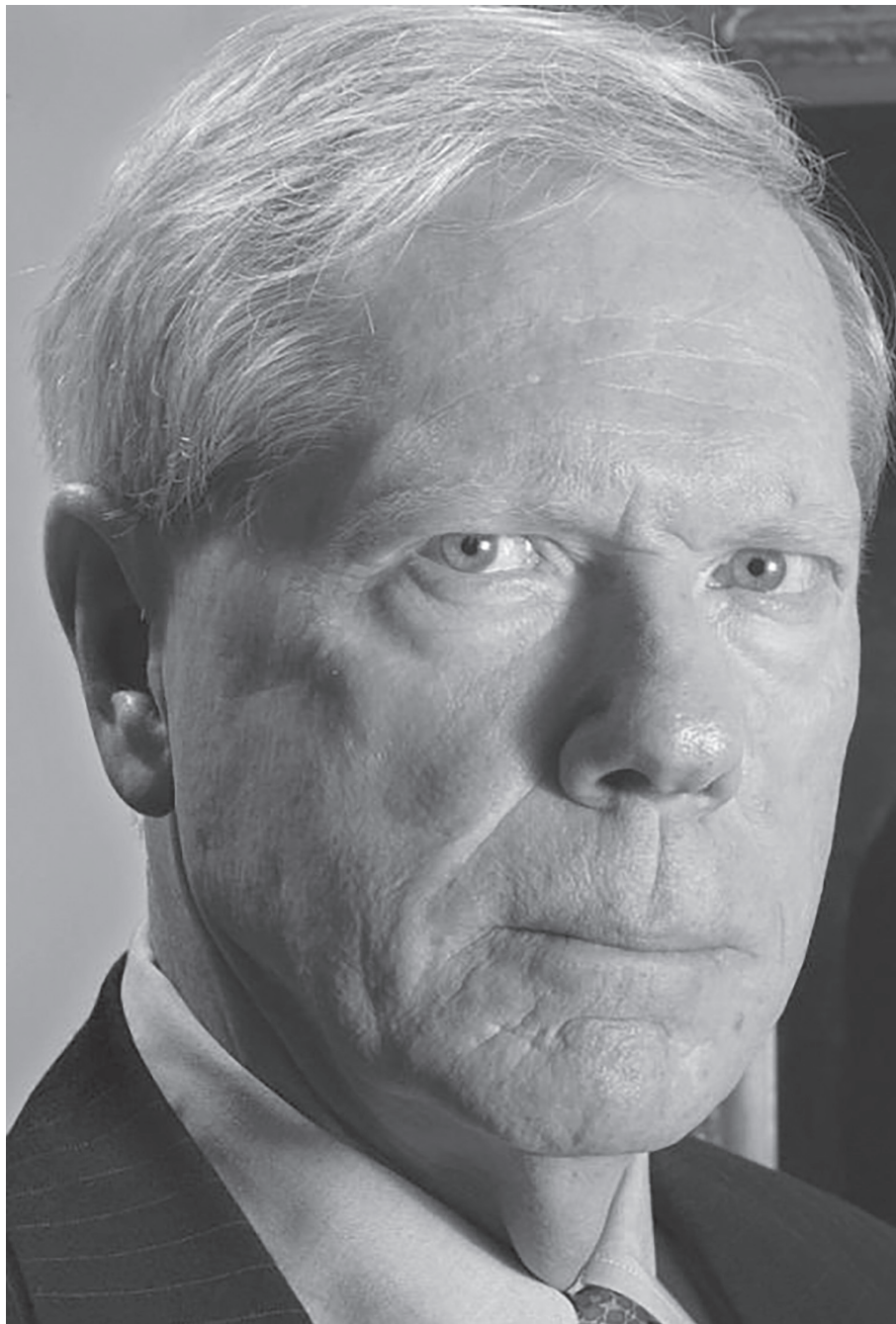
Washington smeruje k tretej svetovej vojne a Európania, podľa všetkého, spolupracujú[...] Rusko zažilo, ako sa pod vedením NATO porušili dohody medzi Reaganom a Gorbačovom, keď sa NATO posunulo bližšie k ruským hraniciam. Rusko zažilo, ako USA vypovedali zmluvu o obmedzení protiraketových striel[...] A teraz musí Rusko deň čo deň počúvať vlnu klamstiev zo západu

424 www.sott.net/article/289877-US-House-Resolution-758-16-pages-of-war-propaganda-that-should-have-made-even-the-neocons-blush (Graf, str. 573).

425 Jürgen Graf, Der geplante Volkstod, Der Schelm, Leipzig 2016, str. 576.

426 40. Prezident USA medzi rokmi 1981 – 1989.

427 Nadvláda, vedúca úloha.

Paul Craig Roberts, bývalý minister financií USA.

a prizerať sa, ako Washingtonský vazal v Kyjeve, v rusky hovoriacej časti Ukrajiny, masakruje civilistov, ktorých označil Washington ako ‚teroristov‘, so zbraňami ako biely fosfor⁴²⁸, bez toho, aby sa na západe niekto ozval. Ťažké delostrelectvo a letecké útoky proti budovám, v etnickými Rusmi obývanej oblasti Ukrajiny, sa uskutočnili k 25. výročiu udalostí na námestí Tchien-an-men.⁴²⁹ V ten deň odsúdil Washington a jeho marionety Čínu pre čin, ktorý sa nestal. Ako dnes vieme, nebol na námestí Tchien-an-men žiadny masaker. Bola to lož Washingtonu ako udalosť v zálive Tonkin, zbrane masového ničenia Saddáma Husseina, Assadove použitie chemických zbraní, iránske jadrové zbrane atď. Je pozoruhodným faktom, že svet žije vo falošnej realite, ktorá vznikla washingtonskými lžami.

Ak ten blázon v bielom dome, washingtonské mediálne kurvy a európski satrapovia⁴³⁰ Rusko presvedčajú, že nás čaká vojna, tak nás naozaj vojna čaká. Keďže NATO nemá žiadnu možnosť začať ofenzívu proti Rusku konvenčnými zbraňami, ktorá by sa dala porovnať s katastrofálnou ofenzívou Nemecka 1941, bude vojna vybojovaná jadrovými zbraňami, čo by pre nás všetkých znamenal koniec. Majte to stále pred očami, keď Washington s jeho mediálnymi kurvami bude burcovať k vojne.“⁴³¹

Čo dodať na záver? Všetko poukazuje na hnilé snahy, poštváť opäť bielu Európu proti sebe, kým sa oligarchia ukryje v bunkroch USA alebo v Izraeli, a dočká konca vojny, aby mohla štedro ponúknuť ich ničím nekryté doláre v podobe pôžičiek. Svet sa vďaka nečinnosti inteligencie dostal do fázy, kde mu vládnú hlupáci bez štipky svedomia, bažiaci po moci, sláve a peniazoch. Nijako inak to nie je ani na Slovensku. Politickou špičkou, ktorá si hovorí sociálni demokrati, sú len pohrobkovia červených bolševikov, ktorí hrajú svoju

428 Medzinárodnými dohodami zakázaná bojová látka, ktorá vytvára vysoké teploty a spôsobuje najrôznejšie popáleniny a smrť. Je samovznietiacia, začne horieť pri styku so vzduchom. Je len veľmi ťažko hasiteľný, len ponorením do vody sa dá spoľahlivo uhasiť. USA i Izrael ju však dokázateľne, používajú ďalej.

429 4. júna 1989 mala na tomto námestí zakročiť čínska vláda proti snahe demokratického hnutia. Bolo zabitých odhadom niečo okolo 300 – 3 000 ľudí. Nikto presne nevie určiť počet obetí. Niektorí ľudia sa preto domnievajú, že k žiadnemu masakru nedošlo. Malo ísť o pokus západu urobiť prevrat v Číne, po vzore sovietskych štátov. To sa však USA nepodarilo.

430 Samovládca, despota.

431 Paul Craig Roberts, Beating the War Drum. www.paulcraigroberts.org/2014/06/17/washington-beating-war-drums-paul-craig-roberts/

hru na dobrých. Ak si človek myslí, že v dnešnej novodobej demokracii, čo je systém úpadku a za posledné storočie vždy bol, existuje opozícia, je naivný. Dejiny revolúcií nám ukázali, že všetky boli riadené tou istou rasou, tými istými peniazmi, a po nej prišiel ten istý úpadok. V demokracii neexistuje alternatíva, existuje len zlo a menšie zlo, a tým sa vytvára ilúzia slobodného výberu vo voľbách, ktoré majú, vďaka všade rovnako nastaveným pravidlám, vopred určeného víťaza.

„Pred norimberským tribunálom som odsúdil – spolu s mojím ruským kolegom – nacistickú agresiu a teror. Dnes verím, že Hitler a nemecký národ žiadnu vojnu nechceli, ale že my – Veľká Británia – sme Nemecku vyhlásili vojnu v úmysle, zničiť ho v zhode s našou doktrínou o rovnováhe síl. Boli sme povzbudzovaní tými Američanmi, ktorí obklopovali Roosevelta. Ignorovali sme Hitlerove prosby nezačať vojnu. Dnes si musíme priznať, že mal Hitler pravdu. Ponúkol nám spoluprácu s Nemeckom: miesto toho stojíme oproti obrovskej sile Sovietov. Pociťujem hanbu a poníženie, keď vidím, že ciele, kvôli ktorým sme vinili Hitlera, dnes chcú byť dovŕšené – len, pod iným menom.“

– Sir Hartley SHAWCROSS
*britský hlavný žalobca pri norimberských procesoch a neskorší generálny
prokurátor Veľkej Británie, v prejave v Stourbridge 16. marca 1984⁴³²*

Zavedenie demokracie po roku 1945

Po vojne v roku 1945, sa demokracia potrebovala nejakým spôsobom etablovať. Z pochopiteľných dôvodov prioritne v Nemecku, ale i v ostatných krajinách, kde potrebovala zaistiť svoju pozíciu nespochybniteľného a toho správneho režimu. Nemecko už malo svoju skúsenosť s demokraciou, ako napísal Rudolf BINDING⁴³³:

„Za 13 rokov trvania Weimarskej republiky spáchalo tisíce Nemcov samovraždu – mnohých k tomu viedlo zúfalstvo a frustrácia po mesiacoch nečinnosti.“⁴³⁴

Nemecký básnik Rudolf BINDING odhadol ich počet na 224 900, pravdaže sa jedná o hrubý odhad, ale nie je jediný, kto zachytil vládu demokracie v Nemecku. Sven Anders HEDIN vo svojej knihe poznamenal:

„Lloyd George⁴³⁵ v jeseni 1936 podnikol cestu Nemeckom. Pri tejto príležitosti navštívil tábor ženského oddielu pracovnej služby (Reichsarbeitsdienst). Ja som tam bol predtým a poznám onú mladú dámu, slečnu, doktorku práv, ktorá mu robila doprovod. Hovorila mi, ako sa jej ten starý Wellšan napríklad pýtal, kedy a prečo sa stala národnou socialistkou. Odpovedala mu:

433 Nemecký básnik, veterán prvej svetovej vojny.

434 Binding Rudolf, Antwort eines Deutschen an die Welt, s. 6.

435 Britský politik, počas prvej svetovej vojny premiér. Zúčastnil sa podpisu Versaillskej dohody a bol jeden z jej troch iniciátorov. Neskôr sa stal obdivovateľom politiky Adolfa Hitlera, ktorého nazval Georgom Washingtonom Nemecka.

»Po versailskom mieri, ktorý bol potupou môjho národa. Rok som ležala na posteli, pretože som nemala nič poriadneho k jedlu a nemohla som poriadne stáť na nohách. Sedela som tiež pri smrteľnej posteli môjho brata. Mal vtedy šesťnásť rokov, keď zomrel na hlad. Preto som sa stala národnou socialistkou a som šťastná a hrdá, že ňou som.« Lloyd George sklonil svoju šedivú hlavu a zotrel si z čela studený pot. Tento príklad zo skutočného života na neho urobil hlbší dojem než knihy, ktoré o situácii v Nemecku po roku 1919 čítal.⁴³⁶

Mnohí Nemci po 2. sv. vojne nechceli o demokracii ani počuť. Vedeli, kto ju ovláda a vedeli aj to, že pokiaľ sa dostane znovu k moci, všetko zdravé opäť zanikne. Koniec koncov, stačí sa pozrieť na dnešné Nemecko. Mali pred očami obrovskú infláciu, hladomor, obsadenie Porýnia, nehanebné platby nanútené versailským diktátom a iné. Demokrati po vojne museli preto demokraciu pred ľuďmi legitimizovať. K tomu potrebovali vzbudiť v Nemcoch pocit viny, asi za všetko zlé, čo sa stalo, i čo sa nestalo. Na to potrebovali tri veci:

- nacionalizmus vyobraziť ako zločineckú ideológiu
- predstaviť svetu zločiny holokaustu
- norimberskými procesmi legitímne nacionalizmus odsúdiť, a ukotviť tak demokraciu

Asi najvýstižnejšie to komentoval, a predošlé vety potvrdil, nemecký poslanec Dr. Hans DE WITH, priamo v Bundestagu⁴³⁷ 18. 5. 1994:

„Osvienčim je a ostáva výstrahou. Poviem to celkom jednoducho: kto národnosocialistickú masovú vraždu, teda holokaust, bagatelizuje alebo popiera, musí vedieť, že útočí na demokratické základy.“⁴³⁸

Nemecká – a teda i európska demokracia – ktorá sa plazí pred tou zo Západu, stojí na holokauste a povojnovej vine. Dnes vieme, že norimberské procesy boli s absolútnou istotou čisté politické procesy, s často vykonštruovanými obvineniami, falošnými svedkami, falošnými dôkazmi a dohodami, ktoré platia dodnes. Nechcem sa zaoberať každým falošným obvinením, len tými, ktoré sa donedávna predhadzovali, a niekde doteraz predhadzujú, ako

436 Sven Anders Hedín, Německo a světový mír, guidemedia etc 2014, str. 122 – 123.

437 Nemecký spolkový parlament.

438 <http://dipbt.bundestag.de/doc/btp/12/12227.pdf>, zápis zo zasadania Bundestagu 18. 5. 1994, str. 19669.

dôkaz zločinov nacionalizmu v Nemecku. O tom však dnes nikto z demokratických štátnikov nechce ani počuť, nieto ešte hovoriť. Ak by k tomu predsa len z nepochopiteľných príčin došlo, demokracia by sa otriasla v základoch a stratila by legitimitu v očiach ľudu, a to by bol začiatok konca NWO a jeho demokratického zriadenia. Prejdime teda k prípadom, kedy dokázateľne došlo k odsúdeniu na politickú objednávku, s falošnými svedkami a dôkazmi, aby sa tak zamedzilo opätovnému príchodu nacionalizmu k moci, ktorý v Nemecku naberal stále viac na sile.

Prípád Rudolfa Hessa, posla mieru

K pochopeniu príchodu spoločnosť rozkladnej demokracie, je potrebné zoznámiť sa s jednotlivými detailmi, ktoré ju legitimizovali v očiach verejnosti v Nemecku a neskôr v Európe. K týmto detailom patria i vyfabrikované súdne procesy v Norimbergu. Asi najznámejší prípad odsúdenia nemeckého politika norimberským tribunálom je odsúdenie Rudolfa HESSA. O HESSEVI a jeho osude podrobne písal historik David IRVING (*Hess – ztracená léta 1941 – 1945*), preto zhrniem len tie najdôležitejšie skutočnosti, ktoré sa dajú vďaka podrobnej práci a štúdiu archívov Davidom IRVINGOM a priamemu svedectvu osobného ošetrovateľa Rudolfa HESSA, Abdallaha MELAOUHIHO, v ich knihách overiť.

Rudolf HESS bol zástupca Adolfa HITLERA a šušľalo sa i o jeho postavení ako vodcu po HITLEROVI. HESS však mal v dejinách zohrať inú, veľmi dôležitú úlohu. Mal vyjednávať mier s Anglickom potom, ako Anglicko vyhlásilo vojnu Nemecku čoby spojenec Poľska. Hitler vojnu s Anglickom nikdy nechcel, avšak tú rozpúťalo práve Anglicko samotné po nemecko-poľskom konflikte. HITLER považoval Angličanov za príbuzný národ, ktorý si veľmi vážil a cenil jeho kvality. Jeho ponuky mieru Anglicku, ktoré zdôrazňoval vo svojich prejavoch a na verejnosti v Nemecku, sa dostávalo pozornosti i tlačenou formou v podobe kníh ako napríklad *Hitlers Versuche zur Verständigung mit England* z roku 1940 (Hitlerove pokusy o porozumenie s Anglickom). Avšak jeho žiadosti o mier nepadli na úrodnú pôdu. A tak sa Rudolf HESS podujal na misiu, ktorá mala priniesť nielen Nemecku, ale i Európe, mier. HESS sa podujal na mierovú misiu, ktorá zahŕňala plán odletu do Anglicka, ktorý sa niekoľkokrát kvôli komplikáciám odložil, ale napokon sa uskutočnil 10. mája 1941, a to na stroji *Messerschmitt Bf 110*. Na mieste sa chcel stretnúť s veľmi vplyvným človekom, ktorý mu bol celé roky blízky a veril, že vďaka nemu sa podarí zjednať mier. Bol to vojvodca Douglas HAMILTON. Keď sa HESS potom, ako mu došlo palivo, zrútil, bol na mieste zatknutý. Keď sa ho pýtali na dôvody jeho misie, odpovedal:

*„V duchu stále vidím ako v Británii, tak i v Nemecku, nekonečnú radu detských rakví a za nimi plačúce matky. A potom zase rakvy matiek, pri ktorých sú hlúčky ich detí.“*⁴³⁹

439 David Irving, *Hess – ztracená léta 1941-1945*, Naše vojsko, 2013, str. 9. Toto povedal Rudolf Hess 9. júna 1941 lordovi kancelárovi, keď vysvetľoval dôvody jeho misie.

Rudolf Hess 1894 – 1987, zavraždený vo väznici v Berlíne potom, ako začali silnieť tlaky na jeho prepustenie.

Dodnes sa vedú spory o tom, či tak jednal na príkaz HITLERA, alebo aspoň s jeho požehnaním. V údajných HITLEROVÝCH zápiskoch, ktoré boli zhrnuté britským historikom Sirom Johnom KEEGANOM, ku ktorým však v dotyčnej publikácii, žiaľ, chýbajú odkazy na zdroje alebo aspoň fotokópie dokumentov, ktoré by mala obsahovať kvalitná faktografická publikácia, cituje z údajných HITLEROVÝCH poznámok:

„4. 5. 1941:

Popoludnie, hovoril som s Hessom. Znovu hovoril o svojom pláne. Preberali sme tentokrát omnoho širšie súvislosti jeho zámeru. Teraz premýšľam o Hessovi. Momentálne s ním nezdieľam jeho probritské sympatie, ale uznávam, že jeho zámer môže byť riešením. Avšak len v tom prípade, že vyjde bez zbytkov. A predovšetkým tak, ako mi jeho prevedenie prezentoval.“⁴⁴⁰

„8. 5. 1941:

Včera ďalšie súkromné sedenie s Hessom. Znovu je rozhodnutý, ja však stále ešte vôbec. V prípade neúspechu budeme mať veľké problémy. H. si je však svojou vecou úplne istý.“⁴⁴¹

„10. 5. 1941:

Myslím na Hessa. Avšak jediným, čím mu môžem teraz pomôcť, je dôvera v neho a súčasne s ňou taktiež viera, že všetko je zariadené správne.“⁴⁴²

„11. 5. 1941:

Dnes predpoludním mi bolo oznámené, že Hess odletel do Anglicka. Ako som sa dozvedel, trvalo celý deň než táto správa prišla. Hess vraj pristál v Škótsku už včera dopoludnia. Prečo teda Angličania nereagovali už včera? Postupoval som naďalej voči svojmu okoliu presne podľa dohody... Doktor mi navrhol vystrihnúť H. z nového filmového týždenníku. Niečo také je však treba ešte zvážiť. Hess ešte môže uspieť.“⁴⁴³

KEEGAN teda otázku, či HITLER o tomto pláne vedel, zmietol zo stola. Dôležité však je, že už i historici hlavného prúdu ako KEEGAN pripúšťajú,

440 John Keegan, Adolf Hitler: Deníky, BVD 2013, str.111.

441 Tamtiež, str. 112.

442 Tamtiež, str. 114.

443 Tamtiež.

Fotka z väzenia v Landsbergu. Adolf Hitler prvý zľava, Rudolf Hess druhý zprava.

že HITLER o mier usiloval. HITLER chcel mier s Anglickom, navzdory oficiálnej propagande o jeho svetovláde. Hitler dal neskôr, podľa plánu – ak misia zlyhá – osobu HESSA vymazať zo všetkých dokumentov. Zaiste mu to nebolo zaľahko, keďže to bol práve Hess, zástupca Vodcu (*Stellvertreter des Führers*), ktorý mu vždy stál po boku v zlých ako i v dobrých časoch. HESS bol väznený v Anglicku celé štyri roky. Bolo mu odopreté čítať dennú tlač a podsúvali sa mu len tie informácie, ktoré ho mali vyviesť z rovnováhy. Inak povedané, bol držaný v informačnom vákuu. HESS však prechádzal cez rozum všetkým psychiatrom a dokázal simulovať stratu pamäti, čo bolo pre jeho väzniteľov ako nočná mora. Mať v rukách HITLEROVHO zástupcu, muža č. 2 v Nemecku, a nič z neho nevytiahnuť! Po vojne bol prepravený do Nemecka, kde mal byť obžalovaný a súdený norimberským tribunálom – navzdory tomu, že jeho posledným politickým aktom bol pokus o vyjednanie mieru (!) – ako vojnový zločinec. Súdiť HESSA bolo asi veľmi ťažké, keďže dokázať mu vinu v konkrétnych obvineniach nebolo jednoduché. No zbaviť sa ho museli, keďže hrozilo, že sa dostane do čela nového Nemecka alebo sa prinajmenšom stane národným hrdinom, ktorý má čo povedať svetu. S HESSOM, ako s presvedčeným národným socialistom, by demokrati mali v Nemecku ťažkú hru vo voľbách, pretože napriek prehratej vojne, mal národný socializmus, a hlavne HESS, v Nemecku stále

*Rudolf Hess so svojím synom Wolfom Rüdigerom,
krstným synom Adolfa Hitlera.*

podporu. Hildegard FATHOVÁ, sekretárka Rudolfa HESSA, na jeho adresu povedala:

„Každému, kto ho pozná, pripadá ako absurdné, tak i smiešne, keď ho teraz obžalovali ako ‚vojnového zločinca‘. Jeho cieľom bolo vždy nastoliť mier, ako medzi jednotlivcami, tak medzi národmi.

Celá Európa pozná jeho prejav k vojnovým veteránom všetkých národov. Veteránom, ktorí chcú mier, pretože poznajú vojnu. Hess vojnu poznal, pretože bol tiež veterán.

Pokiaľ existoval štátnik, ktorý bol pripravený priniesť akúkoľvek osobnú obeť preto, aby dosiahol mier, bol to Rudolf Hess.“⁴⁴⁴

Pred súdom v Norimbergu dokázal opäť oklamať psychológov a všetkých zúčastnených. Opäť zinscenoval amnéziu, aby tak nemohol byť súdený z dôvodu nepríčetnosti. Už to vyzeralo tak, že podľa medzinárodného práva ho naozaj súdiť nebudú, keďže lekárske správy skutočne potvrdili amnéziu i napriek tomu, že prvýkrát sa k inscenácii amnézie priznal ešte v anglickom zajatí a dokonale si vychutnával bezradnosť psychológov. Tentokrát ale opäť odkryl karty. Na vyzvanie sudcu, ktorý rozhodoval o jeho ďalšom osude a možnosti ho súdiť, sa HESS postavil a z papiera začal čítať nasledujúce slová:

„Pán prezident (predseda senátu), chcel by som povedať nasledujúce:

K príležitosti pojednávania dnes popoludní, som dal obhajcovi list, na ktorom som v tomto zmysle vyjadril moju mienku, aby sa pojednávanie mohlo skrátiť, ak mi dovoľia rozprávať. Čo si prajem povedať je nasledovné:

Aby sme predišli tomu, že budem vyhlásený za neschopného pojednávania, i napriek môjmu želaniu zúčastňovať sa naďalej na pojednávaniach a s mojimi kamarátmi spoločne prijať rozsudok, dávam súdu nasledujúce vyhlásenie, i napriek tomu, že som tak chcel urobiť až neskôr počas jednania. Počnúc touto chvíľou je moja pamäť opäť k dispozícii okolitému svetu. Dôvody prečo som simuloval amnéziu, boli taktickej povahy. V skutočnosti je ľahko obmedzená len moja schopnosť sa sústrediť. Na druhú stranu, moja schopnosť sledovať proces, obhajovať sa, vypočúvať svedkov a osobne odpovedať na otázky, tá obmedzená nie je. Zdôrazňujem, že preberám plnú

⁴⁴⁴ David Irving, Hess – ztracená léta 1941-1945, Naše vojsko, 2013, str. 420.

zodpovednosť za všetko, čo som urobil, všetko čo som podpísal a všetko, čo som spolupodpísal. Moje hlboké presvedčenie, že tento tribunál nie je legitímny, nebude dotknuté tým, čo som už uviedol. Úspešne som svojho oficiálneho právneho zástupcu udržiaval v ilúzii o mojej amnézii. Zastupoval ma preto, podľa toho, v dobrej viere.“⁴⁴⁵

HESS bol nakoniec odsúdený na doživotie za plánovanie „útočnej vojny a za zločiny proti mieru“. Snažili sa mu podhodit vedomosť o útoku na Rusko, a že sa na tom aktívne podieľal. Áno, presne na to Rusko, s ktorým bola demokracia desiatročia v studenej vojne. Avšak HESS sa v skutočnosti nikdy nezúčastňoval na poradách štábu. Smiešne však vyznie i trest za „zločiny proti mieru“, keďže sám za mier bojoval. Riskoval svoj život a bol si vedomý, že prichádza o možnosť vidieť ešte niekedy svoju rodinu. To všetko položil na oltár obety, aby dosiahol mier. Jeho odsúdenie bolo teda želané a vykonané. Po vypočutí rozsudku povedal svoju záverečnú reč, ktorá sa stala symbolom nezlomnosti nemeckého národa:

„Neobhajujem sa proti žalobcom, ktorým beriem právo proti mne a mojim súkmeňovcom vzniesť obžalobu. Nezaoberám sa obvineniami, ktorých predmetom sú veci, ktoré sú vnútornými záležitosťami Nemecka a preto nemajú cudzincov čo zaujímať. Nevznášam námietky proti vyjadreniam, ktoré sú zamerané na mňa alebo na celý nemecký ľud a majú ho zhanobiť. Považujem tieto obvinenia od súperov za preukázanie cti. Bolo mi dožičené, pôsobiť veľa rokov môjho života pod najväčším synom, ktorého môj národ počas svojich tisícročných dejín splodil. Aj keby som mohol, nechcel by som tento čas vymazať z môjho bytia. Som šťastný, že viem, že som vykonal svoju povinnosť voči môjmu národu, moju povinnosť ako Nemca, ako národného socialistu, ako verného stúpenca môjho Vodcu. Neľutujem nič! Pokiaľ by som stál opäť na začiatku, jednal by som znovu ako som jednal, aj keby som vedel, že na konci by horela hranica pre moju smrť v plameňoch. Je ľahostajné, čo ľudia činia, raz budem stáť pred súdnym stolcom Stvoriteľa. Jemu sa budem zodpovedať, a ja viem, že on ma oslobodí.“⁴⁴⁶

445 David Irving, Hess – ztracená léta 1941 – 1945, Naše vojsko, 2013, str. 430 – 431 (Preklad je mnou opravený podľa nemeckého originálu).

Audiozáznam: https://www.youtube.com/watch?time_continue=252&v=GJu0Y1rSO60

446 216. deň norimberských procesov, sobota, 31. augusta 1946 Audiozáznam: <https://www.youtube.com/watch?v=5h1FmzrOeQs>

Rudolf HESS bol po rozsudku uväznený vo väznici v Berlíne, v mestskej časti Spandau, kde bol 18. júla 1947 s ďalšími šiestimi odsúdenými prevezený. Viac ako 20 rokov sa bránil návštevám vo väzení a izoloval sa od ostatných uväznených. Až do roku 1969, kedy musel byť prevezený mimo väzenia do nemocnice, kde prvýkrát od oných udalosti videl svoju ženu a syna. Spolu s HESSOM boli na doživotie odsúdení aj Erich RAEDER⁴⁴⁷ a Walther FUNK⁴⁴⁸, obaja však boli predčasne prepustení, READER v roku 1955 a FUNK v roku 1957, pre ich zdravotný stav. Po prepustení posledných väzňov ostal HESS ako posledný väzeň v Spandau. S prihliadnutím na jeho zdravotný stav mu tvrdé podmienky vo väzení uvoľnili, a tak mohol navštevovať knižnicu, dostal kávovar a mohol sa hodinu denne pohybovať po záhrade.

Avšak existovali podmienky, ktoré pri návšteve väzňa – v prípade Rudolfa HESSA – museli byť rešpektované. Tie dávajú priestor otázke: Prečo nebol prepustený ako ostatní? Pretože HESS vedel príliš veľa. Jeho pošta bola cenzurovaná takým spôsobom, že celé vety a slová boli doslova fyzicky vystrihnuté z jeho listov. Politicky, ani z pohľadu dejín, nesmelo z väzenia odísť nič, čo by na verejnosti mohlo vzbudiť podozrenie, že celý proces bola len zámienka, ako Nemecko odovzdať do rúk západnej demokracie a komunizmu, ktoré boli len dve strany jednej mince – svetového kapitálu. Ale späť k návštevám. Ako takéto stretnutie prebiehalo ozrejmil syn Rudolfa HESSA, Wolf Rüdiger HESS:

„Človek ide do Berlína, zazvoní na bránu, zapíše sa do knihy, kde napíše: Že ide navštíviť väzňa Rudolfa Hessa, kto ste, kde bývate, kedy ste vošli a kedy máte úmysel znovu odísť a to celé podpíše. Potom vás odvedú dozadu k samotnej celovej stavbe a v tejto celovej stavbe je 3 x 4 m veľká návštevná miestnosť. Návštevná miestnosť má dvoje dverí, v strede rozdelená drevenou stenou a stolom. Predtým bolo v tej stene sklo a pletivo, dnes to je už otvorené. Môj otec je privedený z jednej strany a ja, ako návštevník, sedím na strane druhej. Na strane návštevníka sedia všetci štyria riaditelia, jeden alebo dvaja strážnici a ruský tlmočník. Na strane môjho otca sedí ďalší strážnik. Návšteva trvá jednu hodinu. Nie je povolené podať si ruku, objas sa alebo vymeniť

447 Erich Johann Albert Raeder bol vrchný veliteľ nemeckého vojnového námorníctva do roku 1943.

448 Bol nemecký minister hospodárstva v rokoch 1938 – 1945 a riaditeľ Ríšskej banky.

Wolf Rüdiger Hess.

*si nejaké osobné veci. A čo je dôležité, nie je dovolené rozprávať o historicko-politických veciach. To, čo by bolo naozaj veľmi zaujímavé, o mnohých záhadách jeho osoby, o jeho lete a to, čo sa dialo okolo neho, o tom sa nesmie s ním prehovoriť jediné slovo. A akonáhle sa len začne na tému dejín rozprávať, návšteva sa okamžite preruší alebo skôr zruší, preto sa tomu po skúsenostiach predchádzalo.*⁴⁴⁹

HESSOVE myšlienky museli do posledných dní strážiť za múrmi väznice. Všetko, čo vedel a čo by na verejnosti mohol povedať, by mohlo byť pre režim – ktorý sa práve chystal prebrať kontrolu nad celou krajinou zinscenovaným prevratom a pádom „železnej opony“ – životu nebezpečné. IRVING o HESSOVOM väznení napísal:

*„[...]Hessove ďalšie väznenie porušuje všetky dohody OSN o ľudských právach, menovite tie z 10. decembra 1948, 4. novembra 1950 a 19. decembra 1966.*⁴⁵⁰

Napriek tomu Rudolf Hess bojoval, kým nebol nájdený uškrtený kúskom šnúry v dopravnom kontajneri, ktorý mu upravili na záhradnú chatku, dňa 17. augusta 1987. Irving píše:

*„Britskí vojaci niekoľko mesiacov predtým z Hessovej cely ukradli starcovu leteckú súpravu (neskôr bola nájdená a autor tejto knihy mal tú česť stáť vedľa nej, keď Wolf Rüdiger v roku 1991 hovoril v Mníchove pri príležitosti 50. výročia Hessovho historického letu).*⁴⁵¹

Britskí vojaci podľa všetkého vedeli, že starec je odsúdený na smrť, a tak si zobrali – ako to bolo u spojeneckých vojakov zvykom – trofej. Pravdaže, podľa oficiálnej verzie šlo o samovraždu a pitevná správa hovorila to isté. Avšak, HESSOVA rodina dala vykonať vlastnú pitvu dva dni po jeho smrti. Pitvu vykonali Prof. Dr. Wolfgang SPANN, Prof. Dr. EISENMENGER, Dr. TUTSCH-BAUER a Dr. PANKRATZ. Tí však došli k iným záverom ako v oficiálnej správe. Podľa zistenia bol HESS uškrtený, nie obesený. Teda, niekto mu pomohol odísť nedobrovoľne. S jeho pokročilou artritídou by si nedokázal zaviazať ani topánky. Išlo teda o vraždu, pri ktorej sa ani nezačalo konať a ktorá nikdy

449 <https://www.youtube.com/watch?v=q-4TwaHK8ZA>

450 David Irving, Hess – ztracená léta 1941 – 1945, Naše vojsko, 2013, str. 438.

451 Tamtiež, str. 439.

nebola vyšetrená. Táto vražda sa vykonala potom, ako začal silnieť tlak na jeho prepustenie. Medzi známe osobnosti, ktoré žiadali o jeho prepustenie bol ruský prezident Michail GORBAČOV, anglický žalobca pri norimberských procesoch Hartley SHAWCROSS, či anglická vláda Margaret THATCHEROVEJ⁴⁵². HESSA bolo teda treba odstrániť.

HESSOV ošetrovateľ Abdallah MELAOUHI na oný deň spomína nasledovne:

„Je 17. 8. 1987. [...]a práve listujem v novinách, keď okolo 14. hodiny zvoní telefón. Na linke sa ozval ešte veľmi mladý francúzsky denný hlavný strážnik Jean-Pierre Audouin s rozrušeným, ba až panicky znejúcim hlasom: »Príď, príď, do pekla, rýchlo. Hess bol zavraždený, nie, nebol zavraždený!« Síce sa opravil, ale najskôr hovoril skutočne o vražde, mne lekársky zverenieho chránenca Rudolfa Hessa, bývalého ríšskeho ministra. [...] O minútu až dve neskôr som stál pred veľkou, zelenou železnou bránou. Neustále som zvonil na zvonček a bol som stále nervóznejší, ubehlo dobrých 20 minút, kým sa objavil britský strážnik Bernard Miller, pozrel cez svoje malé okno a tváril sa tak, akoby som neexistoval, a svoje sklápacie okienko znovu zatvoril. [...] Minúty neskôr, keď pozrel cez svoje okno pred dvere a videl ma tam stáť, povedal Miller: „Pán Melaouhi, už je po všetkom, môžete ísť domov“. [...]Nakoniec mu to bolo priveľa, otvoril bránu a nechal ma prejsť. [...]Keď som mohol konečne vstúpiť do záhradného domčeka, videl som jedným pohľadom, že to tam vyzeralo ako po zápase. Deň predtým som tento malý drevodom vyčistil a vyupratoval. [...]Malý okrúhly stôl a jedna sedačka boli prevrátené. Žiadny nábytok a zariadenie sa nenachádzali na svojom obvyklom mieste. Rudolf Hess ležal nehybne na podlahe záhradného domčeka [...]Vedľa neho stáli dvaja muži v amerických uniformách, ktoré im boli však príliš malé, na väčšom z nich sa zdalo, že mu čoskoro praskne. Ani jedného z nich som predtým nikdy nevidel.“⁴⁵³

Faktom však ostáva, že v roku 2013 priznala britská strana, že HESS bol skutočne zavraždený⁴⁵⁴ britskou tajnou službou, aby tak nevyšli navonok

452 https://zpravy.idnes.cz/rudolf-hess-thatcherova-britanie-spandava-nemecko-fsx-/zahranicni.aspx?c=A170720_103837_zahranicni_aha

453 Abdallah Melaouhi, Ich sah seinen Mördern in die Augen, Edition Märkische Raute, str. 10 – 12.

454 <https://www.independent.co.uk/news/uk/crime/adolf-hitlers-nazi-deputy-rudolf-hess-murdered-by-british-agents-to-stop-him-spilling-wartime-8802603.html>

Wolf Rüdiger Hess pri mŕtvom tele svojho zavraždeného otca.

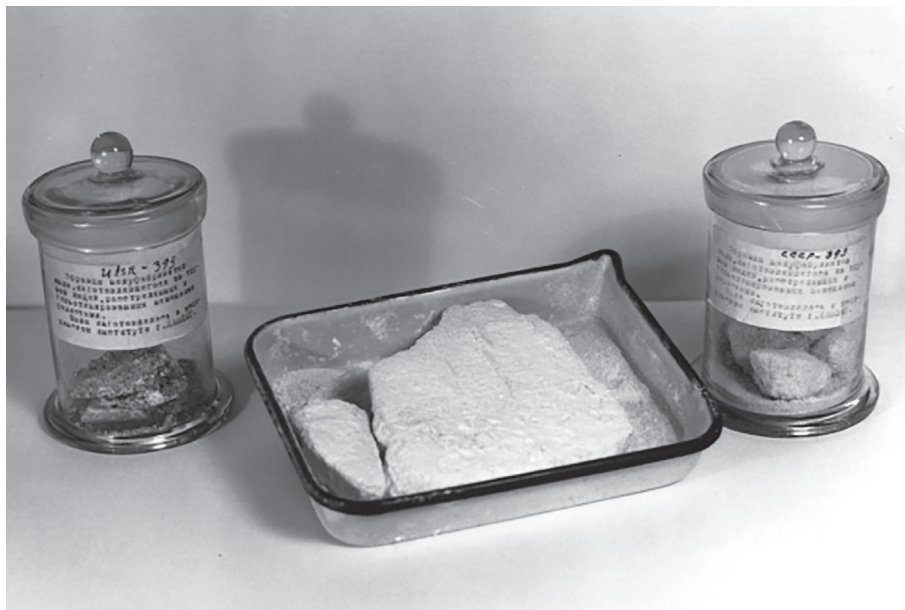
vojnové tajomstvá. Väzenie, v ktorom strávil zvyšok svojho života zbúrali hneď po jeho smrti a hrob, kde spočívali jeho pozostatky, 20. júla 2011 zrovnali, na tlak evanjelickej cirkvi(!), so zemou, a Hessove pozostatky vysypali do mora. Tak sa končí púť človeka, ktorý chcel presadiť mier. Na záver by som ešte rád prezentoval HESSEVE mierové body, za akých boli Nemci ochotní podpísať mier s Anglickom. Neboli to požiadavky, skôr to boli ponuky ústretovosti, ale však posúdiť môžete sami:

1. Nórsko, Dánsko, Holandsko, Belgicko a Francúzsko sa stanú opäť nezávislými štátmi, ktoré si ústavu ako i vládu zostavia sami.
2. Nemecko je pripravené zaplatiť reparácie krajinám, ktoré západným ťažením boli poškodené, aj napriek tomu, že vojnu vyhlásili Nemecku západné mocnosti.
3. Všetky útočné zbrane budú zničené a armáda vojnu vedúcich štátov znížená na mieru, ktorá bude zodpovedať hospodárskej a strategickej požiadavke tej ktorej krajiny.
4. Nemecká ríša požaduje späť svoje staré kolónie s výnimkou juhozápadnej Afriky, odškodní však britských vlastníkov, z ktorých sa medzitým stala väčšina, pokiaľ ich budú chcieť opustiť.
5. Poľský štát bude znovu vytvorený vo svojich etnických hraniciach; tento príslub však bude možné splniť len vo vzťahu k územiám okupovaných Nemeckom.
6. Česko ostane naďalej ako protektorát pri Nemeckej ríši, avšak Česi môžu svoju reč ako i národný charakter slobodne rozvíjať.
7. Pre povojnovú Európu by sa mal vziať do úvahy istý druh solidarity k vyriešeniu hospodárskych otázok, pri ktorých by sa malo usilovať o najširšiu európsku dohodu.

Podmienky viac ako rozumné, na dobu, kedy chcel mať každý všetko, a kedy územné požiadavky predčili práva národov na sebaurčenie. Pravdaže, bez HITLEROVHO schválenia by podmienky neprešli, teda sú to ponuky priamo od neho, čím sa opäť vyriešila otázka HITLEROVEJ vedomosti HESOVHO plánu. Ale i tak si demokracia zabezpečila svoje postavenie po vojne. Odsúdiť niekoho za zločiny proti mieru a pritom ten niekto sám mier ponúkal a neváhal zaň riskovať vlastný život. Odstavili všetkých tých, ktorí by mohli byť v ceste internacionalizmu a zániku národov.

Mydlo zo Židov

Ďalším spôsobom ako na nacionalizmus v Nemecku – a tým v celej Európe – hodiť tieň krutosti, bol tzv. „holokaust“. Rôzne príbehy od plynových komôr, cez pálenie Židov v obrovských jamách, až po tienidlá na lampy zo židovskej kože a mydlo zo židovského tuku. To všetko obsahoval komplexný príbeh

*Mydlo, ktoré Sovietsi prezentovali ako mydlo z ľudského tuku.
Nikdy nebolo podrobené forenznej analýze a po procesoch sa stratilo.*

o holokauste, ktorý je dnes tak otesaný z pôvodnej verzie, že z neho ostalo len torzo, ktoré navyše musí chrániť pred ďalším kritickým skúmaním zákon, aby sa i to torzo nerozpadlo na márne kusy. Všetko ostatné, čo tvorilo telo príbehu o holokauste, je dnes historicky vyvrátené a pokladané za propagandu Spojencov, aby tak ľahšie získali verejnosť na svoju stranu, keď malo dôjsť na súdenie Nemcov, ktorí vojnu odmietali a neustále predkladali mierové dohody a návrhy. Príbeh o mydle však počúvame dodnes. Tak hlboko dokáže vliezť lož do mysle človeka, že pri odhalení tejto lži, nie je ochotný informáciu prijať ako fakt a stále verí v daný nezmysel. Medzi nich patrí i slovenský profesor židovského pôvodu Pavel TRAUBNER. Ten bol ťahaný ľuďmi z mimovládnych organizácií – konkrétne Martinom ŠIMEČKOM, ktorý sa pochválil, že za pomoci peňazí maďarského Žida Georgea SOROSA zhodili vládu Vladimíra MEČIARA – ako cirkusová atrakcia po púťach, kde prednášal o „extrémizme“ s ďalšími figúrkami z tretieho sektora. Jedenásteho apríla 2017 na podobnej prednáške v Čadci vyhlásil: [...]„Jedine som sa ospravedlnil, že som ušiel príslušníkom Hlinkových gárd z dobytčieho vagónu a neskončil som ako

*Jerusalem Post International, 5. máj 1990:
„Nacisti nikdy nevyrábali mydlo z ľudského tuku.“*

*mydlo*⁴⁵⁵ S dokázateľnou lžou o židovskom mydle, ktorú oficiálne muselo vyvrátiť i múzeum holokaustu v Izraeli *Yad Vashem*⁴⁵⁶, sa neštíti predstúpiť pred ľudí. Sám podľa všetkého nevie, že verí lži alebo vie, že to je lož, a aj tak ju šíri. Rozprávka o mydle sa šírila skoro 50 rokov cez vzdelávací systém, literatúru, titulky v novinách a filmy. Dokonalá indoktrinácia lži masovými oznamovacími prostriedkami, ktorá sa šíri dodnes. Veď prečo by mali poukazovať na lži, ktoré dodnes šíri? Aby tak stratili účinnú zbraň, ktorou dodnes ovládali masy? Celé roky ich masívnej a finančne nákladnej kampane proti národom by sa tak rozptýlili vo vetre.

Ale poďme k začiatku zrodu tejto bizarnej lži. Počas norimberských procesov, v roku 1946, prišli Sovieti s „dôkazom“ o „nacistických krutostiach“ v podobe mydla zo židovského tuku. Toto obvinenie sa objavilo už počas prvej svetovej vojny, kde mali nemeckí vojaci vyrábať mydlo z tuku padlých vojakov, pravdaže, ako živá propaganda nepriateľov Nemecka. Ako dôkaz upozornili Sovieti na nápis, ktorý bol vyrazený v mydle. Išlo o skratku *RIF*, čo malo znamenať „*Reines Juden Fett*“ (čistý židovský tuk). I človeku s nízkym intelektom však musí udrieť do očí, že pokiaľ by nemecký výraz značil to, čo podľa Sovietov značil, bola by skratka *RJF* nie *RIF*. Skratka *RIF* znamenala v skutočnosti „*Reichsamt für Industrielle Fettversorgung*“ (Ríšsky úrad pre priemyselné zásobovanie tukom).

455 <https://www.youtube.com/watch?v=A9ufjchfr3A>

456 Pre The Jerusalem Post International Edition 5. mája 1990 potvrdil riaditeľ archívu Yad Vashem, Shmuel Krakowski a profesor Yehuda Bauer, že mydlo zo Židov sa nikdy nevyrábalo.

Soviety však potrebovali i očitého svedka tohto zločinu a tak predložil sovietsky žalobca SMIRNOV, písomné svedectvo istého Sigmunda MAZURA, ktoré znelo:

„Na nádvorí Anatomického inštitútu [v Gdaňsku] bola v lete 1943 postavená jednoposchodová kamenná budova s tromi miestnosťami. Bola postavená k zužitkovaniu ľudských tiel a varení kostí. To oficiálne oznámil profesor Spanner. Toto laboratórium bolo nazvané laboratórium na výrobu kostier, spaľovanie mäsa a zbytočných kostí. Ale, behom zimy 1943 – 44 nám profesor Spanner nariadil zhromažďovať ľudský tuk a nevyhadzovať ho [...] Vo februári 1944 mi profesor Spanner dal návod na prípravu mydla z ľudského tuku. Podľa neho sa 5 kilo tuku zmieša s 10 litrami vody a 500 alebo 1 000 gramov hydroxidu sodného. Celé sa to 2 alebo 3 hodiny varí a potom schladí. Mydlo vypláva na povrch, zatiaľ čo voda a ďalšie usadeniny zostanú dole. Do tejto zmesi sa pridá trocha soli a sódy. Potom sa pridá čistá voda a zmes sa znovu 2 alebo 3 hodiny varí. Po vychladnutí sa mydlo leje do foriem.“⁴⁵⁷

Tento svedok sa však nikdy pred súdom neobjavil. Súdu stačilo písomné svedectvo. Podľa všetkého ani nič také nikto ako MAZUR nenapísal a sovietska obžaloba si to skrátka sfalšovala, ako mnohé iné dôkazy v procese.

Keď sa prevalilo, že historica s mydlom je podvod sovietskej obžaloby a museli to uznať i v múzeu holokaustu v Izraeli, hodili to opäť na Nemcov. Noviny, ako britský denník *The Daily Telegraph*, či kanadské noviny *The Globe and Mail* písali o tom, že nacisti šírili tento príbeh, aby tak psychicky mučili Židov. *The Daily Telegraph* 25. apríla 1990 píše:

„Historica o židovskom mydle »bola nacistická lož«

Izraelské múzeum holokaustu, vyvracajúce tak všeobecné presvedčenie, včera vyhlásilo, že nacisti za druhej svetovej vojny nikdy nevyrábali mydlo z tuku zavraždených Židov. Ale, koža sa používala na tienidlá a vlasy do matracov. Historik Yehuda Bauer povedal, že mnohí Židia verili, že ich rodiny a priatelia boli premenení v mydlo, pretože túto historiku šírili sami nacisti.

⁴⁵⁷ Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 70 (IMT, zväzok. 7, str 597 ad.)

*Jerusalem Post International, 5. máj 1990:
„Nacisti nikdy nevyrábali mydlo z ľudského tuku“.*

»Nacisti hovorili Židom, že z nich urobia mydlo. Bol to sadistický spôsob duševného mučenia.« - Reuter“.

Po rokoch povojnovej propagandy nastúpila pravda, avšak propagandu samotnú opäť hodili na Nemcov. To, že Sovietsi predhodili súdu písomné svedectvo svedka, ktorého nikto nikdy nevidel, už nikoho asi nezaujímalo. Pravda, vtedy nikto neprišiel s verziou o „sadistickom duševnom týraní“, rovno však predhodili „kuchára“, ktorý varil menovaný produkt. Dnes vieme, že i tienidlá zo židovskej kože boli len produktom fantázie obžaloby a do dnes sa tieto produkty masovej výroby, ktorá mala byť ozdobou nemeckých obývačiek, nedochovali a pred súdom nikdy neboli forenzne preskúmané. Súd demokratických mocností nielenže vedecky nepreskúmal dôkazy, neobťažoval sa ani predvolať svedka písomného svedectva. Táto svojvôľa norimberského procesu je dnes pre širokú verejnosť neznáma. Avšak, pre uchopenie moci demokratmi, nebol ani jeden prostriedok dosť špinavý na to, aby nebol použitý. Absurdne vyznie i predstava použitia vlasov Židov do matracov, keďže vlasy sa väzňom strihali z dôvodu prenosu týfusu,

ktoré prenášali vši. Asi ťažko by ste našli Nemca, ktorý by si ľahol na matrac, ktorý je plnený vlasmi, ktoré mohli byť napadnuté všami, ktoré túto chorobu prenášali. Absurdné ľži však nemali konca a neobišli sa bez falšovania dokumentov.

Konferencia vo Wannsee

Dvadsiateho januára 1942 sa mala konať na predmestí Berlína, vo Wannsee, konferencia, kde sa malo nacistickými špičkami preberať konečné riešenie židovskej otázky. Ako dôkaz boli predložené v roku 1947 židovským právnikom a žalobcom americkej strany, Robertom KEMPNEROM, protokoly z tejto konferencie. Už tu sa ukázal súd ako zaujatý, keďže americká žaloba pozostávala skoro výlučne zo Židov, ako už spomínaný KEMPNER alebo Walter RAPP, či takzvaný „preživší holokaustu“ Paul NIEDERMAN. Čo je zaujímavé, všetci menovaní boli nemeckí Židia zastupujúci americké záujmy. Tu sa jasne ukázalo, kto ťahal v procese celý čas za nitky a jediné čo bolo dôležité, bol pôvod žalobcov. Ale vráťme sa k dokumentu, ktorý KEMPNER predložil. Ten mal nájsť v marci 1947 v jemu doručených zložkách jeho spolupracovníkmi. Protokoly mal spísať Adolf EICHMANN. Súd následne protokol zaevidoval pod číslom G-2.568. Protokol však nebol originál, ale kópia pod označením 16 z 30 celkovo vyhotovených.

Celé roky sa protokol používal ako dôkaz nemeckého nariadenia vyhladiť Židov, napriek tomu, že nič také sa v protokoloch nespomína. Bolo otázkou času, kedy to i rozumnejší medzi Židmi začnú kritizovať. Opäť to bol bývalý riaditeľ múzea holokaustu *Yad Vashem*, profesor Yehuda BAUER, ktorý za nezmysel považoval aj mydlo zo židovského tuku. BAUER sa vyjadril nasledovne:

*„Verejnosť čas od času opakuje hlúpu historku o vyhladzovaní Židov prezentovanej vo Wannsee. Wannsee bola len jednou z etáp v odhaľovaní procesu týchto masových vrážd.“*⁴⁵⁸

Inými slovami BAUER povedal, že rozhodnutie vyhladiť Židov, nepadlo vo Wannsee. Tým spochybnil, priamo či nepriamo, výklad a možno i autenticitu

458 <https://www.jta.org/1992/01/23/archive/nazi-scheme-not-born-at-wannsee-israeli-holocaust-scholar-claims>

protokolu. To však nijako netrápi propagandistov holokaustového šialenstva, ktoré je nám dennodenne servírované na tanieri. Dodnes sa tento údajný dôkaz, ktorý žiadnym dôkazom nie je, predkladá ako nevyvrátiteľný fakt. Tak, ako aj v novovybudovanom múzeu holokaustu v Seredi. Sereď však nemá s holokaustom nič spoločné, keďže to bol zberný tábor, nie „vyhladzovací“. Napriek tomu sa tak prezentuje vo svojej expozícii. Keďže Osvienčim je pre západné Slovensko ďaleko, musí sa pútnické miesto vybudovať tak, aby bolo po ruke. V expozícii múzea sa objavila tabuľa, ktorú bývalá ministerka kultúry Ľubica LAŠŠÁKOVÁ prezentovala na svojej sociálnej sieti. Ide práve o spomínanú konferenciu, kde sa paradoxne ani podľa dokumentov, nehovorí o vyhladení alebo inom fyzickom odstránení Židov.

Protokolu sa chopili revizionisti. Vzhľadom na obsah ho mohli použiť ako dôkaz, že k príkazu na úmyselné vyhladzovanie nedošlo na konferencii, no neurobili tak. Obsahom protokolu bola totiž definícia konečného riešenia, ktorá bola definovaná ako vystaňovanie z Európy. Vybrali sa však, ako sme pri ich práci zvyknutí, cestou analýzy celého protokolu a prišli so záverom, že protokol je zle vyhotovený falzifikát. Tento museli podľa nich vyrobiť práve Američania, keďže to bola práve americká žaloba, ktorá s týmto dôkazom prišla, a teda KEMPNER o tom musel vedieť. Podrobnú analýzu vyhotovil nemecký autor a nakladateľ Roland BOHLINGER⁴⁵⁹ s Johannesom Petrom NEYOM⁴⁶⁰. Tento znalecký posudok je známy ako *Bohlingerova správa*⁴⁶¹. Analýza sa zaoberá formou vyhotovenia a použitým jazykom. BOHLINGER píše pri analyzovaní protokolu nasledovné:

„1.3. Jazykové znaky

1.3.1. Takzvaný protokol z Wannsee nie je protokol.

V protokole bolo na každom služobnom oddelení vždy presne zachytené, kto kedy čo povedal, pretože, to je zmysel protokolu. V predloženej písomnosti sú jednotliví prednášajúci menovaní len výnimočne. Chýba čas začiatku a konca zasadania. Citáty, komentáre a všeobecné názory nasledujú za

459 Roland Bohlinger (1937 – 2013), študoval dejiny, germanistiku, filozofiu a ústavné právo. V 70. rokoch riadil inštitút biologickej bezpečnosti.

460 Johannes Peter Ney (1922 – 2004), bol veliteľom ponorky ríšskeho námorníctva a nemecký autor. Publikoval pod pseudonymom Harold Cecil Robinson.

461 <https://archive.org/details/Bohlinger-Roland-und-Ney-Johannes-Gutachten>

Ministerka kultúry Ľubica Laššáková pred tabuľou konferencie vo Wannsee, v múzeu holokaustu v Seredi (12. apríl 2018 zverejnené na jej sociálnej sieti).

sebou bez ohraničenia. Chýba údaj, kto protokol písal a kto schválil správnosť protokolu.

Písomnosť má charakter neskoršej zápisnice. Ale i neskoršia zápisnica je za normálnych okolností podpísaná vyhotoviteľom, predovšetkým vtedy, ak má byť ako »tajná rišska záležitosť« zaslaná vedúcim osobám Ríše. A keďže v zápisnici sú okrem toho citovaní zúčastnení pod údajom »mená zúčastnených«, musí byť jasné, kto kópiu vyhotovil, ak by mala obsahovať omyly, ktorých korektúru môžu zúčastnení požadovať.«⁴⁶²

Na tej istej strane i na stranách nasledujúcich upozorňuje autor posudku na „amerikanizmy“ v texte, teda nesprávnu nemčinu, ktorá skôr vychádza z anglosaského základu. Nemčina použitá v protokole je gramaticky a štylisticky nesprávna. Okrem toho majú listiny nesprávne poradové čísla pre ich archiváciu. Listiny písané skôr majú vyššie poradové číslo, ako listiny, ktoré

462 Gutachten zur Frage der Echtheit des sogenannten Wannsee-Protokolls, Roland Bohlinger und Johannes P. Ney, 1994, str. 42.

boli písané neskôr atď. Okrem toho sú v protokoloch historické nezhody a forma nezodpovedá nemeckej administratíve. Analýza si podala i údajný GÖRINGOV⁴⁶³ list, ktorý bol adresovaný Reinhardovi HEYDRICHOVI. BOHLINGER v posudku píše:

„2.2 Vonkajšie znaky

- *Z listu od Göringa je predložená len kópia.*
- *Kópia je ‚negatív‘ (biele písmo na čiernom podklade). Kópie tohto druhu používali podľa mojich vedomostí len v USA, avšak v Nemecku boli bežné až po vojne.*
- *Göringova ‚úloha‘ pre Heydricha je napísaná na nepotlačenom záhlaví listu, nie na papieri oddelenia.*
- *V hlavičke listu stojí napísané písacím strojom:*

*»Ríšsky maršal Veľkonemeckej ríše
Splnomocnenec pre štvorročný plán
Predseda Ministerskej rady pre ríšsku obranu«*

Hlavička, ktorá bola písaná písacím strojom, to je pri Göringovi, ktorý dbal na vonkajšie znaky, ťažko dôveryhodná. Ešte menej dôveryhodná je kombinácia troch úradov v jednej hlavičke listu. Pretože ku každému z týchto úradov patrilo služobné oddelenie. Rozdielne služobné oddelenia mali rozdielne funkcie, rozdielne záznamy a rozdielne spisové značky. Pod akou spisovou značkou by sa archivovala táto písomnosť? Pod troma rôznymi spisovými značkami? A čo mal obsah písomnosti – Göringov pokyn Heydrichovi – spoločný s funkciou Göringa ako »Splnomocnenec pre štvorročný plán« alebo »Predseda Ministerskej rady pre ríšsku obranu«?

- *Za ďalší postup vo veci, o ktorú v písomnosti od Göringa ide, malo byť zodpovedné jedno z troch uvedených služobných oddelení. Nie je uvedené, ktoré to malo byť. Ktoré z troch služobných oddelení by napríklad malo očakávať odpoveď alebo spätnú väzbu od Heydricha?*

463 Hermann Göring (1893 – 1946) – nemecký dôstojník, pilot prvej svetovej vojny a letecké eso s 22 zostrelmi. Bol posledný premiér Pruska a neskôr najvyšší veliteľ nemeckej Luftwaffe, ríšsky minister letectva a poverenec „štvorročného plánu“ (oživenie nemeckej ekonomiky po vláde demokratov). Nositeľ vyznamenania Ritter des Ordens „Pour le Mérite“. Po norimberských procesoch bol odsúdený na smrť, ale pred vynesením trestu spáchal údajne samovraždu.

Ktoré by malo spracovať prichádzajúcu písomnosť? A ktoré by malo žiadaný «celkový návrh» a ostatné podklady archivovať?

- *Chýbajú adresy vystavujúcich služobných oddelení. Adresy neboli pri všetkých troch služobných oddeleniach totožné. Na ktorú adresu by mala byť písomnosť od Heydricha zaslaná? Pri tajnej operácii muselo byť predsa známe, kde by mala byť pošta v tejto veci zaslaná, aby sa nedostala do nesprávnych rúk.*
- *Chýba spisová značka vyhotovujúceho služobného oddelenia.*
- *Chýba údaj o ,predmete‘.*
- *Údaj dátumu je nekompletný. Chýba údaj dňa.*
- *Údajne sa tu udeľuje rozkaz vyhubiť európske židovstvo.⁴⁶⁴ To, že niečo také mohlo nasledovať v utajení a neskôr spísané dokumenty v tejto veci, by teda mali vykazovať tajné poznámky. To tu nie je ten prípad.*
- *Je tu síce udaný príjemca, ale nie jeho adresa.*
- *Chýba prijímacia pečiatka prijímacieho služobného oddelenia.*
- *Chýba spisová značka prijímacieho služobného oddelenia.*
- *[...]*
- *Pod podpisom chýba údaj o zhotoviteľovi, prípadne jeho podpis písacím strojom.*
- *Veľké písmeno ‚I‘ je písané ako ‚J‘. Také niečo nebolo v Nemecku zvyčajné.“⁴⁶⁵*

Vypočít k tejto veci GÖRINGA pred súdom, bolo nemožné, keďže ten mal spáchať samovraždu, po jeho odsúdení na smrť vo svojej cele v roku 1946. Dokumenty z konferencie boli „objavené“, alebo príznačnejšie slovo je **vyhotovené**, až po jeho smrti. To sa vynikajúco hodilo americkej obžalobe, keďže GÖRING nemohol zaujať stanovisko k tomuto fabrikátu. Okrem BOHLINGERA sa do prípadu zapojil aj istý Dr. Herbert TIEDEMANN, ktorý poslal 1. 3. 1992 vtedajšej nemeckej prezidentke (predsedníčke) nemeckého Bundestagu Rite SÜSSMUTHOVEJ otvorený list. V ňom jej poslal 105 otázok k protokolom z Wannsee a ich pravosti. V liste⁴⁶⁶ prezidentku tvrdo

464 Nič také v liste nie je. Interpretuje sa to bez akýchkoľvek dôkazov alebo indícií.

465 Gutachten zur Frage der Echtheit des sogenannten Wannsee-Protokolls, Roland Bohlinger und Johannes P. Ney, 1994, str. 71 – 73.

466 http://de.metapedia.org/wiki/Offener_Brief_an_Frau_Professor_Rita_S%C3%BCSSMUTHOVEJ

Der Reichsmarschall des Großdeutschen Reiches
Beauftragter für den Vierjahresplan
Vorsitzender
des Ministerrats für die Reichsverteidigung

Berlin, den 7.1941

An den
Chef der Sicherheitspolizei und des SD
#-Gruppenführer H e y d r i c h
B e r l i n .

In Ergänzung der Ihnen bereits mit Erlaß vom 24.1.39 übertragenen Aufgabe, die Judenfrage in Form der Auswanderung oder Evakuierung einer den Zeitverhältnissen entsprechend möglichst günstigsten Lösung zuzuführen, beauftrage ich Sie hiermit, alle erforderlichen Vorbereitungen in organisatorischer, sachlicher und materieller Hinsicht zu treffen für eine Gesamtlösung der Judenfrage im deutschen Einflußgebiet in Europa.

Soferne hierbei die Zuständigkeiten anderer Zentralinstanzen berührt werden, sind diese zu beteiligen.

Ich beauftrage Sie weiter, mir in Bälde einen Gesamtentwurf über die organisatorischen, sachlichen und materiellen Vorausmaßnahmen zur Durchführung der angestrebten Endlösung der Judenfrage vorzulegen.

[Handwritten signature]

[Handwritten initials]
[Handwritten number 164]

List od Göringa s „úlohou“ pre Heydricha, ktorý analyzoval Bohlinger. Je plný chýb a nedostatkov. Ide o vyvolaný negatív.

kritizoval za šírenie tohto falošného dokumentu ako i nečinnosť historikov, ktorí sa zapredali a politikov, ktorí prikyvujú tomuto nezmyslu. Z právneho hľadiska ide o falšovanie úradného dokumentu, čo je v Nemecku, ako i v iných krajinách, trestným činom. No nikto nekoná a nikto z oficiálnych miest nepreveril pravosť týchto dokumentov. To, že skutočne neexistuje miesto, ani dátum, či vedúce osobnosti národnosocialistického režimu, ktoré sa stretli a v daný deň dohodli konečné riešenie židovskej otázky, musel priznať i židovský historik Raul HILBERG pred súdom v Kanade pod tlakom otázok Douglasa CHRISTIEHO. Kedy budú tieto „protokoly“ oficiálne vládou v Nemecku prešetrené a historici konečne začnú robiť svoju prácu, to všetko je zatiaľ vo hviezdach.

Plynové komory v Dachau

Dňa 26. júla 1946 vyhlásil hlavný britský žalobca pri norimberských procesoch Sir Harley SHAWCROSS:

„Vraždenie bolo organizované ako nejaký veľkovýrobný priemysel v plynových komorách a peciach Osvienčimu, Dachau, Treblinka, Buchenwaldu, Mauthausenu, Majdanku a Oranienburgu (Sachsenhausen).“⁴⁶⁷

Obvinenie, ktoré je dnes vyvrátené i historikmi hlavného prúdu, ako už spomínaným historikom Dr. Martinom BROZATOM. Slávny „lovec nacistov“ Simon WIESENTHAL, agent Mossadu, a podľa niektorých svedectiev i agent GESTAPA, mal do amerického časopisu *Stars and Stripes* napísať:

„Je pravda, že na nemeckom území neboli žiadne vyhladzovacie tábory a teda ani žiadne masové splynovanie, ako tomu bolo v Osvienčime, Treblinka a ďalších táboroch. V Dachau sa plynová komora stavala, ale nikdy ju nedokončili.“⁴⁶⁸

Túto myšlienku vyslovil i Dr. Martin BROZAT:

467 Rudolf Germar, Přednášky o holocaustu, ABB, Praha 2015, str. 57, IMT (Medzinárodný vojenský tribunál), zväzok 19, str. 434.

468 Rudolf Germar, Přednášky o holocaustu, ABB, Praha 2015, str. 57, IMT (Medzinárodný vojenský tribunál), zväzok 19, str. 59.

„Plynová komora v Dachau nebola nikdy úplne dokončená a vzatá do prevádzky. Státisíce väzňov, ktorí v Dachau alebo v iných koncentračných táboroch na území starej ríše (Altreich)⁴⁶⁹ zahynuli, boli obeť predovšetkým katastrofálnych hygienických a zásobovacích podmienok: Len počas dvanástich mesiacov od júla 1942 do júna 1943, umrelo podľa oficiálnych štatistík SS vo všetkých koncentračných táboroch ríše 110 812 osôb na choroby a hlad.“⁴⁷⁰

BROSZAT, okrem toho, že na území starej ríše odmietol vyhladzovacie tábory a organizované splynovanie, vyslovil i myšlienku o úmrtiach väzňov na katastrofálne hygienické podmienky, v čom má pravdu, no o tom neskôr. Aby som získal odpoveď z prvej ruky, napísal som do múzea v Dachau. Otázka bola formulovaná: *„Či sa dajú prezrieť plynové komory v Dachau, v ktorých podľa rozprávania v rodine, zahynul jeden z mojich príbuzných.“* Musel som použiť krytie pozostalého, aby mojej otázke venovali plnú pozornosť. Odpoveď prišla o štyri dni a znela:

„Dobrý deň pán Magát

Plynové komory sa dajú u nás obhliadnuť. Je však nejasné, koľko ľudí tam bolo zavraždených. Pravdepodobne bola plynová komora využitá len k testovacím účelom SS.

Očití svedkovia hovoria o vraždiacich akciách s použitím plynu. Po ďalších podkladoch pátrame. Je ale jasné, že v Dachau, keďže nebol žiadny vyhladzovací tábor, neboli väzni systematicky splynovaní.

Dúfame, že sme Vám mohli pomôcť

S priateľským pozdravom

-Maximilian Lütgens-.“⁴⁷¹

Tu je na mieste otázka: *„Ak teda nebolo vraždenie organizované, prečo bolo v obžalobe ako organizované uvedené?“* Ďalší dôkaz, že pri procesoch v Norimbergu neboli použité forenzné dôkazy, ale spleť výmyslov, lží a propagandy víťazov, bez ktorej by nešlo demontovať nacionálne hnutie v Nemecku a nainštalovať západnú demokraciu. Je to i ďalší popud k revízií týchto procesov. Ďalej je na mieste sa spýtať: Kde a ako vyhladávajú

469 Nemecké územie do roku 1937.

470 <https://www.zeit.de/1960/34/keine-vergasung-in-dachau>

471 Z osobného archívu, odpoveď zo dňa 4. septembra 2017.

Maximilian Luetgens <luetgens@kz-gedenkstaette-dachau.de>
Komu: [REDACTED]

4. septembra 2017, 13:32

Guten Tag Herr Magat,

Die Gaskammern kann man bei uns auch besichtigen. Es ist allerdings unklar, wie viele Leute dort ermordet wurden. Vermutlich wurde die Gaskammer nur zu Testzwecken der SS genutzt.

Augenzeugen berichten von Tötungsaktionen durch Gas. Nach weiteren Belegen suchen wir. Es ist aber klar, dass in Dachau, da es kein Vernichtungslager war, nicht systematisch Häftlinge vergast wurden.

Wir hoffen, dass wir Ihnen etwas weiterhelfen konnten.

Mit freundlichen Grüßen

Maximilian Lütgens

Vertretung Presse & Öffentlichkeitsarbeit

Odpoveď múzea v Dachau, 4. september 2017.

správcovia v Dachau informácie? Teda, kde pátrajú a z čoho čerpajú, a to už vyše 70 rokov? Ako je možné, že zatiaľ nič nenašli? Na odpovede si asi ešte nejaký čas počkáme.

Ako teda vytvárali dôkazy proti Nemcom? Na túto otázku ponúka príklad múzeum holokaustu *Yad Vashem* v Izraeli. Pri mojom pátraní vo fotoarchíve múzea som narazil na fotku z údajnej plynovej komory v Dachau. K nej bol uvedený popis, ktorý v preklade znie: „*Dachau, Nemecko, máj 1945, Hromada tiel v plynovej komore po oslobodení.*“ Avšak fotka skrýva viacero záhad:

- V ľavom dolnom rohu vidieť nemeckú vojenskú obuv, ktorá sa nápadne podobá obuvi jednotiek Gebirgsjäger (horskí strelci) alebo obuvi zvanej Marschstifel (pochodové čižmy).
- V strede, na kope, leží zjavne dobre a draho oblečený muž. Tmavé nohavice, biela zakrvavená košela, traky, bledý kabát. Môžeme sa domnievať, že ide o správu tábora alebo civilistu z okolia, ktorý umrel násilnou smrťou.
- Na ľavej strane rozpoznateľný biely štítok na jednej z končatín. Ide o štítok z márnice?

- Telá sú až neprirodzene nahádzané na kope. Ak by ľudia počas splynovania stáli vedľa seba, nezaplňli by priestor skoro až po strop ako je na fotografii vidieť.

Jediné rozumné vysvetlenie je, že Američania nahádzali všetky mŕtvo-ly z okolia na kope. Podľa muža v strede fotografie si vypomohli nejakými vraždami, mŕtvymi nemeckými vojakmi či telami z márnice. Tieto naaranžovali tak, aby slúžili ako dôkaz. Naaranžovali ich veľmi nešikovne, to však účelu nijako neuškodilo. Ak demokrati takto vytvárali dôkazy proti Nemcom – čo očividne skutočne robili – musíme si položiť otázku: Akú váhu majú teda norimberské procesy? Nebude ich treba spätne revidovať a jednotlivé body vyradiť z obžaloby? Otázka, ktorá raz bude musieť byť, i napriek nevôli demokratov, jedného dňa zodpovedaná.

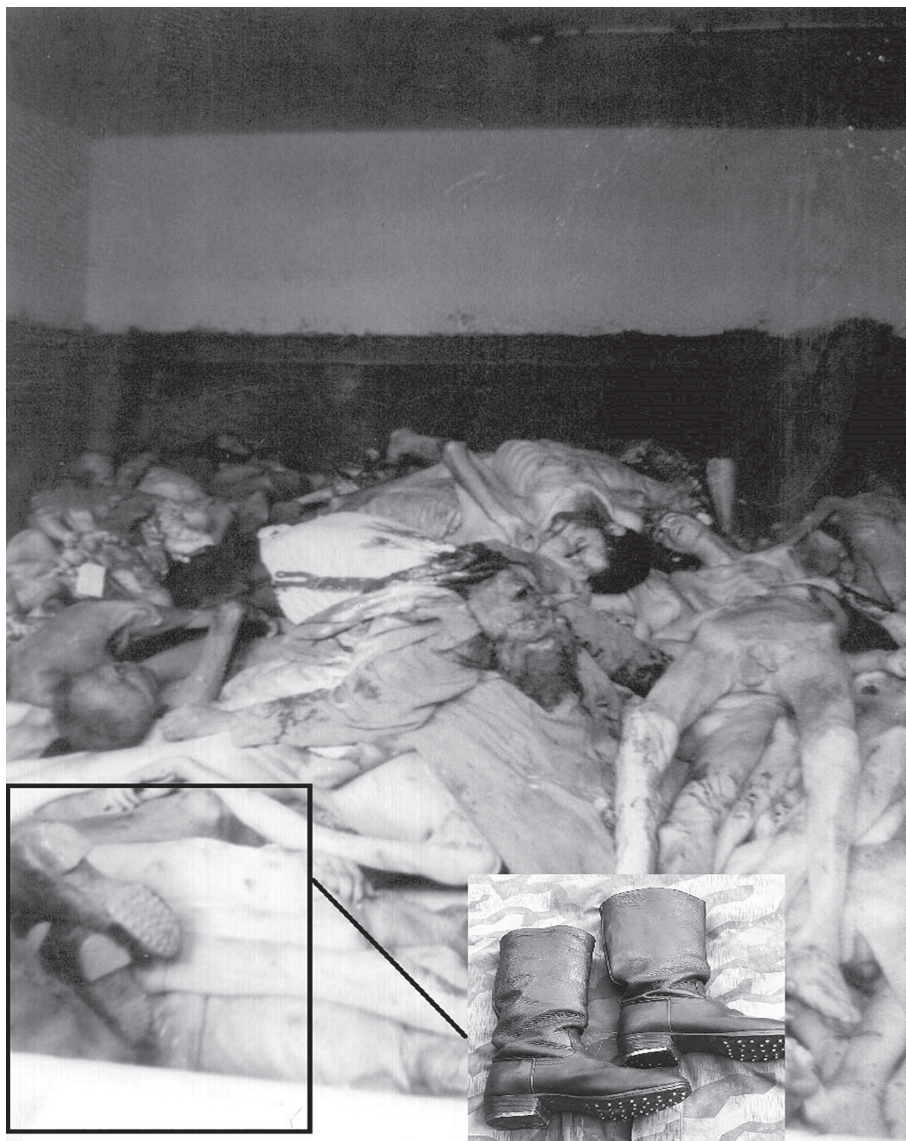
K čomu potom slúžili tzv. plynové komory v skutočnosti? Germar RUDOLF píše:

„Málokto napríklad tuší, že by sa spor o existencii plynovej komory v Dachau dal veľmi ľahko rozhodnúť, len keby niekto zobral odvahu použiť indukčný lokátor na určenie polohy vodovodného potrubia v strope údajnej plynovej komory, ktorým by sa po spustení kotolne dodnes dala viesť teplá voda do sprchových hlavíc. To je úplne logický záver, pretože keby miestnosť popisovaná ako plynová komora skutočne slúžila k tomuto účelu, tak by v tomto dezinskčnom bloku z rady vecných dôvodov žiadna sprcha byť nemohla. Existenciu sprchy naviac dokazuje už len fakt, že sa tam odvíšovali a sprchovali tisíce väzňov. Takže, plynová komora v Dachau nie je ničím iným, než čím sa zdá byť: sprchou.“⁴⁷²

V poznámke pod čiarou vo svojej knihe k predošlým vetám uvádza:

„Za túto informáciu ďakujem A. Schimmelpfennigovi, ktorý už toto zariadenie k úspešnej lokalizácii vodovodného potrubia použil. Riaditeľka múzea v Dachau mu naviac priznala existenciu správy, vypracovanú z poverenia múzea, podľa nej by sa sprchy v ‚plynovej komore‘ dali prakticky okamžite sprevádzkovať. Sprchy na vodu – nie na plyn! Ďalšie dôvody k pochybnostiam o existencii ‚plynových komôr‘ v ‚normálnych‘ koncentračných

472 Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 43.

Fotografia z archívu múzea Yad Vashem v Izraeli. V ľavom dolnom rohu vidieť vojenskú nemeckú obuv, podľa všetkého jednotiek „horských strelcov“ (Gebirgsjäger). V strede na kope leží zakrvavený muž v obleku (tmavé nohavice, bledý kabát, traky, biela košela). Môže ísť o správu tábora alebo civilistu z okolia. V ľavom hornom rohu sa môžeme len domnievať, či ide o štítok z márnice na končatine jedného z tiel.

*táboroch predložil E. Lachout v správe o Mauthausene z 26. júla 1994, z nej by sa pri budúcom výskume malo vychádzať;*⁴⁷³

Ako je možné, že potom existuje také množstvo svedectiev ohľadom plynových komôr v Dachau? Na to poskytuje odpoveď americký senátor a odporca komunizmu Joseph MCCARTHY, ktorý bol vyslaný ako pozorovateľ do Nemecka, a ktorý na svoju funkciu po dvoch týždňoch rezignoval. MCCARTHY mal prejav pred senátom, akými metódami si Američania vynucovali priznania v čase väznenia pred súdmi i počas nich. Počas povojnových procesov v Dachau boli na obžalovaných alebo nespolupracujúcich svedkov používané metódy, ktoré zanechávali viditeľné stopy. Medzi tieto metódy patrili:

- Pálenie kože
- Ničenie nechtových lôžok horiacimi zápalkami
- Trhanie nechtov
- Vytĺkanie zubov
- Prerážanie čeľusti
- Drvenie semenníkov
- Najrôznejšie zranenie bitím tyčami
- Bitie boxerami a kopance
- Niekoľkodenné zatváranie nahých väzňov do studených, vlhkých miestností
- Väznenie v horúcich miestnostiach bez pitia
- Predstierané súdy
- Predstierané rozsudky
- Predstierané popravy
- Falošní kňazi a mnoho ďalšieho⁴⁷⁴

Podrobnú správu predložil MCCARTHY médiám 20. mája 1949. V nej uviedol, že pod vedením dôstojníka židovského pôvodu A. H. ROSENFELDA sa vo väzení v meste Schwäbisch Hall dopúšťal s ďalšími spolupracovníkmi, tiež židovského pôvodu, týrania svedkov a obžalovaných. Kde ostali, demokratmi toľko vyzdvihované ľudské práva, nie je opäť známe. Pre médiá vyhlásil:

⁴⁷³ Tamtiež, (v poznámke pod čiarou).

⁴⁷⁴ Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 98-99.

Joseph McCarthy.

„Počul som dôkazy a čítal dokumentárne tvrdenia, ktoré hovoria, že obžalované osoby boli bité, bolo s nimi zle zaobchádzané a boli vystavené telesnému týraníu, ktoré si mohli vymyslieť len choré mozgy, boli podrobení tieňovým procesom a zinscenovanému zastreleniu (psychická forma týrania). Bolo im povedané, že ich rodinám odoberú pridelovacie karty pre zaobstaranie. Všetky tieto hrozné veci boli vykonávané so súhlasom verejného žalobcu, len aby vytvorili psychologickú atmosféru na vynútenie priznaní. Ak Spojené štáty tieto nepravosti, vykonané niekoľkými ľuďmi, nechajú nepotrestané, potom nás môže celý svet kritizovať, správnosť našich motívov a našu morálnu čistotu spochybňovať. Tieto donucovacie metódy boli počas procesov vo Frankfurte a Dachau opakované, a veľa Nemcov bolo na základe ich ‚priznaní‘ odsúdených.“⁴⁷⁵

MCCARTHY začal byť tŕňom v oku CIA, keďže poukazoval na chápadlá komunizmu, a teda nepriamo na vplyv medzinárodných židovských kruhov, ktoré siahali až do štruktúr CIA. Pre vládne zložky sa stal príliš horúcim železom v ohni a mal byť stiahnutý z obehu. K tomu sa mala využiť tajná a ilegálna operácia s názvom „*Operation Mockingbird*“. Bola to operácia CIA, ktorá mala dostať médiá v USA i v zahraničí pod ich kontrolu. Operácia bola zahájená v roku 1948 Frankom WISNEROM a v roku 1953 prebratá Allenom DULLESOM, ktorý bol v rokoch 1953 – 1961 riaditeľom CIA. Zrazu sa všetky médiá a ich moderátori spojili a začali viesť kampaň proti MCCARTHYMU, a tak zničili jeho politický život. FBI viedla na MCCARTHYHO desiatky spisov.⁴⁷⁶ Obvinili ho, ako to už býva, z homosexuality a zo vzťahu s jeho asistentom Royom HOHNOM. Či bol skutočne homosexuál sa dodnes nevie, ale zomrel na žltáčku a jeho asistent na AIDS. Nemecký historik Wolfgang EGGERT sa na tému ovládnutia médií v USA i v Nemecku americkou tajnou službou CIA vyjadril:

„K tomu musíte poznať vplyv, ktorý vyvíjajú tajné služby na takzvané slobodné médiá. Koncom 40. rokov naštartovala CIA doslova program k infiltrácii a ovládnutiu mediálneho poľa: ‚Operation Mockingbird‘. Zvláštny rozpočet k ovplyvňovaniu verejnej mienky obnášal odtedy sumy miliárd dolárov ročne.“⁴⁷⁷

⁴⁷⁵ <http://www.vho.org/D/ffh/Zeuge13.html>

⁴⁷⁶ <https://archive.org/details/JosephMcCarthy>

⁴⁷⁷ <http://www.wahrheitssuche.org/eggert.html>

A tak sa skončila kariéra a život človeka, ktorý odhalil, akým spôsobom si takzvaní demokrati vynucovali priznania od nemeckých predstaviteľov, len aby boli použité ako dôkaz a dodnes boli predhadzované ako neodškriepiteľný fakt zločinov, ktoré mali Nemci spáchať. Ale nikto vám neodhalí pozadie týchto priznaní, ktoré by sa dali asi len ťažko, ak vôbec, morálne pochopiť a ako fakt ich i skutočne prijať. Prečo sa o tomto nehovorí má však svoje dôvody, ktoré musia byť každému mysliacemu človeku jasné. Presne tak, ako sa nehovorí o iných zločinoch takzvanej demokracie v Iraku, Líbyi, Sýrii atď. Norimberské procesy nerešpektovali ženevské konvencie, ľudské práva, ani možnosť odvolania sa. Tolko k demokracii a jej praktikám.

Ilsa Kochová

Ilsa KOCHOVÁ, médiami predstavovaná ako „bosorka z Buchenwaldu“, bola manželka veliteľa koncentračného tábora Buchenwald Karla Otta KOCHA. Ten

Ilse Kochová.

bol v roku 1943 zatknutý za korupciu a vraždu troch väzňov, začo boli on a jeho žena Ilsa zatknutí Gestapom. Po šesťmesačnej väzbe bol odsúdený na smrť. Touto cestou by som sa chcel spýtať obhajcov oficiálnej verzie holokaustu, ako je možné, že veliteľ koncentračného tábora bol odsúdený na smrť za vraždu väzňov a korupciu nacistickým režimom? Neboli predsa väzni zabíjaní bežne, bez povolenia a beztrstne? Ale vráťme sa späť

„Exponáty“ hrôzy. Lampa z ľudskej kože, koža samotná, naložené orgány a scvrknuté hlavy, prezentované na stole v koncentračnom tábore Buchenwald samotnými väzňami 16. apríla 1945. Americká armáda nútila Nemcov, aby si išli pozrieť túto výstavu. Tieto donucovacie návštevy mali veľký dopad na verejnosť a ich postoj k národnému socializmu. Zdroj: National Archives, Washington.

k Ilse. Ilse bola odsúdená na doživotie v rámci „Dachauských procesov“ v hlavnom „Buchenwaldskom procese“ za zločiny proti ľudskosti: **„Tá mala údajne vyberať táborových väzňov podľa tetovania a rozhodovať o ich smrti, aby si z ich kože nechala vyrobiť rôzne predmety do domácnosti. Americký mainstreamový autor Arthur L. Smith vo svojej podrobnej štúdii zistil, že predmety identifikované americkým skúmaním ako ľudská koža po ich zaslaní k súdu do Norimbergu bez stopy zmizli.“**⁴⁷⁸ Z ich kože sa mali vyrábať tienidlá na lampy, rukavice, obaly kníh a iné predmety. Týmto obvinením sa mala opäť upriamiť verejnosť na stranu víťazov a naopak, mali sa začať strániť bývalých nemeckých pohlavárov a národnosocialistického režimu, otočiť sa im chrbtom, aby tak uvoľnili cestu demokracii. K týmto obvineniam sa našli i svedkovia, ako píše na svojich stránkach *Nadácia pamätníkov Buchenwald a Mittelbau-Dora*⁴⁷⁹. Boli nimi Rakúšan Dr. Gustav

478 Rudolf Germar, Prednášky o holokauste, ABB, Praha 2015, str. 71.

479 <https://www.buchenwald.de/1132/>

WEGERER a šéf patológie Josef ACKERMANN, obaja politickí väzni. WEGERER mal pod prísahou vypovedať, že výrobu lampy prikázal veliteľ tábora KOCH osobne. ACKERMANN v roku 1950 vypovedal, že lampu osobne odovzdal KOCHOVI. Stojan lampy mal byť zhotovený z ľudského chodidla a holene, na tienidle boli viditeľné tetovania väžňa a dokonca jeho bradavky. Ale ako všetky forenzné dôkazy hrôzy, sa i tento stratil a všetko opäť ostalo na svedkoch. Napriek tomu je ešte lampa z ľudskej kože zachytená na fotke americkej armády, kde však nevidno ani tetovania ani bradavky, ba ani ľudskú holeň či chodidlo. Ta bola prezentovaná Nemcom, ktorí boli doslova donútení, „expozíciu“ hrôzy v Buchenwalde vidieť⁴⁸⁰. Ešte pred súdom sa do USA poslali na expertízu majorovi Reubenovi CARSOVI materiály z ľudskej kože, avšak lampa medzi nimi nebola. Poslali tri kusy údajne nájdenej kože s tetovaniami, ktoré identifikovali ako ľudskú kožu. Expertíza bola použitá ako dôkaz pred súdom. Správnosť tejto expertízy sa nedá vyvrátiť ani potvrdiť, avšak faktom ostáva, že zaobstarať kožu v dobe, kedy sa v táboroch doslova váľali mŕtvolý väzňov po nádvorí, po katastrofálnych hygienických podmienkach a s nimi vypuknutými epidémiami, nemohol byť problém. Ako sa však píše na stránke *Nadácia pamätníkov Buchenwald a Mittelbau-Dora*:

„Lampové tienidlo, ktoré bolo vidieť na rôznych fotkách od 16. – 21. apríla, sa očividne už koncom apríla nenachádzalo medzi dôkazovým materiálom, a dodnes nebolo nájdene v žiadnej americkej zbierke. Z čoho bol skutočne zložený, je preto nemožné zistiť. [...] Z môjho pohľadu, ktorý sa opiera o fotografické porovnanie, sa jedná o stolovú lampu zo služobnej izby veliteľa Hermannu Pistera.“

Akú vzorku tvorili svedkovia ako WEGERER a ACKERMANN? Možno patria do tej istej skupiny ako Karl STRAUB. Karl STRAUB bol bývalý väzeň, ktorý daroval okolo roku 1954 tienidlo na lampu z ľudskej kože, ktoré bolo použité na výstavu. Nadácia pamätníkov k tomu píše:

„Tvorcovia výstavy (Múzeum pre nemecké dejiny) nevidelo žiadny dôvod, jeho pravosť preveriť, a o to viac mať povinnosť, tieto dejiny načrtnúť. Malé tienidlo bolo v nasledujúcich výstavách predstavované ako „tienidlo z ľudskej

480 Video dokument: <https://archive.org/details/FarbfilmBuchenwaldUmerziehungSch-rumpkopfLampenshirm>

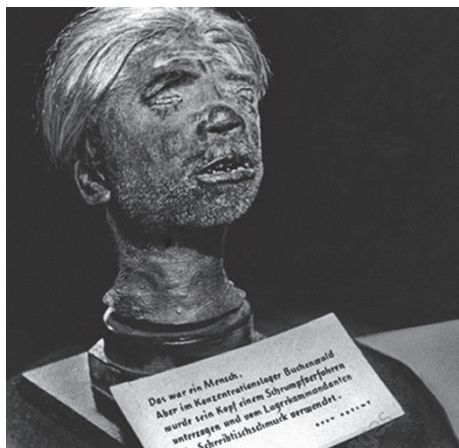

Preparovaná hlava z južnej Ameriky má podobnosť s údajne preparovanou hlavou z Buchenwaldu.

kože“ a ešte v 1985, v novovytvorenej výstave ukazované. Až pri zániku NDR, vykonanou revíziou zbierky a expozície bola jeho pravosť preverená. Znalecký posudok vyhotovený Inštitútom pre dejiny medicíny medicínskej akadémii v Erfurte (Prof. Dr. Sc. Med. Leopold), dňa 6. 7. 1992 hovorí: „Preparát IV (tienidlo) je oproti tomu sérologicky neidentifikovateľné ako ľudského druhu. Možno ide o umelú hmotu, ktorá bola produkovaná pre tienidlá v podobnej dobe. Nakoniec ale nie je úplne vylúčené, že ide o biologický materiál“.

STRAUB teda predhodil falzifikát, ktorý bol bez posúdenia dlho prezentovaný ako originál hrôz. Avšak nebol to jediný kúsok, ktorý bol prezentovaný ako produkt nemeckej brutality a šialenstva. Medzi ďalšie „originály“ patrili scvrknuté hlavy väzňov. Tento „dôkaz“ sa použil, ako pri norimberských procesoch, tak v procese s Ilse KOCHOVOU. Zvyk takto preparovať hlavy pochádza z južnej Ameriky, z oblasti Amazónie, nie však z Nemecka. Hlavy, ktoré boli predložené ako dôkaz nevyzerali ani z ďaleka ako hlavy Európana. Na jednej z nich dokonca vidno farby, ktoré si bojovníci z kmeňov v južnej Amerike maľovali na tvár. Diplomovaný politológ, revizionista a autor historicko-vedeckej literatúry – okrem iného časopisu Historische Tatsachen (Historické skutočnosti), ktoré súd nariadil zničiť bez toho, aby čo i len dokázal nesprávnosť jedinej vety – Udo WALENDY, sa zmienil, že tieto hlavy pochádzajú z nemeckého antropologického múzea a majú mať i inventárne číslo. WALENDY nebol jediný, kto vyslovil túto myšlienku, teda že ide o preparáty kmeňa z južnej Ameriky. Asi najlepším dôkazom, že nešlo o scvrknuté hlavy väzňov je, že sa dnes ako dôkaz nemeckých zločinov, a dôkaz holokaustu, nepoužívajú.

KOCHOVÁ však žiadala revíziu procesu a dali jej za pravdu. V roku 1948 jej trest z doživotia znížili na štyri roky. Jeden z dôvodov, prečo jej znížili trest je, že počas svojho väzenia, kde bola v izolácii a nikto okrem vyšetrovateľov – ktorí boli

*Scvrknutá hlava s popisom:
„Toto bol človek. Ale v koncentračnom
tábore Buchenwald bola jeho hlava
podrobená scvrkávaciemu procesu
a veliteľom tábora použitá ako ozdoba na
písacom stole“*

z väčšej časti Židia⁴⁸¹ – nemal k nej prístup, no napriek tomu počala dieťa, ktoré mala podľa všetkého s osobou, ktorá k nej prístup mala. Dieťa sa narodilo 29. októbra 1947 a dostalo meno Uwe KÖHLER (KÖHLER bolo rodné meno Ilse KOCHOVEJ). Je preto predpoklad, že bola zneužívaná, znásilňovaná a k pohlavnému styku s jej väzňami donútená. Meno otca nikdy neprezradila, to bola asi cena, za ktorú si vykúpila štyri roky z predošlého trestu doživotia. Avšak kvôli protestom podal bavorský súd koncom roku 1949 žalobu na KOCHOVÚ opäť, za vraždu a zneužívanie nemeckých väzňov. Pätnásteho januára 1951, v Augsburgu, padol rozsudok. Doživotie za nabádanie k vražde a ťažké telesné zneužívanie. Tretí bod obžaloby, ktorý mal riešiť jej držanie ľudských pozostatkov ako „umelecké diela“, padol kvôli nedostatku dôkazov. Takže len 6 rokov po vojne chýbajú fyzické dôkazy jej krutosti, ktoré len pár rokov predtým prezentovali verejnosti. Po nekonečných prosbách obnoviť proces alebo o udelenie milosti, sa vo svojej cele 2. septembra 1967 obesila postelnou bielizňou. Americký historik Arthur L. SMITH, autor knihy *Prípady Ilse Kochovej – bosorka z Buchenwaldu* (z nemeckého prekladu verzie *Der Fall Ilse Koch – Die Hexe von Buchenwald*⁴⁸²) ju pokladal za: „v žiadnom prípade vinnou v zmysle obžaloby“.

Rudolf Höss

Höss bol veliteľom koncentračného tábora Osvienčim od mája 1940 do decembra 1943 a vysoko dekorovaným veteránom 1. svetovej vojny, kde

481 <http://www.britishpathe.com/gallery/faces-of-evil>

482 Arthur Lee Smith Jr.: *Der Fall Ilse Koch – Die Hexe von Buchenwald*, nakladateľstvo Böhlau Verlag GmbH & Cie, Kolín 1983.

*Rudolf Höss po jednom z „vypočúvaní“
Židom Bernardom Clarkom, ktoré viedli k jeho
priznaniam.*

už ako sedemnásťročný pôsobil ako poddôstojník. Po vojne, v roku 1919, sa pridal k Freikorps Rossbach, s ktorými sa zapojil do bojov na Baltiku, Porýní a hornom Sliezsku. Taktiež bol odsúdený za účasť na vražde Waltera KADOWA v roku 1923 – ktorý bol zavraždený za zradu Alberta Lea SCHLAGETERA⁴⁸³ – francúzskym okupačným silám, na desať rokov väzenia.

Po kapitulácii Nemecka žil Höss pod pseudonymom Franz LANG, kým ho na začiatku roku 1946 nezradila vlastná rodina. HÖSSA dostal do rúk židovský vyšetrovateľ Bernard CLARKE, slúžiaci v britskej armáde. Bol to jeden z HÖSSOVÝCH muči-

teľov, ktorý ho donútil k priznaniam. Hössove priznania patria k hlavným dôkazom pri holokaustových procesoch. Tie však nepodal dobrovoľne, ale pod mučením a neustálym bitím svojich demokratických väzňateľov so židovským pôvodom. Priznania z neho doslova vymlátili, no napriek tomu neboli metódy ich získania dosť špinavé na to, aby sa nepoužili pred norimberskými procesmi takzvaným demokratickým svetom, ktorý paradoxne upozorňoval na brutalitu a tyraniu nacistického režimu, no sám „demokratický“ svet nijako nezaostával v týchto, nacistom predhadzovaných praktikách. CLARKE

483 Bol nemecký dôstojník, nositeľ železného kríža oboch tried, bojovník Freikorpsu a národný hrdina. Počas okupácie francúzskymi silami, sa zúčastňoval akcií, ktoré mali Francúzom zabrániť vyvážať nemecké uhlie z Porýnia. Vyhodili do vzduchu most Düsseldorf-Duisburg a iné objekty. Vždy pritom dbal o to, aby sa v blízkosti nenachádzali civilisti a nikto z nich nebol zabitý či zranený. Pre vyvážanie uhlia z Porýnia, ktoré Francúzi mohli vyvážať vďaka Versaillskej dohode, umrzlo cez zimu tisíce Nemcov. Schlageter bol zatkutý Francúzmi na základe informácií Waltera Kadowa, 7. apríla 1923 v hoteli Union v Essene. Bol popravený 26. mája 1923.

potreboval len tri dni demokratických praktík, aby Hössa dohnal k priznaniu. Malo ísť o desať priznaní, ktoré mali Nemcov usvedčovať z holokaustu. Keďže Spojenci nemali forenzné dôkazy tohto zločinu, museli si ich teda zaobstarať inak. Priznania pod praktikami CLARKEHO padali od 15. marca do 20. mája. Teda dva mesiace mučenia, bitiek a toho najhrubšieho zneužívania, ktoré boli v rozpore so ženevskými konvenciami z 27. júla 1929⁴⁸⁴. Höss podpísal prvé priznanie 15. marca 1946 o pol tretej ráno, v ktorom sa píše:

*„V Osvienčime samotnom, podľa mojich odhadov prišlo o život 3 000 000 ľudí. Odhadom si myslím, že 2 500 000 bolo splynovaných.“*⁴⁸⁵

To však už protirečí dnešným číslam, ktoré sa odhadujú na 1 500 000. Höss teda klamal alebo podpísal niečo, o čom nemal zdanie. Mnohé z jeho priznaní si vzájomne protirečia, to však súdu nevadilo. Číslo 2 500 000 mal Höss údajne od EICHMANNA. Toto bolo zasa proti EICHMANNOVI použité pri procese v Jeruzaleme, kde sa však objavil svedok Gustave GILBERT, židovský psychológ americkej štátnej príslušnosti, ktorý slúžil ako väzenský psychiater pri norimberských procesoch. Ten vypovedal, že mu Höss podal 24. apríla 1946 písomné svedectvo, podľa ktorého mohlo ísť o 1 500 000, nie o 2 500 000 obetí. Napriek tomu sa toto priznanie nikdy pred súdom s Hössom neobjavilo a jeho pravosť je tiež pochybná. Mohlo ísť o alibizmus sionistov, ktorí mali problém vysvetliť, ako je možné, že behom troch rokov dokázali Nemci len v Osvienčime zabiť 2 500 000 ľudí a ich telá spáliť. Číslo 1 500 000 je údaj, s ktorým odborníci pracujú dnes, a to bez forenzných či iných dôkazov.

Čo si však Höss musel vytrpieť pod taktovkou Žida Bernarda CLARKEA, a aké metódy mučenia znášal, opisuje britský historik Rupert BUTLER vo svojej knihe v kapitole 19., kde citoval CLARKEA: **„Vrazili sme mu do úst fakľu [...] Údery a ten rev boli nekonečné“**⁴⁸⁶. Höss však nebola jediná obeť praktík demokratov, jeho žena musela znášať taktiež psychický tlak zo strany

484 Ženevská dohoda o zaobchádzaní s vojnovými zajatcami Čl. 3, 1.a) ostávajú zakázané: útoky na život a zdravie, menovite vražda vo všetkých formách, mrzačenie, kruté zaobchádzanie, trýznenie a mučenie.

485 Dokument pod označením NO-1210, publikovaný o. i. i v knihe: Carlo Mattogno, *Commandant of Auschwitz: Rudolf Höss, His Torture and His Forced Confessions*, Castle Hill Publishers, 2017, str. 360.

486 Rupert Butler: *Legions of Death: The Nazi Enslavement of Europe*, Pen & Sword Military Classics, 2004, S. 236 a ďalej.

CLARKEA. Jedenásteho marca 1946 ju CLARKE prepadol v jej byte a vyhráždil sa jej, BUTLER cituje: „**Keď nám nepoviete [kde sa nachádza Váš muž], odovzdáme Vás Rusom a tí Vás postavia pred popravčiu čatu. Vášho syna pošlú na Sibír**“. Po tomto prezradila jeho rodina miesto jeho pobytu. Po jeho nájdení bol vyzlečený a bitý tak, že musel zasiahnuť lekár, ktorý bol prítomný, aby ho nezabili. BUTLER opisuje zatknutie:

„Höss kričal hrôzou pri samotnom pohľade na britské uniformy. Clarke kričal: „Ako sa voláš?“ S každou odpoveďou „Franz Lang“ Clarkova ruka dopadla na väzňovu tvár. Po štvrtej rane sa Höss zlomil a priznal, kto bol. Priznanie náhle rozpútalo nenávisť židovských seržantov v zatýkajúcej skupine, ktorých rodičia v Osvienčime zomreli na základe Hössových rozkazov(aké rozkazy, nie je dodnes jasné). Väzňa stiahli z hornej palandy a strhli z neho pyžamo. Potom ho nahého odtiahli k jednému z jatočných stolov. Clarkovi to pripadalo, že rany a výkriky sú nekonečné. Nakoniec lekár upozornil kapitána: „Odvolajte si ich, ak si späť nechcete vziať mŕtvolu.“ Cez Hössa hodili deku a odtiahli ho do Clarkovho auta, kde mu seržant nalial do krku poriadnu dávku whiskey. Höss sa potom pokúsil zaspáť. Clarke mu pod očné viečko vrazil pelendrek a nemecky ho okríkol: „Drž tie svoje prasacie oči otvorené, Ty sviňa!“ Höss po prvýkrát prišiel so svojím často opakovaným ospravedlnením: „Dostával som rozkazy od Himmlera. Som vojak rovnako ako vy a museli sme počúvať rozkazy“. Skupina dorazila späť do Heide okolo tretej ráno. Vo vzduchu sa víril sneh, ale z Hössa strhli deku a musel ísť do svojej cely cez dvor úplne nahý.“

Do cely ho teda hnali nahého a dobitého. Zasa si položím otázku, kde ostali ženevské konvencie a ľudské práva, na ktoré sa demokrati neustále odvolávajú?

Po výsluchoch bol Höss 25. mája 1946, prevezený do Poľska na ďalšie vypočúvanie. Tu, po siedmich mesiacoch vypočúvania, na popud sovietsko-poľskej vlády, napísal svoju autobiografiu, ktorá bola zverejnená skoro 10 rokov po jeho zavraždení (1956). V nej píše:

„11. marca 1946 o 23 hodine ma zatkli. [...] (Britská) vojenská polícia so mnou zachádzala hrozne. [...] Pri prvom výsluchu ma bili. Neviem, čo je v zázname, i keď som ho podpísal. Kombinácia alkoholu a bitia na mňa bola moc.

[...] Minden na rieke Vezera [...] Tam so mnou zachádzali ešte brutálnejšie, hlavne prvý britský prokurátor, nejaký major. [...] Fakticky tých vyšetrovateľov [pri IMT] nemôžem viniť – boli to všetko Židia. Úplne ma psychologicky rozobrali. [...] Vôbec ma nenechávali na pochybách, čo sa so mnou stane.“⁴⁸⁷

Höss nebol jediný koho mučili. Každý väzeň, ktorý nechcel podpísať to, čo sa vopred napísalo do zápisnice, bol mučený. Julius STREICHER⁴⁸⁸ pred súdom namietal, že bol mučený, táto námietka sa zo spisu odstránila. Takto fungoval „najspravodlivejší proces“ našej doby pod taktovkou demokracie. Britský novinár Alan MOOREHEAD to opísal nasledovne:

„Keď sme sa blížili k celám so strážnikmi z SS, [britský] seržant začal byť nahnevany. „Dnes ráno bol výsluch“, povedal kapitán. „Obávam sa, že na nich nie je moc pekný pohľad.“ [...] Seržant otvoril prvé dvere a [...] vošiel do cely. „Vstávať!“, zakričal. „Vstávať, vstávať, vy špinaví bastardi!“ Na dlážke ležalo alebo napol ležalo pol tučta mužov. Jeden alebo dvaja sa dokázali postaviť okamžite. Muž najbližšie ku mne, s košelou a tvárou pokropenou krvou, sa o to najprv dvakrát márne pokúsil, až sa dostal na kolená a potom sa pomaly postavil. Stál s predpaženými rukami a silno sa triasol. „Davajte, vstávať!“ kričal seržant. Na podlahe ležal vo vlastnej krvi muž mohutnej postavy s veľkou hlavou a ušpinenými fúzmi[...] „Prečo ma nezabijete?“ zašepkal. „Už nemôžem.“ Opakoval to stále dookola. „Ten špinavý bastard to hovorí celé ráno“, poznamenal seržant“⁴⁸⁹.

Höss bol nakoniec popravený obesením 16. apríla 1947 v Osvienčime, lepšie povedané zavraždený, keďže dôkazy boli vynútené mučením.

Richard Bear

Ešte pred koncom vojny sa Osvienčim rozdelil do viaceru „pod-táborov“ a funkcie sa rozdelili medzi viaceru veliteľov, z ktorých mal každý na starosť časť tábora. Po Hössovi prebral funkciu Richard BEAR. Ten sa po vojne s novou identitou utiahol do Dassendorfu pri Harburgu, ako lesný pracovník

487 Rudolf Germar, Prednášky o holokauste, ABB, Praha 2015, str. 284.

488 (1885 – 1946) bol nemecký politik a vydavateľ propagandistického časopisu Der Stürmer.

489 Rudolf Germar, Prednášky o holokauste, ABB, Praha 2015, str. 285; Cyril Connolly, The Golden Horizon, Weidenfeld and Nicholson, 1953, str. 105 a ďalej

pod menom Karl Egon NEUMANN. V roku 1960, v priebehu Osvienčimských procesov, bol naň vydaný zatykač a jeho fotka bola zverejnená v novinách. Na to bol 20. decembra 1960 zatknutý. Odmietal podpísať priznanie, ktoré, ako jeho predchodcovi HÖSSOVI, hodili pod nos. Asi preto, že nebol mučený ako tí, ktorí sa dostali do rúk židovským vyšetrovateľom. Pre súd by to bola katastrofa, keby sa objavil nezlomený a nezlomný svedok, a všetkým by povedal, že plynové komory nikdy neexistovali, a že sa nikdy Židia cielene nelikvidovali tak, ako sa tvrdí v oficiálnej holokaustovej propagande. Proces bol ostro sledovaný médiami, a tak si nemohli dovoliť nečakané výpovede. To ho podľa všetkého stálo život, keď ho našli 17. júla 1963 v cele mŕtveho, napriek tomu, že sa tešil dobrému zdraviu. Inštitút pre súdnu medicínu vo Frankfurte preskúmal mŕtvolu BAERA a nevylúčili, že BAER zomrel na účinok „bezpachového a nekorózneho“ jedu. No ešte pred podrobnejším určením jeho smrti a ďalšej obhliadky, zasiahol generálny prokurátor židovského pôvodu Fritz BAUER a nariadil spálenie mŕtvoľy⁴⁹⁰. Po smrti a odstránení jeho tela, sa po mene Richard BAER zlahla zem a nikto neinformoval verejnosť o tom, čo sa s ním vlastne stalo. Oficiálnou verziou smrti ostal infarkt.

O takýchto a podobných prípadoch, ako je i tábor, ktorý sa objavil v norimberských spisoch no nikdy neexistoval, a iné, by sa mohla napísať celá kniha, to však nie je mojím cieľom, tú prácu už urobil napríklad pán STÄGLICH, ktorého dielo by si zaslúžilo väčšiu pozornosť. Jednotlivo rôzne udalosti rozobral Carlo MATTOGNO, Udo WALENDY a desiatky iných ľudí, ktorí hľadajú pravdu a zaplatili za ňu slobodou alebo životom. Touto kapitolou som chcel poukázať na to, kam až siahajú praktiky demokratov a tvorcov tejto demokracie. Falošné dôkazy, obvinenia a svedkovia. Toto všetko zinscenovali tak šikovne, že dokázali oklamať celé národy. Bez médií, ktoré sú však v ich rukách, by to nešlo. Média robia agresívnu kampaň a predhadzujú lži týchto tvorcov demokracie

490 Wilhelm Stäglich: *Der Auschwitz-Mythos*, Grabert Verlag, Tübingen 1979; Stäglich bol sudca, ktorý analyzoval holokaustový proces vo Frankfurte a norimberské procesy. Svedecké výpovede ako i dôkazy podrobil kritike vo svojej knihe „Osvienčimsky mýtus“. Jeho argumenty neboli nikdy vyvrátené holokaustovou lobby. Za to ho však prepustili ako sudcu v roku 1975 a znížili mu dôchodok. Jeho kniha bola zhabaná a spálená. Na základe jeho knihy sa v roku 1985 rozpútala verejná diskusia o holokauste a holokaustových procesoch, preto prijalo demokratické Nemecko tvrdšie zákony na potlačenie tejto diskusie. Aby nebolo málo, ešte v roku 1983 mu odobrali titul Doktor na základe zákona zo 7. júna 1939. Teda demokratické Nemecko aplikovalo, stále platné, zákony Tretej ríše, ktorej predstaviteľov prenasledovalo.

konzumnej spoločnosti, ktorá bez akéhokoľvek kritického myslenia naozaj všetko zoberie tak, ako im to predhodia. Ako hladné zviera, ktorému ošetrovateľ v cirkuse hodí kus mäsa bez toho, aby k tomu aspoň zviera pričuchlo. Zmysly otupené a zmrzačené, takýto je dnešný človek, pán tvorstva na vrchole potravinového reťazca. Tvor, ktorý už nedokáže ani len premýšľať, sa dlho na tomto vrchole neudrží. Ako moc chcú ovládnuť vašu myseľ je zjavné už len z námahy vyrábať príbehy a k nim patričné materiály a dôkazy. Chcú vás doslova naprogramovať, aby výsledná myšlienka, ktorou budete ovplyvňovať okolie, ale i seba, zodpovedala ich obrazu o človeku alebo skôr o otrokovi, ktorého potrebujú na udržanie tejto frašky menom demokracia. Budú mi klásť za vinu, že chcem legitimizovať zločiny, ktoré sa bez pochyb diali a diali sa všade, v každom tábore, ale bude to zasa ich lož. Ďalšie mäso, ktoré predhodia hladnej zveri a tá k nemu opäť nepričuchne. Možno iba tí, ktorí si prečítajú tieto strany a urobia si názor sami, kdesi v kúte, bez názorov z vonku, a potom sa možno pustia sami do hľadania pravdy.

*„Bol som (7 rokov) vo veľkých nemeckých koncentračných táboroch.
Popravde musím povedať, že som sa v žiadnom tábore nikdy nestretol so
zariadením na splynovanie.“*

– Benedikt Kautsky, židovský politik rakúskej sociálnodemokratickej strany (SPÖ) vo svojej knihe: *Teufel und Verdammte. Erfahrungen und Erkenntnisse aus sieben Jahren in deutschen Konzentrationslagern*, Büchergilde Gutenberg, Zürich 1946.

Dejiny koncentračných táborov – čo vám demokracia nepovie?

Téma, o ktorej verejnosť veľa nevie a isté kruhy nechcú, aby vedela. Cieľom priblíženia tejto kapitoly teda nie je niečo obhajovať, ako sa budú „znalci na extrémizmus“ snažiť predhodiť súdom s odôvodnením, že sa nedostatočne dištancujem od zločinov režimu, ktorého zariadenia opisujem, ale informovať. Kde je však hranica nedostatočného dištancovania sa? Vôbec absurdne znie skutočnosť, že režim požaduje, aby sa niekto od niečoho dištancoval. Pritom tento režim chce sám na túto tému diskutovať, respektíve šíriť o nej informácie a vzdelávať v nej každého a na každej úrovni, avšak len s jednostrannými informáciami.

Cieľom tejto kapitoly je priblížiť život v koncentračných táboroch a ich dejiny. Keď však vyťahnete na svetlo sveta fakty, ktoré dnes vôbec nie je problém preveriť, stanete sa terčom osočovania mentálne slabých, ktorí vykazujú znaky správania sa dieťaťa alebo zvieráťa. Lebo len tieto dve bytosti – dieťa a zviera – dokážu reagovať na nové poznatky, ktoré im nezapadajú do ich mentálneho obrazu, iracionálne a agresívne. Často je ich schopnosť chápať mimoriadne zakrpatená. Osobne mi to neprekáža, skôr som zhrozený počtom hlúpych ľudí, ktorí stále nechcú vyjsť z matrixu do reality a prijať stručné skutočnosti. V podvedomí im možno všetko dáva zmysel, ale asi sa sami pred sebou hanbia, že celý život z nich niekto robil hlupáka. Tým, že sa takto zabetónujú vo svojej informačnej bubline, ostanú naďalej tí „vzdelaní“ a nie tí hlúpi, ktorí nedokázali rozpoznať lož od fikcie. Tento režim ich

učí, že sú múdri, vzdelaní a chytrí len vtedy, keď príjmu systémom ponúkané informácie. Nikto predsa nechce stáť na tej druhej strane – na strane nevzdelaných a hlúpych. Medzi témy vzdelávania patrí i holokaust a jeho príbeh. Základom tohto príbehu sú miesta, kde sa všetko to zlo odohralo a kde sa páchali neľudské zločiny – koncentračné tábory. Čo však z logickej definície znamená koncentračný tábor? Ľuďom sa automaticky pri slove „koncentračný tábor“ vybavuje smrť, plynové komory a kopy mŕtvol. Avšak z definície slova „koncentračný“, odvodené od slova „koncentrovať“, vychádza v prvom rade z miesta, kde sa v tomto prípade koncentrujú, sústredia a zhromažďujú ľudia. Inými slovami: Zhromaždisko. Kto však prišiel s týmto „zhromaždiskom“ ako prvý? Z historického hľadiska to mali byť USA, ktoré stavali prvé koncentračné tábory pre južanov a ich prívržencov. Podľa HITLERA to boli práve Angličania, teda demokratický svet. To nezabudol pripomenúť kritikom jeho koncentračných táborov v Berlíne 30. januára 1940 pri svojom prejave:

„Ved' celá tá blokáková vojna nie je ničím iným, práve tak, ako kedysi vojna proti Búrom, než vojnou proti ženám a deťom. Vtedy bol vynájdený koncentračný tábor. Táto myšlienka sa zrodila v anglickom mozgu. Len sme si ju prečítali v lexikóne a potom sme ju neskôr kopírovali. Avšak s jedným rozdielom: Anglicko poslalo do týchto táborov ženy a deti. Vtedy biedne zahynulo cez 20 000 búrskych žien⁴⁹¹. Prečo by teda Anglicko malo bojovať dnes inak? To sme predvídali a na to sme sa pripravili!“⁴⁹²

Pre objektivnosť treba však pripomenúť, že i HITLER sa neskôr nevyhol internovaniu žien a detí do týchto táborov.

K čomu však slúžili v Nemecku? Koncentračné tábory boli zo začiatku zakladané s jasným cieľom – prevýchova. Boli to narýchlo vystavané väznice. Tie boli nutné z dôvodu, že potom, ako sa HITLER chopil moci, bolo potrebné nejakým spôsobom sa popasovať s kriminalitou, ktorá v Nemecku tvorila súčasť každodenného života občanov. Na tejto kriminalite mali veľkú zásluhu práve demokratické sily v krajine v podobe korupcie a odovzdania ziskov z ekonomiky vydieračom z Versailles. To malo za následok úpadok

491 Uväznených bolo však odhadom až 120 000 ľudí, predovšetkým ženy a deti. Zahynúť malo, podľa niektorých zdrojov, až 26 000 z nich na hlad a choroby.

492 Projevy, Adolf Hitler, guidemedia etc, Brno 2012, str. 231.

hospodárstva v krajine a zvýšenie kriminality. Avšak prvý koncentračný tábor po prvej svetovej vojne v Európe postavili Poliaci pre Nemcov. Koncentračný tábor Szczypiorno bol postavený v rokoch 1918 – 1919 na území, ktoré bolo ukradnuté Nemcom – v meste Poznaň:

„Hneď na začiatku poľskej nadvlády 1919, vytvorili noví mocnári v provincii Poznaň, a to v miestach Szczypiorno a Stralkowo, prvé koncentračné tábory, kde usadili za ostnatý drôt asi 16 000 Nemcov ako nepriateľov štátu. Neskôr k nim pribudli ešte dva podobné tábory.“⁴⁹³

Podmienky v poľskom tábore opísal istý poručík R. MUZER:

„Oslovovania boli výrazy ako: svine, psy, prasačí národ, lupiči. Správanie mužstiev bolo stále horšie. Pri práci boli väzni spracovávaní pažbami zbraní a pletenými tyčami. I pri najmenších prehreškoch sa dostalo 25 úderov oceľovými alebo koženými bičmi, kedy museli byť stiahnuté nohavice. Bolo otrasné počuť potrestaných[...] chýbali sanitárne zariadenia[...] príležitosť okúpať sa nebola[...] voda na umývanie len každý ôsmy deň[...] výmena bielizne nebola možná celé mesiace, k tomu bolo v tábore silné znečistenie škodcami. K tomu prišlo i to, že k uväzneným patrili deti, starší a ženy.“⁴⁹⁴

Poliaci neboli jediní, ktorí stavali tieto zariadenia. Stavalo sa skoro v celej Európe, o čom sa však z politicko-korektných dôvodov nehovorí. Pretože, podľa dnešných historikov – tak sa zdá – mali monopol na stavbu koncentračných táborov výhradne Nemci. Dvadsiateho prvého novembra 1938 informovali nemecké noviny o rozhodnutí francúzskej vlády:

„Rozhodnutie francúzskej vlády

***Koncentračné tábory vo Francúzsku vytvorené
pre neželaných cudzincov***

Paríž, 20. November.

»Matin«⁴⁹⁵ ohlasuje, že francúzska vláda k ubytovaniu neželaných cudzích elementov rozhodla o vytvorení koncentračných táborov.

493 Joachim Nolywaika: Polen – nicht nur Opfer, Deutsche Stimme, Riesa, 2006, S. 37.

494 Joachim Nolywaika: Polen – nicht nur Opfer, Deutsche Stimme, Riesa, 2006, S. 35.

495 Francúzske noviny vydávané do roku 1944.

21. novembra 1938 informujú nemecké noviny o vzniku koncentračných táborov vo Francúzsku.

„Právny akt 2

Vyhláška z 2. mája 1938 ustanovuje vo svojom článku 11, povolenie k pohybu istému počtu osôb. Vyhláška z 12. novembra 1938 vytvára »špeciálne centrá«, kde sú cudzinci pod neustálym dohľadom. Očakáva sa, že tieto centrá by sa mohli umiestniť vo Francúzsku, alebo v kolóniách. Prvé centrum je vytvorené podľa vyhlášky z 21. januára 1939, a to je tábor Rieucros (camp de Rieucros) v Lozère.

Nakoniec vyhláška z 1. novembra 1939 uvádza, že nemeckí občania s pohybom vo Francúzsku sú »občania úhlavného nepriateľa«. Všetci Nemci vo Francúzsku bez rozdielu, či sú Hitlerovi odporcovia, antifašisti, politickí utecenci, sa stávajú občanmi úhlavného nepriateľa. Nie sú považovaní za antifašistov. Podľa zákona sú to predovšetkým nemeckí občania.

Výraz koncentračný tábor je ale plátkom samozvolený, pretože vláda sa tohto označenia stráni a pomenuvávajú tieto tábory ako »špeciálne centrá« (Centres spéciaux). V tomto špeciálnom centre musia byť ubytované všetky osoby, ktoré v záujme verejného poriadku a bezpečnosti musia byť podrobené stálemu stráženiu. V budúcnosti budú všetci neželaní, trestaní, politickí agitátori, oddelení od »tela národa«, zoskupení do pracovných formácií a k prácam k obrane krajiny alebo k inému verejnemu použitiu pribraní.“

Kto by však opovrhoval správami – Nemcami písanými – pretože „nacizmus“, rád zaciťujem i z francúzskeho zdroja:

Medzi špeciálnymi centrami ustanovenými vyhláškou z 12. novembra 1938 sú niektoré viac »špeciálne« ako ostatné. Sú to tri centrá, a to: Petite Roquette, Rieucros a Vernet d'Ariège. To sú koncentračné tábory. Pojem môže prekvapiť, ale je oficiálny a figuruje v obežníkoch podpísaných ministrom vnútra A. Sarrautom.“⁴⁹⁶

Zločinom sa stával teda už len fakt, že patríte k istej národnosti alebo skupine obyvateľstva, s ktorými krajina vedie vojnu. Tú mimochodom vyhlásilo Nemecku Francúzsko po boku Anglicka 3. septembra 1939. Avšak, ako vieme, za tieto a podobné národnostno-nenávistné činy boli súdení len Nemci. Tu platí pravidlo, že kto vyhrá vojnu, môže naozaj všetko. Môže sa vyviníť, očistiť si ruky od krvi, chytiť do rúk pomyselnú holubicu mieru a s úsmevom hovoriť o zločinoch toho druhého.

Kto je bez viny, nech prvý hodí kameňom – znie kresťanská múdrosť. Avšak demokrati – asi bez znalosti tejto múdrosti – hádzu kameňmi bez toho, aby sa pozreli na svoje viny. Budovanie koncentračných táborov nebolo z nemeckej hlavy a nebolo to ani nacistické. Bolo to – aby som to zhrnul v jednom slovnom spojení – dobe príznačné, bez ohľadu na to, kto si o tom čo myslí. Tak, ako bolo kedysi všade v strednej Európe úplne normálne zamurovať ľudí mohutnej postavy alebo deti do múrov hradu, aby ich duch posilnil hradby pred útokom nepriateľa. Každá doba prinesie niečo, čo ďalšia generácia nepochopí, pretože v tej dobe nežila a nemusela čeliť všetkým vplyvom v danej dobe. Preto treba i túto dobu analyzovať s ohľadom na jej charakter, spoločenské hodnoty a dobové udalosti.

Dnes patria medzi kritikov koncentračných táborov i Američania alebo anglosaský svet všeobecne, ale kto kričí nahlas, snaží sa len prekričať toho, koho nesmie byť počuť. Američania boli totiž majstri v budovaní koncentračných táborov počas druhej svetovej vojny i po nej. Pozrime sa teda na tábory, ktoré budovali počas vojny pre Japoncov, Talianov a Nemcov s americkým občianstvom. Devätnásteho februára 1942 podpísal americký prezident ROOSEVELT rozkaz číslo 9066 a 18. marca 1942 rozkaz 9102. Na základe týchto rozkazov začali deportovať Japoncov s americkým občianstvom, i bez občianstva, zo západného pobrežia do vnútrozemia, kde boli bez vypočutia a súdov internovaní do koncentračných táborov. Siedmeho augusta 1942 oznámil generál

⁴⁹⁶ Répression – Camps d'internement en France pendant la seconde guerre mondiale, Aspects du phénomène concentrationnaire, Université de Saint-Etienne, 1983, str. 84.

John L. De Witt, že medzi 19. februárom a 7. augustom 1942, internovali 112 985 ľudí japonskej krvi (rasy), z ktorých boli dve tretiny amerického občianstva (podľa niektorých zdrojov 62 %). Medzi nimi boli i Američania, ktorí boli z jednej šesťnástiny japonského pôvodu⁴⁹⁷. Ak vám to pripomína nemecké norimberské zákony proti židom, nemýlite sa. Japonci, ktorí v USA podnikali, boli zruinovaní. Obchody im skrachovali a banky zmrazili ich účty. Americké tábory sa nijako nelíšili od Osvienčimu. Obohnané ostnatým drôtom a stráže s automatickými puškami. Americká vláda nechala v týchto táboroch pracovať ľudí 44 hodín týždenne. Za

Americkí občania japonského pôvodu, ktorí boli deportovaní do koncentračných táborov.

prácu získali kupóny, ktoré mali hodnotu 2,5 dolára pre slobodného, 4 doláre pre manželský pár a 1 dolár pre dieťa, ktoré menili za potraviny. Demokratický človek možno vzkriesi myšlienku, že po útoku na Pearl Harbor mali Američania plné právo takto zaobchádzať s potencionálnym nebezpečím, ale i k tomu sa dostaneme pri porovnaní s Nemeckom. Okrem toho USA viedlo doslova rasistickú kampaň voči Japoncom. Znázorňovali ich ako hlodavce či parazity vo svojej vojnovnej propagande. Japonci s americkým občianstvom, aj napriek tomu, že vlastnili pas, boli zatváraní. Ústava bola porušovaná a to John Jay McCLOY⁴⁹⁸ vysvetlil nasledovne: „**Keď ide o štátnu bezpečnosť, tak mi**

497 Ilan R. Bosworth, *The Rooseveltian Concentration Camps for Japanese-Americans 1942 až 1946*, str. 3 (v niektorých vydaniach to môže byť str. 2).

498 Politik a právnik, neskôr vysoký komisár v obsadenom Nemecku.

*je ústava len zdrapom papiera.*⁴⁹⁹ Počtom táborov USA nijako nezaostávali za nemeckými, práve naopak. Boli to menovite tábory: Gila River, Granada, Herat Mountain, Jerome, Manzanar, Minidoka, Poston, Rohwer, Topaz, Tuke Lake. Avšak nenesú pomenovanie „koncentračné tábory“. Demokrati im dali prijateľnejší názov: War Relocation Center – vojenské premiestňovacie stredisko. Okrem týchto koncentračných táborov – nazývajme ich pravým menom – existovali i rôzne iné „strediská“ pre Japoncov, ktorí, ako sa zdá, si historicky podelili osud s pôvodným obyvateľstvom tejto demokratickej a vyspelej krajiny. Boli to izolačné centrá, dočasné tábory, zhromažďovacie (koncentračné) centrá a iné. Týchto sa rátalo na desiatky. O týchto táboroch sa však tak horlivo, ako o táboroch v Nemecku, neinformuje. Nekonajú sa seansy politikov, kde sa klaňajú obetiam a pamätníkom. Skrátka a jasne: **Japonci nie sú Židia** a nie sú hodní takej pocty a spomienky. Koniec koncov, nijako neprispeli finančne ani

„Japončiči odíďte, toto je susedstvo belochov“.

499 Spiegel Spezial, 2/2005, str. 128.

mediálnym priestorom k tomu, aby demokratov dostali k moci, na rozdiel od Židov, ich kapitálu a médií.

Ďalšou skupinou v amerických táboroch boli Nemci. Dlho sa myslelo, že Japonci bola jediná skupina, ktorá bola internovaná v amerických koncentračných táboroch a to hlavne na základe svojej rasovej príslušnosti. Bolo tak preto, lebo internovanie Európanov sa dlho udržiavalo v informačnom vákuu. Nebolo žiaduce hovoriť napríklad o tom, že prvé zatknutia Nemcov začali – podľa profesora Texaskej univerzity a amerického historika s nemeckými koreňmi Arnolda KRAMMERA – 7. decembra 1941, teda 4 dni pred tým, ako USA vyhlásilo Nemecku vojnu. KRAMMER napísal na túto tému knihu *Die internierten Deutschen-Feindliche Ausländer in den USA 1941 - 1947* (1999) (Internovaní Nemci-nepriateľskí cudzinci v USA 1941 - 1947), kde píše o tom, že zatýkanie Nemcov bolo vopred naplánované a pripravené. V deň, kedy Japonci zaútočili na USA, ležali už na stole generálneho prokurátora Francisa BIDDLEHO v Detroite vopred pripravené podklady od jeho asistentky na zatýkanie cudzincov. USA len čakali na impulz. Vedeli teda, že Japonci zaútočia, čo už vlastne dnes nie je ani tajomstvo. Život Nemcov v amerických koncentračných táboroch zmapoval i americký univerzitný profesor a historik Max Paul FRIEDMAN. FRIEDMAN sa zaoberal skúmaním zahraničnej politiky USA v 20. storočí so zvláštnym zreteľom na západnú Európu a Latinskú Ameriku. Vo svojej knihe *Nazis and good neighbors. The United States campaign against the Germans of Latin America in World War II* (2003), stanovil počet internovaných Nemcov v amerických koncentračných táboroch na 400 000! Okrem vojnových zajatcov a nemeckých civilistov z USA, sa tu rátalo i cez 4 000 Nemcov a ľudí nemeckého pôvodu z Latinskej Ameriky. Tí boli počas vojny, i po nej, na tlak americkej vlády, zo štátov južne od Rio Grande deportovaní do USA. I Nemci, ktorí nemali nič spoločné s vojnou, boli označovaní ako vojnoví zajatci alebo „nacistickí prisluhovači“. Tí podozriví zo špionáže alebo sabotáže boli popravení. Nemci, ktorí boli internovaní do táborov Crystal City (Texas) alebo Fort Lincoln (Severná Dakota), boli prisťahovalci, ktorí prišli do USA ešte pred príchodom HITLERA k moci alebo tí, ktorí pred jeho vplyvom utekali. Medzi nimi boli i Židia, ktorí ušli v neskorších 30. rokoch z Nemecka. Americká vláda dala vybudovať pre nepriateľov štátu 46 táborov, z ktorých bol najväčší práve menovaný Crystal City. Americkí Nemci boli nútení USA opustiť. Kto tak neurobil, sedel ešte

Nemeckí väzni v americkom koncentračnom tábore, posádka z ponorky U-128, ktorá bola potopená 17. mája 1943. Prežilo 47 ľudí, 7 zahynulo. Na väzenskom oblečení majú hákové kríže, ako symbol príslušnosti k nemeckému národu. Podobnosť s označovaním Židov čisto náhodná.

dlho po vojne – do roku 1948 – vo väzení, kým amerických Japoncov prepustili už v roku 1946. Nemeckí väzni boli označení symbolmi hákového kríža, ako príslušníci nemeckého národa. Tak, ako boli označovaní Židia Nemcami, za čo sú Nemci doteraz kritizovaní. No nikto nekritizuje označovanie nemeckých väzňov Američanmi. V táboroch panovali pomerne dobré podmienky, keďže vojna neprebíhala na americkom kontinente a neboli terčom bombardovania, ako bol napríklad Osvienčim a jeho priemyselná zóna. Tolko k demokratom, ktorí nám tlačia pod nos nemecké koncentračné tábory a utrpenie v nich.

Ruské gulagy sú všeobecne známe, ako i podmienky v nich, ktoré sa nedajú zďaleka porovnať s tábormi v USA, Austrálii či v Nemecku. Bolo o nich napísaných mnoho kníh a zaznamenaných mnoho výpovedí, preto prejdem rovno na nemecké koncentračné tábory.

Koncentračné tábory v Nemecku vznikali úplne legálne. Právny základ pre ich vznik bol zakotvený v demokratickej ústave Weimarskej republiky, ktorú Tretia ríša prebrala a opierali sa v nej o „klausulu núdzového stavu“. Tú podpísal prezident HINDENBURG 28. februára 1933 ako reakciu na vypálenie Ríšskeho snemu holandským komunistom Marinusom VAN DER LUBBEOM, ako nesúhlas s príchodom národných socialistov k moci. Nariadenie znelo:

**„Predpis ríšskeho prezidenta na ochranu národa a štátu
z 28. februára 1933**

Na základe článku 48, odsek 2 ríšskej ústavy, sa k obrane proti komunistickému, štát ohrozujúcemu násiliu nariaďuje nasledovné:

§1

Články 114, 115, 117, 118, 123, 124 a 153 ústavy Nemeckej ríše budú až do odvolania mimo účinnosť. Preto sú obmedzenia osobnej slobody, právo slobodného vyjadrovania myšlienok, vrátane slobody tlače, práva zhromažďovať sa, zásahy do listového, poštového, telegrafického a vysielacieho diania, nariadenia o domových prehliadkach a zabavovaní, ako aj obmedzenie vlastníctva i mimo predurčené zákonné hranice prípustné.

[...]

§6

Predpis nadobúda platnosť dňom jeho dohody.

Berlín, 28. februára 1933

Ríšsky prezident

von Hindenburg

Ríšsky kancelár

Adolf Hitler

Ríšsky minister vnútra

Frick

Ríšsky minister spravodlivosti

Dr. Gürtner“

Základom bola teda demokratická ústava, zavedená demokratmi osobne. Do táborov boli na začiatku ich existencie internovaní ľudia, ktorí aktívne

brojili proti národno-sociálnemu režimu, ako komunisti či sociálni demokrati – čo bola vo svojej podstate tá istá sorta ľudí – a aktívni kriminálnici. Mnohí z nich boli internovaní pre násilné či majetkové trestné činy a záškodnícku činnosť proti režimu, ktorý sa dostal k moci legálne a to demokratickými voľbami. Neskôr k nim pribudli i asociáli odmietajúci pracovať, tí sa mali prevychovať prácou. Preto boli na bránach niektorých táborov nápisy **Arbeit macht frei**, teda „Práca oslobodzuje“. Väzni mali mať na zreteli, že iba poctivá a úprimná práca je cesta von z tábora. Od roku 1933 ich bolo na nemeckom území založených 34. Veľká časť z nich bola čoskoro rozpustená v tom istom roku alebo v roku nasledujúcom od ich založenia. Boli to napríklad tábory:

- Ahrensböck (október 1933 – máj 1934)
- Alt-Daber (apríl 1933 – júl 1933)
- Bad Sulza (október 1933 – august 1937)
- Benninghausen (marec 1933 – september 1933)
- Brandenburg an der Havel (august 1933 – február 1934)
- Börnicke (máj 1933 – júl 1933)
- Breitenau (1933 – 1934, neskôr 1940 – 1945)
- Breslau-Dürrgoy (apríl 1933 – august 1933)
- Buchenau (jún 1933 – marec 1934, neskôr 1940 – 1945)
- Esterwegen (leto 1933 – leto 1936)
- Kemna (júl 1933 – január 1934)
- Sonnenburg (apríl 1933 – apríl 1934, od roku 1939 – 1945 ako zajatecký tábor)
- Bredow (október 1933 – marec 1934) a iné.

Boli to skôr väzenia ako tábory. Niektoré z nich ráтали len pár desiatok ľudí, ako napríklad Bredow, kde ich malo byť zatvorených asi 40⁵⁰⁰. Poniektoré slúžili v medzivojnovom období ďalej ako väzenia pre zajatcov, ktorí boli používaní na nútené práce. Koncom roku 1936 bolo v Nemecku už len 5 táborov a to⁵⁰¹:

- Dachau (marec 1933 – apríl 1945)
- Sachsenburg (jún 1933 – júl 1937)
- Lichtenburg (jún 1933 – máj 1939)

500 [https://de.wikipedia.org/wiki/Liste_der_Konzentrationslager_des_Deutschen_Reichs#Fr%C3%BCher_Konzentrationslager](https://de.wikipedia.org/wiki/Liste_der_Konzentrationslager_des_Deutschen_Reichs#Fr%C3%BChe_Konzentrationslager)

501 Sven Anders Hedin, Německo a světový mír, guidemedia etc, Brno 2014, str. 407.

- Sachsenhausen (1936 – 1945)
- Bad Sulza (október 1933 – august 1937)

Situáciu v týchto **predvojnových táboroch** – slovo predvojnových by som chcel zdôrazniť – opísal Sven Anders HEDIN, ktorý navštívil jeden z nich: *“[...]Veľa sme toho počuli o krutostiach v týchto táboroch; väzni sú vraj všetkými mysliteľnými spôsobmi týraní; chabé baraky sú vraj preplnené nešťastnými komunistami, ktorých jediný zločin spočíval v ich politickom zmýšľaní. [...]12. decembra 1936 nám bolo príslušným úradom oznámené, že budeme druhý deň vítaní v koncentračnom tábore Dachau. Odpovedali sme, že by sme uprednostnili Sachsenburg. Rád priznávam, že to bolo z taktických dôvodov, nie preto, že o Dachau hovoril už Bertil Malmberg. Keby sme sa totiž vydali tam, tak by voči Nemecku nevlúdne zameraná kritika mohla mať podozrenie, že kvôli nám podnikli zvláštne prípravy. Mali by čas ukryť všetko, z čoho by sa dalo usudzovať na mučenie a trýznenie.[...] Keď sme sa teda 12. decembra rozhodli pre Sachsenburg a ráno 13. vyrazili na cestu autom, ťažko by sa behom jednej noci dali vytvoriť nejaké zvláštne kulisy. Preto sme tábor videli taký, aký skutočne bol – nielen 13. decembra, ale každý deň.[...] A tu stojíme pred hlavným vchodom do tábora Sachsenburg, kde sa nachádza strážnica. Niekoľko mužov z hliadky SS overuje našu totožnosť.[...] Na voľnom priestranstve po ľavej strane niekoľko väzňov hrá futbal. Od iných futbalistov sa líšia len prostým väzenským odevom. Kričia, debatujú a smejú sa rovnako šibalsky ako oni. Celý tábor je obohnaný ostnatým drôtom, vysokým sotva tri metre, ktorý len málo prekáža vo výhlade na krásnu zvlnenú krajinu s lesíkmi, sedliackymi dvormi a poliami. Ubytovacie priestory, ktoré si dôkladne prezeráme, sú priestranné, svetlé, dostatočne teplé a predovšetkým čisté a pekne zariadené. Postele sú umiestnené v dvoch radách nad sebou; sú zhotovené z dobrého dreva, rovnako ako u pracovnej služby, Hitlerovej mládeže a vo vodcovských školách. Na každej posteli je matrac, vankúš a dve vlnené pokrývky. [...] V kuchyni sa mi zahmlili okuliare od pary stúpajúcej z obrovských kotlov, v nich sa varila polievka, zemiaky a mäso. Na dlhých stoloch ležali zoradené veľké, čerstvé upečené chleby.[...] Človeku dochádza, že väzni netrpia žiadnou núdzou, keď sa dozvedá, že v priemere za štyri až päť mesiacov priberajú osem kíl, v mnohých prípadoch dokonca až trinásť. Na každého väžňa sa vedie zošit, do ktorého sa zaznamenáva hmot-*

*nost a množstvo ďalších údajov. Každý človek má kartotečný lístok s menom a fotografiou.[...] Žiadny zo 415 väzňov v tábore nie je zadržovaný dlhšie než dvadsať mesiacov. A len traja muži tu boli tak dlho. Z ostatných tu väčšina strávi len zhruba polrok.*⁵⁰²

Predvojnové tábory boli zjavne veľmi dobre zariadené a slúžili skutočne ako prostriedok k prevýchove. Rozšírené príbehy o krutostiach zo strany dozorcov nie sú nijako podložené písomnými dôkazmi vo forme nariadení alebo poznámok, to však neznamená, že k takýmto činom nedochádzalo individuálne. Správanie strážnikov regulovali predpisy. Každý strážnik, ktorý nastúpil do služby, napríklad v Osvienčime, musel podpísať písomný sľub, ktorý znel:

*„Je mi známe, že len Vodca rozhoduje o živote a smrti nepriateľov štátu. Nesmiem zraniť ani zabiť žiadneho nepriateľa štátu (väzňa). Každé zabitie väzňa v koncentračnom tábore vyžaduje osobné schválenie Reichsführera SS. Som si vedomý, že pri porušení tohto záväzku budem neúprosne volaný k zodpovednosti.*⁵⁰³

Teda, akékoľvek porušenie nariadení, sa v prísne vedenom režime trestalo. Jeden príklad za všetky bola napríklad poprava veliteľa tábora Buchenwald Otta KOCHA za korupciu a tri vraždy väzňov. Nepomohla mu ani vysoká hodnosť SS-Standartenführera⁵⁰⁴. Piateho apríla 1945 bol popravený pred nastúpenými väzňami v Buchenwalde.

Tresty zo strany vedenia tábora však platili i pre väzňov, predsa len išlo o tábor pre odsúdených. Bývalý riaditeľ osvienčimského múzea Kazimierz SMOLEŇ ich zhrnul nasledovne⁵⁰⁵:

- Výstraha s hrozbou trestu
- Práca navyše
- Dočasné preradenie do trestnej jednotky
- Väzba
- Zostrená väzba bez jedla
- Samoväzba
- Výprask (25 rán – bolo nutné lekárske potvrdenie o zdravotnom stave(!!!))

502 Sven Anders Hedín, Německo a světový mír, guidemedia etc, Brno 2014, str. 405 – 408.

503 Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 327, citovaný zdroj: Gosudarstvenni Archiv Rossijskoi Federatsii, Štátny archív Ruskej federácie, Moskva, 7021-107-11, str. 130.

504 Obdoba plukovníka.

505 Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 328.

Téme predvojnových koncentračných táborov na nemeckom území by som sa mohol venovať dlhšie, ale mňa osobne zaujíma téma táborov v medzivojnovom období, s tým súvisiace deportácie a údajné zločiny. Stelesnením tohto utrpenia je koncentračný tábor Osvienčim ležiaci na poľskom území. Asi neexistuje viac utajovaných skutočností, ako okolo tábora Osvienčim. Mnohé fakty sa dostali na povrch len vďaka práci revizionistov, no napriek tomu sú dnes bagatelizované a tlačené do úzadia, aby tak ostal žiť mýtus tohto miesta.

Osvienčim tak, ako ho nepoznáte a nesmiete poznať

Osvienčim poznajú ľudia ako bizarný *Disneyland*, kde si zaplatia za vstup a obratom dostanú pocit viny. Čo však z prezentovaného je pravda a čo fikcia, vám z istých dôvodov sprievodcovia nepovedia a asi ani neukážu. Preto vám chcem na nasledujúcich stránkach ukázať Osvienčim zo strany, z ktorej sa celý príbeh o tomto tábore otrásie v základoch a možno to niekoľko ľudí doženie k aktivácii kritického myslenia. Ale poďme od začiatku. Osvienčim-Brezinka, dnes označovaný ako vyhladzovací tábor, bol navrhnutý ako „tábor pre vojnových zajatcov“⁵⁰⁶. To vyplýva z dokumentov, ktoré v roku 1992 sprístupnil Moskovský ústredný archív, kde sa má nachádzať asi 83 000 osvienčimských dokumentov⁵⁰⁷. Projekt Brezinky bol zhotovený 7. októbra 1941 a so stavbou sa začalo koncom toho istého roka. Tábor, ako taký, pozostával z troch táborov: Hlavný tábor, Brezinka a Monowitz. Nemci cez vojnu z oblasti vytvorili pokročilé priemyselné mesto s kvalitnou infraštruktúrou a veľkými chemickými. Vybrali toto miesto zo strategických dôvodov, keďže Osvienčim leží na sútoku dvoch riek, na železničnom uzle a do roku 1944 bolo mimo dosahu anglických bombardérov. Nemecko kvôli slabým zásobám ropy muselo pre svoje vojnové úsilie vyrábať ropné produkty rafinovaním uhlia. Túto snahu Nemecka opisoval už Sven Anders HEDIN:

„Voz nás dopravil do Mülheimu an der Ruhr, kde sme sa zastavili v ústave pre uholňý výskum Spoločnosti cisára Vilhema.[...]Už celé desaťročie tu

506 Erläuterungsbericht zum Vorentwurf Neubau K.G.L. Auschwitz“, Oct. 30, 1941, RGVA (Rossiiskii Gosudarstvenni Vojennii Archiv – Ruský štátny vojenský archív) 502-1-233, str. 13 – 30. K.G.L. = Kriegsgefangenenlager = zajatecký tábor; Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 131.

507 Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 344.

Fotografia Osvienčimu-Monowitz z roku 1945 zachytáva fabriku IG Farben.

pracuje štáb chemikov na riešení problému, ako skvapalniť uhlie a vyrobiť z neho benzín a naftu. [...] Polhodinová jazda automobilom nás privádza do Holtenu, kde vchádzame do dielní Ruhrchemie. Holten je jedna z nemeckých tovární, kde už je výroba benzínu z uhlia v plnom prúde. Až bude uskutočnený nový štvorročný plán, v Nemecku dosiahnu výroby 10 000 ton denne, takže budú úplne nezávislí na zahraničí.“⁵⁰⁸

Osvienčim bol teda obrovský priemyselný komplex, ktorý v značnej miere poslužil nemeckému vojnovému úsiliu za pomoci väzňov, ktorí boli použiti na nútené práce. Tie mali vykonávať, okrem iného, zajatí

ruskí vojaci. Práve kvôli nim sa vybuďoval známy „vyhladzovací tábor“ Osvienčim-Brezinka, ktorý bol v skutočnosti plánovaný ako tábor pre vojnových zajatcov. Okrem menovaných táborov v tomto obrovskom komplexe existovalo ešte ďalších 30 táborov⁵⁰⁹ v blízkosti, kde boli väzni a zajatci ubytovaní či nasadzovaní. Avšak, naša pozornosť sa upriamuje na Osvienčim-Brezinku. Ako žili a zomierali internovaní väzni? Ako vyzeral ich všedný život?

Príchod do Osvienčimu

Noví väzni museli prejsť – z hygienických dôvodov – procedúrami, ako napríklad strihanie vlasov. Tak, ako je tomu v armáde, vo väzení alebo na miestach, kde sa dlhodobo zhromažďujú ľudia. Dnes sú fotky nakrátko

508 Sven Anders Hedin, Nemecko a svetový mier, guidemedia etc 2014, str. 294.

509 Přednášky o holocaustu, ABB, Praha 2015, str. 131.

*Dezinsekčné plynové komory v Osvienčim-Brezinka (1942), ktoré obsluhujú väzni.
Zdroj: Foto archív múzea holokaustu Yad Vashem, číslo albumu FA157/370,
archívne číslo 951.*

ostrihaných väzňov vnímané ako neľudské zaobchádzanie. Faktom však je, že pre život v tábore to bolo životne dôležité. Tým sa malo zabrániť prenosu nákaz a epidémií ako týfus, ktorý prenášali vši. K tomuto účelu slúžili i odvšivovacie komory, ktoré mali šatstvo zbaviť neželaných parazitov, ktoré nákazu mohli preniesť. Za pozornosť stojí konštrukcia týchto komôr. Tá, na prvý pohľad, vykazuje skutočné inžinierske umenie, na rozdiel od prezentovaných plynových komôr, kde mali byť zabíjaní Židia. Kým odvšivovacie plynové komory disponovali zložitým systémom potrubí, ventilov, meračov a iných technických súčastí, tak plynové komory pre ľudí sú v podstate betónové steny, kde v lepšom prípade trčí zo steny aspoň sprchovacia hlavica, prípadne diera v stope a celé to zaklíncovali tým, že tam nasadili vzduch prepúšťajúce dvere.

Ale vráťme sa k skutočne dochovaným dôkazom o skutočných plynových komorách. Práve tu, pri odvšivovaní šatstva, bol nasadený *Cyklón B*, ktorý bol

na tento účel vyrábaný. Paradoxne mal teda väzňov chrániť a držať pri živote. Zdravie väzňov bolo absolútne nevyhnutné pre ďalšiu vojnovú výrobu.

Zdravie väzňov v Osvienčime

Na internetovej stránke osvienčimského múzea, nájdete možnosť dozvedieť sa niečo o zdravotnom stredisku v tábore. Avšak počas mojej návštevy stránky som videl len fotky údajných lekárskeho experimentov na väzňoch. To je jediná strana, ktorú vám kompetentní ukážu. Čo vám však neukážu, je moderné zdravotné stredisko pre väzňov obsahujúce stomatológiu, röntgen, laboratórium, či operačnú sálu. Nemocnicu v Osvienčime začali stavať zároveň s táborom v roku 1941. Argumentácia systému pohodlných historikov, že nemocnica slúžila výhradne pre osádku a jednotky SS, neobstojí. Archívne dôkazy poukazujú napríklad na liečbu či operácie maďarských Židov. V dobe, kedy mali plynové komory „frčať“ na plný výkon, sa nemeckí sadisti veselo pokúšali uzdraviť 3 138 z nich. Zo správy z 28. júna 1944 vyplýva, že Židia boli liečení na nasledujúce choroby:

- chirurgické prípady 1 426
- hnačka 327
- zápcha 253
- angína 79
- cukrovka 4
- slabé srdce 25
- svrab 62

Krankenbehandlung : In der Berichtszeit 3138 Häftl. in der Anstalt behandelt. Davon :			
Chirurg. Fälle	1426	Skabies	62
Durchfall	327	Pneumonie	75
Obstipation	253	Grippe	130
Angina	79	Intertrig.	268
Diab. mell.	4	Divers.	
Herzschwäche	25	Sonstige	449
		Infektionskrankheiten :	
		Scharlach	5
		Mumps	10
		Masern	5
		Brucel.	5

Käseträger wurden 84 ermittelt. Die Intertrig. Besen. wurden an d-
 Bertäubung mit Petrol. nach Rationen in der Anstalt. Es wurden ja
 nur die Käseträger und nicht die Schuppen erfaßt.
 Verlegt nach BII o. sonst. andere Lager wurden 52 Häftl.

Tabuľka prevzatá z knihy Holokaust pod lupou, Guidemedia etc, Brno 2016, str. 327.
 Zdroj: Gosudarstveny Archiv Rossiskoj Federacii (GARF), Moscow, 7021-108-32, str. 76.

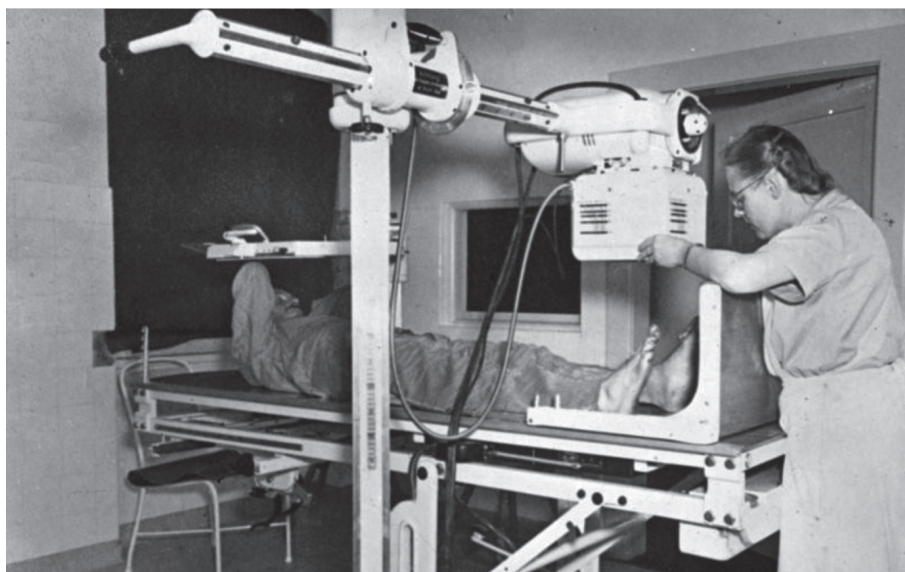
- zápal pľúc 75
- chrípka 136
- zapareniny 268
- ostatné 449

Infekčné choroby:

- šarlach 5
- príušnice 16
- osýpky 5
- Erysipel (ruža, kožné ochorenie) 5

Pod štatistikami sa ďalej píše: „**Bolo zistených 84 prenášačov vší**“ – k tomu sa ešte vrátim neskôr.

Prečo boli Židia ošetrovaní, operovaní a prečo bolo o nich v roku 1944 – kedy mali podľa oficiálnej verzie skončiť v plyne – lekársky postarané? To nevedia historici hlavného prúdu rozumne a presvedčivo vysvetliť alebo sa radšej ani na túto tému nebudú baviť. Argumentovať nepodložené tým, že Nemci všetko vopred pripravili a inscenovali je tak isto smiešne, ako nezmyselné. Hlavným rozporom však ostáva, že tieto zákroky sa vykonávali

Bundesarchiv, Bild 146-2007-0084
Foto: o. Ang. | 1941/1944 ca.

*Röntgenový prístroj v Osvienčime (1941). Zdroj: Bundesarchiv (spolkový archív),
obrázok 146-2007-0084.*

priamo v Brezinke, teda „vyhladzovacom tábore“. To, že lekársku starostlivosť v nemeckých táboroch brali Nemci naozaj vážne, opisuje i autorka Isabell SPRENGEROVÁ vo svojej knihe *Groß-Rosen. Ein Konzentrationslager in Schlesien* (str. 151):

„Súvislá zbierka chorobopisov z rokov 1943 – 1945 s veľmi podrobnými každodennými krokmi pri liečbe jednotlivých pacientov ukazuje, že sa prinajmenšom v niektorých prípadoch vynakladal čas a úsilie na vyliečenie väzňov.“⁵¹⁰

A znova si musíme položiť kritickú otázku: Prečo vynakladať čas, úsilie a prostriedky na liečbu ľudí, ktorí majú ísť na smrť, kým na fronte nemali vojaci –obrazne povedané – ani len obvazy? Pre dnešných historikov zjavne logika nehrá žiadnu úlohu a z politicko-korektných dôvodov netreba na túto tému ani diskutovať. Faktom však ostáva, že liečba väzňov – k čomu existuje mnoho dôkazov – bola na dennom poriadku, zatiaľ čo dôkazy o splynovaní väzňov, pokiaľ neberieme do úvahy výpovede „svedkov“, nikdy neboli predložené, nie to ešte objavené.

Pracovná doba a voľný čas v Osvienčime

Pracovná doba sa počas existencie tábora menila viackrát podľa dlhých a krátkych svetelných dní, či vojnového ťaženia a potrieb nemeckej armády. Dvadsiateho ôsmeho septembra 1940 – pred výstavbou Birkenau – bola pracovná doba veliteľom Osvienčimu HÖSSOM stanovená príkazom nasledovne:

„Veliteľský rozkaz číslo 6a/40

Osvienčim, 28. september 1940

[...]

4. Pracovná doba väzňov

S účinnosťou od 6. 10. 1940 sa pre väzňov stanovuje pracovná doba:

7 – 11:30 h

13 – 17:00 h“⁵¹¹

510 Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 326.

511 Standort- und Kommandanturbefehle des Konzentrationslagers Auschwitz 1940 – 1945, Norbert Frei, Thomas Grotum, Jan Parcer, Sybille Steinbacher a Bernd C. Wagner, Mníchov 2000, str. 2.

5. apríla 1941 bol vydaný nový rozkaz s novou pracovnou dobou:

„Veliteľský rozkaz číslo 3/41

[...]

2. Pracovná doba väzňov

Od pondelka 7. apríla 1941, je pracovná doba väzňov nasledovná

6:00 h – 11:30 h, 13:30 – 18:00 h⁵¹²

Práca musela byť vyčerpávajúca pre každého väzňa, keďže sa pracovalo každý deň. To sa zmenilo až v 15. apríla 1942:

„Veliteľský rozkaz číslo 1/42

Osvienčim, 15. apríl 1942

Predmet: Pracovná nedeľa

Je plánované, že pre nasledujúcu dobu pracovné nedele pre KL a FKL* v princípe odpadajú. Toto nariadenie je účinné s okamžitou platnosťou. Pre práce v nedeľu vôbec, môžu byť zo strany vedenia pracovného nasadenia do budúcnosti len tie naliehavé a životne dôležité prevádzky brané do úvahy, ako o. i. dobytok, koniareň a kuchynská prevádzka atď. Do budúcnosti, len pre vykonanie nutne dôležitých opráv na zariadeniach, ktoré sú na udržanie prevádzky dôležité. [...]V tejto súvislosti treba spomenúť, že sa ukázalo, že doterajšia nedeľná práca nijako nepohnala pracovný stav, ale že nedeľné zamestnanie vcelku prinieslo len neúspechy a nevýhody. Ak sa má z väzňa vyťažiť plné pracovné nasadenie, je preto žiaduce, že ten bude dostatočne posilnený, oddýchnutý a pripravený pristúpiť k danému časovému pracovnému týždňu. K tomu potrebuje nedeľu na oddych. V tejto súvislosti treba dbať o to, aby sa väzni v budúcnosti raz týždenne kúpali, a aby sa oddychová nedeľa využila na to, aby sa bielizeň a ostatné predmety denného použitia, ktoré používa väzeň k svojej starostlivosti, udržiavali.“⁵¹³*

O dva dni neskôr 17. apríla 1942 prišiel nový rozkaz, ktorý sa týkal okrem pracovnej doby aj prestávok a ich využitia:

512 Standort- und Kommandanturbefehle des Konzentrationslagers Auschwitz 1940 – 1945, str. 4.

513 Standort- und Kommandanturbefehle des Konzentrationslagers Auschwitz 1940 – 1945, str. 5 – 6.

*KL-Konzentrationslager (Koncentračný tábor),

*FKL-Frauenkonzentrationslager (Ženský koncentračný tábor).

„Velitelský rozkaz

Osvienčim, 17. apríl 1942

Zvláštny rozkaz pre KL a FKL

Pracovná doba pre väzňov sa s účinnosťou od 20. 4. 1942 stanovuje nasledovne:

predpoludním od 6:00 – 11:00 h

popoludní od 13:00 – 19:00 h

Z toho vyplývajúca obedňajšia prestávka je pre väzňov využitá ako oddychový čas. Musí sa ostro dbať o to, aby väzni po požití obedňajšieho jedla ostali oddychovať vo svojich posteliach, aby sa v čo najväčšej miere po prijatí obedňajšieho jedla, dosiahlo posilnenia pracovnej sily väžňa.“⁵¹⁴

Príkaz pokračuje ďalej s nariadením pre vonkajšie stanoviská, ktoré nemajú možnosť nahnať väzňov na oddych do postelí, aby vybrali miesto, kde si väzni budú môcť taktiež po obedňajšom jedle oddýchnuť. S príchodom času a preklonením misky váh na stranu Spojencov, sa stali výhody dlhých obedňajších prestávok minulosťou. Bolo potrebné produkovať rýchlo a vo väčšom množstve. Preto prišiel 6. augusta 1943 nový príkaz so zmenenými pracovnými dobami:

„Stanoviskový rozkaz číslo 31/43

Osvienčim, 6. august 1943

[...]

2. Pracovné nasadenie väzňov

Pracovná doba väzňov sa stanovuje

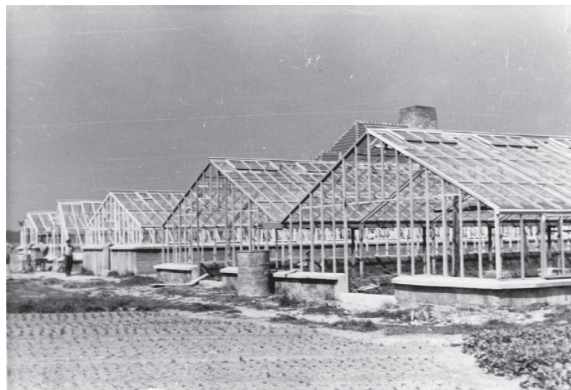
6:00 – 17:00 h

s polhodinovou prestávkou“⁵¹⁵

V rozkazoch sa opakovane – ako i 14. júla 1944 – objavovali nariadenia, ktoré doslova prikazovali, aby väzňov prácou nevyčerpávali úplne, a aby sa dodržiavali potrebné prestávky. Je to úplne iný obraz toho, čo nám ponúkajú médiá a historici hlavného prúdu, ktorí doslova klamú, len aby sa v politickej klíme demokracie udržali na svojich stoličkách.

514 Standort- und Kommandanturbefehle des Konzentrationslagers Auschwitz 1940 – 1945, str. 7.

515 Standort- und Kommandanturbefehle des Konzentrationslagers Auschwitz 1940 – 1945, str. 15.

Výstavba skleníkov v Osvienčime (1941).

Zdroj: Foto archív múzea holokaustu Yad Vashem, číslo albumu FA157/130, archívne číslo 951.

každý zdravý nemecký muž bol na fronte a ženy sa starali o deti. Nebolo teda inej možnosti – ako i v ostatných krajinách zapojených do vojny – zamestnať politických oponentov, zajatcov, minority a protispoločenské živly, ktoré sa

Práca v Osvienčime bola rozmanitá. Od prác v dielňach, práce pre súkromné osoby a spoločnosti, v záhradách a skleníkoch v tábore, práce v zbrojnom priemysle, stavebné práce, až po starostlivosť o zvieratá. Asi nebola oblasť, kde neboli väzni nasadzovaní. Kvôli vojnovnej snahe bolo Nemecko na týchto väznoch závislé, keďže

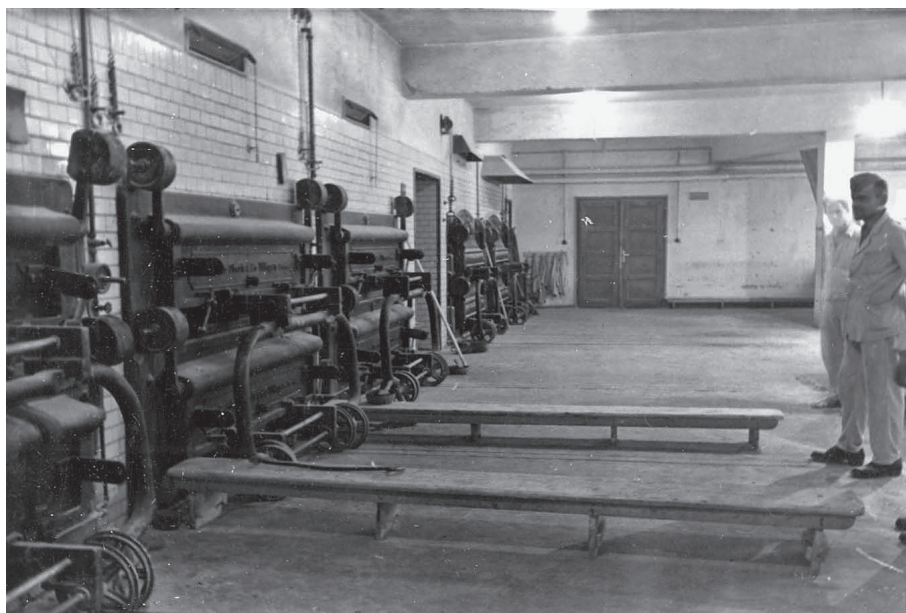

Skleník v Osvienčime. Na fotke vidieť pracujúceho väzňa. Zdroj: Foto archív múzea holokaustu Yad Vashem, číslo albumu FA157/131, archívne číslo 951.

ťaženia na fronte nezúčastnili. Osvienčimský tábor sa snažil byť v čo najväčšej miere nezávislou inštitúciou. To sa týkalo i potravinovej samostatnosti. Pri výstavbe Osvienčimu Birkenau (1941) sa stavali zároveň pre väzňov, už spomínané, záhrady a skleníky. Osvienčim však nebol jediný tábor, ktorý sa snažil byť čo najviac samostatný a vyprodukovať to, čo pre svoj chod potreboval. Vyprodukované potraviny v skleníkoch a na farme sa potom spracúvali a poskytovali sa väzňom v jedálni. Pre tieto účely bola v táboře vybudovaná i pekáreň.

Práca osvienčimských väzňov na poli. Zdroj: Foto archív múzea holokaustu Yad Vashem, číslo albumu FA157/207, archívne číslo 951.

Pekáreň v Osvienčime. Zdroj: Foto archív múzea holokaustu Yad Vashem, číslo albumu FA157/255.

Väzni však nepracovali zadarmo. Okrem jedla a ubytovania, ktoré spĺňali štandard ako v ostatných nemeckých inštitúciách, dostávali väzni za svoju prácu i výplatu. Táborové peniaze boli použité väzňami ako platidlo v kantíne, obchodoch, v nevestincoch, alebo si ich odložili na sporiaci účet a pri prepustení si väzeň mohol zarobené peniaze vziať. To ukazuje, aký organizovaný bol život v táboroch, ktoré fungovali ako malé mestá. Tieto peniaze vznikli najprv v getách a postupne sa presunuli do táborov, kde nahradili používané ríšske marky. Neboli to však peniaze, ako ich poznáme dnes. Boli to často lístky s vytlačenou hodnotou, cenný papier, ktorý bol krytý prácou – na rozdiel od dnešných peňazí krytých dlhom. Peniaze sa od tábora k táboru líšili. Niektoré boli nápadité, iné jednoduché. Osvienčimské peniaze preto môžeme pokladať za veľmi primitívne po stránke spracovania. Týmto platid-

„Prémiový lístok“ v hodnote 0,50 ríšskej marky
z Osvienčimu, používaný ako platidlo.

loch, ktoré posielali domov. Kriticky mysliaci človek by si však mal položiť otázku: Načo by vo vyhladzovacích a zámerne neludsky vedených táboroch väzňov platili? Načo tá námaha a mrhanie zdrojmi s tlačением peňazí a ich obehom v táboře? Tieto otázky sú dodnes oficiálnou historiografiou nepovšimnuté. Okrem táborov boli tieto peniaze nepoužiteľné a teda väzňa mali odradiť od úteku i so svojimi našetrenými peniazmi. Časopis *The Barners Review* zverejnil i nasledujúci list z Dachau:

lom sa v roku 2001 zaoberal aj americký časopis *The Barners Review*⁵¹⁶ označovaný za svoje postoje ako antisemit-
ský, pretože sa nebál pouká-
zať na témy, ktoré médiá
a historici s radosťou ignoru-
jú. Časopis poukazoval na
to, že historici sa tejto téme
zámerne vyhýbajú. Autori
vynikajúco odzdrojovali po-
užívanie táborových peňazí,
o ktorých sa zmieňovali v lis-

516 *The Barners Review*, január – február 2001, Washington, USA; nemecká verzia v pdf: <https://archive.org/details/SC084Konzentrationslagergeld>.

Terezínska sto-koruna používaná v terezínskom ghette.

„List väzňa č. 11647, blok 28/3, Dachau KIII, z 8. septembra 1940, adresovaný jeho príbuzným v Litzmannstadte (Lodžské ghetto):

Musím Ti niečo o mne napísať. Mám sa veľmi dobre. V kantíne si môžem kúpiť med, marmeládu, syr, plody a iné potraviny. Ak si robíš kvôli mne starosti, páchaš v podstate hriech. Mám viac dôvodov robiť si starosti o Teba...“⁵¹⁷

Prvý tábor, ktorý začal používať peniaze bol Oranienburg a najviac plati-diel bolo tlačených v Terezíne, až 5 miliónov bankoviek⁵¹⁸ rôznej nominálnej hodnoty, tzv. „terezínske koruny“. Zase sa naskytuje otázka prečo a pre koho? Pre Židov, ktorí mali ísť na smrť?

Voľný čas v Osvienčime

„Čo s voľným časom“? Túto otázku väzni v Osvienčime určite vo voľných dňoch riešili často. Oficiálna historiografia radšej mlčí a bagatelizuje voľnočasové aktivity väzňov. Pravdou však ostáva, že voľný čas, okrem oddychu nariadeného veliteľom Osvienčimu, trávili v Osvienčime väzni mnohými aktivitami. Pre historikov hlavného prúdu je táto téma tabu a vždy nájdu nejaké

517 S odkazom na: Letters from the doomed: Concentration Camp Correspondence 1940 – 1945, Richard S. Geehr.

518 Papírové peniaze na území Československa 1762 – 1975, druhé vydanie, Hradec Králové 1975.

„logické“ vysvetlenie „prečo tomu tak nebolo“. Židovský profesor medicíny Marc KLEIN o svojom väzení v Osvienčime uviedol:

„V nedelu popoludni sa za hlasiteho aplauzu divakov hral futbal, basketbal a vodné loptové športy: ľuďom stačí k rozptýleniu od hrozby nebezpečia len málo! Správa SS väzňom dovoľovala bežné radovánky dokonca i vo všedné dni. Väzni sa v kine pozerali na nacistické filmové týždenníky a sentimentálne filmy, nehovoriac o šteklivých kabaretných vystúpeniach, ktoré SS-mani často sledovali. A konečne tu bol veľmi slušný orchester, pôvodne zložený výhradne z poľských hudobníkov, ktorých však postupom času nahradila skupina prvotriednych muzikantov všetkých národností, väčšinou Židov.“⁵¹⁹

Takto nejako má teda vyzeráť zlyhanie civilizácie. Podľa pána KLEINA tam teda musel byť bazén, kino, divadlo, orchester a iné. Čo ak si to ale pán KLEIN – z akýchkoľvek príčin – vymyslel? Podľa viacerých väzňov asi ťažko. Tábor bol skutočne ako malé mesto a ponúkal, okrem už spomínaného, i možnosť navštíviť knižnicu, nevestinec a iné zariadenia. Asi najznámejším sporným objektom, pre ktorý sa historici do roztrhania bili, „že to nie je to, čo to je, a že i keď to vyzerá ako to vyzerá, neznamená to, že to je to, za čo sa to pokladá“, bol plavecký bazén. Čítal som, že to bola len vodná nádrž na hasenie

Löschwasserbecken in Auschwitz

Nemecká wikipédia lživo popisuje bazén v Osvienčime ako hasiacu nádrž (Löschwasserbecken in Auschwitz).

519 Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 343.

Bazén v Osvienčime, v ktorom trénoval Alfred Nakache. V popredí sú schodíky, ktoré viedli na odrazový mostík, ktorý dnes už chýba, no stále vidno rebríky pre odchod z bazéna.

požiarov. Dodnes je tento popis i na stránkach nemeckej wikipédie⁵²⁰. K fotke bazénu je popis „Löschwasserbecken in Auschwitz“, teda nádrž na hasenie v Osvienčime. Každý kto si však túto „nádrž“ pozrie, vidí schodíky k odrazovému mostíku, stĺpiky k skokom do vody, rebríky pre výstup z bazéna atď. To, že to bol skutočne bazén, už dnes nikto psychicky zdravý nepoprie, hlavne nie po vydaní knihy od Denisa BAUDA – *Alfred Nakache, le nager d’Auschwitz (2009)* – (Alfred Nakache, plavec z Osvienčimu). NAKACHE bol úspešný plavec židovského pôvodu:

- 1933 sa zúčastnil francúzskych majstrovstiev v plávaní
- 1935 získal na Makkabiade⁵²¹ v Tel Avive striebro
- 1936 sa zúčastnil na olympijských hrách v Berlíne, kde skončil so svojím tímom na štvrtom mieste, 4x200 metrov štafeta
- 1939 získal na majstrovstvách študentov vo Francúzsku 4 zlaté medaily

V roku 1943 bol NAKACHE internovaný so svojou ženou a dcérou do Osvienčimu, avšak iba NAKACHE sa dočkal konca vojny. Tu, podľa oficiálnych zdrojov,

520 https://de.wikipedia.org/wiki/Alfred_Nakache

521 Najväčšie medzinárodné športové stretnutie Židov, obdoba olympijských hier.

Na fotke vidíme postavy v typických pruhovaných väzenských súpravách, ktoré hrajú na hudobných nástrojoch. V pozadí stojí dirigent.

NAKACHE pravidelne trénoval v „hasiacej nádrži“. Opäť vidíme, ako sa oficiálne zdroje snažia stále zmlčať existenciu tohto bazénu, len aby oficiálna sci-fi verzia holokaustu nedostala trhliny. Akoby dnešní historici vysvetlili SS-manov, ktorí boli tak brutálni, keď sa porušovali pravidlá, a na druhú stranu nechali väzňov užívať si v nádobe plnej vody a tolerovali to? Hlavne ak sa prizeralo

viacero väzňov, čím by sa podkopávala autorita strážcov. Oficiálnej verzii preto môže veriť len intelektuálny diletant a mentálny slaboch. Ďalšou aktivitou v tábore bol, podľa KLEINA, orchester. Zase sa vtíska mnoho otázok, na ktoré opäť historici nebudú mať odpoveď. Väzňom idúcim na smrť dovoľia v tábore založiť orchester a tým im dvíhať morálku a sebaúctu. Nemci to, podľa všetkého, nemali

Anglickí zajatci v Osvienčime z roku 1944 vo futbalových dresoch, zjavne dobre živení.

Izba nevestinca v Buchenwalde.

premyslené, a tak väzňom dovolili okrem orchestra a plávania v bazéne i futbalové turnaje. Ihrisko bolo umiestnené hneď vedľa „nespochybniteľných plynových komôr“ a železničnej trate, ktorá dopravovala nových väzňov. Medzi futbalové tímy patrili, okrem židovských a dozorcovských, i anglickí zajatci⁵²².

Pre väzňov bol dostupný i nevestinec, ten bol údajne k dispozícii len ríšskym väzňom, ako tvrdí svedectvo Jakoba LEWINSKEHO z roku 1958, pri prípravnom konaní k osvienčimským procesom vo Frankfurte:

„V tábore bol nevestinec s 10 ženami, ale tie boli k dispozícii len ríšskonemckým väzňom. Väzni za prácu týždenne dostávali poukážky až za 150 DM⁵²³, za ktoré si mohli kupovať horčicu, kapustu, červenú repu, a tak ďalej[...] Tábor mal všeobecne dobré hygienické zariadenia, kúpele a sprchy, a skvelý lazaret[...] K jedlu sme trikrát týždenne dostávali 1/3 [bochníka], štyrikrát 1/2, k tomu ráno misku kávy, päťkrát 20 gramov margarínu, raz trochu marmelády a raz kus syra. Na poludnie bola v práci tzv. buna, polievka bez výživnej hodnoty. Večer bola silnejšia polievka, jednak repa, jednak kapusta atď.“⁵²⁴

522 <http://www.dailymail.co.uk/news/article-2443817/Former-prisoner-war-96-remember-s-playing-Auschwitz-football-league-return-Nazi-death-camp.html>

523 Správne by malo byť RM – ríšske marky.

524 Rudolf Germar, Přednášky o holocaustu, ABB, Praha 2015, str. 131.

Šerm v Osvienčime ako činnosť vo voľnom čase. V pozadí nápis „Závodné športové spoločenstvo J. G. Auschwitz“. Zdroj: Bundesarchiv, obrázok č. 146-2007-0099.

Tu je treba povedať, že LEWINSKI nemal prečo klamať, pretože jeho žena v tábore neprežila. Ide teda o úprimnú výpoveď rovného človeka. V Osvienčime sa nachádzal táborový nevestinec v bloku 24a, avšak nie sú z neho dochované žiadne fotografie interiéru alebo sú stále uzamknuté v archívoch pred verejnosťou. Naproti tomu sa dochovali fotky z nevestinca z koncentračného tábora Buchenwald⁵²⁵. Malo sa údajne jednať o nútenú prostitúciu, ale keďže oficiálne dejiny poukazujú na bazén ako na „hasiacu nádrž“, bol by som triezvy i pri úvahe o nútenej prostitúcii. HITLER osobne prostitúciou opovrhoval, nie to ešte nútenou prostitúciou. Koniec koncov, v Nemecku bola prostitúcia vykonávaná bežne, prečo by mali ženy preto nútiť, keď dobrovoľníčok bolo iste dostatok?

O voľnom čase v Osvienčime by som mohol písať ešte mnoho. Okrem menovaných aktivít, bol v ponuke i box či šerm. Avšak je možné, že šerm,

⁵²⁵ <http://www.merkur.de/lokales/dachau/landkreis/verfluchte-stunden-kz-bordell-561778.html>

na rozdiel od boxu, vykonávali len zamestnanci tábora alebo vojaci. Nemci majú totiž dlhú tradíciu šermiarstva, a to i v spolkoch ako *Burschenschaft*⁵²⁶. Toto však nikdy na prehliadke Osvienčimu – tábora smrti – nevidíte. Je neželané, aby ľudia videli opak toho, čo sa všeobecne hlása. Už i bez toho má holokaust trhliny a bolo ho treba sanovať zákonom, ktorý ho zakazuje kriticky skúmať.

Úmrtia v Osvienčime – týfusové peklo

Téma, ktorou by som chcel kapitolu o tomto tábore ukončiť, je smrť. Ozrejmil som, ako väzni trávili voľný čas a ako pracovali. Ale jedna otázka ostala otvorená: Ako umierali? Okrem absolútne absurdných a z prstov vy-cucaných teórií, ktorými je zbytočné strácať čas, je treba dodať, že smrť tu naozaj jedného času číhala na každom rohu. Obdobie nedostatku potravín a liekov v celej Nemeckej ríši dopadlo i na Osvienčim. Nákazy, epidémie, hlad a bombardovanie spojeneckým letectvom boli častými príčinami úmrtí vo všetkých táboroch v ríši. Nechajme však hovoriť amerického historika Dr. Arno J. MAYERA, profesora modernej židovskej histórie na *Princeton University*, ktorý v knihe⁵²⁷ o holokauste napísal:

„[...] celý Osvienčim bol s prestávkami sužovaný pustošivými epidémiami týfu. Výsledkom bola hrozná úmrtnosť.[...] Je rozdiel medzi umieraním z „prirodzených“ alebo „normálnych“ príčin a zabíjaním strelbou, vešaním, injekciami fenolu alebo splynovaním.[...] V rokoch 1942 až 1945 s istotou

526 Buršácky spolok je tradičná forma študentských spolkov založených okolo roku 1815. Dnes sú to i nacionálne orientované spolky, ktoré prebrali ich tradície. V nich sa združujú, okrem obyčajných ľudí a študentov, často i mnohí politici a vplyvné osoby. Medzi prijímací ceremoniál patrí tzv. menzúra, súboj v šerme ostrým kordom, ktorým jeden súper zasahuje druhého súpera do oblasti hlavy z boku, čím sa na tvári a hlave vytvárajú rozsiahle jazvy. Tým sa zabraňuje vstupu do týchto spolkov agentom režimu. Často dochádza k amputácii časti ucha a nosu, či silným krvácaniam. Súboj ukončuje lekár alebo sekundant. Ani jeden zo súperov nesmie zo súboja odstúpiť, inak príde o členstvo v danom spolku alebo ako nováčik nebude vôbec prijatý. Oficiality spolku prebiehajú v latinčine. Vedú sa politické a spoločenské debaty a spievajú sa staré nemecké piesne, často s protikomunistickou tematikou. Avšak i tieto spolky podliehajú skaze moderného sveta. Zánik tradícií prispieva k tomu, že sa medzi členov berú i Neeurópania či ženy a zaniká i menzúra. Tým sa spolky menia často na pivné a spoločenské kluby. V minulosti som mal tú česť zúčastniť sa jedného takého zasadnutia vo Viedni medzi národne zmýšľajúcimi Rakúšanmi.

527 Arno J. Mayer, *Why Did the Heavens Not Darken?*, Pantheon, New York 1988 (1990), str. 365 citované v: Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 110.

v Osvienčime, ale pravdepodobne i všade inde, zabili viac Židov takzvané „prirodzené“ príčiny než „neprirodzené.“⁵²⁸

Inými slovami pán MAYER hovorí, že úmyselné zabíjanie – teda údajné splynovanie a iné spôsoby vraždenia – neboli hlavnou príčinou úmrtí v Osvienčime, ale boli to choroby a nákazy. To sa zhoduje s dobovými článkami v novinách i úmrtnou knihou vedenou v Osvienčime, ktorá zaznamenala do konca roku 1943, cca 74 000 úmrtí⁵²⁹, z toho bolo 29 125 Židov⁵³⁰. Knihy boli v prvých rokoch vedené veľmi dôsledne. V bežné dni bolo zaznamenaných na pomer uväznených – napríklad v roku 1944 bolo uväznených 135 000 ľudí – len niekoľko úmrtí, ktoré sa svojím počtom rovnali úmrtiam v malých mesiacoch a poukazujú na prirodzenú smrť, choroby alebo vyčerpanie. Problém vo vedení záznamov úmrtí nastal podľa všetkého počas epidémií, keďže niektoré dni, podľa odhadov, zabili choroby asi 500 ľudí denne. V roku 1944 sa už úmrtné knihy nevedli alebo boli zničené, či doteraz neodtajnené. Práve kvôli epidémiám a vysokej úmrtnosti dali vybudovať v Osvienčime ďalšie krematóriá, ktoré mali zvládnuť spáliť mŕtvolu nakazených skôr, ako sa epidémia rozšíri ďalej. Možno to bol dôvod, prečo na evidenciu nebol čas. Navyše hromadiť toľko mŕtvol s nákazou na jednom mieste, kým ju lekár ohliadne a zapíše dôvody úmrtia, by bolo riziko i pre samotných lekárov a uväznených. V úmrtných knihách sa vedli len evidovaní väzni, to znamená, že tí, ktorí už prišli nakazení a umreli ešte pred evidenciou v úmrtných knihách chýbajú, keďže epidémia nezúrila len v táboroch, ale i mimo nich. Boli postihnuté celé mestá, getá i vojaci na fronte.

Ako dôkaz, že Osvienčim bol vyhladzovací tábor, boli použité zápisky Dr. Johanna Paula KREMERA⁵³¹, osvienčimského lekára, ktorý napísal do svojich poznámok:

„Prvýkrát prítomný vonku o 3 hodine ráno pri zvláštnej akcii. V porovnaní s tým mi Dantovo peklo pripadá skoro ako komédia. Nie nadarmo sa táboru Osvienčim hovorí vyhladzovací!“⁵³² (2. september 1942)

528 V nemeckom preklade knihy je tento jeho názor úmyselne vynechaný, aby tak verejnosť neprišla na hriechne myšlienky, myslieť si o holokauste niečo iné, ako jej je vtíkané do hlavy.

529 Manila Standard, 4. November, 1989, str. 14. <https://news.google.com/newspapers?id=dGcVAAAIAIBAJ&sjid=bgsEAAAIAIBAJ&pg=6404,588337&hl=sk>

530 <http://auschwitz.org/en/museum/about-the-available-data/death-records/sterbebucher>

531 Od 30. augusta do 18. novembra 1942 zastupoval lekára v Osvienčime.

532 Rudolf Germar, Přednášky o holocaustu, ABB, Praha 2015, str. 321.

Čo tým skutočne KRAMER myslel je zrejmé zo zápisu z 21. septembra 1942:

*„Definitívnu správu síce ešte nemám, ale očakávam, že by som mohol byť do 1. decembra späť v Münsteri a tak konečne ukázať chrbát tomuto osvienčimskému peklu, kde sa teraz okrem škvrnitého [týfusu] silno prejavuje tiež brušný.“*⁵³³

KRAMER myslel epidémiu týfusu, ktorá vyhladzovala väzňov vo veľkom množstve, preto ho nazval vyhladzovací. Takto z kontextu vytrhnuté tvrdenia mali byť prezentované ako dôkaz, že Osvienčim bol vyhladzovací tábor. Americký časopis *Journal of the American Medical Association* dňa 19. mája 1945 napísal:

„Týfus zapríčinil prímerie

*Na základe rokovania medzi britskými a nemeckými dôstojníkmi prevzali britskí vojaci od SS a Wehrmachtu⁵³⁴ úlohu strážiť obrovský koncentračný tábor v Belsene, ktorý sa nachádza niekoľko kilometrov severozápadne od nemeckého mesta Celle. V tomto tábore je zadržaných 60 000 väzňov, z ktorých mnoho je politických. Zmenu vo velení zapríčinil nekontrolovateľne šíriaci sa týfus a je nutné, aby neboli väzni prepustení, pokiaľ sa infekcia nedostane pod kontrolu. Postupujúce britské vojská súhlasili, že sa zdržia bombardovania alebo prepádania oblastí tábora.“*⁵³⁵

Britský vojak v tábore Belgen-Belsen, apríl 1945.

Na bráne visí nápis: „Prach rozširuje týfus“ pod ním upozornenie maximálnej rýchlosti 5 MPH pre vozidlá.

533 Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 322.

534 Branné sily, nemecká regulérna armáda.

535 *The Journal of the American Medical Association*, Chicago, 19. máj 1945, str. 220.

„Voš, Tvoja smrť!“ I takto varovala nemecká propaganda pred týfusom.

dovaní civilných a priemyselných objektov, prístupových ciest a samotných táborov, urýchlilo šírenie nákazy a smrť Židov i Nežidov, ktorých tak demokracia dnes oplakáva. Týfusové ochorenie s kombináciou nechutenstva a hnačiek (strata tekutín) spôsobilo u väzňov abnormálne chudnutie. Fotky týchto týfusom napadnutých väzňov sa dnes používajú ako dôkaz o nemeckom úsilí vyhladiť Židov. Pritom to len dokazuje, že Nemci nezvládli situáciu s týfusom a dodávkami jedla. Práve k tomuto účelu boli budované spomínané dezinfekčné plynové komory (odvšivovacie komory), ktoré mali podobným prípadom zabrániť. Tie boli však počas vojny sekundárnym cieľom spojeneckých bombardovaní. Nebolo možné ani doručiť lieky. Anglický medik v obsadenom tábore Belsen, Russell BARTON, zisťoval dôvody, prečo sa týfus takto vymkol kontrole a ako je možné, že tam vládli tak katastrofálne podmienky. BARTON vyslovil podobný názor ako historik Dr. Arno J. MAYER ohľadom údajnej vyhladzovacej politiky Nemcov:

„Nemeckí vojenský lekári mi povedali, že bolo niekoľko mesiacov stále ťažšie dopravovať do tábora jedlo. Bolo pravdepodobné, že čokoľvek sa objaví na diaľniciach, bude bombardované.[...] Bol som prekvapený, keď som narezil na záznamy dva alebo tri roky naspäť, koľko jedla sa denne varilo. V tom čase som v rozpore so všeobecným názorom začal byť presvedčený, že politika zámerného vyhladzovania nikdy neexistovala. To potvrdzovalo mnoho dobre

prezentuje vo svojej propagande, sú následky týfusu, ktorý Nemci nedokázali dostať pod kontrolu.

Inkubačná doba **škvrnitého týfusu** sa pohybuje od 1 – 2 týždňov. Príznaky sú horúčka, zimnica, bolesti tela a vyrážky, ktoré sa tvoria na hrudníku. Tie neskôr prechádzajú na končatiny. Ak sa nelieči, nasleduje kóma a smrť. Liečba spočíva v podaní antibiotík. Inkubačná doba **brušného týfusu** sa pohybuje od 1 – 2 týždňov. Príznaky sú vysoká horúčka (39 – 40 °C), slabosť, hnačka, nechutenstvo atď.

Choroba sa teda šírila rýchlo. Zlé hygienické podmienky a nedostatok liekov po demokratickom spojeneckom bombar-

Fotka väzňov, podľa všetkého, trpiacich na týfus a podvýživu. Strihanie nakrátko malo všiam vziať životný priestor, bola to prevencia pred týfusom. Na niektorých fotkách sú väzni zbavení i ochlpenia na intímnych miestach.

živých väzňov.[...] Hlavným dôvodom tohto stavu v Belsene boli choroby, obrovské preplnenie, nedostatočný poriadok v barakoch a nedostatočné zásobovanie potravinami, vodou a liekmi.”⁵³⁶

536 Rudolf Germar, *Přednášky o holocaustu*, ABB, Praha 2015, str. 225.

Nemci sa snažili všetkými prostriedkami týfusu a úmrtiam ním spôsobeným zabrániť. Je to zjavné i z nariadenia, ktoré bolo adresované všetkým koncentračným táborom 28. januára 1942 z Oranienburgu:

„Dodatok II.

Kópia listu z Hlavného úradu hospodárskej správy SS do všetkých koncentračných táborov.

Hlavný úrad hospodárskej správy SS

Koncentračný tábor pre servisnú skupinu D

D III/Az.: 14 h (KL) 12.42 Lg/Wy

Oranienburg

28. decembra 1942

Predmet: Lekárske aktivity v koncentračných táboroch

Referencia: bez referencie

Príloha: 1

TAJNÉ

Táborovým lekárom do koncentračných táborov Da., Sh., Bu., Neu., Au., Rav., Flo., Lu., Stu., Gr-Ro., Nied., Natz., Hinz., Mor., Herzog., Mau.,

Kópia pre veliteľov táborov.

V písomnej forme, za účelom informovania, prikladám zoznam aktuálnych príchodov a odchodov vo všetkých koncentračných táboroch. Z neho vyplýva, že z 136 000 príchodov do koncentračných táborov asi 70 000 ľudí zomrelo. S tak vysokou mierou úmrtí počet väzňov nikdy nedosiahne čísla, ktoré nariadil Ríšsky vodca SS. Táboroví lekári musia použiť všetky prostriedky, ktoré majú k dispozícii, aby výrazne znížili mieru úmrtnosti v jednotlivých táboroch. Najlepší doktor v koncentračnom tábore nie je ten, kto svojou prísnosťou udržuje pracovnú výkonnosť, ale ten, pod ktorého dohľadom je na najvyššej možnej úrovni. Táboroví lekári musia častejšie ako doteraz dohliadať na stravovanie väzňov a so súhlasom správy predložiť veliteľom tábora návrhy na zlepšenie. Tieto návrhy musia byť predložené písomne a pravidelne preverované lekármi. Lekári v tábore musia okrem toho dbať aj na to, aby sa pracovné podmienky na rôznych pracoviskách čo najviac zlepšili. Preto bude potrebné, aby lekári v táboroch kontrolovali miesta výkonu práce a overovali pracovné podmienky väzňov.

Ríšsky vodca SS nariadil absolútne zníženie úmrtnosti. Z tohto dôvodu bolo nariadené vyššie uvedené a pravidelnú mesačnú správu o tejto záležitosti je nutné predkladať vedúcemu oddelenia D III. Prvá správa bude doručená 1. februára 1943.

[Nečitateľný podpis]

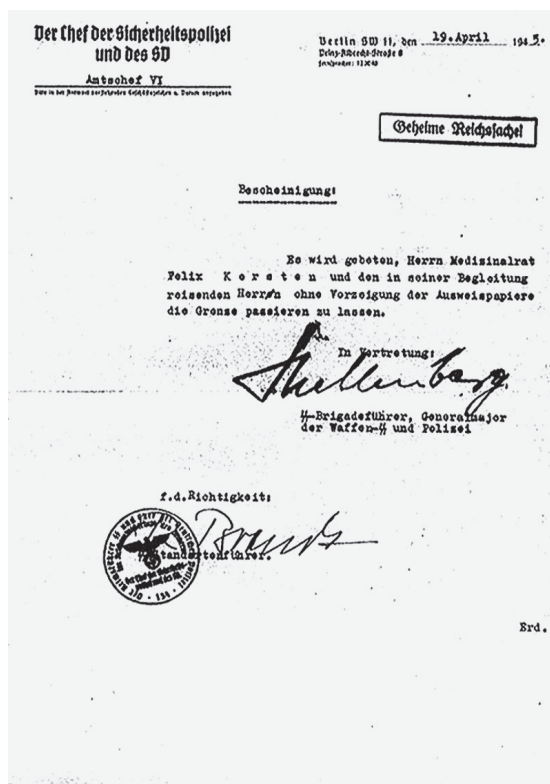
Klueder [?]

Brigádny generál a Generálmajor SS⁵³⁷

Z uvedeného je jasné, že väzni museli byť udržiavaní v čo najlepšej fyzickej kondícii, aby tak dokázali hnať nemeckú vojnovú mašinériu. Preto akékoľvek „vyhladzovanie“ by nemalo žiadnu logiku a opodstatnenie.

Koncom vojny, začiatkom roku 1945, kedy bolo každému jasné, že vojensky je Nemecko porazené, padlo zaujímavé svedectvo. Ríšsky vodca SS HIMMLER si myslel, že anglosaský svet nedovolí, aby Sovietsi zabrali celú Európu, a tak sa spoliehal na to, že predsa len nájdu spoločnú reč a porozumenie a spoja sa proti „červenému moru“. Bez toho, aby oboznámil Adolfa HITLERA, splnomocnil svojho maséra Felixa KERSTENA, ktorý často cestoval do Švédska, aby sa tam napojil na kontakty Svetového židovského kongresu, ktorý mal spojenectvo zabezpečiť. HIMMLER tým riskoval svoj život. Keby sa to HITLER dozvedel, dal by ho zatknúť a možno i zastreliť. Ale pre HIMMLERA, ktorý sa pokúšal zvrátiť porážku Nemecka, nebol žiadny krok dosť nebezpečný. KERSTENovi sa vo februári podarilo v Štokholme stretnúť s delegátom Svetového židovského kongresu Hillerom STORCHOM. Ten mu odovzdal zoznam s podmienkami, ku ktorým malo patriť prepustenie aspoň časti uväznených Židov v nemeckých koncentračných táboroch, ktorí mali byť prepravení do Švédska alebo Švajčiarska. Keď sa KERSTEN s požiadavkami vrátil späť k HIMMLEROVI, podsunul mu myšlienku, že by sa mal stretnúť so zástupcom Svetového židovského kongresu osobne. STORCH touto cestou poveril Žida Norberta MASURA. Devätnásteho apríla odletel MASUR s KERSTENOM a s falošnými papiermi zo Štokholmu do Berlína. Po stretnutí s HIMMLEROM napísal MASUR o tomto rozhovore krátku knihu s názvom *En Jude talar med Himmler (Žid rozpráva s Himmlerom, 1945)*. Tento historicky dôležitý dokument však nikto

⁵³⁷ Norimberské procesy, zväzok 4, str. 833 – 834, dokument pod číslom 2171-PS.

Oznámenie z 19. apríla 1945, Felix Kersten a jeho doprovod má prejsť hranicami bez kontroly papierov. Doprovod nebol nikto iný ako Žid Norbert Masur, ktorý cestoval za Himmlerom.

nebol ochotný preložiť zo švédštiny do iných jazykov a publikovať ho – pre demokraciu z pochopiteľných dôvodov. Až v decembri 1985 sa táto kniha preložila do angličtiny a vyšla v americkom židovskom časopise *Moment*, pravdaže s chýbajúcimi textami, kde sa HIMMLER vyjadroval k politickým otázkam, na čo prišiel až profesor Robert FAURISSON⁵³⁸. Nechcem publikovať celý preklad chýbajúcich strán, ale len to najdôležitejšie – HIMMLEROV pohľad na „konečné riešenie“ židovskej otázky. Preklad zo švédskeho do nemeckého jazyka vyhotovil Jürgen GRAF⁵³⁹:

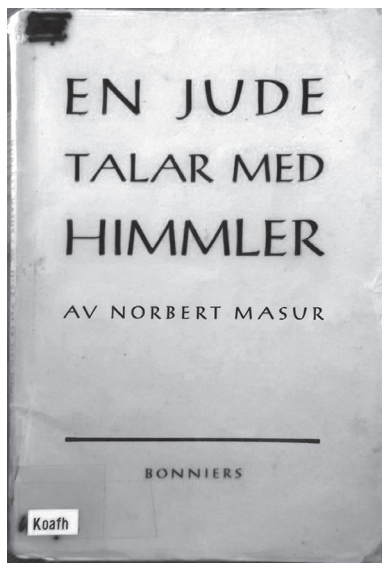
„[...]Himmler začal ihneď rozprávať. »V našej generácii« – povedal okrem iného – sme nemali nikdy mier. [...]Len čo skončila prvá svetová vojna, začala v Nemecku občianska vojna, a pri Spartakovskom povstaní hrali Židia vedúcu úlohu.[...] Po prebratí moci sme chceli túto otázku (židovskú) raz a navždy vyriešiť a plánoval som humánne riešenie cez emigráciu. Vyjednával som s americkými organizáciami, aby sme urobili rýchlu emigráciu, no ani raz nechceli

538 V článku o tejto knihe na to poukazuje Jürgen Graf. Robert Faurisson požiadal 8. júna 1990 švédskeho autora Christophera Jolina, aby porovnal anglický preklad s originálom. Jolin odpovedal 23. augusta s tým, že kniha je v časopise preložená skoro správne, ale chýbajú strany, kde sa Himmler vyjadroval k politickým otázkam.

539 <http://www.freepdf.info/index.php?post/Graf-Jurgen-Ein-Jude-spricht-mit-Himmler>

krajiny, známe ako »k židom priateľské«, Židov vpustiť dnu. [...]Vojna nám priniesla dotyk s proletárskymi východoeurópskymi židovskými masami, a to prinieslo úplne iné problémy. Nemohli sme žiadneho takého nepriateľa strpieť za našim chrbtom. Židovské masy boli infikované ťažkými nákazami, obzvlášť škvrnitým týfusom. Ja sám som stratil tisíce mojich najlepších SS-manov kvôli týmto epidémiám. A Židia pomáhali partizánom. [...]Aby sme nákazy utlmili, boli sme nútení stavať krematóriá, kde sme mohli mŕtvoly nespočetných ľudí spáliť, ktorí padli za obeť týmto chorobám. A z toho nám chcú upliesť povraz!“

MASUR neverí HIMMLEROVÝM vysvetleniam o chorobách a verí ďalej propagande, ktorá sa z táborov šírila do vonkajšieho sveta. Avšak rozkazy, vydané pre tábory opísané vyššie, odhaľujú, že skutočne išlo o choroby a nákazy, nie o plynové komory. HIMMLER pokračuje:

En Jude talar med Himmler
od Norberta Mausera, 1945.

„Bol to môj úmysel, tábory odovzdať bez odporu, ako som slúbil. Bergen-Belsen a Buchenwald som tiež odovzdal, ale zle mi to oplatili. V Bergen-Belsen bola strážna veža ovešaná slučkami a spolu, krátko predtým uhynutými väzňami, nafotená. A tieto obrázky sa šíria po celom svete. Aj Buchenwald som odovzdal bez odporu, ale postupujúce americké tanky začali zrazu strieľať. Lazaret, ktorý pozostával z ľahkých drevených domov začal horieť a potom fotili tie mŕtvoly. S týmito fotkami sa teraz robí propaganda ohavnosti. [...]Pred pár dňami som napríklad nechal evakuovať tábor v Sasku, keď sa blížili ostré americké tankové kanóny. Prečo by som mal konať inak?“

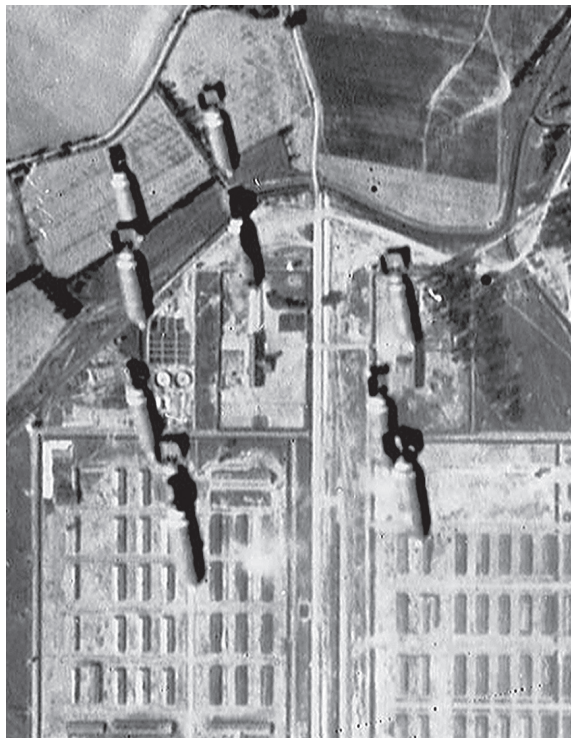
To, že tábory boli odovzdané bez odporu je fakt. To, že niektoré tábory boli evakuované, tiež (viď Osvienčim). HIMMLER teda neklamal. Okrem iného dal na mieste MASUROVI sľub, že si môže vyzdvihnúť cez červený kríž dohodnutých väzňov a odvieť ich preč. Boli teda naplnené dohody

Bundesarchiv, Bild 146-1981-025-18A
Foto: o. Ang. | 13. September 1944

*Bombardovanie priemyselného komplexu Osvienčim Monowitz (Auschwitz III)
13. septembra 1944. Na spodnej časti obrázku vidieť hlavný tábor (Auschwitz I).
Zdroj: Bundesarchiv, obrázok č. 146-1981-025-18A.*

pre Svetový židovský kongres, no podľa všetkého, Svetový židovský kongres nenaplnil svoju časť dohody, ako to boli ochotní urobiť pri Balfourovej deklarácii pre Anglicko. Konkrétne to, že anglo-saský svet prejde na stranu Nemecka v boji proti bolševizmu. Tu je na mieste spomenúť, akú veľkú mali Židia moc. Ako dokázali jednotlivé krajiny a ich lídrov prehovoriť k vojne za stranu, proti ktorej chcú, aby práve bojovali. Tento fakt je však, ako vždy, demokratmi ignorovaný a udusený zákonmi, keďže dodnes sú na židovskej lobby závislí.

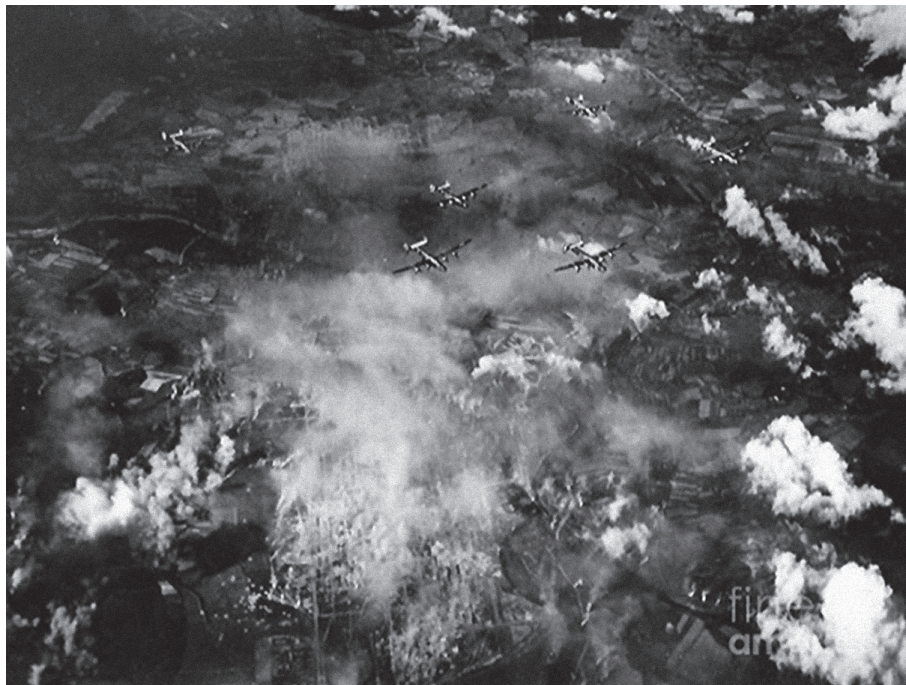
Bombardovanie v bezprostrednej blízkosti ubytovní Auschwitz-Birkenau (Auschwitz II), 13. september 1944.

Je teda jasné, že týfus bol hlavnou príčinou úmrtí, a ten zapríčinili katastrofálne podmienky v táboroch, ktoré opäť spôsobili vonkajšie vplyvy. Medzi tieto vplyvy patrilo i spomínané spojenecké bombardovanie. Spojenci nebombardovali len továrne, statky, civilné objekty, ale i koncentračné tábory. Z toho je zjavné, že ich profilovanie sa po vojne, ako záchrancovia Židov, je lživé a účelové. Bombardovanie Osvienčimu napríklad prebehlo v štyroch vlnách zdokumentovaných v *Combat Chronology of the US Army Air Forces 1944 – 1945*⁵⁴⁰:

- 20. august 1944, viac ako 460 bombardérov B-24 a B-17
- 13. september 1944, s 350 bombardérmi B-24
- 18. december 1944, s viac ako 560 bombardérmi B-24 a B-17
- 26. december 1944, s cca 380 bombardérmi B-24 a B-17

Nie je jasné, koľko obetí si tieto vlny bombardovania vyžiadali. Ak neboli väzni dostatočne včas varovaní, mohlo ísť číslo do tisícok počas každého náletu tak, ako v koncentračnom tábore Nordhausen, ktorý bol bombardovaný Britmi v apríli 1945. Tento útok si v Nordhausene vyžiadal 1 300 mŕtvych. Dvanásteho apríla vznikli fotografie, ktoré vyhotovili Američania pri obsadení tábora. Na fotke je vidieť stovky mŕtvol, ktoré označili ako vražednú akciu GESTAPA. V skutočnosti išlo o obeť Britov.

⁵⁴⁰ <http://www.dtic.mil/dtic/tr/fulltext/u2/a529766.pdf>

Pohľad na zbombardovaný Osvienčim, 13. september 1944.

Tieto bombardovania sa skoro nikde nespomínajú a historici, ako sme už zvyknutí, o ničom nevedia. Veď prečo rozširovať spôsoby vraždenia Židov o spojenecké bombardovanie, keď máme plynové komory? Útoky, okrem strát na životoch, mali za následok zničenie infraštruktúr, lazaretov a iných zdravotníckych zariadení. Spojenci teda značnou mierou prispeli k úmrtiam židovských a nežidovských väzňov. Posledné bombardovanie Osvienčimu 26. decembra 1944 zničilo rozostavanú stavbu lazaretu pre väzňov chorých na týfus, ležiacu severne od tábora. Táto by paradoxne zachránila mnohým väzňom život.

Po „oslobodení“ – trefnejšie slovo je obsadení – koncentračného tábora Osvienčim Červenou armádou, sa podľa nemeckého historika Dr. Karlheinz WeISSMANN odohralo to, čo sa odohralo všade, kde prišla červená armáda – znásilňovanie. WEISSMANN píše:

„Pri práci na zväzkoch so zdrojmi a dobovými výpoveďami svedkov ku koncu vojny, ktoré vyšli na jar v Edition Antaios, som narazil na dve

Mŕtvi väzni v koncentračnom tábore Nordhausen, v ktorom sa vyrábali rakety V2. Oficiálnou propagandou sa šírila správa, že sa jedná o väzňov, ktorých malo postrieľať GESTAPO. Ide však o 1 300 obetí britského bombardovania. V pozadí zbombardované budovy.

*znepokojujúce informácie: Správa jednej ženy z Lehnice, ktorá rozprávala, že dievčatá, ktoré boli väznené v Osvienčime, ešte vo väzenskom oblečení šli cez svoje mesto a zhrozene rozprávali o správaní červenoarmejcov. Veľa žien väzenkýň bolo nimi znásilnených, niektoré zviazali a stále znovu zneužívali.*⁵⁴¹

Práve obsadenie Osvienčimu sovietskou armádou 27. januára 1945 spôsobilo malé *faux pas*. Sovietsky novinár židovského pôvodu Boris POLEVOJ v propagandistickom plátku *Pravda* napísal, že Nemci zabíjali Židov elektrickým prúdom⁵⁴². Teda týždeň po obsadení Osvienčimu Sovietmi, stále neboli nájdené plynové komory. Zato údajne našli zariadenie, ktoré malo Židov zabíjať elektrickým prúdom a pásovým dopravníkom ich prevážali na spálenie.

541 Dr. Karlheinz Weissmann, *Sezession*, zošit 9, apríl 2005, str. 1.

542 *Pravda*, 2. február 1945, str. 4.

„Kombinat smerti v Osvencime“, (fabrika smrti v Osvienčime) článok z pera židovského propagandistu Borisa Polevoja, Pravda, 2. február 1945, str. 4.

Ale ako každá lacná propaganda a lož, i táto sa spomenula iba raz, a neskôr sa už nikde neobjavila. Až na pár článkov v západných krajinách, ktoré POLEVOJOVU lož prebrali do svojej tlače bez akéhokoľvek overenia. Médiá sa teda dodnes nezmenili. Boli to časopisy ako kanadský *The Toronto Star*⁵⁴³, novozélandský časopis *Evening Post*⁵⁴⁴, britské noviny *Daily Mirror*⁵⁴⁵ a mnohé iné, ktoré POLEVOJOVU lož šírili ďalej.

Existovali teda tri strany s troma rôznymi verziami masového zabíjania alebo úmrtí Židov. Sovieti prišli s elektrickým prúdom a pásovým dopravníkom, americko-britská propaganda mala plynové komory a britskí lekári mali týfus. Ak to zhodnotíme, mali pravdu britskí lekári. Ale napriek dôkazom

543 2. február 1945, Henry Shapiro, str. 15.

544 3. február 1945, str. 7.

545 3. február 1945, str. 8.

HORRIBLE STORY

MURDER FACTORY

OSWIECIM INQUIRY

(By Telegraph—Press Association—Copyright.)

Rec. 10 a.m. LONDON, Feb. 2.

A special investigation is uncovering the secrets of the captured German murder factory at Oswiecim, says Reuter's Moscow correspondent. From five to eight trains a day arrived at Oswiecim from the occupied regions. The prisoners were sorted on arrival and those fit for work before going to the slaughter house were separated from the invalids, aged, and very young, who were destroyed immediately.

When the Germans opened the camp in 1941 they killed the victims by shooting them in the back of the head and carried them to a mass grave. They then introduced mechanised slaughter with gas chambers and electrically charged conveyor belts, which killed the victims and delivered the bodies to furnaces. There were special devices for killing young children.

The Red Army liberated thousands of prisoners.

SLAUGHTER IN LITHUANIA.

The Nazis killed 165,000 Russian prisoners of war and "shot, burned alive, or tortured to death" over 300,000 civilians during the occupation of Lithuania, says a Soviet information bulletin. The Germans stole everything of any value in Lithuania, destroyed universities and libraries, and persecuted and murdered intellectuals. The bulletin said civilians were stripped naked and forced to dig ditches in bitterly cold weather, and were then shot down with tommy-guns. It was a common practice to make human bonfires of the murdered victims.

The bulletin lists the names of scores of German occupation officials "who will be called to strict account."

Rec. 11 a.m. RUGBY, Feb. 2.

Oswiecim, which is a dozen miles from Pless, 20 miles north-east of Teschen, on the Czechoslovak frontier, was recently occupied by the Russians. A Moscow message says that it rivalled Maidanek in the scale of killings and cruelty to prisoners. The victims were brought from Poland, Russia, France, Yugoslavia, and Czechoslovakia. They were murdered and the bodies were burned as soon as their eighteen-hour work-day, hunger, exposure, and tortures made them useless as labourers. The killings were even more "streamlined" than at Maidanek, which did not have a conveyor belt for taking the bodies to the furnace after electrocution.—B.O.W.

Evening Post, Nový Zéland, 3. február 1945, str. 7, článok prebraný od židovského novinára Borisa Polevoja.

a dochovaným dokumentom sa prešlo na zabíjanie plynovými komorami. Prečo? Pretože nezvládnutie týfusu nie je dostatočný argument na obžalobu, odsúdenie a popravu vtedajšieho nemeckého vedenia, pod ktorým – ak by sa dostalo na slobodu oslobodením alebo odpykaním niekoľkoročného trestu – by to mala americká okupácia a demokracia v Nemecku a v Európe ťažké.

„Všetky demokracie majú svoj pôvod, základný kameň. Pre Francúzsko je to 1789, pre Nemecko Osvienčim.“

– Joschka Fischer, bývalý minister vnútra a vicekancelár Nemecka,
Süddeutsche Zeitung, 2. marec 1999, str. 15

Holokaustová propaganda

– holokaust ako hnojivo demokracie

Demokracia sa stala významným nástrojom nového svetového poriadku. Režim, ktorý hlása slobody a ľudské práva, no skutočné slobody a právny poriadok štátov potlačuje. Zároveň však vytvára dojem pre širokú masu a kritickú verejnosť, že to tak nie je a všetko je v najlepšom poriadku. Z demokracie sa stalo nepopierateľné náboženstvo, ktoré má svoje chrámy a monumenty, na ktorých stavia svoju existenciu. Náboženstvo sa volá holokaust, chrámy sú koncentračné tábory a monumenty sú pamätníky holokaustu, ktoré sú v každom veľkom meste. Koncentračné tábory, ktoré mali pomôcť vojnovému úsiliu nútenými prácami zajatcov a politických väzňov, sa zmenili na pútnické miesta. Tu si veriaci môžu pozrieť z čoho sú vinní a pritom je úplne jedno, že pochádzajú z druhej či tretej povojnovej generácie. V kresťanstve poznáme pojem „dedičný hriech“, dvojnásobne to platí pri holokauste. Dedí sa nielen z generácie na generáciu, ale i z národa na národ. Je úplne jedno, či za holokaust môžu bieli, čierni, kresťania alebo moslimovia, pokloniť sa a prijať jedinou pravdu je povinnosť každého gója na tejto planéte. Nie vždy to bolo tak. Táto jediná pravda sa musela prijať zákonom. Zákon, ktorý bezpodmienečne platí skoro vo všetkých krajinách, ktoré sa odvolávajú na demokraciu a slobody. Ten zakazuje akúkoľvek kritiku alebo kritické skúmanie tohto fenoménu. Bol prijatý rýchlo a bez väčšieho protestu politikov, ktorí sa oháňajú slobodou výskumu či názoru. Kritické hlasy, ktoré sa ozývali z radov historikov, vedcov, ba dokonca z radov samotných preživších tejto udalosti, pokladajúce holokaust za povojnovú propagandu a cielenú lož, nebolo možné umlčať propagandou

„holokaustových kazateľov“ ani prostredníctvom médií. Prijal sa preto zákon, ktorý akékoľvek kritické bádanie či zmýšľanie, ktoré nekorešponduje s oficiálnou verziou príbehu, trestá likvidačnými pokutami alebo väzením. Zákon chrániaci oficiálnu verziu holokaustu pozná porušenie:

- Spochybňovaním
- Popieraním
- Bagatelizovaním
- Schvaľovaním

Spochybňovanie môže byť už len úvaha o tom, či plynové komory boli alebo neboli nasadzované, prípadne spochybnenie oficiálneho čísla 6 000 000 židovských obetí. Či ste sa tohto činu dopustili, sa dozviete až na súde, keďže neexistuje žiadna presne vymedzená, zákonom upravená definícia. Teda jediné, čo tu existuje, je právna neistota, keďže potenciálny páchatel nevie kedy a či vôbec spáchal trestný čin. Z právneho hľadiska mu nemôže ani predísť. To znamená, že chýba úmysel, čím sa nemôže naplniť skutková podstata trestného činu. Pravdaže sudcovia to vidia inak, hlavne aby prišla výplata na účet a pochvala z Izraela a z miest Izraelu naklonených.

Popieranie holokaustu môže z definície⁵⁴⁶ spáchať len osoba, ktorá holokaust sama zažila či bola priamym účastníkom oných udalostí. To znamená, že by niekto, kto prežil pobyt v Osvienčime, vyhlásil, že nikdy žiadne plynové komory nevidel a to preto, lebo tam žiadne neboli. Táto osoba môže byť stíhaná a odsúdená. Takže ani samotní preživší si nemôžu byť istí tým, čo videli alebo nevideli, a radšej by mali byť ticho a tvrdiť, že niečo videli, aj keď nevideli, lebo ak nevideli, tak uvidia!

Bagatelizovanie alebo zľahčovanie – avšak nevieme, kedy sa činu dopúšťame, keďže, ako je písané vyššie, neexistuje presná definícia a rôzne rozšírené definície sa od seba líšia obsahom. Neexistuje stupnica bagatelizovania, a preto tu máme opäť právnu neistotu.

Schvaľovanie hádam už ani netreba rozvádzať. Tu je všetkým jasné, kedy sa tohto činu páchatel dopúšťa a dokazovanie je do značnej miery jednoduché, ak prihliadneme na charakter výrokov páchatela.

Príchodom internetu si týmito zákonmi tvorcovia demokracie nepomohli, keďže zakázané ovocie chutí najviac. A tak i širšia verejnosť sa začala zaujímať

546 nepriznať sa, zaprieť: poprieť svoju vinu (<https://www.slovensky.eu/tag/popiera/>).

o holokaust a jeho pozadie. Preto museli nastúpiť protiopatrenia, aby holokaustová lobby, ktorá tu bez pochybností existuje, uspokojila zvedavé myšlienky ľudí. Začali sa investovať obrovské finančné prostriedky do budovania múzeí, ktoré sú z veľkej časti prebudované a zrekonštruované budovy koncentračných táborov. Tieto múzeá sú však v skutočnosti chrámy, do ktorých majú chodiť kajúnci, silno veriaci, neveriaci, málo veriaci, alebo ľudia na pochybách so svojou vierou v holokaust. Na Slovensku majú ľudia finančných prostriedkov dosť a zjavne žiadne sociálne problémy, keďže vláda holokaustovej lobby vrelo ponúkla, že zastreší budovanie holokaustového kultu. Napriek tomu, že všetci vieme, a je to nepopierateľný fakt – že Židia boli za svoju protispoločenskú činnosť v Nemecku zatýkaní a hádzaní do jedného vreca i so Židmi, ktorí s touto činnosťou nemali nič spoločné – nemožno súhlasit s budovaním tohto nového náboženstva. Prednedávnom „slovenská vláda“ vyčlenila milión eur na rekonštrukciu koncentračného tábora Sereď z rezervy vlády: *„Počas kontrolného dňa v Sereďi to oznámil minister financií Peter Kažimír a minister kultúry Marek Maďarič.“*⁵⁴⁷ Avšak, ako uviedla nová ministerka kultúry pre plátok SME, celkové náklady na výstavbu tohto múzea sú 7,5 milióna eur, teda asi 226 miliónov korún (skoro štvrt miliardy!!!):

*„Myslím si, že hĺbka kvality tohto múzea spočíva v tom, že je tu možné vidieť veci skutočných ľudí, z ktorých sa len veľmi málo dožilo súčasnosti. O to sú tieto artefakty cennejšie. Určite urobím všetko pre to, aby sa múzeum dokončilo tak, ako sa malo, aby finančná čiastka, ktorá bola prisľúbená, splnila účel. Celková suma, ktorá bola vyčlenená na túto rekonštrukciu, bola 7,5 milióna eur.“*⁵⁴⁸

Ľudia asi naozaj nemajú iné problémy, ako platiť dane na výstavbu múzea, ktoré si tu nikto neprial a jeho výstava je z historického hľadiska pochybná (napr. Konferencia vo Wannsee). Veď na čo by sa mali tieto peniaze investovať do rozvoja poľnohospodárstva alebo výskumu? Slovákom zjavne netreba pracovné miesta, ktoré by sa vytvorili takýmto vysokým stimulom. Počas vojny bol tábor Sereď autonómny a riadený Židmi samotnými. Tak prečo by mal slovenský daňový poplatník financovať jeho prestavbu? Prečo si prestavbu tohto tábora nefinancuje samotný Izrael?

547 <https://dennikn.sk/minuta/1010550/>

548 <https://mynitra.sme.sk/c/20802126/vystavba-muzea-holokaustu-ma-byt-ukoncena-zaciatkom-buduceho-roka.html#ixzz5DKRALILe>

Človek, ktorý je pri zmysloch, by si mal položiť otázku: **Či už nejde o psychologickú vojnu – propagandu holokaustového kultu**, bez ktorého by sa demokracia rozpadla na márne kusy? Na túto otázku nájdeme odpoveď v susednom Česku, a ktorú poskytol pán Petr KALINOVSKÝ. Pána KALINOVSKÉHO médiá a ich pisákovia nemajú veľmi v obľube keďže si, okrem iného, dovolil analyzovať holokaustový kult v čísloch a vo frekvenciách, akými sa slovo „holokaust“ objavuje v istom denníku. Analýzu zhrnul vo svojej diplomovej práci na *Univerzite Jana Amose Komenského* v Prahe. Diplomovú prácu na tému **„Vzájomný presah medzi andragogikou⁵⁴⁹ a politickými systémami“**, si pán KALINOVSKÝ obhájil a získal titul *magistra*. Z názvu a obsahu diplomovej práce⁵⁵⁰ je zrejmé, že, okrem iného, poukazuje na vplyv holokaustovej propagandy na prevýchovu dospelých. KALINOVSKÝ analyzoval denník *Mladá fronta Dnes (MfD)* z roku 2013. Na svojom blogu píše:

„Čo sú najzásadnejšie nálezy? V 302 vydaniach MfD sa mohli čitatelia stretnúť s témou Holokaustu v 208 prípadoch. Lahkými počtami preto dôjdeme k číslu 68,9 %. Takáto je totiž pravdepodobnosť narazenia na Holokaust, pokiaľ si kúpite inkriminovaný denník.“⁵⁵¹

Autor dodáva, že texty o antisemitizme a iných udalostiach, ktoré priamo súvisia so Židmi, nebral do úvahy, preto: **„skoro sedemdesiat percentná pravdepodobnosť je skôr mierne podhodnoteným údajom!“**

Autor články z analyzovanej vzorky rozdelil do viacerých kategórií:

„Morálna apelácia; od označenia „citové vydieranie“ bolo z taktických dôvodov upustené: 46

Historizujúca politika: 45

Kultúrny počin; nemuselo byť nevyhnutne na stránkach kultúry: 44

Právna udalosť dnešných dní: 28

Iné: 23

Nekrológ: 14

Nacizmus a komunizmus; porovnávanie, vrátane využitia Holokaustu: 14

Školstvo: 13

549 Je aplikovaná veda o výchove a vzdelávaní dospelých ľudí.

550 <https://ulozto.cz/!kbzs8gqDH/vzajemny-presah-mezi-andragogikou-a-politickymi-systemy-pdf>

551 <https://cechycechum.wordpress.com/2014/06/15/petr-kalinovsky-bombardovani-holokaustem-689-zasazeni/>

*Winton*⁵⁵²: 12

Revizionizmus: 11

Historická novinka: 9

Rómska tematika; v súvislosti s Holokaustom: 9

Výročné: 8

Náboženstvo: 6

V diplomovej práci predstavuje i autorov týchto holokaustových článkov, medzi ktorými sú mnohí známi i podporou imigrácie do Európy. Za zmienku stojí Žid Pavel NOVOTNÝ⁵⁵³ (9 článkov), ktorý mal v článkoch oslavovať rabína, ktorý hlása židovskú nadradenosť a označuje ho termínom „legendárny rabín“. Je potrebné si uvedomiť, že MfD nie je jediné médium, ktoré hlása holokaustovú propagandu. Stretávame sa s ňou každý deň v televízii, na rôznych zhromaždeniach demokratov, na kultúrnych podujatiach a inde. Bez holokaustu si už dnes demokraciu nemožno predstaviť.

Netrvalo dlho a pána KALINOVSKÉHO zastihla kritika Židov za svoju prácu, ktorú uznala i česká akademická pôda, za čo mu bol udelený spomínaný titul. Pre Židov je však skúmanie a kritika nepríjemná, pokiaľ sa to týka ich samotných alebo témy holokaustu. A tak niekdajší predseda Židovskej obce Praha, Tomáš JELÍNEK, napadol prácu pána KALINOVSKÉHO. Avšak argumentáciou hodnou sionistu. Pán KALINOVSKÝ rozumne analyzoval reakciu pána JELÍNKA a poslal ju tam, kde patrí, na smetisko pseudointelektuálov. **Je teda nepochybné, že holokaust sa stal predmetom propagandy demokratických režimov.** Tak, ako potrebuje rastlina úrodnú pôdu a hnojivo na svoj vývoj a rast, tak potrebuje demokracia „pohnojiť“ holokaustom, aby udržala svoje dominantné postavenie.

To, že sionisti v „slovenskej vláde“ kopú za záujmy Izraela a nového náboženského kultu svedčí i fakt, že ani jeden politik sa nedokázal proti tomuto pestovanému kultu postaviť spôsobom, ktorý by verejne rozpútal debatu, či a koho verejné financie majú byť použité na pestovanie tohto kultu. Práve naopak. Podlizujú sa sionistom a za zatvorenými dverami sa spolu dohadujú,

552 Sir Nicholas Winton (Wertheimer), britský maklér židovského pôvodu, ktorý mal v roku 1939 zachrániť 669, prevažne židovských, detí z Československého okupovaného územia pred transportmi.

553 Bulvárny novinár a terajší starosta mestskej časti Prahy Řeporyje, nvinár židovského pôvodu, známy svojim vulgárnym až narušeným správaním. Autor výrokov smerovaných proti českému ľudu. Syn známeho kuchára Petra Novotného.

akým spôsobom sa bude riešiť kritika holokaustu, samotných Židov a ich politiky. A tak podlízavý sionista a bývalý predseda NR SR Andrej DANKO, ktorý je i šéfom Slovenskej národnej strany (SNS) – ktorá už dávno nemá s národom a Slovenskom nič spoločné, prijal delegáciu z Izraela. Ubezpečil ju, že s extrémizmom – rozumej kritikou Izraela či skutočným nacionalizmom – nebude zaobchádzať v rukavičkách. Stretnutie sionistov sa uskutočnilo 21. 6. 2017. Ako informovala NR SR: **„V spoločnej diskusii sa venovali aj problematike boja proti terorizmu, či boja proti antisemitizmu a ostatným formám rasovej a náboženskej neznášanlivosti a netolerancie.“**⁵⁵⁴ Že to hovoria práve zástupcovia Izraela, ktorí si ako jediní dovoľia vyhostiť afrických utečencov z krajiny bez kritiky zo zahraničia, a to práve do európskych krajín, aby, ako vravia Židia, zachovali charakter svojej krajiny, ale o tom neskôr. Taktiež je zaujímavá spojitosť antisemitizmu a rasovej intolerancie či náboženskej neznášanlivosti, ale niečo o tom sa písalo už v úvodnej kapitole. Nezaostal však ani predseda Knesetu Yuli-Yoel EDELSTEIN, ktorý dodal: **„Minulosť si treba pripomínať, ani nie tak kvôli dobe, ktorá bola, ale kvôli prejavom v súčasnosti, ktoré sú mimoriadne nebezpečné.“**⁵⁵⁵ Dodal, že ho veľmi teší tvorba spoločných vzdelávacích aktivít s témou holokaustu a návštev múzea v Seredi. Pojmom vzdelávacích aktivít sa myslí neustála propaganda holokaustu a prispievanie z daní slovenských daňových poplatníkov na jej šírenie.

Ako intenzívne DANKO plnil svoju poslušnosť k židovskému národu, ktorými sa chvastal pred delegáciou z Izraela, je zrejmé z podtitulok novín SME zo 7. decembra 2016: **„Ostré vyjadrenia na adresu Židov podľa poslancov mandátového výboru do parlamentu nepatria. Trestať ich chcú pokutami.“**⁵⁵⁶ Isteže, je nehorázne hovoriť o zločinoch židovského štátu na národe skutočných semitov – Palestíncov. Útoky fosforom⁵⁵⁷ a inými zakázanými zbraňami a látkami, či anektovanie palestínskych území, to je obraz teroristického štátu menom Izrael. Alebo nebodaj hovoriť o anexii cudzieho územia bez akéhokoľvek mandátu. Túto správu priniesol portál Pravda: *„Netanjahu ešte skôr vyhlásil, že nová »vláda jednoty«, by mala anektovať*

554 <https://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=udalosti/udalost&MasterID=54362>

555 <https://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=udalosti/udalost&MasterID=54362>

556 <https://domov.sme.sk/c/20403833/dvaja-kotlebovci-a-matovic-sa-maju-za-vyroky-o-spravedlnit-inak-dostanu-pokutu.html>

557 <https://spravy.pravda.sk/svet/clanok/227126-izrael-pouzil-zakazanu-municiju-bielym-fosforom-palil-palestincanov/>

Predseda NR SR Andrej Danko prijal predsedu Knesetu Yuliho-Yoela Edelsteina, aby ho Danko ubezpečil, že proti extrémizmu bojuje všetkými prostriedkami.

židovské osady v Predjordánsku. Informovala o tom agentúra AFP. „Nastal čas, zaviesť (v predjordánskych židovských osadách) izraelské zákony a napísať tak ďalšiu slávnú kapitolu dejín sionizmu,“ vyhlásil Netanjahu.

Plány nastupujúcej izraelskej vlády na anektovanie židovských osád v oblasti západného brehu Jordánu znepokojujú EÚ, podľa ktorej by takýto krok porušil medzinárodné právo a poškodil nádeje na dosiahnutie mieru s Palestínčanmi.

Krajiny EÚ sa však nezhodujú v tom, aké opatrenia by mala Únia prijať, ak by Izrael uskutočnil takýto krok, ktorý má podporu prezidenta USA Donalda Trampa.“⁵⁵⁸

Ale nikto si nedovolí národ vyvolených kritizovať, sankcionovať alebo humanitárne bombardovať – po vzore židovského prezidenta Václava HAVLA vo vzťahu k Juhoslávii. Práve naopak, prezentácia týchto faktov je prezentovanie

⁵⁵⁸ <https://spravy.pravda.sk/svet/clanok/551747-netanjahu-nova-vlada-by-mala-anektovat-zidovske-osady-v-predjordansku/>

„extrémistických myšlienok“. Je taktiež nehoráznosť hovoriť o sionistoch a ich prisluhovačoch, ktorí stoja ročne Slovensko nemalé finančné prostriedky použité na likvidáciu slovenského národa, jeho minulosti, ako i na likvidáciu jeho kultúry skrze politiky holokaustovej morálky.

Vráťme sa však k tým „ostrým vyjadreniam“ na adresu Židov, na ktoré SME narážalo a za ktoré sa mali poslanci z Kotlebovej ĽSNS ospravedlniť. Milan MAZUREK (ĽSNS) odkázal na pôde parlamentu ministerke spravodlivosti ŽITŇANSKEJ – ako reakciu na návrh zákona o trestnoprávnej zodpovednosti za apartheid – nasledovné:

„[...] pani ministerka, s Vašou láskou k Izraelu chcem povedať, či nie je práve Izrael štátom, kde ešte stále legálne a reálne existuje apartheid. To zase len podčiarkuje tú Vašu schizofréniu. Na Slovensku chcete bojovať proti nejakému fiktívnemu apartheidu, a zároveň ste zamilovaná do štátu, kde apartheid reálne v praxi funguje. Pretože Palestíнец i v Izraeli nie je rovnocenný so Židom, ďakujem.“⁵⁵⁹

Za tento výrok faktu, sa mal poslanec Milan MAZUREK ospravedlniť. A tak si Milan MAZUREK na 12. schôdzi, dňa 1. 2. 2017 opäť vzal slovo, aby sa ospravedlnil sionistovi DANKOVI a celej židovskej obci, ktorej DANKO slúži:

„Vážený pán predseda Národnej rady Slovenskej republiky, kapitán, doktor Andrej Danko. Týmto sa Vám chcem, ako radikálnemu zástancovi islamu a ortodoxnému zástancovi sionizmu v jednej osobe, ospravedlniť za to, že som Vás urazil tým, že som v tomto pléne povedal o islame a o Izraeli čistú pravdu. Ja Vám veľmi pekne ďakujem za to, že sa môžem ospravedlniť, pretože v akomkoľvek islamskom štáte by za toto zrejme odťali hlavu. Čo ma ale prekvapuje je, že sa Vy, ako predseda Slovenskej národnej strany, cítite byť urazený, keď niekto kritizuje islam. [...]“⁵⁶⁰

I napriek tomu, že nie som priaznivec, a už vôbec nie stotožnený s ĽSNS – z mnohých dôvodov a z vlastných skúseností, i keď v rôznych bodoch by sme vedeli nájsť prepojenie – musím uznať, že v tomto mal Milan MAZUREK pravdu. Andrej DANKO neslúži národu, ale skupinám, ktoré sa usilujú o absolútnu kontrolu nad národmi, ich suverenitou a ich ekonomikami.

Holokaustová propaganda má svoj algoritmus. Nielenže sa vštepuje každým dňom, a až vtieravým a nepríjemným spôsobom do našich životov, ale každou

559 <https://www.youtube.com/watch?v=CvEw09FoUxU>

560 <https://www.youtube.com/watch?v=FMu0lySNt0g>

Marián Mišún, bývalý mestský policajt, aktivista a mestský poslanec, je toho názoru, že holokaustová propaganda je vnucovaná generačne a plánovite.

generáciou, ktorá príde na svet, vyfabrikuje mediálny svet a politici nové procesy podobné tým norimberským. S teóriou o vyfabrikovaní procesov každou novou generáciou prišiel môj dobrý priateľ, bývalý mestský policajt mesta Trnava a asistent poslanca NR SR za LSNS Martina BELUSKÉHO (2016 – 2020), dnes mestský poslanec, Marián MIŠÚN. A nie je tak ďaleko od pravdy. Analyzoval a zoradil som všetky významné a médiami sledované holokaustové procesy, kde sa usilovalo o odsúdenie vinníkov, vyprodukované čo najväčšieho mediálneho rozruchu a verejného pohoršenia nad zločinmi nacistov. Avšak, každý jeden z týchto procesov priniesol absurdity, ktoré majú ďaleko od spravodlivého súdu:

- **Norimberské procesy, 20. november 1945 – 14. apríl 1949:**
 - sfaľované dôkazy
 - falošní svedkovia
 - falošné obžaloby
 - mučenie podozrivých
 - nemožnosť odvolania sa
- **Frankfurtské holokaustové procesy, 1963 – 1968:**
 - záhadné úmrtie podozrivého, ktorý nechcel podpísať priznanie
- **Procesy s Ernstom Zündelom, Kanada, 1985, 1988:**
 - odhalenie svedkov obžaloby ako podvodníkov
 - odhalenie znalcov (historikov hlavného prúdu) holokaustu ako podvodníkov
 - znalecké posudky a výpovede v prospech Ernsta Zündela
 - nové forenzné poznatky, ktoré oficiálnu verziu holokaustu podkopali
 - neexistoval dôkaz, ktorý by Zündela usvedčil
 - najvyšším súdom nakoniec zbavený obžaloby

- **Johnom (Ivanom) Demjanjukom, Izrael, 1986:**
 - sfaľšovaný dôkaz obžaloby (identifikačný preukaz z koncentračného tábora)
 - obhajca Dov Eitan len pár dní pred odvolacím procesom spadol z 20. poschodia výškovej budovy v Jeruzaleme
 - druhý obhajca Yoram Sheftel bol len dva dni po „úraze“ prvého zástupcu napadnutý priamo na jeho pohrebe kyselinou a skoro prišiel o zrak
 - po rozsudku smrti bol v odvolacom procese oslobodený
- **Johnom (Ivanom) Demjanjukom, Nemecko 2004 – 2009:**
 - už v roku 2004 bol opäť zbavený občianstva USA a v roku 2009 vydaný do Nemecka
 - opäť obžalovaný na základe sfaľšovaného dôkazu (ten istý preukaz ako pri procese v Izraeli)
- **Proces proti Oskarovi Gröningovi, Hannover 2014 – 2015**
 - Gröning ako jeden z mála svedkov zo strany zamestnancov tábora potvrdil, že videl zločiny na vlastné oči, no napriek tomu si nepamätal podrobnosti všedného života v tábore
 - jednotlivé spomínané skutky, ktoré opisoval, boli fyzicky nemožné; ako spálenie 5 000 tiel za jeden deň v krematóriách v Osvienčime. Tie takúto kapacitu zvládali len hypoteticky.⁵⁶¹
 - Gröning bol len administratívny pracovník v Osvienčime, a teda sa len ťažko mohol podieľať alebo byť prítomný pri akciách masového vyhľadzovania
- **Iné medializované procesy, ako proces s Uršulou Haverbeckovou (2017)**
 - Odmietla sa podrobiť vôli holokaustového nátlaku, neprijala oficiálnu verziu holokaustu, práve naopak, kontrovala oficiálnej verzii a bola odsúdená.

561 Práve na základe kapacity a vznikajúcich odstavok kremačných pecí a paliva na ich rozpálenie a udržanie teploty, bolo nemožné spáliť toľko ľudí. Podľa dodacích listov sa do tábora privážal koks nutný na spaľovanie len v takom množstve, že pri plnom nasadení by v roku 1943 dokázali za priemerný mesiac spáliť maximálne 20 000 tiel. Na spálenie tela je treba 25 – 30 kg koksu. No pri porovnaní dodávok koksu s oficiálnymi číslami mŕtvych, by na každé telo ostalo len niečo okolo 3,55 kg koksu. S takým množstvom nie je možné telo spáliť. Viac o krematóriách, ich kapacitách a odkazy na výskum: Holocaust pod lupou, guidemedia etc, Brno 2016, str. 76 – 77.

Všetky tieto prípady mali spoločných menovateľov. Boli médiami vykreslované ako najväčšie a najdôležitejšie procesy posledných rokov, vina bola vopred jasná, forenzné dôkazy nehrali rolu, procesy sa opierali výlučne o výpovede svedkov či falošné dôkazy a **odohrali sa v rozmedzí 14 – 18 rokov po sebe, teda generačne!** Pravdaže boli i iné procesy, medzi týmito zmieňovanými. Tie boli skôr náhodné a neplánované, ako prípad Waltera LÜFTLA a iné, ktoré boli skôr dôsledkom osobného pátrania a výskumu alebo procesy, ktoré si zaslúžili len regionálnu pozornosť médií pre ich neopodstatnenosť zo strany obžaloby. Ak však nepomáhajú ani medializované procesy, keďže mládež už nevysedáva pred televíziou a nečíta noviny, nastupuje prevýchova v škole. Témou preto boli povinné návštevy Osvienčimu. Napríklad, internetový portál *aktuálne.sk* priniesol 1. mája 2016 správu s titulkom „**Exkurzie áno, ale nie povinne? Deti by o zverstvách Osvienčimu mali vedieť!**“ V článku sa ďalej píše:

„Nielen povinná matematika či slovenský jazyk. Deti by mali podľa opozičných poslancov absolvovať aj povinné exkurzie do koncentračného tábora. S nápadom prišiel Zsolt Simon, podporili ho v tom všetky opozičné strany. Okrem kotlebovcov. Čo si o nápade myslia učitelia dejepisu?“⁵⁶²

Politici, verní lokaji sionizmu a holokaustovej lobby, sa neštítia v rámci udržania sa pri moci, zneužívať postavenie a posielat povinne deti do Osvienčimu, ktorého dejiny je zakázané skúmať kritickým pohľadom. Čo keby tak deti naučili niečo o zákulisí norimberských procesov alebo im dali k porovnaniu oficiálnej verzie GERMAROVU, LÜFTLOVU, BOHLINGEROVU či LEUCHTEROVU správu? Túto alternatívu by som privítal s úsmevom na tvári. Avšak, nebol by to Zsolt SIMON, maďarský politik v NR SR židovského pôvodu, ktorý by to nevysvetlil nasledovne:

„Je potrebné voči tomuto problému okamžite zakročiť a je nutné začať poznaním histórie a prevenciou. Prevencia je najľahší, najjednoduchší a najlacnejší spôsob, ako predchádzať extrémizmu.“

Ďalej redakcia píše:

„Opoziční zákonodarcovia bez LSNS sú presvedčení, že takéto opatrenie, ktoré umožní žiakom stredných škôl vidieť na vlastné oči hrôzy holokaustu,

562 <https://aktualne.centrum.sk/slovensko/skolstvo/exkurzie-ano-nie-povinne-deti-maju-osviencim-velky-zaujemej-dnes.html>

*prispeje k eliminácii prejavov rasizmu, xenofóbie, antisemitizmu, extrémizmu a ostatných foriem intolerancie na Slovensku.*⁵⁶³

Zsolt SIMON by mal v rámci holokaustu predstaviť žiakom na školách i jeho rasových bratov v Izraeli, ktorí strieľajú Palestínčanov a kritikov odstavujú práve holokaustovým príbehom. Ako priznal SIMON, je to prevencia pred „extrémizmom“. Preložené do ľudskej reči: prevencia pred národnými myšlienkami, kritikou imigrácie a rasového šialenstva – multikultúry. Práve odpor k týmto liberálnym nezmyslom v Izraeli zažíva vzostup. To však očividne rodenému Židovi neprekáža. Prekáža mu len to, že v Európe silnejú hlasy národných štátov, ktoré nechcú prijať sionistickou lobby prezentovanú multikultúru.

Aby však nebolo židovského ošiaľu málo, sionistický lokaj Andrej DANKO prijal rózne kroky. Prijal, alebo lepšie povedané, stal sa maskotom návrhu tzv. „pracovnej definície antisemitizmu“. Tá pozostáva z 11 bodov. Definícia však nevznikla v DANKOVEJ popletenej hlave, toľko inteligencie mu zas netreba prisudzovať. Celú definíciu vypracovala IHRA⁵⁶⁴ (*Medzinárodná aliancia pre pripomínanie holokaustu*). Body, ktoré majú definovať antisemitizmus, z pera holokaustovej lobby, sú zadefinované nasledovne:

1. *Vyzývanie, napomáhanie alebo ospravedlňovanie zabíjania alebo ubližovania Židom v mene radikálnej ideológie alebo extrémistického náboženského pohľadu*
2. *vytváranie klamlivých, dehumanizujúcich, demonizujúcich alebo stereotypných tvrdení o Židoch ako takých, alebo o moci Židov ako kolektívu, akými sú napríklad – najmä, ale nie výlučne – mýtus o svetovom židovskom sprisahaní alebo o Židoch kontrolujúcich médiá, ekonomiku, vládu alebo ďalšie spoločenské inštitúcie*
3. *obviňovanie Židov ako ľudu zo zodpovednosti za skutočné alebo vymyslené krivdy spáchané jednou židovskou osobou alebo skupinou, alebo aj za činy spáchané nežidmi*
4. *popieranie faktu, rozsahu, mechanizmov (napr. plynových komôr) alebo úmyslu genocídy Židov v rukách národnosocialistického Nemecka a jeho podporovateľov a komplicov počas Druhej svetovej vojny (holokaust)*

563 <https://www.topky.sk/cl/10/1544063/Narodne-muzeum-sa-vyjadrilo-k-ziadosti-opozicie-Studenti-musia-spoznat-pravdu>

564 International Holocaust Remembrance Alliance.

5. *obviňovanie Židov ako ľudu alebo Izraela ako štátu z vymyslenia alebo zveličovania holokaustu*
6. *obviňovanie židovských občanov z toho, že sú lojálnejší k štátu Izrael alebo k údajným prioritám Židov na celom svete než k záujmom ich vlastných krajín*
7. *odopieranie práva židovského ľudu na sebaurčenie, napríklad tvrdením, že existencia štátu Izrael je prejavom rasistického úsilia*
8. *uplatňovanie dvojitých štandardov voči židovskému ľudu vyžadovaním správania, ktoré sa neočakáva alebo nevyžaduje od žiadneho iného demokratického štátu*
9. *používanie symbolov alebo obrazov spájaných s klasickým antisemitizmom (napr. tvrdenia, že Židia zabili Ježiša alebo že robia rituálne popravy) na charakterizovanie Izraela alebo Izraelčanov*
10. *prirovnávanie súčasnej izraelskej politiky k politike nacistov*
11. *považovanie Židov za kolektívne zodpovedných za konanie štátu Izrael*

Teraz si vo svetle faktov pozrite bod č. 2 a zamyslite sa, či *IHRA* a celá holokaustová lobby, nemá skutočne vplyv na to, čo vládam podsunula a núti ich prijať. Je to organizácia bez vplyvu, ktorá prinútila – psychologickým a mediálnym nátlakom – prijať tento nezmysel 31 štátov⁵⁶⁵? Nieкто zo židovskej lobby musel osloviť tieto a mnohé iné štáty, pričom niektoré nie úplne súhlasili a stali sa len partnerskými či pozorovacími štátmi v tejto otázke, presadzujúcej vplyv holokaustových lobistov a tvorcov demokracie. Nieкто musel predložiť návrh a lobiť zaň u zástupcov vlád. Nieкто musel disponovať enormným vplyvom, aby tento nezmysel, ktorý opäť len posilní pozíciu Židov vo svete, prijal alebo prerokoval v parlamentoch v rôznych krajinách. Skúste vy, ako organizácia či fyzické osoby, zavítať do cudzích štátov a presvedčiť parlamenty o nejakej deklarácii vo váš prospech. Podarí sa vám to len ak máte potrebný vplyv. Bod číslo 2. sa tým zodpovedal sám a stratil akýkoľvek obsahový a faktický zmysel. Celkovo však ide o skupinové – kolektívne – zbaivenia sa viny voči zločinom Izraela a Židov. Nikto netvrdí, že každý Žid je

565 Argentína, Belgicko, Bulharsko, Dánsko, Nemecko, Estónsko, Fínsko, Francúzsko, Grécko, Írsko, Izrael, Taliansko, Chorvátsko, Kanada, Lotyšsko, Litva, Luxembursko, Holandsko, Nórsko, Rakúsko, Poľsko, Rumunsko, Švédsko, Srbsko, Slovensko, Slovinsko, Švajčiarsko, Česko, Maďarsko, USA a Spojené kráľovstvo.

zodpovedný za zločiny Izraela alebo rôznych židovských skupín. Len tí, ktorí sú, boli alebo budú počas páchania zločinov pri moci a rozhodujú o krokoch, ktorú onú zločinnosť legitimizujú a tí, ktorí aktívne vykonávajú vôľu týchto mocnárov. Celá definícia je právne kolísavá a ak má človek aspoň štipku inteligencie, právne je proti nemu nepoužiteľná – pravdaže iba v skutočnom právnom štáte. Zaujímavý je i bod č. 4., ktorý núti ľudí pod hrozbou trestu, veriť vo vyhľadzovací plán národných socialistov na Židoch. Doteraz ho však nikto nepredložil a doteraz nikto nedokázal pôvodnú existenciu plynových komôr forenzným skúmaním. Teda nie z výpovedí pomätencov ako Rudolf VRBA, ktorý použil „básnickú licenciu“. Je to ako veriť v lochnesskú príšeru z rozmazaného obrázku a kto nebude veriť, pôjde sedieť.

Kedy sa začnú dejiny holokaustu vykladať na základe forenzných zistení a zachovaných dokumentov, ktoré sú v každom ohľade veľmi zaujímavé, no verejnosti nie úplne prístupné? Otázka, na ktorú odpovie čas a hlad ľudí po informáciách. Jednoznačne sa však, na tlak nacionalistov a verejnosti, holokaustová lobby na nejaký čas stiahla a tak odpadli aj povinné návštevy Osvienčimu, kde už neplatia tabule so 4 000 000 obeťami, a kde vám už otvorene povedia, že plynové komory, ktoré máte možnosť vidieť, sú postavené alebo prestavané po vojne lebo originály boli vyhodené do vzduchu ustupujúcimi Nemcami, ktorí však pri tomto čine nezanechali jediný dôkaz. Podľa čoho boli postavené repliky plynových komôr sa však nevie, keďže plány sa nikdy nenašli. Ale stvoriteľ týmto fantasmom nadelil dosť fantázie a schopnosť pretaviť ju do skutočnosti.

**Časť tretia | Centralizácia
demokracie, imigrácia a cenzúra**

„Tu (EÚ) sa čarujú miliardy z klobúka a hneď sa premenia na popol, tu sa premieňajú prúdy vína na vodu, tu sa, ako kedysi v Ríme, vztýčeným prstom rozhoduje o osude ľudí, ktorí si tisíce kilometrov ďaleko všimnú, akí sú bezmocní, keď je už neskoro“.

Henryk Modest Broder, spisovateľ a novinár židovského pôvodu,
Die letzten Tage Europas. Wie wir eine gute Idee versenken.
Albrecht Knaus Verlag, Mníchov 2013

Centralizovaná demokracia – Európska únia a úloha Židov

Centralizácia demokracie, konkrétnejšie sústredenie jej moci, je neodmysliteľná, pokiaľ majú elity udržať svoju moc pevne v rukách. Centralizáciou sa pretrhne kontrola ľudí nad vládami v národných štátoch a moc prejde do rúk byrokratom, ktorých nikto nepozná a neboli nikým volení. Štáty, okrem iného, zbaví nezávislosti v zmysle práva rozhodovať a práva na sebaurčenie. Tieto najdôležitejšie práva, ktoré robia z národných štátov skutočne národné, spôsobia, a to je zámer, že štáty sa stanú národnostné a začnú prevládať takzvané neomarxistické hodnoty, ktoré celý koncept národného štátu ešte viac demontujú a urýchlia jeho zánik. V praxi to znamená, že degenerovaná menšina začne vládnuť psychicky zdravej väčšine, ktorá žiaľ nemá záujem o politiku. Že nielen tak bude, ale už aj je, tomu je najlepším príkladom Francúzsko, Nemecko, Anglicko, Švédsko a iné krajiny takzvanej západnej demokracie. V mojom živote som prešiel mnoho zemí a mnoho som videl na to, aby som veril v nejaké pozitívne hodnoty Západu, demokracie a liberalizmu, nieto ešte v pozitívne účinky centralizácie tohto šialenstva. Dnes sa však predsa len centralizuje – pomaly, ale isto. Európa centralizuje demokraciu po vzore USA, a neskôr sa bude možno chcieť s USA zjednotiť do globálneho superštátu, ale to bude trvať ešte desaťročia. Chce to prípravy, ktoré sa dajú ešte zhatiť a tak zabrániť globalizácii ducha národov. Dnes je nám ako vzor centralizovanej inštitúcie predkladaná Európska únia s jej darmožráčmi v byrokratickom aparáte a európskom parlamente, kde majú zastúpenia všetky krajiny únie. Aká absurdná je myšlienka centralizovania moci v tejto inštitúcii, je vidieť už

na obrovských nákladoch, ktoré tento aparát, sťa parazit, vyciciava zo svojho hostiteľa, európskeho ľudu. Obrovské sumy idú na tlmočníkov, preklady, prevoz dokumentov z jednotlivých krajín, cesty zástupcov z krajín do Bruselu, imenzné platy byrokratov, atď. Už len nasadenie tlmočníkov a prekladateľov je jasný signál, že sa tu niekto snaží spojiť niečo, čo ani pod takými obrovskými nákladmi spojiť nepôjde a je odsúdené na zánik. Avšak, kým tento konštrukt šialencov zanikne, zaplatí ešte európsky daňový poplatník čiastky, ktoré, ak by sa využili správne, revitalizovali by národy v celej Európe do nevidanej podoby. Nejaká migrácia by už ako zámienka pre hospodársky rast alebo starnutie Európy stratila opodstatnenie.

Richard Coudenhove-Kalergi, zakladateľ paneurópskej únie.

Európska únia nie je vo svojej podstate žiadna novinka. Pokusy vytvoriť úniu na úrovni spoločnej hospodárskej, colnej a zahraničnej politiky začali vo Viedni v roku 1922 s názvom: Paneurópska únia. Nemalú úlohu v nej opäť zohrali Židia a ich slobodomurárske lóže. Zakladateľom vtedajšej Paneurópskej únie bol gróf Richard COUDENHOVE-KALERGI. Nebol Žid, ale presvedčený židomil⁵⁶⁶. KALERGI sa narodil ako miešanec Rakúšana a Japonky v Tokiu. Napriek tomu, že bol rasový miešanec, dostal len tú najlepšiu intelektuálnu a genetickú výbavu, ktorú táto planéta ponúka. Jeho otec Heinrich bol zástupca diplomacie Rakúsko-Uhorska v Japonsku, kde sa oženil s Japonkou Mitsuko AOYAMA.

Keď mal Richard jeden rok, presťahovala sa rodina do Rakúsko-Uhorska, do dnes českého mesta Ronšperka⁵⁶⁷. Neskôr býval vo Francúzsku a vlastnil

566 Používa sa taktiež slovo semitomil alebo semitifil. Toto slovo vôbec nevystihuje skutočnú Kalergiho orientáciu k semitom, ale len k Židom, teda judeofília alebo židofília.

567 Dnes Poběžovice.

československé občianstvo. KALERGI bol veľmi inteligentný a študovaný človek, keďže študoval v dobe, kedy vzdelanie ešte za niečo stálo. V roku 1917 promoval a získal titul PhDr. KALERGI sa aj napriek nevoli svojej matky oženil s, o 13 rokov staršou, židovskou herečkou Idou ROLAND⁵⁶⁸, s ktorou bol 37 rokov v šťastnom manželstve. V roku 1922 vstúpil do slobodomurárskej lóže Humanitas⁵⁶⁹ a Sokrates. Práve v slobodomurárskych kruhoch, ktoré KALERGIMU pomáhali, sa pripravila pôda pre vznik Paneurópskej únie. Preto môžeme pokladať tento projekt za výlučne slobodomurársky konštrukt:

„1922 sa konal vo Viedni 29. kongres svetového mieru. Prof. Dr. Wladimir Misar, veľkosekretár veľkolóže Rakúska, zložil vo svojom uvítacom príhovore priznanie sa k mieru a k Európe a prof. Dr. Friedrichovi Hertzovi. Člen viedenskej lóže „Budúcnosť“, predložil svoje spísané úvahy „Hospodárstvo v strednej Európe a svetový mier“. Na tomto kongrese sa zrodila myšlienka paneurópy. [...] Člen viedenskej lóže „Sokrates“, slobodomurár Richard Coudenhove-Kalergi založil paneurópsku úniu. Ako symbol bol zvolený snečný kríž: červený kríž na zlatom slnku.“⁵⁷⁰

Celý projekt Paneurópskej únie bol v podstate podvod na získanie ešte väčšieho vplyvu slobodomurárov a Židov na národných ekonomikách. Paneurópska únia sa profilovala ako protiboľševická. Mala zjednotiť národy Európy ako hrádzu pred hroziacim červeným morom z Ruska. No bola to práve táto organizácia, ktorá medzi seba prijímala mnoho komunistov. Medzi najznámejších a prominentných členov patrili:

- Albert EINSTEIN – vedec, Žid, presvedčený sionista
- Thomas MANN – nemecký spisovateľ, jeho manželka bola Židovka. V roku 1933 odišiel z Nemecka a počas vojny šírila cez stanicu BBC protinemeckú propagandu o tom, že Nemecko postihnutých zabíja plynom a to i napriek tomu, že 8 rokov do Nemecka nevstúpil
- Sigmund FREUD – zakladateľ psychoanalýzy, Žid
- Franz WERFEL – spisovateľ, expresionista, Žid
- Fridtjof NANSEN – nórsky prieskumník, vedec a diplomat, držiteľ Nobelovej ceny za mier

568 Skutočným menom Ida Klausner.

569 Jahrbuch der Forschungsloge Quatuor Coronati, číslo. 32, Bayreuth 1995, str. 7.

570 Jahrbuch der Forschungsloge Quatuor Coronati, číslo. 32, Bayreuth 1995, str. 7.

- Otto VON HABSBUURG – monarcha, bývalý člen EP za stranu CSU⁵⁷¹
- Charles DE GAULLE – politik a francúzsky prezident
- Benedetto CROSE – humanista, liberál silne ovplyvnený zakladateľom neomarxistickej Frankfurtskej školy⁵⁷² Antoniom Gramscim (dnes je Frankfurtská škola v plnom rozmachu)
- Aristide BRIAND – pôvod neznámy, no podľa všetkého, inklinoval ku komunizmu. V mladosti písal do anarchistických novín *Le Peuple*. Držiteľ Nobelovej ceny mieru aj s Gustavom Stresemannom
- Konrad ADENAUER – prvý povojnový kancelár v Nemecku, známy tým, že zaručil Izraelu prvé odškodňovacie platby za holokaust
- Franz Josef STRAUSS – nemecký politik, po vojne pravá ruka americkej tajnej služby
- Bruno KREISKY – rakúsky politik, kancelár, Žid
- Léon BLUM – Žid, marxista, premiér Francúzska 1936 – 1938, výrazne sa podieľal na provokáciách Poliakov voči Nemcom, čo bolo jedným z dôvodov vojny
- Georges POMPIDOU – Francúzsky prezident

S takouto spoločenskou „smotánkou“ bolo smerovanie Paneurópy jasné. Obrovský židovský kapitál priniesol aj židovský vplyv v tomto zoskupení. To však KALERGIMU, ako židofilovi, vôbec neprekážalo, práve naopak. KALERGI vedel, že bez židovskej lobby sa nepohne z miesta. Vedel aj to, že ak chce dosiahnuť spojenie Európy v jednu šedú masu, musí odstrániť národy vo svojej podstate, vytrhnúť ich z koreňov, vziať im identitu a zničiť kultúru. Ak tak neurobí, budú rozdiely v kultúrach neprekonateľné a pre neho a jeho lôžových bratov bude cieľ nedosiahnuteľný. Zabiť ducha národa ide len jediným aktívnym spôsobom – multikulturalizmom a rasovým miešaním. Preto si KALERGI predstavoval človeka budúcnosti ako rasového miešanca:

571 Kresfiansko-sociálna únia, nemecká politická strana.

572 Ako „Frankfurtská škola“ je označované neomarxistické učenie, založené židovským pseudofilozofom Maxom Horkheimerom a Theodorom Wiesengrundom, taktiež zo židovskej rodiny z otcovej strany. Učenie malo prevýchovný charakter. Horkheimer mal pracovať pre americkú tajnú službu, ktorá bola zapojená do prevýchovy nemeckého národa. Frankfurtská škola likviduje tradičné hodnoty ako kultúra a rodina, zavádza politickú korektnosť, neuznáva národy, je naklonená multikultúrnej spoločnosti, zavádza dogmy rovnosti a iné, čo vedie k rozkladu štátu samotného.

„Človek ďalekej budúcnosti bude miešanec. Dnešné rasy a kasty padnú za obeť čoraz väčšiemu prekonávaniu priestoru, času a predsudkov. Euroázijsko-negroidná rasa budúcnosti, vonkajšie podobná staroegyptskej, nahradí rôznorodosť národov cez rôznorodosť osobností.“⁵⁷³

KALERGI načrtnol svoju víziu. Sám, ako rasový miešanec Európana a Japonky, nevidel problém v tom, že európska civilizácia, ako ju poznáme dnes, zanikne. Práve naopak. Podporoval túto myšlienku. Otázkou však ostáva, kto bude vládnuť tejto mase rasových miešancov bez kultúry a identity? Aj na to našiel KALERGI odpoveď vo svojom diele v kapitole *Židovstvo a šľachta budúcnosti*:

„Hlavným nositeľom morálnej skazenosti ako i čistoty inteligencie šľachty: kapitalizmu, žurnalizmu a literarizmu sú Židia*. Prevaha ich ducha ich predurčuje ako hlavný faktor budúcej šľachty.“⁵⁷⁴

Budúcou šľachtou, teda najvyššou vrstvou a pánmi tejto zeme, sa stanú Židia a podriadení budú rasoví miešanci. Túto jeho víziu mu zhatil Adolf HITLER po pripojení Rakúska k Nemeckej ríši. Ten dal Paneurópsku úniu v 1938 zakázať⁵⁷⁵ a jej predstavitelia museli ujsť do exilu v USA alebo do iných krajín, kde Nemecko nemalo vplyv. Kto nestihol ujsť, bol internovaný v koncentračných táborech. Preto je dnes akékoľvek spájanie vzniku EÚ s HITLEROM absurdné, no deje sa to, hlavne v alternatívnych médiách, ktoré sa neštítia šíriť tieto nezmysly.

Ak by niekto namietal a tvrdil by, že KALERGI bol obyčajný fantasta, ktorý nikdy svoje sny nepretavil do skutočnosti, a že na poli internacionalizmu a úlohy centralizácie Európy nemal, alebo mal len minimálny vplyv, je mu treba ozrejmiť nasledujúce:

Kalergi bol prvý človek, ktorému bol udelený ako prvej osobnosti vôbec *Karlspreis*⁵⁷⁶ mestom Aachen. Okrem neho túto cenu prevzali i osobnosti

573 Richard Nicolaus Coudenhove-Kalergi, *Praktischer Idealismus*, Paneuropa-Verlag, Viedeň-Lipsko 1925, str. 22 – 23.

*Nasledujúce sa vzťahuje v prvej línii na strednú a východnú Európu (prebraté z poznámky pod čiarou).

574 Richard Nicolaus Coudenhove-Kalergi, *Praktischer Idealismus*, Paneuropa-Verlag, Viedeň-Lipsko 1925, str. 49.

575 http://www.deutschlandfunkkultur.de/eine-verwegene-hoffnung.1238.de.html?dram:article_id=188970

576 *Karlspreis* (Karlova cena), je udeľovaná od roku 1950, spravidla každý rok osobnostiam verejného života, ktoré sa zaslúžili o európsku jednotu.

ako Konrad ADENAUER (1954), Winston CHURCHILL (1955), Simone VEIL (1981), Henry KISSINGER (1987), Václav HAVEL (1991), Tony BLAIR (1999), Bill CLINTON (2000), Ján Pavol II (2004), Jean-Claude JUNCKER (2006), Angela MERKELOVÁ (2008), Herman VAN ROMPUY (2014), Martin SCHULTZ (2015), pápež František (2016), Emmanuel MACRON (2018). Ak si myslíte, že túto cenu získavajú ľudia, ktorí vo väčšine prípadov prispeli k vojnám, rozvratu svojich a cudzích krajín, úpadku morálky, hodnôt, propagáciou multikulturalizmu a otvárania hraníc, tak v tom prípade myslíte správne. Cena je z môjho pohľadu vyznamenanie za rozklad spoločnosti a jej zánik ako takej. Šesť rokov po KALERGIHO smrti, teda v roku 1978, sa zaviedlo udelenie ceny, ktorá niesla jeho meno „Coudenhove-Kalergi-Europapreis“, ktorú získali opäť známe firmy z paneurópskeho hnutia či osobnosti spoločenského rozkladu, ako Otto VON HABSBUERG (1994), Angela MERKELOVÁ (2010), Herman Van ROMPUY (2012), Jean-Claude JUNCKER (2014). Sú i svetlé výnimky ako človek, ktorý si ocenenie – nie práve nesúce meno človeka, ktorý by Európu utopil v rasovom kotli – zaslúžil a bol nim Yehudi MENUHIN, židovský huslista, ale k nemu a jeho synovi neskôr.

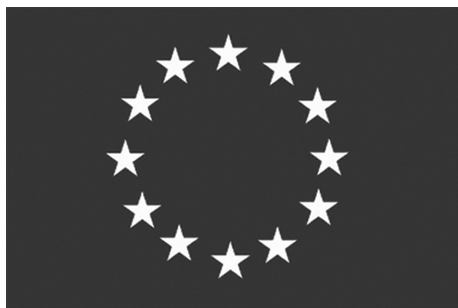
Po 2. svetovej vojne opäť začali silnieť vplyvy, ktoré túžili po zjednotení Európy a tak v roku 1958 vzniklo *Európske hospodárske spoločenstvo* (EHS). Toto spoločenstvo sa v roku 1993 transformovalo do dnes známej a medzi ľuďmi neoblúbenej Európskej únie, ktorá je len znovuzrodeným paneurópskym hnutím. Európska únia nijako nezaostávala, a doteraz nezaostáva, za víziou Richarda CALERGIHO. V EÚ sú najvyššou spoločenskou vrstvou Židia, najospevovanejšou kultúrou je tá židovská a biely Európan je len rasista, ktorý nechce dožiť imigrantom nový životný priestor – *Lebensraum*. EÚ vo svojej symbolike používa, a oficiálne miesta sa tým ani netaja, židovskú symboliku. Symboliku, ktorú máme pred očami každý deň, visí na každom úrade, poznávacích značkách na automobiloch, v školách a na každom podujatí organizovaným demokratmi a liberálmi – vlajka EÚ. Tú navrhol Žid Paul LEVI a ako píše nemecké noviny *Die Welt*:

„Levi následne vyhladal grófa Benvenutiho, benátskeho kresťanského demokrata a vtedajšieho generálneho sekretára Európskej rady a navrhol mu 12 zlatých hviezd na modrom podklade ako motív pre európsku zástavu⁵⁷⁷.“

577 Paul Levi tak urobil v roku 1955, oficiálny rok vzniku európskej zástavy, ktorá však vznikla ako symbol rady Európy.

Benvenuti bol nadšený a trocha neskôr bol návrh akceptovaný. A tak zdobí eurozástavu až dodnes vo všetkých štátoch Európskej únie zlatý hviezdny veniec Márie. Dvanásť hviezd je odkaz na 12 kmeňov Izraela (Gen. 37,9), a tak na vyvolený národ Boha. Veniec, ako symbol úspechu a triumfu, symbolizuje neporaziteľnosť ženy. V proroctve hovorí Ján len o nejakej «žene». Ale nenazýva ju Mária.»⁵⁷⁸

Vlajka, symbolizujúca vyvolený národ – Židov – bola najprv symbolom Rady Európy⁵⁷⁹, no keď sa EHS transformovalo na EÚ, prebralo vlajku ako svoj symbol. Nad Európskymi národmi teda veje vlajka toho, kto národy ovláda

Eurozástavu zdobí 12 hviezd reprezentujúcich 12 kmeňov Izraela, národ vyvolený Bohom, ktorý má vládnuť nad ostatnými národmi a dozorovať tak nad národmi Európy.

a zastrešuje, 12 kmeňov Izraela – Židia. To vysvetľuje podriadenosť politikov Izraelu a ich predstaviteľom. Je to budovanie kultu holokaustu a nadradovanie všetkého židovského, vrátane záujmov Židov, nad záujmy majoritného obyvateľstva. Pri rôznych židovských sviatkoch sa – obzvlášť v Nemecku – politici klaňajú kultúre, ktorá nevznikla v Európe a nemá žiadnu spojitosť s našou krvou. Púštne náboženstvo a jeho púštny ľud sa oslavuje na území európskych lesov len preto, lebo európski politici sú

príliš slabí a nedokážu čeliť tlaku národa, ktorý netvorí ani 0,2 % populácie zeme. Nedokážu odolať jeho finančným ponukám a ponuke moci, ktorú im dokážu zabezpečiť cez médiá a spriatelnené mimovládne organizácie. Toto velebenie cudzieho ide ruka v ruku s imigráciou z Afriky a Blízkeho východu. KALERGI načrtol cestu, akým smerom sa má uberať nová Európa. Má sa utopiť v rasovom kotle, a to sa deje. Nekontrolovateľná a zároveň veľmi dobre koordinovaná imigrácia, má za následok tisíce mŕtvych po celej Európe a státisíce utekajúcich z vlastnej zeme. Nemecký *Die Welt* 13. 3. 2018 píše:

578 <https://www.welt.de/print-welt/article625491/Der-Sternenkranz-ist-die-Folge-eines-Ge-luebdes.html>

579 Organizácia založená 3. augusta 1949.

Oslava židovstva a štátu Izrael sa stali v Nemecku najvyššou ctou a vrcholom demokracie, avšak miesto pre vlastnú kultúru už Nemci nemajú.

„Čoraz viac Nemcov opúšťa zem

Podľa spolkového štatistického úradu opustilo v roku 2016 281.000 Nemcov krajinu[...] Potom, ako v roku 1991 odišlo 99.000 Nemcov, stúpajú čísla tendenčne a v minulých rokoch boli na úrovni okolo 140.000 emigrujúcich Nemcov ročne.“⁵⁸⁰

Médiá však nepriznávajú, že prvé vlny emigrácie Nemcov spôsobila extrémna chudoba v Nemecku, ktorá je prítomná na každom kroku a núti Nemcov opustiť krajinu. Jav emigrácie z roku 2016, kedy extrémne narástli čísla utekajúcich Nemcov z krajiny, môžu mať na svedomí imigranti z Afriky a Blízkeho východu, ktorí terorizujú Nemecko a ich obyvateľov. Do štatistík z roku 2016 sa prirátali i Nemci, ktorých trvalé bydlisko nie je známe. KALERGIHO plán má teda skutočne reálny základ a nie je výmyslom ani konšpiráciou. Celá tá imigrácia nebielych a emigrácia bielych zo svojich rodných domovov je pripravovaná roky v slobodomurárskych lóžach a koordinovaná židovskou

580 <https://www.welt.de/politik/deutschland/article174502114/Zu-und-Abwanderungen-Immer-mehr-Deutsche-verlassen-das-Land.html>

elitou. Na tieto informácie sú však informačné embargá a cenzúra, ktorá zašla tak ďaleko, že akákoľvek kritika prisťahovalcov a židovskej elity sa môže stať trestnou. Účelom je umlčať ľudí, ktorí vedia o tomto pláne viac ako ostatní. Takzvaní demokrati nedokážu argumentačne posilniť svoje stanovisko tak, aby bolo natoľko logické, že by vyvrátilo prezentované názory odporcov imigrácie s poukázaním na vplyv Židov. Je tomu tak preto, že sú na ich vplyve závislí. Sú závislí na mediálnom priestore, finančnej podpore a akceptácii medzi inými kúpenými politikmi.

Národy sa likvidujú, okrem už spomínanej imigrácie z Afriky, neexistujúcou alebo slabou podporou pôrodnosti bielych európskych párov i presúvaním národov. Kým na Západe národy vymierajú, teda Nemecko, Rakúsko, Švajčiarsko alebo Anglicko, národy zo Strednej Európy, ktoré boli do roku 1989 pomerne dobre podporované v oblasti pôrodnosti, zaplavujú územia týchto vymierajúcich kultúr. Honbou za prácou, ktorú im postkomunistický demokratický režim nedokáže zabezpečiť, ani ich finančne ohodnotiť, zaplavujú západnú Európu. Odliv schopných ľudí zo srdca Európy tak necháva upadať ešte viac ich domovské krajiny. Postupujúci úpadok, vytvorený odlivom schopných jedincov, núti opäť odchádzať čoraz viac ľudí zo Slovenska alebo Čiech na Západ. Chýbajúcu pracovnú silu a nerovnosť finančného ohodnotenia vyvažuje režim otváraním pracovného trhu pre Ukrajincov, Rumunov, Srbov a iných. Systém tak pomaly integruje východný alebo balkánsky element do strednej časti Európy.

Mnohí mladí Slováci sa už do stredu Európy nechcú vrátiť, a tak sa vykorení ich pôvod a zároveň zasejú cudziu kultúru do ich hostiteľskej krajiny. V tejto situácii nie je vífaza, keďže obe strany utrpeli ranu. Na jednej strane schopní ľudia utekajúci pred neschopnosťou demokratických politikov vo vlastnej zemi odchovaných na marxistickom mlieku, na strane druhej vyspelá západná krajina, ktorej demokratickí vodcovia nevedia zabezpečiť perspektívnu generáciu budovateľov a intelektuálnej vrstvy podporou pôrodnosti domorodých ľudí.

A tak sa národy presúvajú z východu na západ – dochádza k výmene obyvateľstva. Všetko v mene internacionalizmu. Ovládaním ekonomík dokážu tvorcovia demokracie k tejto púti národov nastaviť želané podmienky. Od privatizácií po tzv. investície zo zahraničia – to všetko formuje podmienky pre odchod či príchod cudzích elementov. Všetko v rámci presunu

a likvidácie pôvodných génov. Privatizácie spôsobili odliv kapitálu a jeho kumuláciu v iných štátoch, a tak začal chýbať v ekonomike, čo sa odrazilo na odlive schopných jedincov za prácou do zahraničia. Tam sa odliaty kapitál nahromadil. Investície zo zahraničia, ktoré prúdia do krajiny bez kapitálu, zase, po najväčšom odchode schopných, pritiahli ľudí z chudobnejších východných krajín, keďže pre domácich už práca za takú nízku mzdu nebola atraktívna. Tým, že investície v podobe stimulov pre rôzne výrobné závody prichádzajú zo západu, berú možnosť zamestnať sa ľuďom na západe, na už i tak preplnenom pracovnom trhu, čo podkopáva ich snahu založiť si rodiny, a tým dochádza k štatistickému starnutiu obyvateľstva. Začarovaný kruh.

„Všemohúci stvoril náš národ a tým, že chránime jeho existenciu, chránime jeho dielo.“

- Adolf Hitler, v poslednom prejave vysielanom v rozhlase 30. 1. 1945

Židia a ich centrálna úloha pri imigrácii

O vplyve Židov a slobodomurárov pri revolúciách, vzniku EÚ a likvidácii národných štátov nie je pochyb. Ako to je však s úlohou Židov a ich lóží pri imigrácii, ktorá zachvátila Európu? Majú Židia skutočne vplyv na imigráciu? Ba čo viac: Organizujú ju? Pretavili sa KALERGIHO myšlienky o vedúcej úlohe Židov a ich nadvlády v Európe nad domorodou rasou do skutočnosti? S určitosťou môžeme povedať, že hlavní protagonisti a podporovatelia imigrácie medzi politikmi a mediálne známymi osobami sú Židia alebo prisluhujúci Nežidia, ktorí sú naklonení Izraelu a jeho politike a tzv. západnej demokracii, ktorá je diktovaná sionistami, Izraelom a jeho politikou. Všetci tí proimigrační šialenci majú teda jedno spoločné – židovský pôvod alebo podlizovanie sa Židom a ich politike. Je preto možné zánik Európy zastaviť? Na tomto mieste nech je spomenuté, že tzv. KALERGIHO plán je už v západnej Európe v takom štádiu, že jeho zvrátenie, prípadne úplné odstránenie a návrat k statusu quo, bude možné len po vypovedaní ľudských práv, ktoré sú podľa židovského autora Gerarda MENUHINA len umelým konceptom k likvidácii zaužívaných zákonov v každom národe:

*„S ľudskou dôstojnosťou je to ako s ľudskými právami – aj tie sú umelým konceptom, ktoré sú umelými kozmopolitickými organizáciami ako **Spojené národy** alebo **Súdny dvor pre ľudské práva** vymyslené, aby zákony národov vytlačili; sú to prázdne reči, ktoré sledujú cieľ uzurpovať staré zákony. Pri odvolaní sa na podvodnícku deklaráciu ľudských práv z 1789, tieto organizácie pozdvihli heslo »Sloboda, rovnosť, bratstvo« na nové náboženstvo. Keď*

*právo na čistý vzduch a čistú vodu, ako i na názor a zhromažďovanie sa, nie je garantované, na čo sú tieto zvučné vyhlásenia dobré?*⁵⁸¹

MENUHIN sa vôbec nemusí myliť. Vždy, keď chce nejaký národ brániť svoje záujmy, kultúru a svoj charakter, ozvú sa organizácie, ktoré sa začnú oháňať ľudskými právami – neplatí pre Izrael. Hlavne, ak ide o práva ľudí, ktorí

Monika Beňová drží v Európarlamente tabuľku Je Suis Migrant (ja som migrant).

pre krajinu, na ktorú sa sype kritika humanistov, neurobili absolútne nič! Presne takéto výhody si momentálne vychutnávajú prisťahovalci, ktorých väčšina⁵⁸² ľudí vo svojich krajinách odmieta. Ak ich väčšina odmieta, prečo potom politici nepresadzujú vôľu väčšiny, ale naopak, snažia sa o integrovanie imigrantov do všetkých krajín EÚ? Pretože politici nereprezentujú svoju zem ani ľud, ale záujmy elít! Voľby sú pritom len drahé divadlo, ktoré má naplniť scenár o nejakej ľudovláde – demokracii. Po voľbách sa politici – často nevolení väčšinou – opäť pripútajú na reťaz k svojim pánom, ktorí celú imigráciu, ako i rozvrat národov, roky plánovali.

Každá krajina má svojich politikov či osobnosti, ktoré prisťahovalcov vrelo vítajú a pripravujú pôdu cez vymývanie mozgov médiami a inštitúciami, ktoré sú, nepomerne k počtu v populácii, v rukách židovských majiteľov. Slovensko má, okrem iných, Moniku BEŇOVÚ, političku so židovskými koreňmi. Tá neustále lobuje za prijímanie imigrantov a pomoc ľuďom, ktorí údajne utekajú pred vojnou. Avšak, v jej zaslúbenej zemi, v Izraeli, jej násilie a vojna voči domorodému palestínskemu obyvateľstvu zjavne nevadí. BEŇOVÁ v júni 2015 v rozhovore pre *Denník N* uviedla na margo pomoci utečencom nasledovné:

581 Gerhard Menuhin, *Wahrheit sagen Teufel jagen*, Lühe Verlag, 2016, str. 10.

582 Podľa mainstreamových prieskumov skoro 80 % Slovákov nechce na Slovensku imigrantov. Reálne čísla však môžu byť ešte vyššie: <https://spravy.pravda.sk/domace/clanok/386374-podla-prieskumu-sa-slovensko-obava-migrantov-v-krajine-ich-nechce/>

„Je to naša civilizačná povinnosť a navyše si myslím, že je to aj naša morálna povinnosť, keď vás ktokoľvek požiada o pomoc, pretože v jeho krajine mu hrozí, že ho zabijú, tak Vašou morálnou povinnosťou ako civilizovaného človeka je mu pomôcť.“⁵⁸³

Kolkokrát prosili Palestínčania o pomoc pred vraždiacou izraelskou armádou? To však pani BEŇOVÁ a jej súrasovci nepočuli a nebolo jej civilizačnou povinnosťou pomôcť im. Pokrytectvo Židov nemá konca, ani kraja. Ľudí, ktorí nesúhlasia s jej postojom, nemá problém nazvať „náckami“. I to je tvár tejto židovskej političky. Ďalej v rozhovore spomína, že **plánujú navýšiť rozpočet v EÚ pre integráciu týchto utečencov, ktorí utekajú pred vojnou**. Integrovať inými slovami znamená: Nepočíta sa s ich návratom späť do krajiny pôvodu. To ani vtedy, ak sa situácia v ich krajine, kde sa údajne vedie vojna, ukludní. Bez ohľadu na to, či v týchto krajinách v budúcnosti bude mier, majú sa títo údajní vojnoví utečenci integrovať, teda začleniť do spoločnosti, čo ich návrat neumožňuje a do budúcnosti sa s ním neráta, ak teda nebudú chcieť odísť sami. Je to len dôkaz toho, že skutočne ide o nútenú integráciu nekontrolovanej a zároveň riadenej imigrácie, ktorá má za cieľ len jedno: **zničenie Európy a jej národov**. BEŇOVEJ nevadí ani násilie, ktoré prinášajú títo adepti na integráciu a informácie o týchto činoch pokladá, ako inak, za xenofóbne, rasistické a nacistické. Podľa všetkého je to folklór, ktorý treba v novej Európe rešpektovať, a ako vždy sa použijú ľudské práva ako argument. Veď keď to náhodou nevyjde, Židia sa z Európy stále môžu odsťahovať do Izraela, však pani BEŇOVÁ?

Ďalším slovenským politikom, ktorý podporuje imigráciu v mene humanity je „nádejný Žid“ a zároveň bývalý slovenský prezident Andrej KISKA. Kiska rád hovorí v hádankách a formuluje vety tak, že nikdy nič konkrétne nepovie. Skritizuje formu rozdeľovania utečencov, ale zároveň hovorí o „**Našej povinnosti prijať ich**“.⁵⁸⁴ Kiska v jednom zo svojich prejavov 7. septembra 2015 hovorí i o ekonomických migrantoch a o potrebe vrátiť ich späť do ich bezpečnej krajiny:

„Vždy a v každom čase budeme mať svoje vlastné problémy, ktoré budeme musieť riešiť. Ale to nesmie znamenať, že kvôli tomu sa uzavrieme a nebudeme ochotní pomáhať iným. Nehovorím o ekonomických migrantoch, ktorí by mali byť urýchlene vrátení do ich domovských bezpečných krajín. Hovorím

583 <https://www.youtube.com/watch?v=2hwNiPYszYs>

584 <https://www.cas.sk/clanok/393320/prezident-kiska-o-prijimani-dalsich-utecencov-je-to-nasa-povinnost/>

*o skutočných utečencoch, hovorím o ľuďoch, ktorých utrpenie si často ani nedokážeme predstaviť.*⁵⁸⁵

Nuž, v tom má určite pravdu, ale ako chce rozlíšiť ekonomických migrantov od migrantov, ktorí utekajú pred vojnou? Keďže zo skúsenosti vieme, že takzvaní utečenci cestujú bez pasov alebo ich majú sfaľované, ako informovala česká televízia *TV Nova*⁵⁸⁶ alebo nemecký portál *FOCUS Online*⁵⁸⁷. Teda nie je možné zistiť, z ktorej krajiny pochádzajú a či v tej konkrétnej krajine panuje stav, ktorý ich donútil utiecť a majú tak postavenie utečenca. KISKA vypustil len pár fráz bez reálnej možnosti aplikovania jeho výlevu plného humanizmu do praxe. Sám však zabudol na utrpenie a emigráciu Slovákov, ktorých jeho nebankovky dohnali zo Slovenska ujsť, či dokonca k samovražde.

Česká republika má taktiež svojho imigračného lobistu. Židovského novinára Pavla NOVOTNÉHO, syna televízneho kuchára Petra NOVOTNÉHO. Siedmeho júna 2015 urobil portál *Parlamentnilisty.cz* s NOVOTNÝM rozhovor, kde okrem

Pavel Novotný, židovský redaktor nenávidiaci Čechov.

iného uviedol: **„Ja s moslimami nemám žiadny problém, a to som syn Žida.“**⁵⁸⁸

Nuž ani ja nemám problém s moslimami, dokonca mám medzi nimi mnoho priateľov, avšak, zo skúsenosti viem, že moslimovia, ktorí vnímajú svoju vieru ako univerzálne bratstvo všetkých moslimov, väčšinou Židov neznášajú pre ich zločiny na Palestínčanoch a ich vplyv pri konflikte v Sýrii. NOVOTNÝ bude mať teda

585 <https://www.aktuality.sk/clanok/303576/prezident-nestrasme-sa-utecencami-pomozme-im/>

586 <http://tn.nova.cz/clanek/imigranti-v-cesku-maji-falesne-pasy-cestuji-vlaky-auty-autobusy.html>

587 https://www.focus.de/politik/videos/innenministerium-erklaert-so-viele-fluechtlinge-kommen-ohne-pass-nach-deutschland_id_5531107.html

588 <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Bulvarnik-Pavel-Novotny-vsem-kteri-nechteji-pomoci-migrantum-Rasisti-to-je-takova-prasarna-Konvicku-bych-utopi-l-Komu-vadi-muslim-je-idiot-A-to-jsem-syn-Zida-378221>

jedného dňa problém, ak sa jeho vysnívaná imigrácia moslimov z Afriky a Blízkeho východu do Čiech začne uskutočňovať. Pravdaže NOVOTNÝ si je toho vedomý. Nejde mu ani tak o nejaké humánne ciele, ale o likvidáciu bieleho Česka, ktoré nenávidí a Čechov profiluje ako debilov, ktorí nevedia, čo sa deje za hranicami:

„Čo sa deje za hranicami, je im úplne u prdele, s výnimkou Islamského štátu, toho sa boja. Okrem vlastného života ich nič nezaujíma, sú ku všetkému lahostajní. Žijú v jednoduchom svete a ja im to závidím. Tiež by som chcel byť debil. A pritom sa tých debilov, ktorí sa u nás radikalizujú, desím. Nebojím sa moslimov, bojím sa agresívnych bielych hoviad.“⁵⁸⁹

Áno, mnohí nevedia čo sa deje za hranicami, ale veľká časť Čechov či Slovákov už z Česka a Slovenska emigrovala, vrátane mňa, a tak veľmi dobre vieme, čo sa za hranicami Česka a Slovenska deje. Neraz som cestou domov na Slovensko počul v nemeckom, rakúskom, či švajčiarskom rádiu, ako nejaký mladík⁵⁹⁰ s imigračným pozadím, čakajúci na azyl, zabil, znásilnil, vrazil autom do davu, zastrelil, pobodal, zadusil, okradol, predával drogy, a inými aktivitami obohatil našu zastaranú a nekultúrnu Európu a obohatil svojou kultúrou ľudí v Nemecku, Francúzsku, Švajčiarsku, Anglicku či v Rakúsku. NOVOTNÉHO rasové útoky na Čechov nie sú ničím mimoriadnym. Všetci Česi, ktorí sa radikalizujú, teda sú nahnevaní na politiku sionistov a ich sluhov, sú podľa neho debili. Ako Žid si môže dovoliť všetko, a preto si dovolil povedať i nasledujúce:

„Škoda, že médiá v tomto neplnia rolu, akú by mali plniť, a že nevysvetľujú primitívom, že sa primitívne chovajú predovšetkým oni, a nie tí moslimovia. My totiž nemáme v tomto problém, a podľa mňa, Európa bude multikulti, i keby sa Čecháček posral. V roku 2050 bude polovica Európy ázijská, namiešaná Arabmi. Nech sa s tým Čecháček jednoducho zmieri. Tak to je, ide o demografiu. V roku 2050 moje deti budú v mojom veku a polovica Európy bude v tej dobe ázijská, a bude to dobre. Ja ostatne Aziatov považujem za lepších ľudí než Čechov. S tým je treba sa zmieriť, tak to je.“⁵⁹¹

589 <http://manipulatori.cz/pavel-novotny-nebojim-se-muslimu-bojim-se-agresivnich-bilych-hovad/>

590 Médiá využívajú pojem mladík na označenie páchatela čiernej či tmavšej pleti, aby tak neuvádzali rasový pôvod páchatela. Na Slovensku sa používa toto slovo pri spáchaní trestného činu neprispôsobivými cigánmi.

591 <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Bulvarnik-Pavel-Novotny-Zeman-je-sprosta-jitrnice-Vymenil-bych-kazdeho-bileho-nacka-za-tri-Syrany-Evropa-bude-multikulti-i-kdyby-se-cechacek-posral-420204>

Podľa všetkého, NOVOTNÝ pozná KALERGIHO myšlienky a hrdo ich, ako Žid, ktorý bude patriť k vládnucej elite, prezentuje. Teraz si však predstavte, že by ste skupinu Židov nazvali Židáčikovia, tak ako to urobil pri Čechoch

Židovský novinár Arpád Soltész.

on, keď ich nazval „čecháčikovia“. Okamžite by sa médiá išli potrať, kto prinesie väčšie titulky o antisemitizme. Ale Židom niečo také nehrozí, pokiaľ si otvoria svoje hebrejské rasistické papule na Európanov. Tak, ako v prípade židovského novinára, alebo, ako sa sám označil, „starý Židák“, (v týždenníku *Téma*, 23. marec 2018, strana 55) žijúceho na Slovensku, Arpáda SOLTÉŠZA, ktorý na sociálnej

sieti pod svojim menom uviedol status: „**Nie som rasista, ale vážne nemôžem vystáť bielu spodinu**“. Národná kriminálna agentúra (NAKA) voči nemu začala trestné stíhanie, ktoré však neskôr zastavila pre SOLTÉŠZOVE ozrejenie výroku pred vyšetrovateľom, ktoré znelo:

„biela spodina je terminus technicus, ktorý označuje príslušníka bielej majority, ktorý dostal všetky šance na to, aby to niekam dotiahol. Napriek tomu zostal na najnižších priečkach spoločenského rebríčka, lebo mu absolútne chýbajú schopnosti. No aj tak sa cíti nadradený, lebo je biely. Je to typické označenie pre primitívnych rasistov a neonacistov, ktorých naozaj nemám rád.“⁵⁹²

SOLTÉSZ týmto výrokom jasne ukázal, akým smerom sa teda i kritika voči Židom má poberať, aby to nemalo trestnoprávnu dohru. Preto nech je na tomto mieste napísané:

„že nenávidím židovskú spodinu, čo je terminus technicus, ktorý označuje Židov, ktorí mali šancu žiť v mieri, ale napriek tomu povolili uzdu

592 <https://strategie.hnonline.sk/media/1692990-naka-zacala-stihanie-voci-znamemu-novinarovi-solteszovi-kvoli-bielej-spodine>

svojej pudovosti a primitívnosti, no aj tak sa cítia byť nadradení. Je to typické označenie pre primitívnych židovských rasistov, ktorých skutočne nemám rád.“

SOLTÉSZ má určite pravdu v tom, že v spoločnosti žijú i skutoční primitívi a spodina, ktorá, tak ako v prírode, je postihnutá degeneráciou intelektu. Na rozdiel od prírody, ktorá také jedince utratí, ľudia udržiujú podobné jedince pri živote a začleňujú ich do spoločnosti. V prírode by to malo za následok postupné vymretie druhu, čo sa pri tom ľudskom i skutočne deje. SOLTÉSZ teda len povedal to, čo si myslí mnoho ľudí, ktorých intelekt presahuje intelekt bežného priemeru. No ak by to povedal Nežid na Žida, bol by okamžite stíhaný, obžalovaný, súdený a odsúdený. To sa však Židom pre ich postavenie v spoločnosti a punc obetí holokaustu nemôže stať.

Ďalším ukázkovým príkladom židovského vplyvu pri imigrácii a jeho centrálnej úlohy je Švédsko. Je ním, okrem iných, židovská aktivistka Barbara LERNER-SPECTRE. Táto Židovka nemá problém hovoriť otvorene o tom, že Židia majú centrálnu úlohu pri imigrácii do Európy, čo znovu oživuje v Európe antisemitizmus – v zmysle nenávisť k Židom. Dvadsiateho tretieho decembra 2010 povedala pre *IBA News* nasledujúce:

„Myslím si, že dochádza k obnoveniu antisemitizmu, pretože Európa sa stále nenaučila, ako sa stať multikultúrnou a myslím si, že budeme súčasťou týchto pôrodných bolestí premeny, ktorá sa musí udiat. Európa už nebude tá monolitická spoločnosť, ktorou bola v minulom storočí. V centre tohto budú stáť Židia. Pre Európu to je obrovská premena. Prechádzajú do multikultúrneho módu, a Židia budú nenávidení kvôli vedúcej úlohe v celom dianí. Alebo bez tejto vedúcej úlohy a bez tejto premeny Európa neprežije.“⁵⁹³

Aj napriek tejto úprimnej výpovedi vás budú stále označovať demokrati a ich prisluhovači za antisemitu, ak poukážete na vplyv Židov v celej politike imigrácie do Európy. SPECTER má však pravdu v tom, že nenávisť voči Židom bude už len rásť, avšak mýli sa – alebo skôr úmyselne klame – ak hovorí, že Európa zanikne, ak nedôjde k tejto multikultúrnej premene, teda výmene obyvateľstva. Európa paradoxne zanikne vtedy, ak sa Židom podarí táto premena na multikultúrnu Európu. SPECTEROVOU sa zaoberá i Jürgen GRAF. Vo svojej knihe píše na jej adresu:

⁵⁹³ <https://www.youtube.com/watch?v=-7ldT3YL2Kw>

„V roku 2000 založila vo Švédskom hlavnom meste sionistickú kádrovú školu menom Paideia, v ktorej v nasledujúcom desaťročí školila na svoje úlohy asi 200 židovských študentov z asi 30 krajín.“⁵⁹⁴

GRAF ďalej píše, že k sponzorom tejto organizácie, okrem švédskej vlády, patrí aj *European Jewish Fund* (Európska židovská nadácia), ktorá definuje svoje ciele nasledovne:

„Prioritou nadácie je oslabovať hrozbu pre židovský život v Európe ako asimilácia, antisemitizmus a rasizmus. Asimilácia je bez pochýb existenčnou hrozbou pre európske židovstvo.“⁵⁹⁵

Židovská nadácia hovorí, že najväčšou hrozbou je asimilácia Židov, teda prispôsobovanie sa európskej kultúre, čo by v Európe prispelo k zániku židovstva. Prečo potom chcú Židia, aby sa Európania prispôbovali imigrantom? Je to predsa hrozba a vedie k zániku Európanov tak, ako asimilácia Židov v Európe je hrozbou pre židovskú kultúru. Sledujú teda Židia skutočne plán vyhladiť a zničiť Európanov? Je to ich posledná prekážka k úplnej svetovláde? Na túto otázku si musíte odpovedať sami. Jedno je však isté. Zo Švédska sa stal Absurdistan s vysokou kriminalitou a emigrujúcimi Švédmi, ktorí sa boja, i vďaka židovskému vplyvu a vďaka imigračnej politike, o život. Úlohu Židov vo Švédsku a ich imigračnú politiku nezastáva len Židovka SPECKTER, ale i mnoho iných Židov. Okrem švédskeho národa má zmiznúť aj švédsky jazyk. O to sa chce postarať Žid Marian RADETZKI, narodený v Poľsku (1944) a o desať rokov neskôr emigrujúci do Švédska, kde vyučuje hospodárske vedy. Druhého februára 2006 informovali noviny *Aftonbladet*:

„Prof. Marian Radetzki chce odstrániť švédsky jazyk a nahradiť ho angličtinou. „To nám prinesie obrovské výhody“, povedal. „Trvalo by to pár generácií.“⁵⁹⁶

Keď sa ho reportér pýtal, čo sa má stať s poľštinou jeho detstva odpovedal:

„To by malo byť samozrejme tiež nahradené angličtinou. Všetky malé jazyky by mali byť vymenené za angličtinu. Angličtina môže a mala by byť jazykom pre celý svet.“⁵⁹⁷

594 Jürgen Graf, *Der geplante Volkstod*, Der Schelm, Leipzig 2016, str. 220.

595 Jürgen Graf, *Der geplante Volkstod*, Der Schelm, Leipzig 2016, str. 221.

596 Jürgen Graf, *Der geplante Volkstod*, Der Schelm, Leipzig 2016, str. 227.

597 Jürgen Graf, *Der geplante Volkstod*, Der Schelm, Leipzig 2016, str. 227.

Jürgen GRAF vo svojej knihe správne poznamenal, že reportér sa ho mal spýtať, či by dal odstrániť aj hebrejčinu, jazyk Židov. Ale to sa Židov pýtať nemôžete, pretože „holokaust a antisemitizmus“.

Ďalším Židom likvidujúcim švédsku kultúru je David SCHWARZ. SCHWARZ je Žid narodený v Poľsku. Prežil tri koncentračné tábory, čo je veľmi zaujímavé, keďže podľa oficiálnej historiografie boli Židia ihneď zabíjaní, ale tento mal asi výnimku. GRAF o ňom píše z oficiálne dostupných zdrojov:

„Ako mnoho iných väzňov v koncentračných táboroch, nakazil sa i on týfusom a tuberkulózou. Osud to však so Schwarzom myslel lepšie, ako s mnohými ostatnými chorými. Najprv sa o neho starali v sanatóriu v Nemecku a neskôr bol preložený do sanatória v Taliansku, kde ostal do roku 1950. Keď zatvorili talianske sanatórium, poslali ho do Švédska, kde bol ošetrovaný na rôznych miestach. Po jeho uzdravení žil najprv zo štátnej podpory, mohol však neskôr študovať na štokholmskej univerzite. Časom sa stala otázka prisťahovalectva centrálnou témou jeho života. V tejto otázke vyvinul významný vplyv na švédsku spoločnosť. [...] Ako prvý, z perspektívy prisťahovalca, zaviedol debaty o stave utečencov v spoločnosti.“⁵⁹⁸

Do roku 1964 neexistovala vo Švédsku diskusia na túto tému. Tá sa začala až 21. októbra 1964 článkom SCHWARZA v Štokholmskom denníku *Dagens Nyheter*, ktorý patril židovskej rodine BONNIER, a ktorý ako prvý začal útočiť na prisťahovaleckú politiku Švédska a vyzýval utečencov na pridržanie sa ich vlastnej kultúry a nevzdávať sa jej⁵⁹⁹.

Centrálna úloha Židov vo Švédsku je oveľa obsiahlejšia a mohli by sme o nej písať celé knihy. Je namieste pripomenúť, že vzhľadom na ich počet v populácii, absolútne prevládajú pri propagande imigračnej politiky.

Ďalšou krajinou, kde dominujú v imigračnej politike a propagande Židia, je Nemecko. Židia ako Ingo KRAMER, novinárka Anetta KAHANE, či ľavicový politik so židovskými koreňmi Gregor GYSI. Mohli by sme písať o ich výrokoch a ich článkoch, ale bolo by to opäť to isté ako vo Švédsku, teda, veľká radosť Židov, že nemecká populácia ustupuje a vymiera. To isté Francúzsko, USA, Anglicko atď. Nenájdete krajinu, kde sa vykonáva politika imigrácie a v čele tejto politiky nestoja Židia.

598 Jürgen Graf, *Der geplante Volkstod*, Der Schelm, Leipzig 2016, str. 231.

599 Jürgen Graf, *Der geplante Volkstod*, Der Schelm, Leipzig 2016, str. 232.

Ako je to však so židovským štátom Izrael, najväčšou demokraciou – tak ho zvyknú nazývať nemeckí politici – na Blízkom východe? Prijímajú imigrantov? Nuž, povedzme, že istú dobu môžu v Izraeli ostať, kým ich nepresunú späť do krajiny pôvodu, tranzitnej krajiny alebo, ako to sami Židia vedia najlepšie, priamo do Európy, napríklad do Švédska. Štvrtého februára 2018 informoval denník SME:

„Izrael plánuje deportovať desaťtisíce migrantov z Afriky

JERUZALEM. Izraelské úrady začali v nedeľu posielat' africkým migrantom oznámenia o deportácii. Utečenci majú podľa nich 60 dní na to, aby opustili štát, pričom im vláda zaplatí 3500 dolárov (v prepočte približne 2800 eur) a letenku do bližšie nešpecifikovanej africkej krajiny.

Tí, ktorí tak neurobia do 1. apríla, skončia vo väzení. Do krajiny utieklo za uplynulé roky približne 40-tisíc ľudí, väčšinou z Eritrei a Sudánu. Mnohí z nich sa obávajú, že ich pošlú do Rwandy.

Tento vládny projekt vyvolal v krajine nepokoje medzi lekármi, spisovateľmi, duchovnými, pilotmi a ľuďmi, ktorí prežili holokaust. Odporcovia tvrdia, že deportácia nie je etická a poškodí povest' Izraela, ktorý je vnímaný ako útočisko pre židovských utečencov.⁶⁰⁰

Židovský štát dobehla ich vlastná politika. I v sionistickom aparáte sa medzi vlastnými našli ľudia, ktorí kritizujú imigračnú politiku Izraela a chceli by imigrantov integrovať. Avšak, na rozdiel od európskych štátov, si izraelská sionistická vláda nenechá hovoriť do politiky od hercov, doktorov a preživších holokaust. Izraelské tlaky na liberálnu politiku v Európe ich však dohánajú a ten istý liek, ktorým krmia Európu, dostáva vláda v Izraeli postupne pociťovať. No napriek tomu, vláda sionistu Benjamina NETANYAHUA zatiaľ dokáže udržať opraty pevne v rukách. Robí tak preto, lebo imigranti ohrozujú charakter štátu Izrael – teda kultúru a ich rasu. Sedemnásteho júla 2009 napísal portál *aktuálne.cz*:

„Izrael zaplavujú utečenci z Afriky. Putujú púšťou

[...]Zdá sa, že zástancovia tvrdej ruky majú teraz navrch. Druhým čítaním v izraelskom parlamente, Knessete, minulý mesiac prešiel zákon, ktorý umožňuje zavrieť ilegálneho imigranta až na sedem rokov, pokiaľ bude ozbrojený, až na dvadsať rokov.

600 <https://svet.sme.sk/c/20752868/izrael-planuje-deportovat-desattisice-migrantov-z-afriky.html>

Rovnaké tresty môžu dostať i ľudia, ktorí im budú napomáhať, v extrémnom prípade môže ísť i o lekársky personál, ktorý poskytne vyčerpaným exilantom prvú pomoc, alebo o aktivistov, ktorí im radia v právnych otázkach.

[...]Stúpenci zákona naopak poukazujú na zvyšujúce sa čísla ilegálnych migrantov (751 v roku 2006, 5201 v 2007 a 7703 v 2008), ohrozením židovského charakteru štátu i údajnou rastúcou kriminalitou.

Otázka palestínskych utečencov, ktorá je jedným z najcitlivejších tém i pri - nateraz zastavených - mierových jednaniach s Palestínčanmi, tak bráni Izraelčanom, aby komplexne reformovali svoj imigračný systém pre nežidovských utečencov.

Jedinými vítanými imigrantmi sú ľudia so židovskými koreňmi, ktorých v rámci takzvanej alije, prichádza ročne do zeme okolo dvadsaťtisíc. Prichádzajú hlavne letecky a organizovane, víta ich komplexný systém sociálnych podpôr.

Naopak, ilegálni utečenci sa sem dostávajú hlavne cez Sinajskú púšť, kde sú často terčom guliek egyptských policajtov, tento rok ich podľa policajných štatistík prišlo najviac z Eritrei (80 percent), potom zo Sudánu, Somálska a Pobrežia Slonoviny.⁶⁰¹

Izrael teda prijíma zákony, ktoré trestajú ilegálnych imigrantov a ľudsko-právni aktivisti v Európe držia svoje večne ukričané papule. Nikto z demokratov nepozdvihol svoj hnev proti Izraelu a jeho aktivitám, smerujúcim k potláčaniu ľudských práv a slobôd. Otázka Palestínčanov bráni reformám imigračného zákona. Inými slovami, nereformuje sa, pretože by Palestínčania mohli opäť prísť na svoje územie, ktoré im Židia doslova ukradli spreď nosa. Jediní vítaní imigranti sú Židia. Keby sme však kartu obrátili a jediní vítaní imigranti v Európe by boli belosi z Južnej Afriky a iba oni dostanú finančnú podporu, médiá by sa zbláznili, holokaustová masáž mozgov a vnucovanie viny za utrpenie, ktoré je tak skutočné, až je zákonom zakázané skúmať ho, by nepoznalo konca. Vnucovaním viny by slabomyseľného Európana nakoniec dohnali prijať tých, ktorých Izrael bez problémov odmieta. Ale, ako je možné, že Izrael bez kritiky nadnárodných organizácií, ako OSN a EÚ, vyhostuje a zatvára imigrantov, ktorí ničia charakter ich ťažko ulúpenej zeme? Veľmi jednoducho, keďže EÚ je sionistické proizraelské hniezdo škodcov a OSN

601 <https://zpravy.aktualne.cz/zahranici/izrael-zaplavuji-uprchlici-z-afriky-putuji-pousti/r-i:article:642724/?redirected=1531691881>

nijako nezaostáva. Dokonca, sú „pod jednou perinou“. OSN s Izraelom dokonca prijali dohodu, že imigrantov budú posielat' z Izraela na Západ. Portál *webnoviny.sk* píše:

„Izrael sa s OSN dohodol a do Európy počas piatich rokov pošle tisícky afrických migrantov

JERUZALEM 3. apríla (WebNoviny.sk) – Izrael sa v pondelok dohodol s Organizáciou Spojených národov (OSN) na zrušení plánov deportovať afrických žiadateľov o azyl z krajiny a namiesto toho ich mnohých presídliť do krajín na Západe.

V pondelok to oznámila kancelária premiéra Benjamina Netanjahua, podľa ktorej, na základe «bezprecedentného pochopenia» s Úradom vysokého komisára OSN pre utečencov (UNHCR), pošlú vyše 16-tisíc migrantov do rôznych západných krajín, ktoré budú ochotné ich prijať.

Podľa Šloma Mor-Josefa z ministerstva vnútra, by podľa dohody afrických migrantov z Izraela prijímali krajiny Európskej únie, Kanada a USA.⁶⁰²

To, že pre Izrael a jeho predstaviteľov sú imigranti nebezpečím, podporil izraelský premiér NETANYAHU vyhlásením:

„Ak ich príchodu nezabráname, môže sa zo 60 000 ľahko stať 600 000, a to ohrozuje našu existenciu ako židovského štátu.“⁶⁰³

No a čo s hrozbou, ktorá ohrozuje Židov a ich ucelený štát? Exportuje sa, napríklad, do Švédska. Švédske noviny *Nya Dagbladet* 9. januára 2014 píše:

„Migračný úrad rozhodol v máji minulého roka, že všetci utečenci a žiadatelia o azyl z Eritrei dostanú povolenie k pobytu. To znamená, že Švédsko automaticky udelí 54 000 povolení o pobyte eritrejským migrantom z Izraela.“⁶⁰⁴

Izrael a jeho sionistické vedenie teda zámerne likviduje Európu a politici, ako napríklad predseda SNS Andrej DANKO, sa veselo pred nimi plazia a snažia sa legislatívne podchytiť akúkoľvek kritiku Židov a ich úlohu v imigrácii, či kritické skúmanie holokaustu. Národníari zo SNS, ktorí majú pokrivený charakter, slúžia tejto cudzej mocnosti.

602 <https://www.webnoviny.sk/izrael-sa-s-osn-dohodol-euro-py-pocas-piatich-rokov-posle-tisicky-africky-ch-migrantov/>

603 Jürgen Graf, *Der geplante Volkstod, Der Schelm, Leipzig 2016*, str. 266; <https://www.theguardian.com/world/2012/may/20/israel-netanyahu-african-immigrants-jewish>;

604 Jürgen Graf, *Der geplante Volkstod, Der Schelm, Leipzig 2016*, str. 267, <https://nyadagbladet.se/utrikes/israeliska-afrikaner-tas-om-hand-av-sverige/>

Aby toho nebolo málo, médiá informovali v júli 2018 o tom, že Izrael prijal zákon, ktorý krajinu definuje ako štát židovského národa⁶⁰⁵. Mnohé liberálno-židovské organizácie bijú na poplach a s rozhodnutím sionistov sa nedokážu stotožniť. Zákon obmedzuje úradný jazyk Arabov, ktorí žijú v Izraeli, teda na ich pôvodnom mieste. So zákonom sa nedokáže stotožniť ani izraelský prezident Reuven RIVLIN. A tak sionisti a ich plán rozdeľujú i spoločnosť v Izraeli, čím sa jasne ukazuje, že sionisti strácajú na sile a z Izraela sa stáva liberálny štát. Ten sa jedného dňa, ako silný židovský štát s vplyvom na USA a Európu, rozpadne, pretože stratí podporu na najvyšších miestach. Kritika pomaly, ale opatrne, bude prichádzať i z EÚ. Tým Izrael stratí silného partnera. Liberalizmus sa vymkol sionistom spod kontroly.

Existujú teda sionistické sily, ako i sily liberálne. Liberalizmus je ako choroba, ktorá postihla už i Izrael samotný. Aby však Izrael pôsobil humánne, rozhodol sa dať utečencom šancu na lepší život. Nie financovaním projektov v Izraeli alebo v krajine pôvodu migrantov, ale v Európe, medzi Nežidmi. Veď, prečo ničiť Izrael a jeho charakter, keď tu ostáva ešte Európan s jeho charakterom, ktorý netreba chrániť.

605 <https://www.napalete.sk/izrael-prijal-zakon-o-zidovskej-nadradenosti/>

„Cenzúra sa zakazuje.“

čl. 26, ods. 3 Ústavy SR

Cenzúra, ako posledný argument a prostriedok demokratov

Kde demokracia začína, na lžami vybudovaných pozíciách strácať, nastupuje jej posledná zbraň: cenzúra. Nepíšem o mravnom aspekte cenzúry, ako o prostriedku ochrany mládeže, ale o politickej cenzúre, ktorá sa dnes stala prostriedkom udržania moci neschopných politikov. Avšak, každý režim presadzoval cenzúru, aby ochránil seba a svojich predstaviteľov pred vnútornými vplyvmi alebo nekompatibilnými režimami zvonku. Ale iba demokracia sa tvári, že cenzúru zakazuje, ale zároveň ju otvorene presadzuje. Všade, kde by demokrati mohli stratiť vplyv a prísť o svoje miesto pri rozklade spoločnosti, využívajú túto zbraň. Nie pre ochranu spoločnosti, ale záujmov tých, ktorí túto neschopnú háveď dosadili do funkcií. Nebolo to tak dávno, kedy sa ľuďom sľubovalo právo na názor, prístup k informáciám, bádaniu, či iné práva, ktoré mali pobláznit spoločnosť, kým sa štát v tichosti rozkradol rôznymi spolkami. Čím vyššia bola korisť okrádajúcich živlov, tým väčšej kritike začali čeliť. Aby kritiku potlačili, začali postupne odstavovať vyššie spomínané práva. Tak ľud nemohol vzniesť námietku a ukázať prstom na zločincov, producentov lží a tvorcov histórie. Kruhov, ktoré je zakázané kritizovať. Cenzúra na tejto úrovni nie je nič iné, ako kontrola informácií, ich redukovanie a vytváranie ilúzie, že neexistuje druhá strana s opačným názorom, a ak existuje, tak sú to len konšpirátori, blázni alebo extrémisti. Toto všetko fungovalo do istej miery veľmi dobre, kým na scénu nenastúpil internet a kvantum informácií, ktoré sa ním začalo šíriť za posledných 20 rokov. Demokraciou to otriaslo v základoch a postup jej rozkladnej činnosti spomalilo a značne naštrbilo. Príchodom internetu a širokého spektra informá-

cií začali rôzne médiá, ktoré by v minulosti potrebovali nemalé financie na šírenie informácií, šíriť informácie skoro zadarmo. Videá či články boli dostupné skoro ihneď. Z rôznych oblastí sveta, vojnových regiónov či zón, kde imigranti prebrali nad európskymi krajinami kontrolu. Takto sa začal obraz maľovaný demokratmi rozlievať a naberáť nové kontúry. Jedinou cestou pre demokratov bolo, teda, kontrolovať informácie – cenzurovať. Demokratov vychádza veľmi drahoo kontrovať novým informáciám a žalostne slabá argumentácia ich zneumožňuje do takej miery, že si skrátka konfrontáciu už nemôžu dovoliť. Problémom pre nich začala byť už i len obyčajná diskusia pod článkami na ich vlastných weboch. Časté blokovanie diskusií, odstraňovanie názorov, dokonca trestné stíhania sú ako posledné kopance zdochýnajúceho koňa. A to demokracia je – jeden veľký zdochýnajúci kôň.

Problémom demokratov nie je len internet, ale i nakladateľstvá, zaoberajúce sa distribúciou kníh a časopisov, ktoré nie sú podporované hlavným prúdom a rôznymi figúrkami demokracie. Tieto nakladateľstvá začínajú rásť a dovoľm si predpovedať, že knihy sa opäť stanú médiom budúcnosti, keďže internet bude čím ďalej viac pod kontrolou cenzorov a weby prinášajúce alternatívne informácie doslova likvidované. Sociálne siete už prepadli cenzúre a nehodiace sa príspevky, komentáre či obrázky týkajúce sa kritiky Izraela, Židov, imigrácie alebo politiky demokratov, sú neľútostne mazané a profily prispievajúcich sú odstraňované. Môžem hovoriť z vlastnej skúsenosti. Osobné profily na sociálnych sieťach, kde sa o moje názory zaujímalo priamo viac ako 4 000 ľudí, či stránky, kde som informoval o aktuálnom dianí vo svete, ktoré sledovalo viac ako 6 000 ľudí, ktorí dostávali aktuálne informácie a zoznamovali sa s mojimi názormi, cenzori internetu odstránili. *Facebook* to odôvodnil tým, že som uverejňoval sexuálny obsah, čo pravdaže nebola pravda. Ako sexuálny obsah bol zaradený znak iluminátov, psychicky nestabilný Michal HAVRAN a Charlene DOWNES. K Charlene DOWNES by som sa rád na tomto mieste vrátil, aby bolo jasné, čo *Facebook* považuje za sexuálny obsah a ako zámienku k mazaniu príspevkov, ktoré nie sú komfortné tomuto hniúcemu režimu, ktorého predstaviteľa už mali dávno viesť.

Charles⁶⁰⁶ bolo mladé 14-ročné dievča z anglického mesta Blackpool. Prvého novembra 2003, o piatej hodine večer odišla z domu, kedy sa naposledy rozlúčila so svojou matkou Karen. Mala sa stretnúť s priateľmi,

606 https://en.wikipedia.org/wiki/Disappearance_of_Charlene_Downes

Váš účet bol zablokovaný.

When you joined Facebook, you agreed to follow the Facebook Community Standards. Your account has been disabled for not following these standards. Some examples of actions that aren't allowed on Facebook include:

- Uploading sexually explicit photos
- Sharing content that contains sexually explicit language
- Engaging in sexual solicitation

If you think this was a mistake, you can sa proti rozhodnutiu odvolať.

Here are a few of the pictures on your account:

Okay

Údajný sexuálny obsah, pre ktorý mi Facebook zrušil účet s viac ako 4 000 priaznivcami a ďalšie stránky, kde som mal dohromady cca 10 000 priaznivcov.

a najneskôr o desiatej hodine mala byť doma. No zmizla bez stopy. O tri a pol roka neskôr kontaktovala matku Karen polícia, aby sa dostavila ohľadne nových informácií o jej dcére. Ešte predtým, ako sa Karen stihla dostať na políciu, zistila z bulvárnych novín, že jej dcéru spracovali na kebab. Áno, vraj bola predaná ako kus mäsa v žemli, doslova. Bola zlákaná pomocou tzv. „groomingu“⁶⁰⁷ moslimskými prisťahovalcami, ktorí jej dávali drobné darčeky a na oplátku mala slúžiť ako sexuálna hračka. V centre Blackpoolu polícia zamerala jedenásť rýchlych občerstvení riadených mužmi s imigračným

607 Výraz používaný v Anglicku pre kriminálnu aktivitu. Jej cieľom je pomocou psychickej manipulácie vylákať z obete osobné údaje, vyvolať falošnú dôveru a vylákať ju na súkromnú schôdzku, kde väčšinou dochádza k fyzickému násiliu, sexuálnemu zneužitiu, zneužitiu obetí pre detskú prostitúciu, k výrobe detskej pornografie a podobne.

pozadím, v ktorých bolo takto zneužívaných 60 mladých bielych dievčat. Najmladšia mala 11 rokov⁶⁰⁸. Tieto miesta sú známe ako tzv. „medové hrnce“. Podľa policajného vyšetrovania Charles *groomovali* asi rok dvaja muži. Jordánčan Lyad ALBATTHIKHI a jeho obchodný partner Iránčan Mohammed REVESHI. Polícii dal typ známy jedného z páchatelov, ktorý sa mu vraždou pochválil. Polícia odpočúvaním zistila, že ALBATTHIKHI dievča zabil a REVESHI mŕtvolu naporcioval a predal ako kebab. Obaja muži boli zatknutí a obvinení z vraždy. Avšak viesť proces bez tela bolo veľmi ťažké a porota sa nevedela zhodnúť. ALBATTHIKHI a REVESHI boli prepustení, každý z nich dostal odškodné 250 000 libier a policajnú ochranu. Polícia v tejto veci vypočula asi 3 000 svedkov, podľa ktorých bola Charles vydieraná práve touto dvojicou. Faktom však ostáva, že kriminalita imigrantov naberá na sile.

To, že sa o tomto prípade, a tisíckach iných, v našich končinách nehovorí a mediálne prostitútky držia svoje platené papule, súvisí s pokračujúcou vlnou imigrácie. Demokrati a liberáli nechcú narušiť už i tak zadrhávajúcu sa výmenu obyvateľstva za čierny výkvet z Afriky a Blízkeho východu.

Pre potreby cenzúry nastavila sociálna sieť *Facebook*, založená Židom Markom ZUCKERBERGOM, algoritmus, ktorý neželané mená a príspevky okamžite maže. Po zrušení mojich stránok som opäť založil informačnú stránku s mojím menom, ktorá bola okamžite, bez toho, aby som pridal nejaký príspevok, zrušená. *Facebook* a jeho algoritmus teda nekontroluje len informácie, ale i mená ľudí, ktorí tieto informácie šíria.

Dovolím si však na tomto mieste povedať svoj názor na *Facebook*. Podľa mňa nebola táto sociálna sieť založená Markom ZUCKERBERGOM, ako sa oficiálne šíri, ale americkými tajnými službami. ZUCKERBERG má slúžiť len ako etiketa, tvár značky. Úspešný mladý Žid, ktorý sa stal vďaka svojmu nápadu bohatý a slávny. To je oficiálna verzia, z ktorej by bol pekný román. Avšak v dobe, kedy vidíme, že sa táto sociálna sieť zameriava na súkromie svojich užívateľov, na ich pocity a nálady, kde nie je neskôr problém profilovať osobnosť, je ťažko uveriť, že v tomto projekte nemajú tajné služby prsty. Pridávanie fotiek, miesta aktuálneho pobytu, myšlienky; to všetko uľahčuje monitorovanie osôb, ich politické a spoločenské nálady. Človek si tak sám, bez

608 Jürgen Graf, *Der geplante Volkstod, Der Schelm*, Leipzig 2016, str. 137: <https://www.telegraph.co.uk/news/uknews/law-and-order/8433887/60-girls-groomed-for-sex-at-takeaway-shops-in-Blackpool.html>

toho, aby si bol toho vedomý, vytvára svoju osobnú online kartotéku, ktorá je okamžite prístupná tajným službám v západných krajinách. Že to nie je nezmysel, naznačujú prípady obžalôb, súdov a odsúdení, kde boli ako dôkazy použité práve informácie zo sociálnej siete *Facebook*, vrátane komunikácie v nej. Časy drahej operatívnej činnosti polície a tajných služieb teda skončili. Ľuďom systém formou zábavy a komunikácie ponúkol spôsob ukladania súkromných informácií, čo polícii v demokratických krajinách uľahčuje prácu – totálna kontrola.

Aby to však nebolo málo, koncom júna 2019 mi zrušili i videokanál na videoplatforme *YouTube*. Tento kanál, kde som pridával desiatky videí na historické a politické témy, fungoval asi 5 rokov. Za tých 5 rokov mi *YouTube* zmazal videá, ktoré sa týkali holokaustu a jeho kultu, historických lží, či kritiku imigrácie a politiky EÚ. *Youtube* konal pod heslom „*chránime slobody, aby bola demokracia zachovaná*“. Informácie, ktoré sa týkajú kritiky Židov, či kritického pohľadu na holokaust, sú označované ako nenávistné a *YouTube* už predčasom avizoval mazanie týchto videí:

„*YouTube bude mazať videá s nenávistnými prejavmi a popierajúce holokaust*“

Spoločnosť YouTube v stredu oznámila, že sa rozhodla sprísniť svoju politiku voči nenávistným prejavom a na svojej platforme zakázať videá, ktoré propagujú či veľbia rasizmus a diskrimináciu, a tiež videá popierajúce holokaust i podobné udalosti, ktoré sa v minulosti preukázateľne stali. Informovali o tom agentúry AP a AFP.

Spoločnosť ďalej uviedla, že nájsť takéto videá na jej platforme, bolo aj dosiaľ náročné, teraz ich však bude okamžite odstraňovať. Nové opatrenia majú začať platiť okamžite. YouTube, ktorú vlastní Google, taktiež oznámila, že už začala s mazaním kanálov tisícov používateľov, ktorí zmienené pravidlá porušujú.

Sprísnenie politiky v tejto oblasti prichádza v čase, keď spoločne so sociálnymi platformami ako Facebook či Twitter čelí výzvam na prísnejšiu reguláciu z dôvodu narastajúcich obáv, že na svojich stránkach povoľuje a v niektorých prípadoch dokonca napomáha extrémizmu.“⁶⁰⁹

609 <http://www.prehľadsprav.sk/index.php/youtube-bude-mazat-idea-s-nenavistnymi-prejavmi-popierajuce-holokaust/3377>

Inými slovami: Nie je možné vytvoriť si názor na udalosti, keďže udalosti, ktoré sa „preukázateľne“ stali, sa v skutočnosti nedajú preukázať. A čo sa nedá preukázať, sa skrátka zakonzervuje cenzúrou.

Čo sa týka nakladateľstiev, existujú skutočne veľké nakladateľstvá, ako je nemecký *Der Schelm* alebo v slovenskom a českom priestore malé nakladateľstvo *guidemedia* či nakladateľstvo *Pavel Kamas*. Tieto malé, ale za to v možnostiach, ktoré majú, veľmi aktívne nakladateľstvá, boli doslova vymazané z internetu niekoľkokrát a dnes čelia opäť trestnému stíhaniu. To všetko pre knihy, ktoré demokratom rúcajú ich absurdnú existenciu, postavenú na historických podvodoch a lžiach. Tieto nakladateľstvá neunikli pozornosti ani politológom, či osobám verejného a politického života. Jeden z nich je politik a politológ – údajne židovského pôvodu – Eduard CHMELÁR. On sám však hovorí o svojom palestínskom pôvode, čo bolo palestínskym aktivistom Dr. Nidalom SALEHOM spochybnené. CHMELÁR 17. októbra 2017 na sociálnej sieti *Facebook* napísal na adresu knihy *Mor v Rusku* od Alfreda ROSENBERGA, vydanú nakladateľstvom *guidemedia*, nasledovné:

„Dobre, žarty nabok. Keď niekto vidí za každým rohom Rusa, dá sa to liečiť. Keď si jedna popredná herečka potrebuje zničiť meno naiivnou antiruskou propagandou, nech sa páči, je to jej voľba. Ale keď najväčšia sieť kníhkupectiev Panta Rhei ponúka tvrdo nacistickú a antisemitskú literatúru, tak sa treba rýchlo zorientovať a ozvať sa proti šíreniu tohto hnedého moru. Autor tejto knihy Alfred Rosenberg bol jedným z najvplyvnejších členov a ideológov NSDAP a za svoje vojnové zločiny bol 16. októbra 1946 v Norimbergu popravený. Napriek tomu Panta Rhei neváha propagovať a predávať tú najprimitívnejšiu a najohavnejšiu nacistickú a antisemitskú propagandu, založenú na bludoch o medzinárodnom sprisahaní «židovského bolševizmu». A nielen to. Keby vám to nebodaj nestačilo, Panta Rhei vám ponúka dokonca ucelený program NSDAP s nadšenými oslavami «Vodcu» (rozumej Adolfa Hitlera)!

Opravte ma, či som sa nezobudil do nejakej inej doby, ale pokiaľ mi pamäť slúži, na šírenie a propagáciu fašizmu existujú v tejto republike ešte stále paragrafy. V tejto chvíli už nežiadam Panta Rhei o vysvetlenie jedného z jeho ďalších škandálov, v tejto chvíli žiadam kompetentných o zásah, lebo všetko má svoje hranice.“

Pán CHMELÁR, podľa všetkého, túto knihu nikdy nečítal, ale za to ju vie, spôsobom jemu vlastným, skritizovať. Najradšej by ju cenzuroval a dal stiahnuť z predaja, čo je pre demokratov a ich chleboдарcov príznačné. Verejná konfrontácia s jej obsahom však neprichádza do úvahy. Ako vždy sa to onálepkuje slovom „fašizmus“ a život pána demokrata CHMELÁRA ide ďalej, v jeho fantáziou poháňanom svete slobôd a rovnosti. Keby knihu čítal, vedel by ROSENBERGOVE tvrdenia overiť, keďže ten uvádza dobové mediálne zdroje, mená, dátumy, atď. To, že ROSENBERGOVA kniha a jeho tvrdenia, že nad Ruskom v roku 1917 prebrali moc Židia, majú reálny základ, nepriamo potvrdil portál *Pravda* 19. 10. 2017, ktorý cituje istého sociológa menom MARUŠIAK, ktorý o knihe povedal:

„Sú to historické pramene, pre odborníkov nepochybne cenné, ale mali by byť obmedzené dostupné len v archívoch, nie ponúkané takýmto spôsobom najširšej verejnosti[...].“⁶¹⁰

Údajný Palestínčan Eduard Chmelár, zástanca slobôd, ktoré v praxi nehodlá rešpektovať ani aplikovať.

s archívnymi dôkazmi. Cenzúra, ktorá sa ani netají, že cenzúrou je. CHMELÁR 28. júna 2018 ďalej vyhlásil, ako správny demokrat a kandidát na prezidenta, na svojom *Facebookovom* profile, a týkalo sa to priamo mojej osoby, nasledovne:

Inými slovami, tieto nepochybne cenné, a teda pravdivé informácie, netreba ponúkať ľuďom, ale naopak. Treba ich zavrieť do archívu, kde ich budú môcť čítať len ľudia, ktorí sú momentálnej politickej klíme naklonení a tou istou klímou vyvolení skúmať dejiny a interpretovať ich tak, aby to režimu vyhovovalo. Takto nejak si v demokracii predstavujú ich predstavitelia konfrontáciu názorov. Všetko zatvoriť do trezoru a šíriť neoverené a neoveriteľné nezmysly oficiálnou historiografiou, ktorá je v ostrom rozpore

610 <https://spravy.pravda.sk/domace/clanok/445374-panta-rhei-opat-ponuka-spornu-knihu/>

„Tento odkaz je venovaný všetkým neonacistom, neofašistom, ultranacionalistom, rasistom a antisemitom v tejto republike. Hoci sa usilujem o dialóg so všetkými skupinami obyvateľstva, každá diskusia si vyžaduje nejaké pravidlá. Tým základným je: pričetnosť. Schopnosť rozoznávať základné veci[...].“

Akým spôsobom sa CHMELÁR usiloval o dialóg so mnou, som zažil na vlastnej koži. Potom, ako som ho upozornil pod jeho príspevkom, týkajúcom sa knihy *Mor v Rusku*, na isté historické súvislosti a zdroje z demokratického Anglicka, ktoré sa zhodovali s ROSENBERGOVÝM výkladom revolúcie, ma okamžite zablokoval a komentár vymazal. Takto si demokrat CHMELÁR, ktorý sa vydáva za potomka Palestínčana, predstavuje dialóg. Nedokáže argumentovať ani prijať informácie, ktoré sú v rozpore s kázanou pravdou. Fakty označí za antisemitizmus, autora onálepkuje ako fašistu a život veselého demokrata ide ďalej. Ten, ktorý hovorí o dialógu nasadzuje cenzúru. Nech je na tomto mieste povedané: Nech stvoriteľ chráni Slovensko pred nástupom tohto semitu k moci.

Ale vráťme sa späť k cenzúre, ktorá likviduje názory, ktoré hlásajú a presadzujú zachovanie bielej rasy, ako i diverzitu medzi rasami samotnými. Preto treba – zo strany systému – akékoľvek propagovanie jej zachovania alebo, ešte horšie, podporovania pôrodnosti, zastaviť. A tak sa demokrati, v rámci svojej chorej rasovej politiky, snažia znemožniť i kapacity ako je objaviteľ genetickej štruktúry James WATSON, ktorý prehlásil, že: **„Inteligencia človeka závisí od rasy“**. A má pravdu. Sú rasy, ktoré presahujú inteligenciou iné rasy. Najlepšie to je vidieť pri intelektuálnych aktivitách ako šach, kde prevládajú Židia či Európania a černosi sú ďaleko, veľmi ďaleko za nimi. A tak Watsonovi, nositeľovi Nobelovej ceny, odobrali všetky tituly:

„Kvôli jeho rasovým predsudkom a xenofóbnym vyhláseniam, laboratórium Cold Spring Harbor v New Yorku vedcovi Jamesovi Watsonovi odobralo všetky tituly a vyznamenania, ktorými sa mohol pýšiť.“⁶¹¹

To všetko v rámci **„ich sociálnej politiky“**:

„Je naozaj smutné, ako sa vyjadruje o Afrike. Naša sociálna politika je založená na tom, že ich inteligencia je rovnaká ako tá naša.“⁶¹²

611 <https://plus7dni.pluska.sk/zahranicie/objavil-stukтуру-dna-teraz-prisiel-tituly-inteligencia-cloveka-zavisi-rasy-prehlasil>

612 <https://www.theguardian.com/world/2019/jan/13/james-watson-scientist-honors-striped-reprehensible-race-comments>

Koho sociálna politika? Kto to tu vlastne chce pomocou politiky a vylúčením genetiky a predispozícií s ňou súvisiacich, určovať, že všetky rasy majú rovnako vysoké IQ? Komu to vyhovuje? Vyhovuje to propagátorom multikulturalizmu a rasového miešania! Nielenže sa rasovým miešaním znižuje inteligencia potomkov – ak dochádza medzi černochoom a belochoom, nie však výlučne medzi aziatom a belochoom – ale, ako následok to so sebou nesie úpadok kultúry, schopnosť budovať a posúvať spoločnosť.

A tak ani český portál *Seznam.cz* nezaostáva a dňa 28. 3. 2019 informuje, že budú mazané príspevky obsahujúce biely nacionalizmus alebo separatizmus:

*„Sociálna sieť Facebook zablokuje celý obsah, ktorý uznáva, podporuje alebo reprezentuje belošký nacionalizmus a separatizmus. Zákaz sa bude týkať tiež sociálnej siete Instagram. Platiť bude od budúceho týždňa.“*⁶¹³

Je teda zrejmé, že na *Facebooku* sa budú môcť propagovať len úchylnosti rôznych sexuálnych orientácií alebo cigánsky, černošký či židovský nacionalizmus a rasové miešanie belochoov. Belosi, v rámci holokaustovej viny, a viny za všetko vôbec, budú musieť svoju pozíciu tvorcov kultúrneho dedičstva opustiť a prenechať ju rasám z tretieho sveta, ktoré nič prelomové doteraz nevytvorili. Ako veľmi pokladajú ľudia miešanie za nebezpečné, napríklad v zvieracej ríši, ukazuje príklad z Poľska. Tu sa jedna krava zatúlala do stáda zubrov. Odborníci varujú:

*„Ak by sa krava rozmnožovala so zubrím samcom, mohla by hybridným potomkom „znečistiť“ populáciu bizónov v Bielovežskom pralesi.“*⁶¹⁴

Ak teda dokáže krava v stáde bizónov napáchať škody, čo môžu napáchať milióny černochoov na európskej populácii? Odpoveď je jasná. Genocídu bielej rasy v záujme sionistov a židovských sionistických kruhov ovládajúcich politiku. Preto tá cenzúra. Nič z toho sa nesmie dostať von na verejnosť. Všetko musí vyzeráť prirodzene, bez náznaku odporu. A bude ešte horšie.

Cenzúra sa netýka len rasových téz, ale i politických a historických. Čokoľvek môže tento, už i tak hnijúci režim, rozobrať a zničiť.

613 <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/facebook-zakaze-projevy-belosskeho-nacionalismu-a-separatismu-69233>

614 <https://tech.sme.sk/c/20747031/krava-si-vybrala-slobodu-uz-mesiace-zije-so-stadom-divych-zubrov.html>

Časť štvrtá | Adolf Hitler

„Môžete ľahko pochopiť, ako sa v priebehu niekoľkých rokov Hitler vynorí z nenávisťi, ktorá ho teraz obklopuje, ako jedna z najvýznamnejších osobností, ktoré kedy žili[...] mal okolo seba tajomstvo o tom akým spôsobom žil a akým spôsobom zomrel. Toto bude žiť a ďalej rásť. Mal v sebe to, z čoho sa robia legendy.“⁶¹⁵

-John F. Kennedy, bývalý americký prezident, vo svojom denníku
v priebehu návštevy Nemecka, 1. 8. 1945

615 <http://time.com/4711687/john-f-kennedy-diary-hitler/>

Adolf Hitler – prológ

Ešte predtým, ako začnem písať nasledujúce riadky o bezpochyby najväčšej osobnosti našej doby – vzhľadom na krátke obdobie vlády a obrovský ekonomický rast Nemecka – je treba si ujasniť isté súvislosti. Neobhajujem Adolfa HITLERA, pretože nie som jeho právnik ani hovorca, len vyrozprávam príbeh, ktorý, z istých dôvodov, nikdy nebudete počuť z médií hlavného prúdu. Som človek, ktorý si nenechá nič nahovoriť tlupou bezvýznamných historikov, ktorí prepisujú dejiny podľa toho, kto je práve pri moci a ako veľmi sa momentálny výklad dejín mocipánom páči, a ako veľmi im slúži. Pri moci sú skorumpovaní politici, ktorí riadia hnijúci systém likvidujúci národy kde pôsobia, a preto venovať pozornosť ich výkladu dejín sa rovná hlúposti im vlastnej. Som presvedčený, že práve na demonizovaní HITLERA a propagande holokaustu stojí tento prehnutý systém, ktorý sa oháňa týmto menom a udalostou práve v časoch, kedy majú prísť nové osobnosti a pozitívne zmeny, ktoré majú zabrániť rozvratu spoločnosti a národov, a majú odrezať isté skupiny od financií, ktoré tak pažravo vyciciavajú z peňazí vyprodukovaných pracujúcimi ľuďmi. Každý, kto povstane proti tomuto zločincami riadenému systému, je médiami označený ako nacista. Preto som sa rozhodol v tejto knihe pojať i tému národného socializmu a osobu Adolfa HITLERA.

V celých našich dejinách neexistovali vojvodcovia, cisári, monarchovia a vodcovia, ktorí boli nenávidení viac, ako Adolf HITLER. I napriek tomu, že v minulosti, napríklad i Napoleon BONAPARTE, viedol vojnu cez celú Európu, napadol Rusko, bojoval s Anglickom a celá Európa sa musela proti nemu spojiť,

aby ho porazila, je pozitívna kritika Napoleona spoločensky nezávadná. Avšak, je tu jeden rozdiel. Napoleon nespáchal údajný zločin, ktorý dnes poznáme pod pojmom *holokaust*. Pravdaže, sú i iné rozdiely. Za čias Napoleona sa vojna chápala a viedla ako gavaliersky akt a mala svoje pravidlá, ktoré sa dodržiavali. Napoleon sa na tieto pravidlá spoliehal i v Rusku, čo sa mu vypomstilo, keď ruský cár Alexander I. prestal rešpektovať nepísané pravidlá vedenia vojny a odmietol sa Napoleonovi postaviť v rovnom boji. I keď Napoleon obsadil Moskvu – v niekoľkých malých bitkách a v jednej veľkej bitke pri Borodine rozprášil ruskú armádu, ktorej velil generál Kutuzov – vojnu s Ruskom prehral. Ruská armáda i cár ustupovali pred postupujúcou francúzskou armádou, a tak sa cieľ francúzskej armády vzdaloval a ona pochodovala do prázdna. Rusi hrali o čas, nikde sa neponáhľali a k tomu prišiel ich spojenec, na ktorého dlho čakali – ruská zima. Francúzska morálka a zásoby mizli, dezercie boli na dennom poriadku a z obrovskej Napoleonovej armády – *Grand Armée* – ostal len tieň jej samotnej. Tu prvýkrát použil – ešte pred Stalinom – ruský cár Alexander I., taktiku spálenej zeme. Vypálené mestá a dediny, dokonca samotná Moskva, ktorá z veľkej časti zhorela do tla, nedovolili Napoleonovi doplniť zásoby, ani neposkytli priestor na prezimovanie, ktoré – kvôli situácii vo Francúzsku, kedy sa ho pokúšali v jeho neprítomnosti zvrhnúť – tak či tak odmietal. Keďže nemohol cára poraziť bez toho, aby sa s ním stretol v priamom boji, rozhodol sa vrátiť. Pri návrate domov bola jeho, už aj tak zdecimovaná armáda, dorazená zimou, obklúčená ruskými kozákmi a postupujúcou ruskou armádou za chrbtom, ktorá čakala na svoju chvíľu. Napoleon sa však za obety svojich mužov dostal z obklúčenia a podarilo sa mu ujsť späť do Francúzska. Všetky bitky pri postupe na Moskvu síce vyhral, ale vojnu prehral. Prečo spomínam Napoleona? Pretože vedenie vojny proti Napoleonovi malo istý súvis s vedením vojny proti Hitlerovmu Nemecku v rokoch 1939 – 1945, kedy sa museli opäť niektoré Európske krajiny spojiť proti jednej krajine a niekoľkým jeho spojencom. Druhá podobnosť je útok na Rusko, kedy Napoleon viedol vojnu, len aby donútil cára prerušiť obchodné styky s Anglickom, kedy cár nerešpektoval dohodu, ktorú s Francúzskom mal – neobchodovať s Anglickom. Francúzsko nevedlo boj proti ruskému národu tak, ako ho nevedli Nemci, ktorí viedli boj výlučne proti bolševizmu, ale o tom neskôr.

Médiá ma často označujú ako „obdivovateľa Adolfa HITLERA“. Je tomu tak, pretože môj pohľad na dejiny a politiku minulosti neobišiel ani jeho osobu. Koniec koncov sa tento človek stal podľa oficiálnej historiografie synonymom

absolútneho zla. Čo však dnešný režim označuje za zlo, je treba podrobne preskúmať, pretože opak môže byť pravdou. Dnes nie je problém kohokoľvek obžalovať z trestného činu *podpory a propagácie hnutí, ktoré potláčajú ľudské práva a slobody*, pokiaľ sa v akomkoľvek zmysle vyjadríte pozitívne k osobe Adolfa HITLERA alebo k národnému socializmu. Avšak naopak, nie je problém na jeho mene zarábať milióny ročne vo filmovom priemysle. Démonizované knihy o HITLEROVI, filmy, dokumenty; všetko, čo prinesie do hollywoodskej kasy doláre a eurá, je humánne a politike prospešné. Všetko, čo poukáže na lživý výklad a pozitívne stránky jeho politiky, je trestné. Má to svoje dôvody, o ktorých som skrátka musel napísať, pretože to úzko súvisí s politikou dnešných dní. Vždy, keď sa objaví politické hnutie alebo snaha, ktorých primárnym cieľom je presadiť nacionalizmus vo svojej podstate, teda chrániť svoju zem, sústrediť sa na blaho majoritného obyvateľstva a jeho ochranu, povedané inými slovami – opak dnešnej liberálno-demokratickej politiky úpadku – vytiahnu tieto demokratické živly zo svojej skrinky propagandy kartu Adolfa HITLERA a holokaust. Žiadneho politika, ktorý dnes chce robiť politiku pre národ – ktorý je doslova žijúcim organizmom – neobíde téma Tretej ríše a osoby Adolfa HITLERA. Akékoľvek snaha odstrániť zhubný nádor liberálnej a zastupiteľskej demokracie dnešnej doby, sa okamžite stretnú s odporom parazitujúcich demokratov na tele národa, spolu s obrazom zla v podobe Adolfa HITLERA.

Ako dieťa som sledoval mnoho historických dokumentov a nikdy som nechápal, ako môže tak vyspelý národ ako Nemci, oslavovať diktátora ako Adolfa HITLERA, ktorý dal deportovať a likvidovať ľudí v koncentračných táboroch. Niečo mi tu už vtedy nesesedelo, a tak som začal v neskoršom veku pátrať. Podvedome som tomu všetkému neveril. Niečo mi vravelo, že prezentovaný obraz je nezmysel. Až príchodom internetu a zverejňovaním HITLEROVÝCH prejavov, dokumentov a dobových mediálnych správ, som začal chápať, že to, čo vieme o HITLEROVI – vodcovi Tretej ríše – je z obrovskej časti výmysel fantastov vojnovnej a povojnovej propagandy, ktorý slúži ako jeden z pilierov demokracie, ktoré, ak sa nahlodajú, začnú korodovať ako obnažená oceľ v mostnej konštrukcii a tento režim úpadku sa rozpadne. Kto bol teda Adolf HITLER – muž, ktorý je opradený príbehmi, ktoré by mohol závidieť i sám autor hororov Stephen KING? Kto bol človek, kvôli ktorému musia ešte dnes prijímať zákony, ktoré postihujú každého, kto si dovoľí prísť k iným záverom, ako sú tie oficiálne – tie kázané?

O vodcovi nemeckého národa bolo už popísané veľa, preto nebudem písať o jeho narodení ani o jeho rodičoch. Pre mňa je dôležitejšie jeho dospievanie a získavanie jeho politických a svetonázorových postojov. Prečo je aj po smrti tak nebezpečný? Medzi svetonázorom a aktívnou politikou je rozdiel, no je to práve svetonázor, ktorý formuje politické smerovanie osobnosti. HITLEROV svetonázor nebol o nič odlišnejší od svetonázoru politikov doby, v ktorej žil. Bol dieťa doby, a okrem spoločných rasových téz, ktoré s ním zdieľali i politici tzv. demokratických krajín ako Winston CHURCHILL či Theodore ROOSEVELT, mal však to, čo ostatným chýbalo – víziu iného, pre neho lepšieho sveta. Získal z cesty, ktorú vydláždili židovskí bankári na *Wall Street* a sionistické skupiny. Prejst' na cestu, ktorú vydláždila príroda samotná. To, čo prírodu formovalo milióny rokov a to, čo zaistilo existenciu najsilnejších druhov na tejto planéte, ktoré tu dokázali prežiť dlhšie, ako tie druhy, ktoré z cesty vydláždenej prírodou zišli alebo boli príliš slabé, aby sa na nej udržali, a tak slúžili len ako zdroj energie a potrava pre silných. No napriek pôsobiacej krutosti, ktorou príroda disponuje vo svojej podstate, sa HITLER snažil zaviesť do tejto zmesi krutosti trocha človečenstva – ľudských pravidiel. Ako bytosť, ktorá má na to právo, keďže sa nachádza na vrchole potravinového reťazca a je teda krutosti prírody rovnocenná, ba krutosťou prírody vybraná. Istý podiel človeka v kolobehu bez pravidiel, kde silnejší požiera toho slabšieho. Vyberať len to najlepšie z najlepšieho tak, ako to príroda a jej zákony chcú.

HITLER bol zložitá osobnosť, prístupná len najbližšiemu okoliu a skutočným priateľom. Jeho talent pochopiť sociálne a politické nálady a pretaviť ich do vízie budúcnosti, kde priam prorokoval svoj osud – pokiaľ máme veriť rozprávaniu Augusta KUBIZEKA⁶¹⁶, ktorý napísal knihu o jeho priateľstve s HITLEROM. Vo veku 17 – 18 rokov videl už sám seba, ako vodcu nemeckého národa a plne túto víziu rozvíjal. KUBIZEK vo svojej knihe píše o vízii nejakého druhu osvietenia, ktorým si HITLER prešiel a ktorého bol svedkom. Malo sa tak stať po opere s názvom *Rienzi*, ktorú spolu navštívili. HITLER a KUBIZEK boli milovníci operných hier, vážnej hudby a divadla, kde sa vlastne i v detstve spoznali. Hra *Rienzi* bola o mužovi, ktorý sa snažil vytrhnúť rímsky ľud z útlaku šľachty. Po jeho snahách bola šľachta odsúdená, no Rienzi jej daruje milosť, na čo šľachta podnikla ľud proti Rienzimu. Rienziho nakoniec všetci

616 Hitlerov blízky priateľ z detstva, údajne pochádzajúci z českej rodiny. O priateľstve s Hitlerom napísal knihu „Adolf Hitler, můj přítel z mládí“; (Tygros 2012).

verní opustia a on padne. Vlastný národ, ktorému pomohol, ho nechal padnúť na samé dno.

Po predstavení sa KUBIZEK, s budúcim vodcom, odobral uličkami mesta Linz. HITLER bol ponorený do myšlienok. Zrazu sa však pobral ku kopcu Freinberg. KUBIZEK píše:

„Akoby hnaný neviditeľnou silou, vystúpil Adolf na vrchol Freinbergu. Až teraz som si všimol, že sme v tej tme neboli sami: nad nami žiarili hviezdy. Adolf stál pred mnou. Náhle uchopil obe moje ruky a pevne ich držal. Takéto gesto som u neho nepoznal. Zo sily jeho stisku bolo cítiť, ako hlboko bol otrasený. Jeho oči sa leskli horúčkovitým vzrušením. Nehovoril obratne ako inokedy. Jeho slová zneli drsne a chrapľavo. Z jeho hlasu som spoznal, ako ho dnešný zážitok rozrušil. Pozvoľna začal hovoriť voľnejšie. Nikdy predtým ani potom som nepočul Adolfa Hitlera hovoriť tak ako v tejto hodine, keď sme stáli osamelí pod hviezdami, akoby sme boli jediné tvory na tejto planéte.

Nedokážem jeho slová opakovať, je to nemožné.

Všimol som si v tej chvíli niečo podivné, čo som u neho ešte nepozoroval, i keď ku mne hovorieval rozrušene. Bolo to, ako keby z neho hovorilo jeho druhé ja, ktoré jeho samotného ohromilo tak isto ako mňa.

O strhujúcich rečníkoch sa hovorí, že sa opíjajú vlastnými slovami. Pri ňom tomu tak v žiadnom prípade nebolo. Mal som dojem, ako keby sa sám udivoval a bol uchvátený tým, čo z neho tak živelné prúdilo. Neodvažujem sa to posudzovať. Bol to stav extázy, číreho vytrženia. Všetko, čo zažil pri Rienzim, presunul z veľkolepého údivu na inú, jemu vlastnú rovinu. Skôr bol dojem z diela len vonkajším impulzom, ktorý ho doviedol k reči. Slová z neho plynuli ako povodeň, ktorá pretrhla praskajúcu hrádzu. Znamení-tými a strhujúcimi vetami pred mnou rozprestrel budúcnosť svoju i svojho národa.

Doposiaľ som bol presvedčený, že chce byť umelcom, maliarom, prípadne staviteľom alebo architektom. O tom nebolo v tejto chvíli ani reči. Išlo mu o niečo vyššie, čo som moc dobre nechápal. Zatiaľ som mal zato, že povolanie umelca pre neho znamená najvyšší dosiahnuteľný cieľ. Teraz ale hovoril o úlohe, ktorú prijme z rúk ľudu, aby ho vyviedol z otroctva k slobode.

V tomto okamihu ku mne ešte hovoril úplne neznámy mladík. Hovoril o zvláštnej misii, ktorá mu je určená. Bol som jediným človekom, ku ktorému hovoril, a nerozumel som mu. Muselo ubehnúť ešte mnoho rokov, než

*som pochopil, čo pre neho táto všetkému pozemskému vzdialená hviezdna hodina, znamenala. [...]Adolf sa už o onej hodine na Freinbergu nezmienil. Spočiatku som si nemohol jeho podivné chovanie vysvetliť. Predsa len taký zážitok nemohol zabudnúť. Tomu som neveril. Ako som o tridsať rokov neskôr zistil, nezabudol na to nikdy. Mlčal len preto, že si chcel túto chvíľu uchovať sám pre seba. To som chápal a jeho mlčanie som rešpektoval. Bola to ostatne jeho hodina, nie moja. Mne pritom pripadla len skromná úloha zúčastneného priateľa.*⁶¹⁷

KUBIZEK teda veril, že HITLER bol osvietený, poverený vyššou silou, a ak máme veriť jeho slovám, tak HITLER si to nielen myslel, ale bol o tom presvedčený.

HITLER nebol obyčajné dieťa. Už v skorom veku preukázal talent maľovať. Dnešná propaganda ho často vykresľuje ako maliara, ktorý mohol nanajvýš maľovať miestnosti do jednej monotónnej farby. Opak je však pravdou. Kto niekedy videl jeho obrazy a zmysel pre detail, vie o čom píšem. Neskôr prešiel na skice a nákresy rôznych rakúskych miest. KUBIZEK píše, že HITLER plánoval prestavať mestá hneď, keď príde k moci, a to už ako 17 – 18-ročný mladík. Navrhoval obytné domy pre robotníkov so splachovacími záchodmi, ktoré boli na tú dobu nevídané a nepatrili medzi štandard. Vieme, že po príchode k moci svoje ambície splnil a mnohé mestá sa prestavali na jeho obraz. Chcel sa stať architektom, no neprijali ho na školu kvôli chýbajúcemu vzdelaniu. Dokázal, že vzdelanie hrá druhé husle, pokiaľ je človek cieľavedomý a trpezlivý.

Miloval umenie, no pre nedostatok peňazí mohol navštevovať len menšie mestské divadlá, hlavne po smrti jeho rodičov, ktorí ho už nemohli podporovať. Odmietal si kupovať stravu a bol na smrť vychudnutý, len aby si mohol zakúpiť lístok na obľúbeného WAGNERA. Sám seba sa pýtam, kto by bol ochotný opojiť sa kultúrou a prijať ju za svoju duševnú stravu, ktorá ho dokáže držať pri živote? Obetovať fyzické zdravie, aby obohatil duševný život? Už tu si každý taký človek, a to ešte v takom mladom veku, zaslúži rešpekt. Pre dnešnú generáciu totiž duševná obživa ostáva veľkou neznámou.

HITLER je obrazom človeka, ktorý cez svoju húževnatosť dokázal dosiahnuť svoj cieľ, svoju víziu. Riskoval život, len aby sa jeho vízia naplnila.

⁶¹⁷ August Kubizek, Adolf Hitler, můj přítel z mládí, Tygros 2012, str. 112 – 113.

Bez ohľadu na to, či bol alebo nebol skutočne vyvolený vyššou mocou, aby slúžil svojmu národu. Za vyššiu moc by svedčilo 42 atentátov, ktoré prežil, medzi nimi i výbuch bomby, ktorá explodovala v jeho bezprostrednej blízkosti v uzavretej miestnosti, kde zahynuli 4 ľudia. Zakaždým, keď atentát nevyšiel, sa tak stalo z dôvodu, že HITLER v tom momente a v ten deň zmenil svoje zvyklosti, a tak sa atentátom vyhol. Preto tu existujú dohady o istej prozreteľnosti, vyššej moci, ktorá ho chránila. Vodca tomu, podľa všetkého, sám veril, keď sa vo svojom predposlednom prejave, vysielanom z rádia 30. januára 1945, tesne pred porážkou Nemecka, vyjadril na adresu atentátu z 20. júla 1944, a tak potvrdil KUBIZEKOVE domnienky o jeho vyvolenosti vyššou mocou:

„20. júla bolo v rukách prozreteľnosti, odstrániť ma bombou, ktorá vybuchla jeden a pol metra odo mňa, a tým ukončiť moje životné dielo. Že ma tento deň Všemohúci ochránil, vidím ako umocnenie mne udelenej úlohy.“

Bundesarchiv, Bild 146-1072-025-12
Foto: o. Kog. 1. Juli 1944

Miestnosť po výbuchu bomby, ktorá okamžite zabila 4 ľudí, Hitler bol len ľahko zranený.

Symbióza kladných, ako i negatívnych vlastností osobnosti v tom správnom pomere, vytvorila človeka, ktorý je tak nenávidený demokratickým svetom, že viac ako 70 rokov po jeho smrti sa boja jeho kultu. Boja sa jeho osobnosti, prezentácie, jeho práce a podrobného skúmania jeho politiky. Viac ako 70 rokov po fyzickej smrti – pokiaľ máme veriť, že umrel v roku 1945 – sa jeho meno stalo postrachom zastupiteľskej demokracie, a tým i nesmrteľným. Jediným spôsobom, ako sa snažia proti nemu bojovať a upevňovať tak svoju pozíciu, je ohováranie, čím paradoxne jeho kult udržujú pri živote.

Adolf HITLER bol bývalý vojak, ktorý si prešiel na fronte peklom. Jeho zmysel pre odvahu sa ukázal už počas prvých mesiacov vojny 29. októbra 1914. Úspešne zaútočil so svojím regimentom na Ypres. Neskôr boli z pravého krídla ostreľovaní vlastným delostrelectvom, ktoré si myslelo, že pozíciu zabrali Angličania. HITLER nato odhodil svoju helmu a s kamarátom Ernstom SCHMIDTOM utekali oproti guľkám k veliteľskému stanovisku, kde oznámili situáciu. HITLER takto zabránil úmrtiu mnohých svojich kamarátov, za čo bol navrhnutý na *železný kríž*. Žiadosť bola zamietnutá, no zato bol povýšený na desiatnika. Ukázal odvahu i pri záchrane ťažko raneného veliteľa pluku Philippa ENGELHARDTA, ktorého zachránil spolu s tromi spolubojovníkmi pod ťažkou nepriateľskou paľbou. Za tento čin sa stal ADOLF HITLER nositeľ železného kríža II. triedy, ktorý mu bol udelený 2. decembra 1914. Železný kríž I. triedy získal HITLER za vynikajúce služby ako *Meldegänger* (spojka), pri veľkej ofenzíve 1918, a za zajatie francúzskeho dôstojníka s asi pätnástimi mužmi, ktorých zajal pri svojej činnosti. HITLER bol počas bojov viackrát ranený. Začiatkom októbra 1916 ľahko, no ostal na bojisku, a 7. októbra opäť. Pätnásteho októbra 1918, tesne pred prímerím, bol zasiahnutý bojovým plynom, ktorý ho na nejakú dobu zbavil zraku. Plyn prenikol cez masku pri výkone služby sojky.

HITLER bol vyznamenaný:

- Železný kríž II. triedy; 2. december 1914
- Železný kríž I. triedy; 4. august 1918
- Vojenský záslužný kríž III. triedy s mečmi; 17. september 1917⁶¹⁸

618 Od roku 1905 do roku 1918 získalo toto vysoké vyznamenanie len 834 vojakov.

- Diplom regimentu za vynikajúcu statočnosť pred nepriateľom počas nasadenia pri Fontaines dňa 9. mája 1918
- Odznak za zranenie v čiernej farbe (dva krát zranený); 18. máj 1918
- Služobné vyznamenanie III. triedy; 25. august 1918

HITLER bol bojovník telom i dušou. Nezvykol sa vzdávať, čo prispelo k jeho politickému vzostupu, no neskôr sa mu stalo osudným pri vojenských rozhodnutiach.

Okrem toho, že HITLER odmietal alkohol a cigarety, bol i vegetarián. A tak sa v Nemecku prijal rad zákonov a nariadení na ochranu zvierat. Dvadsiateho prvého apríla 1933 sa prijal zákon o zákaze porážania zvierat košerovaním⁶¹⁹ a do platnosti vstúpil 1. mája 1933 (RGBl⁶²⁰. I, str. 203):

„Zákon o porážaní zvierat z 21. apríla 1933

§ 1

- (1) *Teplokrvné zvieratá sú pri porážke od začiatku pustenja krvi omráčené.*
- (2) [...]
- (3) *Pri nútenej porážke (§ 1 ods. 3 zákona o porážaní dobytku a obhliadke mäsa z 3. júna 1900, Reichsgesetzbl. str. 547), pri ktorej sa omráčenie zvieratá podľa stavu nenechá previesť, nemá predpis ods. 1 použitie.*

§ 3

- (1) *Kto sa úkladne alebo nedbalo podľa predpisu § 1 ods. 1 alebo na základe tohto zákona prijatého rozhodnutia dopustí porušenia, potrestá sa väzením na šesť mesiacov alebo peňažnou pokutou.“*

24. novembra 1933 Nemecko schválilo prvý zákon na ochranu zvierat, trestajúci priamo týranie zvierat. Zákon priamo zakazoval spôsobovať bolesť zvieratám (§ 1 ods. 1, RGBl str. 987) či nasadzovať ich na práce, ktoré

619 Spôsob porážania jatočného dobytku a úpravy mäsa a iných pokrmov a nápojov podľa židovských rituálnych predpisov. Zvieratá sú podrezané zaživa bez omráčenia. Tieto rituály využívajú ako židia tak i moslimovia, aby tak bolo pre nich mäso čisté.

620 Listina ríšskych zákonov – Reichsgesetzblatt, v skratke RGBl. Bol úradný oznamovací plátok platných zákonov Nemeckej ríše, vydávaný od 1871 – 1945. Vnútorne politické záležitosti, nariadenia a zákony spadali pod „RGBl I“ a zahranično-politické nariadenia pod „RGBl II“.

Karikatúra na prijatie zákazu vivisekcie zvierat. Zvieratá zdvíhajú pravú labku (kridlo) a zdravia Hermanna Göringa. 3. 9. 1933.

celú svoju funkciu nezobral jediný plat a žil výlučne z práv a predaja svojej knihy.

Tolko v stručnosti k jeho osobe. Toho negatívneho a často lživého bolo povedaného dosť. Toto je však iná strana Adolfa HITLERA, ktorú médiá ani dejiny neprezentujú, aby uchovali obraz, ktorý skoro 90 rokov budujú o jeho osobe.

prekonávajú ich fyzické možnosti (§ 2 ods. 2). Zákon je taký rozsiahly a dobre pokrytý, že ho dnes Nemecko stále aplikuje a mnohé krajiny ho prebrali. Ešte predtým Hermann GÖRING schválil výnos (august 1933), ktorý zakazoval vivisekciu⁶²¹ na zvieratách.

Adolf HITLER spával na obyčajnej posteli a odmietal luxus príznačný pre západných demokratických vodcov. Keď mu bol ponúkaný druhý matrac pre pohodlnejší spánok, odmietol ho s odôvodnením, že ani vojaci bojujúci na fronte nemajú dva matraxy. Za

621 Označuje sa tým operatívny zákrok na živých zvieratách alebo ľuďoch.

„Videl som teda slávneho nemeckého vodcu, i veľké zmeny, ktoré spôsobil. Nech si myslí o týchto metódach kto chce čo chce – a nie sú to určite metódy parlamentárneho štátu – nemôže existovať pochybnosť, že spôsobil vynikajúce zmeny v duchu ľudí, v ich správaní medzi sebou a v ich ekonomickej sebareprezentácii. [...] Prvýkrát po vojne vládne (v Nemecku) všeobecný pocit istoty. Ľudia sú veselší. Po celej krajine sa šíri nálada všeobecnej radosti. Je to šťastné Nemecko. Videl som to všade, a na Angličanov, ktorých som na mojej ceste stretol a Nemcov dobre poznali, to urobilo dojem. Tento zázrak vykonal jeden muž. Je to rodený vodca ľudí. Magnetická, dynamická osobnosť s úprimným úmyslom, s odhodlanou vôľou a nebojácnym srdcom. [...] Chránil ich pred neustálym nebezpečenstvom hladomoru – bolestivou spomienkou poslednej vojny a rokov mieru. Viac ako 700 000 umrelo na hlad počas týchto rokov. [...] O jeho popularite, predovšetkým medzi nemeckou mládežou, nie je pochyb. Starí mu dôverujú, mladí ho zbožňujú [...] je to uctievanie národného hrdinu, ktorý svoju zem zachránil z úplnej beznádeje a poníženia.“

17. september 1936, „Daily Express“, rozhovor s anglickým politikom a premiérom Lloydom Georgom.

Hitlerova cesta k moci

HITLEROV príchod k moci nebol zadarmo, nebol ani náhodný a už vôbec nebol výsledkom zmanipulovanej väčšiny, ako sa nám to snažia nahovoriť tzv. historici a médiá, ktoré sú v rukách skutočných vojnových štváčov a ich potomkov. Jeho príchodu k moci predchádzal Versaillský diktát a jeho následky. Ak by sme teda mali hľadať vinníka jeho nástupu k moci a nasledovného vzostupu, tak sú to demokrati samotní a ich nenásytná túžba po bohatstve, ktoré videli v nemeckých kolóniách a priemysle, ktoré Nemcom doslova ukradli ako vojnovú korisť. Tá mala splatiť dlhy za vojnu bankám, ako banke *J. P. Morgan*, od ktorej si požičiavalo Anglicko na vedenie vojny. HITLEROV vzostup bola teda reakcia na akciu. Konkrétne reakcia Nemcov na ich pripravovanú pomalú fyzickú, kultúrnu a genetickú likvidáciu cez ekonomické vykorisťovanie. Táto krádež mala za následok infláciu, hladomor a státisíce životov príslušníkov národa, ktorý nám daroval skladateľov ako Richard WAGNER, Johann Sebastian BACH, Ludwig VAN BEETHOVEN, Georg Friedrich HÄNDEL, Leopold MOZART, Wolfgang Amadeus MOZART a Richard STRAUSS. Básnikov, mysliteľov a spisovateľov ako Johann Wolfgang VON GOETHE, Friedrich SCHILLER, Friedrich NIETZSCHE, Arthur SCHOPENHAUER a tisíce iných, ktorí na rozdiel od neeurópskych imigrantov, skutočne Európu a svet obohatili svojou hudbou či myšlienkami. Bolo teda otázkou času, kedy sa objaví politik, ktorý bude chcieť napáchané škody napraviť, vrátiť Nemcom dôstojnosť a miesto v dejinách, ktoré im bezpochyby patrí. Tým politikom bol práve Adolf HITLER.

HITLEROVE rozhodnutie stať sa politikom prišlo veľmi skoro, no naplno sa začalo formovať po podpísaní vynúteného mieru, ktoré si na Nemecku vynútili víťazné mocnosti uzavretím prístavov a následným hladomorom. Peniaze mali hodnotu papiera a ľudia si doslova s týmito peniazmi tapetovali izby. HITLER sa odmietal prizerať úpadku.

Budúci Vodca sa pridá k Mníchovskej ríšskej brannej moci (Reichswehr). Neskôr k tzv. Čiernej ríšskej brannej moci⁶²² (Schwarze Reichswehr), ktorá slúžila ako tieňová armáda nerešpektujúca nariadenia Versaillského diktátu o obmedzenom počte vojska. Práve v týchto kruhoch HITLER preukázal svoj politický talent. Dvanásteho septembra 1919 navštívil prvýkrát stranu DAP⁶²³, založenú Karlom HARREROM a Antonom DREXLEROM. Devätnásteho októbra vstúpil HITLER do strany pod členským číslom 55⁶²⁴. Svojimi prejavmi získaval publikum a rýchlo verboval nových členov.

HITLEROVA túžba po zmene bola taká silná, že sa mu nechcelo čakať na voľby, v ktorých mohol preraziť. Nemecko bolo v dezolátnom stave. Inflácia likvidovala ekonomiku a zubožovala celý národ. Preto sa rozhodol prebrať moc po vzore MUSSOLINIHO a jeho pochodu na Rím z októbra 1922. Vládu v Berlíne chcel zhodiť a prebrať tak moc. Domnieval sa, že ľudia sa k nemu kvôli prevládajúcej biede pridajú. Ôsmeho novembra 1923 vtrhol do *Bürgerbräukeller*⁶²⁵ a odtiaľ tiahol spolu s ďalšími mužmi na *Feldherrnhalle*⁶²⁶. Nasledujúce ráno však HITLEROV pochod rozohnala polícia, ktorá strieľala do davu. Zahynulo 16 jeho spolubojovníkov. HITLER bol zranený a z miesta stretu ušiel. No neskôr bol vypátraný a zatknutý. Zatknutie previedol istý BELLEVILLE, ktorý ho údajne zatýkal len veľmi nerád, a neskôr slúžil ako jeho dozorca vo väzení. HITLEROVI nechal pred zatknutím čas udeliť inštrukcie a pomohol mu obliecť sa. Z domu, kde sa ukrýval, bol HITLER prevezený do Landsbergu. Proces s Adolfom HITLEROM začal 26. februára 1924 v Mníchove. Bol odsúdený za velezradu

622 Ako Čierna ríšska branná moc boli označované paramilitantné jednotky v časoch Weimarskej republiky. Boli podporovaní oficiálnou ríšskou brannou mocou. Medzi tieto jednotky patrili jednotky SA, Brigade Ehrhardt, Stahlhelm, Bund Oberland a mnohé iné.

623 Deutsche Arbeiterpartei – Nemecká robotnícka strana, predchodca NSDAP, ktorá vznikla 24. februára 1920.

624 Niekde sa uvádza 555. Je to z dôvodu, že strana začala počítať členov od čísla 501.

625 Hostinec situovaný v mníchovskej pivnici od roku 1885. Stretávali sa tu príslušníci rôznych politických strán, kde sa viedli prejavy a schôdze.

626 Je stavba v Mníchove, ktorú dal postaviť bavorský kráľ Ludwig I. v rokoch 1841/44 pre úctu k „poľným pánom“. Vojvodca (Feldherr) bol najvyššie postavená vojenská osobnosť na bojovom poli.

a dostal najnižší možný trest – päť rokov. Internovaný bol v pevnosti Landsberg, kde napísal svoju knihu *Mein Kampf*. Z tohto trestu si však odsedel necelý rok a 20. decembra 1924 bol prepustený. Jeho odsúdenie ho medzi ľuďmi popularizovalo, a tak vystúpil v straníckej hierarchii vyššie.

Adolf HITLER si vzal ponaučenie z pokusu o násilné zvrhnutie vlády a začal sa sústreďovať na prebratie moci legálnou, zákonom vydláždenou cestou – voľbami. V roku 1929 zasiahla svet finančná kríza a Nemecko to zasiahlo dvojnásobne. Na Nemecko bol uvalený tzv. Youngov plán. Youngov plán bol po Versaillskom diktáte v poradí tretím krokom ako vykradnúť Nemecko. Jeho zodpovedným tvorcom bol židovský priemyselník a bankár Owen YOUNG žijúci v USA. YOUNGOV plán mal nahradiť DAWESOV plán⁶²⁷, na ktorom taktiež spolupracoval tento židovský bankár, a bol to druhý krok po versaillskom diktáte, ktorý mal Nemecko vykradnúť. Jeho zodpovedným tvorcom bol americký bankár Charles Gates DAWES. Táto kríza židobankárov z USA napomohla Adolfovi HITLEROVI, na úkor civilných obetí týchto bankárov, k vzostupu.

Dawesov plán

Pod vedením Anglicka a USA bol podpísaný 16. augusta 1924 a do platnosti vstúpil 1. septembra toho istého roku. Plán mal oficiálne za úlohu oživiť nemeckú ekonomiku pôžičkami, pretože Nemci neboli schopní plniť reparačné podmienky z Versailles. V skutočnosti mal Nemecko nechať po ekonomickej stránke nabrat' na sile, aby sa táto dojná krava dala dojiť ešte efektívnejšie. Tento plán ani len nestanovil konečnú sumu, ktorú mali vo forme reparácií Nemci splatiť, ale stanovil pravidelné ročné platby vo výške 2,5 miliardy zlatých mariek (Goldmark), čo predstavovalo **objem zlata o hmotnosti 896,05 tony** alebo **12 500 ton striebra ročne!!!** Plán rátal i s istinou. Ako istinu si vzali Ríšsku banku (Reichsbank) a novozałożenú Spoločnosť nemeckých ríšskych dráh (Deutsche-Reichsbahn-Gesellschaft). Tieto spoločnosti sa ocitli pod zahraničným dozorom, na čo bol nasadený generálny splnomocnenec z USA v Berlíne. Nemecký časopis *Der Angriff* (Útok) napísal:

„Dňa 29. augusta 1924 mu dali bibliu hospodárstva: Dawens. To znamená: že máme skoro pol storočia ročne našim utlačovateľom platiť

627 Iróniou je, že za tento plán, ako z Nemecka vytiahnuť ešte viac peňazí, na čo doplatilo civilné obyvateľstvo hladomorom, získal v roku 1925 Nobelovu cenu mieru.

„Prelomte Dawensove reťaze“
Volebný plagát NSDAP z roku 1928.

nachávali vlastné vrecká, muselo si Nemecko brať pôžičky v zahraničí, pretože samo bolo neschopné platby. Tieto pôžičky bralo z amerických bánk, a tak sa čím viac zadlžovalo. Tento šialený plán sa rozhodli národní socialisti na čele s HITLEROM, pochovať. V roku 1933 sa im to aj podarilo, avšak po zjednotení Nemecka v roku 1990 museli Nemci začať platiť opäť a platia dodnes.

Youngov plán

DAWESOV plán sa ukázal pre Nemecko ako neúnosný. Preto v roku 1929 prišiel s novým platobným plánom židovský bankár OWEN YOUNG. Tento plán rátal s platbami do roku 1988 s celkovou sumou 114 miliárd zlatých ríšskych

2,5 miliardy. To robí na deň sedem miliónov; je to suma, ktorou by sa dala v Nemecku jedným úderom odstrániť núdza bývania. Poddali sme sa slobodnému rozhodnutiu o železniciach, minciach a hospodárstve. Tie sú teraz v rukách našich vykorisťovateľov a sú nimi bezohľadne proti nám využívané. Teraz sedia nepriateľské moci medzi nami, vkupujú sa z nám ukradnutých peňazí medzi nás, a keď raz budeme oslobodení od týchto reparačných záťaží, tak potom budeme mať ešte viac splácania odškodného na úrokoch.“⁶²⁸

Aby Nemecko mohlo plniť tento šialený plán bankárov, ktorí si týmito peniazmi na-

628 Der Angriff, 10. august 1927: Ist das ein Staat?.

Výzva na referendum proti „Youngovmu plánu“: „Ako vianočný darček 114 miliárd odškodňovacia záťaž. Preto hlasovanie ľudu 22. decembra
Hlasujte ÁNO pre oslobodzujúci zákon.“

a iné platby židobankárom, ktoré súvisia s vojnami, ktoré sami títo bankári vyvolali, financovali alebo zasiali ich semeno. A tak, aby nemecká ekonomika nebola vystavená záťažiam, bolo potrebné túto ťarchu preniesť na všetky krajiny Európy tak, že Nemecko zničilo nariadeniami EÚ ekonomiky iných krajín, aby samo mohlo produkovať prebytky, ktoré predáva do krajín so zničeným hospodárstvom. Predaj nemeckých prebytkov má pokryť práve oné záväzky.

Veritelia, ktorí Nemecko šklbali po Versaillskej dohode ako hus, chceli svoje peniaze hneď. HITLER šikovne a logicky využil nevôľu ľudu voči plánom židovských bankárov a v decembri 1929 spolu s *Deutschnationale*

mariek. Priemerná ročná splátka sa teda pohybovala okolo 2 miliárd. Železnice a Ríšska banka už neboli pod zahraničnou kontrolou. Nemecko malo 59 rokov na to, aby „svoje dlhy“ splatilo. Muselo zložiť dlžobný dokument v banke pre medzinárodné platobné vyrovnanie (BIZ) vo Švajčiarskom Bazileji. Banke sa mali prevádzzať peniaze v devízach a tá zabezpečila ďalší prevod iným bankám. Nemecký národ bol rozhorčený, a to právom, keďže vojnu nezačal a jeho predstavitelia ponúkali mier, ba sa pokúšali vojne predísť. Platby YOUNGOVHO plánu Nemci majú splácať ešte do roku 2020. Takže, kto dnes tvrdí, že Nemecko v EÚ okráda iné štáty pomocou rôznych ekonomických nariadení, je to práve z dôvodu, že sa všetci skladáme na YOUNGOV plán

Volkspartei (DNVP)⁶²⁹, *Stahlhelm*⁶³⁰ a *Alldeutsche Verband*⁶³¹ zvolali ľudové hlasovanie o YOUNGOVOM pláne. Avšak ľudové hlasovanie s 15 %-nou podporou zlyhalo. Finančná kríza, ako i DAWESOV a YOUNGOV plán, ale vyniesli NSDAP pri voľbách 14. septembra 1930, 18,3 % z predošlých 2,6 %, a tak sa stala druhou najsilnejšou stranou po SPD. Miesto 12 poslancov získali teraz 107 mandátov v ríšskom sneme. K tomu dopomohol veľkovydavateľ Alfred HUGENBERG, ktorý predsedal DNVP. Jeho, medzi nemeckou populáciou veľmi čítané noviny, pomohli spopularizovať Adolfa HITLERA a NSDAP. Tézy dnešných boľševikov, že tieto a iné aktivity nemeckých nacionalistov financovali bankári a veľkopodniky, nie sú úplne pravdivé. HITLER, práve naopak, so svojím sociálnym programom týchto finančníkov a veľkopodnikateľov odstrašoval. Svetlé výnimky boli podnikatelia, ktorí sa hlásili k národnému socializmu a mali podobný osud na fronte a v povstaniach v povojnových rokoch, ako Adolf HITLER. Medzi nich patril Fritz THYSSEN⁶³² a Emil KIRDORF⁶³³. V roku 1931 sa na tlak Adolfa HITLERA a Alfreda HUGENBERGA spoji-

629 Nemecko-národná ľudová strana.

630 Stahlhelm-Bund der Frontsoldaten, ocelové prilby-zväz frontových vojakov. Paramilitárny spolok, ktorý odmietal politické presadzovanie cieľov. To sa zmenilo v roku 1931, kedy postavili do prezidentských volieb vlastného kandidáta, Theodora Duesterberga. Organizácia bola nasadená i vojensky pri potlačení „Spartakovcov“. V roku 1933 sa začalo jej pomalé rozpúšťanie. Jednotliví členovia do 18 rokov boli začlenení do Hitlerjugend, členovia od 18 – 35 rokov boli včlenení do SA a členovia nad 35 rokov do SA-rezervy.

631 Všenemecký zväz.

632 Thyssen patril k najväčším priemyselníkom v Nemecku. V roku 1924 sa stal predsedom Spoločnosti pre surovú oceľ a v roku 1926, po smrti jeho otca, prebral celý Thyssen-koncern. V roku 1928 sa stal predsedom *Spojených železiarní a.s.* a predsedom *medzinárodnej spoločnosti pre surovú oceľ*. 1. Mája 1931 vstúpil do NSDAP. V roku 1933 sa stal členom *generálnej rady hospodárstva* a pruským štátnym radcom. Ďalej sa stal predsedom dozornej rady *Banky pre priemyselné obligácie*, predsedom *severozápadnej spoločnosti nemeckého železiarskeho a ocelového priemyslu* a členom ríšskeho snemu. Počas vojny kolaboroval s Francúzmi, za čo mu bolo odobrané občianstvo a bol držaný v čestnej väzbe. Jeho cieľom bolo získať Francúzov na stranu Nemecka pre boj so Sovietskym zväzom. V roku 1941 vyšla v New Yourku kniha pod jeho menom „*I paid Hitler*“ (Platil som Hitlera). Thyssen sa po vojne od knihy dištancoval a tvrdil, že nič také nenapísal. Mohlo sa teda jednať o súčasť čiernej propagandy proti Nemecku, ktorá sa používa demokratickými mocnosťami proti každému, kto im nie je po vôli. Kniha bola proti Thyssenovi použitá ako dôkaz. Po vojne mu bola časť majetku zabavená Američanmi a bol deportovaný do amerického koncentračného tábora.

633 Bol nemecký priemyselník a pionier ťažobného priemyslu. Bol spoluzakladateľom Gelsenkirchenských baní a.s., ktoré sa pod jeho vedením stali najväčším uhoľno-oceliarskym podnikom v Európe. Po versailskom diktáte sa Kirdorf naklonil k národným silám a finančne ich podporoval. V roku 1934 vstúpil do NSDAP.

li NSDAP a DNVP s inými národnými spolkami a vytvorili tak *Harzburgský front*⁶³⁴, ktorý vystupoval ako protivník Weimarskej republiky. Táto koalícia však kvôli vnútornému napätiu nevydržala a v roku 1932 išli subjekty vlastnou cestou a postavili si vlastných kandidátov na prezidenta.

V júli 1932 získala NSDAP 37,4 % hlasov. V tomto roku sa Adolf HITLER stal nemeckým občanom, keďže rakúskeho sa vzdal v roku 1925 a odvtedy nebol občanom žiadneho štátu. V novembri 1932 sa konali voľby opäť a NSDAP získala 33,1 %, a tým sa stala znovu najsilnejšou stranou, čo však bolo menej ako v júli 1932, teda strata o viac ako 4 %.

30. januára 1933 vymenoval ríšsky prezident Paul VON HINDENBURG Adolfa HITLERA za ríšskeho kancelára.

Posledné ríšske voľby, v rámci Weimarskej republiky, sa konali 5. marca 1933. Tieto vyhlásil nový kancelár Adolf HITLER, podľa všetkého, aby upevnil svoju pozíciu. V týchto voľbách zvíťazil so ziskom 43,9 %, a pripadlo mu tak 288 mandátov. To však nestačilo na zostavenie vlády, a preto sa spojil s čierno-bielo-červenou bojovou frontou⁶³⁵, ktorá mala 8 %, a tým 52 mandátov. Spolu v koalícii tvorili väčšinu s 340 mandátmi. Týmto sa začali v Nemecku vlny pozitívnych ekonomických a duchovných zmien, ktoré mali hlboký dopad v Európe, v arabských krajinách a vo zvyšku sveta. O týchto dopadoch sa však dnes nehovorí a úmyselne sa zamlčujú.

634 Názov dostala táto iniciatíva podľa miesta, kde k dohode o spojení došlo. Bolo ním mesto Bad Harzburg v Dolnom Sasku, 11. október 1931.

635 Kampffront Schwarz-Weiß-Rot, bola podľa ríšskych farieb nazvaná koalícia DNVP a Stahlhelm. Kampffront bola založená 11. februára 1933.

„Už oddávna som nenávidel parlament, avšak nie ako inštitúciu samú o sebe. Naopak, ako slobodu vyznávajúci človek, som si inú možnosť vlády nevedel predstaviť, pretože myšlienka akejkoľvek diktatúry, by vyznela k môjmu postoju k domu Habsburgovcov, ako zločin proti slobode a každému rozumu.“

Adolf Hitler, Mein Kampf, Zentralverlag der NSDAP, 1942, str. 81 – 82.

Adolf Hitler, zakladateľ priamej demokracie

„Adolf Hitler – diktátor a autokrat, ktorý sa sám vymenoval za vodcu aby vládol, a tak stiahol celé Nemecko s jeho ľudom na dno...“. Tak nejako, a nijako inak, vyzerá oficiálna verzia, ktorá je prezentovaná verejnosti médiami, historikmi i vládami. Toto tvrdenie je také smiešne, ako je nezmyselné. Adolf HITLER v skutočnosti svoju zem riadil a zriadil, v konečnej podobe, skrz svoj ľud a referendumami vo všetkých dôležitých otázkach. Referendom – teda tým najdemokratickejším spôsobom vôbec – ktoré dnešní samozvaní demokrati tak radi odmietajú, aby nepretrhli niť cudzích záujmov, ktorá ich dostala ku korytu. Vodca nemeckého národa si bol vedomý, že parlamentná demokracia je skorumpovaný systém, kde všetko stojí na dohodách, ktoré sú často špinené zákulisnými kšeftami. No parlament, ako formu riadenia, neodmietal. Dobré však vedel, že parlamentný systém treba zmeniť, pretože ako tvrdil: **„Čo mi ako prvé a najviac dalo popud k zamysleniu, bola očividná absencia všetkej zodpovednosti čo i len jednotlivcej osoby. Parlament prijme určité rozhodnutie, ktorého následky môžu byť akokoľvek katastrofálne – nikto za to nenesie zodpovednosť, nikto nemôže byť potrestaný“.**⁶³⁶ Keď si pozrieme dnešný parlamentarizmus, nič sa od doby, kedy kritiku vyjadril, nezmenilo, a musím poznamenať, že mal pravdu. Nikto nie je potrestaný za rozhodnutia, ktoré majú pre národ fatálne dôsledky. I preto na politikov pozeral ako na neschopné nuly, nie ako na múdrych zástupcov ľudu: **„Cieľom dnešného parlamentarizmu nie**

636 Adolf Hitler, Mein Kampf, Zentralverlag der NSDAP, 1942, str. 85 – 86.

*je vytvoriť zhromaždenie múdrych, ale viac zostaviť dav duševne závislých núl, ktorých je podľa istých pokynov viesť o to ľahšie, o čo je väčšia obmedzenosť jednotlivca. Len tak sa dá robiť stranícka politika v dnešnom zlom zmysle slova. Ale len tak je možné, že ten čo ťahá za nitky ostáva vždy opatrne v pozadí, bez toho, aby bol niekedy osobne hnaný na zodpovednosť“.*⁶³⁷

Adolf HITLER neopovrhoval parlamentarizmom ako takým, veď v konečnom dôsledku bol sám šéfom parlamentu, avšak odmietal jeho demokratické chápanie. Bol názoru, že ak: „**Ustanoví národ regentom svojho života majoritu, rozumej, zavádza demokraciu dnešného západného razenia, spôsobuje tým nielen ujmu myšlienky významu osobnosti, ale zamedzuje účinku osobnostných kvalít. Prostredníctvom formálnej konštrukcie svojho života bráni vzniku a práci jednotlivých tvorivých osôb. Lebo toto je dvojitým prekliatím dnes vládnuceho demokraticko-parlamentárneho systému: Nielen, že je sám osebe neschopný skutočných tvorivých výkonov, ale tiež bráni vzostupu, a tým práci mužov, u ktorých hrozí, že budú nejakým spôsobom vyčnievať nad úroveň priemeru. Majority totiž vo všetkých dobách videli najväčšie ohrozenie práve v človeku, ktorého veľkosť presahoval priemer všeobecnej hlúposti, nedostatočnosti, zbabelosti a nafúkanosti. [...] Žalostný nedostatok skutočne veľkých vodcovských hláv v nemeckom národe, nachádza najjednoduchšie odôvodnenie v pustošivom rozpade spôsobenom demokraticko-parlamentným systémom, ktorý pred sebou vidíme. Národy sa budú musieť rozhodnúť. Buď budú chcieť majority, alebo hlavy**“⁶³⁸. **Oboje sa navzájom nikdy neznesie. Veľké veci na tejto planéte však doposiaľ vykonali len hlavy, a to, čo vytvorili, bolo väčšinou opäť zničené majoritami.**“⁶³⁹

Tento demokratický parlamentarizmus riadený hlúposťou sa mal raz a navždy odstrániť. Tak, ako dnes veci v demokracii napredujú pomaly, alebo nenapredujú vôbec, tak veci (ne)napredovali ani do roku 1933. Akékoľvek riešenia, ktoré mohli národu pomôcť – ako i navrhovaná revízia Versailleského diktátu demokratickými stranami – stroskotali na vyjednávaní

637 Adolf Hitler, Mein Kampf, Zentralverlag der NSDAP, 1942, str. 99.

638 Adolf Hitler naráža na to, že majority v parlamentnej demokracii budú vždy hnané hlúposťou a vo svojej existencii nikdy nič nevytvoria, práve naopak. Jednotlivec je ten tvorivý element, ktorý vytvára skutočné hodnoty. Inými slovami: Tvorivá inteligencia je tá, ktorá je majoritou a jej hlúposťou v demokracii ušliapaná.

639 Adolf Hitler, Zweites Buch, guidemedia etc, Brno 2018, str. 65 – 66 (tretí zväzok Mein Kampf, ktorý nebol počas života Adolfa Hitlera publikovaný).

demokratických strán medzi sebou. I preto nechal HITLER rozpustiť všetky strany, vrátane komunistov a socialistov. Niektoré strany sa rozpustili viac či menej samé, a tak ostala len jediná platforma – NSDAP. Štrnásteho júla 1933 sa prijal zákon, ktorý zakazoval vytváranie nových strán, a zároveň zákon o ľudovom hlasovaní – referende. Týmto zákonom skončila v Nemecku zastupiteľská demokracia, nie však parlamentarizmus. **Zákon proti novovytváraniu strán zo 14. júla 1933** pozostával z dvoch paragrafov:

„§ 1

V Nemecku zostáva ako jediná politická strana Národnosocialistická nemecká robotnícka strana.

§ 2

Kto podnikne organizačné kroky k udržiavaniu inej politickej strany alebo založí novú politickú stranu, bude, pokiaľ nebude čin podľa iných predpisov trestaný vyšším trestom, potrestaný väzením až do troch rokov alebo väzením od šiestich mesiacov až tri roky.

*Berlín, 14. júl 1933*⁶⁴⁰

Zákon o ľudovom hlasovaní – referende – bol ďaleko účinnejší ako zákony v dnešných demokratických krajinách, znel:

„Zákon o ľudovom hlasovaní zo 14. júla 1933:

§ 1

- (1) *Ríšska vláda sa môže ľudu spýtať, či ríšskou vládou mienené opatrenia schvaľuje alebo nie.*
- (2) *Pri opatrení podľa ods.1 môže ísť i o zákon.*

§ 2

Pri ľudovom hlasovaní rozhoduje väčšina odovzdaných hlasov. To platí i vtedy, ak sa hlasovanie týka zákona, ktorý obsahuje ústavu meniace predpisy.

§ 3

*Ak odsúhlasí ľud opatrenie, tak ods. 3 **Zákona o odstránení núdze ľudu a ríše** z 24. marca 1933 (Reichsgesetzblatt. I str. 141⁶⁴¹) nájde potrebné použitie.*

640 RGBI I, 1933, str. 479.

641 „Ríšskou vládou uzatvorené ríšske zákony budú vyhotovené ríšskym kancelárom a v ríšskom plátku zákonov oznámené. Tie vstúpia, ak nič iné neukladajú, nariadením nasledujúce dni v platnosť [...]“.

§ 4

*Ríšsky minister vnútra je splnomocnený, na uplatnenie tohto zákona vydať výnos právnych nariadení a všeobecné spravovacie predpisy.*⁶⁴²

Nemecký volebný systém teda nepoznal pri referende kvórum 50 %-nej účasti, ktoré musí byť naplnené pri referende, podľa u nás platných pravidiel, aby bolo platné. Taktiež sa vláda referendum cítila viazaná a musela prijať jeho záver. Takže, HITLEROV volebný systém bol oveľa viac demokratickejší, ako volebný systém samotných demokratov, a to platí hlavne dnes.

Ako príklad funkčnosti referenda v Nemeckej ríši uvediem ríšske voľby 12. novembra 1933, ktoré boli spojené s ľudovým hlasovaním o vystúpení Nemecka zo Spoločenstva národov⁶⁴³. Tentoraz už len s jedinou stranou, a zároveň platformou NSDAP, kde však mohli kandidovať i nestraníci a prívrženci zrušených strán. Okrem voľby do ríšskeho snemu a referenda o vystúpení zo Spoločenstva národov, sa hlasovalo i o odstúpení od ženevskej odzbrojovacej konferencie, čo je HITLEROVI vyčítané dodnes, ako agresia a príprava k vojne. To je pravdaže lož, dôvody boli úplne iné.

Spoločenstvo národov bolo nástrojom víťazných mocností na kontrolu a reguláciu Versaillského diktátu voči Nemecku. Zároveň to bol slobodomurársky brloh. Francúzsky spisovateľ Louis-Ferdinand CÉLINE, ktorý pracoval 4 roky ako sekretár židovského funkcionára Spoločenstva národov menom JUBELBLATT, sa na adresu Spoločenstva vyjadril nasledovne:

*„Spoločenstvo národov je najväčšia synagóga v najväčšom slobodomurárskom chráme sveta.“*⁶⁴⁴

Sionistický vodca Nachum SOKOLOV na rovinu povedal, že Spoločenstvo národov založili a kontrolujú Židia:

*„Spoločenstvo národov je nápad Židov a Jeruzalem sa stane jedného dňa hlavné mesto svetového mieru.“*⁶⁴⁵

642 RGBL I, 1933, str. 479.

643 Tiež Ženevska liga alebo Liga národov, bola organizácia, ktorá mala zaručiť trvalý mier tým, že združovala mnohé štáty, ktoré v skutočnosti len kontrolovali Nemecko. Svoju činnosť začala 10. januára 1920 so sídlom v Ženeve. Organizácia zanikla 18. apríla 1946. Jej nástupcom je Organizácia spojených národov.

644 Die Judenverschwörung in Frankreich (sprisahanie Židov vo Francúzsku), Verlag Der Schelm, 2017 (z pôvodného diela z roku 1938, Zwinger-Verlag, Drážďany), z kapitoly: Vier Jahre zwischen den jüdischen Kulissen in Genf (Štyri roky medzi židovskými kulisami v Ženeve), str. 74.

645 New York Times, 28. august 1922, str. 10.

Adolf HITLER sa o vystúpení z tejto slobodomurármi a židovskými záujmami ovládanej organizácie vyjadril 30. januára 1940 nasledovne:

„Táto Versaillská zmluva bola garantovaná Spoločenstvom národov, nie však ako zväz slobodných národov, národov rovných, vlastne, žiadny zväz národov – vlastný zakladajúci národ mu zostal od počiatku vzdialený – ale zväz národov, ktorého jedinou úlohou bolo zaručiť ten najhlúpejší zo všetkých diktátov a prinútiť nás, aby sme ho splnili. To bola doba demokratického Nemecka!“⁶⁴⁶

O vystúpení zo Spoločenstva národov prebehlo teda referendum, najdemokratickejší nástroj vôbec. Ľudia hlasovali pri 96,27 %-nej účasti (43 492 735 obyvateľov) za vystúpenie z tohto spolku s 95,08 %-ným podielom hlasov. Proti vystúpeniu bolo 4,92 % obyvateľstva⁶⁴⁷. Ľudia v Nemecku teda rozhodli, že sa ďalej nenechajú tak hlúpo okrádať.

Do augusta 1934 zastával Adolf HITLER funkciu kancelára. To sa zmenilo po smrti prezidenta Paula VON HINDENBURGA 2. augusta 1934, ktorý podľahol dlho pretrvávajúcej chorobe. Smrťou prezidenta tak prešli na kancelára, okrem iného, právomoci nad nemeckou armádou. Tieto právomoci boli odovzdané **Zákonom o hlave štátu Nemeckej ríše**, ktorý bol schválený 1. augusta 1934, deň pred HINDENBURGOVOU smrťou. Nemecko sa teda pripravovalo na smrť prezidenta a odstránením tohto úradu tým, že sa zlúči s úradom kancelára:

„§ 1

Úrad ríšskeho prezidenta a ríšskeho kancelára sa týmto spojí. V dôsledku tohto prechádzajú doterajšie právomoci ríšskeho prezidenta na vodcu a ríšskeho kancelára Adolfa Hitlera. On rozhoduje o svojom zástupcovi.

§ 2

Tento zákon nadobúda platnosť od času úmrtia ríšskeho prezidenta Paula von Hindenburga.“⁶⁴⁸

Adolf HITLER nechcel však tieto právomoci „zdediť“. Chcel ich získať s požehnaním ľudu. Preto vydal 3. augusta 1934 nariadenie – podľa § 4 o ľudovom hlasovaní zo 14. júla 1933 – v ktorom si chcel nové právomoci nechať schváliť ľuďom samotným. Podľa nariadenia sa ľudové hlasovanie,

646 Prejavy, Adolf Hitler, guidemedia etc, Brno 2012, str. 220-221.

647 <https://www.sudd.ch/event.php?lang=de&id=de011933>

648 RGBI I, 1934, str. 747.

teda referendum, malo konať 19. augusta 1934. Otázka ľudového hlasovania znela:

„Funkcia ríšskeho prezidenta sa zjednotí s ríšskym kancelárom. Následne prejdú doterajšie právomoci ríšskeho prezidenta na vodcu a ríšskeho kancelára Adolfa Hitlera. On rozhodne o jeho zástupcovi. Hlasuješ Ty, nemecký muž, a Ty, nemecká žena, v tomto zákone obsiahnutej úprave za?“

Kabinet Adolfa HITLERA, teda, nielenže schválil zákon upravujúci funkcie hlavy štátu, ale nechal si túto úpravu odobrať ľuďom. Nemecký vodca teda zaviedol v Nemecku priamu demokraciu a svoju autokraciu si nechal odhlasovať obyvateľmi Nemecka. Toto hlasovanie dopadlo tak, že 38 394 848 Nemcov hlasovalo za túto úpravu, čo bolo 89,93 %, a 4 300 370, teda 10,07 %, hlasovalo proti⁶⁴⁹. Ak by ľud hlasoval proti, podľa všetkého, by odmietol túto funkciu aj napriek tomu, že zákon mu to umožňuje. Nebolo to jediné referendum, ktoré v Nemecku prebehlo. Vláda si nechala ľuďom potvrdiť aj svoje ďalšie kroky. Teda, ak hovoríme o diktátúre v zmysle autokracie, tak táto bola v Nemecku zriadená ľuďom, nie fanatickým vodcom, ktorý sa sám obsadil do funkcie jedinej a nevolenej hlavy štátu. I tu mal HITLER navrch oproti dnešným demokratom, ktorí nielenže nechajú ľud hlasovať neochotne, ale neakceptujú ani výsledky referenda, keďže nie je záväzná. Zároveň sú pravidlá nastavené tak, aby výsledky vzali do úvahy i ľudia, ktorí nemajú záujem o politiku, a tým sa nenaplní potrebné kvórum pre jeho platnosť.

Jedno z mnohých referend, ktoré prebehlo, a ktoré je demokratickým svetom oplakávané ako akt HITLEROVEJ agresie, bolo referendum o pripojení Rakúska k Ríši (Anschluss). Nebol to prvý pokus o pripojenie. Rakúsko s Nemeckom sa chceli spojiť už po Versaillskom diktáte. Formou referenda však i vtedy chceli politici odobrenie ľuďom. Toto hlasovanie bolo iniciované Rakúskom v oblastiach Tirolsko a Salzburg.

Referendum⁶⁵⁰ v Tirolsku prebehlo 24. apríla 1921. Bolo odovzdaných 147 107 platných hlasov. Z toho 145 302 hlasovalo za a 1 805 proti pripojeniu k Nemecku, teda 98,77 % hlasovalo za a iba 1,23 % proti.

V Salzburgu prebehlo hlasovanie⁶⁵¹ 29. mája 1921 s volebnou účasťou 74,97 %, teda 94 788 oprávnených voličov. Za pripojenie k Nemecku hlasovalo 93 546 a proti 877 voličov. Teda 99,07 % za a 0,93 % proti.

649 <https://www.sudd.ch/event.php?lang=de&id=de011934>

650 <https://www.sudd.ch/event.php?lang=de&id=at011921>

651 <https://www.sudd.ch/event.php?lang=de&id=at021921>

Vítané mocnosti však nedovolili pripojenie Rakúska alebo jeho časti, keďže to regulovala zmluva zo *Saint Germain*⁶⁵². Konkrétne bod číslo 88., zverejnený s ostatnými bodmi v *Staatsgesetzblatt*⁶⁵³ v roku 1920:

*„Nezávislosť Rakúska je nedotknuteľná, iba ak by Rada spoločenstva národov súhlasila so zmenou. Pritom Rakúsko prevezme povinnosť, okrem súhlasu Rady, zdržať sa každého konania, ktoré nepriamo alebo priamo, alebo nejakým spôsobom, menovite – až k jeho pripusteniu ako člena Spoločenstva národov – spôsobom účasti na záležitostiach inej mocnosti, ohrozí svoju nezávislosť.“*⁶⁵⁴

Nezávislosť Rakúska bola závislá na rozhodnutiach slobodomurárov zo Spoločenstva národov. Čo bolo Versailles pre Nemecko, bolo Saint Germain pre Rakúsko. Obmedzenia a skutočná strata suverenity nového štátneho útvaru. Rakúske oblasti to skúšali i dva roky predtým. Konkrétne oblasť Vorarlberg, ktorá sa chcela pripojiť k Švajčiarsku. 70 % obyvateľov Vorarlbergu spísalo petíciu za vyhlásenie referenda. Podpisy sú 1. marca 1919 predložené župe (Landtag). Tá stanoví termín konania referenda na 15. marca 1919. Avšak rakúska vláda a víťazné mocnosti sú proti konaniu referenda, ktoré by podľa nich mohlo narušiť rovnováhu v strednej Európe. Taktiež odmieta i Švajčiarsko, ktoré sa bojí, že by stratilo rovnováhu v politike. Referendum sa však koná a výsledky sú zverejnené 11. mája 1919. Za pripojenie k Švajčiarsku hlasovalo⁶⁵⁵ 47 727 a proti 11 378 obyvateľov. Teda 80,74 % za a 19,26 % proti. Referendum nebolo v rozpore so zmluvou zo Saint Germain, pretože tá bola prijatá až o 6 mesiacov neskôr. Bolo teda úplne legálne a v dobe, kedy sa Rakúsko-Uhorsko, tak či tak, delilo medzi okolité štáty.

Opätovné otázky *Anschlussu* Rakúska k Nemecku boli len vyvrcholením snáh dvoch národov spojiť sa v jeden štát. Rakúsko skúšalo s Nemeckom i colnú úniu, to im však zločinci a slobodomurári zo Spoločenstva národov nedovolili. Báli sa silného Nemecka, i toho, že nebudú môcť konkurovať jeho silnej ekonomike.

652 Bola podpísaná 10. septembra 1919 a tým vznikol nový štát, Rakúsko. V máji 1919 začali oficiálne rokovania, ale ako to pri demokratickom režime už býva, zástupcovia rakúskej delegácie neboli k priamemu rokovaniu pripustení. Tak si Rakúsko delilo osud s Nemeckom.

653 StGBI – plátok štátnych zákonov, obdoba zbierky zákonov. Tento bol vydávaný v Rakúsku od 15. novembra 1918. Neskôr, 10. novembra 1920, bol nahradený za „Plátok spolkových zákonov pre republiku Rakúsko“ (BGBI).

654 StGBI, 1920, str. 1052.

655 <https://www.sudd.ch/event.php?lang=de&id=at011919>

HITLER sa rozhodol otázku *Anschlussu* rozhodnúť v roku 1938, ako inak, referendum – strašiakom demokratov. Nie však len v Rakúsku, ale i v Nemecku mali ľudia hlasovať, či chcú Rakúsko v spoločnom štátnom útvare. Slobodnejšie a demokratickejšie to už asi ani nejde. A tak sa na 10. apríla 1938, po rôznych ťažkostiach a vzburách rakúskej vlády, ktorá referendum napriek vôli ľudu nechcela vyhlásiť, nakoniec konalo. K tomu však boli potrebné štruktúry NSDAP v Rakúsku, ktoré vznikali a rástli ako huby po daždi. Tie dohliadali na priebeh, nie úplne hladko prebiehajúceho, referenda. Preto nie je vylúčené, že na niektorých miestach dochádzalo k manipulácii tej či onej strany s hlasovacími lístkami. Záver referenda bol však jasný. Obe strany chcú v absolútnej väčšine spojiť Rakúsko s Nemeckom do jedného štátu. V Nemecku hlasovalo⁶⁵⁶ pri účasti 99,59 % oprávnených voličov 99,01 % za a 0,99 % proti pripojeniu Rakúska. Pri 99,71% účasti v Rakúsku hlasovalo⁶⁵⁷ 99,73 % oprávnených voličov za a iba 0,27 % proti pripojeniu k Nemecku. Jasný výsledok, ktorý západným svetom otriasol. Nemecko sa zobúdz a s ním i jeho sused Rakúsko, ktoré prestalo rešpektovať nariadenia slobodomurárskych a židovských kruhov. Preto sú reči demokratov o nejakej anexii nezmysel. HITLER si Rakúsko neprivlastnil, nechal rozhodnúť samotných ľudí, kde chcú patriť, a tak plne rešpektoval právo na sebaurčenie. Aby však HITLER jasne vyslal do západných krajín signál, že akt pripojenia je slobodným rozhodnutím ľudu a je založený na priateľstve týchto dvoch národov, armády oboch krajín prekročili navzájom hranice svojho suseda. Rakúska armáda vstúpila do Nemecka a nemecká armáda vstúpila do Rakúska. Pri prekročení hraníc dostávali vojaci na oboch stranách od civilistov kvety. Táto udalosť vstúpila preto do dejín ako „*Der Blumenkrieg*“ – Kvetinová vojna. Tým HITLER jasne vyslal signál, že nejde o okupáciu, ani anexiu.

Volebné právo žien má taktiež v Nemecku dlhšiu tradíciu ako v západných demokraciách. Nemecko zaviedlo volebné právo v poradí, ako ôsma krajina vôbec, v roku 1918. Toto právo neodstránil ani Adolf HITLER, dokonca prebral demokratickú ústavu z Weimarskej republiky. Kým najväčšia demokracia na svete – Švajčiarsko, zaviedlo hlasovacie právo pre ženy na spolkovej úrovni až v roku 1971, a na kantonálnej úrovni, napríklad otázky miestnych referend, až medzi rokmi 1958 – 1990 (!!!) v jednotlivých kantónoch. Lichtenštajnsko

656 <https://www.sudd.ch/event.php?lang=de&id=de011938>

657 <https://www.sudd.ch/event.php?lang=de&id=at011938>

až v roku 1984, čím sa priblížili moslimským krajinám. Taktiež menšiny ako Židia mali v Nemecku právo hlasovať za istých okolností, o ktorých píšem na ďalších stranách.

Sú veci, ktoré sa na vás dokážu sypať z médií každý deň. Kdekoľvek si sadnete, počujete iba jeden príbeh a žiadny iný nie je prípustný. Toto tabu som sa rozhodol dávno prelomiť. Potom, ako som začal byť na internete neustále cenzurovaný, pristúpil som k napísaniu knihy. Tú síce môžu zakázať predávať, kníhkupectvá ju môžu bojkotovať, ale nedokážu zastaviť jej šírenie. Pravda je však i taká, že HITLER sa chopil nekonvenčných metód presadzovania svojej politiky. Dovolím si však opäť povedať, že bol demokratickejší ako samotní demokrati tej doby, ba bol otcom priamej demokracie, čo sa rozsahu a širokého volebného práva týka. I cez jeho nekonvenčné metódy, ako bolo napríklad zabránenie strane KPD⁶⁵⁸ a niektorým sociálnym demokratom zúčastniť sa na hlasovaní o tzv. *Ermächtigungsgesetz*⁶⁵⁹ z roku 1933. Prítomnosti na hlasovaní zabránili jednotky SA a pruská polícia. Za zákon hlasovali liberáli a strana Zentrum. Dnešný nátlak v politike, na rozdiel od nátlaku HITLERA, nevedie k zlepšeniu či potlačeniu núdze národa. Vedie k jej prehĺbeniu, prináša emigráciu kvalitných génov a nasledovnú imigráciu cudzích elementov.

Koniec koncov, zástancovia priamej demokracie, ku ktorým sa počítam i ja, dnes žiadajú zrušiť strany, aby tak ľud mohol voliť výlučne osobnosti bez straníckej príslušnosti a bez korupčného pozadia. To Adolf HITLER plánoval taktiež. Premýšľal nad zrušením NSDAP a zaviesť tak priame voľby, ak máme veriť – a ja nevidím dôvod, prečo by sme nemali – jeho komorníkovi Karlovi Wilhelmovi KRAUSOVI:

*„Tiež som nebol v strane. Všetci na mňa tlačili, aby som vstúpil do strany, teda zhora.[...] Tak som povedal: „môj vodca, všetci chcú, aby som vstúpil do strany“. Ten sa na mňa pozrel a povedal: „Vy nepotrebuje vstúpiť do strany, ste vojak, pri mne ostane vojak a nepotrebuje vstúpiť do strany. Možno stranu i rozpustím. To povedal“.*⁶⁶⁰

658 Kommunistische Partei Deutschlands - Komunistická strana Nemecka.

659 *Zákon o odstránení núdze národa a riše.* Tento zákon musel byť prijatý 2/3 väčšinou. Bol reakciou na vypálenie Ríšskeho snemu holandským komunistom Marinusom van der Lubbe.

660 <https://archive.org/details/LOmbreDHitlerKarlW.Krause>

„Chcem nazrieť do všetkých citlivých oblastí, kde sú Židia zapojení, Bob. Židia sú všade vo vláde. Musíme ísť do tých lokalít a nájsť toho muža, ktorý má kontrolu a nie je Žid, aby sme Židov sledovali.[...] Vďaka Bohu sú i výnimky. Ale Bob, všeobecne, nemôžeme tým bastardom (Židom) veriť. Obracajú sa proti nám.“

Richard Nixon, 37. americký prezident pri nahranom telefonáte s Harrym Robbinsom Haldemanom, štábnym šéfom Bieleho domu, 3. júla 1971.

Rok na to Nixona odstavili aférou Watergate⁶⁶¹, ktorú odhalil židovský novinár Carl Bernstein.

661 Nixon mal nechať násilne vniknúť svojich ľudí do sídla demokratickej strany v budove Watergate, aby tam pred voľbami inštalovali odpočúvacie zariadenia. Nixon celý čas svoju vinu a podiel na tejto akcii popieral. Avšak mediálnym vyšetrovaním sa malo preukázať, že o akcii vedel.

Adolf Hitler a vzťah k Židom

Ako mladý človek som veril nezmyslom, ktoré boli šírené demokratickými médiami a písalkami histórie; „*Adolf Hitler, ten, ktorý nenávidel Židov tak, že pripravoval a nariadil ich vyhladenie*“. Oficiálna verzia ani inú možnosť nepripúšťa a všetko ostatné je, ako vždy, extrémizmus a konšpirácia. Avšak dôkazy, ktoré nám minulosť zanechala, hovoria iný príbeh. Hovoria príbeh o HITLEROVI, ktorý bol Židmi obklopený a často patrili k jeho blízkym spolupracovníkom, priateľom, ba dokonca chránencom, ale i Židia, ktorí jeho dôveru zradili. Otázkou HITLERA a jeho vzťahu k Židom sa zaoberám už roky a myslím, že je načase pochovať oficiálnu verziu, ktorá sa využíva ako v demokracii, tak v predošlom komunistickom režime, ako strašiak, ktorý mal a má poukazovať na zhubné ciele a skazu nacionalizmu. Práve tento strašiak sa postaral o rozkvet liberálnej demokracie, teda politiky úpadku. Toto udržiavalo roky pri živote komunizmus a dnes udržiava demokraciu, čo sú dve strany jednej mince, ktorú vlastní jeden a ten istý pán.

Ak v Nemecku rástol nejaký antijudaizmus, nie antisemitizmus – ako zavádzajú dnešné médiá a politici, taktiež to vynikajúco poznamenal znalec Mgr. Vojtech KARPÁTY, PhD. na mojom súdnom procese dňa 2. 10. 2018, na Okresnom súde v Čadci ako svedok obžaloby – malo to súvis s Balfourovou deklaráciou, podpisom Versaillského diktátu, či povstaním Spartakovcov. Tieto udalosti boli výlučne v židovskej réžii. Všade boli podpísaní Židia a židovskí bankári, ktorí vypracovali i plán odškodňovacích platieb, ktoré malo Nemecko splácať, a tým ho dohnali na okraj ekonomickej a existenčnej

priepasti. Nemci to Židom nikdy nezabudli. Nezabudol ani neskorší vodca Adolf HITLER, ktorý sa intenzívne zaoberal židovstvom a vyriešením židovskej otázky. Ale práve počas jeho vlády vzniká v Nemecku 17. septembra 1933 Ríšske zastúpenie Židov v Nemecku (*Reichsvertretung der Juden in Deutschland*), so sídlom v Berlíne. Za prezidenta tejto organizácie bol zvolený rabín Leo BAECK⁶⁶². S touto, médiami a historikmi opomenutou spoluprácou so židovskými organizáciami, sa pokúsil Adolf HITLER vyriešiť práve onú židovskú otázku. Bolo preto prioritou vodcu, aby udržiaval dobré vzťahy s týmito organizáciami, ako i s predstaviteľmi Svetového židovstva. Naskytuje sa teda otázka: „**Prenasledoval Hitler Židov hneď po jeho príchode k moci?**“. Odpoveď znie: „**Nie!**“

Ako jasný dôkaz slúži zákon prijatý 7. apríla 1933, publikovaný v *Reichsgesetzblatt (RGBI)*, teda, skoro okamžite po príchode Hitlera k moci. Zákon niesol názov; „*Zákon o znovunastolení kariérneho úradníctva*“⁶⁶³. Tieto paragrafy definovali, kto je alebo nie je árijec, a kto môže a nemôže vykonávať úradnícke povolanie (tzv. árijské paragrafy). Avšak § 3 ods. 2 zákona myslel i na úradníkov, ktorí mohli z výnimky svoje úradnícke povolanie vykonávať, i keď neboli árijci, ale Židia:

§ 3

„(2) Ods. 1⁶⁶⁴ neplatí pre úradníkov, ktorí už boli úradníkmi od 1. augusta 1914 alebo tí, ktorí vo svetovej vojne bojovali na fronte za Nemeckú ríšu alebo za jej spojencov alebo ich otec alebo synovia padli vo svetovej vojne [...]“⁶⁶⁵

Neáriji museli teda splňať podmienku, že úradnícke povolanie vykonávajú najneskôr od 1. augusta 1914, teda od oficiálneho dátumu, kedy Nemecko vstúpilo ako spojenec Rakúsko-Uhorska do 1. svetovej vojny, vyhlásením vojny Rusku. To znamená, že osoby vykonávajúce úradnícke povolanie, neboli pristahovalci, ktorí pred vojnou utekli do Nemecka alebo Židia, ktorí po prevrate v Rusku, v roku 1917, prišli do Nemecka vybudovať

662 (1873 – 1956) Bol nemecký Žid, ktorý bol obviňovaný s kolaborácie s národnými socialistami v Nemecku. Od roku 1924 bol šéfom najprestížnejšej slobodomurárskej židovskej lóže *B'nai B'rith* v Nemeckej ríši. Do roku 1943 pôsobil v Nemecku ako duchovný a učiteľ na vysokej škole, ktorá bola uzavretá v roku 1942. V roku 1943 bol deportovaný do mesta Terezín. Život zasvätil pomoci židovskej komunite.

663 Gesetz zur Wiederherstellung des Berufsbeamtentums, RGBI str. 175.

664 § 3, ods. 1 hovorí o tom, že všetci úradníci neárijskeho pôvodu sa prepustia alebo presunú na dôchodok (platený štátom).

665 RGBI, 1933, str. 175.

boľševické štruktúry, ale ľudia, ktorí slúžili Nemeckej ríši ešte pred vojnou. Tento krok sa zhodoval i s bodom 8. programu NSDAP⁶⁶⁶, ktorý požadoval zabráneniu imigrácie Nemcov, ako i odsun všetkých Nemcov, ktorí prišli po 2. auguste 1914. Preto výnimky podľa toho istého paragrafu a odseku platili i pre ľudí, ktorí bojovali vo vojne za Nemeckú ríšu alebo ich spojencov alebo ich otec alebo synovia padli v boji. Tieto výnimky platili bez ohľadu na rasu a pôvod, a teda i Židia, pokiaľ spĺňali podmienky vyššie v zákone uvedené, mohli ostať v úradníckych funkciách a verejnom živote, pretože slúžili Nemeckej ríši. Takto sa mala ich ochota a lojalnosť odplatiť rovnakým metrom. HITLER teda splácal dlh Židom, ktorí sa – ak to mám povedať prehnane – obetovali pre Nemeckú ríšu.

To všetko sa zmenilo po prijatí *Zákona o nemeckej krvi a cti*, po ktorom nasledovali iné, Židov obmedzujúce zákony. Štrnásteho novembra 1935 bolo prijaté *Tretie nariadenie k ríšsko-občianskemu zákonu*, kde židovských úradníkov poslali do dôchodku, bez ohľadu na vek, a tým sa ich na úradoch zbavili:

§ 4

Žid nemôže byť ríšsky občan. Nepripúšťa sa mu hlasovacie právo v politických záležitostiach; nemôže zastupovať verejnú funkciu.

Židovskí úradníci odídu uplynutím 31. decembra 1935 do dôchodku. Ak títo úradníci vo svetovej vojne na fronte bojovali za Nemeckú ríšu alebo za jeho spojencov, dostanú do dovŕšenia vekovej hranice ako dôchodok plný, naposledy poberané, dôchodku vyrovnané služné; ale nepostupujú vyššie na stupnici služobných rokov. Po dovŕšení vekovej hranice sa dôchodok prepočíta podľa posledného dôchodkovo vyrovnaného služného.

*Záležitosti náboženských spoločenstiev sú nedotknuteľné.*⁶⁶⁷

Židia síce boli odstavení z verejných funkcií, ale naďalej poberali plat a dôchodky. Do konca života nemuseli pracovať, a i tak im plynul príjem. Tieto protizidovské zákony boli len ďalšou reakciou na aktivity židovských kruhov, ktoré brojili proti Nemecku, a zároveň sa snažili Židov z Európy vyhnáť do Palestíny.

Práve pre zásluhy v 1. svetovej vojne boli niekdajší spojenci, ako Turci, pokladaní za druhovo príbuzných, ako píše Sven Anders HEDIN:

666 „Je treba zabrániť každej ďalšej imigrácii ne-Nemcov. Požadujeme, aby všetci ne-Nemci, ktorí sa prisťahovali do Nemecka po 2. auguste 1914, boli ihneď prinútení opustiť Ríšu“.

667 RGBL I, 1935, str. 1333.

„Za druhovo príbuzných sa nepovažujú Židia. Preto sa Židia nemôžu stať ríšskymi občanmi. I keď cigáni a negri tiež nie sú druhovo príbuzní, na iné rasy, napr. na Turkov, sa pozerá ako na druhovo príbuzných, čo pôsobí podivne. Podľa zákona o ríšskom občianstve museli byť prepustení všetci Židia, ktorí zastávali nejakú funkciu v úrade. 31. decembra 1935 odstúpili a okamžite obdržali dôchodok, ku ktorému ich oprávňovala ich služba pri dosiahnutí dôchodkového veku. Židia, ktorí bojovali na fronte, dostávajú ako dôchodok v plnej výške svojej služby, pokiaľ nedosiahnu vekovú hranicu (65 rokov); potom dostávajú bežnú penziu.“⁶⁶⁸

Nech si demokrati hovoria, čo chcú, faktom je, že mnoho Židov bolo v úradníckych funkciách udržiavaných i po nástupe vodcu k moci a i napriek zákonom, ktoré ich zo štátnej služby prepustili. Dnešné vyplákanie demokratov a ich verných historikov nemá oporu vo vtedajšej ríšskej legislatíve a praxi. Ich plač nad prázdny hrobom má základy v povojnovej propagande, historkách podvodníkov a pisateľov histórie.

Dlho som pátral po zdrojoch a ľuďoch, ktorí by mi vedeli z prvej ruky povedať, ako to vlastne všetko bolo a predostrieť mi ich pohľad na vec. Jedného takého človeka som našiel. Jeho meno je Gerard MENUHIN⁶⁶⁹, syn slávneho židovského huslistu Yehudi MENUHINA, ktorého som už spomínal. Gerard MENUHIN napísal v roku 2015 knihu s názvom *Tell the Truth & Shame the Devil*, kde opisuje svoj pohľad na holokaust, ako i prenasledovanie Židov. Avšak, MENUHIN na to pozerá z pohľadu kritika oficiálnej verzie. Prerazil tabu, ktoré sa bojí prelomiť i väčšina Nežidov. Vo svojej knihe, okrem iného, píše:

„Holokaust je najväčšia lož v dejinách. Nemecko nemá žiadnu vinu na druhej svetovej vojne a Adolf Hitler bol jediný štátnik na svete, ktorý mohol svet pred plutokraticko-židovským nebezpečím zachrániť, aby zotročenú planétu znovu oslobodil.“⁶⁷⁰

Cez mojich priateľov⁶⁷¹ som na pána MENUHINA získal kontakt a napísal som mu. Zo začiatku sa príliš nechcel o svojich názoroch rozprávať, keďže je systémom v Anglicku perzekvovaný a bol odsúdený, podľa jeho slov, za rasizmus kvôli svojej knihe. Keďže spochybňovanie holokaustu v Anglicku trestné

668 Sven Anders Hedin, *Německo a světový mír*, guidemedia etc 2014, str. 380.

669 Publicista a režisér so židovskými koreňmi.

670 http://concept-veritas.com/nj/15de/juden/25nja_die_luege_bebt.htm

671 Na tomto mieste ďakujem Pavlovi Kamasovi a Adrianovi Preissingerovi.

nie je, systém si na neho našiel páku v inom zákone. Po ozrejmení pohnútok napísať mu, a menšej konverzácii, som mu položil otázky, na ktoré aspoň zčasti, ale veľmi zaujímavo odpovedal. Otázky zneli:

„Zdravím pán Menuhin

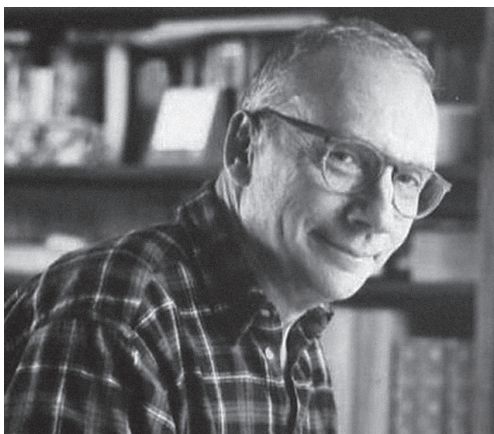
[...]Ale, ak by som mohol, vedeli by ste mi odpovedať aspoň na otázky ohľadom Vášho otca? Veľmi ma zaujíma, aký vzťah mal k Tretej ríši? Bol famózný huslista, vedel to oceniť aj Hitler? Bol nejako perzekvovaný? Ako vnímate Židov a ich osud v Tretej ríši? Dá sa Vám odpovedať aspoň na otázky ohľadom otca?

S pozdravom“

Jeho odpoveď znela:

„Vážený pán Magát,

Pokúsím sa odpovedať na Vaše otázky, ako mi to dovoľuje zákon.

Gerard Menuhin, židovský autor, ktorý je perzekvovaný za svoj pohľad na holokaust a osobu Adolfa Hitlera.

Môj otec mal 17 rokov, keď sa Adolf Hitler dostal k moci. Mal 23 rokov, keď vypukla vojna. To znamená, že na začiatku Hitlerovej kariéry bol môj otec veľmi mladý. Preto sa nedá očakávať, že o politike a svetovom dianí toho vtedy vedel veľa. Podľa všetkého mu odporúčali, aby v Nemecku po roku 1933, už nehral.

Napriek tomu mal obdiv a sympatie ku kolegovi Wilhelmovi Furtwänglerovi, známemu nemeckému dirigentovi. Tento obdiv a sympatie prekonali všetky jeho pocity aj púť sebazáchovy.

S Furtwänglerom spolu tvorili hudbu a otec ho ochraňoval pred útokmi žiarlivej newyorskej hudobnej spoločnosti. Touto silnou podporou si môj otec prirodzene vytvoril veľa nepriateľov. Furtwänglerova reputácia v Spojených štátoch bola poškodená a vzbudzovala odpor newyorských karieristov voči

môjmu otcovi. Tí na neho žiarlili kvôli jeho takmer zázračnému hudobnému pokroku a nezávislosti. Môj otec Furtwänglera bránil, pretože obdivoval jeho muzikantstvo a ľudskosť.

Nikdy som nepočul, aby sa Adolf Hitler nejakým spôsobom vyjadroval o mojom otcovi. Hitler vedel oceniť dobrú hudbu, to vedia všetci, avšak táto oblasť bola skôr pod palcom Göbbelsa.

Môj otec nebol nikdy prenasledovaný Nemeckom alebo v Nemecku, bol však prenasledovaný Židmi v Izraeli, ktorí sa mu vyhrážali, keď tam v 50-tych rokoch hral. Pravdepodobne preto, lebo podporoval Furtwänglera, a taktiež svoje zárobky z hrania daroval nemeckým sirotám, keď po vojne hrával v Berlíne.

Práva Židov v Nemecku boli postupne obmedzované po tom, ako Židia v marci roku 1933 vyhlásili vojnu Nemecku. Židia však ešte dlho po tom, ako začala vojna, neboli umiestňovaní do koncentračných táborov. Niekoľko Židov bojovalo na strane Nemecka, asi najznámejším z nich bol poľný maršal Milch. V táboroch dalo nemecké velenie zodpovednosť a dohľad nad riadením každodenného života väzňom samotným väzňom, čo medzi nimi spôsobilo podplácanie. Počas posledných mesiacov vojny, keď všetci telesne schopní Nemci bojovali proti Sovietom, keď boli železnice zbombardované a keď došlo jedlo a lieky, niektorí väzni zomreli. Týfus a iné choroby, ktoré so sebou často priniesli ruskí väzni, taktiež zapríčinili množstvo úmrtí. Okrem toho sa z továrne prestali dodávať dezinfekčné prostriedky.

S pozdravom,

Gerard Menuhin⁶⁷²

Jeho názory vzbudili vo svete demokratov obrovský rozruch a jeho knihu sa snažia dodnes obmedziť v predaji, dokonca jej nemecká verzia bola priamo vo vydavateľstve zhabaná. O tom, čo píše vo svojej odpovedi, už dávno viem, avšak je veľmi zaujímavé počuť to práve z úst Žida, navyše prominentného. Ale i punc Žida mu je málo platný, keď sa rozhodne prezentovať svoj názor, ktorý nie je v súlade s oficiálnou pravdou.

Tu by som rád nadviazal práve na onú vojnu vyhlásenú Židmi Nemecku, o ktorej píše vo svojej odpovedi pán MENUHIN. Túto vojnu Židia Nemecku vyhlásili 24. marca 1933 a bola vytlačená v protinemeckom denníku *Daily*

672 Komunikácia z februára 2018, osobný archív.

*Express*⁶⁷³ v Londýne. Je iba náhoda, že Židia vyhlásili vojnu Nemecku práve v deň, kedy začal platiť **Zákon o odstránení núdze ľudu a ríše** z 24. marca 1933, ktorý Nemecko vrátil späť do rúk ľudu a vyrval ho bankám z rúk?! Židia presvedčili - ak nie donútili - obchodníkov po celom svete, aby prestali predávať nemecký tovar, a tým Nemecko ekonomicky zruinovali. Napríklad bojkot v USA riadil známy Žid Samuel UNTERMYER. Dnes poznáme tieto kroky pod politickou zbraňou známou ako „sankcie“. Dôvodom boli nielen avizované HITLEROVE kroky voči YONGOVEMU a DAWESOVEMU plánu, ale i chystané ekonomické reformy a revízia Versaillského diktátu, z ktorého si mnohé mocnosti - ktoré boli Židom zaviazané za ukoristené bohatstvo Nemcov - urobili nemalý zdroj príjmov. *Daily Express* 24. marca 1933 píše:

The image shows the front page of the Daily Express newspaper from Friday, March 24, 1933. The main headline is "JUDEA DECLARES WAR ON GERMANY" with the sub-headline "Jews Of All The World Unite In Action". Other headlines include "BOYCOTT OF GERMAN GOODS", "HIGHER WAGES FOR STEEL WORKERS", "MR. MacDONALD EXPLAINS HIS TOUR", and "NEW 'SWEEP' Bill In The Dail". There are several small articles and advertisements, including one for "ballito STOCKINGS" and another for "I-VEL CHEESE".

24. marca 1933 vyhlasujú Židia Nemecku vojnu bojkotom nemeckého tovaru.

„Izraelský národ celého sveta vyhlasuje Nemecku hospodársky a finančne vojnu. Vystupovanie hákového kríža ako symbolu nového Nemecka, znovu

673 Založené v roku 1900 Arthurom Pearsonom. Od roku 2000 je v rukách Žida Richarda Desmond, známeho svojou nenávisťou k Nemecku.

oživilo bojový symbol Judáša. 14 miliónov Židov stojí ako jeden muž, aby Nemecku vyhlásilo vojnu. Židovský veľkoobchodník opustí svoj dom, bankár svoju burzu, obchodník svoj obchod a žobrák svoju spustnutú chatrč, aby sa vo svätej vojne spojili proti Hitlerovým ľuďom.“

Šlo teda o otvorené vyhlásenie vojny Nemecku. Z povojnových obetí holokaustu sa tak razom stávajú vojnoví štváči a páchatelia. HITLER túto vojnu, okrem iného, spomenul vo svojom prejave na výročnej slávnosti hnutia v *Löwenbräukeller* 8. novembra 1940, teda viac ako 7 rokov od jej vyhlásenia Židmi:

*Bojkotuj nemecký priemysel, nekupuj nemecký tovar.
Kampaň proti nemeckému tovaru riadil v USA
Židovský politik a milionár Samuel Untermyer.*

proti nej a boli ochotní klásť odpor proti jej prenikaniu. Všemocné židovstvo nám vtedy vyhlásilo vojnu.“⁶⁷⁴

Môžeme sa teda z jeho slov domnievať, že Adolf HITLER mienil po príchode k moci podkopať moc a vplyv Židov v Nemecku a zastaviť vyciacovanie Nemecka cez židovské kruhy, na čo jemu a jeho národu Židia vyhlásili vojnu. To, že Židia mali na svoj počet medzi obyvateľstvom vo Weimarskej republike obrovskú moc, podiel v administratíve, lekárstve a hlavne v súdnictve, píše i Sven Anders HEDIN:

„Bol to boj proti satanskej moci, ktorá si pri vlastnila celý náš národ. Do svojich rúk dostala všetky najdôležitejšie pozície duševného a intelektuálneho, avšak tiež politického a hospodárskeho života, a z týchto najdôležitejších pozícií sledovala celý národ. Bol to boj proti moci, ktorá však súčasne tiež mala vplyv, na prenasledovanie zákonom tých, ktorí sa odvážili pripojiť k boju

674 Projevy, Adolf Hitler, guidemedia etc, Brno 2012, str. 296.

„Pripomína sa, že Židia, ktorí tvorili zhruba 1 % nemeckého obyvateľstva, hrali behom a po zrútení nanajvýš nešťastnú rolu v duchu defetizmu, že si vo Weimarskej republike zosobňovali vedúce postavenie v hospodárskom, politickom a literárnom živote, a že svoju moc zneužívali v rozkladnom smere⁶⁷⁵. [...]O úlohe, ktorú hrali židovskí lekári a právnici vo Weimarskej republike, si človek urobí obrázok na základe nasledujúcich čísel: Začiatkom roku 1933 bolo v Nemeckej ríši 42 000 lekárov, členov Hartmannbundu. Z nich bolo 6 488 alebo 15,4 % Židov a neárijscov. V Berlíne bolo 1. októbra 1933 celkom 6 558 lekárov, pričom 3 423 boli Židia a neárijsci, teda 52,2 %. Pritom je nutné zvážiť, že podiel Židov na obyvateľstvo Nemecka činí len 1 %. Nemecko malo v januári 1933 celkom 32 620 pokladničných lekárov, z nich bolo 5 308 Židov alebo neárijscov, teda 16,3 %. Berlín mal zároveň 3 605 pokladničných lekárov, z toho 1 879 Židov alebo neárijscov, teda 52,1 %. Začiatkom roku 1933 sedelo v hlavnom zdravotnom úrade mesta Berlín 20 členov, z nich bolo 8 židovského pôvodu, teda 40 %. V berlínskych nemocniciach bolo zo 44 vrchných lekárov 20 židovského pôvodu, teda 45 %. Zo 41 lekárskych riaditeľov bolo 22 alebo 54 % Židov. Zo 65 školských lekárov v Berlíne bolo 28, teda 43 %, Židov.

Medzi obhajcami bol židovský ráz ešte silnejší. K 1. aprílu 1933 bolo v Nemecku, s výnimkou Sárska, 19 500 advokátov, z nich 4 500 alebo 23,07 % tvorili Židia či neárijsci. Berlín mal k tomuto dňu 3 433 advokátov, z toho 1 768 Židov alebo neárijscov, teda 50,9 %. Advokátsku komoru v Berlíne tvorilo 33 členov, z nich 22 alebo 66 % bolo židovského pôvodu. V predsedníctve sedeli 4 členovia, všetko Židia, teda 100 %. V predsedníctve Nemeckého združenia advokátov boli 3 členovia: predseda, konateľ a účtovník, všetci 3 alebo 100 % židovského pôvodu.

V rámci justície teda existovali korporácie vo vedúcom postavení, v nich sami Nemci nemali ani jediný hlas!⁶⁷⁶

A presne toto bolo HITLEROVI trňom v oku. Kto ovláda súdnicstvo a politiku, ovláda celý národ, i to, čo si národ môže a má myslieť. Perzekúcie, podobné tým dnešným, neboli žiadnou zriedkavosťou. Židia sa po vyhlásení vojny Nemecku stali nežiaducim elementom v Tretej ríši – vnútorný nepriateľ. A tento reálne proti Nemecku bojoval. Ale kam s nimi?

675 Sven Anders Hedin, Německo a světový mír, guidemedia etc 2014, str. 381 – 382.

676 Sven Anders Hedin, Německo a světový mír, guidemedia etc 2014, str. 384.

Dve strany jednej mince. Minca razená po dohode sionistov s Nemeckom.

Rozhodnutie, čo so Židmi, padlo 25. augusta 1933 po trojmesačných vyjednávaniach medzi sionistickou Jewish Agency, Sionistickým spoločenstvom pre Nemecko a Ríšskym ministerstvom pre hospodárstvo. Tieto vyjednávania mali uľahčiť vystavovanie Židov z Nemecka do Palestíny, a zároveň oživiť nemeckú ekonomiku, ktorú sa Svetové židovstvo snažilo zničiť. Táto dohoda umožnila Židom vycestovať z Nemecka aj s ich majetkom, a to v záujme sionistických kruhov, ktoré bažili po židovskom štáte. Dohoda niesla hebrejský názov *Ha'avara*⁶⁷⁷ (ďalej len Haavara). Židovský historik Edwin BLACK, ktorý zhromažďoval dôkazy o spolupráci medzi Židmi a HITLEROM päť rokov, otvorene hovorí o tom, že celý tento program bol financovaný HITLEROM a riadený sionistami v Židovskom kongrese. HITLER teda financoval nový židovský štát, pretože musel, inak by Židia Nemecko zničili zvnútra. BLACK píše:

„Herzlov pamflet, «Der Judenstaat» (Židovský štát), obsahoval podrobný plán pre budovanie židovského štátu. K tomu boli potrebné dva nástroje:

po prvé: «spoločnosť Židov», aby rokovali a riadili záležitosti vznikajúceho židovského národa;

⁶⁷⁷ Smernica 54/33 Ríšskeho ministerstva hospodárstva z 28.8.1933. Hebrejský význam slova je prevod, respektíve prevedenie (tovaru a majetku). Tiež Hoofinova dohoda po Sigmundovi Hoofinovi, vtedajšieho riaditeľa Anglo-Palestínskej banky.

po druhé: »Židovské združenie«, prísne obchodného charakteru, ktoré by likvidovalo finančnú pozíciu Židov v Európe a ich bohatstvo by presunulo do Palestíny. Podľa plánu by židovské združenie prevzalo majetok každého emigrujúceho Žida a kompenzovalo by to hodnotou v pozemkoch a strojoch v novom Židovskom štáte.«⁶⁷⁸

Sionisti a židovský kongres teda mali plán. Potrebovali však niekoho, s kým budú vyjednávať, kto bude mať moc a vplyv, a bude môcť dať veci do pohybu. A práve Adolf HITLER sa hodil vynikajúco. Bol vodcom v štáte, v ktorom židovskí predstavitelia celé roky likvidovali nemecké záujmy a verejnosť o tom vedela. Od podpisu Balfourovej deklarácie, Versailles, povstania Spartakovcov, až po parlamentnú demokraciu, ktorá bola skoro výlučne v rukách Židov. Navyše, za HITLEROM stál ľud, ktorý nemal ilúzie o rozkladnom charaktere židovského ducha v Nemecku. Kalkul bol jasný: Možno by sa Nemci radi tohto rozkladného elementu zbavili. Sionisti kalkulovali správne. Svetové židovstvo potrebovalo Adolfa HITLERA posadiť už len za jeden stôl s ich predstaviteľmi, a k tomu sa hodil práve bojkot, alebo ak chceme, sankcie na nemecký tovar (24. 3. 1933), ktorý by sa dal, za isté služby voči židovstvu, vyriešiť. Nie všetci Židia a Nemci boli však touto dohodou nadšení. Mnohí Židia nechceli z Európy odísť a mnoho Nemcov sa nechcelo finančne a materiálne zúčastňovať projektu, ktorý by mal Židom zaistiť vlastný štát. Hlavne v dobe, kedy sa ešte Nemecko potýkalo s pozostatkami politiky úpadku demokratov. Adolf HITLER však nemal na výber. Buď bude financovať odchod Židov z Nemecka, stavať Židom domy a podniky v Palestíne alebo sa môže pripraviť na nemecký ekonomický, a svoj politický, zánik. Židia rozdali karty. Bolo na HITLEROVI, ako s nimi bude hrať. Avšak táto dohoda stratila účinnosť potom, ako Británia spolu s Francúzskom 3. 9. 1939 vyhlásili Nemecku vojnu, keďže Palestína, kam Židia emigrovali, bola pod mandátom Veľkej Británie. I napriek tomu – a navzdory oficiálnemu výkladu dejín – fungovali židovské organizácie v Berlíne ďalej a pokúšali sa presunúť Židov do Palestíny cez iné krajiny. Je teda nesporné, že židovské organizácie, i napriek dnešnému vyplakávaniu a hre na obete, boli skutočnými strojmi židovského prenasledovania a vyhostovania Židov z Nemecka. Nebolo predsa možné, aby v Nemecku, kde všade pôsobilo GESTAPO a protižidovské nálady, fungovali sionistické a židovské organizácie priamo v Berlíne a pomáhali odtiaľ

⁶⁷⁸ Edwin Black, *The Transfer Agreement*, Dialog Press 2009, str. 85.

Pamätna tabuľa v Berlíne na Meinekestrasse 10

„V tomto dome sa nachádzal Palestínsky úrad Jewish Agency, ktorý až do svojho uzatvorenia 1941, dopomohol k vycestovaniu 50 000 ľudí. Sionistické spoločenstvo pre Nemecko, Jüdischer Rundschau (Židovský rozhľad – bol názov rôznych židovských periodík od roku 1902 – 1938, kedy boli zakázané) ako i iné sionistické organizácie.

dostať sa Židom z Nemecka a Európy preč, a to od roku 1933 do 1941, teda 8 rokov! Argument, že fungovali v utajení, už dávno neobstojí. Išlo o otvorenú spoluprácu s národnosocialistickým režimom! Dnes sa táto spolupráca bagatelizuje, zamieťa alebo radšej vôbec nespomína, aby židovstvo – rozumej sionisti, slobodomurári a bankári židovského pôvodu – ostalo čisté a nepovšimnuté, a ďalej mohlo riadiť politiku dnešných dní.

Vzťah Adolfa HITLERA k Židom bol taký, aký bol vzťah Židov k Nemcom. Jeho pohľad na Židov formovali udalosti, ktoré Židia priamo ovplyvnili, ako v negatívnom, tak v pozitívnom zmysle. V jeho živote sa dokonca objavili Židia, ktorých chránil. Medzi nich patril jeho vodič, spoluzakladateľ SS s poradovým číslom 2., osobný strážca Adolfa HITLERA, poslanec ríšskeho

Emil Maurice spolu s budúcim vodcom Adolfom Hitlerom vo väzení v Landsbergu.

snemu (1933 - 1945), dôstojník, SS-Oberführer⁶⁷⁹, SS-Ehrenführer⁶⁸⁰ a nadporučík rezervy Luftwaffe⁶⁸¹ Emil MAURICE⁶⁸². MAURICE vstúpil do predchodcu NSDAP strany DAP v roku 1919 s členským číslom 19, teda hneď na počiatku aktivít tejto strany. V roku 1921 sa stal členom *Freikorps Oberland* a zúčastnil sa bojov o Horné Sliezsko. Neskôr sa stal členom *Stosstrups Hitler*⁶⁸³. Po pochode na *Feldhernhalle* bol spolu s HITLEROM uväznený v Landsbergu. Vo väzení mal písať HITLEROM diktované pasáže v knihe *Mein Kampf*. MAURICE po

roku 1933 zastával rôzne funkcie. Od radcu v Mníchovskom mestskom zastupiteľstve v roku 1933, po prezidenta remeselnej komory v roku 1937. Avšak MAURICE si mohol užívať toto postavenie len vďaka ochranej ruke Adolfa HITLERA. Heinrich HIMMLER nebol nadšený z toho, že Žid zastáva podobné funkcie. A tak sa jeho i jeho troch bratov pokúsil z SS vylúčiť, čo mu však Adolf HITLER nedovolil. Pokusy o ich vylúčenie z SS a NSDAP ustáli. Tridsiateho prvého augusta 1935 na nariadenia HITLERA osobne, bol MAURICE

679 Hodnosť, ktorá sa dá zaradiť niekde medzi plukovníkom a generálmajorom. Táto mu bola udelená Heinrichom Himmlerom na želanie Adolfa Hitlera.

680 Voľne preložené SS - Čestný vodca. Titul sa udeľoval za zvláštne zásluhy v SS a verejnom živote.

681 Letecké vzdušné sily - letecké zbrane.

682 Jeho starý otec mal byť židovský riaditeľ divadla Charles Maurice Schwartzenberger (1805 až 1896). Podľa norimberských zákonov bol však Maurice stále z 1/16 Žid.

683 Úderné oddiely Adolf Hitler. Vznikli v máji 1923 a zo začiatku to bola osobná ochrana Adolfa Hitlera. Účastnila sa pochodu na Feldhernhalle (pivný puč).

vymenovaný za čestného árijca⁶⁸⁴, a tak mohol ďalej zotrvať v NSDAP. Po vojne, v roku 1948, bol MAURICE odsúdený na 4 roky pracovného tábora a prepadnutie 30 % majetku. Zomiera v Mníchove v roku 1972.

Heinrich HIMMLER mal podľa všetkého obavy, že Židia vo verejných funkciách by mohli ohroziť Nemecko. Nebol ďaleko od pravdy. Zrada Žida vo verejnej funkcii na seba nenechala dlho čakať.

MAURICE nebol jediný verejný funkcionár židovského pôvodu. Jeden z mnohých bol i Hans-Heinrich HERWARTH VON BITTENFELD⁶⁸⁵. I jemu bol udelený titul čestného árijca. HERWARTH nastúpil v roku 1927 na ministerstvo zahraničia v Berlíne. V roku 1930 bol pridelený k nemeckému veľvyslanectvu v Paríži. Od roku 1931 až do roku 1939 bol atašé⁶⁸⁶ a druhý sekretár na nemeckom veľvyslanectve v Moskve. HERWARTH však zradil záujmy Nemecka a pri uzatvorení paktu MOLOTOW-RIBBENTROP predal ešte v ten deň dokumenty americkému veľvyslanectvu v Moskve:

„Historici sa z memoárov tlmočníka Charlesa Bohlena („Witness to History“ 1973) medzi «Rooseveltom-Stalinom» dozvedeli, že von Herwarth Američanovi Bohlenovi ráno 24. augusta 1939 v jeho kancelárii na nemeckom veľvyslanectve oznámil všetky podrobnosti prísne tajného paktu medzi Ribbentropom a Molotowom o rozdelení Poľska v prípade vojny. I keď von Herwarth nezodpovedal úplne úradníckym zákonom, držalo ministerstvo vnútra a jeho kolegovia nad ním ochrannú ruku. Roosevelt bol už o obedňajšom čase informovaný. No miesto toho, aby Poľsku, Anglicku a Francúzsku dôverne oznámil, že ich poľská garancia sa stala bezcennou, Roosevelt vytrvalo mlčal.“⁶⁸⁷

V tomto prípade čestný árijec zradil Nemecko a pridral sa na stranu Židov, ktorí Nemecko a jeho dôveru v nich ničili. Na druhej strane, vďaka tejto výpovedi ROOSEVELTOVHO tlmočníka vieme, že ROOSEVELT vedel o chystanom útoku na Poľsko, ktorého hnacím motorom bol gdaňský koridor, ale mlčal. Mlčal, pretože americká ekonomika potrebovala vojnu. Bola v hlbokkej recesii a jediným spôsobom ako ju naštartovať bola práve vojna. Preto sa ROOSEVELT

684 Titul, ktorý získavali neáriji, často židovského pôvodu, za svoje príkladné správanie alebo službu Nemecku.

685 Herwarth bol podľa norimberského zákona na ochranu krvi položiť, no z hľadiska židovského chápania rasy bol plnohodnotným Židom. Jeho stará mama bola židovka a tým i jeho mama. U Židov sa rasa dedí po žene.

686 Pridelenec.

687 Dirk Bavendamm, Roosevelts Weg zum Krieg, F.H. Herbig, Mníchov 1983, str. 591.

pohodlne usadil a čakal na príležitosť, kedy bude môcť jeho krajina opäť vyrábať zbrane a dodávať ich do Európy. Aby tak opäť mohli židovské banky na *Wall Street* požičiavať peniaze Anglicku a Francúzsku na vojnové ťaženie proti Nemecku, aby na konci sami do Nemecka vtrhli, prebrali nemeckú ekonomiku, a tým opäť presadili YOUNGOV plán.

O HERWARTHOVEJ zrade sa zatiaľ netušilo, a tak bol po vypuknutí vojny nasadený v rámci OKW⁶⁸⁸ v *Abteilung Ausland/Abwehr*⁶⁸⁹ v *Abwehr II*⁶⁹⁰.

Znaky Výboru pre oslobodenie národov Ruska. Na obrázku sú i vojaci ROA (Ruská oslobodenecká armáda)

Pre jeho skúsenosti zo Sovietskeho zväzu bol nasadený v projekte východných jednotiek, kde sa účastnil verbovania dezertérov zo sovietskej armády do armády nemeckej, v rámci *Heeresgruppe Süd*⁶⁹¹. Bol činný ako politický dôstojník pri generálovi Ernstovi Augustovi KÖSTRINGOVI, veliteľovi východných jednotiek. Zastupoval Wehrmacht pri zakladaní Výboru pre oslobodenie národov Ruska (*Komitet Osvobozhdyeniya Narodov Rossii, KONR*), ktorá si dala za úlohu oslobodiť ruské národy od bolševizmu a bola predchodcom ROA⁶⁹². HERWARTHOVA zrada však pokračovala aj po vojne. Po kapitulácii sa vzdal na americkej služobni

v Rakúsku. Tam stretol Charlieho THAYERA⁶⁹³, ktorého poznal ešte z Moskvy. O tomto stretnutí mal napísať:

688 Oberkommando der Wehrmacht - vrchné velenie Wehrmachtu.

689 Oddelenie zahraničie/obrana - spravodajská služba, ktorá sa zaoberala obrannou špiónážou, špiónážou a sabotážou.

690 Abwehr II sa zaoberala diverznou činnosťou.

691 Heeresgruppe Süd skupina armád Juh, vojenský zväz nemeckého Wehrmachtu, pôvodne vytvorená 2. septembra 1939 na začiatku poľského ťaženia.

692 Russkaja Osvoboditel'naja Armija - Ruská oslobodenecká armáda.

693 Americký diplomat a spisovateľ. V rokoch 1933 - 1937 bol atašé a konzul v Moskve a od roku 1937-1940 konzul v Berlíne a Nemecku.

„Ostal som asi deväť týždňov u Charlieho. Poprosil ma, aby som písomne zaznamenal moje skúsenosti so Sovietskym zväzom, predovšetkým aktivity dobrovoľných zborov (v nemeckej armáde, a predovšetkým vo Waffen SS nasadených jednotkách z príslušných nemeckých obsadených alebo spojeneckých krajín). Sprevádzal som Charlieho každý deň do jeho kancelárie v starom kláštore svätého Petra... Koncom leta som bol pridelený americkej skupine pre skúmanie dejín v Camp King.“⁶⁹⁴

HERWARTH zradil koho mohol, i ruských vojakov a kozákov, ktorých verboval on sám do nemeckej armády. Možno i vďaka nemu boli kozáci vydaní

Erhard Milch (1892 – 1972).

do Ruska, kde ich bolševici popravili alebo zotročili v pracovných táboroch. I napriek sľubu Britov, ktorým sa vzdalo 25 000 kozákov na čele s generálom Helmutom VON PANNWITZOM 9. mája 1945, že do Ruska nebudú vydaní.

HERWARTH urobil po vojne slušnú kariéru a v roku 1963 dokonca figuroval na zozname⁶⁹⁵ účastníkov konferencie *Bilderberg*⁶⁹⁶.

Ďalším Židom mal byť – MENUHINOM spomínaný – poľný maršál Erhard MILCH. Dodnes je však otázne, či Židom bol. Touto otázkou sa zaoberal i historik David IRVING. Faktom však je, že GÖRING, HITLER, HESS i VON BLOMBERG⁶⁹⁷ sa MILCHOVÝM pôvodom zaoberali,

čo vyplýva z MILCHOVHO denníka: „**Popoludnie: Göring hovoril spolu s Hitlerom, von Blombergom a Hessom kvôli pôvodu**“. O niekoľko hodín

694 https://de.metapedia.org/wiki/Hans-Heinrich_Herwarth_von_Bittenfeld

695 <https://publicintelligence.net/1963-bilderberg-meeting-participant-list/>

696 Bilderberg alebo Bilderberg-club je skupina prominentov z politického a hospodárskeho života, ktorí sa raz ročne stretávajú na tajnom mieste aby prebrali, kde a akým smerom sa bude uberať politika a ekonomika. Je to účinný nástroj NWO.

697 Ríšsky minister brannej moci (1933 – 1938) a od roku 1936 prvý poľný maršál Wehrmachtu.

Der Preussische Ministerpräsident.

Berlin D 8, den 7. August 1935
Staatssekret. St.
Jensstr.: A 2 Stos 684, 7071.

Sl. št.

streng vertraulich.

Der Führer und Reichskanzler hat auf meinen ihm gehaltenen Vortrag hin die arische Abstammung des Staatssekretärs und Generalleutnants

Erhard M i l c h , geboren 30.7.1892 zu
Wilhelmsbaven

anerkannt. In Durchführung des Befehls des Führers ersuche ich Sie, die standesamtlichen Unterlagen dahin zu berichtigen, dass der Vater des Staatssekretärs, der verstorbene Baumeister Carl Bräuer, zuletzt wohnhaft Berlin-Gronewald Königsallee 9, als solcher eingetragen wird. - Das gleiche gilt für die Geschwister.

Mit Rücksicht auf die Silberbedürftigkeit der Angelegenheit ersuche ich um umgehende Friedigung und Bericht an mich.

Heil Hitler!

An
den Leiter der Reichsstelle
für Sippenforschung.

B e r l i n

Dekrét, ktorý potvrdzuje árijský pôvod Erharda Milcha zo dňa 7. Augusta 1935. Avšak chýba doklad o jeho árijskom pôvode. Dokument podpísal Herman Göring.

neskôr píše: „**Všetko v poriadku**“⁶⁹⁸. Avšak pochybnosti o jeho pôvode zotrvali. IRVINGOVI pri osobnom rozhovore v roku 1967 MILCH povedal, že jeho matka udržiavala intímny vzťah s iným mužom, ktorý má byť skutočný otec jej šiestich detí. Nemecké úrady si však buď neboli isté, alebo natrafili na dôkaz o MILCHOVOM neárijskom pôvode, pretože 7. augusta 1935 bol MILCHOVI udelený štatút árijca, a to bez akýchkoľvek dokladov o jeho árijskom pôvode. Je tu preto predpoklad, že HITLER mu udelil tento štatút bez zbytočného vypytovania sa, a zároveň sa mohol odvolať na § 3 zo 7. apríla 1933, keďže MILCH zastával i úradnícke funkcie, na ktoré sa § 3 vzťahoval.

698 Zápís v Milchovom denníku z 1. novembra 1933.

Nemecká armáda bola doslova presiaknutá vojakmi so židovským pôvodom. Väčšinou šlo o tzv. „*Mischlingov*“⁶⁹⁹ a iba malú časť tvorili čisti Židia. Možnosť slúžiť i neárijom v nemeckej armáde – okrem už spomínaného úradníckeho povolania – bola prijatá zákonom o brannej službe z 25. júla 1935:

„Predpis o pripustení neárijcov k aktívnej brannej službe z 25. júla 1935

Na vykonanie § 15 ods. 2 branného zákona z 21. mája 1935⁷⁰⁰ (*Reichsgesetzblatt 1 str. 609*) sa na základe § 37 ods. 2 menovaného zákona⁷⁰¹ a nariadenia vodcu a ríšskeho kancelára o prenesení nariaďovacieho práva o brannom zákone z 22. mája 1935 nariaďuje nasledovné:

„§ 1

- (1) Árijského pôvodu v zmysle branného zákona je ten, kto je árijského pôvodu v zmysle úradníckej legislatívy. V úradníckom zákone predpokladané výnimky neplatia pre branný zákon.
- (2) Ako neárijský platí niekto, kto pochádza z neárijských, obzvlášť židovských rodičov alebo starých rodičov. Stačí, ak je jeden starý rodič neárijský. Starý rodič je neárijský, ak boli jeho rodičia neárijci. Ak bola osoba židovského náboženstva, tak sa predpokladá, že bola neárijského pôvodu. Predpoklad je možné vyvrátiť.

§ 2

Osoby, ktorých obaja rodičia sú židovskej krvi, alebo ktoré majú troch starých rodičov Židov, sa do aktívnej brannej služby nevtiahnu; pokiaľ sú odvodu schopní (§ 16 o nariadení parametrov a náboru 1935 z 29. mája 1935 – *Reichsgesetzbl. I str. 697*), budú bez výnimky prevedení k náhradnej rezerve II.

Výnimky podľa § 15 ods. 2 branného zákona môžu byť pre neárijcov prípustné, ktorí nemajú viac ako dvoch plnohodnotne neárijských, predovšetkým židovských starých rodičov.⁷⁰²

699 Ľudia zmiešanej krvi, teda rasoví miešanci, väčšinou so židovskou krvou.

700 **Árijský pôvod** §15 ods. 2 branného zákona z 15. mája 1935: „Či a v akom objeme môžu byť výnimky prípustné, rozhodne preverovacia komisia podľa pokynov, ktoré vystaví ríšsky minister vnútra s ríšskym ministrom vojny.“ (*RGBI str. 611*).

701 **Záverčné predpisy** § 37 ods. 2 branného zákona z 15. mája 1935: „Vodca a ríšsky kancelár môže ríšskemu ministrovi vojny, a v otázkach zásobovania a dohľadom nad brannou silou ríšskemu ministrovi vnútra, preniesť oprávnenia podľa ods. 1“.

702 *RGBI I, 1935, str. 615.*

Axis POWs in USSR.

This data under the information GUPVI NKVD on 28.01.1949

Nationality	Captivated In total 1941/45	deceased	repatriated	In Gulag	Dipi	In prisons	died	Consists on 28.01.49
Albanian	9	9	5	2	2			
American	74	73	69				4	1
British	46	46	44				2	
Argentinean	2	2	1				1	
African	3	3	3					
Bulgarian	398	395	169	77	5	1	27	3
Belgian	2021	1825	1734	1	7	7	175	98
Brazilian	8	8	7					
Hungarian	526804	518583	418732	14	13100	510	51005	8021
Dutch	4769	4433	4201	3	35	5	188	336
Greek	38	38	28		3		5	2
Danish	481	409	377				32	52
Jew	10185	10158	4548	22	645	3	3845	9
Spanish	404	160	76		1	13	87	304

From soviet archive ZHIDK (F. 1/p, op. 01e, d. 15a page 92-95)

Tabuľka zo sovietskeho archívu, kde NKVD evidovala 10165 zajatcov nemeckej armády so židovským pôvodom.

Zákony o nábore do brannej moci z dielne Tretej ríše z roku 1935 hovoria jasne. Židovskí miešanci získavali výnimky, ak mali i dvoch starých rodičov Židov alebo jeden z rodičov odvedenca bol Žid. Plnohodnotní Židia boli odvedení a zaradení do rezervy. Pokiaľ bol neárijec iný ako židovský miešanec, mal podľa všetkého vyššie šance – usudzujúc od použitia pojmu „predovšetkým židovských starých rodičov“ – dostať sa do nemeckej armády. Mýtus, že do nemeckej armády brali neárijcov až keď sa vojenská karta otočila proti Nemecku, je tým pádom vyvrátený. Základ k likvidácii tohto mýtu ponúka samotná legislatíva Tretej ríše.

Tieto zákony boli prijaté len pár dní predtým, ako najbližší židovskí spolupracovníci Adolfa HITLERA získali štatút čestných árijcov. Či to má však priamy súvis je otázne. Avšak, faktom je, že Emil MAURICE dostal 31. augusta a Erhard MILCH 7. augusta 1935 dekrét čestného árijca. Preto tu je priestor pre istý predpoklad, že zákon sa prijal pár dní pred norimberskými zákonmi len kvôli lojálnym Židom, ktorí boli ochotní Nemecku a vodcovi slúžiť. Židovský autor Bryan Mark RIGG túto tému zhrnul vo svojej knihe *Hitler's Jewish Soldiers* (Hitlerovi židovskí vojaci) z roku 2003. Autor uvádza, že i napriek rôznym

nariadeniam, ktoré sa týkali Židov v nemeckej armáde, ich tam slúžilo okolo **190 000!**⁷⁰³ RIGG skúmal 1 671 prípadov vojakov, ktorí boli čistí, poloviční či štvrtinový Židia. Z nich padlo 7 čistokrvných, 80 polovičných a 76 štvrtinových Židov v boji. Zo skúmanej vzorky až 244 získalo vyznamenanie *železný kríž*, jeden získal *nemecký kríž v striebre*, 19 v zlate a niečo okolo 15 – 18 Židov získalo najvyššie vojenské vyznamenanie *rytiersky kríž železného kríža*. Tieto údaje vôbec nemusia byť pritiažené za vlasy, keďže i podľa ruského archívu sa tisíce zajatých nemeckých vojakov hlásilo k židovskému pôvodu.

Asi najznámejšou tvárou židovského pôvodu v nemeckej armádnej propagande, bol polovičný Žid Werner GOLDBERG (1919 – 2004). Ten figuroval na obrázku propagandy Wehrmachtu ako ideálny nemecký vojak, ktorý bol takto prezentovaný v časopise *Berliner Tagesblatt*. GOLDBERG vstúpil do Wehrmachtu 1. decembra 1938 a zúčastnil sa aj invázie do Poľska. V roku 1940, po ťažení vo Francúzsku, bol z armády prepustený. Údajne pre výnos, ktorý mal Adolf HITLER vydať 8. apríla 1940, ktorým sa začali židovskí miešanci prepúšťať z armády (výnos sa mi nepodarilo vyhľadať). Dovtedy však nemecká armáda, na rozdiel od armády USA alebo Anglicka, nemala problém do vedúcej funkcie nasadiť vojaka cudzej krvi. A tak napríklad slúžil i plukovník Karl ZUKERTORT, polovičný Žid, veliteľ 5. tankového regimentu (Wünsdorf) 3. tankovej divízie a mnohí iní. Nemecká armáda bola

Polovičný Žid Werner Goldberg ako ideál nemeckého vojaka (1919 – 2004).

703 Bryan Mark Rigg, *Hitlers Jüdische Soldaten*, Ferdinand Schöningh Verlag 2003, str. 76.

teda liberálnejšia a poskytovala vojakom cudzej krvi uplatniť sa i na vedúcich pozíciách, čo bolo v západnej demokracii pre černochoch či Japoncov nemožné, pravdaže, ak ste neboli taktiež Žid. Toto všetko i cez to, že proti Nemecku viedlo Židovstvo vytrvalo vojnu. Je to akoby USA dosadzovali do vedúcich pozícií počas vojny s Japonskom Japoncov. **Nemysliteľné!!!**

Ale, vráťme sa späť k HITLEROVI a jeho vzťahu k Židom mimo armády a úradu. Jeden zo strašiakov národného socializmu, ktorého demokrati vyťahnu zo skrine vždy, keď je treba znovu pripomenúť, aký zločinný režim to bol, je „Krištálová noc“. Čo sa vtedy odohralo a akú úlohu v tom zohral HITLER a jeho najbližší? Aká je vlastne pravda, a čo vám médiá a historici z dostupných archívov radšej nepovedia?

Udalosť sa odohrala zo dňa 9. na 10. novembra 1938. V tento deň sa lynčovali Židia, vypaľovali synagógy a židovské obchody. Bola to pomsta Nemcov, obyčajného obyvateľstva, ale i ľudí, ktorí mali blízko k NSDAP a ich štruktúram. Tejto odvetnej akcii predchádzali dve vraždy nemeckých diplomatov v zahraničí. Prvá vražda sa odohrala vo Švajčiarsku v roku 1936. Žid David FRANKFURTER vtedy zavraždil diplomata Wilhelma GUSTLOFFA. Túto

Nemeckí hasiči hasia požiar synagógy zapálenú Nemcami ako odvetu za vraždu nemeckého diplomata.

vraždu Nemci ešte predýchali, ale nezabudli. Deviateho novembra 1938 bol zavraždený ďalší nemecký diplomat vo Francúzsku – Ernst VON RATH. Vrahom bol opäť Žid – Herschel GRYNSPAN. Práve táto vražda a nahromadený hnev za uplynulé roky z politiky proti Nemecku, vedenej židovskými predstaviteľmi od Versailles, Spartakovcov v občianskej vojne, až po vyhlásenie vojny Nemecku Svetovým židovským kongresom, vyústila v násilnosti. Čo sa však nedozviete, aby nebola narušená oficiálna verzia, je, že tieto násilnosti zastavil až HITLEROV zástupca Rudolf HESS, ktorý vydal nariadenie na ochranu Židov a ich majetku:

„OD: ÚRAD VODCOVHO ZÁSTUPCU OKAMŽITÉ VYKONANIE!

Výnos č. 174/38

Mníchov, 10. november 1938

Na výslovné rozkazy vydané na tej najvyššej úrovni nesmie za žiadnych okolností dôjsť k žiadnemu podpalačstvu proti židovským obchodom alebo tak podobne.“⁷⁰⁴

V skutočnosti to boli práve národnosocialistické špičky, vrátane HITLERA, bez ktorého by tento výnos nebol vydaný, a ktoré zastavili útoky na Židov. IRVING vo svojej knihe k tejto udalosti napísal:

„Hess nariadil súdom spadajúcich do jeho pôsobnosti, aby stíhali predstaviteľov strany obžalovaných z excesu, a poslal svoju sekretárku slečnu Sperrovú, aby bola svedkyňou jedného z vypočúvania a hlásila mu, či bolo vedené s riadnou tvrdosťou.“⁷⁰⁵

Straníci a ľudia, ktorí mali blízko k NSDAP, boli teda na nariadenie HESSA, a možno s HITLEROVÝM požehnaním, stíhaní a súdení obzvlášť tvrdo. HITLER si nemohol dovoliť prechmaty obyvateľstva, i keď v zahraničí strieľali Židia jeho diplomatov. Predsa len mal dohodu so Svetovým židovským kongresom. Ďalšie sankcie by Nemecku nepomohli. Preto bolo práve v jeho záujme násilnosti čím skôr ukončiť a ďalšieho mŕtveho diplomata nejako stráviť. HITLER bol z nepokojov zhrozený, aspoň pokiaľ máme veriť jeho komorníkovi Karlovi Wilhelmovi KRAUSEMU:

⁷⁰⁴ David Irving, Rudolf Hess - stracená léta 1941 - 1945, Naše vojsko 2013, str. 67 (Berlínske dokumentačné stredisko, fascikel 240/I).

⁷⁰⁵ David Irving, Rudolf Hess - stracená léta 1941 - 1945, Naše vojsko 2013, str. 67.

„Nemci! Bráňte sa! Nekupujte u Židov!“ Reakcia na vyhlásenie vojny Nemecku zo strany Svetového židovstva.

„Bolo to presne ako s tými synagógami, na to si pamätám veľmi dobre, vtedy, 9. novembra, boli zapálené. Schaub⁷⁰⁶ prišiel dnu a povedal: „**Všetky synagógy v Nemecku horia**“. A to viem, že on (Hitler) o tom nevedel nič! Obledol ako stena. „**Čo ste to spravili? A ja si to budem musieť zas vyžrat!**“ Toto doslova povedal. Presné slová.[...] Postavil sa a šli sme do auta. V Mníchove sme urobili okružnú jazdu, kdesi v blízkosti, kde horela synagóga.[...] Bol kvôli tomu veľmi nahnevanný.[...] V aute nepovedal ani slovo. Nato šiel domov a zatvoril sa v izbe.“⁷⁰⁷

Je možné, že protesty niekto koordinoval, podozrenie spadá i na tajnú políciu pod vedením Reinharda HEYDRICHA, no HITLER s tým nič nemal, práve naopak.

Ďalšia udalosť, ktorá demokratov neskutočne hnevá a radi ju vyťahujú bez širšieho kontextu, je bojkot židovských obchodov a služieb z 1. apríla 1933. Bola to reakcia na onú vojnu vyhlásenú Židmi Nemecku 24. marca 1933, podľa hesla „**Aký požičaj, taký vráť**“. Išlo však len o jednoduchú akciu, ktorá

706 Pobočník Adolfa Hitlera a jeden zo zakladateľov SS s členským číslom 7.

707 <https://archive.org/details/LOmbreDHitlerKarlW.Krause>

pripadla na sobotu, teda židovský sviatok šabat⁷⁰⁸. Nemci museli vedieť, že v tento deň budú obchody zatvorené a nepoškodia židovského obchodníka. Avšak, v širšom kontexte, dali Židom najavo, že pokiaľ budú ďalej bojovať proti Nemecku, tak im to budú oplácať rovnakou kartou. Ako sa píše v starom zákone: „Oko za oko, zub za zub.“

Na záver som si nechal norimberské zákony prijaté 15. septembra 1935. Je ich treba analyzovať obširnejšie a v širších súvislostiach, ako aj ich dopad na Židov a ich životy. Tieto zákony neboli vo svojej podstate nijako odlišné od rasových zákonov v USA, ktoré platili až do konca šesťdesiatych rokov 20. storočia, teda viac ako 20 rokov po páde Tretej ríše. Tu sa natíska otázka, kde je prokuratúra a silové zložky, keďže dnes tu oficiálne oslavujeme demokraciu – systém, ktorý potláčal ľudské práva dlho po páde Tretej ríše? Ale, ako to v demokracii býva, víťazi diktujú, na koho ľudské práva platia a na koho nie.

Ale poďme sa bližšie pozrieť na norimberské zákony. Konkrétne zákon, ktorý demokratov neustále svrbí za košeľou: **Zákon o ochrane nemeckej krvi a nemeckej cti**. Zákony demokrati označujú za nenávisťné a neľudské. Avšak zabudnú dodať, že podobné zákony platili v USA na černochoch, Japoncov a všetkých, ktorí svojou farbou pleti vybočovali zo škály farieb ľudí bielej rasy. Boli teda dobe príznačné. Norimberské zákony obsahovali okrem zákazu manželstiev medzi Židmi a Nežidmi (§ 1 ods. 1), mimomanželský styk s príslušníkmi nemeckej alebo druhovo príbuznej krvi (§ 2) i zákon na ochranu židovskej kultúry:

„§ 4

- (1) Židom sa zakazuje vztyčovať ríšske vlajky a užívanie ríšskych farieb
- (2) Užívanie židovských farieb je im naproti tomu dovolené. Výkon týchto oprávnení je pod **štátnou ochranou**“

Zákony mali vo svojej podstate dva rozmery. Prvým bola ochrana nemeckej krvi – teda génov – ale zároveň tým i ochrana krvi židovskej. Druhým bola ochrana kultúry Nemcov a zaručená ochrana kultúry Židov. To znamená, že národnosocialistický režim chcel vyriešiť židovskú otázku s ohľadom na záujmy Židov. Zákony vyhovovali sionistom, ktorí sa tak zbavili cudzieho

⁷⁰⁸ Slávi sa každú sobotu, respektíve od piatkového do sobotného súmraku. V tento deň sa nesmie vykonávať žiadna práca ani cestovať či vykonávať obchodné transakcie. Je to sviatok, pri ktorom sa schádzajú priatelia a celá rodina pohromade. Šabat je najdôležitejším sviatkom judaizmu (Wikipedia).

elementu vo svojich radoch, Nežidov samotných. Takto to vidí i niekoľko historikov, medzi nimi i nemecký historik Ernst NOTE:

*„Norimberské zákony, boli skôr pokus o upokojenie radikálnych antisemitov v strane [...] našli však hlavne prijatie medzi sionistami, ktorí si právne, a v konečnom dôsledku i priestorovo, dali za cieľ oddelenie dvoch odlišných národov.“*⁷⁰⁹

Sionisti po celom svete privítali norimberské zákony. A tak i sionistický vodca Georg KARESKI sa mal vyjadriť pre nemecký propagandistický časopis *Der Angriff* 23. decembra 1935 nasledovne:

*„Ak sa židovský národ dve tisícročia po strate svojej štátnej samostatnosti, napriek chýbajúcej osídľovacej komunity a jazykovej jednoty dodnes zachoval, tak sa to dá zvieť na dva faktory: jeho rasa a silné postavenie rodiny v židovskom živote. Zvolnenie týchto dvoch spojív v posledných desaťročiach bolo pre židovskú stranu predmetom obáv. Prerušenie procesu rozkladu v širokých židovských kruhoch, ako to bolo podporované miešanými manželstvami, je preto zo židovskej pozície bezvýhradne vítaný.“*⁷¹⁰

Nech je však na tomto mieste pripomenuté, že sionisti neboli hovorcovia všetkých Židov, a tak sa i židovská spoločnosť štiepila na odporcov norimberských zákonov a tých, ktorí ich vítali. Tu ťahali za silnejší koniec určite sionisti, ktorí mali v rukách kapitál a potrebnú moc na uskutočnenie svojho sna o svojej zemi – Izraeli. Tú, v konečnom dôsledku, vybudovali na krvi bojujúcich Európanov a Američanov, ktorých na bojisko 1. svetovej vojny dovedla Balfourova deklarácia len preto, aby Angličania nemuseli platiť bankám dlhy za vojnu, ktorú viedli – bez prehánania – proti pacifistickému Nemecku.

Židovská kultúra v Nemecku po prijatí norimberských zákonov prekvitala. Pod ochranou štátu sa formovali v Nemecku rôzne židovské združenia. Jedno z nich bola organizácia *Betar*⁷¹¹. *Betar* bola obdoba nemeckého *Hitlerjugen-*

709 Ernst Note, *Die Deutschen und die Vergangenheit*, Propyläen Frankfurt 1995, str. 59.

710 Citované v *Verschwiegene Dokumente*, FZ-Verlag, München, 1999, zväzok 2, str. 148.

711 Tiež Beitar, je sionistická mládežnícka organizácia založená ruským sionistom Ze'evom Jabotinskym v roku 1923 v Lotyšskej Rige a pokladá sa za predchodcu izraelskej strany Cherut a Likud. Skratka Betar znamená „Brit HaNoar Halvri al shem Joseph Trumpeldor“ (hebrejský mládežnícky spolok Jozefa Trumpeldora). Trumpeldor bol členom „Židovskej légie“ a bojoval v nej spolu s Jabotinskym po boku Anglicka v 1. sv. vojne proti Osmanom a ich spojencom a neskôr i v Palestíne.

Židovská mládežnícka organizácia Betar, Berlín 1936. Rok po prijatí norimberských zákonov. Pod ochranou štátu mohli verejne prezentovať svoju kultúru.

du (Hitlerovej mládeže). Jej členovia sa neskôr zapojili do povstania proti národným socialistom a vo varšavskom gete sformovali *Židovský bojový zväz*⁷¹².

Ďalším, nie úplne pravdivým tvrdením, ktoré priamo vyvracia dodatok k norimberským zákonom je, že Nemci chceli vyšľachtiť čistú rasu tým, že budú spájať len členov čistej rasy. Na tomto mieste je dôležité povedať, že neexistuje čistá rasa. Taká rasa by musela byť tisíce rokov izolovaná. To sa nevzťahuje na Európu, kde sa premiešalo mnoho národov a rás. Nájazdy Turkov či Tatárov, to všetko ostalo v našich génoch, ktoré sa dedia. Môžeme ich postupným šľachtením vytlačiť tak, ako sa to robí selektívnym šľachtením u zvierat, aby sa dosiahlo čo najlepších fyzických či povahových vlastností, ale cudzí kód ostane navždy v nás. A práve o toto sa pokúšali Nemci. Šľachtením vytlačiť cudzie gény a posúvať len tie najlepšie povahové a fyzické vlastnosti, avšak cudzí kód ostane a môže sa stať, že raz sa objaví i v novej generácii. A práve tento dodatok k norimberským zákonom o ochrane nemeckej krvi a nemeckej cti zo 14. novembra 1935, jasne povoľoval, za istých podmienok, manželstvá medzi Nemcami a miešancami židovskej krvi:

⁷¹² Żydowski Związek Wojskowy.

„§ 3

Židovskí miešanci štátnej príslušnosti s dvoma plnohodnotnými židovskými starými rodičmi, potrebujú k uzavretiu manželstva s príslušníkom nemeckej alebo príbuznej krvi alebo so židovským miešancom štátnej príslušnosti, ktorý má len jedného starého rodiča plnohodnotného Žida, povolenie ríšskeho ministra vnútra a zástupcu vodcu alebo nimi príslušného miesta.

Pri rozhodovaní sú predovšetkým zohľadňované telesné, duševné a charakteristické vlastnosti žiadateľa, doba trvania pobytu jeho rodiny v Nemecku, účasť jeho alebo jeho otca vo svetovej vojne a jeho rodinný príbeh.[...]”⁷¹³

Za istých okolností sa teda židovské gény mohli spájať s génmí Nemcov, avšak museli mať vhodné vlastnosti. Sven Anders HEDIN o miešaní so Židmi píše:

„Miešanci sú, podľa teraz platného zákona, z hľadiska práv ríšskeho občana, postavení na rovinu árijským Nemcom. [...]Štát ostatne usiluje o to, aby sa miešanci rozptýlili v nemeckom národe. Zákon na ochranu nemeckej krvi a nemeckej cti slúži tomuto účelu. [...]Uzatváranie manželstva medzi Nemcami a tými, ktorí majú medzi prarodičmi len dvoch Židov, je povolené so schválením príslušného úradu. Pokiaľ sa medzi prarodičmi nachádza len jeden Žid, je manželstvo s plnokrvným Nemcom povolené bez výnimiek, avšak nie medzi osobami rovnakého pôvodu. Títo jedinci totiž majú byť rozptýlení v nemeckom národe.“⁷¹⁴

Nemci teda pre zakladanie rodiny presadzovali výber zdravých ľudí po fyzickej i duševnej stránke. Je na zamyslenie, prečo sa dnes podobné kroky považujú za „nacistické“ či nehumánne. Šlachtenie zvierat je vždy považované za veľmi osožnú vec. Žiadny farmár nebude množiť zvieratá s genetickými poruchami, lebo chce zdravé potomstvo, ktoré mu nebude vytvárať náklady na liečbu. Človek je v tomto iný a deklarácia ľudských práv prijatá Spojenými národmi v roku 1948 zaručila, že všetci ľudia – i chorí – sa môžu rozmnožovať a mať rodinu: **„Muži a ženy schopní sobáša majú bez obmedzenia na základe rasy, štátnej príslušnosti alebo náboženstva právo sobášiť sa a založiť si rodinu“**. Zvieratá sa šlachtia tak, aby mohli byť neskôr použité v podmienkach, v ktorých prežijú, odolajú vonkajším vplyvom, prípadne

713 https://www.1000dokumente.de/index.html?c=dokument_de&dokument=0007_nue-&object=translation&l=de

714 Sven Anders Hedin, Německo a světový mír, guidemedia etc 2014, str. 380-381.

majú byť v potravinovom priemysle maximálne výťažné. U ľudí sa len myšlienka na šľachtenie človeka – a to z neomarxistických myšlienok i falošnej humanity – kritizuje, a často i kriminalizuje. Avšak naopak, spájať jedince neprispôsobené na tunajšie podmienky a vytváranie multikultúrnej spoločnosti, je morálne vhodné a demokratické. Čo to prinieslo, vidíme na západnej demokracii. Okrem úpadku civilizácie a zániku národov, táto „prevratná“ myšlienka slabosti pred silou ľudského ducha a tela, nepriniesla okrem genetických porúch a vyšších nákladov v zdravotníctve vôbec nič. Krajiny, kde sa tzv. eugenika⁷¹⁵ praktizovala i po roku 1945 – 48, majú dnes nižšie náklady na zdravotníctvo a obyvateľstvo je zdravšie. Ako napríklad Japonsko, Fínsko či Švédsko, kde chorých ľudí dokonca sterilizovali do roku 1976. Ak niekto hovorí v týchto prípadoch o potlačovaní ľudských práv, nech si poslúži, pretože pri moci neboli „nacisti“, ale demokrati. V roku 1995 zaviedla eugenický program i komunistická Čína, kde sa môžu sobášit geneticky chorí ľudia len po sterilizácii. V roku 1947 však prišla i kritika z UNESCO, ktoré však až v roku 1978 vyhlásilo rovnosť ľudí za ideál. Kritiku zastavenia eugenických programov vyslovil humanista a prvý generálny sekretár UNESCO, Julian HUXLEY⁷¹⁶:

„Aj keď je to iste pravda, že každá radikálna eugenická politika bude politicky a psychologicky znemožnená, bude pre UNESCO dôležité rozpoznať, že problém eugeniky bude s najväčšou starostlivosťou preskúmaný, a verejné povedomie o skutkových podstatách čo najširšie informované, že sa nemysliteľné stane mysliteľným.“⁷¹⁷

Eugenika alebo i rasová hygiena, ako ju nazývali Nemci ešte počas vlády cisára, bola vec, o ktorej sa verejne hovorilo. Dokonca sa Nemci domnievali, že 1. svetová vojna bude možnosť, ako sa prejavia silní jedinci. To bol však omyl, pretože tí silní zomreli na fronte a slabí a promiskuitní sa množili ďalej. Vojna nikdy neprinesie zosilnenie národa a rasy, práve naopak. Ale to by bola téma na samostatnú kapitolu.

715 Zo starej gréčtiny (εὖ εἶ – dobrý, γένος génos – pohlavie), nemecky i veda o dedičnom zdraví. Je to veda, ktorá aplikuje teoretické poznatky ľudskej genetiky na obyvateľstvo a zdravotnú politiku.

716 Britský biológ, filozof a spisovateľ, prvý generálny sekretár UNESCO, spoluzakladateľ *World Wildlife Fund*, zástanca eugeniky a prezident britskej eugenickej spoločnosti.

717 UNESCO: Its Purpose and its Philosophy. Washington D.C. 1947 In: Liagin: Excessive Force: Power Politics and Population Control. Washington D.C., str. 85; Information Project for Africa 1996.

Vrátme sa späť k HITLEROVI, ku vzťahu k Židom a k otázke vďačnosti k nim. Vedel byť HITLER skutočne Židom vďačný? Pamätal si ich pomoc a vedel to neskôr oplatiť? Určite áno. HITLER napríklad, nikdy nezabudol na židovského doktora Eduarda BLOCHA, ktorý ošetroval jeho ťažko chorú matku Kláru. August KUBIZEK vo svojich pamätiach píše:

„Rodinným lekárom Hitlerových bol všade obľúbený doktor Bloch, ktorému v meste hovorili „doktor chudobných“, vynikajúci odborník a láskavý človek, ktorý sa obetoval pre svojich pacientov⁷¹⁸. [...]Vojna sa šírila ďalej. [...] Starosti mi robil hlavne prípad doktora Blocha. Tento staručký pán, „doktor chudobných“, ako mu hovorili v Linci, mi napísal prostredníctvom bývalého predstaveného Hitlerovej triedy profesora Dr. Huemera a poprosil ma, či by som sa za neho neprihovoril u ríšskeho kancelára, aby ho ako Žida neprenasledovali. Veď liečil tiež Hitlerovu matku. [...]Po niekoľkých týždňoch mi prišla odpoveď od Bormanna, v ktorej mi prísne zakázal ujímať sa v budúcnosti tretej osoby. Vo veci Bloch mi môže oznámiť len toľko, že je tento prípad zaradený do všeobecnej kategórie. Je to vodcov príkaz. [...]Síce som sa do počul, že Dr. Blocha nechali naďalej na pokoji, ale to ma neukľudnilo⁷¹⁹“.

Americký historik Rudolph BINION zvedol HITLEROVU nenávisť k Židom práve na smrť svojej matky, ktorej židovský doktor nemohol pomôcť. Tento nezmysel paradoxne vyvrátili médiá hlavného prúdu. Šiesteho decembra 2008 zverejnil internetový portál *Die Welt* rozprávanie Brigitte HAMANN⁷²⁰ o Eduardovi BLOCHOVI:

„Hitlerov vznešený Žid: Aký odporný titul. Žiadny zázrak, pojem pochádzal údajne od Adolfa Hitlera osobne. Ten sa mal na Obersalzbergu o niekdajšom doktorovi jeho matky vyjadriť: » Áno, ten je výnimka, to je vznešený Žid; keby boli všetci Židia takí, nebola by žiadna židovská otázka«. »Údajne« preto, lebo citát pochádza len a len zo spísaných spomienok 1942/1943 tohto doktora.“⁷²¹

HITLER sa mal dokonca pred doktorom pokloniť a povedať: **„Budem Vám navždy vďačný“**. Faktom ostáva, že BLOCH nebol nikdy, na rozdiel od ostatných židovských doktorov, obmedzovaný vo svojej praxi a ani jeho

718 August Kubizek, Adolf Hitler, můj přítel z mládí, Tygros 2012, str. 130.

719 August Kubizek, Adolf Hitler, můj přítel z mládí, Tygros 2012, str. 276 – 277.

720 Bola nemecko-rakúska historička a autorka.

721 https://www.welt.de/welt_print/article2836349/Ich-werde-ewig-dankbar-sein.html

ordinácia nemusela byť označená ako židovská. Do jeho pasu nebolo taktiež zapísane „J“ (Jude - Žid). Od HITLERA dostal dva ďakovné listy, ktoré mu však GESTAPO zhabalo. Z BLOCHA sa mal stať čestný árijec, avšak túto ponuku odmietol, keďže nebol pripravený zradiť svoju vieru. V roku 1940, kedy sa vyostrovali protižidovské nálady, a neveril vo večnú ochranu vodcu, emigroval do USA. Svoje spomienky zhrnul v roku 1941 v americkom časopise *Collier's Weekly*.

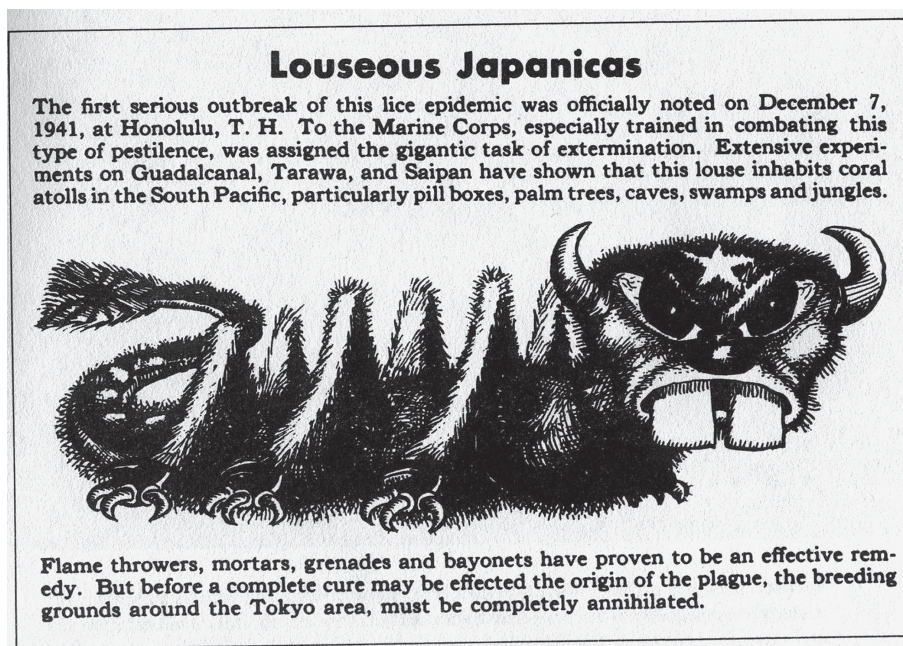
HITLEROV vzťah k Židom bol zrkadlovým obrazom ich vzťahu k Nemecku. Každý podraz trestal, každú jednu pomoc oplácal. Avšak, ak by niekto namietal, že jeho tvrdá ruka stála mnohých Židov životy, skúsme si predstaviť v jeho koži amerického prezidenta. Keby černosi, ktorí nemali ani spoločný vchod do budov, kadiaľ chodievali bieli, či spoločné miesta na sedenie v autobusoch, kde mali vyhradené miesta a nesmeli sedieť inde, financovali prevraty v USA, zabíjali v zahraničí amerických diplomatov, tvorili by základ komunistickej strany, vyvolali občiansku vojnu v USA, či podpísali dohodu podobnú tej versailskej, miesto amerických predstaviteľov, čo myslíte, ako by sa zachovala americká vláda? Z amerických dejín vieme, že by postupovali nekompromisne. Bola by povolaná armáda, a všetci by boli buď internovaní v rezerváciách alebo strieľaní priamo na ulici. Nakoniec by ich naložili na loď, a v tom najlepšom prípade vyviezli späť do Afriky, ak by ich medzitým nepotopili kdesi v Atlantickom oceáne.

V konečnom dôsledku tu nemusím písať len o hypotézach. V praxi tak dopadli Japonci, ktorých v USA považovali za trochu civilizovanejších od černochoch. Na rozdiel od Židov v Nemecku však Japonci počas vojny nesmeli slúžiť v americkej armáde a neboli v blízkom kruhu amerického prezidenta tak, ako boli Židia okolo HITLERA. Japonci tiež skončili v koncentračných táboroch a prišli o všetky svoje práva a obrovskú časť majetku.

Kto však vyplakáva nad osudmi Japoncov? Kto dnes hovorí o tom, že USA boli otvorene rasovo nenávisťné a zosmiešňovali pôvod svojich nepriateľov v propagande, ktorá by tú Nemeckú postavila do tieňa?

Argument, že „však Japonci zaútočili na USA“ neobstojí, keďže i Židia otvorene vyhlásili Nemecku vojnu a zabíjali nemeckých diplomatov, kým im Nemecko financovalo vznik Izraela, a ich kultúru a rasu chránili zákonmi. Áno, možno proti vôli mnohých obyčajných Židov, ale tí nehrali rolu v hre mocných Židov na *Wall street* a sionistov ovládaných židovskými združeniami

a organizáciami. Prezentuje sa len jedna strana mince, tá, ktorá dnes vyhovuje politike tých, ktorí sa snažili Nemecko a Európu zlikvidovať, a snažia sa o to dodnes, za účasti ľudskej hlúposti a „vzdelania“.

„Voš japonská“. Americká propaganda zosmiešňujúca Japoncov, ktorá ich označovala za epidémiu. Keby podobný obrázok urobili Nemci na Židov, dodnes by koloval ako dôkaz nacistického svetonázoru.

Časť piata | Svet budúcnosti

„Len úprimné priateľstvo Ruska a Nemecka môže oba veľké národy priviesť k peknej budúcnosti.“

V úvode knihy „V boji proti bolševizmu (Im Kampf gegen den Bolschewismus)“ od ruského kniežaťa Pawla Michailowitscha Bermond-Awaloffa, vydavateľstvo J. J. Augustin, Hamburg 1925.

Panslavizmus v područí bolševizmu a v boji proti germanizmu, prispievajúci k likvidácii európskej kultúry

Posledné roky pribúda ľudí, ktorí sa hlásia ku svojim predkom, ich politickému a duchovnému odkazu – panslavisti a ich panslavistické hnutie. Hnutie samotné má politické ciele i svojho nepriateľa na politickej úrovni. Okrem vplyvu Židov nie je panslavistom po vôli ani germánsky či anglosaský vplyv. Veľká časť ľudí v tomto hnutí dokonca Germánov považuje za nepriateľov Slovanov. Toto hnutie by som rozdelil, z osobných skúsenosti, na dve skupiny; politické a duchovné. Politické hnutie je často kombinované s duchovným smerom. Politický panslavizmus vznikol niekedy na prelome 18. a 19. storočia. Jeho ideologický smer spočíval v jednote všetkých slovanských národov pod ochrannou rukou a vládou ruského cárizmu. Avšak rôzne koncepcie panslavizmu, ako i nevôľa politikov, ktorí v dobe existencie Uhorska panslavizmus trestali podľa zákona, nedovolili jeho politickú expanziu. Avšak dnešný panslavizmus je infikovaný práve vplyvom, ktorý je v skutočnosti pre panslavizmus nezlučiteľný s ďalším vývojom ich politických cieľov: Bolševizmom. K tomu sa však dostanem neskôr.

Duchovný panslavizmus okrem návratu k myšlienkam predkov, spočíva vo vnímaní prírody ako Boha samotného a znovu objavuje to, čo materializmus zničil. Úcta k všetkému živému a vnímanie živých stvorení z ríše zvierat ako súčasť božstva hodné ochrany. Mnohí preto prechádzajú na alternatívny – pre nich však prirodzený – životný štýl. Prestávajú jesť mäso, či prijímať ako potravu mliečne produkty. Hodnoty, ktoré považujem za šlachetné a hodné pozornosti. Ochrana prírody a všetkého živého v nej, sa musí stať prioritou civilizovanej spoločnosti,

ktorá musí prestať s likvidáciou tohto životného priestoru v prospech kapitálu a nadprodukcie vecí, ktoré nepotrebujeme. Preto je mi tento apolitický smer panslavizmu veľmi sympatický a blízky, politický smer však menej.

Panslavizmus, alebo slavofília, sa stala pre mnohých doslova len módou, pre druhých jedinou nádejou, ktorou rebelujú proti tomuto chorému demokratickému režimu. Cieľom dnešného politického panslavizmu je znovu sa pokúsiť zjednotiť všetky slovanské národy a vzájomne spolupracovať, prípadne vytvoriť slovanskú úniu, a to bez iných neslovanských národov. Teda vymedziť germánske, ugrofínske či iné národy. Tento myšlienkový a ideologický prúd segregácie je ďaleko za možnosťami slovanského ducha žiadajúci mier. Tieto šovinistické myšlienky, ak by boli raz pretavené do reality – čo sa z istých dôvodov, o ktorých budem písať ďalej nestane – by rozdelili Európu a skôr či neskôr by priniesli nové konflikty. Táto skupina ľudí povyšuje Slovanov na úroveň samostatnej rasy, skoro až nadľudí, ktorí sú výrazne odlišní od ostatných bielych ľudí kdekoľvek na svete. Robia kult z niečoho, čo si zaslúži rozvoj úplne iným smerom. Navzdory novej, „slovanskej rasovej“ náuke, nie sú Slovania rasa. Slovania sú jazyková skupina, tak ako Germáni. Slovania, ako celok, pozostávajú z mnohých národov a rás, čo spojenectvo v jednu inštitúciu (úniu), a nejaké univerzálne bratstvo vylučuje. Mentálna priepasť medzi niektorými slovanskými národmi je skrátka príliš veľká a neprekonateľná.

Univerzálne bratstvo sa môže ujať len v prípade náboženstiev, ktoré rasu ako fyzickú odlišnosť, nadväzujúcu na mentálne vlastnosti, vylučujú. V tom prípade napríklad kresťanstvo či islam, ktorým nezáleží na rase a len viera samotná stačí na to, aby ste boli bratia a sestry. Preto politický panslavizmus narazí na problémy identifikácie súkmeňovcov, keďže politický smer sa viaže často na kresťanstvo, a hlavne v ruskom a balkánskom prostredí, na pravoslávnu vieru. Tu sa budú musieť panslavisti zbaviť buď svojej viery v kresťanského Boha alebo do značnej miery reformovať panslavizmus. A práve na toto má odpoveď politický panslavizmus kombinovaný s duchovným. Ten odmieta kresťanstvo, a rasovú otázku v slovanskom prostredí považuje za veľmi dôležitú. Avšak nenájde podporu v kresťanstvom sfanatizovanom Rusku. Preto panslavizmus, ako myšlienka absolútneho bratstva, nebude nikdy presadená. Kultúry a národy v slovanskom svete sú príliš odlišné tak, ako sú odlišné smery panslavistického hnutia, ktoré ho chcú presadiť. Nejednotné kresťanské a pohanské vetvy tohto hnutia budú bojovať proti sebe miesto jednoty, ktorú by

chceli presadiť. Pri fanatickom presadzovaní by došlo k občianskej vojne tak, ako to bolo pri presadzovaní bolševizmu Židmi v roku 1917 v Rusku.

Druhým problémom môže byť voľba nového vodcu a jeho pôsobenie. Keďže panslavizmus sa obracia na Rusko, ako na najväčší a najmocnejší slovanský štát, bude tam musieť pôsobiť i nový vodca Slovanov. Bude sa musieť voliť, či vzíde samostatne a prirodzene z dostupných osobností? Teda uznaním jeho autority i ostatnými vodcovskými osobnosťami, čo je procesom, i v prírode, tým najprirodzenejším. Celkom podľa hesla „*Ein Volk, ein Reich, ein Führer*“⁷²², ktoré Nemecku tak dlho vyhadzovali a dodnes vyhadzujú na oči ako dôkaz krutej diktatúry Adolfa HITLERA, ktorý mal chcieť Slovanov vyhladiť a považovať ich za podľudí, čo je pravdaže historický nezmysel šírený demokratmi a komunistami po vojne.

Dnes má byť vodca Slovanov nový ruský prezident Vladimír Putin, ku ktorému vzhládajú všetci politickí panslavisti. Bezpochyby je to jedna z najväčších osobností, ktoré Rusko za posledné storočie, ak nie tisícročie malo. Avšak je nutné pripomenúť, že Vladimír PUTIN nestojí o jednofarebné, rasovo nezmiešané Rusko. Práve naopak, je presvedčený, že Rusko bolo a je multietnické a mnohonárodnostné, teda mnohofarebné, a tak to má byť, a tak ho treba pre jeho existenciu zachovať. Toto vyhlásenie vydal po vražde Egora SVIRIDOVA, fanúšika futbalového klubu FC Spartak Moskva, ktorý bol zabitý 6. decembra 2010 kaukazským prístahovalcom. Potom, ako vypukli v Moskve po vražde nepokoje, si PUTIN nechal prizvať vedúce osobnosti futbalových fanúšikovských klubov, ktoré nepokoje rozpúťali, kde im slúbil, že vrahov dopadne a na margo nepokojov pripomenul:

*„Naša zem bola vždy mnohonárodnostná, od začiatku. Vždy sme sa dokázali navzájom rešpektovať a hľadať spoločných menovateľov. To musí fungovať i dnes. Rusko môže existovať len ak sa budú medzi sebou rešpektovať všetky národnosti. Prosím vás všetkých, aby ste to pochopili.“*⁷²³

PUTIN slovo dodržal a vrah bol dopadnutý. Bol ním údajný kaukazský díler drog Aslan CHERKESOV, ktorý mal Egora zastreliť v sebaobrane. Avšak z vyhlásenia je nutné prijať fakt, že PUTIN nestojí o zachovanie rasy, ani o slovanský svet. Ide mu o pochopenie medzi národmi a trvalý mier, a to i za cenu multikultúry

722 Jeden ľud, jedna ríša, jeden vodca; bolo heslo národnosocialistického Nemecka v roku 1938 pri kampani na pripojenie (Anschluss) Rakúska k novej ríši.

723 <https://www.youtube.com/watch?v=WZn5PmjwR90>

a zániku pôvodného obyvateľstva v rasovom kotli. Tu teda politický panslavizmus nepochodí a bude sa musieť poobzerať po novom vodcovi.

Podobne sa vyjadrujú i proruskí a proputinovskí „Noční vlci“, ktorí každý rok cestujú po Európe a pripomínajú si tak víťazstvo nad fašizmom. Tento motokársky klub so silnou orientáciou na STALINA a komunistickú ZSSR, sa netají tým, že nacionalizmus odmietajú. Tak sa vyjadril istý Denis AKSONENKO a Alexander ŠULC, členmi tohto klubu, vo vysielaní Slobodného vysielateľa 3. mája 2017:

„[...] nie sme nacionalisti.[...] Predstavte si, koľko rôznych národov žije v Rusku.“

Na otázku moderátora: Aký je rozdiel medzi patriotizmom a nacionalizmom odpovedá nočný vlk nasledovne:

*„Myslím si, že rozdiel je v extrémizme. Myslím si, že pri nacionalizme môžu byť extrémistické myšlienky. Patriot nie je takýmito myšlienkami postihnutý. Nacionalizmus je bezpodmienečne negatívny. A čo je to nacizmus? Nacizmus a fašizmus?[...] Každý nacionalizmus obsahuje myšlienky ako **Slovensko Slovákom alebo Rusko Rusom.**“⁷²⁴*

Označujú sa skôr za internacionalistov a svoju krajinu by, podľa formulácie ich slov, nemali problém odovzdať akejkoľvek menšine. Veď heslo: „Rusko Rusom“ je pre nich extrémizmus. Tak potom nech ho v pokoji odovzdajú USA, či Nemecku. Zjavne pomýlení falošnou humanitou si takto cestujú po Európe a nabalujú na seba podobné indivíduá.

Tretím a zásadným problémom politického panslavizmu bude jednota štátov v budúcej slovanskej únii, keďže nie každý slovanský štát je naklonený Rusku. Poľsko či Ukrajina budú tvoriť neprekonateľnú hranicu v snahách politického panslavizmu. Poľsko malo vždy s Ruskom konflikty, a tak je tomu i dnes. Ukrajina dnes, ovládaná Židmi, ani nepomyslí na podriadenie sa Rusku. To isté by sa dalo povedať o jeho obyvateľstve, ktoré je rozdelené na dva tábory.

Kým však začnem rozoberať tematiku slovanstva, k jeho antigermánskemu smerovaniu a jeho postupnej premeny, rád by som chcel uviesť, že som Slovan. Narodil som sa na Slovensku a hovorím slovanským jazykom. Taktiež hovorím nemecky, avšak za Germána sa nepovažujem. Taktiež by som môj pôvod nemenil za žiadny iný. Hovorí o tom, že dnes je niekto s úplnou istotou Germán

⁷²⁴ <https://www.youtube.com/watch?v=acGPFNQdoWo>

alebo Slovan, po rasovej stránke, je nezmysel. Národy putovali, bojovali a spájali sa medzi sebou. Uzatvárali spojenectvá a miešali sa. Ak teda existovala v minulosti nejaká pôvodná germánska či slovanská rasa, ktorá niesla svoje rasové vonkajšie či vnútorné (duševné) znaky, dnes určite väčšina z nej ne-

Farby Sorbov (Lužických Srbov), modrá, červená biela. Farby, ktoré používa i panslavistické hnutie.

existuje a jej osud spečatilo rasové miešanie medzi rôznymi bielymi rasami. Stačí sa pozrieť na slovanské opevnenia, ako napríklad slovanský val v nemeckom meste Pechau skoro v samotnom srdci Nemecka, ktoré bolo od 7. storočia z tretiny osídlené slovanskými kmeňmi, alebo ako Slovanov Germáni nazývali: „Wendenmi“. Dodnes sa v Nemecku hovorí slovanským jazykom tzv. „sorben sprache“ (sorbsky jazyk) a to v Sasku a Brandenburgu, kde dodnes žijú Sorbovia – Lužickí Srbi. Od Nemcov sa odlišujú i kultúrne. Oblasti, ako Rohne (Rowno), žijú tradíciami a rečou Sorbov. Ich jazyk je podobný poľštine, slovenčine a češtine. Je teda zrozumiteľný i nám Slovákom. Sorbovia sú katolíci a rátajú okolo 60 000 členov komunity v celom Nemecku. Nemecko dnes vynakladá milióny na uchovanie ich kultúry a zachovanie jazyka. Farby – vlajka Sorbov – sú modrá, červená biela, teda ako vlajka panslavistov a ich hnutia.

Obratom sa však pozrime na slovenské mestá, postavené germánskymi národmi či kmeňmi, hlavne Nemcami. Dodnes je na Slovensku komunita Nemcov i kedysi nemecká obec Blaufuss⁷²⁵, kde je nemčina druhým úradným jazykom. Mestá ako Poprad (Deutschendorf), ktoré boli po mongolských vpádoch v roku 1242 osídlené Nemcami a stali sa nemeckými osídleniami, dodnes vykazujú nemecký vplyv. Spišská Sobota (Georgenberg), Stráže pod Tatrami (Michelsdorf) a Matejovce (Matzdorf) ktoré boli pripojené k Popradu. To všetko boli nemecké osídlenia. V samotnom srdci Slovenska Nemci budovali a zanechávali po sebe kultúrnu, ale hlavne genetickú stopu. Mesto

725 Krahule, dedina nachádzajúca sa pri Kremnici. Prvá písomná zmienka je z roku 1331. Toto osídlenie bolo založené nemeckými baníkmi a druhým úradným jazykom je tam stále nemčina.

ako Banská Bystrica (Neusohl), ktorá bola obývaná Keltmi a neskôr germánskymi kmeňmi, či Kremnica (Kremnitz), ktorá bola osídlená nielen Slovanmi, ale i germánskymi kmeňmi z Bavorska či z Rakúska.

I Rusko zažilo expanziu vďaka Nemcom. Moskovské kniežactvo za vlády Ivana III.,⁷²⁶ začalo najímať remeselníkov zo zahraničia, medzi nimi mnoho Nemcov. Ivan IV.⁷²⁷, prvý ruský cár, sa chcel za pomoci nemeckých vojakov zmocniť tatárskych území. Nemecký vplyv zastavil na chvíľu až Alexej I.⁷²⁸, ktorý vydal výnos o vysídlení západných Európanov na hranice Moskvy. Toto miesto získalo názov *Nové Nemecko*. Rusi nazývali všetkých Európanov, ktorí nehovorili rusky „*Nemci*“, teda nemí. Odtiaľ pochádza pomenovanie Nemeck. Druhé ruské slovo pre obyvateľa nemeckého územia je „*germanec* – германец“. Slovo „*Nemeck*“ sme teda prebrali z ruštiny z dôb Alexeja I. Neskorší cári však pokračovali vo využívaní nemeckých vedomostí a zručností. Jedna z najvýznamnejších ruských osobností, cárovná Katarína II.⁷²⁹, bola pôvodom Nemka. Okrem toho boli Nemci radcovia, ministri či generáli armády cára. Generáli ako Michael DE TOLLY⁷³⁰ či Alexander VON BENCKENDORF⁷³¹. Nemci sa stali neoddeliteľnou súčasťou Ruska, toho Ruska, ku ktorému dnes panslavisti vzhliadajú a neuvedomujú si, že Rusko vďačí za svoju veľkosť z veľkej časti práve Nemcom, ktorými opovrhujú a považujú ich za rušivý element pri obrode slovanstva.

Ako to všetko začalo? Prečo tá nenávisť a averzia voči Nemcom? Z časti za to môžu chabé vedomosti o dejinách Germánov a Slovanov, z časti médiá, ktoré úmyselne šíria nezmysly o Nemcoch a ich úlohe v oboch svetových vojnách. Ale poďme pekne od začiatku a pozrime sa na vinníkov oboch vojen a skutočnej úlohe Nemecka.

Všetko začalo výstrelom Gavrila PRINCIPA v Sarajeve 28. júna 1914. V tento deň usmrtil len 19-ročný študent následníka trónu rakúsko-uhorskej monarchie

726 Vládol v rokoch 1462 – 1505. Pochádzal z rodu Rurikovcov. Práve on výrazne rozšíril územie Moskovskej Rusi.

727 Vládol v rokoch 1547 – 1587. Bol jeden z najvýznamnejších reformátorov.

728 Vládol v rokoch 1645 – 1676. Pochádzal z rodu Romanovcov.

729 Vládla v rokoch 1762 – 1796. Narodila sa v kedysi nemeckom meste Štetín (Stettin). Po versaillskej zrade ho Nemci prenajali Československu na 99 rokov, keďže ČSR stála na strane víťazov, dovolili si ťažiť z prístavu v tomto meste a tak pomohli Nemecku ekonomicky likvidovať. V roku 1956 sa ČSR vzdalo tohto územia v prospech Poľska, za čo v roku 1957 Poľsko odstúpilo ČSR územie v Krkonošiach.

730 (1761 – 1818) Pochádzal z rodiny baltských Nemcov.

731 (1849 – 1917) Rod von Benckendorff žil v Estónsku ako nemecký rod.

Franza FERDINANDA. Situácia medzi Rakúsko-Uhorskom a Srbskom sa vyhrotila. Nemecko sa ako spojenec postavilo na stranu Rakúsko-Uhorska, ale s vojnou neráta:

*„V Nemecku sa zatiaľ nepočíta s najhorším. Cisár Wilhelm II. a ríšsky kancelár von Bethmann Holweg, štátny sekretár (minister) zahraničia von Jagow, šéf generálneho štábu von Moltke a šéf vedenia námorníctva von Tirpitz, oni všetci nastupujú v týchto dňoch k avizovanej dovolenke a opúšťajú ríšske hlavné mesto Berlín.“*⁷³²

Rakúsko však svoje postavenie, s Nemeckom za chrbtom, využíva a 23. júla Srbsku predalo 48-hodinové ultimátum s podmienkami. Podmienky boli, aby Srbsko nechalo vyšetriť vraždu rakúskymi úradmi, a aby Rakúsko mohlo potlačiť teror srbských nacionalistov na území Srbska. To Srbsko z pochopiteľných dôvodov odmietlo. Na stranu Srbska sa postavilo Rusko, ako ochranca všetkých Slovanov. Rusko malo zasa spojenectvo s Francúzskom proti Nemecku ešte z roku 1894, a to malo zasa spojenectvo s Anglickom. A tak proti sebe stáli na jednej strane Srbsko, Rusko, Francúzsko a Anglicko, na strane druhej Rakúsko-Uhorsko a Nemecko. Anglicko prilialo olej do ohňa a snažilo sa posilniť odmietavé postoja Srbska. Dvadsiateho štvrtého júla poslal anglický minister zahraničných vecí GREY správu Srbsku: **„Srbsko má jednať vo svojom záujme“**.⁷³³ Inými slovami: Anglicko naznačilo Srbsku podporu. Dvadsiateho piateho júla oficiálne podporilo Srbov i Rusko. Anglicko, i napriek tomu, že sa pokúša vyjednávať s Nemeckom, aby k vojne nedošlo, mobilizuje:

*„Štátny sekretár námorníctva Winston Churchill a Prvý Seelord“⁷³⁴ princ von Battenberg nariaďujú v čase od 15. do 25. júla mobilizáciu flotily. To znamená, že Royal Navy, sa pripravuje na vojnu skôr, ako preskočí iskra na Balkáne. Na konci cvičenia sa nedemobilizuje.“*⁷³⁵

Briti teda mobilizujú 14 dní pred Nemeckom a sľubujú, že budú neutrálni pokiaľ ostanú neutrálni Francúzi. Dvadsiateho piateho júla, potom, ako Rusi prisľúbili pomoc Srbom, mobilizuje armádu i Rakúsko-Uhorsko. Nemecko

732 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 Der Krieg der viele Väter hatte, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 67.

733 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 Der Krieg der viele Väter hatte, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 68.

734 Je v Spojenom kráľovstve najvyššia hodnosť v Royal Navy (Kráľovské námorníctvo).

735 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 Der Krieg der viele Väter hatte, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 67.

stále čaká a snaží sa situáciu ukludniť. Nemecký cisár Wilhelm II. sa márne pokúša vyjednávať s ruským a viedenským dvorom.

Srbsko odmietlo Rakúske ultimátum a mobilizuje armádu. Dvadsiateho ôsmeho júla vyhlasuje Rakúsko-Uhorsko vojnu Srbsku, pričom Rakúsko zdôrazňuje, že si nenárokujú Srbskú pôdu. Monarchia teda vyhlasuje vojnu z arogancie moci, čo ju bude neskôr stáť jej existenciu.

29. júla mobilizuje i Rusko 13 armádnych zborov na hranici s Rakúsko-Uhorskom a 30. júla príde k úplnej mobilizácii. I napriek tomu, že Angličania sú pripravení na vojnu a pomôcť Francúzsku, snažia sa ešte s Nemeckom vyjednávať, ale kocky sú už hodené. Nemecký cisár sa však pokúša ešte 30. júla presvedčiť svojho bratranca, cára Mikuláša II., aby od vojny upustil. Prosí ho, aby mobilizáciu z predošlého dňa zrušil. Cár najprv súhlasí, avšak podvolí sa tlaku svojho ministra zahraničia a vojnových štváčov. Ruský generál Pawel Michailowitsch BERMONDT-AWALOFF, ktorý viedol protibolševický odboj a velil spoločným nemecko-ruským jednotkám, to vo svojich spomienkach opisuje nasledovne:

„Len k vlastnej úteche sa dalo hovoriť o tom, že vojne sa dalo zabrániť, ak by generál Januschewitsch⁷³⁶ vykonal rozkaz cára, alebo ak by Rakúsko a Nemecko ukázalo viac ústretovosti.“⁷³⁷

Je teda zjavné, že cár vydal rozkaz na zastavenie mobilizácie, ale ten odmietol splniť jeho podriadený generál. Nemecko teda nijako nenesie zodpovednosť za vojnu, práve naopak, vstupuje do celej hry ako vyjednávač a presadzovateľ mieru.

Wilhelm II. nevidí inú možnosť, ako zostriť svoje požiadavky. Tridsiateho prvého júla posla do Ruska ultimátum. Ak Rusko do 12 hodín nezruší mobilizáciu, bude s Nemeckom vo vojnovom stave. Rusko však už nepristúpi na požiadavky Wilhelma II., a podľa všetkého už nariadilo útok na Nemecko. Prvého augusta, po uplynutí ultimáta, o 19. hodine, vyhlasuje Nemecko Rusku

736 Generál Januschewitsch, šéf ruského generálneho štábu, prehlásil rozkaz ruského cára k zastaveniu mobilizácie nesplniť, pretože toto prenastavenie by rušilo plánovaný priebeh započatej mobilizácie, a v prípade nutnosti v jej pokračovaní by mali za následok neprekonateľné ťažkosti a prepracovanie celého plánu (ppč. Pawel Michailowitsch Bermond-Awaloff, Im Kampf gegen den Bolschewismus, str. 7).

737 Pawel Michailowitsch Bermond-Awaloff, Im Kampf gegen den Bolschewismus, Erinnerung von General Fürst Awaloff, Oberbefehlshaber der deutsch-russischen Westarmee im Baltikum, J.J. Augustin, Glückstadt a Hamburk 1925, str. 7.

Nemecký cisár Wilhelm II. (vľavo) a jeho bratanec Mikuláš II. (vpravo) si na konferencii v Björkö 1905, vymenili uniformy ako znak priateľstva pri uzavretí paktu o vzájomnej pomoci. Žiaľ kvôli nastávajúcejmu spojenectvu Francúzska s Ruskom, nebol pakt nikdy ratifikovaný.

vojnú a mobilizuje. V tom čase prenikajú prvé jazdecké prieskumné jednotky Rusov do Východného Pruska⁷³⁸. Rusko teda nariadilo útok skôr, ako uplynulo ultimátum Nemcov.

Je zrejmé, že Nemecko za prvou svetovou vojnou nestálo. Dokonca ochranca všetkých Slovanov Rusko, napadlo Nemecko skôr, i napriek snahám Nemcov vyjednávať o mieri. Neskorší vodca Tretej ríše sa vo svojej knihe k pacifistickému duchu Nemcov vyjadril nasledovne:

„Například ten, kto by si nazaj z celého srdca prial víťazstvo pacifistických myšlienok na tomto svete, musel by sa všetkými prostriedkami zasadiť za ovládnutie celého sveta Nemcami. Keby tomu bolo naopak, musel by s posledným Nemcom vymrieť i posledný pacifista[...]"⁷³⁹

Hitler bol presvedčený, že iba pod vládou Nemcov dokáže svet žiť v mieri, keďže je národ

pacifistov. Na rozdiel od demokracie alebo demokracií západného razenia, si Nemci kolónie podrobili dohodami, nie vojnami a genocídami, ako bolo zvykom demokracií všade vo svete. Nemci, koniec koncov, nielenže sa pokúšali vojne predísť, ale ponúkali i mier, ako jediná krajina vo vojnovom konflikte. To znamená, že celý svet viedol vojnu proti Nemecku, ktoré odmietalo vojnu a jej pokračovanie.

738 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 *Der Krieg der viele Väter hatte*, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 70.

739 Adolf Hitler, *Mein Kampf*, Zentralverlag der NSDAP, 1942, str. 315.

Prečo by však niekto chcel viesť vojnu proti Nemecku? Odpoveď je: Ekonomická nadvláda. Pokrok, ktorý Nemci koncom 19. storočia zaznamenali, či na poli ekonomickom tak priemyselnom, by ekonomicky zničil – prinajmenšom pozastavil – ekonomický rast Anglicka. Nasledovné detaily nemeckej ekonomickej expanzie sú dôležitým kúskom mozaiky pre pochopenie toho, čo dnes označujeme ako antigermanizmus či nenávisť voči Nemcom, a kým bol tento úkaz šírený a kŕmený.

Už v roku 1888 sa Nemecko začalo zaujímať o región Blízkeho východu. Desiat rokov predtým, ako sa oň začalo zaujímať Anglicko. Nemeckí priemselníci a bankári sa snažili toto „neorané pole“ využiť k hospodárskemu rastu Nemecka. V roku 1889 začali Nemci spolupracovať s tureckou vládou a začalo sa s projektom stavby železnice z Istanbulu do Ankary, a v roku 1890 uzavreli priateľskú, obchodnú a plavebnú dohodu. Spolupráca prináša ovocie a osmanský sultán Abdul HAMID II. ponúka nemeckej banke možnosť postaviť ďalší úsek železnice z Eskişehir do Konye. 1896 je železnica hotová: „**Nikto ešte netuší, že ide smerom, kde bude čoskoro ťažená ropa**“.⁷⁴⁰ 1898 ponúka sultán Abdul nemeckému cisárovi, aby nemecké firmy a banky postavili ďalší kus železnice z Konye cez Bagdad do Basri až k Perzskému zálivu. V roku 1903 sa začalo so stavbou, avšak náklady, ktoré projekt tvorili, boli nad rámec nemeckých investorov. Wilhelm II. sa preto pokúša vyjednať finančnú podporu vo Francúzsku a v Anglicku, a u jeho starej mamy kráľovnej Viktórie. Nepochodil, a tak celý projekt muselo financovať Nemecko. V roku 1912 prenecháva turecká vláda Nemeckej banke, práva na všetky ropné a minerálne zdroje 20 kilometrov od železnice ako kompenzáciu za vynaložené náklady pri jej stavbe. Tak sa Nemecku otvára úplne nové pole ekonomického profitu a rastu. To, čo Briti získali vojenskou prítomnosťou, získali Nemci svojou pracovitnosťou a dohodami. Presne tri mesiace pred začiatkom vojny, 2. augusta 1914, bola železnica k Bagdadu dokončená. Teraz Nemecku nebránilo skoro nič v tom, aby sa trať spojila a vytvorila tak trasu Berlín-Bagdad. Jedinou prekážkou bolo Srbsko, kde železniciu bolo treba ešte vybudovať. Avšak atentát na následníka trónu zmaril snahu Nemecka. Či to bol plánovaný úmysel alebo náhoda, že práve v Srbsku, kde sa mala postaviť železnica, ktorá by z Nemecka urobila novú veľmoc, sa udiala oná nešťastná udalosť, ktorá plány Nemecka zhatila,

740 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 Der Krieg der viele Väter hatte, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 47.

nech je na úsudku čitateľa. Anglický historik LAFFAN cituje z prejavu pred srbskými jednotkami vo svojej knihe *The Serbs*:

*„Nemecko bolo rozhodnuté stať sa veľmocou, mať slovo v medzinárodnej politike a ovládať vzdialené kontinenty[...]Základ bol, zriadiť systém respektíve reťaz spojeneckých štátov pod nemeckou nadvládou, ktoré by sa rozprestierali od Severného mora po Perzský záliv[...]Tento veľký plán je dobre známy pod názvom BERLÍN-BAGDAD...Keby sa trať **Berlín-Bagdad** dokončila, bol by obrovský kus pevniny spojený pod nemeckou vládou, v ktorom by bolo možné vytvoriť každé mysliteľné hospodárske bohatstvo, ktoré by však bolo pre každú námornú veľmoc nenapadnuteľné. Nemecká a turecká armáda by mohla ľahko na dostrel siahnuť na naše záujmy v Egypte a z perzského zálivu by bolo naše Indické impérium ohrozené.[...] Pohľad na mapu sveta ukazuje, z akých článkov sa reťaz štátov skladá, ktoré ležia medzi Berlínom a Bagdadom: Nemecká ríša, Rakúsko-Uhorsko, Bulharsko a Turecko. Len malý pás zeme bránil, aby sa oba konce reťaze mohli spolu spojiť. Tento malý pás je Srbsko. Srbsko bolo v podstate prvá obranná línia pre naše vlastníctva na východe[...]“⁷⁴¹*

Je teda jasné, že z vojny by chcelo ťažiť hlavne Anglicko. Nemecko malo byť pritom zvrhnuté z pozície veľmoci. Ďalší dôkaz, ktorý môže svedčiť o snahe Anglicka začať vojnu proti Nemecku, je zverejnený rozhovor v biografii bývalého amerického diplomata Henryho WHITA medzi ním a Lordom BALFOUROM (signatárom deklarácie odovzdávajúcim Palestínu Židom) v Londýne v roku 1910:

Balfour: *Sme pravdepodobne pochabí, ak nemôžeme nájsť dôvod, na vyhlásenie vojny Nemecku, skôr, ako postaví priveľa lodí a zoberú nám náš obchod.*

White: *V súkromnom živote ste veľkodušný muž. Ako môžete niečo tak politicky nemorálne zvažovať, niečo také, ako vyprovokovať vojnu proti neškodnému národu, ktorého dobré právo je presne tak ako vaše, udržiavať flotilu? Ak chcete s nemeckým obchodom držať krok, pracujte tvrdšie.*

Balfour: *To by znamenalo, že by sme museli znížiť náš životný štandard. Možno by bola vojna pre nás jednoduchšia.*

White: *Som šokovaný, že sa k principiálnym otázkam takto vyjadrujete.*

741 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 *Der Krieg der viele Väter hatte*, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 49 – 50; Laffan, *The Serbs*, str. 162 – 164.

Balfour: *Je to otázka práva alebo bezprávia? Možno je to ale otázka udržania našej nadvlády.*⁷⁴²

Prvá svetová vojna sa viedla v ekonomickom záujme Anglicka. Preto Angličania nechceli prijať mier ponúkaný Nemeckom v roku 1916, ktorým by nezískali nič. Preto museli Nemecko poraziť. Porazené Nemecko chceli, a i posadili, Angličania za stôl k podpisu kapitulácie. Tým Anglicko previedlo svoje dlhy z banky J.P. Morgan na Nemecko formou reparačných platieb, získalo jeho kolónie, a tak sa mohlo udržať za cenu miliónov mŕtvych a vynúteného mieru cez hladomor v Nemecku na piedestále moci. Anglicko však i stratilo. Prišlo o Palestínu v prospech Židov a ich záujmov na Blízkom východe. Avšak v celkovom merítku to bola malá cena. Stačilo oficiálne poďakovanie židovskej rodine ROTHSCHILDOVCOV v Balfourovej deklarácii a Anglicko mohlo vykorisťovať krajiny ďalej.

Aby sa udržal mýtus o nemeckej vine a spojeneckom hrdinstve, ktoré nielen Nemecko odzbrojilo, ale i vykradlo, musel sa z Nemecka vytvoriť po vojne národ „po vojne bažiacich agresorov“. Tento antigermanizmus bol zosilňovaný v tlači a živý i po vojne. A práve tento antigermanizmus a vykorisťovanie Nemecka dostal k moci vodcu Nemeckej ríše Adolfa HITLERA. Bol vlastne produkt západnej chamtivosti a praktík demokracie.

Tento mýtus využívajú panslavistické hnutia, ktoré poukazujú na nepriateľstvo voči slovanskému Rusku, ktoré mali Nemci geneticky vrodenu nenávisťou voči Slovanom, napadnúť. Avšak dostupné dokumenty hovoria inou rečou. Nielenže Rusi odmietali demobilizovať a predísť vojne (avšak veľkú úlohu v tom hrala Rakúsko-Uhorská agresivita v slovansko-nemecko-ugrofínskej národnostnej zlátanine), ich vojská prekročili hranice nepriateľa (Nemecka) ako prvé. Argument, že to boli práve Nemci, ktorí vyhlásili Rusku vojnu neobstojí, keďže Rusko ako spojenec Srbska, Francúzska a Anglicka by tak či tak zaútočilo na Nemecko, čoby spojenca Rakúsko-Uhorska. Bolo teda jedno, kto komu vyhlási vojnu, šlo len o formalitu.

Rusko, napriek tomu, že na začiatku stálo v protinemeckej koalícii, si za stôl víťazov nesadlo, pretože vojnu prehralo. Bolo porazené Nemeckom i za pomoci občianskej vojny v Rusku, a v roku 1917 kapituluje. Mýty o tzv. ruskej

742 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 Der Krieg der viele Väter hatte, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 49 – 50; Laffan, The Serbs, str. 43.

neporaziteľnosti, šírené panslavistickým hnutím, sú, ako je známe, z ríše rozprávok. Rusko sa spoliehalo, ako pri Napoleonovom ťažení, na nedostupnosť ruského rozsiahleho územia, kde mali skoro nekonečnú možnosť ustupovať, a tak ostať nedosiahnuteľný pre akúkoľvek armádu. Avšak Ruský cár nerátal s nepriateľom vo vnútri svojej krajiny, rovno za chrbtom. A práve tu nastáva zlom pre panslavistický svet, ktorý sa s ním ťahá a formuje ho dodnes. Nemecko poráža Rusko i vďaka nepokojom a príchodu židovských aktivistov, ktorí odstraňujú cára a nastolia chaos. Tí preberajú moc v krajine a získavajú na svoju stranu demoralizovanú ruskú armádu. Rusi zaznamenali obrovské straty v boji proti Nemecku. Napriek svojej početnej prevahe nedokázali prelomiť hranice Nemecka a vstúpiť do Berlína. Na začiatku augusta mali Rusi vo Východnom Prusku 485 000 vojakov a 1620 diel, kým Nemci mali 153 000 vojakov a 728 diel⁷⁴³. Napriek značnej presile Rusov bola ich armáda Nemeckom rozprášaná pri Tannenbergu⁷⁴⁴ či v bitke pri Mazurských jazerách⁷⁴⁵. Tu sa ukázala i kvalita vojska reprezentujúca národ a jeho odhodlanie. Cárizmus zaniká a cár s rodinou padá za obeť židovskému prevratu. Tým však padá i pôvodný ideologický smer panslavistov, naviazať sa na cárske Rusko. Pôvodní ruskí spojenci, z radov slovanských národov, to však bolševikom nechcú dať zadarmo a tak sa rozpútajú boje proti tomuto moru financovaného západnými bankami. Zúčastňujú sa ich i česko-slovenské légie a zo začiatku slávia úspech. Oslobodzujú prvé mestá. Avšak proti kapitálu západu, propagande bolševikov, hlúposti ľudí a neustále sa zhoršujúcej situácii v Rusku nemajú proti-bolševické légie šancu.

743 Sven Anders Hedin, Nemecko a svetový mier, guidemedia etc, Brno 2014, str. 413.

744 Bitka prebiehala od 23. augusta do 2. septembra 1914 vo Východnom Prusku pri dedine Tannenberg. Rusi mali spolu v dvoch armádach 416 000 vojakov (niektoré zdroje uvádzajú 485 000) proti 166 000 (niektoré zdroje uvádzajú 153 000) Nemcom. Ruské straty boli 50 000 mŕtvych a ranených a 92 000 zajatých, 13 generálov a 350 diel, veľké množstvo guľometov, koňov a vozov. Kým na Nemeckej strane bolo 5 000 mŕtvych a 8 000 zranených. Prvú armádu viedol Alexander Samsonov, ktorý spáchal samovraždu v neďalekom lese, údajne potom, ako oznámil cárovi, že Nemci sa dali na ústup pred ruskou armádou a víťazstvo je nad všetkú pochybnosť ruské. Avšak Nemci neustúpili a ani neprišlo víťazstvo. Tak radšej, aby sa zodpovedal cárovi, zvolil samovraždu 30.8.1914 pri dedine Gross Piwnitz, dnes Piwnice Wielkie, Poľsko. Druhú armádu viedol Paul von Rennenkampf, pochádzajúci z rodiny pobaltských Nemcov. Po bolševickej revolúcii sa vydával za gréckeho občana menom Mandusakis. Bolševici však jeho identitu 16. marca 1918 preukli a ponúkli mu veliteľskú pozíciu v červenej armáde počas ruskej občianskej vojny, čo však odmietol. Bol zatknutý a 1. apríla 1919 popravený na príkaz Žida a prominentného bolševika z Ukrajiny Vladimíra Antonova-Ovseyenka.

745 Bola ofenzíva Nemcov, ktorou Rusov vytlačili z nemeckého územia. Rusi zaznamenali straty 100 000 – 125 000 a 45 000 zajatých mužov, Nemci stratili okolo 40 000 mužov.

Avšak panslavistická ideológia žije ďalej. Aby však nadviazala na veľké Rusko, ostáva už len nadviazať na, Židmi vytvorený, Sovietsky zväz (ZSSR) a neskorší komunizmus, ignorujúc fakt, že to bol práve tento konštrukt, ktorý pôvodný panslavistický smer zničil.

A práve tu prichádza začiatok konca panslavizmu viažúceho sa na cárizmus, a vzniká smer naviazaný na ZSSR, oslavujúci hrdinstvo Červenej armády a boľševických predstaviteľov. Tento fenomén, ktorý v skutočnosti vymazal pôvodný panslavistický smer, zaznamenáva nárast práve v posledných rokoch. Značne krmény antinemeckou propagandou, demokratickým úpadkom a nestabilitou v Európe, sa obracia opäť na Rusko. Avšak s historickým odkazom komunistického protinemeckého odboja v 2. svetovej vojne, ktoré malo Rusko pred Nemcami, akožto Slovanov nenávidiacich a za podľudí považujúcich, zachrániť. Tragédiou panslavizmu sa teda stáva, že režim, ktorý zničil pôvodné panslavistické hnutie, je dnes alternatívou. Kto tu hľadá štipku logiky, hľadá zbytočne.

Legitimitu k existencii novodobého hnutia, založeného na boľševikmi vyvražděných ruských slovanských bratov, si teda postavili na ochrane slovanstva proti Nemcom, či nemeckému nacizmu. Ten má byť hrozbou pre svet Slovanov a Rusko. Ako to však bolo v skutočnosti s Nemcami a ich odporom k Slovanom?

Rusi, medzi nimi i kozáci, ktorým boľševici zhabali pôdu, sa hromadne začali z Ruska vystahovávať. Ich cieľom bolo hlavne Nemecko. Po vraždách a terore boľševikov, nevidia inú možnosť, ako utiecť. S utekajúcimi Rusmi však putovali i boľševickí agenti, ktorí v Nemecku rozduchávali občiansku vojnu a združovali sa okolo sociálnych demokratov a komunistov. Rusi však mali v Nemecku dobré zázemie, a tak vyrastajú ruské nakladateľstvá⁷⁴⁶, ktorých počet mal presiahnuť 150. Vzniká ruská vedecká obec a kultúrne strediská, kde sa stretáva ruská inteligencia. Nemecko však nebola jediná krajina, kde Rusi utekali.

Rusi v mnohých krajinách sa mobilizujú a zakladajú fašistické strany, ako nepriatelia boľševizmu a pokračovatelia „Bieleho hnutia“ (Biela armáda). V roku 1925 napríklad, zakladá profesor práva Nikolaj NIKIFOROV Ruskú fašistickú organizáciu, hlásiacu sa k odkazu ruského politika a reformátora Pjotra

746 <https://www.zeit.de/zeit-geschichte/2015/04/russen-in-deutschland-berlin-charlottenburg-russlanddeutsche-wuensdorf/seite-2>

Ruská fašistická strana.

STOLYPINA⁷⁴⁷, ktorý bol zavraždený Židom, členom ruskej strany socialistov-revolucionárov a členom Ochranky⁷⁴⁸ Dmitrijom BOGROVOM⁷⁴⁹, priamo pred zrakom cára Mikuláša II. a jeho dvoch dcér. V roku 1931 sa v exile, na území Mandžuska⁷⁵⁰, mení organizácia na Ruskú fašistickú stranu, vedenú ruskými emigrantmi, ktorej predsedal generál Bielej armády Vladimír KOZMIN, ktorého o rok neskôr nahrádza Konstantin RODZAJEVSKIJ. Bol to práve RODZAJEVSKIJ, kto prišiel v roku 1933 s návrhom spojenia sa so všetkými exilovými fašistickými ruskými hnutiami roztrúsenými po celom svete. Na stretnutí koncom februára a začiatkom marca 1934 v Japonsku, súhlasil so zjed-

notením všetkých strán so strediskom v Charbine⁷⁵¹. Túto myšlienku podporil i Anastasy Andreyevich VONSYATSKY, ruský antibolševický emigrant, vojak Bielej armády s americkým občianstvom a fašistický vodca ruských organizácií v USA. VONSYATSKY sa stal na kongrese v Japonsku predsedom a RODZAJEVSKIJ generálny tajomník⁷⁵². Na konci apríla toho roku sa konal ďalší kongres, kde sa vyhlásil vznik Všeruskej fašistickej organizácie (VFO). Jednota však dlho

747 (1862 – 1911) bol ruský politik, pochádzajúci z významnej aristokratickej rodiny. V roku 1906 bol menovaný Mikulášom II. na post ministerského predsedu vlády, a to prvej ruskej revolúcii 1905. Reformoval volebné právo, ktoré obmedzilo nižšiu vrstvu obyvateľstva, a tým socialistom vzali hlasy, čo prispelo k stabilizovaniu Ruska. Stál za agrárnymi reformami, ktoré mali z roľníkov urobiť vyššiu vrstvu v spoločnosti, čo pravdaže nevyhovovalo socialistom, ktorí potrebovali hlasy nespokojných roľníkov, a tým sa malo zabrániť ďalšej revolúcii. Reformy Rusko ekonomicky posilnili. Ekonomický rast zastavili až bolševici v roku 1917 následná kolektivizácia.

748 Tajná polícia ruského impéria. Jej úlohou bolo kontrolovať revolucionárov a posielat ich pred súd.

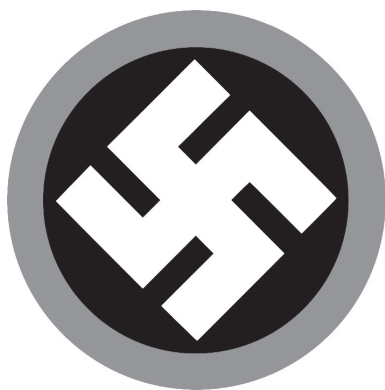
749 Bogrov bol platený za udania na svojich spolustraníkov a spolupracovníkov, ktorých stihol udat' za rok najmenej 100. Dodnes sa nevie, či konal na príkaz revolucionárov alebo cára osobne, ktorý mal byť nepriateľom reforiem.

750 Bol umelo vytvorený štát (1932 – 1945) japonskými okupačnými silami na severovýchode Číny.

751 Mesto ležiace na severovýchode Číny v umelo vytvorenom štáte Mandžusko.

752 Leonid Konstantinovich Shkarenkov, Agoniia beloi emigratsii (utrpenie bielej emigrácie), Mysl, Moskva 1986, str. 150.

nevydržala, a tak v októbri 1934 dochádza kvôli názorovým nezhodám okolo židovskej otázky, ktorú prezentoval RODZAJEVSKIJ, k rozdeleniu a VONSYATSKY sa neskôr stal oponentom fašistov z ďalekého východu. V lete roku 1935 sa konal v Charbine ďalší kongres pod záštitou japonskej vojenskej misie, kde bol VONSYATSKY zo strany vylúčený. Na kongrese sa zúčastnilo 104 delegátov z ruských fašistických organizácií z Mandžuska, Japonska, Číny, Sýrie, Maroka, Bulharska, Poľska, Fínska a Nemecka. RODZAJEVSKIJ bol zvolený za nového vedúceho organizácie. Cieľom organizácie i strany bolo oslobodiť Rusko od židovského boľševizmu za každú cenu.

Všeruská fašistická organizácia
1933.

Heslo strany bolo: „*Boh, národ, práca*“ a pozdrav „*Sláva Rusku*“. Presne, ako v Nemecku (1933 – 1945), mala ženské a mládežnícke organizácie. Vydávali časopis „*Národ*“ a denník „*Naša cesta*“. Dobrovoľníci zo strany sa zapojili i do bojov proti Sovietskemu zväzu a Mongolsku v roku 1938 na strane Japonska a Mandžuska pri rieke Chalchyn. Sovieti však útok odrazili a bol podpísaný sovietsko-japonský pakt o neútočení. Strana bola rozpustená v roku 1943 potom, ako Japonsko prijalo v dohode podmienku, že nebude na svojom úze-

mí podporovať protisovietske organizácie. Japonské úrady začali kontrolovať činnosť strany a dokonca zakázali periodikum *Naša cesta* z 25. júla 1941, kde ruskí fašisti schvaľovali útok na ZSSR. RODZAJEVSKIJ práve v tejto dobe začal podporovať STALINA, ale skôr zo strachu pred možnou popravou. Po vojne mal vidieť – pravdaže v jeho záujme – škodlivý odklon od komunistckej ideológie a prechod k veľkoruskému nacionalizmu a rozhodol sa vrátiť do Sovietskeho zväzu, kde mu ponúkli miesto redaktora. Bol však zatknutý a popravený. Bol taktiež autorom kníh „*Judášov koniec*“ a „*Súčasná judaizácia sveta alebo židovská otázka v 20. storočí*“. Knihy boli reakciou na dobytie Ruska Židmi a ich expanziou. Fakt, že Rusi založili fašistickú stranu, ktorá ako symbol používala hákový kríž po vzore Nemecka, že mali rovnaké štruktúry a ideologický smer, by malo nechať tzv. panslavistov, nenávidiacich Nemcov, premýšľať o tom, či Nemecko a Rusi v exile nebojovali v skutočnosti za oslobodenie Rusov od

*Ruské národnosocialistické hnutie, Berlín (1933). Úplne vpravo dole Vonsyatsky.
Na fotke je i generál Awaloff (tretí zprava dole).*

bolševizmu, ktorý skutočných Rusov likvidoval na milióny. Súčasná oslava bolševického Ruska panslavistami v skutočnosti šliapie po pamiatke Rusov, ktorí nechali svoj život za boj proti červenému teroru likvidujúceho Rusov a ich kultúru, ktorú panslavisti tak oslavujú.

Vráťme sa však do Nemecka. Tu našlo po príchode bolševikov útočisko odhadom 600 000 Rusov. Okrem utečencov sa v Nemecku usadili i ruskí zajatci z 1. sv. vojny. Príchodom národných socialistov k moci a ich otvorenému boju proti bolševizmu, cítili mnohí Rusi možnosť zúčastniť sa boja proti tým, ktorí zničili Rusko a cárizmus. V Berlíne, na Bleibtreustrasse, sa začali v roku 1933 schádzať ruskí vodcovia rôznych fašistických organizácií z celého sveta. Medzi nimi i, už spomínaný, VONSYATSKY. Avšak v Nemecku nedochádza k vzájomnej dohode a zjednoteniu. Ešte predtým však, sa mnohí Rusi a ruskí emigranti začali schádzať okolo NSDAP. Ruská šľachta mala mať dokonca vplyv na vývoj v nej. A tak jednou z osobností, ktorá priviedla Rusov k NSDAP

bol pobaltský Nemeč a emigrant z Lotyšska von SCHEUBNER-RICHTER⁷⁵³. Ten mal cez svoje kontakty priviesť finančné prostriedky do NSDAP práve od ruských monarchistov a šľachty, ako nepriateľov bolševizmu, ktorý sa rozmáhal i v Nemecku. Tí si od toho sľubovali, že nemecká politika pod vedením NSDAP odstráni Sovietsky zväz a otvorí cestu znovuzavedenia cárizmu v Rusku. Vďaka ruským peniazom sa mohli kúpiť noviny *Münchener Beobachter* (Mníchovský pozorovateľ), ktoré premenovali na stránicke noviny *Völkischer Beobachter* (Národný pozorovateľ). Okrem ruských boháčov sprostredkoval RICHTER i podporu oceliarskeho baróna Fritza THYSSENA. Aby sa do stránickej kasy sypali peniaze, snažil sa RICHTER prilákať Rusov na známe mená, ako veľkokňažná Ruska Viktória FEDOROWNA⁷⁵⁴, ktorej muž si nárokoval na cársky trón, a ktorá založila svoje klenoty v prospech strany. Bývalý ruský generál Wassili BISKUPSKI mal sprostredkovať RICHTEROVI kontakt na, v Paríži sídliacom, Ruskom komerčno-priemyselno-obchodnom zväze, ktorého členovia si taktiež priali zmenu režimu v Rusku. Z listu z roku 1939, vyčíslil generál pomoc od Rusov v exile pre NSDAP na pol milióna zlatých mariek⁷⁵⁵, čo predstavovalo asi 179 kg zlata.

Prečo by Rusi mali podporovať HITLERA? Veď podľa dnešných panslávov a historikov, ich HITLER považoval za podľudí. A tu, na tomto mieste by som rád zúčtoval s mýtusom „*podľudia*“. To, že Slovanov mal HITLER, a Nemci všeobecne, považovať za podľudí, vyšlo práve z dielne tvorcov bolševizmu. Skutoční podľudia boli podľa Nemcov práve oní tvorcovia tohto režimu. V nemeckej brožúrke, vydávanej hlavným úradom SS z roku 1942 s názvom *Der Untermensch* (Podčlovek), je jasne definované, kto podčlovek je. Hneď na úvodnej strane stojí:

„Kým budú ľudia na zemi, bude boj medzi človekom a podčlovekom historickým pravidlom, a tak patrí tento Židmi vedený boj proti národu, kým siahla naša pamäť, k prirodzeným procesom života na našej planéte.

753 Počas I. sv. vojny pôsobil ako nemecký diplomat v Turecku. Jeho styky siahali k priemyselným veľikánom ako Junkers, či k aristokracii a cirkevným hodnostárom. Pri pokuse o puč, pochod na Feldherrnhalle, bol zasiahnutý smrteľne a Hitlera mal pritom strhnúť so sebou na zem, čo malo budúcemu vodcovi Tretej ríše zachrániť život. Hitler sa mal na jeho adresu vyjadriť nasledovne: „Všetci sa dajú nahradiť, len jeden nie: Scheubner-Richter“.

754 Vnučka kráľovnej Viktórie a členka britskej kráľovskej rodiny.

755 https://de.wikipedia.org/wiki/Max_Erwin_von_Scheubner-Richter

V pokoji môžeme prísť k presvedčeniu, že tento zápas na život a na smrť je tak prirodzený, ako boj bacila moru proti zdravému telu.

Ríšsky vodca – SS Heinrich Himmler 1935“

Ak spätne pozrieme na mor menom bolševizmus, môžeme dať Nemcom len za pravdu. To neboli ľudia, ale nižšia forma: Podľudia. Pretože tak likvidovať národ, ako to robili práve oní bolševici a vedúce osobnosti, nedokáže žiadna vyššia inteligentná forma života. K tomu treba dávku neludskosti a bezcharakternosti. A tú mali práve bolševici, ako i dnešní demokrati, čo sú vlastne dve strany jednej mince. Nemecká vlastnosť definovať rôzne javy, ako i jav podčloveka, je zarážajúco presná:

„Podčlovek – je biologicky zjavne úplne rovnaký druh prírodného stvorenia s rukami, nohami a nejakým druhom mozgu, s očami a ústami, je ale úplne iná, hrozná kreatúra, je to len podobizeň človeka, s človeku podobnými črtami – duševne, nižšie ako ktorékoľvek zviera. Vo vnútri tohto stvorenia je krutý chaos, divokých, bezzábranných záľub: bezmenná vôľa ničiť, najprimitívnejšie pudy, nezastierateľná podlosť. Podčlovek – nič viac!“⁷⁵⁶

Už tu by mali panslávi a ľudia kŕmení mediálnou demokrato-bolševickou kašou zbystriť pozornosť. Nie Slovania, ale tí, čo Slovanov likvidovali boli i pre Nemcov nebezpeční a niesli prívlastok „podľudia“. Ale médiá sú, ako to už poznamenal Solženicyn, v rukách páchatelov. Definícia podľudí v tejto pasáži je pre porozumenie problému panslávskeho sveta veľmi dôležitá, pretože to vytrháva ďalší tromf z rúk štváčom skrývajúcich sa za slovanského ducha,

Der Untermensch (Podčlovek) 1942, brožúrka vydávaná úradom SS. V pozadí stelesnení sovieti, režim financovaný a založený Židmi.

⁷⁵⁶ Der Untermensch, SS-Hauptamt 1942, str. 2.

ktorí broja proti európskej kultúre a prstom zámerne poukazujú a kriminalizujú skutočných tvorcov kultúry v celej Európe – Nemcov.

Vráťme sa však späť do Nemecka. Ale najskôr by som z dôvodov nadväznosti na jednotlivé udalosti, rád poodkryl pozadie útoku na slovanské Poľsko, Katyň, útok na ZSSR a Generalplan Ost. Protektorátu Čechy a Morava sa venoval vo svojej famózne knihe *Hitlerovi Česi* Lukáš BEER, preto by som jeho dielo rád odporučil a témou sa nebudem zaoberať. Ale presne tieto otázky ťaží svet Slovanov a ich fantazmagórie, že za všetkým stoja Nemci a ich antislovanský postoj. Rozoberať tieto témy do detailov nemá zmysel a zaslúžili by si vlastnú publikáciu, ktorej sa povenoval pán BEER. Preto sa pokúsím čo najstručnejšie.

Útok na slovanské Poľsko

Asi najlepšie je začať útokom na Poľsko. Prvý veľký konflikt medzi Slovanmi a Germánmi po príchode národných socialistov k moci. Pre lepšie pochopenie konfliktu medzi Nemeckom a Poľskom, ktorého vina sa hádže na Nemecko, je však potrebné Poľsko z predvojnovovej doby predstaviť. Poľsko vzniká – lepšie povedané obnovuje sa po rozdelení v roku 1772 – 1795⁷⁵⁷ – v našich novodobých dejinách 11. novembra 1918 po hladomorom vynútenej, a prevažne židovskými zástupcami podpísanej, Versaillskej dohode po 1. svetovej vojne. Okrem neho vzniká satelitný štát Československo, ktoré má zohrať úlohu, ku ktorej sa ešte vrátim. Na začiatok by som chcel spresniť, že nikto neberie Poľsku, Česku či Slovensku právo na svoju existenciu. Je však potrebné si uvedomiť, že práve hranice týchto štátov boli rozbuškou pre 2. svetovú vojnu. Tento názor vyslovil i britský ministerský predseda Lloyd GEORGE 25. marca 1919:

„...Avšak nespravodlivosť a rozpínanosť, prejavene v hodinách triumfu, nebudú nikdy zabudnuté alebo odpustené. Preto som čo najostrejšie proti tomu, odobrať nemeckej vláde viac Nemcov, než je nevyhnutne treba a postúpiť ich inému národu. Nedokážem si predstaviť pádnejších príčin budúcej

⁷⁵⁷ V roku 1569 zakladá Poľsko-Litovskú úniu kráľ Žigmund II. August. Republika Poľskej koruny a Litovského veľkokniežatstva, ako bola nazývaná, existovala až do jej troch rozdelení v rokoch 1772, 1793 a 1795, kvôli vnútorným a vonkajším nepokojom. Pred týmito rozdeleniami patrila medzi najväčšie štáty 17. storočia. Útvar zahrňoval územia Poľska, Litvy, Lotyšsko, časť Estónska, Ukrajiny a západné Rusko.

vojny než situáciu, kedy nemecký národ, ktorý sa nepochybne ukázal ako jedna z najsilnejších a najmocnejších rás sveta, bol obklopený radom malých štátov, ktoré sa mnohé skladali z národov, ktoré nikdy neustanovili stále vlády, z nich však každý zahrňuje široké masy Nemcov žiadajúcich zjednotenie so svojou vlasťou. Návrh Poľskej komisie, aby 2 100 000 Nemcov bolo podstúpených pod dohľad národa iného náboženstva, ktorý ešte nikdy v priebehu svojich dejín nepreukázal spôsobilosť k vlastnej stabilnej vláde, musí podľa môjho úsudku viesť skôr či neskôr k novej vojne vo východnej Európe...“⁷⁵⁸

Ale podme po poriadku.

Pri vzniku Poľska bolo Nemcom doslova ukradnuté územie. Inak, ako krádež, sa to označiť nedá. Taktiež ťažko hovoriť o vojnovnej koristi, keďže Nemecko nebolo porazené, ale oklamané prímerím a následným hladomorom. Nemecko prišlo v prospech Poľska o väčšinu Západného Pruska s výnimkou mesta Danzig⁷⁵⁹ (Gdansk), Posen (Poznaň) a Kattowitz (Katowice). Územné zisky nového štátu by sa dali chápať, ako vojnová korisť a trest pre Nemecko, ak by vojnu vyprovokovalo a zatiahlo by do nej Rakúsko-Uhorsko proti Srbku, Rusku, Anglicku a Francúzsku. Ale spôsobom, ako boli Nemecku územia odňaté a za daných podmienok, sa stávajú územnou krádežou demokratického sveta, čo budú neskôr Nemci účtovať. Rozdelením území sa tak ocitlo i Východné Prusko s mestom Königsberg⁷⁶⁰ oddelené od Nemecka.

Poľsku to však nestačilo a tak sa začalo rozťahovať a anektovať územia, ktoré patrili Československu, Nemecku, Litve a Sovietskemu zväzu. Poľsko útočí na jar v roku 1919 na Sovietsky zväz a nezávislú Litvu. Ovláda hlavné mesto Litvy Vilnius a sovietske jednotky, oslabené revolúciou a nachádzajúce sa i v Litve, zatlačí na Ukrajinu a do Bieloruska. Poľsko zakladajúce mocnosti sa však zamiešajú do konania Poľska a určia mu hranice na západe Európy a na východe k Ukrajine a Bielorusku⁷⁶¹. Po tomto rozhodnutí chce

758 Z memoranda britského ministerského predsedu Lloyd Georgea 25. marec 1919. Publikované v: „100 dokumentů o vzniku války“, guidemedia, Brno 2013, str. 22. Dokument z úradnej „bielej knihy“ bod č.1.

759 Gdansk držalo štatút „Slobodné mesto Gdansk“ v rokoch 1920 – 1939. Desiateho januára 1920 založený ako vlastný štát, kde mali Poliaci rôzne práva, hlavne na prístav. Bol pod ochranou spoločenstva národov, mal vlastnú ústavu, hymnu a parlament.

760 Kaliningrad, dnešné Rusko.

761 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 Der Krieg der viele Väter hatte, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 417.

Sovietsky zväz pridelené časti územia na Ukrajine a v Bielorusku, ktoré ležia na ich strane *Curzonovej línie*⁷⁶². Poľsko sa však bránilo odovzdať dobyté územia. Sovieti si to nenechajú páčiť a povolávajú armádu. Poľsko robí to isté a bez vyhlásenia vojny napadá opäť ZSSR. Po pol roku, v máji 1920, obsadzujú Poliáci Ukrajinu až po Kyjev. V júli prišla odvetva Sovietov a zatlačia Poliakov až k Varšave. Pri Varšave sa však situácia mení a Poliáci opäť zatlačia Sovietov až k Minsku do Bieloruska. Osemnásteho marca 1921 je ZSSR nútený podpísať mier a zabudnúť na územia, ktoré im boli pridelené. A tak Poľsko anektovalo okrem územia Litvy, i časti územia ZSSR na Ukrajine, v Bielorusku a v Rusku.

Tretím územím, po Litve a ZSSR, po ktorom Poľsko vrhalo pohľady, sa stalo Československo (ČSR). Nárokuje si na priemyselnú zónu Tešína o rozlohe cca 3000 km štvorcových. *Spojenecká rada* rozdelí toto územie medzi Poľsko a ČSR, no Poľsku to nestačí. Ale víťazné mocnosti nechcú dovoliť, aby Poľsko ďalej rozoberalo ČSR, pretože tento umelý konštrukt potrebujú ako strážneho psa, ak by náhodou Nemecko – tak ako to urobili víťazné mocnosti – prestalo rešpektovať a plniť diktát z Versailles. Francúzsky minister letectva Pierre COT⁷⁶³ sa mal vyjadriť o úlohe ČSR nasledovne:

*„spoločné útoky francúzskych a českých vzdušných síl, môžu veľmi rýchlo zničiť všetky nemecké výrobné závody.“*⁷⁶⁴

Je teda jasné, že ČSR vznikla ako zadný dvor pre Francúzov a ich nenásytých spojencov.

HITLER na tento výrok nezabudol a k rozdeleniu ČSR povedal:

„Čo sa očakávalo od tohto štátu, vysvitá najjasnejšie z konštatovania francúzskeho ministra letectva Pierra Cota, ktorý povedal úplne kludne, že úlohou tohto štátu je, byť v každom prípade konflikte letiskom pre pristávanie a odlet bombardovacích lietadiel, z ktorého je možné behom niekoľko málo hodín zničiť najdôležitejšie nemecké priemyselné strediská. Je preto pochopiteľné, že sa vedenie nemeckého štátu zo svojej strany taktiež rozhodlo

762 Bol návrh hranice medzi ZSSR a Poľskom. Túto líniu vytýčila Rada dohody 8. októbra 1919. Bola nazvaná po navrhovateľovi hranice Georgovi Curzonovi, ktorý pôsobil ako indický kráľ počas britskej nadvlády nad Indiou.

763 Niektoré zdroje uvádzajú, že bol sovietskym agentom s krycím menom „Dedal“. Toto zistenie mali urobiť tajné služby USA a Anglicka počas projektu Venona, čo bol projekt zameraný na dešifrovanie správ oficiálnych sovietskych miest v USA.

764 Interview zo 14. júla 1938 v *News Chronicle*.

*zničit toto bombardovacie letisko. Neučinilo toto uznesenie snáď z nenávisťi k českému národu. Práve naopak.*⁷⁶⁵

Zničenie, teda rozdelenie ČSR, malo pre Nemecko strategický význam, keďže tým zobrali Francúzom vietor z plachiet. Pre Slovákov, ktorí chceli vlastný štát pre nerešpektovanie Pittsburskej dohody Čechmi, to bolo požehnanie. Česko oslabené o územie Sudet po Mníchovskej dohode, nechcelo prísť o územie Slovenska. Predsa len Francúzi a slobodomurárske kruhy, ktoré ČSR založili, chceli tento konštrukt uchovať ako strážneho psa proti Nemecku. Český prezident HÁCHA preto snahy Slovákov potrestá rozpustením *Snemu Slovenskej krajiny*. Nechá obsadiť Slovensko českými silovými zložkami, ktoré strieľajú do ľudí:

*„V noci z 9. na 10. marca 1939 podnikli pražskí mocipáni pokus zlomiť vzrastajúcu silu slovenského nacionalizmu, a vrhnúť Slovensko nazad do stavu v akom bolo prvých dvadsať rokov českej nadvlády.[...] Hlinkova garda sa nezľakla zatvárania svojich vedúcich a organizovala húževnatý odpor proti četníkovi a vojakovi.[...] Pri zrážkach gardy a četníctvom došlo ku krvavým prestrelkám, pri ktorých padlo mnoho mŕtvych a ešte viac ranených. Imponujúca jednota celého národa znemožnila pražským vládcovi prevrat. Praha nevidela iné východisko, odvolala jedno za druhým svoje opatrenia a konečne prepustila aj uväznených politických činiteľov nazad na Slovensko. Situácia dozrela.*⁷⁶⁶

HÁCHA vymenoval novú vládu pre Slovenskú krajinu na čele s Jozefom SIVÁKOM, ktorá vládla od 9. do 11. marca 1939. SIVÁK však odmietol slúžiť českej strane a tak HÁCHA prosí TISA, aby sa ujal vlády a nastolil poriadok. TISO však už netúži ďalej trpieť pod českým centralizmom a na pozvanie cestuje do Berlína. Tam zisťuje, čo podnikne Nemecko, ak sa Slovensko osamostatní. HITLER mu oznámi, že nemá záujem o obsadenie tejto zeme:

*„Vidíte ako sa veci majú. Nemám záujem o Slovensko. Nikdy nepatrilo k Nemecku, a ja nenasadím ani jedného nemeckého vojaka, pokiaľ ma nepožiadate o garanciu vašich hraníc. Ale v tom prípade musí Slovensko jasne povedať, či to chce alebo nie.*⁷⁶⁷

765 Prejavy, Adolf Hitler, Guidemedia etc, Brno 2012, str. 50 (Berlín, 28. apríla 1939).

766 Slovenská ročenka 1943, úrad propagandy, nakladateľstvo ČAS Bratislava, k udalosti 10. Marca.

767 ADAP, Série D, zväzok IV, Dokument 202 a IMT zväzok XXXI, Dokument 2802-PS. Prevzaté z: Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 Der Krieg der viele Väter hatte, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 229.

Z aktov zahraničnej politiky Nemecka (ADAP), kde je zaznamenaný celý rozhovor medzi TISOM a HITLEROM, je jasné, že TISO dúfal v ochranu Nemecka a HITLER mu ju poskytol:

„Prosím Vás, oznámiť nasledujúce Vodcovi a ríšskej vláde: V silnej dôvere k Vám, Vodcu a ríšskeho kancelára Veľkonemeckej ríše, podriadiť sa Slovenský štát vašej ochrane. Slovenský štát Vás prosí prebrať túto ochranu.

Tiso“

HITLER odpovedá ešte v ten istý deň:

„Potvrďujem prijatie Vášho telegramu a preberám týmto ochranu Slovenského štátu.

Adolf Hitler“⁷⁶⁸

TISOVA jediná možnosť bola ochrana Nemeckom. Toho Nemecka, ktoré nenávidelo, podľa oficiálnej historiografie, Slovanov. TISO žiadal ochranu pred slovanským národom, Čechmi. Štrnásteho marca 1939 vyhlasuje, náš prvý a posledný skutočný prezident, samostatný Slovenský štát.

Navyše je jasné, že vznik ČSR bolo účelové a podľa niektorých zdrojov išlo výlučne o záujmy Židov a slobodomurárskych lóží, ktoré boli neskôr v Tretej ríši, ako i na území Slovenského štátu, zakázané. Koniec koncov, i shabbes goy Andrej DANKO priznal, že na vzniku ČSR mali významný podiel Židia. Denník Sme 3. júla 2018 cituje:

„Podľa Danko je symbolické, že sa v Knesete stretáva spolu s českým partnerom, pretože bez pomoci Židov by ČSR v roku 1918 nevznikla.“

Danko: *„Priateľstvo a pomoc Masarykovi a Štefánikovi sme vám opätovali pri vzniku štátu Izrael a vy ste na nás nezabudli v roku 1993,“* vyhlásil Danko s tým, že bez Židov by nebola Bratislava a nemali by sme svoju históriu.⁷⁶⁹

DANKO inými slovami priznáva, že to boli Židia, ktorí mali veľké zastúpenie pri vyjednávaniach vo Versailles a ich organizovanom postupe pri vzniku ČSR.

Ale vráťme sa k Poľsku a k jeho požiadavkám na západnú časť Tešína. V roku 1935 vláda v Prahe uzavrela so ZSSR spojenecký pakt a tak sa ČSR začlenilo do sovietsko-francúzskeho spojenectva. Sovieti dali jasne najavo, že Poľsko má nechať územia ČSR na pokoji a hrozia mu vypovedaním paktu o neútočení z roku 1932.

⁷⁶⁸ ADAP, Séria D, zväzok VI, Dokument 10.

⁷⁶⁹ <https://domov.sme.sk/c/20862752/slovensko-ma-podla-danka-problem-s-antisemitizmom.html>

Polská vláda hledá podporu u HITLERA. Dvadsiateho septembra 1938 sa poľský veľvyslanec LIPSKI pýta HITLERA na jeho postoj k anexii Tešína. HITLER nemá námietky, vyjadrí však záujem o návrat mesta Gdansk. Má ísť teda o výmenný obchod, v ktorom HITLER vidí, a dúfa, návrat tohto mesta späť k ríši. V posledný septembrový týždeň 1938 nechá Poľsko napochodovať armádu k Tešínu a hrozí ČSR vojnou. ČSR sa poddá a Poľsko obsadzuje od 1. do 10. októbra požadované územie⁷⁷⁰. Sovieti síce pakt o neútočení nevyppedali, to však Poliáci netušia, že ZSSR ho už čoskoro (17. septembra 1939) prestane rešpektovať.

Štvrtou krajinou, ktorú Poľsko začalo obsadzovať, bolo Nemecko samotné. Poľsko si robí pri vyjednávaniach vo Versailles nároky na územia, ktoré stratilo pred skoro 150 rokmi, ale anglická a talianska strana má námietky. Z časti by sme Poľsku mohli dať za pravdu, ak sa na danom území nachádzali vo väčšine etnickí Poliáci a územia by získavali na základe etnického zloženia obyvateľstva. Koniec koncov, etnickým zložením argumentoval i HITLER pri anektovaní Sudet. Ale v tomto prípade Poliakom nemalo pripadnúť Západné Prusko, ktoré tvorilo podľa rôznych štatistík 65 – 73 % nemecké obyvateľstvo, či mesto Gdansk, ktoré tvorilo 97% nemeckého obyvateľstva a iba 1,7 % poľského, a na ktoré si Poľsko robilo i napriek jeho štatútu „Slobodného mesta“, pod kontrolou Spoločenstva národov, nárok. Naopak, mali by právo na mesto Poznaň, kde malo k Nemcom patriť len 39% obyvateľstva. Avšak boj o Gdansk z Poľskej strany pokračuje. Poľsko žiada o povolenie obsadiť Gdansk svojimi jednotkami, ale márne. Poľská rozpínavosť a agresia tolerovaná víťaznými mocnosťami núti Nemcov v Hornom Sliezsku do ulíc. Po týchto nepokojoch, kde Nemci v uliciach bojovali za zotrvanie v Nemecku, museli Spojenci povoliť referendum, na ktoré tlačila nemecká vláda. To sa konalo 20. marca 1921. Hlasovanie sprevádzajú násilnosti, pri ktorých hynie 1520 nemeckých obyvateľov⁷⁷¹. Výsledky volieb prinesú rozdelenie Horného Sliezka a boli zverejnené 24. marca 1921. Účast činila 97,57 %, z toho 59,61 % hlasuje⁷⁷² za zotrvanie v Nemecku a 40,39 % chce pripojenie k Poľsku. Z 1522 obcí a miest hlasuje pre zotrvanie v Nemecku 844, a k pripojeniu k Poľsku 648. Spojenci rozhodnú 19. októbra 1921, ktoré časti na základe referenda Poľsko získa. A práve tu sa prejavuje zhubnosť demokracie. Napriek tomu, že Nemci v Katovicach chceli

770 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 Der Krieg der viele Väter hatte, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 423.

771 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 Der Krieg der viele Väter hatte, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 441.

772 <https://www.sudd.ch/event.php?lang=en&id=de011921>

s 85 % hlasmi ostať v Nemecku, spojenci prideliť toto územie Poľsku. A tak Nemecko prichádza o 85 % uhoľných ložísk a celý chemický priemysel v tejto oblasti. Nešlo teda o vôľu ľudu, ako by sa človek žijúci v demokracii mohol domnievať, ale o politické rozhodnutie.

Poliaci sú, i tak, s výsledkom nespokojní. Francúzi medzitým dodávajú zbrane Poľsku proti Rusku. Časť zbraní však putuje do Horného Sliezska. Druhého mája, ešte pred rozhodnutím Spojencov o pridelení území, začína poľské obyvateľstvo štrajkovať. Tretieho mája zburcuje Wojciech KORFANTY⁷⁷³ k povstaniu. S delostrelectvom a inými ťažkými zbraňami sa z Poľska vybralo povstanie na ešte stále nemecké Horné Sliezsko. Poľské vojsko podporuje povstanie s pechotou a jazdou. Francúzske jednotky nasadené na tomto území tolerujú Poliakov a bez akéhokoľvek odporu ich nechajú prejsť. Jediná armáda, ktorá koná svoju povinnosť je talianska. Tá sa postavila vzbúrencom a zaplatila za to 40 mŕtvymi a 200 zranenými⁷⁷⁴. Do 5. mája Poliaci ovládajú východ Horného Sliezska. Nemecko protestuje, avšak Francúzsko Poliakov chráni a odkazuje Nemecku, že ak nasadí ríšske branné sily (Reichswehr), bude sa to chápať ako porušenie Versaillskej dohody. Francúzi mobilizujú armádu z prepusteného branného ročníka 1919. Deviateho mája útočí Poľsko na západné časti Nemecka. Medzitým sa však zhromažďujú dobrovoľníci z Nemecka a Rakúska, ktorí vytvárajú jednotky Freikorps a 21. mája začínajú dobýjať stratené územia. Od 21. do 25. mája bojujú s Poľskom a väčšiu časť územia dokážu Nemci získať späť⁷⁷⁵. Nemcom nebolo dovolené brániť svoju zem a na nátlak z Francúzska nemecká vláda vydala dekrét, v ktorom prehlásila, že každý vojak, ktorý sa zúčastňuje bojov proti Poľsku, bude uväznený alebo potrestaný pokutou do výšky 100 000 mariek! Tým sa stráca dôvera obyvateľstva a vojakov v nemeckú vládu, čo neskôr posilní snahy Adolfa HITLERA dostať sa k moci.

Okrem toho Poľsko pácha zločiny na menšinách, na ktoré sa demokratický svet len pozerá, ale nezasiahne. I napriek tomu, že poľská ústava článkom 109 zaručuje:

„Každý občan má právo zachovať si svoju národnosť a svoj jazyk a udržiavať svoje národné zvyky...“

773 Novinár, člen ríšskeho snemu a poľský premiér.

774 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 Der Krieg der viele Väter hatte, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 442.

775 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 Der Krieg der viele Väter hatte, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 445.

Napriek, v ústave zakotveným právam, sa zatvárajú ruské, židovské a nemecké školy. Dvojazyčné vyučovanie sa zakazuje zákonom z 31. júla 1924. Nemcom, Židom, Rusom či Ukrajincom sa odoberajú lekárske licencie a zatvárajú sa im podniky. Niektorí sú z Poľska vyhostení. Od roku 1919 Poliaci stavajú pre menšiny a nepohodlných koncentračné tábory. Tu má okolo 16 000 Nemcov sedieť ako nepriatelia štátu. Tábory ležia pri Szczypiorno a Stralkowno. Neskôr vznikajú ďalšie pri Brest-Litovsk a Bereza Kartuska. Do roku 1939 prišlo z Poľska *Spoločenstvu národov* do Ženevy asi 15 000 sťažností menšín. Od marca do augusta 1939 prišlo len od Nemcov 1 500 takýchto sťažností. Prehmatov voči menšinám, a hlavne Nemcom, pribúda. Poliaci sa chcú skrátka zbaviť menšín. Štrnásteho decembra 1931 opisuje anglický *Manchester Guardian* poľskú národnostnú politiku ako peklo:

„Menšiny v Poľsku majú zmiznúť“

Táto politika napreduje bez zábran, bez pozornosti verejnej mienky vo svete, medzinárodných zmlúv a spoločenstva národov. Ukrajina sa stala pod poľskou vládou peklom. O Bielorusku sa to môže povedať ešte s väčším právom. Cieľom poľskej politiky je zmiznutie národných menšín na papieri a v skutočnosti.“⁷⁷⁶

Francúzsky profesor slavistiky René MARTEL, ktorý bol ako pozorovateľ na Ukrajine, píše o čistkách Poliakov na Ukrajincoch nasledovne:

„Strieľalo sa, vešalo, mučilo, zatváralo, zhabávalo, skrátka, zabávalo sa ako za starých dobrých čias. Veľa ukrajinských kňazov bolo popravených. Aby sa predišlo preplneniu, nebrali Poliaci zajatcov...Väznice v Lvove praskajú pod Ukrajincami všetkých vrstiev..., ktorých jediný zločin bol, byť Ukrajincom alebo hovoriť ukrajinsky.“⁷⁷⁷

V septembri 1934 Poľsko vypovedá jednostranne zmluvu o ochrane menšín, ktorú prijalo v roku 1919 na nátlak víťazných mocností. Po PIŁSUDSKEHO⁷⁷⁸ smrti (1935) sa zhoršila i situácia Židov. Od roku 1933 do 1938 opúšťa Poľsko 557 000 Židov, ktorí hľadajú ochranu v Nemecku. Nemecko sa pokúša 50 000 z nich vrátiť do Poľska, ale poľská polícia ich tlačí bajonetmi späť do Nemecka⁷⁷⁹. Medzi rokmi 1935 – 1939 bolo pri pogromoch zabitých asi 350 Židov. A tak sa v roku 1935

776 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 *Der Krieg der viele Väter hatte*, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 450.

777 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 *Der Krieg der viele Väter hatte*, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 450.

778 Józef Klemens Piłsudski – Vojak a politik. Od roku 1926 – 1935 vládol ako diktátor Poľsku.

779 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 *Der Krieg der viele Väter hatte*, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 453.

otvorila v Poľsku „židovská otázka“ a Poliaci jednajú s Francúzskom o ich vysídlení na Madagaskar, s čím Francúzi nesúhlasia. Poľsko teda nebolo žiadna obeť, ale agresívny a expanzívny štát, nerešpektujúci medzinárodné dohody.

O Poľsku a jeho zločinoch voči menšinám, i voči tým slovanským, by sa dalo písať dlho. Pre mňa je dôležité zamerať sa práve na Nemcov, pretože to bola rozbuška, ktorá nechala Nemecko vzplanúť. Z pôvodných, niečo viac ako 2 000 000 Nemcov v Poľsku, sa počet znížil do roku 1923 na 1 200 000. I napriek nepriateľskému postoju Poľska, sa HITLER snažil situáciu ukládať. V roku 1934 sa podarilo vyjednať zmluvu o priateľstve a v novembri 1937 novú zmluvu o ochrane menšín. V roku 1938, kedy HITLER pripojil Rakúsko a oblasť Sudet k Nemecku a Poliaci si vzali s HITLEROVÝM požehnaním časť Tešína, si teraz HITLER chce vybrať svoju odmenu za to, že sa neprizeral, keď si Poliaci utrhlí kúsok cudzieho územia. Aby Poliakom ukázal dobrú vôľu, prenechal im v roku 1938 nemecké mesto Oderberg na hranici Horného Sliezska, ktoré Poľsko anektovalo. HITLEROVI bol tento krok vyčítaný vlastnými ľuďmi. On však chcel späť mesto Gdansk a koridor k tomuto mestu skrz nové poľské, kedysi však nemecké, územie. Preto chcel a musel byť ústretový voči Poľsku. Dvadsiateho októbra 1938, tri týždne potom, ako Poliaci anektovali Tešín a Oderberg, ponúkol minister zahraničia RIBBENTROP poľskému kolegovi 8-bodový návrh na riešenie poľsko-nemeckého napätia. Návrhy znejú:

1. *Slobodné mesto Gdansk sa vráti k Nemeckej ríši*
2. *Cez koridor sa vybuduje exteritoriálna, Nemecku patriaca, ríšska diaľnica ako i exteritoriálna viackolajová železnica*
3. *Poľsko si ponechá v Gdanskej oblasti taktiež exteritoriálnu cestu alebo diaľnicu a železnicu a slobodný prístav*
4. *Poľsko získa záruku odbytu jeho tovaru v Gdanskej oblasti*
5. *Oba národy uznajú svoje spoločné hranice (záruka) alebo obojstranné územia*
6. *Nemecko-poľská zmluva sa predĺži z 10 na 25 rokov*
7. *Poľsko pristúpi k Antikominternému paktu*⁷⁸⁰

⁷⁸⁰ Zmluva podpísaná medzi Nemeckom a Japonskom 25. novembra 1936. Obe strany sa zaručili bojovať proti komunistickej internacionále (Komintern). Zákon bol publikovaný v Reichsgesetzblatt 1937, časť 2, str. 27 - 29. Zákon bol paralelne publikovaný v Reichsgesetzblatt i v japonskom jazyku a písme.

8. *Obe krajiny pripoja k ich zmluve konzultačný dodatok*⁷⁸¹

I napriek ústretovosti HITLERA a jeho daru Poľsku v podobe nemeckého mesta Oderberg, má opäť narastať teror na Nemcoch:

„[...]keď začal Hitler žiadať vyjednávanie o budúcnosti mesta Gdansk a záruku pre bezpečné dopravné spojenie do oddeleného Východného Pruska, naberá nepriateľstvo Poliakov voči nemeckej menšine opäť ostré tvary. Teror voči Nemcom, ničenie nemeckých obchodov a podpalačstvo na nemeckých statkoch sa stali pogromou. V marci, po pripojení oblasti Memel k ríši, sa stáva postavenie Nemcov v Poľsku stále neúnosnejším[...] Do polovice augusta utieklo do ríše 76 000 ľudí a ďalších 18 000 do oblasti Gdansk.“⁷⁸²

Nový teror a zhoršenie situácie mal na svedomí nástupca PIŁSUDSKIHO, fanatický Edward RYDZ-ŚMIGŁY⁷⁸³. Mal byť autorom výroku: „**Poľsko chce vojnu s Nemeckom a Nemecko jej nebude môcť zabrániť, aj keby chcelo**“⁷⁸⁴. HITLER sa však i s ním pokúšal nájsť porozumenie. Chcel aspoň koridor k Gdansku cez poľské, kedysi nemecké, územie. To Poliaci odmietli. Taktiež odmietli HITLEROVU ponuku referenda, kde mali obyvatelia Gdanska rozhodnúť, kde chcú patriť. Poľsko nechcelo riskovať, že mesto, o ktoré majú záujem, by pripadlo Nemecku. Poľsko chce Gdansk, preto ešte za vlády PIŁSUDSKIHO 6. marca 1933, kedy sa HITLER chopil moci, obsadili polostrov Westerplatte patriaci k Slobodnému mestu Gdansk, aby tak mohli blokovat prístav, prípadne strieľať delami na ľubovoľné ciele. Tým Poliaci porušili všetky pravidlá a suverenitu Gdanska, pretože od *Spoločenstva národov* mali povolené vybudovať len muničný sklad, ktorý bude strážiť len obmedzené množstvo vojakov. Neskôr museli svoje jednotky pod tlakom Spoločenstva stiahnuť. Okrem toho boli Nemci likvidovaní na tisíce. Niektoré odhady hovoria o 15 000 zabitých, avšak číslo sa dá veľmi ťažko preveriť alebo spresniť. Avšak vzhľadom na zdokumentované pogromy voči menšinám nemusí byť pritiahnuté za vlasy.

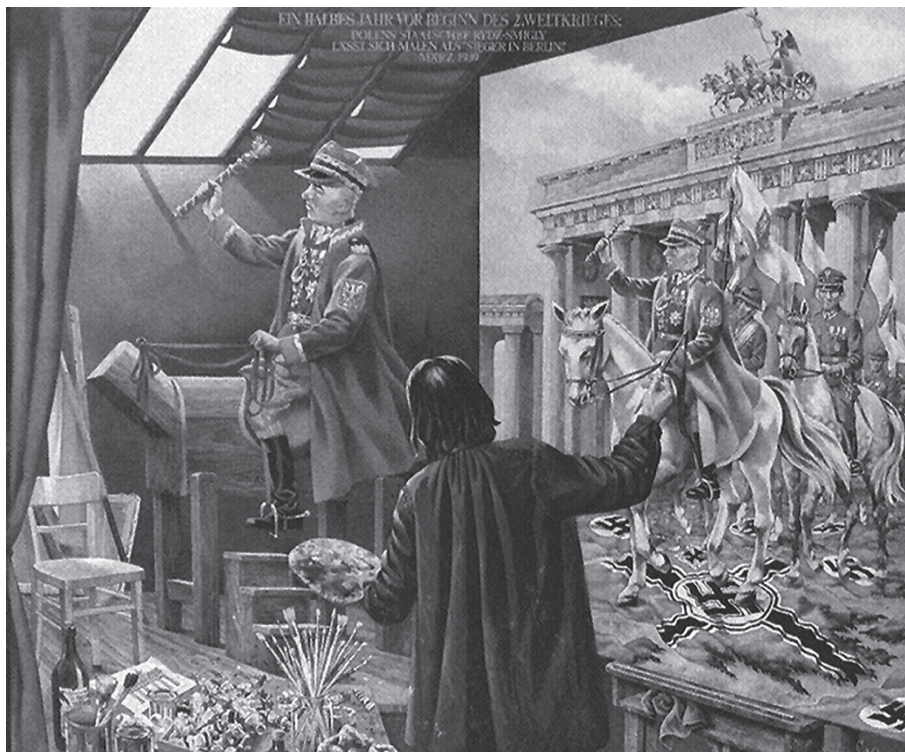
Teraz už neostalo nič iné, len zostriť rétoriku voči Poľsku. Avšak Nemecko nemá potrebnú silu ani armádu, aby mohlo na poli diplomacie tlačiť na

781 Z aktov zahraničnej politiky (ADAP), séria D, zväzok V, dokument 81.

782 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 Der Krieg der viele Väter hatte, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 454 - 455.

783 (1886 - 1941) bol poľský maršál, básnik a maliar.

784 Heinz Splittgerber: Unkenntnis oder Infamie? - Darstellungen und Tatsachen zum Kriegsausbruch 1939, Recklinghausen 1996. str. 7.

Takto sa mal zvečniť Edward Rydz-Śmigły pol roka pred útokom Nemecka. Na koni vstupuje do Berlína cez Brandenburskú bránu. Śmigły sa nijako netajil, že by chcel Nemecko napadnúť a poraziť.

Poľsko, ktoré má silných spojencov pri hranici s Nemeckom – Francúzsko a Anglicko. Avšak po stroskotaných rokovaniach sa HITLER predsa uchýlil k myšlienke útoku na Poľsko. Pred jej samotnou realizáciou však ešte dvakrát odložil útok, a opäť sa snažil rokovať. Pre každý prípad však potrebuje spojenca.

23. augusta si nechal HITLER zavolať plukovníka Wehrmachtu SCHMUNDTA⁷⁸⁵ a dáva mu rozkaz, aby velenie Wehrmachtu pripravilo na 26. augusta o 4:30 ráno, útok na Poľsko. HITLER sa chce uistiť, že Francúzsko

⁷⁸⁵ Rudolf Schmundt (1896 – 1944) bol nemecký dôstojník, naposledy generál pechoty Wehrmachtu. Patril medzi najbližších spolupracovníkov Adolfa Hitlera. Prvého októbra 1944 podľahol zraneniam spôsobeným pri atentáte na Hitlera 20. júla 1944.

nezasiahne do konfliktu, a pošle francúzskemu premiérovi DALADIEROVI telegram:

„Nemám nepriateľský postoj k Francúzsku. Osobne som sa zriekol i Al-saska-Lotrinska, a uznal som nemecko-francúzsku hranicu. Nechcem žiadny konflikt s Vašou krajinou a želim si len udržiavať dobré vzťahy. Preto je myšlienka, že kvôli Poľsku chcem bojovať proti Francúzsku, pre mňa veľmi mrzutá. Nuž, poľské výzvy priniesli pre ríšu nové situácie, ktoré nemôžu pretrvávajúť. [...] Na Francúzsko nezaútočím. Ale ak sa zúčastní konfliktu, pôjdem až na samý koniec.“⁷⁸⁶

24. augusta zaplaví tlač správa, že HITLER uzavrel s Ruskom pakt o neútočení, ktorý americkej strane podsunie, už spomínaný, nemecký diplomat židovského pôvodu Hans-Heinrich HERWARTH VON BITTENFELD. Za morom teda už vedia, že ak sa Poľsko nevzdá Gdanska, bude vojna. HITLER potrebuje pomoc Ruska, keďže počíta s tým, že Anglicko a Francúzsko útok nenechajú bez odozvy, ak by útočil sám. Takto má za chrbtom silného spojenca. Avšak i tak chce riešiť situáciu diplomaticky a dúfa, že so silným spojencom sa Anglicko zriekne pomoci Poľsku, a to následne prestane robiť problémy pri pripojení mesta Gdansk k ríši. Anglicko však Poľsku odkazuje, že bude pri ňom stáť i naďalej. Briti reagujú prekvapene na pakt Nemecka s Ruskom, keďže ich jednanie s Ruskom stroskotalo. HITLEROVI prinesie anglický veľvyslanec HENDERSON list od premiéra CHAMBERLAINA. Nemecko sa však, už teraz posilnené, začne otvorene sťažovať na postoj Anglicka v otázke Poľska:

„Nemecko urobilo Poľsku slušnú a férovú ponuku.[...] Nevidí (Hitler) žiadnu možnosť cestou vyjednávania, pretože je presvedčený, že britskej vláde nezáleží na týchto opatreniach.“

HENDERSON reaguje:

„Síce nemecká ponuka nasledovala, ale má charakter diktátu“

HITLER prichádza k jadrú veci a ľutuje: **„že on, kto chcel byť najväčší priateľ Anglicka, si z neho robia nepriateľa.“**

„Nemecko nikdy nič nepodniklo na škodu Anglicku, ale predsa sa Anglicko stavia proti Nemecku.“

786 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 Der Krieg der viele Väter hatte, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 577.

K vzťahu k Gdansku a Poľsku povie:

„Anglicko zastáva postoj: Radšej vojnu, ako niečo pre prospech Nemecka.“

HENDERSON:

„postavili sme sa proti princípom násilia“

HITLER sa vyhráza, že pri najmenšom poľskom pokuse, ísť proti Nemcom alebo proti Gdansku, ihneď zasiahne:

„Pri ďalšej poľskej provokácii budem jednať.“⁷⁸⁷

Tieto provokácie prišli ešte v ten deň. Dvadsiateho štvrtého augusta uzavrelo Poľsko, o 11. hodine predpoludním, vonkajšie hranice s Gdanskom. I napriek tomu, HITLER odkladá útok na neurčito. HITLEROVI chodí na stôl jedna zlá správa za druhou. Poľsko vypaľuje nemecké statky a Nemci na oplátku útočia na poľské ciele. Vojna ešte nezačala a nemecká armáda vstupuje na poľské územie, aby pomohla utekajúcim Nemcom z Poľska, po ktorých majú strieľať poľské guľomety v snahe zabrániť im v úteku do Nemecka. Malo byť zastrelených osem ľudí. Navyše Poliaci majú strieľať po civilnom lietadle, ktoré letí do Königsbergu, protiletckými kanónmi. Situácia je na spadnutie. HITLER píše MUSSOLINIMU:

*„Vzťah Nemecka k Poľsku nie je zavinený ríšou, ale prevažným príčinným Anglicka bol od jari neuspokojivý, a v posledných týždňoch jednoducho neúnosný. Správy o prenasledovaní Nemcov v tejto oblasti nie sú vymyslené tlačové správy, ale len zlomok otrasnej pravdy. [...]Tvrdenie poľskej vlády, že za tie neludzské konania, pre početné pohraničné incidenty (len dnes večer 21 poľských pohraničných prepádov), pre ostreľovanie nemeckých dopravných lietadiel... nie je zodpovedná, len dokazuje, že už nemá, od nich, podnecovateľských soldateskov⁷⁸⁸ viac v rukách. [...]Nikto nemôže pod týmito podmienkami predpovedať, čo prinesie ďalšia noc.“*⁷⁸⁹

HITLER sa snaží v podstate zachrániť pred vojnou i Poľsko. Podmienky, ktoré predloží Anglicku 26. augusta 1939 na riešenie Gdanskej otázky sú toho jasným dôkazom:

1. *Nemecko si želá spojenectvo s Anglickom, ktoré odstráni v budúcnosti všetky nezhody politického alebo hospodárskeho charakteru*

787 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 Der Krieg der viele Väter hatte, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 573 – 574.

788 Z nemeckého „Soldat“, teda vojak. Popoľštené slovo malo mať zosmiešňujúci podtón.

789 Z akty zahraničnej politiky (ADAP), séria D, zväzok VII, dokument 266.

2. *Anglicko prosíme o súčinnosť, aby Nemecko dostalo Gdansk a koridor, s výnimkou prístavu v Gdansku, ktorý má byť poskytnutý Poľsku. Poľsko dostane koridor k prístavnému mestu Gdyňa, a toto mesto a okolité územie mu bude k dispozícii*
3. *Nemecko sa zaručí garantovať poľské hranice*
4. *Nemecko si želá dohodu o kolóniách, návrat jeho vlastníctva alebo jeho kompenzácie*
5. *Nemecko si želá záruku o zaobchádzaní k nemeckej menšine v Poľsku*
6. *Nemecko sa zaväzuje, kdekoľvek bude britské impérium napadnuté, chrániť ho svojou brannou silou*

Podmienky viac ako rozumné, navyše by predišli vojne. Anglicko však o vojnu stojí, preto nesúhlasí so všetkými bodmi a odpoveď je viac vyhybavá. Potrebuje odstrániť nový zmenňný systém, ktorý Nemecko zaviedlo, a z ktorého banky a burzy už nemajú ani pfennig zisku, a pritom vyzerať, akoby vojne chcelo zamedziť. HITLEROV systém výmenného obchodu, miesto platením za produkty devízami, likviduje zisky západným bankám, od ktorých si nikto, kto obchoduje s Nemeckom, už nepožičiava. Preto treba vojnu. Vojnu, na ovládnutie nemeckého trhu a prinútiť Nemcov k „rozumu“. Touto úlohou sú tradične poverení zradcovia národov, v tomto prípade CHURCHILL. RIBBENTROPOVI mal CHURCHILL pri osobnom stretnutí povedať, že: **„Keď sa stane Nemecko prisilné, opäť ho zničíme“**.⁷⁹⁰

Po všetkých strokotaných vyjednávaniach Nemci predsa len útočia. Útok sa koná bez vyhlásenia vojny, podľa generála KEITELA na HITLEROV príkaz, a preto môžeme hovoriť o prepade. Ten sa koná 1. septembra 1939 o 4:45 ráno. Prepad, bez vyhlásenia vojny, mohol byť politickej alebo strategickej povahy. To však nemalo vplyv, keďže Poliaci mali armádu dávno zmobilizovanú. Z dejín vieme, že i USA zaútočili na Vietnam, či NATO na Juhosláviu bez vyhlásenia vojny, preto hodnotiť tento prepad nebudem. Faktom je, že Poľsko bolo na vojnu pripravené, a tak Nemci nevkročili na územie bez prípravy Poliakov.

Útok na Poľsko neostal bez následkov. Poliaci sa začali mstiť na nemeckom obyvateľstve v Poľsku. A tak 3. septembra, v deň, kedy Anglicko a Francúzsko Nemecku vyhlásili vojnu, Poliaci vraždili v meste Bromberg⁷⁹¹, ležiace po Versaillskom diktáte na poľskom území. Udalosť vošla do dejín ako „krváva

790 Gerd Schultze-Rhonhof, 1939 Der Krieg der viele Väter hatte, Lau Verlag, Reinbek 2015, str. 246.

791 Dnes poľské mesto Bydgoszcz.

Eight murdered Germans in one place, of whom 2 were found lying separately and 2 others lying apart, in Glinke, near Bromberg

Fotka z anglického časopisu, ktorá informuje o masacre v meste Bromberg. Zachytáva 8 zavraždených Nemcov vrátane žien.

nerátal obeť z okolitých obcí. Iní autori zasa uvádzajú čísla medzi 700 - 1500. Presné čísla sú teda neznáme a ide len o hrubé odhady.

Po vojne sa rozšírila účelová lož, že HITLER si ako dôvod svojho útoku vymyslel údajný útok Poliakov na vysielac v nemeckom Glewitz, (neskôr Gliwice) 31. augusta 1939. A tak mal poslať príslušníkov Abwehru a SS prezlečených do poľských uniforiem, ktorí mali simulovať útok na vysielac. Na mieste mali nechať telá väzňov z koncentračného tábora Dachau, ktorých mali zastreliť a prezliecť do nemeckých uniforiem.

Toľko k oficiálnej verzii. Pravdou však je, že v ten deň Nemci skutočne zaznamenali útok na Gliwice, a to hneď dva z celkovo 11 hlásení o poľských prepadoch v tento deň. Hlásenie z 31. Augusta 1939:

nedela“ (Blutsonntag). Vyšetovanie Nemeckom malo dokázať, že strieľali poľskí vojaci. Vojaci mali strieľať do mladých mužov, ktorí boli neozbrojení. K ich domom ich mali priviesť civilisti, ktorí tvrdili, že z ich domov prichádza strelba. Panika, ktorá sa potom šírila mestom vytvorila situáciu, ktorá mala za následok vyústenie do pogromy. Neskoršie poľské vyšetovanie tvrdilo, že nešpecifikovaná skupina zabila 328 poľských vojakov a 223 civilistov, na čo malo byť zabitých niečo medzi 100 - 300 Nemcov. Jeden z obyvateľov mesta, historik Hugo RASMUS, zostavil zoznam zabitých Nemcov s 358 menami, medzi nimi 39 žien a 55 starých ľudí, do ktorých však

„2. Hlásenie hlavného colného úradu v Gliwicach

Okolo 2. Hodiny bol podniknutý z poľskej strany strelecký útok na nemeckú pohraničnú stráž zaistujúci colný úrad v Neubersteichu. Útoku Poliakov na colný úrad bolo zabránené nemeckou obrannou paľbou.

[...]

4. Hlásenie policajného prezidenta v Gliwicach

Okolo 20. hod. bola prepadnutá vysielačka v Gliwicach skupinou poľských povstalcov, ktorí ju prechodne obsadili. Povstalci boli zahnaní nemeckou pohraničnou políciou. Pri odrazení útoku bol jeden povstalec smrteľne zranený.“⁷⁹²

V oficiálnom hlásení nie je jediná zmienka o mŕtvych Nemcoch. Prečo by si mal teda HITLER vybrať práve toto, z desiatok iných hlásení, ktoré nebolo tým najtragickejším? Načo by HITLER vyfabrikoval nejaký útok, keď ich bolo reálne za posledné dni hlásených na desiatky? Prečo chcel HITLER ďalej vyjednávať, a tak zabrániť vojne? Poľsko dokázateľne útočilo každý deň. K čomu by potom potreboval HITLER útok na Gliwice? HITLER tento útok nikdy nespomenul ako *casus belli*⁷⁹³, čo je aspoň pre mňa, jeden z najsilnejších argumentov, ktoré tento nezmysel posúvajú do debničky na lži, z ktorej ťahali po vojne Spojenci príbehy, aby obhájili svoju účasť na vzniku najväčšej vojny v našich dejinách. Navyše povojnové zdroje hovoria o viacerých mŕtvych Nemcoch, kým nemecké historické hlásenie len o jednom mŕtvom povstalcovi. Po vojne mala táto lož odvrátiť pohľady od skutočného dôvodu, a to poľskej agresie ku všetkým okolitým štátom, nerešpektovaniu práv menšín a páchanie širokej škály zločinov. Tak si Spojenci umyli ruky v krvi nemeckého obyvateľstva, a zároveň sa zbavili zodpovednosti za likvidáciu Európy a ich pamiatok, ktoré ľahli popolom pod bombardovacími útokmi.

Tu vznikli fámy o nenávisti k Slovanom a názorom, že HITLER viedol vojnu hlavne proti Slovanom a ich kultúre, teda i voči civilnému obyvateľstvu. Sám však toto tvrdenie vyvracia v jeho prejave v Gdansku 19. septembra 1939 (podobne ako v prejave 8. novembra 1940 v Mníchove), kedy vystúpil s príhovorom, ktorý odmietal leteckú (bombardovaciu) vojnu proti civilistom⁷⁹⁴.

792 100 dokumentů o vzniku války, guidemedia, Brno 2013, str. 219, 220.

793 Z lat. „dôvod na vojnu“.

794 Prejavy, Adolf Hitler, guidemedia etc, Brno 2012, str. 309.

V prejave hovorí o začatí vojny Anglicka proti nemeckým civilistom⁷⁹⁵ a odmietaniu Nemecka na podobný boj nadviazať:

„Ale i tu nech sa nikto neklame. Mohol by veľmi rýchlo nastať okamih, kedy použijeme zbraň, ktorou sami nemôžeme byť napadnutí. Dúfajme, že potom už si naraz nespomenú na „humanitu“ a na „možnosť viesť vojnu proti ženám a deťom“. My Nemci toto nechceme. Nie je to v našej povahe. Tiež v tomto poľnom ťažení som vydal rozkaz, pokiaľ je to len trochu možné, šetriť mestá. Ak však kolóna pochoduje po trhovisku a je napadnutá letectvom, môže sa potom stať, že padne za obeť bohužiaľ i niekto ďalší. V zásade sme však tento princíp dodržali. A v miestach, kde nekládli odpor nejakej šialenej, pobláznenej alebo zločinné elementy, nebolo rozbité ani jedno jediné okno. V meste, ako napríklad Krakov, nespada do mesta okrem letiska a na nádražia, čo sú vojenské objekty, ani jedna jediná puma. Ak však naopak vo Varšave začína na všetkých uliciach a vo všetkých domoch vojna civilistov, potom samozrejme taká vojna zasiahne celé mesto. Dbali sme na tieto pravidlá a radi by sme tak činili i v budúcnosti.“⁷⁹⁶

V Berlíne 6. októbra 1939 hovoril HITLER o civilistoch v Poľsku nasledovne:

„Ja som prosto zo súcitu so ženami a deťmi ponúkol držiteľom moci vo Varšave, aby vzdialili civilné obyvateľstvo z mesta. Zaistil som potrebné cesty pre odchod obyvateľstva a my všetci sme čakali márne ako na nejakého parlamentára, tak koncom augusta na nejakého poľského vyjednávača. Pyšný

795 Anglicko začalo bombardovať nemecké civilné obyvateľstvo na príkaz alkoholika a židovského dlžníka Winstona Churchilla. Anglický historik David Irving píše: *„Britské a nemecké záznamy ukazujú, že Hitler zakázal všetky útoky na britské mestá a úplne vylúčili Londýn ako cieľ. Churchill o tom vedel z dešifrovaných rozkazov nemeckého letectva. V nedeľu 25. augusta (1940) o 9 ráno však behom telefonického hovoru s veliteľstvom bombardérov z posteľe vo svojom dedinskom dome dal rozkaz k útoku na Berlín behom nasledujúcej noci, a to najväčšou dostupnou silou. Ani Berlín doteraz nebol napadnutý, ale Churchill mal osobné, politické, taktické a strategické dôvody k vyprovokovaniu odvety nepriateľa proti vlastnému hlavnému mestu. [...] Keďže Hitler nereagoval, Churchill nariadil ďalší nálet v noci z 28. na 29. Augusta“.* (David Irving, Hess - ztracená léta 1941 - 1945, Naše vojsko, 2013, str. 77 z prepisu telefonátu v zložke Bomber Command Directives, PRO, AIR 14/775) Hitler odmietal útoky na Londýn. Až 7. septembra 1940 previedol odvetný útok. Oficiálna zástierka bombardovania Berlína bola, že Nemci 24. augusta 1940 mali zhodiť niekoľko bômb na Londýn pri bombardovaní rafinérie Thames Haven. Avšak okrajová časť Londýna je vzdialená od miesta bombardovania 25 km a centrum cca 50 km. Preto je zásah vysoko nepravdepodobný a podľa všetkého to bola vojnová lož Anglicka.

796 Prejavy, Adolf Hitler, guidemedia etc, Brno 2012, str. 135.

*poľský veliteľ mesta nás ani neuznal za hodných odpovede. Dal som pre všetky prípady predĺžiť lehotu, prikázal bombardovacím lietadlám a ťažkému delostrelectvu, aby útočili výhradne na vojenské objekty a svoju výzvu som opakoval. Opäť márne. Potom som ponúkol, že celá mestská štvrť Praga nebude vôbec ostreľovaná, ale že bude vyhradená pre civilné obyvateľstvo, aby tak bolo obyvateľstvu umožnené sa tam stiahnuť. Taktiež tento návrh sa stretol s poľským pohrdaním. Ja som sa dvakrát snažil o to, aby potom z mesta bola odsunutá aspoň medzinárodná kolónia. To sa skutočne podarilo s mnohými problémami, pri ruskej kolónii v poslednej minúte. Ja som potom nariadil na 25. septembra začiatok útoku. Tá istá obrana, ktorá najprv považovala pod svoju dôstojnosť čo i len pristúpiť na ľudské návrhy, však potom veľmi rýchlo zmenila svoje stanovisko.*⁷⁹⁷

HITLER teda odmietal bojovať proti civilistom. Civilné obeť, ktoré však boli, boli vedľajším efektom bombardovania, nedomyslených akcií, osobných zlyhaní a núdze, ktorú vojna prináša bez ohľadu na to, či je obeť Slovan alebo nie. Preto hovoriť o vojne proti slovanstvu je zcestné a slúži internacionalistom v boji proti európskym národom. Koniec koncov i Rusko zúčtovalo s Poľskom. Slovanský štát napadol slovanský štát. Aká je toto nenávisť v očiach panslávov? Sovieti zúčtovali s Poľskom tak, ako zúčtovali Nemci za roky rozpínavosti a agresie. Navyše je zaujímavé, že ZSSR, ktoré napadlo Poľsko, nikto vojnu nevyhlásil! Bolo tomu preto z dvoch dôvodov:

1. Nemecko bolo príliš silné a bez kontroly finančníkov. Z Nemeckej ekonomiky profitoval výlučne nemecký občan. Banky, CHURCHILLOVI a ROOSEVELTOVI priatelia, tak ostali bez príjmov z tejto ekonomiky.
2. Ruský režim bol ovládaný a vybudovaný tou istou rasou, ktorá stála pri CHURCHILLOVI a ROOSEVELTOVI.

Masaker v Katyni

Katyn alebo *Katynský masaker*, je zmes viacerých masakrov⁷⁹⁸ na rôznych miestach, páchané na poľských dôstojníkoch, policajtoch a inteligencii. Tieto

⁷⁹⁷ Prejavy, Adolf Hitler, guidemedia etc, Brno 2012, str. 151 – 152.

⁷⁹⁸ Katyn (4 404 mŕtvych), Tver (6 287 mŕtvych), Charkov (3 896 mŕtvych). V roku 2006 bol objavený ďalší hrob v lese neďaleko Kyjeva, v Bykovnia s 3 435 obeťami. Je možné, že existujú i ďalšie, dodnes neobjavené hroby. Niektorí historici odhadujú počet zabitých na 300 000 iní na 30 000. Sovietske dokumenty majú hovoriť o 21 857 obeťach.

boli odobrené 5. marca 1940 vedením ZSSR. Názov dostali tieto čistky po prvom objavenom masovom hrobe pri Katyni. Dodnes sa ju, ale, niektoré panslávské kruhy, snažia podsunúť Nemcom a vyfabrikovať tak dôkaz boja proti Slovanom, ktorý dnešní panslavisti potrebujú ako legitimizáciu svojho postoja voči Nemcom. Pravda je taká, že ju nariadil STALIN so svojimi kumpánmi. Na dokumente pod číslom 794/5, ktorý objavila historička Natalja LEBEDJEWA, sa nachádzajú podpisy STALINA, Klimenta VOROŠILOVA⁷⁹⁹, Viačeslava MOLOTOVA⁸⁰⁰, Anastáza MIKOJANA⁸⁰¹ a dvoch Židov: Michaila KALININA⁸⁰² a Lazara KAGANOVIČA⁸⁰³. Avšak je nutné pripomenúť, že podpisy nemožno nijako spájať s Ruskom ako takým ani s ruským ľudom. Boli to kovaní boľševici, ktorí, naopak, priniesli skazu i nad samotným Ruskom a jeho obyvateľstvom, ktorá prinášala milióny mŕtvych od roku 1917.

Slovanský ZSSR tak vyvraždil nezanedbateľnú časť slovanskej inteligencie v Poľsku. Sovieti Poliakom nezabudli napadnutie z roku 1919 a 1920, ani ich opovrhovanie varovaním pri anektovaní Tešína. Boľševikom – a to sa musí Poľsku uznať – bolo však v rokoch poľského teroru ukázané, že sú poraziteľní a nikto tu nie je večne. A tak Sovieti vymazali pamäť onej generácie tým, že ju fyzicky odstránili.

Hroby obetí masakru našiel nemecký Wehrmacht v roku 1943, čo viedlo k ukončeniu vzťahov medzi exilovou poľskou vládou v Londýne a ZSSR. STALIN popieral akúkoľvek vinu a so Spojencami ju otáčali proti Nemecku. Nemci však na oplátku nevinili Rusov, ale aparát, ktorý Rusko zničil, boľševizmus a jeho tvorcov. A tak vychádzali titulky ako; „*Boľševistická vražedná nenásytnosť dokumentačne dokázaná*“⁸⁰⁴ alebo „*Židovskí komisári, vrahovia*

799 Minister vojny (obrany) 1925 – 1940. Počas druhej svetovej vojny slúžil ako veliteľ na fronte.

800 V rokoch 1939 – 1949 komisár pre zahraničné záležitosti.

801 V roku 1938 zastával tento Gruzínek post ministra zahraničného obchodu a v roku 1939 uzavrel s Nemeckom obchodnú zmluvu.

802 Židovský politik. Od roku 1912 bol redaktorom židovského plátku Pravda. Patril medzi čelných predstaviteľov ZSSR.

803 Židovský politik zodpovedný za Holodomor a milióny mŕtvych Ukrajincov, ktorí umreli na hlad, z toho údajne až 3 000 000 detí. Jeho synovec, židovský publicista Stuart Kahan ho vo svojej biografii „Vlk z Kremľa“ nazval „Architektom strachu“. Ďalej píše: „*Ako Stalinov švagr a najbližšia dôverná osoba bol Kaganovič najmocnejší a najnebezpečnejší muž na svete, vykonávateľ, na ktorého rukách je krv 20 miliónov ľudí*“. Jeho sestra Rosa mala byť podľa niektorých historikov Stalinova tretia žena, preto ho nazval Kahan Stalinovým švagrom.

804 Völkischer Beobachter, 25. september 1943, 268 vydanie; Bolschewistische Mordgier dokumentarisch bewiesen.

*poľských dôstojníkov*⁸⁰⁵. Na vzdory možnému očakávaniu panslávov sa v tlači nič protislovanské ani protiruské neobjavilo. Práve naopak. Nemci poukazujú na páchatateľov, ktorí mali Rusko v hrsti od 1917. Ak panslávovia stále trvali na vine Nemecka, tak sa naskytá otázka: Prečo neodokryli i ostatné, dnes známe, hroby? Odpoveď je jednoduchá: Pretože o nich nevedeli, lebo čin nespáchali.

Bundesarchiv, Bild 183-J21040
Foto: o. Aeg. / April 1943

Pracovníci poľského červeného kríža boli privolaní pri odkrývaní hrobov v Katyni. Zdroj: Bundesarchiv, obrázok 183-J21040.

Pri norimberských procesoch sa Spojenci dohodli, že vinu dajú Nemecku. Svedkovia obžaloby však čítali výpovede priamo z papiera, a čo bolo zaujímavejšie, tlmočníci mali mať pripravený v rukách preklad týchto výpovedí. Na tento fakt v procese upozornil obhajca Dr. STAHMER⁸⁰⁶. Takže obžaloba bola vopred pripravená a dohodnutá. Išlo teda o ďalší falošný dôkaz, v tomto prípade svedka, ktorý tento tribunál zostavený skutočnými zločincami, obohatil o ďalší falošný dôkaz. Súbežne prebiehal v Rusku proces, kde odsúdili v ďalšom zinscenovanom procese dôstojníkov Wehrmachtu na smrť za Katyň. Šlo o: Karla Hermanna STRÜFFLINGA, Heinricha REMMLINGERA,

Ernsta BÖHMA, Eduarda SONNENFELDA, Herbarda JANIKEHO, Erwina SKOTKIHO a Ernsta GEHRERA. Ďalších odsúdili na 15 – 20 rokov nútených prác: Erich Paul VOGEL, Franz WIESE, Arno DIERE. Vyložene bolševický masaker

805 Oberschlesische Zeitung (Kattowitzer Zeitung), 15. apríl 1943, číslo 105; „Jüdische Kommissare die Mörder der polnischen Offiziere“.

806 Prepis norimberských procesov, zväzok 17, str. 274 – 328.

sa tak snažili podsunúť tým, ktorí tento zločin odhalili. Fakt, že masaker sa mal podľa novín nájdených v hrobách, ako i osobných veciach zastrelených, odohrať v apríl – máj 1940, kedy územie bolo pod kontrolou ZSSR, by malo konečne vraziť klinec do rakvy tejto povojnovej lži na pleciah Nemecka.

Útok na ZSSR

Útok na ZSSR, známy pod označením *operácia Barbarossa*⁸⁰⁷, je jeden z posledných argumentov panslávov, že nacistické Nemecko malo, ako jednu zo svojich priorít, vyhladiť alebo prinajmenšom ponemčiť Slovanov, ktorých sa mali Nemci tak báť pre ich silu a veľkosť, ktorú paradoxne ovplyvňoval germánsky vplyv. Tento nezmysel, ktorým sa často panslávi oháňajú, majú čerpať priamo z knihy či úvah Adolfa HITLERA, ktorý však nič také nikdy nepovedal, čo dokazuje len slabosť a malosť panslávov, ktorí nedokážu prijať a overiť si informácie, ktoré šíria. A tak žijú vo svojom umelo vytvorenom svete s falošnými informáciami. Pravda je taká, že HITLER práve naopak, úvahy o ponemčení striktnie odmietal:

*„[...] Národnosocialistické hnutie naproti tomu nechá svoju zahraničnú politiku vždy viesť nutnosťou zaistenia potrebného priestoru pre život nášho národa. Nepozná germanizáciu alebo ponemčovanie, ako je tomu u národne zmýšľajúceho meštianstva, ale len rozrastanie vlastného národa. V podmanenom, takzvanom germanizovanom Čechovi či Poliakovi nikdy nebude vidieť kultúrnu alebo dokonca národnú posilu, ale rasové oslabenie nášho národa[...]"*⁸⁰⁸

Neskôr HITLER svoju mienku zmenil a Čechov považoval za takisto dobre rasovo vybavených ako Nemcov. Preto sa prijali rôzne zákony, ako i *Zákon na ochranu českej cti a krvi*⁸⁰⁹. Avšak je zjavné, že navzdory nezmyslom šírených v panslávskom svete, HITLER odmietal germanizáciu či ponemčovanie Slovanov, práve naopak.

Nemci však, podľa dnešných panslávov, bez varovania napadli štát, ktorého predstaviteľia mali na svedomí desiatky miliónov iných slovanských

807 Nazvaná podľa Friedricha I. (1122 – 1190) prezývaného Barbarossa (z tal. červená brada). V rokoch 1155 – 1190 bol rímsko-nemeckým cisárom Rímsko-nemeckej ríše. Uhynul utopením v rieke Saleph pri krížiackej výprave v dnešnej juvýchodnej časti Turecka.

808 Adol Hitler, *Zweites Buch*, Guidemedia etc, Brno 2018, str. 82.

809 Vládne nariadenie z 24. októbra 1940. Bola to obdoba norimberských zákonov aplikovaných v Česku.

životov. To však panslávov netrápi. Očividne je pre nich vyvažďovanie pri revolúcii 1917 ako i hladomor na Ukrajine – udalosti, ktorých čelní predstavitelia boli Židia – niečo, čo treba za slovanské považovať, oslavovať, chrániť alebo prinajmenšom o tom radšej vôbec nehovoriť. Inak si neviem vysvetliť kritiku panslávov k útoku Nemecka na tento režim. Ale poďme od začiatku.

Boľševický režim v Rusku sa nijako netajil tým, že by chcel expandovať. Po vydarenej revolúcii a odstránení cára sa mnohí židovskí agenti vybrali do Nemecka, kde ich príchod vyvrcholil občianskou vojnou. Na začiatku oslabené Rusko nemalo však šancu zasiahnuť v Nemecku, či vo zvyšku Európy vojenskou silou a podporiť prevrat v týchto krajinách. Navyše im Poliaci robili značné problémy a spôsobovali vojenské porážky. Osobne sa nazdávam, že rozťahujúce, a proti ZSSR bojujúce Poľsko, na nejaký čas muselo ochromiť snahy Sovietov rozširovať sa, čo je jediný pozitívny aspekt jeho aktivít v 20-tych rokoch. Tí museli zbierať sily na konečný úder v Európe, aby tak svoju ideológiu mohli aplikovať. Ako by dopadla Európa, ak by sa Sovietom podarilo expandovať v prvých rokoch boľševizmu, môžeme vidieť na Katyni. Boľševizmus nestojí o inteligenciu, a tým odpor zdravého rozumu. Bežný človek bez kritického myslenia je nástroj, avšak človek s kritickým myslením a inteligenciou je nebezpečím a nepriateľ boľševizmu. Boľševici, respektíve vedúce židovské osobnosti, mali na svedomí najväčšie masacre inteligencie vôbec. Židovskí vzdelanci vysriedali ruskú inteligenciu a vládli mase, ktorá ani nevedela čítať. Adolf HITLER na margo tohto faktu poznamenal vo svojej knihe nasledovné:

„Tam (v Rusku) bola inteligencia z veľkej časti neruskej národnosti alebo prinajmenšom neslovanského rasového charakteru. Tenká intelektuálna horná vrstva vtedajšieho Ruska mohla každú chvíľu zmiznúť následkom úplnej absencie spojujúcich medziprvkov k mase toho veľkého národa. Duchovná a aj morálna úroveň tých posledných, ale, tam bola otrasne nízka.“⁸¹⁰

Dodnes tento úbytok génov po vojnách a masakroch, v podobe kritického myslenia, cítiť v neschopnosti postaviť sa dnešnému demokratickému režimu, ktorý je vo svojej podstate len zrkadlový obraz boľševizmu s tými istými, rasovo totožnými predstaviteľmi. HITLEROVE Nemecko to vedelo, ale vedelo i to, že je to nepriateľ nepriateľa Nemecka, vtedajšej demokracie, ktorá mala síce tých istých pánov ako boľševizmus, ale ciele chceli dosiahnuť inou cestou

810 Adolf Hitler, Mein Kampf, Zentralverlag der NSDAP, 1942, str. 586.

a spôsobom. V zmysle: „*Nepriateľ môjho nepriateľa je môj priateľ*“, si teda Nemecko vybralo krátke spojenectvo s bolševikmi v Rusku, ktoré neprinieslo na bojovom poli žiadne alebo len krátkodobé výhody. Poskytlo však priestor pre prípravu nemeckej armády, ktorá mala zakázané Versaillským diktátom, napríklad, cvičiť pilotov na vlastnom území. A tak sa územie ZSSR stalo vítaným zdrojom skúsenosti neskorších nemeckých hrdinov. STALIN i HITLER vedeli, že toto spojenectvo nebude mať dlhého trvania, ale kým to išlo, využívali to obe strany.

Čo však predchádzalo útoku na ZSSR? Na nový, Židmi ovládaný raj, ku ktorému vzhlíada dnešné panslávske hnutie? Najpravdepodobnejšou a najlogickejšou variantou je, že ZSSR chcelo Európu prepadať a Nemecko sa to dozvedelo nepriamo zo zahraničných médií, či z konania Sovietov. Úder proti ZSSR bol teda preventívny. Viktor SUWOROW⁸¹¹ je presvedčený, že rozhodnutie zaútočiť na Nemecko padlo 19. augusta 1939 v tajnom prejave STALINA:

„*Bola to tajná mobilizácia. Sovietske vedenie pripravovalo Červenú armádu a celú krajinu na ovládnutie Nemecka a celej západnej Európy. Ovládnutie západnej Európy bol hlavný cieľ, pre ktorý Sovietsky zväz rozpútal vojnu. Konečné rozhodnutie, vojnu začať, bolo prijaté Stalinom 19. augusta 1939.*“⁸¹²

Časti jeho prejavu mala rozširovať francúzska agentúra *Havas*. Protokol prejavu mal byť zverejnený 29. novembra 1939 vo francúzskom denníku *le Temps* a v jeseni v ženevskom časopise *Revue de Droit*. STALIN sa mal ohradiť voči týmto textom 30. novembra 1939 v *Pravde*, a označiť ich za lož. Až v roku 1995 oficiálne tento prejav publikovali ruskí historici v *Novoi Mir* pod dokumentačnou značkou *F.7/op. 1/d 1223*. Podľa dokumentu, v ktorom je STALIN citovaný, mal uzavrieť pakt o neútočení s Nemeckom len preto, aby sa Nemecko odhodlalo k útoku na Poľsko a tak privolal vyčerpávajúcu vojnu medzi Nemeckom a západom, aby tak mohol previesť revolúciu v Európe. Z toho

811 Skutočným menom Vladimir Bogdanowitsch Resun. Bývalý dôstojník sovietskej armády, agent tajnej služby GRU a spisovateľ. Neskôr slúžil ako sovietsky diplomat OSN v Ženeve. Odtiaľ unikol v roku 1978 do Veľkej Británie, kde požiadal o azyl. V neprítomnosti ho v ZSSR odsúdili na trest smrti za vlastizrady. Ako agent mal, podľa jeho slov, prístup do archívov, kde mal naraziť na rôzne dokumenty, z ktorých neskôr čerpal pri písaní svojich kníh, ktorých argumentáciu v nich obsiahnutú, v roku 2006, podporilo i niekoľko ruských historikov.

812 http://www.vho.org/D/Staatsbriefe/Strauss7_2-3.html

istého dôvodu ZSSR neuzavrel pakt s Francúzskom, ani s Anglickom. V dokumente je STALIN citovaný:

„Otázka vojny alebo mieru ide do, pre nás, kritickej fázy. Ak uzavrieme zmluvu o vzájomnej pomoci s Francúzskom a Veľkou Britániou, Nemecko sa vzdá Poľska a bude hľadať „Modus vivendi“⁸¹³ so západnými mocnosťami. Vojna bude odvrátená, ale nakoniec môžu udalosti nabrať pre ZSSR nebezpečný charakter. Ak ponuku Nemecka o uzatvorení paktu o neútočení prijme, pravdaže Poľsko prepadne a vstup Francúzska a Anglicka do tejto vojny bude neodvratný. Západná Európa bude zachvátená vážnym neporiadkom. Pod týmito podmienkami budeme mať veľké šance, ostať mimo tohto konfliktu, a môžeme dúfať na náš vhodný vstup do vojny.“⁸¹⁴

Podozrenie Nemecka, že prejav je pravý a STALIN skutočne chystá útok so svojou bolševickou bandou, vzrástlo po návšteve ruského ministra zahraničných vecí MOLOTOVA v Berlíne. Ten 12. – 13. novembra 1940 prezentoval v Nemecku nové požiadavky Sovietov a to: Získanie Fínska a zvyšnej Bukoviny, pohltenie Bulharska do svojej zóny vplyvu a vytvorenie základní na Dardanelách v Turecku. Okrem toho prejavil záujem o Maďarsko, Juhosláviu, Grécko, Nemeckom obsadenú časť Poľska a voľný prístup k výstupom z Baltského mora. Navyše mal STALINOV prejav prehlásiť za zastaraný, čo by znamenalo, že je pravý, ale neaktuálny. Pakt s Nemeckom označil za prekonaný, čo potvrdili svojím činom v júni 1940 obsadením Bukoviny. Tým ako prvý porušili dohodu Sovieti.

Nemci o plánoch Sovietov vedeli, čo potvrdil v rozhovore i Hitlerov komorník Karl Wilhelm KRAUSE, ktorý mal započúť, ako sa generalita rozpráva o plánovanom útoku Sovietov na Európu, a že ich treba napadnúť skôr. To by znamenalo, že Nemecko v skutočnosti Európu chránilo pred hrozbou vychádzajúcou zo ZSSR, za čo mu určite náleží vďaka, nie opovrhnutie. Nemci zverejnili svoje stanovisko k útoku na Rusko v *Die Deutsche Wochenschau*⁸¹⁵ nasledovne:

„Od Severného mysu až k Čiernemu moru chráni odteraz nemecký Wehrmacht – na súši, na vode a vo vzduchu – bok po boku s Fínskom a Rumunskom Európu. Taliansko sa spontánne pripojilo, taktiež Slovensko. Na

813 Lat. „spôsob ako s niečím žiť“

814 http://nsl-lager.com/Geschichte-AufdemStundenplan.de_1-44.pdf

815 Nemecký týždenný prehľad – filmový dokument produkovaný pre kino a premietaný ako predprogram pred samotným filmom. Mal informatívny charakter a poskytoval informácie a propagandu o politike, spoločnosti, kultúre, ale i diania na fronte.

*frontovej šírke 2 400 kilometrov, sa táhá najväčšia mobilizácia, ktorú dejiny kedy videli. Najlepší vojaci sveta nastúpili na ochranu kultúry proti barbarstvu. Boj, proti lživému spojencovi Veľkej Británie začína.*⁸¹⁶

Oficiálne stanovisko teda znelo ochrana európskej kultúry pred barbarstvom; nie vojna proti Slovanom, ako tomu dnes verí slovanský svet.

ЗАХВАТ ЖЕЛЕЗНОДОРОЖНОЙ СТАНЦИИ РАЗЪЕЗДОМ ИЛИ РАЗВЕДЫВАТЕЛЬНОЙ ПАРТИЕЙ		
Как называется эта станция?	Ви Хайст дйээ шта-циби?	Wie heißt diese Station?
Где телеграф?	Во йст дэр тэлэ-граф?	Wo ist der Telegraph?
Проведите!	Фйрн зи михь Хйя!	Führen Sie mich hin!
Все телеграммы передавайте ему!	Алэ тэлэграмэ зинт йм цу йбргэбн!	Alle Telegramme sind ihm zu übergeben!
Прекратите передачу, иначе — застрелю!	Нихьт вайтргэбн, зонст шис ихь зи нйдр!	Nicht weitergeben, sonst schieße ich Sie nieder!
Где телефон?	Во йст дэр фэрн-шпрэхр?	Wo ist der Fernsprecher?

60

Где выходные стрелки?	Во зинт ди аусфартс-вайхьн?	Wo sind die Ausfahrtsweichen?
Где горючее?	Во йст бранштоф?	Wo ist Brennstoff?
Где склады?	Во зинт шупп?	Wo sind Schuppen?
Где начальник станции?	Во йст дэр штаци-онс-фёрштээр?	Wo ist der Stationsvorsteher?
Проведите к нему!	Фйрн зи михь цу йм!	Führen Sie mich zu ihm!
Позовите его ко мне!	Руфн зи йн!	Rufen Sie ihn!
Куда ведет путь? вправо, влево?	ВоЖин фйрт дэр шйинэвэк? нах рэхьтс. нах лйнкс?	Wohin führt der Schienenweg? nach rechts, nach links?

61

Strany zo slovníka, ktoré Nemci našli u ruských jednotiek poukazujú na to, že Rusi boli pripravení vstúpiť na nemecké územie.

Zdroj: Viktor Suworow.

na to, že boli skutočne pripravení napadnúť Nemecko. Slovník mal slúžiť na komunikáciu s nemeckým obyvateľstvom pri vstupe na nemecké územie. Vety ako: „*Ako sa volá táto stanica?... Kde je telegraf?... Sprevádzajte ma tam...*“

To, že Sovietsi boli pripravení na ofenzívnu vojnu už dnes neodmietajú historici ako tomu bolo ešte pred 20 rokmi. Nové dôkazy a prístup k archívom dokazuje, že Sovietsi sa pripravovali a zbójili len preto, aby si Európu podmanili. Najlepším dôkazom je, že po napadnutí Nemeckom, Sovietsi len o tri dni neskôr (25. júna 1941) napadli Fínsko, Nemeckého spojenca. Teda jednotky na zemi ako i letectvo boli pripravené na ofenzívnu vojnu. Tomu však predchádzali Rusko-Fínske konflikty a neochota Fínov podrobiť sa sovietskym záujmom. Okrem toho bol pri Sovietsoch nájdený slovník, ktorý mohol poukazovať

816 Die Deutsche Wochenschau, č. 564 z 25. júna 1941.

Nepodávať ďalej, lebo Vás zastrelím...Kde je palivo?...Kde sú humná?... a iné. Vety a slovné spojenia, ktoré sa k obrane alebo bežnej komunikácii na domácej pôde asi len ťažko používajú v nemčine.

Dnes nie je tajomstvo, že STALINovi a jeho kumpánom boli životy Rusov (Slovanov) ukradnuté, a tento príbeh rozprávajú i rozkazy vydané STALINOM, ktoré to len potvrdzujú. Pre neodhodlanosť bojovať proti Nemcom a za režim, ktorý zlikvidoval milióny ruských životov, pre vysokú dezerciu ako i prestup k Nemecku, sa prijal rad opatrení. Napríklad rozkaz ľudového komisára pre obranu ZSSR, číslo 227 z 28. júla 1942 s názvom „Ani krok vzad!“ obsahoval nasledujúce pasáže:

„a) V oblasti armády sa zostaví 3 až 5 dobre vyzbrojených jednotiek (do 200 mužov), ktoré sú nasadené za nespoľahlivými divíziami a majú úlohu, v prípade nenariadeného ústupu pred ňou rozostavenej divízie, každého utekajúceho a každého zbabelca zastreliť, a tak každému poctivému bojovníkovi byť nápomocní pri obrane.“

A tu sa dostávame k STALINovi. Mnohí pansľavi ho dnes vyzdvihujú ako ochrancu všetkých Slovanov a toho, kto porazil fašistov, ktorí chceli vyhladiť Slovanov, vypalovali dediny, mestá, a zabíjali civilistov. STALIN, ale, nestál o nejakých Slovanov, práve naopak. Téma nejakého slovanského vzájomného a univerzálneho bratstva mu bola ukradnutá. Ako moc mu boli životy Rusov ukradnuté si môžeme demonštrovať na rozkaze číslo 0428, vydaný 17. novembra 1941. Pod zámienkou vysídľovania Rusov Nemcami, nariadil vrchný štáb hlavného velenia Červenej armády vypáliť dediny i mestá pozdĺž fronty:

„Skúsenosť posledného mesiaca vojny ukázala, že nemecká armáda je zle prispôsobená vojne v zimných podmienkach, nemá teplé oblečenie[...]Nemeckí vojaci bývajú, spravidla v mestách, mestečkách, dedinách, v roľníckych izbách, kôlnach, stodolách[...]

Štáb vrchného hlavného velenia

NARIAĐUJE:

1. *Zničiť a spáliť do tla všetky obývané oblasti v hĺbke tyla nemeckých vojsk do vzdialenosti 40 – 60 km od prednej línie a na 20 – 30 km napravo a naľavo od ciest. Na zničenie obývaných oblastí v naznačenom rádiuse činnosti, okamžite použiť letectvo, široko použiť delostreleckú*

a mìnometnú paľbu skupiny rozviedky, lyžiarov i partizánske diverzné oddiely vybavené zápalnými fľašami, granátmi a výbušnami.

2. *V každom pluku založiť družstvá lovcov po 20 – 30 vojakov s úlohou vyhodiť do vzduchu, alebo vypáliť obývané oblasti, v ktorých sa nachádzajú vojská protivníka. Do družstiev dobrovoľníkov vyberať najviac odvážnych, silných bojovníkov s dobrými politickými a morálnymi vlastnosťami, veliteľov a politrukov, dôkladne im vysvetľujúc úlohy a význam tejto udalosti pre rozloženie nemeckej armády. Významných smelých vojakov za odvážnu činnosť na zničenie obývaných oblastí v ktorých sa nachádzajú nemecké vojská predkladať na vládne vyznamenania.*
3. *Pri vynútenom ústupe našich jednotiek na tom, či onom bojisku odvieš so sebou sovietske obyvateľstvo i jednoznačne zničiť, bez výnimky, všetky obývané oblasti, aby ich protivník nemohol používať. V prvom rade na tento cieľ používať dobrovoľníkov, ktorí boli vyčlenení v plukoch.*
4. *Vojenská rada na frontoch a jednotlivých armádach, systematicky preverovať ako sa plní úloha na zničenie obývaných oblastí vo vyššie naznačenom rádiuse od línie frontu.”*

Rozkaz znel jasne: Vypáliť obývané oblasti, aby Nemci pomrzli, a odvieš sovietske obyvateľstvo. Na obývané oblasti mali robiť nálety bombardéri, malo sa páliť z mìnometov, delostrelectva a zapaľovať domy zápalnými fľašami. Hlavne sovietske obyvateľstvo bolo často neochotné odísť zo svojich domov, keďže to bolo to posledné, čo ešte vlastnili. Preto nebolo často koho odvieš, aby tak v krutej zime s týmto obyvateľstvom pochodovať od ich domovov. To radšej čakali na Nemcov, ku ktorým sa často pridávali. V konečných odhadoch bojovalo asi milión Rusov na strane Nemcov. Čo však urobiť s obyvateľstvom, ktoré podporuje nemeckú armádu? Ako mu nahnať z Nemcov strach? Na to má odpoveď ruský autor Vladimír BATSEV. Ten tvrdí, že bolševici nechali domy, dediny a mestá vypaľovať v nemeckých uniformách. Síce to nie je obsahom rozkazu 0428, ale sú zmienky, že existoval rozkaz s tým istým číslom, ktorý bol však neskôr upravený do dnešnej podoby rozkazu 0428, a z ktorého boli odstránené predošlé nariadenia o použití nemeckých uniforiem SS a Wehrmachtu. Ruský spisovateľ Vladimír BATSEV s odkazom na ústredný archív ministerstva obrany

ZSSR cituje vo svojej knihe⁸¹⁷ skoršiu verziu tohto rozkazu. V nej majú komandá vypalujúce obytné oblasti používať ukoristené uniformy Wehrmachtu a SS. Z citovaného rozkazu malo byť okrem iného v bode 1. obsiahnuté:

„Stíhacie komandá majú vykonať likvidačné akcie oblečení prevažne z ukoristených uniforiem nemeckej armády a zbraní SS. To posilní nenávisť k fašistickým okupantom a uľahčí nábor partizánov za chrptom fašistov. Má sa dbať na to, aby ostávali preživší, ktorí budú môcť rozprávať o nemeckých zverstvách.“

Či sa rozkaz zakladá na skutočnostiach nie je známe, avšak potom, čoho všetkého bolševici boli schopní, to nie je ani vylúčené. Pre objektivnosť však treba dodať, že žiadny konkrétny dôkaz som pri rešeršiach nenašiel. Isté je, že STALIN sa chopil taktiky vypálenej zeme po vzore Alexandra I. To, že tento počín bol proti akýmkoľvek pravidlám vojny⁸¹⁸, ak sa teda tvrdenie BATSEVA zakladá na pravde, v bode, že nepoužívali vlastné uniformy s poznávacími znakmi, ale protivníka⁸¹⁹, netreba asi ani zmieňovať. Nemci síce robili to isté, v slávnych operáciách Otta SKORZENYHO, ale nie tak, ako bolševici, voči vlastnému či inému civilnému obyvateľstvu. Preto sa pri norimberských procesoch obžaloba ani nesnažila Nemcov obžalovať z toho, čo robili všetky strany vojnového konfliktu. Takto v celku vzaté, vyzerá teda tá slovanská láska STALINA k slovanským národom. Vraždy, vypalovanie, podieľanie sa na hladomore skrz kolektivizáciu a iné. Je mi teda záhadou, ako svet panslávov môže vzhladať k elementom, ktoré vyhladzovali genetickú stopu ich predkov.

Generalplan Ost

Ostáva zodpovedať ešte otázku Nemcov v Rusku a *Generalplan Ost*. *Generalplan Ost* mala byť stratégia systematického vyhladzovania východných národov. Tak sa často o ňom hovorí. Avšak v skutočnosti to bol plán pre presídlenie. Ten-

817 Wladimir Batsew, Vlasov, Opyt literaturnogo issledovanija, Mosty, Frankfurt am Main 2001.

818 Haagsky dohovor; Prvá mierová konferencia sa konala v Haagu v roku 1899 a druhá v roku 1907. Spolu so ženevskými konvenciami zostavili formálnu kodifikáciu vojnového práva, a teda ustanovila jasné pravidlá vojny.

819 Haagsky dohovor z roku 1907; článok 1: „Zákony, práva a povinnosti vojny platia nielen pre armádu, ale i pre milície a dobrovoľné zbory, ak akceptujú nasledujúce podmienky... ods. 2: že nosia konkrétny, z diaľky rozpoznateľný odznak (symbol).“ Teda uniformy, vlajky, nášivky atď. Ruské velenie tým porušilo tieto dohovory.

to plán mal vzniknúť v hlave baltského Nemca a príslušníka SS Dr. Hansa EH-LICHA. Avšak plán nebol nikdy vedením ríše akceptovaný, nie to ešte schválený. Išlo teda o plán skupiny okolo jedného človeka, bez akejkoľvek realizácie. Nebol však jediný. STALIN napríklad vyhнал Nemcov žijúcich v Rusku do kazašskej stepi. O tom sa však tak horlivo nehovorí. Tam konvertovali rokmi na islam a zmiešali sa s domorodým obyvateľstvom. Keď Rusko koncom roku 1994 zaútočilo na Čečensko, postavilo sa im mnoho Nemcov a ich potomkov, ktorých vyhнал práve STALIN, ktorý realizoval svoju verziu *Generalplanu Ost*. Na rozdiel od nemeckého plánu, bol tento skutočne schválený a prevedený. Všetko svedčí proti domnienke, že Nemecko chcelo budovať životný priestor za cenu vyhladenia a vyhnaní národov vo východe Európy:

1. Na strane Nemcov bojovalo asi 1 000 000 Rusov. Tým sa vojna v Rusku stala i občianskou vojnou, ktorá viedla proti sebe Rusov, ktorí nechceli viac bolševizmus, a Rusov, ktorí zaň museli bojovať pod STALINOVÝMI nariadeniami.
2. Ďalším dôkazom nezmyselnosti plánu je, že Nemci rátali s rýchlou vojnou a porážkou bolševizmu, a preto svoje jednotky nevystrojili na zimu. Ak by chceli Rusko obsadiť a premeniť na svoj nový životný priestor, vystrojili by tak i armádu. Tá však nemala ani pre život potrebné vybavenie. Nemci v Rusku ostať nechceli a nebola to ani súčasť žiadneho plánu.
3. HITLER odmietol ponuky, ktoré mu 14. marca 1939 predniesol premiér Zakarpatskej Ukrajiny Awgustyn WOŁOSCHIN. Ten chcel, aby sa táto časť Ukrajiny, pod nemeckou ochranou, stala súčasťou ríše, čím by ríša získala jasnú prevahu v údajne chystanej vojne.
4. HITLER v septembri 1938, keď Poľsko anektovalo nemecké mesto Oderberg, mal povedať: „**Nemôžeme bojovať s Poľskom o každé nemecké mesto**“.
5. HITLER odkladal útok na Poľsko, aby mohol vyjednávať a predísť vojne, celkom trikrát.
6. Po víťaznom ťažení vo Francúzsku HITLER spomalil produkciu tankov a munície, a nechal rozpustiť 35 divízií.
7. Získanie *Lebensraumu* (životného priestoru), sa podarilo znovu pripojením odobraných území, a vysúšaním mora pre tak potrebné poľnohospodárstvo. Nemecko nemalo dôvod ďalej tiahnuť na východ.

Mohli by sme menovať ďalšie faktory, ktoré hovoria o nelogickom postavení Generalplanu Ost v dejinách, ale hlavné boli menované. Okrem toho vstúpil do hry vtedajší ríšsky minister hospodárstva a prezident Ríšskej banky Walther FUNK. Ten plánoval nové hospodárstvo v povojnovej Európe. K tejto chystanej spolupráci bola založená *Spoločnosť pre juhovýchodnú Európu* (Südosteuropä-Gesellschaft)⁸²⁰. Úlohou organizácie bolo, okrem iného, posilniť postavenie európskeho roľníka – živila národov – nad záujmy svetového trhu, ktorý tlačil ceny poľnohospodárskych produktov nadol. FUNK vo svojom prejave obviňoval anglosaské národy a Versaillský diktát, ktorý ochromil nemecký obchod, a z menových manipulácií. Úverová kríza a neschopnosť krajín nakupovať, preto Nemecko prinútilo k výmennému obchodu, ktorý bol však závislý na krajinách východnej a južnej Európy. Vo svojom prejave publikovanom v roku 1941 hovorí:

*„Z menového a hospodárskeho chaosu, vyvolaného nerozumom veriteľských krajín, vyvodili totalitné štáty jediné možné dôsledky[...] Zintenzívnením domáceho hospodárstva a vybudovaním priemyslu nových hmôt⁸²¹, snažilo sa (Nemecko) vytvoriť vyrovnanie zato, že trvajúci **svetový poriadok** mu zahradzoval nutný prístup k svetovému obchodu. I v zahraničnej obchodnej politike bolo Nemecko nútené vstúpiť na nové cesty. Nemecká ríša, ako zem priemyselne, má oddávna nanajvyš živý záujem o čulý medzištátny výmenný tovar. Tento záujem bol ešte zosilnený, keď výsledok vojny zmenil Nemecko z krajiny veriteľskej na krajinu dlžnícku.[...] Z tohto nutne vyrástla nová nemecká obchodná politika, ktorá riadi nemecký zahraničný obchod podľa politických, hospodárskych a sociálnych záujmov Nemecka a je založená na zásade, že odoberá tovar z niektorej krajiny len vtedy, ak je Nemecku umožnené platiť ho svojim vývozom.“⁸²²*

Nemecko potrebovalo štáty východnej Európy pre zdravý obchod a dodávky komodít, ktoré potrebovali, hlavne k vojnovému ťaženiu proti vojnovému štváčovi Anglicku. A zároveň, ako hovorí FUNK, vymieňať len do tej miery, do akej má hodnotu ponúkaný tovar, za tovar exportovaný. Inými slovami: Nevytvárať dlhy.

820 Založená 8. februára 1940 ríšskym ministrom hospodárstva Walterom Funkom. Jej úloha bola podporovať hospodárske a kultúrne vzťahy medzi Nemeckom a juhovýchodnou Európou. Prezidentom tohto združenia bol nemecký politik Baldur Benedikt von Schirach.

821 Výroba umelého kaučuku, výroba benzínu rafinovaním uhlia atď.

822 Z prejavu Walthera Funka z 12. júna 1941 publikovaný v; „Projevy“ – Politický sborník č. 7, *Hospodársky rád v novej Európe, Orbis Praha 1941, str. 14 – 15.*

FUNK vo svojom prejave hovorí o význame juhovýchodnej Európy ako dovozcu surovín.

Tu sa nutne naskytujú otázky: Ako by chceli Nemci zvyšovať produkciu a zisky z obchodu, ak by nemeckí muži umierali na bojovom poli východnej Európy v záujme nejakého *Generalplanu Ost*? Kto by pre Nemecko produkoval? Kto by vytváral hodnoty, ak by národy vo východnej Európe Nemci vyhnali či vyhladili? K čomu by to bolo dobré? Kto by dodával tovar, ktorý v Nemecku úplne absentoval počas ich vojnového ťaženia?

Generalplan Ost tu stráca všetku logiku a dôvod jeho aplikácie. Trvalo by roky, kým by Nemecko vybudovalo zničený priemysel na východe a nemecké ženy vychovali generáciu Nemcov, ktorá nahradí najlepšiu nemeckú krv, ktorá položila na východe životy aby znovu ťažili a vyrábali komodity, ktoré Nemecko potrebuje. Akoby taký veľký priestor chceli Nemci kontrolovať? Kým by však toto Nemecko zvládlo, bolo by stále otvorené nepriateľovi za chrbtom: Anglicku a ich neskoršiemu spojencovi USA. Žiadny Nemeck vo vedení Tretej ríše by nebol taký krátkozraký, aby toto nevidel. Nikto by neriskoval totálnu porážku pre nejaký *Lebensraum* na východe a odpojenie sa od životne dôležitých zdrojov, kým nebezpečenstvo v podobe Anglosasov neustále naberalo na sile. Tým je jasné, že útok na východnú Európu v 1941, bol nutnosťou, ako bolo písané vyššie.

FUNK zdôrazňoval úlohu novej ekonomiky v spolupráci a vzájomnej pomoci, vytváraní vyššej životnej úrovne pre všetky hospodárstva, a tým i národy. Nemecký model bol založený na doplňovaní sa, ale zároveň nevytvárať rušivé vplyvy pre ostatné ekonomiky:

„Obchodná politika musí dbať na to, aby sa vzťahy partnerov v zahraničnom obchode navzájom zladili, aby sa vzájomne nerušili, ale doplňovali. Podmienkou toho je plánovitá medzištátna spolupráca v odbore výroby a odbytu, pričom každý partner musí byť ochotný nielen predávať, ale i kupovať. Tým sa prirodzenou cestou prevedie vyrovnanie platobnej bilancie obchodných partnerov⁸²³. Nemeckom zastávaná zásada poriadku odmieta extrémnu autarkiu⁸²⁴, ktorá vedie k schudobneniu každého národného hospodárstva [...]Nemá sa ani znásilňovať hospodársky slabší, ani uplatňovať snahu o svetovládu. Cieľom tejto zásady poriadku je rozumná spolupráca

823 Inými slovami: Zamedzí sa vytváraniu dlhov alebo ich hromadeniu medzi ostatnými ekonomikami.

824 Samostatnosť, ktorá v extrémnych prípadoch vedie k izolácii krajiny.

*rovnoprávných partnerov na dlhú dobu s vylúčením medzinárodných konjunkturálnych vplyvov a menových manipulácií.*⁸²⁵

Akékoľvek úvahy o boji proti Slovanom teda strácajú svoju oporu v historických faktoch. Generál Andrej Andrejevič VLASOV⁸²⁶ vo svojom prejave pred sovietskymi zajatcami v roku 1944 hovorí:

„Pán generál Berger, generáli nemeckej armády, moji priatelia, bratia, bývalí vojnoví zajatci[...]Výbor pre oslobodenie národov Ruska prijal pred dvoma mesiacmi, 14. novembra, nariadenia a postupy pre oslobodenie národov Ruska a zriadenie nového systému slobodných robotníkov. Momentálne sú pred nami dve možnosti: Buď bude Európa bolševizovaná alebo sa stane Európou národností. Nemecká ríša je momentálne najúčinnější zbraň,

ktorá stojí v poli proti bolševizmu. Preto ich podporujeme. Prosíme len o to, aby porozumeli i nám.“

Vlasov pri svojom prejave, január 1944.

Nemecko napadlo Rusko v záujme vlastnej ochrany, avšak Rusi samotní mali z toho ťažiť a zapojiť sa do boja o svoju zem. Nemecko muselo brať v úvahu bežné záujmy občanov ZSSR, ak chcelo získať ich pomoc v posledných dvoch rokoch vojny, kedy už samé na bolševizmus, a jeho brata demokraciu, nestačilo. V žiadnom prípade nešlo o rasovú vojnu, ako je to s takým dôrazom pripomínané tvorcami dejín, ale o porážku

825 Z prejavu Walthera Funka z 12. júna 1941 publikovaný v: „Projevy“ – Politický zborník č. 7, Hospodársky rád v novej Európe, Orbis Praha 1941, str. 18.

826 Bol sovietsky generál, ktorý bol 11. júla 1942 zajatý Nemcami. Tým ponúkol svoje služby. Podľa všetkého z nedôvery k Sovietom ho najprv Nemci mali odmietnuť. Avšak keď sa karta začala otáčať, dovolili Vlasovovi zostaviť a veliť *Ruskej oslobodzovacej armáde*. Na konci vojny, keď to pre Nemcov nevyzeralo dobre, odmietol Vlasov ďalej slúžiť Tretej ríši a so svojim vojskom sa Nemcom i Sovietom postavil ako partizánsky bojovník. Nebol národnosocialistický idealista, ale antibolševik a odporca Stalina. Jeho prioritou bolo odstrániť režim v Rusku za akúkoľvek cenu. Po zajatí Američanmi bol 12. mája 1945 odovzdaný do Ruska. Druhého augusta 1946 bol v Moskve popravený za vlastizradu.

rozkladného režimu, ktorý bol v rukách tvorcov demokracie a zo sociálnej demokracie v Rusku povstal. Projekt v petriho miske, kde sledovali rast tejto kultúry a rozhodovali, čo bude ďalej, a ktorý režim bude ten, pre nich vyhovujúci. Nech sa na bolševizmus pozrieme z akejkolvek strany, mohol prežiť len, ak by sa rozširoval. Ak by stagnoval a neprekročil hranice Ruska, bola by otázka času, kedy by sa rozložil sám. Tak, ako demokracia, je i tento režim človeku najneprirodzenejší, pretože vládu ponechal tomu najnižšiemu, čo rodidlá evolúcie vyvrhli na tento svet.

Zhodnotenie

Raz som sa rozprával s jedným robotníkom na stavbe, macedónskym Albáncom. Veľmi chytrý človek. Bol to brat môjho kamaráta Džamala, ktorého sme prezývali Džimi. Na rozdiel od kresťanských Európanov sa dá s ľuďmi, u ktorých absentuje kresťanská morálka, fantasticky porozprávať na každú tému. Keď som bez hanby, a drzosťou mne vlastnou, nadhodil tému významu Nemcov vo svete, tak mi sám povedal (parafrázované):

„Marián, kde by sme boli dnes bez Nemecka. Priemysel, vynálezy a pokrok, za týmto stoja Nemci. Kde by sme bez nich boli dnes?“

Táto odpoveď ma v podstate donútila zhrnúť túto kapitolu. Kde by sme boli dnes? Architektúra, básnici, vynálezci, skladatelia. Ľudia, ktorých mená by zaplnili tisíce strán. Pravdaže i v slovanskom svete existovali osobnosti, ktoré svojou veľkosťou zatienili i osobnosti nemecké, ako napríklad Nikola TESLA, ktorý mi je dodnes záhadou, a čím viac som sa zoznamoval s jeho prácou, tým viac sa priepasť o význame a diele tohto človeka prehlbovala, pretože nedokážem pochopiť to, čo chápal on. A práve tu by si mali mnohí panslavisti uvedomiť, že môžeme prosperovať a žiť v mieri len vtedy, keď sa odpútajú od historických nezmyslov a odídu zo sveta, ktorý im pripravili tvorcovia histórie. Pretože práve ich odpor a možný potenciál, pokiaľ by udalosti začali chápať v správnom svetle, môže vytvoriť puto, ktoré v samotnej Európe rozpúta skutočnú revolúciu. Nie jednu z tých, ktoré riadia slobodomurárske lôže, ale revolúciu zdravého rozumu, ktorý naopak, tento nový svetový (ne)poriadok uprace. Žiaľ stále sa musí bojovať s nekritickou myslou bežného človeka, čo boj neskutočne sťažuje. Význam vtedajších Nemcov pre slovanský svet prehlbujú i vyjadrenia samotných ruských aktérov, ktorí počas 1., ako

i 2. svetovej vojny nevideli inú možnosť poraziť bolševizmus, ako spojiť sa s Nemcami, v ktorých videli nádej na nový začiatok pre celé Rusko. Ruská inteligencia v armáde mala vypracovaný plán ako poraziť bolševizmus pomocou Nemcov. Istý kapitán ruskej jazdy VON ROSENBERG, vypracoval internú správu pre protibolševický odboj, ktorú prepísal do svojich spomienok generál AWALOFF. V nej sa píše:

„[...] Po ukončení formovania⁸²⁷ sa chcelo odpochodovať na frontu proti Nemcom, aby sa tam tajne viedli rozhovory pod nasledujúcimi podmienkami:

- 1. Nemci a ruské oddiely spoločne obsadia Petrohrad; v Rusku sa dosadí opäť legálna monarchistická vláda, ku ktorej opore bude slúžiť spomínaný ruský oddiel.*
- 2. S Nemeckom sa uzavrie osobitný mier pod podmienkou „status Quo ante bellum“⁸²⁸*
- 3. Rusko vyhlási priateľskú neutralitu až do konca vojny.⁸²⁹*

Plány Rusov v odboji však zhatil podpísaný mier medzi Nemeckou vládou a bolševikmi, a tak nedošlo k formovaniu spoločnej armády na fronte. Po bolševickej reforme armády, kedy boli vojaci doslova zbavení poslušnosti, sa armáda zmenila na rabujúcu a kriminálnu bandu. Táto reforma začala rozkazom č. 1. zo 14. marca 1917, kedy okrem iného, bolo obsahom: Zákaz vydávania zbraní dôstojníkom, ktorí o ne žiadajú a majú byť pod kontrolou jednotlivých výborov roty a práporov. Tým sa chceli bolševici ubezpečiť, že im nikto revolúciu nezničí, hlavne nie ozbrojení dôstojníci so svojou armádou vernou cárovi. Vďaka reforme bola armáda paralizovaná a neschopná boja na úrovni, na akej bola pred reformou. Navyše hrozilo každú chvíľu, že odboj posilní a povesí či zastrelí židovských revolucionárov a ich prisluhovačov. Dôstojníci v mnohých prípadoch odmietali poslušnosť k židovským nadriadeným:

„Tak premýšľala aj lepšia časť dôstojníkov a predovšetkým gardy⁸³⁰. Bolo absolútne nemožné, slúžiť v jednotkách, ktoré boli vo väčšine vedené Židmi, vrahmi mnohých našich príbuzných a známych; človek sa s tým mohol

827 znovu sformovanie oddielov pod dohľadom bolševikov.

828 Z lat. a znamená „stav ako pred konfliktom“.

829 Pawel Michailowitsch Bermond-Awaloff, Im Kampf gegen den Bolschwismus, Erinnerungen von General Fürst Awaloff, Oberbefehlshaber der deutsch-russischen Westarmee im Baltikum, J. J. Augustin, Glückstadt a Hamburk 1925, str. 38.

830 Cárova garda. Cárove najoddanejšie jednotky.

*zmieriť len vtedy, keď pritom sledoval iné, tajné ciele. Spôsob, ako boli dôstojníci gardy v Kyjeve týraní, mali všetci ešte v čerstvej pamäti.*⁸³¹

Za oslobodenie Ruska, okrem iných, bojovali i česko-slovenské légie, na ktoré sa dnes zabúda a ich pamiatku pošliapávajú dnešní panslávisti, ktorí si myslia, že bolševizmus, komunizmus a socializmus je nejaký slovanský smer. Dezinformovaní, a často neschopní pochopiť súvislosti, sú tak nebezpečím a faktorom, ktorý bráni spojiť skutočné európske sily proti sociálnej demokracii – bolševizmu. Kým sa slovanský svet nezmieri s Nemeckom, ktoré taktiež potrebuje nutne reformáciu, a pomoc slovanského sveta v zmysle uznania jeho miesta ako nezlomného partnera, budú ešte dlho existovať dva fronty, ktoré budú medzi sebou bojovať miesto toho, aby spolupracovali a vytvárali opäť nový zdravý svet.

831 Pawel Michailowitsch Bermond-Awaloff, Im Kampf gegen den Bolschwismus, Erinnerungen von General Fürst Awaloff, Oberbefelshaber der deutsch-russischen Westarmee im Baltikum, J. J. Augustin, Glückstadt a Hamburk 1925, str. 36.

„Minulosť bola vymazaná, vymazanie bolo zabudnuté, lož sa stala pravdou.“

G. Orwell

Čo ak...?

Na túto poslednú kapitolu v knihe som sa tešil, pretože môžem rozvinúť moje analytické myslenie, ktoré sa doteraz nikdy nejako závažne nemýlilo. Či išlo o politiku EÚ, imigračnú epidémiu, gender ideológiu či vplyv židovskej lobby vo východnej Európe po vzore západnej Európy. Všetky tieto veci som predpovedal a hovoril som o nich už pred rokmi, kedy ešte mnoho ľudí ani netušilo, čo sa pripravuje a na čo myslia choré zvrátené byrokratické hlavy v EÚ. Bolo tak z titulu, že politiku EÚ je veľmi jednoduché čítať, pretože podobná politika sa robila v porazenom Nemecku a z časti i v ZSSR. Preto sa nebojím bez akýchkoľvek odchýlok znovu predpovedať budúcnosť, ktorá nastane ak sa splnia isté, povedzme, náležitosti.

Náš svet má teoreticky viacero súbežne existujúcich realít. Kým jedna začne existovať a plynúť, ostatné automaticky zanikajú. Existenciu reality a zánik tých ostatných, paralelných, ovplyvňuje naše konanie a myslenie. Napríklad budete mať možnosť prečítať si knihu. V momente, kedy sa rozhodnete ju chytiť do ruky a čítať z nej, pre Vás automaticky zaniká svet, v ktorom by ste sa rozhodli knihu do ruky nevziať, nezískať z nej informácie a získať tak nový pohľad na čokoľvek, čo v knihe stálo. Naopak, začne pre Vás existovať svet, ktorý bude myšlienkami v knihe ovplyvnený. Jedna realita zanikla a nová vznikla. Tak je to i vo svete politiky a na javisku dejín, ktoré politiku priamo ovplyvňujú. Všetko je o informáciách, ktoré formujú Vaše myslenie, smerovanie a rozhodovanie.

Nanešťastie sa ľudská myseľ stala neprirodzenou a stratila svoju primitívnosť. Primitívnosť mysle je v podaní, v akej nám ju geneticky zakódoval

stvoriteľ, teda príroda samotná, v skutočnosti požehnaním. Primitívnosť mysle nemusí znamenať hlúposť, ale pudovosť. Každá primitívnejšia bytosť, rozumej na nižšom stupni evolúcie alebo potravinovom reťazci, sa totiž dokáže na zmeny, umelo vytvorené, ako i prirodzené, prispôbiť v miere, ktorá zaručuje jeho prežitie. Ak potkany začnú hynúť na určitom mieste, tak sa tomu miestu začnú ostatné potkany vyhýbať. Nie však človek, ktorý by, obrazne povedané, v rámci pseudoliberalnej politiky chodil na to miesto, i keby tam videl tisíce svojho druhu v pokročilom štádiu rozkladu. Človek je po narodení deprimitivizovaný, teda odchovaný na nerešpektovaní nebezpečenstva, a tým i ignorovania kritického myslenia. Preto pre mnohých nikdy nebude existovať tá pomyselná „druhá realita“. Preto som sa zahral s myšlienkou: „Čo ak?“. Čo ak si človek uvedomí, že všetko je vlastne inak. Čo sa zmení na súčasnej realite a aká realita by nasledovala? Keďže celá kniha je koncipovaná historicko-politicky, je potreba si preto položiť hypotetické otázky práve na túto tému. Odpovede na ne by mali mať – zasa len na úrovni teórie – priamy a devastačný dopad na dnešnú politiku demokracie. Tieto účinky by však parlamentní demokrati a pseudoliberali pocítili až potom, ak by nové vedomosti dovolili mase konať a preukázať odvahu. To je faktor, ktorý sa v dnešnom zbabelom obyvateľstve Európy tak potlačil, až zakrpatel i geneticky. Na čo sú vám potom nové myšlienky a osvietenstvo, keď nemáte odvahu s nimi naložiť!? Nech každý nájde v sebe trochu odvahy a zmena nebude ďaleko. Avšak poďme si klásť otázky: „Čo ak...?“

Čo ak revizionizmus zvíťazí a holokaust sa prevalí ako povojnová lož?

Podľa všetkého by tento prelom musel zabezpečiť archívny dokument. Mnohé dokumenty, dodnes, spadajú pod „prísne utajované“, a to i viac ako 70 rokov po vojne, kedy by sa mali vlastne odtajniť. Tieto dokumenty sú utajované z – pre tento režim – pochopiteľných dôvodov: mocenských a politických. Rusi neustále predlžujú utajenosť archívov⁸³² tajných služieb až do roku 2044. Tieto dokumenty mapujú obdobie od roku 1917 po rok 1991, teda od židobolševickej revolúcie po rozpad ZSSR. Je preto možné, že uchovávajú i dokumenty podpísané víťaznými mocnosťami, ktoré určovali a regulovali postup proti Nemecku pred norim-

832 <https://diepresse.com/home/zeitgeschichte/4908248/KGBDokumente-bleiben-bis-zum-Jahr-2044-geheim>

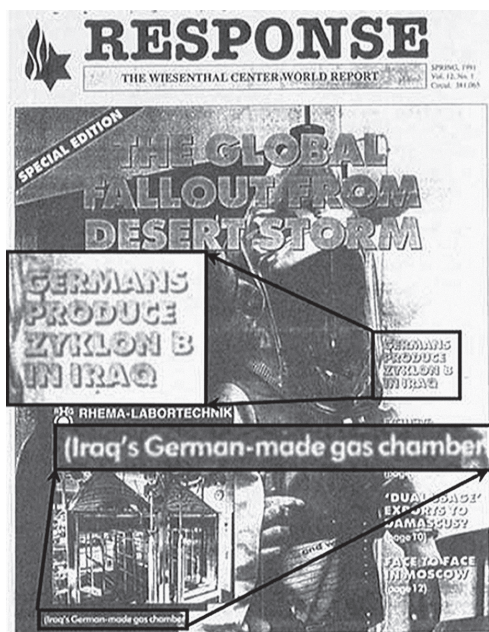

Jewish Press z 21. februára 1991 informuje o tom, že Irak ma plynové komory pre všetkých.

propagande tohto zločinu už od roku 1942. Po príklady netreba chodiť tak ďaleko do minulosti. Stačí si pozrieť židovský týždenník *Jewish Press* z 21. februára 1991, ktorý informuje o tom, že Irak má plynové komory pre všetkých Židov. Inými slovami, kde príde demokracia a jej záujmy, nie sú plynové komory a utrpenie Židov ďaleko, aspoň nie v tlači. Aby však nebolo málo, podľa časopisu *Response*, vydávaný židovským *Centrom Simona Wiesenthala* v Los Angeles, vo svojom č.1 z roku 1991 píše o tom, že v Iraku vyrábajú Nemci pre tieto plynové komory Cyklon B. Tieto správy boli teda koordinované, podľa všetkého, Mossadom a americkými tajnými službami, keďže Simon WIESENTHAL a jeho centrá boli pod záštitou Izraela a dohľad nad nimi držala práve izraelská tajná služba. Každá lož je pre účinnú propagandu demokratov vítaný nástroj, pretože získať verejnú mienku na svoju stranu je v prípade útoku na cudziu krajinu veľmi dôležité. Holokaust a plynové komory sa k tomu hodia vždy, lebo z minulosti zanechali stopu v holokaustom prevychovanej populácii. Čo by sa však stalo, keby skutočne vyšli podobné dokumenty z ruských archívov na svetlo sveta?

Ak sa tak stane, prvé týždne budú médiá správu ignorovať. To sa zmení, keď vystúpia renomovaní ruskí historici, ktorí mali možnosť dokument tajne preskúmať a otvorene potvrdia jeho pravosť. Štátny archív ruskej

berskými procesmi i po nich. To len naznačuje, že Rusko nie je globálny nepriateľ kapitalizmu a demokracie, ale spolupáchateľom boja proti pravde samotnej. Ak by sa však predsa len niekto odvážil tieto dokumenty odtajniť, následky by boli cítiť hlavne v Nemecku. Avšak kvôli globalizácii, ktorou je systém nakazený, by sa účinok týchto následkov odzrkadlil v celom demokratickom svete. Dokumenty, ktoré by vyšli na povrch z ruských archívov, by mohli dokazovať, že víťazné mocnosti boli dohodnuté na holokaustovom príbehu a medzivojnovnej

12. ročník časopisu *Respons* č.1 (jar 1991), vydávané židovským Centrom Simona Wiesenthala v Los Angeles. Los Angeles, informuje o tom, že Nemci produkujú pre plynové komory v Iraku Cyklon B, čo bola pravdaže lož.

predbiehajú vo vyhláseniach o boji proti týmto názorom a zavrnutí týchto dokumentov. V Izraeli je zvolaný kongres, kde sú pozvaní všetci zástupcovia západných demokracií. Národným hnutiam v Nemecku sa medzitým podarí zorganizovať protestnú akciu, kde verejne vyzývajú politikov k odstúpeniu a vyhlasujú nezávislosť na okupačnej politike USA a Izraela.

Po mesiaci je jasné, že cenzúra nič nepriniesla. Polícia sa nedokáže, kvôli vysokým počtom prípadov, zaoberať trestnými činmi spadajúcimi pod trestný čin spochybňovania holokaustu⁸³³, a tak musia nechať ľudí na túto tému beztrestne diskutovať. V uliciach sú desiatitisíce Nemcov, na ktorých stranu sa pridali Arabi žijúci v Nemecku, ktorí roky znášali terorizmus zo strany Izraela financovaný USA, Nemeckom, Francúzskom, Anglickom a inými krajinami pod

federácie prizná, že tieto dokumenty skutočne unikli a tak je nepriamo nútený priznať ich originalitu a správnosť obsahu.

Medzitým sa na sociálnych sieťach strhne vlna rozhorčenia. Ľudia začínajú otvorene diskutovať na tému holokaustu a viny Nemecka. Facebook v rukách židovského vlastníka Marka Zuckerberga a video platforma Youtube, ktorá spadá pod spoločnosť Google, založená židmi Larrym Pagem a Sergejom Brinom spúšťajú doposiaľ nevídanú cenzúru. Médiá už nemôžu dlhšie mlčať, denne ich aktivisti bombardujú emailami a poštou. Na niektorých redakciách boli v noci vymlátené okná a zapálené autá redaktorov. Demokratickí politici sa medzitým

833 § 130 ods. 3, Strafgesetzbuch: Volksverhetzung (1985, doplnenie 1992, 2002 a 2005).

kontrolou politiky Izraela, ktorý svoje konanie často ospravedlňoval holokaustom a židovským utrpením. Pri niektorých synagógach vybuchli nálože, ktoré položili skupiny moslimov, ktorí chcú zúčtovať s okupačnou politikou Izraela. Nemecké obyvateľstvo žiada cez národné politické strany, ktoré posledné týždne zaznamenali obrovskú podporu, vrátenie všetkých povojnových reparácií, ktoré poskytli v podobe zbraní, zlata, financií či iného materiálu Izraelu, USA, Anglicku a Francúzsku. Sú nahnevaní, že peniaze, ktoré mohli ísť na dôchodky, výskum, rodiny či vzdelanie, skončili v rukách teroristického Izraela pod zámienkou odškodnenia za holokaust, a napokon skončili v boji proti ich nepriateľom. Na iných miestach vznikajú protesty proti multikultúrnej spoločnosti, ktorá bola Nemcom vnútená za vinu na holokauste. Mnohí Nemci si začínajú uvedomovať, že kvôli následkom imigrácie a holokaustovej viny boli zabití, znásilnení či zmrzačení ich príbuzní a priatelia, a politici s tým nič nerobili. Ľuďom po celej Európe až teraz dochádza celkový rozmer vplyvu holokaustovej propagandy. Tisíce odsúdených za slobodný názor žiadajú slobodu. Vo väzniciach, ktoré sú prevažne obsadené moslimskými kriminálnikmi vznikajú revolty. Niektoré väznice sú v plameňoch. V Nemcoch to vrije. Mnohí politici preto utekajú z krajiny. Niektorých sa podarilo dolapiť. Arabské organizované skupiny, spolu s nahnevanými Nemcami, si niektorých podali a zlynčovali ich pred ich domami či kancelárkami. Nemecko je paralyzované. Narastajú rasové nepokoje.

Už druhý mesiac sa v Nemecku odohrávajú nepokoje. Stredná Európa sa pripravuje na veľké protesty. Obyvateľstvo žiada, okrem absolútnej slobody slova, i odstúpenie politikov, ktorí celý čas kryli, financovali a živili lož na úkor pracujúceho ľudu, a prisluhovali cudzej mocnosti, Izraelu. Okrem odstúpenia žiadajú uzavretie hraníc a deportovanie cudzincov. Národná hrdosť a cítenie v Európe narastá do miery, ktorá už ide potlačiť len armádou. Mnohí vojaci však dezertujú a pridávajú sa na stranu protestujúcich. Organizácie ako ADL stratili moc nad politikmi, a na dianie v uliciach nemajú vplyv. Židovskí predstavitelia sa neodvážia verejne vystupovať a postupne plánujú únik z krajiny.

Situácia vo Francúzsku

Aká bude však situácia vo Francúzsku, kde už dnes ľudia vinia Židov zo zneužívania politickej moci a úpadku Francúzska? Francúzska verejnosť už dnes neskrýva svoju nenávisť k sionistom, ktorí prebrali moc nad ich krajinou. Už

Nad francúzskou diaľnicou bol vyvesený transparent s nápisom „Macron je kurva Židov“, informuje o tom Brigade Juive Juive (židovská brigáda). Ďalej píše na sociálnej sieti Twitter 5. decembra 2018: „Shalom: Posolstvo „zbohom“, prehrali sme vojnu na nete. Zostávame k dispozícii našim bratom cez súkromné správy a naďalej budeme odnášať zoznamy neželaných osôb do Izraela. A ešte posledné slovo...

UJDITE!!!“

od polovice roka 2018 rastie vo Francúzsku odpor k židovským predstaviteľom a sionistom, ktorí kontrolujú francúzsku politiku, a ktorí sa tým nijako netaja. Na ulici sú napádaní a oplúvaní židovskí kritici protestov⁸³⁴ proti MACRONOVI. Židia vyzývajú na útek z krajiny. Avšak medzitým sa na sociálnych sieťach vyhrážajú, že mená neželaných osôb prinesú do Izraela, čím jasne naznačili, kto doteraz vládol vo Francúzsku. Francúzskeho prezidenta Emmanuela MACRONA podozrievajú z kolaborácie so Židmi proti francúzskemu ľudu. Keďže obyvateľstvo vo Francúzsku je zložené z veľkej časti z moslimov, nie je ťažké verejne útočiť na Židov. Na verejných miestach sa objavujú nápisy: „**Macron je kurva Židov**“. Otvorene priznávajú porážku na internete. Prezident Macron je verej-

834 <https://svet.sme.sk/c/22054992/zlte-vesty-urazali-popredneho-intelektuala-macron-od-sudil-antisemitizmu.html>

*Jacob Cohen, židovský autor a antisionista zverejnil na sociálnej sieti Twitter
9. 12. 2018:*

*„Židovská lobby na pomoc Macronovi. Veľký rabín francúzska Haim Korsia vyzýva
židov aby sa modlili s výnimočnou horlivosťou za republiku...“*

ne demaskovaný ako figúrka židovskej lobby. Židia vyzývajú na modlitby, aby sa Francúzsko pod ich kontrolou udržalo. Žiaľ toto nie je fikcia, ale reálna tvár Francúzska, ktorú v médiách nevidíte. Čo ak sa toto všetko vymkne kontrole?

Ak sa tak stane, verejná mienka sa otočí a ľudia budú žiadať ešte intenzívnejšie Macrona o odstúpenie. V uliciach je väčšia divočina ako v Nemecku. Francúzsko je známe svojimi krvavými revolúciami a ani teraz neostávajú dejinám na smiech. Západné demokracie si viac nebudú dovoľovať rozhadzovať eurá a doláre, len aby sa Izrael udržal pri živote, ako umelý konštrukt vychádzajúci z Balfourovej deklarácie. Bez zbraní a finančnej podpory mu hrozí do niekoľkých rokov zánik. Irán pripravuje proti Izraelu veľkú ofenzívu. Západ bude tento útok ignorovať, keďže NATO sa rozpadá. Ľudia majú už dosť vojen, kde za záujmy sionistov museli umierať Európania.

Čo ak si Nemci uvedomia, že demokrati úmyselne zabíjali nemecké ženy a deti?

Čo ak si Nemci uvedomia, že demokratickí spojenci zabíjali ženy a deti len preto, aby doslova vymazali ich existenciu ako národa? Ak by raz vyplávali z archívov dohody medzi Spojencami, olej do ohňa by prilialo i bombardovanie civilistov v Drážďanoch a v celom Nemecku. Tesne pred koncom vojny, medzi 13. a 15. februárom 1945, kedy už v podstate Nemci vojnu prehrali, začali demokrati bombardovať najkultúrnejšie mesto Európy – Drážďany. Bombardovanie zabilo podľa dobovej správy do 250 000 ľudí, prevažne ženy a deti. K tomu bolo použitých tisíce ton bômb! Z dobového dokumentu spísaného 22. 3. 1945 políciou v Drážďanoch vyplýva, že na mesto demokrati útočili celkom 4-krát. Pri týchto útokoch bolo zničených celkom:

- 13 441 obytných domov, 36 % všetkých obytných domov
- 30 bánk

Fotografia v minulosti prezentovaná ako dôkaz holokaustu na Židoch. V skutočnosti ide o obeť spojeneckého bombardovania Drážďan. Z mŕtvol sa ešte šíri dym po zápalných pumách.

Der höhere Polizei- und -führer,
Der Befehlshaber der Ordnungspolizei. Dresden, den 22.3.45

Tasenebefehl Nr. 47.

1.) Luftangriff auf Dresden.

Um den wilden Gerüchten entgegenzutreten zu können, folgt nachstehender kurzer Auszug der Schlusssaufstellung des Polizeipräsidenten von Dresden über die 4 Angriffe am 13., 14., 15.2.45 auf Dresden.

1. Angriff am 13.2.45 v. 22.09 - 22.35	etwa 3000 Spreng-	u. 400 000 St.B.
2. " " 14.2.45v. 1.22 - 1.54	" 4500 "	- u. 170 000 St.B.
3. " " 14.2.45v. 12.15 - 12.25	" 1500 "	- u. 50 000 St.B.
4. " " 15.2.45v. 12.10 - 12.50	" 900 "	- u. 50 000 St.B.

Total vernichtet bzw. schwer beschädigt wurden 13 441 Wohngebäude, das sind 36% aller Wohngebäude in Dresden.

Weiter wurden total brennend bzw. schwer beschädigt, daß sie nicht mehr benutzt werden können:

30 Banken	647 Geschäftshäuser
36 Versicherungsgebäude	2 Museen
31 Waren- und Kaufhäuser	19 Kirchen
32 größere Hotels	6 Kapellen
25 größere Gaststätten	22 Krankenanstalten
75 Verwaltungsgebäude	72 Schulen
6 Theater	5 Konsulate, darunter das Spanische und Schweizer Konsulat
18 Lichtspielhäuser	

In Kühlhaus wurden nur 180 Faß (zu je 50 Kg) vernichtet, alle anderen Bestände wurden gerettet.

Bis zum 20.3.45 abends wurden 202 040 Tote, überwiegend Frauen und Kinder geborgen.

Es ist damit zu rechnen, daß die Zahl auf 250 000 Tote ansteigen wird. Von den Toten konnten nur annähernd 30% identifiziert werden.

Die Ordnungspolizei Dresden (Schutzpolizei) hat 75 Tote, 276 Vermisste, die zum großen Teil zu den Toten gerechnet werden müssen, zu verzeichnen. Da der Abtransport der Toten nicht rechtzeitig und rasch von statten gehen konnte, wurden 68 650 Gefallene eingäschert, die Asche auf einem Friedhof beigesetzt.

Da die Gerüchte die Wirklichkeit weit übertreffen, kann von den tatsächlichen Zahlen offen Gebrauch gemacht werden.

Die Verluste und Schäden sind schwer genug.

Die ganze Schwere des Angriffs liegt darin, daß dieser Umfang der Schäden in wenigen Stunden hervorgerufen wurde.

Für den Befehlshaber der Ordnungspolizei
Der Chef des Stabes, gez. Grosse,
Oberst der Schutzpolizei

Policajné hlásenie o bombardovaní Drážďan z 22. 3. 1945.

- 36 budov poisťovní
- 31 obchodných domov
- 32 veľkých hotelov
- 25 väčších pohostinstiev
- 75 administratívnych budov

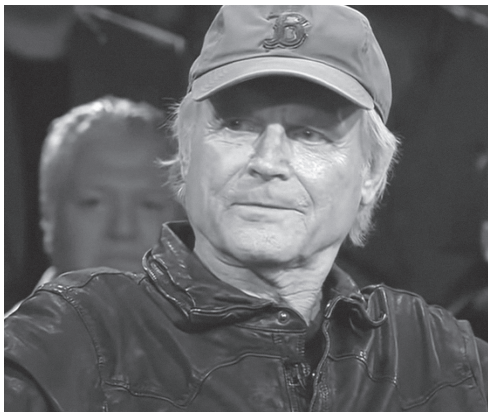
- 6 divadiel
- 18 budov pre svetlohru (kino)
- 647 obchodov
- 2 múzeá
- 19 kostolov
- 6 kaplniek
- 22 zdravotníckych zariadení
- 75 škôl
- 5 konzulátov, medzi nimi španielsky a švajčiarsky

Ďalej sa v správe píše:

„Do 20. 3. 45 večera sa našlo 202 040 mŕtvych, prevažne žien a detí. Počíta sa s tým, že číslo vzrastie na 250 000 mŕtvych. Z mŕtvych sa môže identifikovať približne 30 %. Poriadková polícia má 75 mŕtvych a 276 nezvestných[...]“

Dobový svedok onej noci, známy herec Terence HILL (skutočným menom Mario GIROTTI) vypovedal v relácii *Markus Lanz* na televíznej stanici ZDF, čo ako dieťa zažil:

*„Viem, že som bol v pivnici a nebo bolo úplne červené. A potom niekto povedal: „Otec toho dieťaťa je tam“. Môj otec bol chemik a pracoval v chemičke v Drážďanoch. Po týždni sa nevracal a brat mojej matky povedal, že pôjde po neho. Šiel bicyklom k tej fabrike. Poobzeral sa tam a počul pískanie. Môj otec bol na strome a holil sa. Povedal: „Povedali mi, že tu mám ostať a fabriku strážiť“. **Ako vždy fabriky nebombardovali, ale mesto bolo zničené.** Do 25 roku som mal z toho nočné mory. Stále mám v mysli, keď som tu dnes...nemyslím na tie deti, tie sú zranené na celý život.“⁸³⁵*

Terence Hill v relácii Markus Lanz, ktorá sa natáčala v Drážďanoch, hovorí o spomienkach na bombardovanie Drážďan.

835 <https://www.youtube.com/watch?v=eAKH3FxnTCU>

Pohľad na zničené, niekoľko storočí staré budovy najkultúrnejšieho mesta Európy, ak nie sveta.

HILL povedal to, čo sa vie dlho, ale v médiách sa to nedozviete. A to, že sa bombardovali výlučne civilisti a fabriky – okrem zbrojárskych – ostali stáť, aby sa po vojne mohlo opäť produkovať pre víťazné mocnosti a tak opäť plniť reparačné platby. A tak zhoreli najkrajšie a najstaršie, skoro 1000-ročné pamiatky Európy a medzi nimi ženy a deti, príslušníci tak silného národa. Zomreli zbabelou rukou demokracie, ktorá nezniesla ekonomického konkurenta. Prvý deň sa bombardovala hlavne železničná stanica a zbrojárske fabriky, okrem toho i miestna nemocnica a obytné časti. Cez Drážďany mali

prechádzať unikajúci nemeckí civilisti, na ktorých Spojenci zhadzovali bomby ďalšie dva dni. Demokratom to však nestačilo a na ľudí mali robiť pilotní stíhači lov. Istý Rudolf MAUERBERGER spomína:

„Utekal som späť na Johann-Georgen-Allee, kde medzitým stíhače strieľali do čupiaceho davu. Hrozný obraz[...] Na Tiergartenstraße strieľali stíhače taktiež do davu ľudí.“⁸³⁶

Pre porovnanie: Bombardovanie Londýna Nemcami malo za celú vojnu 32 000 obetí. Navyše nálety na Londýn boli odplatou za útok na civilistov v Nemecku.

Aký je nemecký národ po vojne odhodlaný ukazuje i znovu postavenie *Frauenkirche*. Tento barokový kostol stál skoro 200 rokov a popieral zákony fyziky s výškou viac ako 91 metrov. Na jej kopulu boli použité revolučné techniky výstavby, kamenná kopula vážila 12 000 ton! Keď sa 15. februára 1945 o 10:15 hodine zrútila po požiari, nikto asi neveril, že ju niekto postaví opäť. Ale v roku 1991 začali prípravy na jej obnovenie a v roku 1993 sa začali aktívne práce. Každý jeden kameň, pokiaľ ostal celý, sa dostal na pôvodné miesto. Neskutočná mravenčia práca. Po 12 rokoch stál kostol vo svojej plnej kráse. Pravdaže tým odstránili i obraz britského teroru, čo bola asi hlavná zámienka, keďže Nemci si pri ruinách britský teror pripomínali a stali sa tak pútnickým miestom spojeneckého teroru. Aby zalepili oči pamätníkom a kritikom bombardovania civilistov, tak rekonštrukciu platilo z veľkej časti Anglicko. Drážďany však neboli jediné mesto, ktoré sa rozhodli demokrati a osloboditelia bombardovať. Avšak Drážďany ostanú symbolom teroru demokracie a kapitalizmu. Čo sa teda stane, ak si Nemci začnú uvedomovať, že tí, ktorí im zabíjali predkov, hlavne ženy a deti, im doteraz vládnu a vykorisťujú ich?

Ak sa tak stane, a k tomu i po teoretickom prevalení holokaustovej lži, by už Nemci politikov nešetřili. Každý jeden politik, ktorý vystúpil proti spomienkam na teror proti Nemcom, by politicky skončil. Mnohí politici, ktorí narúšali každoročné pietne spomienky za zavraždených civilistov, by boli bití na ulici. Nemci majú už svoj osud pevne v rukách. Antifa, ako bolo roky zvykom, sa v meste už neukazuje ako doteraz. Sú vykonávané prepady na ich členov. Mnohí končia s ťažkými zraneniami. V Nemcoch sa prebúdzajú národné cítenie. Nechýba veľa a Nemecko sa ocitne v situácii podobnej

836 https://web.archive.org/web/20100219104156/http://www.archiv2006.national-zeitung.de/NZ12_1.html

Hnutie Antifa s plagátom „Všetko dobré prichádza z hora“. Myslia tým bomby, ktoré zabíjali civilistov. Oslavujú tak zabíjanie civilistov a schvaľujú tento čin, avšak polícia nekoná. Skúste to isté s holokaustom. I takto vyzerá vymývanie mozgov v Nemecku. V pozadí izraelská a komunistická zástava.

povstaniu Spartakovcov – stav blízko občianskej vojne. Nemci už necítia dedičnú vinu a povinnosť niekoho odškodňovať alebo sa pred niekým plaziť. Americké základne sú terčom útokov. Ľudia vyzývajú k odchodu Američanov z ich územia a uzavretiu základní, ktoré doteraz okupujú Nemecko.

Čo ak si Nemci uvedomia, že Židia sa výrazne podieľali na úpadku ich krajiny?

Židia a ich vplyv v novodobých nemeckých dejinách je neodškriepiteľný. Od vtiahnutia USA do vojny cez Balfourovu deklaráciu, podpisu vo Versailles, povstania Spartakovcov a následnej občianskej vojne, až po údajný príkaz na znásilňovanie nemeckých žien.

Nie je pochyb o tom, že po príchode sovietskych vojsk do Nemecka a iných krajín, páchali hordy príslušníkov rôznych sovietskych národností ťažké zločiny. Medzi tie najodpornejšie patrilo znásilňovanie žien. Kým

nemecký vojak mal za tento čin trest smrti⁸³⁷, ruský vojak bol k týmto činom údajne navádzaný. Ako takéto znásilňovanie a mučenie prebiehalo ozrejmla Brazílčanka Leonora GREIEROVÁ, vlastným menom CAVOA, ktorá pracovala v Nemecku ako pisárka pre *Ženskú pracovnú službu*:

„Ráno 16. februára 1945 obsadila ruská divízia ríšsky tábor Pracovnej služby vo Vilmsee v Neustettin. Komisár, ktorý hovoril dobre po nemecky, ma informoval, že tábor bol zrušený a keďže sme uniformovanou jednotkou budeme okamžite transportovaní do zberného tábora.

Keďže Brazília patrila k národom, ktoré mali uzavretú priateľskú zmluvu so Spojencami, komisár mi zveril velenie nad transportom do Neustettin, kde sa nachádzala zlieváreň železa. Bolo nás asi 500 dievčat z ríšskej Ženskej pracovnej služby.

Komisár bol k nám veľmi zdvorilý a pridelený priestor bol veľmi malý a tak som sa išla o tom porozprávať s komisárom.

Povedal, že je to len dočasné usporiadanie a ponúkol mi, že môžem prísť do kancelárie pisárk, ak by ubytovňa bola príliš preplnená, čo som s radosťou prijala. Okamžite ma varoval, aby som sa vyhýbala akémukoľvek ďalšiemu kontaktu s ostatnými, pretože boli členmi ilegálnej armády. Moje protesty, že to nie je pravda, boli ihneď umlčané s poznámkou, že ak sa ich budem zastávať, budem zastrelená.

Zrazu som začula hlasný krik a vzápätí dvaja červenoarmejci priviedli päť dievčat. Komisár im prikázal, aby sa vyzliekli. Keď to z hanby odmietli, prikázal mi, aby som ich vyzliekla a aby sme ho nasledovali.

Prešli sme cez dvor do kuchyne, ktorá bola úplne prázdna okrem niekoľkých stolov pri okne. Bola hrozná zima a úbohé dievčatá sa klepali zimou. Vo veľkej vydláždenej miestnosti na nás čakalo niekoľko Rusov, ktorí si medzi sebou vymieňali poznámky. Pravdepodobne museli byť veľmi obscénne, pretože každá vyvolala salvy smiechu.

Komisár mi povedal, aby som sa pozerala a učila, ako sa mení panská rasa na ufňukané kúsky nešťastia. Vošli dvaja Poliaci oblečení iba v nohaviciach.

837 Komisar OSN pre ľudské práva Alfred-Maurice de Zayas, skúmal zločiny Nemcov a došiel k záveru, že zločiny na civilnom obyvateľstve sa často trestali v nemeckej armáde smrťou. Tieto poznatky zhrnul vo svojej knihe *The Wehrmacht War Crimes Bureau, 1939 - 1945*. Výnimkou neboli ani vysoko ocenení vojaci. Za znásilnenie bol zvyčajne udelený trest smrti.

Dievčatá začali kričať hneď ako ich zbadali. Rýchlo chytili jedno dievča a prehli ho chrptom cez okraj stola až kým jej nepovolili kĺby. Takmer som od hrôzy zomrela, keď jeden z nich vytiahol nôž a pred očami ostatných dievčat jej odrezal pravý prsník. Chvíľu počkal a potom jej odrezal aj druhý.

Nikdy som nepočula nikoho kričať tak zúfalo ako tú dievčinu. Svoju mäsiarčinu Poliak zavŕšil niekoľkými bodnutiami nožom do brucha dievčiny za potlesku Rusov.

Ďalšie dievča kričalo o milosť, ale zbytočne. Zdalo sa, že príšerné mučenie sa dialo obzvlášť pomaly, pretože bola veľmi pekná. Posledné tri sa zrútili, volali svoje mamy a prosili o rýchlu smrť, ale čakal ich rovnaký osud.

Posledná z nich bola takmer ešte dieťa, s nevyvinutými prsníkmi. Doslova jej otrhali mäso z rebier, až kým sa neobjavili biele kosti.

Priviedli ďalších päť dievčat. Tentoraz boli starostlivo vybraté. Všetky boli dobre vyvinuté a pekné. Keď uvideli telá svojich predchodkýň, začali plakať a kričať. Zúfalo sa snažili brániť, ale nepomohlo im to a Poliaci boli ešte krutejší.

Telo jednej z nich zaživa pozdĺžne rozrezali a do rany naliali plechovku strojného oleja, ktorý sa pokúšali zapáliť. Ďalšie dievča strelil jeden z Rusov do genitálií ešte predtým, ako jej odrezali prsia.

Ozval sa divý rev, keď niekto objavil v bedničke na náradie píľku. Túto použili na rezanie prsníkov ďalších dievčat, čo spôsobilo, že zanedlho bola podlaha zaplavená krvou. Rusov zachvátil krvavý ošiaľ.

Stále privádzali ďalšie a ďalšie dievčatá. Tieto hrozné činy vidím ako cez červený opar. Znova a znova počujem hrozný krik pri rezaní prs a hlasné stenanie pri mrzačení genitálií.

Podlomili sa mi kolená a musela som si sadnúť. Komisár sa postaral, aby som všetko videla. Keď som sa odvrátila, dokonca prikázal zastaviť mučenie.

Jedno dievča nebolo kompletne vyzlečené, bola o trochu staršia než ostatné, ktorým bolo okolo 17 rokov. Poliali jej podprsenku benzínom a zapálili ju. Keď kričala, strčili jej do vagíny oceľovú tyč až kým nevyšla cez pupok.

Na nádvorí boli ubité na smrť celé skupiny dievčat. Najkrajšie z nich boli vybraté pre mučenie. Vzduch bol plný kriku stoviek dievčat. Ale v porovnaní s tým, čo sa dialo dnu, bola smrť na dvore takmer humánna.

Najhroznejšie bolo, že ani jedno z mrzačených dievčat neomdlelo. Každé z nich trpelo pri plnom vedomí. Pri týraní sa chovali rovnako: prosili o zľutovanie,

Obraz nemeckého umelca Herberta Smagona znázorňujúci obsadenie mesta Rössl 28. 1. 1945 Sovietmi.

kričali vysokým hlasom, keď im boli rezané prsia, a stonali, keď im boli poškodené genitálie.

Masaker bol niekoľkokrát prerušený, aby sa zmyla krv z podlahy a odniesli telá. Ten večer som podľahla vážnemu prípadu nervovej horúčky. Od tej chvíle si nepamätám nič, až kým som sa neocitla v poľnej nemocnici.

Nemeckým jednotkám sa dočasne podarilo znova obsadiť Neustettin a oslobodili nás. Ako som sa neskôr dozvedela, počas prvých troch dní ruskej okupácie bolo zavraždených približne 2 000 dievčat z RAD⁸³⁸, BDM⁸³⁹ a iných táborov v okolí.⁸⁴⁰

Dochovalo sa mnoho podobných výpovedí. Tieto zverstvá „osloboditeľov“ mal nariadiť ruský Žid Ilja EHRENBURG⁸⁴¹. Ten mal byť autorom propagandistických textov vyzývajúcich k vraždeniu Nemcov a znásilňovaniu nemeckých žien. EHRENBURG to však odmietal: „Nikdy som nenapísal túto výzvu“⁸⁴². Pravdou je, že neexistuje fyzický dôkaz, že EHRENBURG nariadil túto konkrétnu výzvu. Výskumom⁸⁴³ tohto

838 Reichsarbeitsdienst – Ríšska pracovná služba.

839 Bund Deutscher Mädel – Zväz nemeckých dievčat.

840 <https://www.protiprudu.org/mytus-o-nemeckej-podlosti-nemecko-ako-obet-2/>

841 (1891 – 1967) Novinár a spisovateľ. Hitler ho mal údajne nazývať „domácim Židom Stalina“.

842 Deutsche Volkszeitung (Nemecké ľudové noviny), 14. 7. 1956.

843 Institut für Zeitgeschichte, spisová značka 5067/73, <https://archive.org/details/Institut-FuerZeitgeschichteZulljaEhrenburg>

nariadenia sa roky zaoberal Dr. Anton HOCH. V dokumentoch, ktoré nazhromaždil sa však zachovali len výpovede svedkov, ktorí držali v rukách inkriminovaný príkaz v tlačenej forme, či o ňom počuli na fronte. Podľa jedného svedka, ktorý oslovil Dr. HOCHA, sa mala výzva vysielat' v ruskom vysielac'i Moskva:

„V čase ruskej protiofenzívy som pravidelne počul na vysielac'i Moskva večerné hlásenie v nemeckom jazyku. Vami, v tlači zverejnené výzvy, ktoré sú dnes Ehrenburgom popierané, boli v tom čase pravidelne moskovským vysielacom šírené, a to presne doslovne ako ten Váš zverejnený. Meno Ehrenburg aspoň, bolo ako autor zmieňované. Ak sa nemýlim, vnímala sa ako Ehrenburgova nahrávka, rozpoznateľná na jeho akcente.“⁸⁴⁴

Údajný EHRENBURGOV text, okrem iných, ktoré sa mu pripisujú, znie:

„Zabíjaj, zabíjaj! Nie je nič, čo je na Nemcoch nevinné, nie na živých a nie na nenarodených! Nasledujte nariadenia súdruha Stalina a rozšliapte navždy to fašistické zviera v jeho nore. Zlomte násilím rasovú povýšenosť germánskych žien. Zoberte si ich ako právoplatnú korisť. Zabíjajte, vy odvážni, vpred útočiaci červenoarmejci.“

EHRENBURGOVI by sa to však podobalo. Je pomerne dobre zdokumentovaná – či z jeho kníh alebo novín, kde prispieval – nenávisť voči Nemcom:

„Nemci nie sú ľudské bytosti. Odteraz pre nás znamená slovo Nemec najstrašnejšiu kliatbu. Odteraz bude slovo Nemec spúšťať vašu pušku. Už nebudeme viac rozprávať. Nebudeme sa vzrušovať. Budeme zabíjať. Ak ste počas dňa nezabili aspoň jedného Nemca, premárnili ste deň... Ak nemôžete zabiť Nemca guľkou, zabite ho bodákom. Ak je na tvojom úseku frontu pokoj, ak čakáš na útok, zabi Nemca ešte predtým. Ak necháte Nemca nažive, Nemec obesí Rusa a znásilní ruskú ženu. Keď zabijete jedného Nemca, zabite aj ďalšieho – nie je pre nás nič radostnejšieho, ako kopy nemeckých mŕtvol. Nepočítajte dni, nepočítajte kilometre. Počítajte iba Nemcov, ktorých ste zabili. Zabíjajte Nemcov – to je modlitba vašej starej mamy. Zabíjajte Nemcov – to je to, čo od vás chcú vaše deti. Zabíjajte Nemcov – to je krik vašej ruskej zeme. Nepochybujte. Neváhajte. Zabíjajte.“⁸⁴⁵

Sovietske znásilňovanie bolo všade známe a prítomné. Medzi známe znásilnené ženy patrila herečka Květa FIALOVÁ v jej štrnástich rokoch. Osloboditelia ju opakovane znásilňovali s revolverom pri hlave:

844 Institut für Zeitgeschichte, spisová značka 5067/73, str. 143.

845 Noviny „Červená hviezda“, 24. júla 1942.

„Bolo to v máji 1945. Borohrádkem prechádzala Malinovského armáda a je známe, že heterosexuálni vojaci okrem toho, že sa navzájom vraždia, používajú dámske osadenstvo k radovánkam... Mala som ten zážitok s dvoma vojakmi“⁸⁴⁶

Obaja vojaci mali byť potom pred jej zrakom za čin popravení zastrelení. Keďže bol koniec vojny, prešľapy sovietskych radových vojakov sa už vo vedení netolerovali.

Čo sa stane, ak sa podiel Židov na akýchkoľvek negatívnych udalostiach v Nemecku i vo svete prevalí ako fakt?

Ak sa tak stane, Židia stratia svoje postavenie obetí, a tým i vplyv a politickú moc. Bude to však trvať roky. Nikto v Nemecku už nebude dôverovať na dobré slovo Žida. Nemeckí voliči budú žiadať o zastavenie podpory Izraelu, čo bude mať dopad na jeho existenciu. Nová vláda bude musieť zastaviť podporu židovskej obce v Nemecku. Nahromadilo sa toho príliš a nálady explodovali. Európe hrozia násilnosti na Židoch. Kto môže, uteká do USA, kde ešte majú Židia akú-takú podporu. Nie je to však naddlho. Európska politika sa odkláňa od politiky USA. Európa začína žiť vlastným životom. Národné štáty sa obnovujú, EÚ sa rozpadá.

Čo ak si Nemci uvedomia, že státisíce mužov umrelo po vojne, len aby demokrati oslabili Nemcov a urýchlili ich zánik?

Po vojne prišli demokrati s tábormi pre vojnových zajatcov. Čo by bolo úplne bežné i keby vojnu vyhrali Nemci. Bolo treba evidovať každého muža z frontu, prípadne dolapiť hľadané osoby, ktoré boli v pátraní pre zmyslené či skutočné zločiny, ale i mladí muži z Hitlerjugend a ženy. Tieto tábory boli rozmiestnené vo Francúzsku, Belgicku a Nemecku. Dokopy 72 známych táborov, z ktorých 32 bolo na území Nemecka. Pre krátkosť času museli tieto tábory demokrati vybudovať na lúkach pod holým nebom. Tieto tábory získali názov *Rheinwiesenlager* – Porýnske lúčne tábory. Odvodené od Porýnia (Rhein), kde boli postavené, a slova *Wiesenlager* (tábor na lúke).

Napriek tomu, že internovaní boli vojnoví zajatci, boli im odobrané práva vojnových zajatcov. USA ich zaradili ako *Disarmed Enemy Forces* (DEF), ako

⁸⁴⁶ <https://www.ahaonline.cz/clanek/zhave-drby/50281/trauma-kvety-fialove-81-nejdrive-sex-pak-smrt.html>

Rheinwiesenlager. Zajatci spali vo vykopaných dierach. Okrem toho nemali ani prísun stravy.

vojakov neexistujúceho štátu. Tým stratili práva podľa ženevských konvencií z roku 1929. Zajatcov preto nezasobovali potravinami v potrebnom množstve i keď prostriedky k tomu boli. Išlo o 3 400 000 zajatcov, z ktorých malo zahynúť v týchto táboroch od 700 000 do 1 milióna. Oficiálne americké miesta hovoria o 5 000 mŕtvych, no kanadský spisovateľ James BACQUE, ktorý napísal na túto tému knihu *Other Losses* (1989), hovorí o spomínanom 1 miliónu, ktorí však neboli registrovaní. Zajatci museli spať v dierach, ktoré si vykopali v zemi. Bolo zakázané, na rozdiel od Osvienčimu, dodávať väzňom balíky s potravinami. Svedecká výpoveď zverejnená v knihe Jamesa BACQUE hovorí:

„V apríli boli státisíce nemeckých vojakov ako i chorých z nemocníc, amputovaných, ženské pomocné sily a civilisti zajatých.[...] Jeden uväznený v tábore z Rheinbergu mal cez 80 rokov, iný mal len 9 rokov.[...] Neustály hlad a trýznivý smäd bol ich spoločníkom, a zomreli pri Ruhre⁸⁴⁷. Hrozné nebo ich polievalo týždeň za týždňom prudkým dažďom.[...] Amputovaní sa plazili ako obojživelníky cez bahno, premočení a premrznutí.[...] Bez prístrešku, deň

847 Nemecká rieka.

*čo deň, noc čo noc ležali demoralizovaní v piesku pred Rheinbergom alebo zomreli v ich zrutých dierach.*⁸⁴⁸

Dňa 9. mája 1945 bolo prijaté v meste Koblenz nariadenie, kde sa vyslovene píše, že príbuzní, ktorí sa snažia doniesť potraviny svojim rodinným príslušníkom do týchto táborov, môžu byť zastrelení! Pod podmienkami, ktoré museli nemeckí zajatci znášať sa teda číslo úmrtí mohlo len veľmi ťažko pohybovať na úrovni 5 000, ako vychádza z oficiálnych miest. Ale Ťažko overiť i spomínaný milión obetí. Čo sa však stane, ak si Nemci uvedomia, že ich starých rodičov a rodičov, nechali demokrati umierať na lúkach bez stravy a vystavených poveternostným vplyvom?

Ak sa tak stane, Nemci pocítia obrovskú krivdu. Pocit, že im niekto zabil predka len preto, aby sa demokracia uchytila o to rýchlejšie a pritom vyhladi-la najlepších a najkvalitnejších ľudí tohto národa. Dnes to má za následok degeneráciu celého nemeckého národa. Ten bol okrem vojakov padlých na fronte a najlepších mužov zabitých v Rheinwisenlager, infikovaný cudzími génmi skrz znásilňovanie nemeckých žien. Nemecký muž nemohol chrániť nemeckú ženu. Genofond bol tak vo veľkej miere oslabený a vydaný na cestu, ktorým kráčal i starý Rím.

Čo sa stane, ak si Nemci uvedomia, že Hitler chcel mier?

Dnes môžeme s absolútnou istotou povedať – bez ohľadu na to, čo si o tom myslia poplatní historici – že HITLER vojnu nechcel a robil všetko preto, aby jej predišiel. Avšak každá trpezlivosť má svoje hranice. Provokácie a neustála politika agresie vyústila k vojne proti Poľsku. To využili demokrati, ktorí potrebovali prebrať ekonomickú kontrolu nad komoditami a ekonomikami, z ktorých už nemali ich chlebdarci zisk. HITLEROVE neustále prosby o mier boli ignorované a dnešnými falošnými výkladmi dejín sa ich obsah bagatelizuje alebo obracia proti HITLEROVI a jeho snahám. Okrem dohôd, ktoré HITLER uzavrel s Anglickom ešte v roku 1935, o výrobe bojových plavidiel, ktoré nemali prekročiť 35 % výtlaku lodí Anglicka, sa HITLER na verejnosti často vyjadroval o potrebe udržať mier a presadzovať ho.

⁸⁴⁸ <http://www.rheinwisenlager.de/zustaende.htm>

Asi najlepší dôkaz HITLEROVEJ dobrej vôle ukončiť vojnu, bola operácia „**Dynamo**“. Išlo o evakuáciu anglických a francúzskych vojakov z obklúčenia z francúzskeho prístavného mesta *Dunkerque* (Dünkirchen). Anglické a francúzske jednotky boli zatlačené až k moru. Pred nemeckou silou dokázali len panicky ustupovať. Bola to porážka a hanba mocností, ktoré Nemecku vyhlásili vojnu. Na pláži uviazlo skoro 400 000 vojakov. Títo mohli byť rozdrvení alebo zajatí a vojna by v tom momentne pre Anglicko skončila. Verejná mienka by CHURCHILLA pochovala. Avšak HITLER zastavil postup svojej armády a nechal anglické a francúzske vojsko ustúpiť. Urobil tak v dobrej vôli zmieriť sa s Angličanmi? Iné zdroje tvrdia, že skutočným strojcom zastavenia ofenzívy na Dunkerque bol generálpukovník Gerd VON RUNDSTEDT. Ten žiadal o čas doplniť svoje tankové zbory, na čo mu HITLER mal vyhovieť. Žiadal tak po falošných informáciách, ako zradcu demaskovaného, Wilhelma CANARISA, šéfa tajnej služby *Ausland/Abwehr*, ktorý priniesol správu, že Angličania sa na pláži zakopali a čakajú na útok. HITLER sa mal neskôr – v roku 1943, po bombardovaní Hamburgu júl – august (40 000 mŕtvych civilistov) – vyjadriť na situáciu v Dunkerque nasledovne:

„Musel som prehodnotiť myslenie, nebolo to v mojej povahe, stúpať na toho, kto leží na bombách. Mýlil som sa, veľkorysosť sa neuznáva. Odplácajú, že som ich ušetril vtedy v Dunkerque, bombami a fosforom na ženy a deti, ktorých muži a otcovia bojujú za Európou.“⁸⁴⁹

HITLER podľa môjho názoru prehral na tejto pláži vojnu. Angličania reorganizovali evakuovaných vojakov a znovu ich nasadili proti Nemecku, ktoré im darovalo život. V snahe o mier obetoval i najlepšieho muža a svojho priateľa Rudolfa HESSA. Ponuky mieru neboli demokratmi akceptované avšak boli zvažované. Ale získať moc nad najvyspelejšou ekonomikou bola silnejšia, ako zdravý rozum. Každý jeden príhovor počas vojny k západným vodcom HITLER využil k zdôrazneniu mieru a zastaveniu vojny. Sám vinu na vojne odmietal, čo je zjavné z jeho predposledného príhovoru 30. januára 1945:

„Bolo nám doprianých len šesť rokov mieru – od 30. januára 1933. Počas týchto šiestich rokov bolo dokázané neuveriteľné a ešte väčšie bolo plánované;

849 Hermann Giesler: Ein anderer Hitler, Druffel & Vowinckel-Verlag, 2005, 7. vydanie, str. 415.

tak veľa a tak monumentálneho, že to právom vzbudilo závisť nášho demokratického, nemohúceho okolia.“

HITLER naznačuje, a ja mu dávam za pravdu, že Nemecko bolo napadnuté a zničené, pretože ukázalo cestu relatívnej prosperity, ktorá viedla mimo burzy a banky. Dokázali sa postaviť obrovskému tlaku finančníkov a raziť nový ekonomický smer. Nebola to vojna proti Hitlerovi alebo národnému socializmu, bola to vojna proti Nemecku a sile jeho národa.

Názor, že bol Adolf HITLER do vojny vtiahnutý, razí i bývalý sudca Najvyššieho súdu a kandidát na prezidenta SR Štefan HARABIN, ktorý sa na Slavíne, pamätníku sovietskych vojakov, 5. 5. 2018 vyjadril nasledovne:

„[...]Aj na západe chcú falšovať výsledky 2. svetovej vojny. Čo mi nemôžeme pripustiť, pretože vieme, kto vojnu rozpútal. Boli to Anglosasi a chceli vohnať aj vohnali Hitlera do vojny[...].“⁸⁵⁰

Fakt, že HITLERA sa pokúšali do vojny vtiahnuť neunikol ani nositeľovi Nobelovej ceny za mier a pacifistovi Mahatmá GÁNDHÍMU. Ten napísal HITLEROVI 23.7.1939, niečo viac ako mesiac pred vojnou, list:

„Milý priateľ,

niektorí moji priatelia ma dohnali, Vám v mene ľudstva napísať list. Doteraz som sa tomu bránil, pretože som mal pocit, že každý list odo mňa môže byť chápaný ako drzosť. Niečo vo mne mi ale hovorí, že by som nemal váhať a nasmerovať na Vás moju prosbu, nech je cena akákoľvek.

Je očividné, že ste jedinou osobou na tomto svete, ktorá môže vojne zabrániť, ktorá hrozí našu ľudskosť vrátiť do pozície necivilizovanosti. Chcete za Vašu vec zaplatiť túto vysokú cenu, úplne jedno, ako vzácna sa Vám môže zdať? Vypočujete si prosbu niekoho, kto odmieta metódy vojny – a nie bez úspechu? V každom prípade Vás chcem poprosiť o odpustenie, ak som sa vo Vás v mojom liste mýlil.

Zostávam

Váš oddaný priateľ“

GÁNDHÍ musel vidieť, že sa k vojne schyľuje. Teda napadnutie Poľska bolo predvídateľné. Ak to videl GÁNDHÍ, videli to všetci vrcholoví politici. Tí vyčkávali a vojne ticho prítakávali. Odmietali riešiť problém a predísť tomuto konfliktu.

⁸⁵⁰ <https://www.youtube.com/watch?v=5zmxI7o2FNg&t=1130s>

Okrem toho bol GÁNDHÍ veľký priateľ národnosocialistického Nemec-ka, kde sídlila exilová indická vláda, ktorá sa snažila Indiu – narozdiel od GÁNDHÍHO – oslobodiť od britského kolonializmu vojenskou silou. Na tento účel boli vytvorené indické zbory *SS Freies Indien* (SS slobodná India) zložené z Indov samotných, pod vedením indického vodcu za nezávislosť Subhasha Chandra BOSEHO.

Čo ak si Nemci uvedomia, že Hitler vojnu nechcel a ani nezačal?

Ak sa tak stane, už nebude zaberat' osvedčená formulka o nacizme a Hitlerovi, ktorou ovládajú médiá a politici masy. Hitler sa stane – ako to už naznačoval Kennedy – jednou z najvýznamnejších osobností našej doby. Stane sa objektom záujmu širokej verejnosti. Doba, kedy jeho meno malo šíriť strach, skončila. Začne sa nová éra a Nemci, ako i celá Európa, budú ponímať túto osobnosť v úplne inom svetle a v kontexte doby. Čoskoro sa nájdu štáty a štátnici, ktorí budú pretláčať jeho model ekonomiky. Banky stratia na sile a Wall Street zaznamená pád, z ktorého sa už nespamätá.

Subhash Chandr Bose pri jednom stole so šéfom SS Heinrichom Himmlerom.

Čo sa stane, keď si ľudia uvedomia, že 2. svetová vojna nebola vedená proti Hitlerovi, ale proti novému zmenenému systému a ekonomike, ktorá už nepotrebovala svetové financie?

Nemecko bolo po 1. svetovej vojne – kedy pred i počas konfliktu zastávalo funkciu sprostredkovateľa mieru – dohnané židovskými bankármi a sionistickými kruhmi na kraj historickej existencie. Nemecko po roku 1933 dokázalo nemožné, ale nikto si nekladie otázku: „*Ako to dokázalo?*“. Ako to dokázalo, že sa z pozície finančne, i ľudsky zničenej krajiny, dokázalo vytrhnúť počas 4 až 5 rokov na novú veľmoc? Ako je možné, že v krajine, kde bežne pred rokom 1933 ľudia umierali na hlad, je zrazu blahobyt a dostatok prostriedkov pre širokú masu ľudí? Nikto si nekladie elementárne otázky, práve naopak. Ich vyslovenie vedie k okamžitej diskreditácii na verejnosti. Osoba, ktorá si začne klásť otázky typu: „*ako to je možné a prečo nejde aplikovať tento systém ekonomických riešení opäť*“, bude na verejnosti označovaná za nacistu. Nacistu, ktorý porušuje ľudské práva a dokáže obhajovať zločinecký režim bez akejkoľvek spojitosti k akémukoľvek zločinu. Hádám len zločin blahobytu pre väčšinu. Ako to teda ten HITLER dokázal?

V provom rade museli byť prijaté okamžité kroky voči diktátu z Versailles. Platby, ktoré plynuli z Nemecka do Anglicka, USA, Francúzska a obratom končili v rukách bankárov, ktorí s radosťou požičiavali peniaze na vojnu, ktorá mala ovládnuť jednu z najväčších ekonomík sveta, museli byť zastavené. Tak sa i stalo. Nemecko si stálo za záväzkami voči iným krajinám, nechcelo však plniť vrecká Židov na *Wall Street*. Peniaze, alebo lepšie povedané prostriedky, museli ostať v Nemecku. To ilustruje i zážitok Svena Andersa HEDINA, ktorý píše:

„V počítaní veľkolepých stavebných zámerov by sa dalo dlho pokračovať. Na tomto mieste išlo o uvedenie len niekoľkých príkladov. Keď človek počuje, ako len lietajú milióny, že stranické objekty v Norimbergu vyžadujú šesťdesiat miliónov a Ríšske športové ihrisko v Berlíne (profesor Werner March) stálo štyridsať miliónov, čuduje sa, ako môže Nemecko na také nie úplne nevyhnutné výdaje zohnať prostriedky. Dostávame odpoveď, že behom najhoršieho poníženia Dohodou dokázalo platiť dve tisíc miliónov ročne, a že sumy, ktoré sa teraz venujú na monumentálne stavby a nádherné ulice, vytvárajú prácu pre státisíce robotníkov, a navyše – zostávajú v zemi. Peniaze len obiehajú, idú z ruky do ruky. Na jednej strane vytvárajú nové hodnoty,

*na druhej strane prácu a obživu, a za tretie sa ako dane vracajú štátu, ktorý ich opäť vydáva a uvádza do obehu.*⁸⁵¹

Základom bolo ponechať kapitál v krajine a nevyvážať ho z krajiny von. Musel kolovať a nesmel končiť na účtoch ľudí v pozadí. HEDIN sa zaoberá i otázkou, čo sú vlastne peniaze v Nemecku:

*„Obyčajný sedliacky rozum sám od seba napadá: čo sú vlastne peniaze? K čomu má byť nesmierne množstvo peňazí, keď sa hromadia v bankách? Nie sú peniaze fantómom, klamnou hodnotou, ktorá zaklína ľudí? A nie je skutočnou hodnotou práca, všetko to, čo vytvára neúnavná práca rúk a hláv?⁸⁵² [...]Pre národný socializmus neexistuje iný kapitál než to, čo bolo vytvorené prácou a prácou sa rozmnožuje. Niektorí národnosocialistickí národohospodári tvrdia, že národné hospodárstvo kludne môže byť bez kapitálu, ale žiadne hospodárstvo bez práce. Koreňom, prostriedkom a cieľom národnej ekonomiky je naopak tvoriaci človek. On je ich najcennejším majetkom – nie bankové konto, dividendy či kapitál. Preto je národný socializmus na hony vzdialený marxizmu, tak isto ako kapitalizmu. Nezdiera názor marxizmu, že kapitál je zlo a prameň všetkej biedy na zemi. Pre národný socializmus je kapitál len výsledkom práce celej národnej pospolitosti. V budovaní národnej pospolitosti teda stojí najvyššie práve tvorivý človek.*⁸⁵³

Inými slovami: Peniaze sa stali len prostriedkom a skutočným kapitálom sa stala ľudská práca. Oné peniaze boli kryté touto prácou a neviazali sa na americký dolár tak, ako ostatné meny. Tie začali kontrolovať postupne po roku 1913 súkromné americké banky židovskej rodiny Rothschildovcov a nemeckej rodiny Rockefellerovcov, ktorá je však hlboko zakorenená v židovských kruhoch. I napriek tomu, že kontrola peňazí v USA bola v rukách štátu, podarilo sa židovským kruhom založiť súkromnú centrálnu banku, za ktorú ručila americká vláda. Tým sa peniaze prestali viazať na drahé kovy, ako zlato a striebro. To by sa bez extrémnej kontroly amerických politikov Židmi nikdy nepodarilo. HITLEROVE Nemecko sa však spod kontroly dostalo a začalo kontrolovať svoju vlastnú menu. Ríšska marka bola preto, ako platidlo, neakceptovaná vo všetkých krajinách, kde mali americké banky prsty. Preto prešlo Nemecko na výmenný obchod, z ktorého nemali banky žiadny zisk.

851 Sven Anders Hedin, Nemecko a svetový mier, guidemedia etc 2014, str. 320.

852 Sven Anders Hedin, Nemecko a svetový mier, guidemedia etc 2014, str. 320.

853 Sven Anders Hedin, Nemecko a svetový mier, guidemedia etc 2014, str. 175.

Pri medzinárodnom obchode sa museli požíčovať valuty z bánk a tými sa obchod zaplatil. Z tohto obnosu si banka účtovala percentá. Toto všetko HITLER obišiel a nadviazal s 24 krajinami, vrátane Južnej Ameriky, čulý výmenný obchod. Z tohto obchodu neprofitovali žiadne banky, žiadni vojnoví štváci. Medzinárodné financie ostali odrezané. To by časom viedlo ku kolapsu celého monetárneho systému a Židia by tak stratili potrebný vplyv. Arthur KENNETH CHESTERTON k tejto téme poznamenal:

„Druhé nebezpečenstvo, ktoré predstavovala Tretia ríša sa týkalo jej pevného presvedčenia, že pokiaľ existujú tovary, ktoré sa môžu medzi národmi vymieňať, neexistuje dôvod siahať po medzinárodných úverových bankách, aby financovali obchod. Miesto toho malo ísť o čistý výmenný obchod. Nie je ťažko rozpoznať, že úspech takého výmenného obchodu, pokiaľ by sa vo svetovom merítku aplikoval, by znamenal koniec pre väčšinu praktických činností medzinárodného finančného systému a jeho veľkú moc, ktorú prenáša na prevádzkovateľa. Akoby to nebola v očiach medzinárodných úverových inštitúcií dosť veľká urážka, pracovala Tretia ríša neúnavne na zahľadzovaní svojho vonkajšieho dlhu, aby znovu prebrala nadvládu nad svojou ekonomickou budúcnosťou. Len jedno mohlo povstanie tohto rozmeru potlačiť: Vojna. Ak by Hitler predviedol, že Nemecko posunie na základe autarkie, prebytky vymieňal za potrebné importy, dal by ľudstvu podľa všetkého najväčší dar [...]“⁸⁵⁴

Aby však k vojne došlo, a aby si svetové financie zachránili krk, musel sa udiat istý sled udalostí. Tie celý čas silneli cez Poľsko a rôzne sankcie proti Nemecku, ktoré sa využívajú ako zbraň likvidácie ekonomiky dodnes. Roky Nemecko provokovali, aby tak mali demokrati zámienku zničiť režim, ktorý im už nenapĺňa vrecká.

Ďalším krokom, ktorým si HITLER pohneval bankárov, bolo zatknutie židovského finančníka baróna Louisa Nathaniel de ROTHSCHILDA. Ten v roku 1911 prebral záujmy rodiny ROTHSCHILDOVCOV v Rakúsku. Tieto záujmy zahrňovali úverové banky pre obchod a podnikanie, ako i akcie textilných, železiarskych a chemických spoločností. Okrem toho mal podiel v baniach, podieľal sa na finančných projektoch v juhovýchodnej Európe a mal rozsiahle majetky na vidieku a v mestách. Keď sa v roku 1931 zrútili úverové banky, previedol tento židovský finančník svoj zvyšný majetok cez švajčiarskych a holandských sprostredkovateľov na *Alliance Insurance Co.*, dcérsku spoločnosť britskej vetvy

854 Arthur Kenneth Chesterton, *The New Unhappy Lords* (1965), str. 23.

rodiny ROTHSCHILDOVCOV. To mohol byť dôvod, prečo po pripojení Rakúska k Nemecku žiadal národnosocialistický režim vydať rakúsky majetok jeho rodiny, pretože svojimi špekuláciami spôsobil štátu značné škody. Ešte v tom istom roku bol zatknutý a vyžadovalo sa za neho výkupné.

„Hitler zadržal baróna Louisa de Rothschilda

Nemecko nie je spokojné so sumou 600 000 USD za vydanie Rothschilda

Londýn, 20. august

Nemecké úrady nie sú spokojné s „náhodne“ zvolenou sumou 120 000 libier (takmer 600 000 USD), ktorú im ponúkli za prepustenie baróna Louisa de Rothschilda. Okrem peňažného obnosu Nemci, podľa denníka Daily Herald, požadujú kontrolu nad prácami v najväčšom priemyselnom koncerne Witkowitz v Československu.

Rakúski Rothschildovci za prepustenie známeho finančníka, ktorého nacisti držia už od čias anchlussu Rakúska, ponúkli 120 000 libier. Časť rodiny Rothschildovcov žijúca vo Francúzsku vyhlásila, že je taktiež ochotná výrazne finančne prispieť.

HLAVNÍ AKCIONÁRI

Rakúski Rothschildovci údajne vlastnia 51 percent všetkých akcií koncernu Witkowitz. Zvyšok akcií vlastní česká banka, ktorá ich podľa denníka Daily Herald odkúpila od rakúskej rodiny Guttmanovcov za 6 000 000 libier.

Tlačová správa ďalej ostro kritizuje postoj sudcu Herberta Metcalfa voči trom nemeckým utečencom odsúdeným na šesť mesiacov ťažkej práce za to, že nelegálne vstúpili na územie Veľkej Británie.

Sudca Metcalfe vyhlásil: „Spôsob, akým sa Židia bez štátnej príslušnosti dostávajú do všetkých častí krajiny je urážka a zároveň dôvod, presadzovať zákon v plnom rozsahu.“

PRÍLIŠ VELA REČÍ

„Keď Metcalfe podľa záznamov zložil sľub sudcu, bol poučený, aby nehovoril príliš veľa, i keď to bola jeho povinnosť podľa zákona. Keď „lovil“ bezdomovcov a utečencov, naozaj sa o to mohol pokúsiť s menej zjavným potešením“, píše liberálny denník Chronicle News.

Denník Daily Herald taktiež odsúdil prístup sudcu: „Nie je úplne jednoduché zmieriť sa s takýmto nenávisným vyjadrovaním. Najmä po tom, čo sudca minulý rok v marci zložil sľub ministrovi vnútra ohľadom súcitného posudzovania všetkých, ktorí z politického alebo náboženského dôvodu musia opustiť svoju vlastnú krajinu.“

Nakoniec Nemecko získalo výkupné v hodnote **21 000 000 dolárov!!!**

BARON LOUIS DE ROTHSCHILD DEAD; PAID \$21,000,000 RANSOM TO NAZIS

NEW YORK, Jan. 16. (JTA) -- Baron Louis de Rothschild, member of the Vienna branch of the famed banking house, died at Montego Bay, Jamaica, B.W.L. yesterday at the age of 72. A resident of South Royalton, Vermont, Baron Rothschild was in Jamaica on a vacation.

When the Nazis took over Austria in the Anschluss of 1938, Baron de Rothschild, then head of the Austrian banking operations of the family, was held prisoner by the Nazi secret police. He was released only after lengthy negotiations between the family and the Nazis and upon payment of \$21,000,000, believed to have been the largest ransom payment in history for any individual.

After his release by the Nazis, he went to South America. Later he came to the United States and became an American citizen. Beside his commercial activities, the baron was known as an amateur archaeologist and as a sponsor of research projects in the physical sciences.

- - -

JTA (Jewish telegraphic agency) informuje 16. januára 1955 o úmrtí Louisa de Rothschilda

**„Barón Louis de Rothschild zomrel: nacistom zaplatili výkupné
21 000 000 dolárov**

New York, 16. januára 1955: Barón Louis de Rothschild, člen viedenskej pobočky slávnej banky, zomrel včera vo veku 72 rokov v rezorte Montego Bay na Jamajke. Barón Rothschild, vtedy žijúci v meste South Royalton v štáte Vermont, bol na Jamajke na dovolenke.

Po Anshluse Rakúska Nemeckom v roku 1938, bol Barón de Rothschild, hlava rakúskej banky, zadržávaný nacistickou tajnou políciou. Prepustili ho až po zdlhavých rokovaniach medzi rodinou Rothschildovcov a nacistami, po zaplatení sumy 21 000 000 dolárov, čo predstavuje najvyššie výkupné za jednotlivca vôbec.

Po prepustení odišiel do Južnej Ameriky. Neskôr prišiel do Spojených štátov a stal sa americkým občanom. Okrem svojich obchodných aktivít bol barón známy ako amatérsky archeológ a sponzor výskumných projektov v oblasti fyziky.“

HITLER teda získal najvyššie výkupné v histórii novodobých dejín a možno i ľudstva. Za židovského bankára získal 21 miliónov dolárov čo dnes (ANNO

2020) činí viac ako 385 miliónov⁸⁵⁵ dolárov!!! Tým by som na tomto mieste vyvrátil mýtus, často šírený panslavistami, že HITLER bol Žid a členom rodiny ROTHSCHILDOVCOV. Tento mýtus sa šíri zámerne, aby sa tak podkopala úloha Adolfa HITLERA v boji proti bankárom, čo by ho robilo v očiach verejnosti prijateľnejšieho.

Kroky Nemecka, ktoré viedli k odrezaniu ich ekonomiky od záujmov globalistov a svetových financií, viedli k vojne. HITLER sám vinu na vojne odmietal, už v spomínanom, prejave 30. januára 1945:

„Len šesť rokov mieru nám bolo doprianých od 30. januára 1933. Počas týchto šiestich rokov bolo vykonané neskutočné a ešte väčšie bolo plánované; tak veľa a tak neskutočné, že to právom vzbudilo závisť nášho nič nemohúceho sveta.

To rozhodujúce, ale bolo, že sa počas týchto šiestich rokov podarilo s nadľudskou námahou zachrániť telo nemeckého národa, to znamená, nevybaviť ho v prvom rade materiálnou vojnovou silou, ale naplniť ho duchovnou vôľou odolnosti.“

HITLER mal pravdu, demokratický svet len závidel a nechcel, aby sa tento systém rozšíril po celom svete, aby si ho ľudia doslova žiadali. Preto tvorcovia demokracie robili všetko preto, aby neprišli o svoje obnosy na frontoch, kde ešte mali vplyv. To bola príčina vojny, nič viac a nič menej!

***Ak sa tak stane** a ľudia si uvedomia, že celá vojna bol len ekonomický konflikt proti Nemecku a Nemcom v záujme bánk a tvorcov demokracie, vzíde z toho Hitler ako novodobá osobnosť. Naplní sa tým Kennedyho predpoveď. Cesta k zmene systému bude otvorená. Demokracia stratí vplyv a bude zúčtované so starým systémom i jeho predstaviteľmi. Toto otvorí dvere skutočnému mieru a rovnováhe vo svete. Už sa nebudú porušovať zákony dané prírodou a život môže pokračovať tam, kde vďaka demokracii skončil. Hitler, i keď po smrti, dokončí svoje dielo.*

Čo ak si ľudia uvedomia, kto vyhral vojnu?

Poslednou otázkou ostáva: Kto teda vyhral vojnu? Angličania, Francúzi, USA, ZSSR? Ani jeden z nich! Vojnu vyhrali banky. Menované krajiny boli len nástroj k dosiahnutiu víťazstva. Bankový dom ROTHSCHILDOVCOV to demonštroval

855 <https://www.in2013dollars.com/us/inflation/1938?amount=21000000>

Chateau Mouton Rothschild, víno z domu Rothschildovcov, zdobí nápis: 1945 ANNÉE DE LA VICTOIRE - 1945 Rok víťazstva.

otvorene na etiketách svojich vínových fliaš. V roku 1945 na svojom víne *Chateau Mouton Rothschild* pridali nápis: 1945 ANNÉE DE LA VICTOIRE - 1945 Rok víťazstva. Pre ROTHSCHILDovcov bol teda rok 1945 **ten víťazný**. Oni vyhrali vojnu, oni opäť ovládli trh s devízami a opäť diktovali podmienky pre medzinárodný obchod, kedy ich už žiadny výmenný obchod nemohol ohroziť.

Keby bolo keby

Pre pád tohto, zločincami prelezeného systému, treba i trošku viac ako zmeniť pohľad na minulosť. Treba odvahu veci menovať skutočným menom. Revolúcia musí prísť z Nemecka alebo, prinajmenšom, Nemecko musí podporovať zmeny v Európe, aby sa tak samo zachránilo. Pretože práve v Nemecku sa centralizoval podvod menom demokracia po roku 1945 a metastázy tohto zločineckého režimu sa šírili práve odtiaľ. Ak by ste naozaj chceli vytvoriť novú realitu, musíte zmeniť myslenie.

Priatelia, ktorí mali možnosť so mnou ešte pred samotným vydaním knihy diskutovať na jej obsah, mi predpovedali, že tým si zničím moju politickú budúcnosť, že ľudia ešte nie sú pripravení na pravdu a náhlu zmenu rétoriky politikov, ktorí zrazu prídu s iným pohľadom. Ale kedy budú pripravení? Naopak, to práve ja nie som pripravený robiť niečo pre ľudí, ktorých pravda nezaujíma, ktorí neustále bažia po pravde vyfabrikovanej tvorcami dejín. Veď aký má zmysel viesť stádo bláznov a hlúpych ľudí? Dnes môžete získať

ich dôveru rečami, ktoré sú konformné s hlásanou pravdou, ale jedného dňa o nich prídete, pretože sa budete musieť pred pravdu postaviť, ak chcete zmeny!

Tam zistíte, že ste nevedli dav silných, ale slabých – ako duševne tak fyzicky. Preto treba rétoriku prispôsobovať pravde, nie pravdu okolnostiam a vonkajším faktorom. Ak od samého začiatku budete priťahovať ľudí tým, že im ponúknete riešenia, i keď nie obľúbené, nikdy neprebehnú k opozícii, budete mať stále silnú základňu. To sa dnešným – ako sa sami označujú – pronárodným stranám nemôže stať. Práve naopak, ich osud je už teraz spečatený, pretože ťahajú za sebou stádo bláznov, informáciami pomätený dav mnohých smerov a politických názorov. Chýba im jednota vo všetkých smeroch. Dnes sa poklonujú im, zajtra sa budú iným. Tým, ktorí im ponúknu krajšiu lož alebo prijateľnejšiu pravdu. Preto na politickej scéne neexistuje strana s tradíciou a sústavnou časovou osou moci.

Preto som sa rozhodol hovoriť, čo si myslím, a ako vidím historické udalosti ja. Udalosti, ktoré nadväzujú bezpodmienečne na politiku. Preto vsádzam všetko na jednu kartu. Ak to ľudia nepochopia, je čas pre ich zánik, zánik národov, ktorým skrátka chýba inteligencia a vôľa posúvať sa vpred a pritom nezabúdať na minulosť. Takýto národ nemá budúcnosť, a je nad všetky úsilia udržiavať ho pri živote. Taký národ je ako kómatický pacient, ktorý krváca z každého póru na tele a pokúšate sa ho zachrániť neustálym prísunom novej krvi. Pritom mozog už dávno odumrel. Nemá to skrátka zmysel. Preto je mojim cieľom do budúcnosti nabaľovať len silných ľudí, ktorí budú na seba viazať ďalších a ďalších, kým nebude dav schopný prebrať osud do svojich rúk. Ja som ponúkol návod, je iba na ľuďoch, či návod príjmu alebo budú ďalej žiť podľa návodu tvorcov úpadku, a kniha sa stane len lektúrou, ktorej váhu pocíti až budúcnosť.

Marián Magát

